

ס פ ר

עץ חיים

חלק שלישי הנקרא

נהר שלום

אשר אסף איש טהור זה האיש מרעיש הארץ עיר וקדיש נחית מן שמיא הרב המקובל האלהי ח"ק כמוהר"ר שלום מזרחי ידיע שרעבי זצוק"ל.

ושלשה ספרים נפתחים בו:

האחד נקרא אמת ושלום סובב הולך על ספר הטהור עץ חיים מפרק כלאחר יד ומתוך תירוצא וטרח ויגע ברוח מבינתו לתווך השלום וצלל במים אדירים להוציא לאור דברי קדשו, וכבר הרפסנו אותם כל ענין על מקומו בתוך העץ חיים בהגה"ה המתחיל השמ"ש.

שני בקדש הכי קרא שמו רחובות הנהר סובב הולך על הקדמות רבינו הק' האר"י ז"ל.

שלישי הכי נכבד ונקרא שמו נהר שלום סובב הולך על ספר כוונת התפלות והמצות ייחודים של הרב זיע"א והוציא לאור כסלת נקיה אמירה נעימה אמדי קדש. והיו מונחים בקופסא בגנוזי מגילת סתרים. עד שהובא לדפוס פעם ראשונה בשאלוניקי יע"א בשנת תקס"ו לפ"ק. ונדפס פעם שנית כדמותו וכצלמו ממש לא יותר ולא פחות בשנת עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר בירושלם.

ולשלימות יקר תפארת קדושת הספר הזה הרפסנו בסופו הספר היקר חסדי דוד מהרב הצדיק המקובל האלקי כמוה"ר דוד מאגא"ר זצוק"ל, והוא קיצוד מרוב עניני עץ חיים הפלא ופלא.

הגהות ומדאה מקומות מבעל המחבר ספר מעלות הסלם על תיקוני הזהר שליט"א.

הקדמת מהר"ר שמואל ויטאל ז"ל בנו של מהר"ו ז"ל

אמר הצעיר שמואל, בן הרב הגדול המחבר כמהר"ר חיים ויטאל ז"ל. באשרי, כי אשרני הקב"ה, והנחני בדרך אמת ובמעגלי יושר, וזיכני והחיניי וקיימני, לגמור את חיבורי הגדול, שחיברתי ביאור על חמשה חומשי תורה, וקראתי שמו תוצאות חיים. ואחריו תקנתי ספר שני, בדרושים נאים, עולת חרש בחרשו, למשמרות ערבי ראשי חדשים. וקראתי שמו מקור חיים. וגם מצאה ידי, לתקן סדר נאה ויאה, בהלכות גטין וחליצה ומאונן, כל חיך אומר לי לי, וקראתיו ספר חכמת נשים. מלבד ספר שאלות ותשובות, אשר עדין לא יצא טבעו, עד יגזור ה' בחיים.

ובראותי כי אחרי רדף דרכי ימי הזקנה, לכן אמרתי אני אל לבי, עד מתי יהיו ספרי אבא מארי ורבי, גנוזים תחת ידי, ואני וביתי נעבד את ה', ואין לזולתי חלק בהם, להיות כי כל הקורא בהם ילאה, להיוחם מפוזרים ומפורדים כנתינתם בסיני, ואין מוקדם ומאוחר בתורה, אחת למעלה ושבע למטה, פתח בכד וסיים בחבית, אחת הגה ואחת הגה. והנה אבא מארי הרב זלה"ה, להיות לכו רחב כפתחו של אולם, וכל רו לא אניס ליה, הוא המאסף, הוא המשביר בר לצמא ולרעב, לא שת לבו לקרבה אל המלאכה הזאת, ולתת סדר את כל ספריו.

וכעת העיר ה' את רוחי, וטרחתי ויגעתי ומצאתי, והוצאתי לאור משפט הספרים האלו, כאשר עיני כל העוסק בו תחזנה משרים. וחילקתי אותו לשמנה שערים, כרצון אבא מארי זלה"ה. האמנם שנית דבריו בכמה מקומות, ותיקנתי השמנה השערים בדרכים אחרות, להיות נקל מאד בפי הקורא בהם, ומובטח אני בחסד עליון, שבאמצעות המלאכה הזאת, תימלא הארץ דעה את ה'.

בהיות שטרחתי מאד בגופי ובממוני, וגם אור עיני אינם כאתמול וכשלשום, כי כשל בעוני כחי, וקרבו ימי הזקנה, וכשל כח הסבל מלסבול, וחסרון כיס קשה מכולם. האמנם תהיה זאת נחמתי, כי אהיה מזכה את הרבים, עד ביאת משיחנו, ומלאו פני תבל בזיו חכמת הקבלה, ובא לציון גואל אכ"ר.

ועוד זאת הוספתי לעשות בסוף הספר, מפתחות מפותחות פיתוחי חותם, תוספת מרובה על העיקר, כאשר עיניך תחזנה משרים.

פנינה יקרה

הננו מוסרים כאן בשם האדמו"ר האר"י הלוי אשלג זצוק"ל בעל המחבר פירוש הפולם על הוהר חק. שבכל מקום שכתוב בספר זה ענין של עליות בנה"י ובחג"ת הכוונה היא לנה"י וחג"ת דא"א. שבהלבשת זוי"ן לנה"י דא"א מחזה ולמטה יש להם מוחין דנשמה ובהלבשת חג"ת שלו, יש להם מוחין דחיה, (עיי' בע"ה ח"א שער המוחין דף ש"ב סוף פרק י"ב. ובשער הכוונות ענין הפסח דף ק"ג ד"ה ונמצא) וזוה מתיישבים כל הקרשיות המתעוררות בדרושים אלו. המו"ל.

השער הראשון: יפתח בכל ההקדמות של החכמה, מראשית האין סוף, דרוש אחר דרוש, מקושרים כשלהבת, קשורה בגחלת, עד סוף עולם העשיה. וקראתי שמו:

שער ההקדמות

השער השני: יפתח בכל מאמרי חכמת האמת, כמו ספר יצירה. וספר התקונין. וספר הזהר. פרשה אחר פרשה כסדרה. וגם איזה מדרש של רשב"י ע"ה. או בשיר השירים, או ברות. או באיכה. או כדומה לאלו מדברי רשב"י ע"ה. וקראתי שמו:

שער מאמרי רשב"י

השער השלישי: יפתח בכל מאמרי חז"ל, בין בכל התלמוד. בין במדרש רבה ותנחומא. וספרי וספרא. ושאר המדרשים. איש על מקומו יבא בשלום. וקראתי שמו:

שער מאמרי חז"ל

השער הרביעי: יפתח בביאור הפסוקים. וסידרתי אותם פרשה אחר פרשה ונביא אחר נביא. ראשונים וגם אחרונים. והמה בכתובים דרך ישרה שיבור לו האדם. וקראתי שמו:

שער הפסוקים

השער החמישי: יפתח מכל פירוש המצות, מעשה ולא תעשה מסודרים על סדר הפרשיות, כל מצוה ומצוה במקומה וצביוגה. וקראתי שמו:

שער המצות

השער השישי: יפתח מכל הכוונות שבתפילות. בימי החול, ושבת, וימים טובים. וימי גוראים, וחנוכה, פורים, ותלמוד תורה, ומצות ק"ש, וציצית, ותפילין, וכיוצא. וקראתי שמו:

שער הכונות

השער השביעי: יפתח מהקדמות, לנבואה, ולרוח הקדש, וגם יחודים רבים, ואזהרות לתקון הנפש. ותקינים למי שרוצה לשוב מחטאינו, כל אחד כמשפטו. וקראתי שמו:

שער רוח הקדש

השער השמיני: יפתח בענין הגלגולים, ומבואר בו כמה הקדמות בענין הנשמות, ושמותם וגלגולם של אנשים פרטיים, וגם כוללים, מאדם הראשון ע"ה, עד דורגו זה. והקדמות בענין שכר הצדיקים, ועונש הרשעים, ודרושים בענין היסודות והנבראים. וקראתי שמו בישראל:

שער הגלגולים

ואלה שמותם כסדרם וצביונם:

בינ"ו אכ"ר

ה	שער ההקדמות	א	שער המצות
ו	שער מאמרי רשב"י	ב	שער הכונות
ז	שער מאמרי חז"ל	ג	שער רוח הקדש
ח	שער הפסוקים	ד	שער הגלגולים

ב ש ע ר ה ס פ ר

זה כבר כמה שנים, שהמהדורה הראשונה מהספר הזה שהוצאנו לאור אזלה לגמרי מן השוק, ולמרות הדרישה הרבה אחריו, לא יכולנו להתפנות ולהדפיסו שנית. כי שמנו את כל תשומת לבנו ומרצנו בהוצאה לאור של ספר הזה עם פירוש הסולם בן עשרים ואחד הכרכים. וכעת, שת"ל זכינו לברך על המוגמר, שהוצאנו כבר לאור את כל הכרכים אשר נתקבלו בעולם בהכרה ובהוקרה רבה יותר מהמשוער, הפנינו את מרצנו וכובד עבודתנו לאפיק חדש, להוציא לאור פעם שניה את הספר "תלמוד עשר הספירות" בן ששה עשר החלקים ואת ספר "בית שער הכוונות" עם האילן הקדוש, בצורה משוכללת ומתקנת עם הוספות מהאדמו"ר זצ"ל.

הופעת הספר "תלמוד עשר הספירות" לאור העולם, היא מאורע חשוב וגדול מאד בעולמנו, בין חכמי התורה ומעייני ישרים, שרחשי לבם הם לדעת את צפונייה של התורה ויעודנו בעולם.

הספר הזה פותח את חכמת הקבלה שבכתבי רבינו האר"י זצ"ל זיע"א ונותן לכל אחד האפשרות להבין את סודות התורה בצביונם הרוחני למעלה מהמקום ולמעלה מהזמן בלי פחד שיתפס להגשמה, וכמו פירוש רש"י זצ"ל זיע"א על התורה והש"ס, כן הפירוש הזה על כתבי רבינו האר"י כפי שענייכם תחזינה מישרים בלמודו.

ידוע שלמוד שעה אחת בסודות התורה שקול לזוֹך הנפש כנגד למוד שנה בפשט. ואנו בטוחים שהספר הזה יסייע מאד מאד לכל הלומדים בו להזדככות הנפש עד שנזכה לגאולה השלמה.

הספר הזה כולל את ארבעת החלקים הראשונים של כל הספר שהוא בן ט"ז חלקים. ובעזרת השם ית' אנו מקוים להדפיס בקרוב את שאר החלקים בארבעה ספרים נוספים בגודל הכרך הזה.

ויהי רצון שזכות רבנו הגדול זצ"ל תגן על כל ישראל ועלינו עד שנזכה לגאולה שלימה ומלאה הארץ דעה את ה' ויהיה ה' למלך על כל הארץ אמן.

ישיבת בית אולפנא דבתא עטור רבנים

חלוקת המאמרים וציוני המספרים

כרך זה מכיל ארבעה חלקים. כל חלק מחולק לפרקים; כל פרק לענינים ולסעיפים; הענינים הם ביחס לדברי האריז"ל; הסעיפים הם ביחס לפירוש "אור פנימי". וחלוקתם מסומנים במספרים; מספר כזה א' וכדומה בראש השורה, מציין את מספר הענין של אותו הפרק; מספר כזה א' וכדומה (קטנה בלי סוגר), שבתוך השורות של דברי האריז"ל מסמן הסעיפים של "אור פנימי" הקשורים עם דברי האריז"ל וסימן הקשר הזה ב"אור פנימי" בא בראש השורה כזה א').

ציון זה * מראה מקומו של הספר, שנמצא בו דברי האריז"ל המובאים בתלמוד עשר הספירות.

הסכמת הרבנים הגאונים מארי דארעא דישראל זצלה"ה

כמ"ש בווה"ק ברעיא מהימנא פרשת נשא דף קכ"ה ע"ב, בהאי ספרא יפקון ישראל מגלותא וכו'. ותקוני הווה"ק תיקון ל' בתחילתו האריך שם בזה, ובתיקון מ"ג בתחילתו, שם כתב, שמבטל כמה גזירות קשות מישראל ולקרב קץ הגאולה.

ולכן אנשי חיל עם קדוש, תחזקנה ידיכם לעשות חברות קדושות, להרים דגל התורה להחזיק בלימוד הקדוש הזה, אשר על ידו אנו יוצאים מעבדות לחרות, משעבוד לגאולה, ומאפלה לאור גדול, והיה ה' למלך על כל הארץ, ויהיה ה' אחד ושמו אחד.

ונזכה לראות בקרוב ירושלים נוה שאנן, ומקדש על מכוננו, וכהן בעבודתו ולוי בדוכנו, בעגלא בזמן קריב, ויקיים בנו מקרא שכתוב, כי עין בעין יראו בשוב ה' את שיבת ציון, ובנין אפריזון, וימלוך עלינו במהרה מלך עליון. כ"ד החותם לכבוד התוה"ק.

והנני מברך את כבוד אדמו"ר המחבר שליט"א הנ"ל, בברכה משולשת האמורה מפי אהרן ובניו הכהנים הקדושים פה ירושת"ו. כ"ד הצב"י חיים שאול דוויך הכהן בעתמ"ח ס' איפה שלימה על ס' אוצרות חיים וספר בניהו בן יהודע והו"ב על ספר שפת אמת ועלי נהר. (מקום החותם)

חיים שאול דוויך הכהן

ראש ואב לכל חכמי המקובלים

המכוונים מהספרדים דפעיה"ק ירושלים ת"ו

בעזה"י עיה"ק ירושלים סיון תרפ"ד

הן היום גדול נתכבדתי ראות פני כבוד הרב הגאון המקובל האלקי כקש"ת אדמו"ר יהודה הלוי אשלג שליט"א ורצה ממני ליתן לו הסכמה על ספרו פנים מאירות ומסבירות על העץ חיים הקדוש, וכשאני לעצמי, אין בי לא דעת ולא תבונה, וקל וחומר בדברים העומדיו ברומו של עולם. אמנם למען כ"ק תורת המחבר שליט"א, באתי בהסכמתי, ויהי רצון, שיפוצו מעינותיו חוצה, וכסא תורתו יתגדל בהוד והדר, להוציא כל ספריו, רזי דריון, חידושין על אמיתת התורה וסודותיה, עפ"י מרן הקדוש האר"י החי, ויתקיים בו, לא ימושו מפיד, מזרעך, ומזרע זרעך, מעתה ועד עולם.

ואשרי כל מחזיק בידו, להוציא לאור תעלומות, תורה יצאה בהינומא כי שכרו גדול, עץ חיים היא למחזיקים בה, ובפרט המחזיק להגדיל חכמת האמת ולהאדירה, ולהחזיק ביד לומדיה, כי הלימוד הקדוש הזה ותפלה בכונה, מקרבים קץ הגאולה.

יוסף חיים זאנענפעלד

האב"ד לכל מקהלות אשכנזים בעה"ק ירושלים ת"ו

ב"ה. עיה"ק ירושלים ת"ו, יום ער"ח תמוז תפז"ר לפ"ק

אם כי אני איני מהבקיאים בצפוני התוה"ק, בכל זאת, יהיו שורותי אלה נאמרים לכבוד התורה ולומדיה, אחד מיקירי ירושלים וחכמיה, העוסק בתורה לשמה ומגלה צפניה, ה"ה האי גברא רבא ויקרא ידידי, הוא הקשור במסורות לבבי, מאז בואו לקבוע דירתו בעיר קדשינו עד עתה לא זותי מחבבו, עד שהוקרתיו לאח ואחות וצחצחות, כי אמר לחכמה אחותי את, ביראתו הקודמתו כקש"ת הרב הגאון ר' יהודה ליב אשלג שליט"א, רב בגבעת שאול פרוז ירושלים ת"ו.

האמת אגיד, שאני יודע מה ערכי, כי אפילו בפשט איני כדאי ליתן הסכמה, מכ"ש בדבר שלא בי הוא, אבל כולי עלמא מכירים את כבוד שר המסכים הנ"ל, הכהן הגדול בלימוד הקבלה, ומפורסם שמו, ויה"ר מלפני אבינו שבשמים, שכל ברכותיו יתקימו, ובעה"ח המחכה לישועה קרובה.

הק' יוסף חיים זאנענפעלד

הקדמת מהר"ן שפירא

מן ספר פרי עץ חיים

בעזר שוכן מעונות, אתחיל לכתוב ספר הכוונות.

להיות ענין השכלים הפשוטים, המשתלשלים מדרגה אחר מדרגה, והם בסוד אבי"ע, הם שתי בחינות: א', בחי' עצמם, דהיינו שהם שכליים, בעלי חכמה וכינה יתירה, והם משכילים תמיד בכוראם, ושוקדים תמיד על חשק עבודתם, שהיא עבודה שכלית, לא גשמית. ותשוקתם גדולה בעבודה ההיא, לא יגרעו אותה רגע, ולא ימנעוה כלל. אמנם היא עבודה קיימת, שלא תחסר ולא תעדיף, איש איש במדרגתו ועבודתו, מן הכתר עליון, עד סוף כל המדרגות. ולזה הם שואפים שפע בעבודה ההיא לקיומם, וחיות שלא תחסר לעולם. ובענין זה אין להם חלק בתחתונים כלל, אם יטיבו ואם יריעו, שהחוק הקבוע לא יושבת, מפני שאין להם חטא כלל. ומבלל זה הגלגלים, שגם הם שוקדים על עבודתם, ורבו תשוקתם אשר גדלה מאד, בהיותם מספרים בכוד אל, וכמהלכם הם משבחים לבוראם ית"ש לעולם. ובוה ינתן שפעם וקיומם.

אמנם יש עוד רב תועלת בעבודותינו, אשר היא תחסר וגם תעדיף, והיינו כפי שיעור עבודת התחתונים, אם עבדו כראוי, או יוסיפו אור מלמעלה, ויזדכבו ויבוך רב, ותהיה ההוספה הזו מרובה על העיקר. וכפי הבחינה הזאת, יתייחס למעלה תוספת וגרעון שמחה וכבוד, וגאולה וגלות. וכל הדברים האלו וכיוצא בהם, המתייחסים להם, וענין זה המכונה להם מכונות בערך התחתונים, כלומר: שאין אותן ענין המיוחס גרעון ותוספות בהם, בערך קצבותם בעבודתם, אלא בערך שיוסף בהם מצד התחתונים, המקבלים, ומגרעת בהם מזגם וטרפם.

ובכלל ענין זה הוא, שאין שום יחוד לספירות כלל ועיקר מצד מציאותם, אלא מה שהוא לעליונים מצד מציאותם, ותשוקתם וקורבתם כנוכר, הוא התגלות א"ס עליהם, והשפעת אורו בהם, שאלו לא ישתתפו התחתונים בעבודתם ויחודם, הם מצד עצמם יש להם קצבה, שאור הא"ס הוא מתפשט בהם, ומאירים, לא ימנוע מונע מלהאיר הקצבה ההוא אל נאצלי"ו וברואי"ו ונוצרי"ו ועושי"ו. אמנם כאשר נשתתף מעשה התחתונים, היותם הגונים, עוברים עבודה הראוי, יבינו המשכילים כולם, הכנה אין תכלית, לקבל אור א"ס אשר יאיר בהם הארותיו, לא יסבילוהו רעיון, ויהיה תוספת הענין משובח וגובר על הקצבה הנ"ל, עד שלא יחשוב קצבתם הקצובה אליהם מאת הבורא יתברך בערך התוספת ההיא.

הקדמת מהר"ן שפירא

והטעם שנתנו המדרגות כולם ביד האדם, מהבחד ולמטה, להוסיף בהם אורם על ידי הכנתם ומעשה עבודתם, וכזולותם זה, יש ענין שאין שייך אליהם כשום אופן, לא מינה ולא מקצתה, ואלו יתקבצו כל מלאבי מרום, וכל צבא השמים, וכל צבא הכסא, וכל הנמצאים, אין להם המצאה לעשותה כלל, אם לא התחתונים בעבודתם, והיינו המיוחדים בספר הזוהר בשם הזווג. וענין זה הוא נפלא, ויתבאר לפנינו בס"ד, ולא ימצא אם לא ע"י התחתונים בעבודתם, מיום שנמצאו בעולם עד העת הזאת. ולא ימצא אם לא בהטיבם מעשם, בסוד הגאולה, שיחזור הרבר ויתחדש, ויתוסף לשיעור גדול ונפלא. וגם בגלותינו זה, כאשר אם ישראל עושים עבודה הראוי, נעשה סער וסמך כזה מעט מזעיר. וזה טעם כוונתינו ומצותינו, שבזה יתיחרו הספירות.

והטעם הוא, כי להיות ע"י עבודה שבלב היא התפילה, היא סוד המשכת שפע אל הספירות למעלה, וזה להיות האדם חלק אלוה ממעל, אחוז בשרשרת הקדוש, ע"י שלשלת השתלשלות נשמתו ממדרגה למדרגה. הנה השתלשלות הנוכר, תהיה סולם, שבו יתעלה התעוררות מעשיו, עד שיתיחרו כל הספירות ע"י, וכו' ימשוך שפע ברכה מהספירה הראשונה אל האחרונה, עד שיגיע ויחול עליו דרך הסולם הנוכר, וכפי שיעור התעוררות והכשר מעשה, כך יהיה התרחכות הצינור והארת השפע עליון, וכן כפי המקום אחיות הנשמה, כן תהיה מדרגת האור הנשפע. ועב"ז לא תהיה המדרגת האור הנשפע ע"י אחר, כמדרגת האור הנשפע ע"י זולתו. וכן לא יהיה פגם הנעשה ע"י א', כפגם הנעשה ע"י זולתו. וכן לא יוכל זה, לתקן פגמו של זה, ואין תקנה לפגם, אלא ע"י עצמו, שיחזור בתשובה או יתגלגל כרי שיתקנו.

ועם זה יתבאר טעם ^(א) שאמרז"ל, הקב"ה מרקק עם הצריקים כחוט השערה, רכתיב וסכיבו נשערה מאר. והענין: כשמונע הצריק עשות א' מהמזות, אז ימעט גדולת השפע והאור הראוי להיות נשפע ע"י, אם היה עושה המצוה. מה שאין החסרון כ"ב, אם מונע אותה א' מן הדיקים, שאפילו היה עושה אותה לא היה נשפע כ"ב ע"י אור ושפע. וכן לא יהיה רומה פגם אשר עושה הצריק, כפי מדרגת מעלתו, מקום אחיות נשמתו, לפגם שיעשה א' משאר העם, שמדרגתו מטה מטה.

וזולת סיבת מדרגת מקום אחיות הנשמות, יש הכרל רב בין מעשה בעל חכמה, ומעשה עמי הארצות. כי החכם בטוב כוונתו, כאשר יכוין כמעלת השלום, תעלה נשמתו ממדרגה למדרגה, ומסיבה לסיבה, ומעילה לעילה, עד שתגיע ותראה ותרצה לפני קונה, ותרבק במקורו מקור החיים, ואז ישופע עליו שפע רב, ויהיה הוא מקום מיושב להשפעה, וממנו יתחלק לכל העולם בנוכר כזוהר תרומה, עד שתרבק בשכינה. כי אחר שהשפע בא ע"י, נמצא שהוא מקום הצנור הגדול, במקום צריק יסוד עולם, ולכן תרבק בו השכינה, כי לא ירמה המכוין לפשט הרבר, במכוון כתפלתו ע"ד הסוד, כי כפי מקום עליות מחשבתו, כן תהיה ההשפעה, בנוכר ^(ב) כזוהר חקת. מי שאין מכוין כתפלתו ע"ד הסוד, לא יכנוס לראות פני השכינה, אפילו שיענה אותו, תהיה אותו העניה כמי שעונה למי שעומד אחרי כתיפיו כי הוא בהסתר פנים, ועל ידי שליח מבחוץ.

והנה יש בעובדים חלוקים רבים: יש עובר חובה לנפש בלבד, וזה יזכה אל ההשגחה עליו, בבחי' עולם האופנים לבר, דמתמן נפשין. ויש עובר יותר, ומרכב עצמו בתורה ומצות בחשק גדול, ומתרחק מיצה"ד יותר, וזכה לרוח עם הנפש, וזה יזכה אל השגחה בבחי' החיות עם האופנים. ויש עובר יותר, ומתרחק מיצה"ד שיעור רב, וזכה לנר"ג, כי כפי ריחוק האדם מיצה"ד שהם הקליפות, וכפי קורבתו אל התורה ואל העבודה, כן יגדל מעלתו, ויקנה ויזכה לנשמה בכסא

(א) יבמות קכ"א:

(ב) את פ"ב דפרי"ד קפ"ד.

הקדמת מהר"ן שפירא

כבוד, אל השגחה יותר עליו פרטות, ויקרא עבד שלם, וישתבח בו, באמרו כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם וכו'. ויש שהם שלמים יותר בעבודה מאור והם נקראו בנים. והטעם, שהעבד יעבוד לרבו ע"מ לקבל פרס. והענין הוא, כי מי שלא למד ע"פ הסוד כלל, עם היות שהושלם בעבודה כתכלית השלימות, יזכה אל מדרגת עבד שלם, ומעולם לא יכול לזכות אל מדרגת בן. והטעם: כי הוא עובד ע"מ לקבל פרס, והיינו בהיותו מתפלל לקונו, או נוטל לולכו, או מקריב זבחו וכיוצא, כל כוונתו הוא, כפי הדכרים היוצאים מפיו, שאם יאמר ברך עלינו, וכן רפאינו ה' ונרפא, וכל כיוצא בזה, הרי כל כוונתו לתועלת עצמו. להשפיע רב טוב לעולם, וכל מה שיוסף ויאמץ ככוונת תפלתו, יוסף להיות תובע פרס טוב מרכו, הברכה והרפואה וכן החיים והשלום, באומרו וזכרנו לחיים וכיוצא. וכן ככוונת הלולב, כאשר ינענע לעצור טללים רעים, וכיוצא, הרי כי לעולם מבקש פרס כאמור. אמנם מי שחננו קונו, לכנוס לפני ולפנים בפנימית החכמה הנסתרות, באמרו ברך עלינו, וכן רפאינו, הכוונה להמשיך השפע והברכה להספירות, כמ"ש בזהר ולקמן בספרינו זה בס"ד, איש אשר יעשה זאת, עובד להקב"ה ושכינתיה, כבן המשמש לאכיו ואמו עבודה שלימה מאהבה כתיקונה, בלי לקחת ממנו שום תועלת ולא פרס, אשרי אנוש יעשה זאת.

והטעם: כי הבן נשמתו מאצילות, מעצם הספירות, ולזה נקראים בנים ממש, מיחודא דקב"ה ושכינתיה. ואמנם הקודמים, יקראו עבדים, בני האמה העברית, כי הכסא והחיה והאופן שממש סוד נר"ג, הם עבד ואמה אל האצילות, משועבדים אל תשמיש האצילות להשפיע, וז"ש דוד המלך ע"ה אני עבדך בן אמתך מטיט וסנדלפון. אמנם הבנים שהם מצד האצילות, שהם מעצם הספירות, מיחודא דקב"ה ושכינתיה, הם יקראו בנים, באומר הבן יקיר לי אפרים וגו', ע"כ המו מעי לו, שהם פנימות המעיים.

והנה אפילו במדרגת בנים, יש ג"כ כמה מדרגות: יש מהם שזכו לנשמה דאצילות בסוד הבינה, והם מדרגה גדולה במדרגת בנים, וזה יזכה לעורר כסוד נשמתו הקדושה בתמידית שלא יפסיק, כענין הרשב"י וחביריו, אשר היה תורתם אמונתם, ומעולם לא פסיק פומייהו מגירסא, וזה כי זכו לנשמה דאצילות מבינה שהוא סוד התעוררת הבינה עם החכמה שהוא תמיד, למען יזמרו כבוד ולא ידום. אמנם מי שלא זכה אלא לרוח ונפש דאצילות, הנה התעוררותו בעבודה בלתי תמיד כ"א לעתים, ובעת ההוא ישכון עליהם השכינה השוכן כתחתונים כפי בחינתם, וירדוף אחריהם ת"ת ומלכות יחודם הנמשך אליהם ועל ידם, כי כן דרך המקבל התועלת, לרדוף אחר המועיל.

ובראותי אני הצעיר נתן שפירא הירושלמי, בלא"א הגאון המרום מו' ראובן דיין זצ"ל, היושב פה עיר הקודש ירושלים תוב"ב, אשר הגיעני הנה המגיע הראשון, גודל מעלת דרך הכוונה בתפילה, ואת יקר תפארת גדולתה. חשקה נפשי בגדולות ונפלאות ממני, ויעצום לבי לכא כחדרי זאת החכמה, ולקטתי ממנה הכוונות הנמצאות בירנו, מהרכ הגרול כ"י קדוש הוא, מוהר"ר יצחק לוריא אשכנזי זלה"ה אשר אליו נגלו האלהים, ונודעה אלינו הכוונת הנה, ע"י כתיבת איש אלהים קדוש, מו"ה חיים וויטאל זלה"ה.

ובראותי הכוונת הנמצאות בידינו מפוזרים, אחד הנה ואחד הנה, ודברי שארי התלמידים המה מעורבים עם דברי הרחו"ו זלה"ה אשר לא ניכר בין המאור הגדול למאורות הקטנים. ואפילו ענין אחד של הרב מהרח"ו בעצמו, הוא מפוזר ומפורד בתוך הספרים, ומתוך ארוכתם יקוץ נפש המתכוין, בצאתו מעיקר הכוונה, לכן כדי לזכות הרבים, וגם לתועלת נפשי האומללה, לקטתי וחברתי זה הספר הנותן אמרי שפר. וקראתי שמו בישראל מאורו"ת נתן. לחיות כי תחלות ח'.

הקדמה שניה

מדבר בכוונת התפלה ולא זולתו, להיות עיקר הכונה, להמשיך האורות מרזא דא"ס, עד הגיע אור למטה בעולמות אצילה, בריאה, יצירה, עשיה, דרך שאר האורות. וטרם כל דבר אשאל עור מאלהים, היה יהיה פעולתינו זאת, מן הנעימים לאלהים אשר הוא דבוק בכל הפעולות הרצויות לפניו ית"ש, שאמר משה רבינו עליו השלום בתפלתו ויהי נועם וגו'. והכוונה שבפעולת האלהות, יפול בהם הנעימות והשלימות, מב' פנים: אם מצד שהפעולות בעצמם היותם שלימים בתכלית השלימות. ואפשר גם יפול בהם הנעימות והשלימות, מצד היותם פועל האל יתברך לכן התפלל שימצא הנעימות בפעולתינו בב' הבחי' הנזכר. אם מצד הפועל אמר, ומעשה ידינו כוננה עלינו, ואשר מצד הפעולה בעצמה, אמר ומעשה ידינו כוננהו, וכן מפינו ישמע אכ"ר, לתת לי עזר ומחסה להשלים את כוונתי, ולהנחני בדרך אמת לשמור ולעשות ולקיים את כל מצותיו. ויקיים בנו מקרא שכתוב והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר.

ואני הנני מביא בברית נאמנה, והיא הנותנת עצה הוגנת לכל מסתכל בספר זה לכל יסבור סברא מצד עיונו, כי אני יודע נאמנה, שלא יושגו דברי זה הספר בשום שכל וסברא, זולת מפי מקובל חכם, לאוהן² מקבל מבין, והסברא בו אולת, בלתי מועלת, לא תבואהו בסברותיו רק רעה, בי ידבר על ה' סרה, אשר לא יוכל כפרה, כמאמר החכם, אדם תועה מדרך השכל בקהל רפאים ינוח. לכן אל יהרוס לעלות אל ה', בל ישכיל לראות, כי ה' אש אוכלה הוא אל קנא יתברך, והוא יראה את רצויו מתורתו נפלאות אכ"ר.

הקדמה שניה

מפי האר"י ז"ל לתלמידו הר"ר שמעון אשכנזי נעתיק מכתבי כמהר"י ולה"ה. הדרושים יספיק לתת הבנות ציורות ידיעת על מה אדני הקבלה האמיתי שנתגלתה באזניו הוטבעו.

מה שאנשי בבל, קצתם מקשין, הלא החכם איש אלהים מהר"ם קורדווארו וכל המקובלים, שחקרום ספרים מומן הרשות ואילך, צדיקי יסודי עולם ורעו לריק ולבהלה ילדו ח"ו. לפי דברים אלה שמעתי ששאלו לחכם המקובל האשכנזי ז"ל ע"ש, והשיב להם לפי שלא דיברו כי אם בעולם הזמן מיתת המלכים, בתיב וימת היתה הבריאה בה' לבד שהוא דין, ולא היה העולם יכול להתקיים. ואח"כ שבא לתקן העולמות, כשמלך מלך הדר"ר, ע"ש הוי"ה נקרא מלך הדר, ה' מאברהם, אב"ר, כי מה שהיה בתחלה בסוד אב"ר נעשה עתה מ"ה, ונתחבר עם ב"ן, שהוא ה' אחרונה, וו"ש"ה ביום עשות ה' אלהים. וזהו אשתו מהיטב"אל, גי' מ"ה ב"ן, ולא אאריך בזה. נמצא שבא לרמו, שמקובלים ראשונים לא דברו אלא בזמן התוהו בני"ל, קודם הזווג. אבל קבלתינו הוא אחר התיקון להזדווג. נמצא שמה שהיה יותר נעלם מהראשונים, הוא אדרא רבא ואדרא זוטא שבוהר, והיותר, כמבואר לחכם מקובל איש אלהים כמי' יוסף, היא פי' האדרא, כבר עשה וחיבר כל פירושו, השם יזכינו ויתן בלבנו לב טהור עכ"מ. מה שנשמט בכאן תמצא בפנים בדף י"ד³.

ג) זה לשונו של הרמב"ן ז"ל, ומובא בהקדמת מהרח"ו ז"ל לע"ח ח"א דף י"ו ט"א ד"ה ונחזור לענין. וכאן בדפוס ישן כתוב לאוהן מקביל טבין. ועיין בספר מתן תורה לבעל הסולם ויע"א, מאמר מהות חכמת הקבלה דף ע"ג.
ד) הוא נמצא להלן דף מ"ז דבור המתחיל ואלה מוסיף על הראשונים. בדפוס לבזבז כתוב כאן, וזהו מה שמצאתי דפים מפורים וראיתי לכותבם הנה, הוא ענין עליות העולמות בחול.

הקדמה שניה

צ"ע שאמרנו במ"א, ^(ה) כי עיבוד ויניקה ומוחין, הם ג' בלים שיש בכל ספירה וספירה, והרי אמרנו כי אין לז"א כחול אלא ב' בלים לרעת שלו, אחר ופנים לכר, שהוא ב"ן וס"ג, ובשבת ס"ג וע"ב, והן אותן הנוכרים בג' בלים רספירת הרעת, והרי אפילו כחול יש מוחין, והיה לו להיות ג' רעות כחול ג"כ. ונלע"ד שזהו יותר אמיתי מ"ש במ"א, והוא כי הרעת החיצון ראבא כחול הוא ע"ב ק"ל, ובפכ"פ רחול הוא רי"ו, ע"ב קר"ם. ובשבת הפנימי הוא שם כ"ן.

בהיותם אב"א, כחול הם רינין בכחינת אלהים, כאחוריים שלו שהוא ג' ר'. ובפכ"פ רחול אז הוא בחי' רחל לכרה מחזה ולמטה, ואז חזרה היא בפנים של אלהים רמלוי יורין, גימטריא ש'. והוא נעשה שם מ"ה רהויה כפנים. ובשבת, אז רחל עולה פכ"פ בכל אורך ז"א כמוהו.

בהיותם אב"א, הם רינין ראלהים בשהם כאחוריים שהם: א', א"ל, א"י, אלה"י, אלהים, אחר בו בז"א, וא' בה כאחוריים. ונקראים הרים, כאשר ^(ו) ביארנו על פסוק כי ההרים ימושו, ואלו ההרים רבוקים זה בזה, וזהו במשכן במרבר כחול. אך בשילה, היו פכ"פ מהחזה ולמטה, ואז הוא בחי' אלהים רבחי' פנים במלוי יורין, שהם גימטריא ש', שהם הפנים היותר עליונים שבשם אלהים, וז"א אז הוא שם מ"ה, הויה ראלפין של פנים. ובמקדש עלתה כל אורך ז"א כולו.

^(ז) ז"א היה לו תחלה בחי' יניקה שהם ו"ק, ונוקבא נקורת בתר"ח, כבחי' אור מלכות. ואחי"ב גרלה אב"א. ואחר כך חזרה המלכות לכרה להתמעט, כסוד מיעוט הלכנה, ונשארה כסוד נקורת כתר לכר בכראשונה, והוא נשאר בגרלותו. ומה שנסתלק ממנה, ג"כ ניתן לו. ואחר שחטא"ט, אז כל ט' בחינותיה ידרו לקליפות, ר"ל: כי בלים הפנימיים היו נשמת דכריאה. ובלים אמצעים נשמת ריצירה, וכלים החיצונים נשמת רעשיה, ואז הקליפות רבי"ע יונקים גם ממנה. וזהו גלות שבינה, כנוכר ג"כ במ"א. וכן בז"א הג"ר שלו הנקראים כחינת גרלות, שהם י"ס, עם ג' הכלים של הגרלות, גם הם ידרו כבי"ע ע"ד הנ"ל, והיו נשמה להם. ואמנם בענין האורות, נתבאר במ"א כי גם הם ידרו כבי"ע ע"ש היטב. אך במ"א אמרנו, כי אורות ז"א לכר ידרו כבי"ע, אך אורות דנוקבא נשארים תוך ז"א באצילות וצ"ע.

ובימי החול, אע"פ שמסתלקים האורות והמוחין משניהם, הרי הם עולין ונשארים באצילות, כסוד אורות מקיפים, ושניהם נשארים בליהם כמרת גרלותם, כנוכר במ"א, ונשארו כתובם סוד הרשימו. ובלילה הבל מסתלקין ויורדין לבי"ע כנ"ל, ונעשין בליהן כסוד בחי' נשמה כבי"ע כנ"ל, ומשם ניזונים החיצונים כלילה, וכן כל חיילותיה של מלכות, כסוד ותקם בעור לילה וכו'. ומ"ש במ"א שנעשין נשמה כבי"ע, אינו אלא כלילות והבן זה. ואז הקליפות נאחזים ויונקים, והאורות הנ"ל שירדו שם כסוד נשמה, מאירין שם כחשמ"ל, שהם בחי' המלאכים ^(ח). שבכל עולם מג' עולמות בי"ע, במ"ש לקמן בע"ה. ^(ט) והם מלקטים ומכרדים כירודין משם כמ"ש במקומו. ובבוקר חוזרין לעלות עם מה שכרדו, ועולין מעולם לעולם בר' ^(י) בחי' שיש בתפלת שחרית ועולין

(ה) ע"ה ח"ב שער פרטי ע"מ פ"א. שער פנימית חיצונית פ"א ב' ד'. ח"א שער אנ"ך פ"ב וג'. ח"ב שער השמות פ"ה.

(ו) שער הפסוקים ישעיה סימן נ"ד.

(ז) ע"ה ח"א שער המלכים פרק ט'.

(ח) כסוד הערך ההפך שיש בין כלים לאורות, שבכלים העליונים נגדלים תחלה, ובאורות התחתונים נכנסים תחלה.

פתיחה לפירוש הסולם אות י'.

(ט) ר"ל אחר שחטא ארם הראשון.

(י) ג"א המלבושים (דפו"י).

(כ) ג"א ובלילה יורדין ג' כלים חיצוניות בעשיה וכו' (דפו"י).

(ל) ג"א עולמות (דפו"י).

הקדמה שניה

הבירורין דעשיה, בסוד ה' מלך כנוכר במקומו, וזהו ע"י כלים החיצונים רוז"ן, שירדו שם בלילה. ואח"כ בב"ש, אז עולין הבירורים דיצירה, ע"י כלים האמצעים של ז"א. והענין: כי שם מזדווגים בכל עולם ונתקנים קצת, וכן עולין מעולם לעולם עד העמידה, ואז כל אלו הג' כלים עולין באצילות עם הבירורים שביירו כולם, עד אמא עלאה בסוד מ"ן, קצתם בק"ש, וקצתם בעמידה, לבחי' ג"ר דמוחין, ודק"ש לבחי' ו"ק דמוחין דגדלות, ואז נמתקים שם בסוד העיבור בבינה. ואח"כ ניתנין ממותקים בסוד מוחין לזו"ן בעמידה, ואז מזדווגים וחוזרים שנית להתברר שם, וכן יורדין מעולם לעולם עד העשיה, כל חלק בעולמו הראוי לו. אך כשעלו לא היו מבוררים, והוצרכו כולם לעלות. אך בירידה, כל א' וא' נתברר במקומו, ואז חוזרין זו"ן להתגדל, ע"י אותן הכלים שלהם שעלו שם בסוד מ"ן עם הבירורים וחזרו להם אח"כ בסוד מוחין, ונגדלו, ונקרא גדלות.

ונמצא, כי מה שנשאר לז"א, אינו רק בחי' העיקריות, ולא התוספות. והעיקריות היא בחי' היניקה לבד, כמו שהיה קודם מיתת המלכים, וכל השאר שבא בתוספות, אע"פ שהשבח הוא מרובה על העיקר, עכ"ז יורד ועולה. ואפשר לומר כרי ליישב קצת המקומות החילוקים, כי תוספת דב"ן יורד ועולה, כי הוא הצריך לירד, ולברר חלקיו שבמלכים. אך התוספות מ"ה החדש שאין לו מה לברר, זה אינו יורד, אך נשאר באצילות בסוד מקיפים בעת המיעוט, כנוכר במקומו וצ"ע.

נמצא, כי הג' כלים רוז"ן, אינם עולין בז"א עצמו, רק תחלה עולין בסוד מ"ן באמא, כרי לברר מה שהעלו, ואח"כ בעמידה ובק"ש נכנסין בסוד מוחין ממש לזו"ן, והבן זה מאוד: וחוזרין להתברר בסוד זיוג בנפילת אפים כל הבחי' אפילו דעשיה כנוכר במקומו. ואחר כך חוזרין להתברר כל א' בעולמו החלק הראוי לו, והתמצית נשאר למעלה, והשמרים חוזרים להתברר בכל העולם.

^(ט) כבר נורע, כי ענין אלהים דיניקה, שהם בב' בחינות: פשוטים בציור, ומלויים. ובחילוק המלויים, לא נתברר לי לגמרי ענינם. אמנם למדתי מהכוונת שמסר לי מורי ז"ל בר' מיני ק"ש, ושם נתבאר במלת ישראל, ד' מיני כוונות. ובארנו, כי לעולם יש בז"א אפילו אחר החורבן, פנימיות ראמא רקטנות. ובמלת ישראל דק"ש שעל המטה, נכנסים מקיפים של אמא לבד. ושאר הבחינות נכנסים במלת אחר. והכוונה במלת ישראל, רמקיפי אמא הם מלוי לבד של רבוע אהי"ה ריוריין שהם גימטריא ת"ק. ועור א"ם אותיות, שיש בפשוטו ומלוייו ומלוייו רמליו. נראה מזה, כי המקיפים רקטנות ראמא, הם אהי"ה דיוריין שבפנים שלו, הוא גימטריא קס"א, כמנין צלם, שהוא בחי' המקיפים עם האחוריים שלו. אמנם בק"ש דערבית, כבר מתחלה היה לו פנימיות ומקיפים ראמא, ונכנסין במלת ישראל פנימית ראבא, והכוונה במלת ישראל, הם ג' אלהים, א' דיוריין גימטריא ש', וא' באחוריים פשוטים שהם גימטריא ר', וא' באחוריים מלויים, שיש בהם מ"א אותיות. ובק"ש דיוצר, שנכנסים מקיפי ראבא דקטנות לבד במלת ישראל, והוא באופן זה: כי י"ה דאלהים של מוח חכמה, תכוין בו בדרך הכאה, יוד פעמים ה"י ש', וי"ה דאלהים דמוח בינה, הוא יוד פעמים ה"ה, גימטריא ר'. וי"ה דאלהים דרעת, החסרים הוא י"ה, בלי הכאה גימטריא כ"ו. והגבורות הוא י"ה פשוטים, בגימטריא ט"ו, הרי גימטריא ישראל.

אלא שיש בהם דבר תימה, בק"ש דקרבנות וק"ש שעל המטה, שיש אז כוונה משונה, וחוא

הקדמה שניה

מלוי שרדי שהוא גימטריא ת"ק, וא"ם אותיות שיש באהיה דאלפין, פשוט ומלוי ומלוי דמלוי, וצ"ע. (א) (ב) ואפשר כי אלהים הפשוטים והמלאים הם המקיפים וצ"ע.

שני מיני זיווגים הם באו"א: (ג) זיווג דחיות וזיווג דמוחין פנימיים, שהם נשמות וז"ן, פנימית העולמות. ואחד תדיר, ואחד נפסק לפעמים. וזיווג הא' שהוא זיווג חיות וחיצונית העולמות, די שהאי רוחא דשרדי בגווה הוא יעלה מ"ן, ולכן נעשה על ידינו. ולזיווג ב' הפנימי, צריך שזו"ן עצמם יעלו מ"ן, ובחינת המוחין שלהם הם המעלין מ"ן הנ"ל רפנימית, וזה אינו נעשה אלא על ידינו. והנה קורם ק"ש של שחרית, היה לז"א ג"כ מוחין פנימיים דאבא דיניקה, והיו חסרים לו מקיפי דאבא דיניקה, והם חיצונות העולמות, שהם שמות אלהים. ולהמשיך אלו, צריך זיווג דחיצונית דאו"א, שהם זיווג ישראל סבא ותכונה, המזווגים בבחינת חיצוניותם לכר מעצמן, על ידי ההוא רוחא רשביק בה כנ"ל, אשר הוא אז מעלה מ"ן שלא על ידינו אלא ממילא.

והענין, כי הנה יש ג' בחינות בזיווג החיצון: אחד הוא התכונה עצמה, הנקראת ז"ת דאימא. ב' הוא הרוח רבגווה המעלה מ"ן. ג' המ"ן דגבורות עצמם. ויש שם ס"ג בתכונה, ופנימותו הוא שם אל שבשם ס"ג, והחיצוניות הוא שארית הסי"ג, כשתסיר כללות ג' יור"ן ואל"ף, שהם ד' אותיות, שהם גימטריא א"ל, נשאר ס"ט, ומשם תקבל הנוקבא בחי' מוחין דאלהים שבה דיניקה, וזהו הארת נה"י דתכונה לנוקבא. ועוד מקבלת המוחין משם ב"ן דחיצוניות, ומהמ"ן דחיצוניות. והענין: כי שם ב"ן, הוא שם ב"ן עצמו, ואח"כ תעשה בציורים (ד) כמ"ש, ותקח ג' וז"ן שבו עם ב"ן הנ"ל, הרי ע', וזהו רוחא רשרי בגווה, והוא ב"ן המעלה מ"ן, כי הוא נמשך אליה בביאה ראשונה מן הזכר עצמו, ע"י זיווג. ואע"פ שהוא ב"ן, כבר נתבאר, כי הגבורות שניתנין בסוד זיווג, הם זכרים ולא נקבות, ולכן נקרא ב"ן ולא בת, ונקרא רוחא קרמאה רשרי בה בגווה, כי הוא מהבירור שהוברר מהמלכים, לצורך עצמה של מלכות ביסוד שלה בכחי' זיווג כנ"ל, ונקרא נפשה עצמה, וכיון שנמשך מהבירור, והוא שורש הנבחר מכל חלקי הבירור המלכים של בחי' מלכות עצמה, שהוא המלך הו', לכן שארית הבירורים מחלק המלך הו' הנ"ל שעדיין לא הובררו, יען אינם חלקי המלכות דאצילות עצמה, אלא הם בחי' הנשמות והמלכים וכל הנבראים, כי לא הוברר רק הבחי' של הו"ס, שבכל עולם מאבי"ע, אך כל שאר הנבראים עדיין לא הובררו, והם נבררים ממדרגה אחר מדרגה ער שיושלמו, ואז יבא משיח ב"ב.

ולחיות כי שם ב"ן שבמלכות הוא נקרא נפש שלה עצמה, וראי שהוא גדול שככולם, כי הוא

(א) הגה"ה: צריך ליתן טעם, מה שייבות יש בק"ש שעל המטה באהיה ריודין ובאחוריים. ובק"ש רקרבנות בשר"י, שהם המוחין רקטנות, והלא מוחין רקטנות הם אלהים, ולא שם אהיה ושר"י. צמ"ח: ונלע"ד, המוחין דקטנות רנחש כנזכר ברוש דפסח.

(כ) בדפו"י יש הגהה כסוגרים (עיין כי שרדי הוא בפנימיות דאבא, כנזכר במקומות אחרים).

(ל) ע"ח ח"א שער הזווגים פרק א' דף רכ"ב ט"א ד"ה מ"ב. שם פ"ב ח"ב שער סדר אבי"ע סוף פ"ב ופ"ג. שער הקדמות דרושי אבי"ע דרוש ב'. תע"ס חלק ט"ז מן אות קצ"ג. ועיין בספר ת"ז עם פירוש מעלות הסולם ת"ז אות נ"ז ד"ה הנה בכדי.

(מ) בדפו"י כתוב כסוגרים (ציור ה' ידות הידועים). עיין בספר לקוטי תורה פרשת יגש כספוק היה כתבאות. שער רח הקדש דף קי"ד ט"ב יחוד ד'. שער הפסוקים יגש דף צ"ו ד"ה היה כתבאות. ע"ח ח"ב שער הנסירה פ"ב. שער הארת המחין פרק ז'. שער הכוונות דף קט"ו ט"א ד"ה באומרו. שם דרושי הלילה פרק י'. שער מאמרי רשב"י זע"א דף רנ"א ד"ה הנה.

הקדמה שניה

אצילות עצמו מלך הנ"ל, לכן כל מ"ן של מלך הנ"ל אינם נתקנים, אלא ע"י שם ב"ן הזה שהוברר מהם. הרי הבנת מהו ב"ן, ומהו מ"ן. נמצא כי שם ב"ן קיים לעולם שם, כי הוא עצמות המלכות נפש שלה. אך המ"ן, מתחדש בכל זווג וזווג, ומתבררים, ואין המ"ן של זווג זה, הם עצמם של זווג הב' והבן זה מאור. אמנם כיון שאותו הב"ן, נפש המלכות, הוא שורש לכולם ואם לכולם, ולכן נתקנים ע"י כנ"ל, ולכן הוא נותן חלק מתוכו בכל נפש ונפש לשמרו, כנודע בסוד כבוד אב ואם.¹

ועד"ז יש בוא"א ב"ן אחר, שהוא מה שבירר מהו' מלכים לעצמו ממש, ונקרא נפשו שלו, והוא אב לכל שארית ו' מלכים שלא הובררו, וע"י מתבררין, ונקרא מ"ר. וגם הוא נותן חלק מההוא דוחא רביה לכל הרוחות. ואמנם בבירור ו' המלכים שלו, הם ע"ב ס"ג מ"ה זכרים, אלא שהם כולם בחינת שם ב"ן הכולל. ונמצאו כולם בחי' ב"ן, אלא אלו גבורות ב"ן זכרים ונקראו חסדים, ואלו גבורות ב"ן נקבות, ונקראים גבורות. וכל אלו התיקונים אח"כ, ע"י טיפת החסדים והגבורות שמשם מ"ה החדש, ואלו יורדין מלמעלה מהמוחין של זו"ן עד יסודותיהם, והחוג"ג של שם ב"ן, עולין לקבלם, וכל ר' בחינות מתחברין בנקבה, ומצטיירין בסוד זכר ונקבה, בכל אחר מ"ה וב"ן. ונחזור לענין, כי עוד יש מ"ן עצמן שם בחיצונית, והוא שם ב"ן, בציוור כל ה' מהם, בציוור יד', הם ה' ידות, זולת ג' ווי"ן הנ"ל, והם ה' ידות ה' אותיות מנצפ"ך, כי הם ה' אצבעות, וכל אצבע כלול מכל היר, הרי ה' ידות. אך שרשם יד אחת שמאלית לבר כנודע, והבן זה מאור. כי כל מ"ן רחיצונית שמתבררים בכל פעם, כולם הם בחי' שם זה רב"ן רצוור, ובחינותיו הם מתבררים תמיד, ובחי' שם ב"ן פשוט עם ג' ווי"ן, הם רוחא רשדי בגווה, אשר הוא המעלה אותם תמיד, ומאלו נמשכין אל המלכות בעת היניקה, לצורך מוחין ראלהים.

תדין עטדין, הם חו"ג, והם ע"ב ק"ל. ע"ב חסר, ק"ל גבורה, ואם תחבר כ"ו של הוי"ה, ול"ב נתיבות חכמה, והע"ב הנ"ל, הרי ק"ל בזכר, כמו ק"ל בנוקבא. אך לחיותו רכורא, נקרא ע"ב לבר, יען כי ע"ב וק"ל הם כולם אחוריים, והם חו"ג ראחור.

דרוש א'

מ"ב

¹⁰ ענין הקדמה א', שיש לנו בענין הי"ס, כי יש בהם ב' בחינות: הא', הוא בחינת העולמות עצמן, ובחינה זו נקראת חיצונית הספירות. והב', הוא בחי' נשמות עצמן, ובחי' זו נקראת פנימית הספירות. וצריך שתדע כי ג' פירושים יש בכיאור הקדמה זו.

פ"י א' הוא זה: כי כל בחי' י"ס דקטנות נחלקים לג', והם: עיבור, יניקה, ומוחין, שהם ג"ת אלהים, וג"א, וג"ר. וכל זה נקראין חצונית. ואחר כך כל בחי' הגרלות, יש בהם עיבור ויניקה ומוחין, שהם ג"ת רהויות, וג"א, וג"ר. וכל זה נקרא פנימית.

פ"י ב': כי י' ספירות דקטנות אלהים כולם, נחלקים לבי' בחינות והם: עיבור, ויניקה. והוא, כי ג"ת הם עיבור. וז' קצוות עליונות יחד נקראו יניקה. ואחר כך כל י"ס דגרלות רהויות, נקרא

1) ע"ח ח"א שער עקדים פרק ו'. ח"ב שער דרושי הצלם פרק ב' כלל ט' שער הנסירה פרק ב'. לקוטי תורה ושער הפסוקים פרשת וירא. שער המצות פרשת יתרו. ועיין בתע"ס חלק ט' תשובה ק"ט.

2) בדפו"י כתוב זה נכתב אצילנו בדברי ע"ח בשער פנימית וחצונית שער מ' פרק א' חמשה דרושים הם אלו. תלמוד ע"ס חלק י"ב מן אות רכ"ג עד אות רל"ח. ספר עולת תמיד דף ג' ט"א. שער הכוונות דרושי ק"ש.

הקדמה שניה

עיבור הג' וכל ג' בחינות אלו, נקראים חיצוניות. ואחר כל הבחי' אלו הג'ל, שהם בבחי' אב"א, הם נקראים חיצוניות. ויש ג' בחינות דוגמתן, שהוא בחי' פב"פ, ונקרא פנימית. אמנם כל ב' בחי' אלו, שהם חיצוניות הנקראים אב"א, והפנימית הנקראים פב"פ, כולם הם מנהי' דתבונה ויש"ס. ויש כנגדן ב' בחינות אחרות, והם אחר ופנים מאו"א העילאין, והם נקראין פנימיות וחיצוניות. פי' ג': הוא, כי י"ס דקטנות דאלהים כולו, נתחלק לב' בחינות, שהם: עיבור, ויניקה. והוא, כי ג"ת הם עיבור, ווי"ק עליונים יחד, נקראו יניקה. ואח"כ כל הי"ס דגדלות דהויות, נקראו עיבור ג'. והדי ג' בחי' הג'ל, שהם: עיבור, ויניקה דקטנות, ועיבור דגדלות, כל זה נקרא חיצוניות, יען כי הם מנהי' דיש"ס ותבונה. ואח"כ ג' בחי' הג'ל עצמן, ב' דקטנות וא' דגדלות, יען כי הם מנהי' של או"א עילאין, הם נקראים פנימים.^(א)

אמנם הפירוש היותר אמיתי בלי ספק, הוא הפירוש הראשון מכולם, כי לב' פירושים אחרים, יש קושיות רבות. ונאמר עתה מקצתן, והוא, כי הפירוש הב' קשה, שהרי בפירוש ק"ש אמרינן בפירוש, כי אלו המוחין הבאין על ידי ק"ש, שאינן רק מוחין דוי"ק, והם נקראים פנימיות גמור. והלא כל זה אינו, רק בחי' אב"א, כי בחי' של פב"פ, נעשה בברכת אבות עצמו, כנוצר שם ובמקומות אחרים, גם לפירוש הג', קשה מכל המקומות, שהרי בחול כל המוחין אינם רק בנהי' דיש"ס ותבונה, ואפילו ביי"ט הוא בתבונה בחג"ת דילה, אך באו"א אינו רק בשבת ובליל פסח, כנוצר שם. ומשם יובן בפירוש שכל אלו המוחין דפנימיות, הם מישי"ס ותבונה עצמם כנוצר במ"א.

העולה מכל זה, כי הפירוש הראשון הוא אמיתי, לכן נרחיב בביאורו היטיב ע"ד קצרה בע"ה. הנה אין לך בכל פרצוף מכל הה' פרצופים, שבכל ד' עולמות אבי"ע, שכל אחד מהם יש לו ג' כלים, לכל ספירה וספירה שלו. והם ג' כלים, לג' נר"ן. כי עד הנשמה שהיא מבינה, שממנה בחינת אותיות, יש כלים. אך משם ולמעלה שהוא נגד חיה ויחידה שבכל ספירה וספירה, אין עוד כלים. כי שם הם הטעמים והנקודות, ולא אותיות. ונודע, כי כל הכלים מאותיות נעשו.^(ב) והנה בג' כלים האלו יש בתוכם נר"ן דחיצוניות כנוצר לעיל. גם יש בהם א"פ וא"מ, בסוד הצלם כנודע. גם יש בהם אורות כפולים, שהם צלם דאו"א. וכל זה נקרא חיצוניות העולמות. וכנגדן יש ג' כלים פנימיות דנשמות, ובתוכן נר"ן דפנימיות דנשמות, ויש בהם א"פ וא"מ כפולים, בבחי' צלם דאו"א ע"ד הג'ל ממש, וכולם פנימיות.

אמנם יש עיון במ"ש שהכלי הג' הוא נקרא פנימית זעיר אנפין, וכן שם בענין קריאת שמע נראה כי העיבור השלישי דמוחין הוא נקרא פנימית, והנה אנחנו פירשנו כי העיבור הג' הוא בחיצוניות זולת פנימית. והענין, כי תחלה נכנס עיבור א' דקטנות, והם נהי' כלולין בחג"ת. ואח"כ נכנסה היניקה דקטנות, והוא התפשטות נהי' וחג"ת כל אחד לעצמה, ובחי' אלו לא יחסרו ממנו לעולם. אמנם בהיות בעיבור הא' אשר נכנסו נהי' דתבונה בחב"ד דז"א, אז אין בו דעת כנוצר במ"א, כי אין כלי חיצון ליסוד דתבונה. ואח"כ ביניקה, נכנסו חג"ת בחב"ד, וירדו נהי' בחג"ת דז"א, אז יש לו ג' מוחין דיניקה, וזהו תמיד בז"א. ואח"כ בעת הק"ש בשמע ישראל, יש עיבור ג' דקטנות דתבונה, ואז נכנסין מוחין גמורין דקטנות בחב"ד דז"א, ויורדין חג"ת בחג"ת.

הגהה

(א) צמח: פי' שאין כמותם אמיתים, ובאלו הג' פירושים, הראשון הוא יותר האמתי ונכון

אצלי.

(ב) צמח: ואע"פ שיש כלי לכתר שהוא בחי' יחידה, ולחכמה שהוא בחי' חיה. עכ"ז אינו רק שבערך עצמן הם נקראים כלים, כי גם האותיות שהם הכלים באים מהם כנודע, וגם כי הספירות שיש להם כלים ולבושים.

הקדמה שניה

ונהי בנה"י, ואז נשלם ז"א בחיצוניות לגמרי, בג' בחי' הכלים, ובכל מוחין דקטנות עיבור ויניקה ועיבור, וא"פ וא"מ רצלם דא"א.

ואח"כ עולה בסוד מ"ן, במלת אחר, או פנימית דז"א, הן דעיבור ראשון בחי' ג' גו ג', הן בחי' ו"ק דיניקה, הן המוחין רז"ק דגדלות המפורשים אצלינו בכוונת ק"ש ע"ש. אח"כ בדרבת אבות באלהינו ואלהי אבותינו, או עיבור ג' רג"ד דגדלות, ונשלמו מוחין דזעיר אנפין דפנימית חב"ד בחב"ד דיליה, וחג"ת בחג"ת דיליה, ונהי בנה"י דיליה.^(א) וכיון שעיקר ק"ש הוא ליניקה דפנימיות, ע"כ נכללו בו העיבור הג' דמוחין וקטנות, ועיבור ראשון דתלת גו תלת דפנימית, ולא ניכרת דק היניקה דפנימית, שהן מוחין של הששה קצוות, הנדמוין במלת אחר כנודע. אבל אין הכי נמי, ג' זמנים הם כנ"ל, וכולם נקראים או בחי' עיבור הג' דחיצוניות, יען כי הוא הקורם בכוונת ק"ש כנ"ל, או נקרא בחי' גדלות עיבור דפנימיות, אבל האמת הוא כי זיווגם הוא בק"ש, שהוא עיבור ג' דחיצוניות, והם שמות אלהים, והם מוחין ממש דקטנות ראלהים, והם גדלות דקטנות. ויש עיבור ראשון דקטנות דיניקה, ויש יניקה דפנימית.

ואפשר כי עיבור של ג' כלול בג' של חיצוניות ושל פנימיות, לעולם לא יחסר מן הז"א, וע"כ לא יש בשמע דק ב' זיווגים: א', עיבור ג' דמוחין דחיצוניות. והב', יניקה דמוחין דפנימיות. ובעמידה, או נכנסים ג"ד דגדלות דמוחין דפנימיות. ואח"כ נכנסין אודות מקיפין, כמ"ש בתפלת ד"ה. אמנם גם המקיפים דחיצוניות שהם בחי' שמות ראלהים, גם הם נכנסים במלת שמע ישראל כנוכר במקומו וע"ש היטב. אלא שמורי זלה"ה לא חשש לפרש כל זה, והכן זה הענין האמיתי בלי ספק, כן נראה לענ"ד.^(ב)

דרוש ב'

והנה נמצא, כי כל בחי' ג' כלים דחיצוניות, הם שמות אלהים דניצוצין כנוכר במ"א.^(א) אך נר"ן שבהם, הם הויו"ת ואורות. אך בהכנס הפנימית, או הכלים הראשונים נעשין כלים והכלים הפנימיות נקרא נשמתן בערך הכלים^(ב) לא בערך הנר"ן שבתוכם דחיצוניות, ואז הכלים הראשונים הם הקדומות, והכלים הפנימיות הם המוחין ממש. והנה הג' כלים הנוכר אצלינו בכל ספירה וספירה כנודע שהם הויו"ת, כולם הם דפנימיות, ולא דחיצוניות, וזכור כלל זה היטב מאוד. גם דע, כי הכלים הג' דחיצוניות, הם נגר בי"ע שבז"א, לכן כנגדם ג' כלים, ובתוכם נר"ן, שהם: מלכות, ת"ת, ובינה. שהם בי"ע, שהם נגר חיצוניות שלשה עולמות בי"ע. וג' כלים של פנימיות, הם נגר האצילות של ז"א, שגם הוא יש בו ג' בחינות: בינה, תפארת, ומלכות שבו, ובתוכם נר"ן רבחי' אצ"י עצמה, והם יו"ד הויות, המנוקדות בקמץ ופתח וכו', כנוכר בתיקונים.^(ב)

הגהה

(א) צמח: משמע רג"פ עליונים דנה"י דא"א, הם חכ"ד כחב"ד דז"א ממש. והג"פ אמצעים דנה"י, הם חג"ת בחג"ת דז"א עצמו. וג"פ תתאין דנה"י, הם נה"י בנה"י דיליה שהם כסדר הגדלות.

(ב) צמח: ד"ל, בערך הכלים הראשונים.

(א) תע"ס חלק י"ב תשובה רכ"א.

(ב) ע"ה ח"א שער אנ"ך פרק ב' וג'. ח"ב שער טו"ח דרוש ב'.

(ג) תקן ע' קכ"ט.

הקדמה שניה

נמצא, כי גם ב"א ראצילות עצמו, יש ב"ע כנודע, כנגד ב"ע התחתונים, ויש בו פנימיה בריאה יצירה עשיה כנגד ב"ע ראצילות עצמו, ועם היות שכל ו' כלים אלו הם ראצילות, אלא שג' חיצוניות בסוד ב"ע, חיצוניות ראצילות, והג' פנימית בסוד ב"ע פנימית ראצילות.

וע"כ תראה מ"ש בשער השמות (צ) ע"ש, כי הג' כלים של הבריאה גמורה תחתונה, ושל יצירה ושל עשיה, כולם הם שמות אלהים, והוא ע"ד שיש בב"ע רחיצוניות דו"א ראצילות כנ"ל, וכתוכם מתלכשים הג' כלים הפנימית ראצילות של היות, ונעשין נשמה ממש להם, ע"ד מ"ש באצילות עצמו. אכן בהיות ג' כלים הפנימים האלו באצילות, יש כתובם נר"ן אמתיים כנ"ל.

גם אל יקשה בעיניך, אם תראה לפעמים שיש זווג בחיצוניות או"א או א"א, וע"י נכנסין מוחין פנימים לז"א. דע, כי כל מה שהוא למעלה כלים רחיצונים, כשיורדין למטה ממקומם נעשין שם כלים פנימים גמורים. וכן להיפך, כשעולין כלים פנימים דלמטה למעלה, אז מתהוים שם לבחי' כלים רחיצוניות, כנוכר במ"א, ובכמה מקומות דעליית התפילה ועליית שבת. (ק)

גם תמצא בזה הענין שית (י) סתרין רחיצוניות הבינה, ונקראים גופא רבינה, ובהכנסתם ב"א נעשים הם עצמן, נשמות ופנימית לז"א, ולא עוד, אלא אפילו בחיצוניות נה"י רבינה, נעשה פנימית לבח"ד דו"א. וכן ער"ו, מו"א לנוקבא, כי חיצוניות כלים נה"י דו"א, הם פנימית כלים רחב"ד לנוקבא, והבן זה היטב, ויתורצו לך כמה מאמרים רבים וקושיות רבות בענין זה.

וכללות הענין דע, כי כל בחי' מצות מעשיות וברכותיהן, כמו: תפילין, ואכילת מצה, וסוכה, ולולב, וביוצא בהם, כולם הם בחצוניות העולמות, אע"פ שיש בהם בחי' מוחין בחיצוניות. ובל מצוה שהם כדבור לברו, כמו התפילות, הכל הוא רפנימית. וכן תמצא בפירוש ברוך שאמר במקומו, ובפירוש כוונת התפילין, ובכוונת נטילת ידים. (ש)

נמצא, כי בכל ד' עולמות אבי"ע, וכן בכל הה' פרצופים שבכל עולם מארבעתם, יש בכל בחינה מהם חיצוניות ופנימית. וכל המעשה וברכותיו, הכל הוא בחיצוניות. א"פ, נגד המעשה. וא"מ, נגד הברכה. כמו: שלשה סעודות רשבת, ואכילת מצה, ופסח, וקידוש על היין, וציצית, ותפילין, וסוכה, ולולב, וביוצא בהן. אמנם כל הדבר התלוי בפה לבר, כמו התפילות ועסק התורה, הכל תלוי בפנימיות.

אמנם הכוונה המחשבה שבה היא הנשמך בין לחיצוניות כמו בעשית המצות, ונשמה לפנימיות כמו כוונת התפלה וכו', כי חצוניות והפנימיות הכל הוא בבחי' הכלים. וכיוצא בזה בנשמות, יש חיצוניות ופנימית, שהוא נשמות החיצונית לכלים החיצונית, ונשמות פנימיות לכלים פנימית. וכל זה בבחי' א"פ. וכנגדן יש בבחי' א"מ, בנוכר במקום אחר.

ולכן כל בחי' שיש בחצוניות, שהוא אחר כאחור, ואחור בפנים, ופנים בפנים, ופנים ומקיף ומוחין צלם ראבא וצלם ראמא ובלים ועצמות וכיוצא בהן בכל הפרטים, כולם ישנם בחיצוניות לברו, וכן בפנימית לברו, כי חצוניות של כל עולם ועולם, הוא בחי' חלק עשיה שיש בכל עולם, כנודע כי כל א' מד' עולמות אבי"ע, כלול מכל חלקי אבי"ע. ולא זו לבר, אלא אין לך כל ספירה וספירה, שאין בה ד' חלקים אבי"ע, ובחי' פרטי חיצונית הספירה ההיא, היא בחי' עשיה אשר בה. ע"כ מספר דע"ח הנ"ל. (ח)

(ז) ע"ח ח"ב שער השמות פרק ג' ד' וה'.

(ק) להלן שער השבת פרק י'. ספר עולת חמדי ענין השבת. שער הכוונת ח"ב ענין תוספת שבת פרק ב'.

(ר) לשון ע"ח שער סו"ח פרק ב': גם תמצא זה בענין שיח סטרין.

(ש) ע"ח ח"ב שער קליפת נגה פרק ח'.

(ת) ע"י כתע"ס חלק י"ב מן אות רכ"ג.

הקדמה שניה

מ"ב, ענין אב"א, הוא טרם היות בו"א מוחין גמורים מחכמה שבו ולמטה. ובהיות בו ולא בה, הוא פנים באחור. ובהיות בשניהן, הוא פב"פ. ונמצא, כי אב"א הוא זווג החצונית הנפסק. והפנימית, הוא פב"פ. ובמ"א⁽¹⁾ הוא מוסיף יותר כי אור הפנים הוא אור בהתפשטות, ואור ישר, וזכר, ורחמים. ואור אחוריים, הוא דין, והוא נקבה, ואור חוזר, ואור הסתלקות, וכל זה בבחי' האורות לבד, ולא בבחי' הכלים.

המוחין דגדלות, הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ועם י"ו אותיות דר' שמות הפשוטים, הם רמ"ח אברים. והרי יש רמ"ח, גם בו"ק דגדלות, שהם ד' שמות הני"ל, ויש רמ"ח בעיבור,^(א) באופן יותר גרוע, והוא ע"ב דס"ג וי' אותיות, ומ"ה וכ"ו, וע"ב דאחוריים דהויה דב"ן, ואלו ג' ע"ב הם גימטריא רי"ו, ול"ב אלהים מנין רמ"ח. והרמ"ח דגדלות, נרמזו כולם בהויות פשוטות ומלאות. ורמ"ח דעיבור, נרמזו בהויות ושמות דאלהים כנודע. בענין מה שאמרנו כי המלכות לפעמים ממשיך מן א"א, ולפעמים מן הבינה, ולפעמים מן הכתר. הנה איך ניחס קבלתה לשום א' מהמדרגות אחר שידענו היות כל מיני שפע באים מהכתר, אבל הענין הוא, כי כאשר לא תועיל אותה הספירה רק למעבר השפע לבד, אז נתכנה השפע אל הכתר אשר כל השפע משם. אבל כאשר השפע יתעכב שם בבינה, או בת"ת וכיוצא, נקרא קבלה, על שם אותו מקום אשר נתעכב שם, ועיין בפרשת חוקת, על מאמר הזהר המתחיל ת"ח בשעתא דחכמתא עילאה וכו' ^(ב) ע"ש.

בעמידה: באבות, נכנסו כל המקיפין ג"כ דתבונה ד', ואח"כ יצאו בנסירה וניתנו לרחל, והגדילה בכל האחור, ואז ננסרה, כיון ^(א) שאינם לוקחתם ע"י ז"א, וכל זה במלת באהבה, ואז חוזרת פב"פ. אלא שהיא אז בסוד נקודה, בי כל אורך אב"א, אינו רק נקודה קטנה בפב"פ. ואז חוזרים נה"י דאמא לתוך נוקבא, וגדלה פב"פ לגמרי. ואחר כך מסתלקין וניתנין לז"א, ואז היא מתמעטת מהחזה ולמטה בלבד פב"פ, בכרכת אבות. ואחר כך נגמרים לכנוס מקיפי דתבונה בעמידה. ובכרכת בהנים נכנסים מקיפי אבא, וכל זה בחול.

אמנם בר"ח, נגדלת לגמרי פב"פ כמוהו, כי אז היא לוקחת נה"י דתבונה הר', והוא נה"י דאבא לבד, ולכן הם שוים.

ובי"ט, אז חוזר הוא ליקח גם ג' בחינות דתבונה דס' סתומה, והם עיבור יניקה ומוחין, וכל מה שיש להם בחול דתבונה הר', יש להם בי"ט דתבונה דס' סתומה.

ובשבת לוקחים ג' בחי' דס' מבינה, והוא דאבא, והיא דבינה. ועיין ענין ג' בחינות אלו, שהם בינה ס', וס' סתומה, וד'. וכל א' ג' כלים, שהם: עיבור וקטנות ומוחין, הם ט' בחי'. כי בזה תבין הרבה דרושים וחלוקים בענין הנסירות. וצ"ע ג"כ, כי הרי יש תפילות בלחש בחול, ואז היא אב"א, וננסרת וחוזרת פב"פ מהחזה ולמטה. ועוד יש חזרת התפילה בקול רם, ויש כל בחי' האלו פעם ב', לעלות יעקב ורחל בחג"ת דז"א. ואח"כ בכרכת בהנים מקיפי דאבא, ואיני יודע מה היה בנתיים וצ"ע.

האמת הוא, כי בשבת וי"ט דשבועות, עולה ז"א על ידינו עד דיקנא דא"א. ובשאר י"ט, אינו עולה רק עד אמא עלאה ע"י מעשינו, אך מאליו אינו עולה רק בתבונה. ופסח הוא כשאר י"ט, אלא שבליל ראשון דפסח עולה עד אמא עלאה מאליו. ונלע"ד, כי בד"ח עולה על ידינו בתבונה, כמו שהוא בי"ט מאליו, וגם זה אינו אלא בעת המוסף לבד, ואח"ב חוזר לירד. ובחול עולה ע"י

(1) ע"ח ח"א שער עקדים פרק ח'.

(א) כן תיקן הרב צמח ז"ל, ובדפוסיו כחוב בערב ר'.

(ב) זהר ח"ג קפ"א. ובהר"ע"פ הסולם חקת אות כ"ז.

(ג) צ"ל שאינה.

הקדמה שניה

כתבונה הבי' בגי' בחי'. וכן גי' בחי' תבונה ראשונה בחזרת עמידה, אך אינו עולה כמוהו, רק חיצוניות, אך בר"ח אינו עולה כמוהו.

ונלעד"ח, כי בחול בלחש דשחרית, נבנסו כל הפנימית ובחזרה נבנסים בכרבת אבות מקיפי אמא לכד, בי עולה ז"א נה"י שלו בחג"ת, וחג"ת בחב"ד, וחב"ד במקיפי אמא, ואז גם אמא עולה יותר, ונמצאת זקופה במקומה ולא רוכצת. וחג"ת ראשונים אורם מגולה ועולה שם יעקב ורחל בחזרה והבן זה. ומקיפי אבא נכנסים בכרבת כהנים ובויעבור, וגם עולה ז"א יותר, ואז עולים יעקב ורחל עליה גי'. אך אינו רק נה"י ז"א של אותו העת, כי אינם עולין כמוהו.

הסתבל כי אין הז"א נקרא גדול עד היות לו צלם פנימי דתבונה בחי' ד', ואז הוא אב"א. ואח"כ חוזר ליקח תבונה, בחי' ס' שתומה בגי' בחינותיה בני"ל, ואז הוא פכ"פ. ולכן צריך שתבין, איך יהיה אז גי' מיני מוחין, בסוד הנסירות והשינה, ואח"כ קטנות וגדלות בי' בכינה עצמה, הנקראת ס', כנוכר כליל פסח. ואולי גם אז נחלק לבי', שהם אב"א ופכ"פ. ונמצא ד' בחי' יש, בי' בינות ובי' תבונות, ובכל א' מארבעתן יש צלם, הכוללת פנימי ומקיף. ובששלם צלם דתבונה ד' לגמרי, אז נבנסים צלם דתבונה גי'. וכן הענין בבי' בינות וחבור זה.

ארבע דברים הם: א' זכר או נקבה. ב' דין או רחמים. גי' עליון או תחתון. ד' משפיע או מושפע. ולעולם הזכר רחמים ועליון ומשפיע. והנקבה דין ותחתון ומושפע. לכן בעת הזיווג, הנוקבא פניה בלפי מעלה, שהיא אות ה', בסוד הוה"י, לקבל מן הזכר. והזכר כיושר בסוד יהו"ה, וזהו סוד ה' על יו"ד נוקבא ודין, כנוכר בהרבה מקומות, וההי"ן נקבות, וי"ו זכרים. ובעת שחזרת וזהו סוד ה' על יו"ד נוקבא ודין, כנוכר בהרבה מקומות, וההי"ן נקבות, וי"ו זכרים. ובעת שחזרת פניה מלקבל, אינה משפעת לכן הוא דין. וכן הזכר בעת שמשפיע אינו מקבל, לכן אסור להתעבב בידים נשואות בתפילה יותר מגי' שעות, בסוד המלכות הנקראת שעה, ומקבלת מגי' קוין. ואם יתעבב יותר, צריך שיחזור הזכר לקבל ולחזור ולהשפיע, ויתעבב הזמן בירידת השפע, לכן זה נוהג גם בבי' אותיות לכו"ן וי"ה, או ה"י. והי"ה מעשה הצדקה שלום, ביאור הוא כך: כי ע"י הצדקה שנותן צדיק לצדק, שהם החסדים הנקראים שלום וצדקה. אז צדק שהיא דינין כנוכר כוהר שהם בחי' הגבורות מתמתקין ע"י החסדים שהם ה', ואז מצדק נעשה צדקה, וזה הוא הצדקה.

לסלק כל המחשבות הטורדות אותו בשעת לימוד או בתפלה, יכוין כוה השם ובנקודתו כוה: יְהוָה, י"ו בחירק, שני ההי"ן בשבא. והנקודות הם מפסוק לעברך בכרית ה' אלהיך. לטהר המחשבה, יכוין לצייר לפניו ה"פ ק"ל דמ"ה פנימי רמוז מלת מחשבה: חשוב מ"ה.

לשון מורינו האר"י זלה"ה

ש' האצילות הוא עצם הספירות. ויחודם בא"ס הוא, ע"י עצמות המתפשט בהם, הרי שהם גי' חלקים. (ה) חלק הא"ס, וחלק הספירות בעצמם, וחלק העצמות. ואלו גי' גרמוזו בתיקונים בחקדמה דף י"ג, מלבא איהו וגרמוי חד בהון, ביי"ס דאצילות, וקרא מלבא לא"ס, וגרמוי לחלק העצמות, ובהון לחלק הספירה. וג"כ גרמוזו באומרו איהו וחיהו חד בהון, וקרא חיהו לעצמות, שהם חיים התלויים ממנו. אך הבריאה אינו דומה הבריאה עם יי"ס דבריאה, שהם הענפים דיי"ס דאצילות, המתלבשים בכריאה, ואין יחודם האמיתי אלא באצילות, בי שם לעולם אין לך רגע שאינם מייחדים גי' בחי' הנ"ל. אך בבי"ע הוא יחוד לפרקים, ובל תפילתינו הוא לא"ס ב"ה. אך להיות

ש' עיין בלשם בספר הדעה דף נ"ג: בהגה"ה. ותד"ה: מה שכחוב לשון הארי ז"ל הוא שיבוש, כי כולו רק מהרמ"ק ז"ל בפרס שער אבי"ע וכו'. ויש בפע"ח כמה שיבושים ותוכל להגיה אותם מלשון הרמ"ק.

ת) עיין במבוא לספר זוהר ע"פ הסולם אות כ"ט.

הקדמה שניה

שאינן אנו יכולין לכנות לא"ס בשום כינוי ושם. לזה אנו מתפללין על ידי הספירה. כי שם שייכים הכנויים והשמות, כי כל הכנויים והשמות, הם שמות העצמות המתפשטים בספירה. אבל בבי"ע, אין שם לא שם, ולא שום כינוי כלל. אמנם בהתפשט העשר ענפים הנ"ל בהם, אז יכנו בשמות שאינם נמחקים בשם אדני" כנוצר במסכת ברכות ^(א) בענין ר' ישמעאל שראה אכתריאל י"ה ה' צבאות. ואכתריאל הוא סוד הבריאה. וי"ה ה' צבאות, הם אור הספירות המתגלין בה, וי"ה הוא ג"ר. וי"י, כולל ג' אבות חג"ת, כי י"ה בימין, וי"ה בשמאל ושניהם בת"ת. וצבאות בג"ה, ושניהם כלולים ביסוד, אות בצבא שלו.

עשר ספירות ראצילות, נתפשטו מהם י' ענפים אל הבריאה, ואותן העשר ענפים הם נקראים י"ס של בריאה, עם היות שהם י' ענפים די"ס ראצילות. וכזה תבין, כי אינם עתה מ' ספירות באבי"ע, רק י' לבר. והבריאה הוא הכסא בעשר חלקיו ^(ה) והי"ס דבריאה הם י' ענפים ראצילות כנ"ל, המתלבשים בבריאה. ואחר כך יצר עשר כתות מלאכים, ולכן מיוחסים למטטרון כי הוא שר הפנים, ומושל עליהם, לתת לכל א' וא' שפע הראוי ונמשך לו, והוא בתוכם כלב בתוך הגוף, וזהו עולם היצירה. וגם ביצירה, נמשכים עשר ענפים, מ' ענפים הבריאה המתלבשים בי' כתות המלאכים. ואח"כ עולם העשיה, והוא כל מה שתחת היצירה, עד נקודת התהום, הכל נקרא עשייה, ובכללם כל הקליפות. ומן י' ענפי היצירה נמשכו י' ענפים אל העשיה, ונקראות י"ס דעשיה.

והנה אלו הי"ס דעשיה, מתלבשים בי' קליפות, ע"י כוחות הקדושה. והטעם, להכניעם ולהשפילם. ותחת הקליפות הרקיעים והמולות. נמצא, כי אור ראצילות, מתפשט עד נקודת התהום. ובהתלבשות י"ס בבריאה נקראו י"ס דבריאה, וכן ביצירה, וכן בעשיה. ונמצא שאינם כולם רק י"ס לבר, ולעולם לא יתלבשו רק כסדר זה תוך זה, וכן י' ספירות הבריאה יתלבשו בי"ס דעשיה, באמצעות י"ס דיצירה וכן בכולם.

האמנם אפשר להתנהג העולם ע"י י"ס דיצירה בלתי י"ס דעשיה, והוא בימי החול, כי הי"ס דעשיה אין הכוונה רק לאכפייא לקליפין. ומטטרון שר היצירה, מנהיג העולם בששת ימי החול, או בימי הגלות כמ"ש בע"ה. אך הבריאה בה מתנהג העולם בשבת וי"ט, ונקראים לבושים רשבת וי"ט. והענין, כי האצילות אינו מתלבש אן, כי אם בי"ס דבריאה, ובהם מנהיג העולם בימים ההם, בלי אמצעות דיצירה ועשיה. ובימי החול מלבד שנתלבש בבריאה, עוד מתלבש ביצירה ומנהיג העולם. והנה כי כיחוס האצילות אל העצמות, כן הבריאה אל האצילות, והיצירה לבריאה ועשיה ליצירה.

והענין, כי בעצמות לא שייך שום שינוי חלילה, ולא גשמיות, ולזה נצטרך אל האצילות ^(ג) גם כן נצטרך האצילות אל הבריאה, והבריאה אל היצירה, והיצירה אל העשיה. כי כל מה שימשוך ההתפשטות, יתגלו השנויים ופעולות מחודשות נפרדות, עד כי העשיה אין פעולתו רק לנוף ולהעניש לרשעים. וזהו בח"ל, כי בא"י אין העשיה שולטת כלל, ואפילו מלאך המות שבא"י, הוא מלאך טוב, רק שמתלבש בדין ואכזריות.

ובזמן הגלות בחול, או נשפעין מתוך היצירה. ובשבת וי"ט, מתנהג בבריאה. ואחר הפשט הנשמה מתוך הגוף, יושפע מאצילות. וההפרש שיש בין א"י לח"ל בימי החול הוא, כי לעולם ימי החול, הם שית ענפין דמטטרון שאמרנו שנסתעפו מן השכינה, ויחודם של ת"ת ומלכות הוא

(א) ברכות ז'.

(ה) זהר פרשת בא אות רכ"ז דפ"י דף מ"ב:

(ו) ספר עולת תמיד בחתלתו.

הקדמה שניה

שם. והדרים בא"י, מוזנותם מהשכינה על ידה. אבל הדרים בח"ל, מוזנותם על ידו. ועוד י"ל, כי כל זה הוא בזמן שבית המקדש חרב, אבל בזמן שבהמ"ק קיים, אין שום יחוד על ידו וזהו דחוק. ומציאות זה המלאך, הוא גוף חנוך, והוא נהפך לאש, כי נשמתו הוא למעלה, אך גופו הוא שנתהפך לאש, וגומר בגופו היחוד, מלבד מלאכתו שהוא מעבר הזרע אל הנוקבא, יש לו מציאות א' בסוד אור החזור, כי בו מעלה תפילתן של ישראל למעלה.⁽¹⁾

והנה ביום השבת, כי אז יש תוספת לנשמה, הנה יש בתפילתינו כח לעלות עד היסוד, כי שם מקום הנשמות. אך בחול, אינם עולין עד שם, רק מתעכבים עד יום השבת, ואז עולות יחד עם תפלת שבת, וכפי שיעור דקות וזכות של היסוד, כך שיעור דקות וזכות השפע הבא על ידי היסוד כשבת. אך בחול, כפי מיעוט דקות וזכות מטטרון, כך השפע היורד. וז"ס היחוד של שבת ושל חול בקיצור מופלג, אך לא שהיחוד ע"י מטטרון ממש, כי מי נתן מלאך באצילות.^{(2) ע"כ.}

(1) זהר בראשית א' אות תע"ה. דפו"י דף ל"ו:

(2) נ"א מ"ב דפו"י. ועיין בז"ח יתרו דף ס"ט ט"ב בסולם ד"ה אלא לפי.

הקדמה מבעל המחבר ההגהות ומראה מקומות

עתים לפשוטי התורה כי על זה שואלים קבעת עתים לתורה, ק"ו שאי אתה פטור מפנימית התורה כי מבלעדה האדם שור אוכל עשב וכר עכ"ל. ובספרו עטרת צבי פרשת בהעלותך כתב ז"ל וזאת נחלט ונשרש בנפשי אשר מי שלא ראה אור ספר הזהר לא ראה אור מימיו. מכל הדברים הללו אתה למד שמוכרחים לעשות כל מיני השתדלויות, ולחסוך זמן בכך ללמוד את החכמה הקדושה הלזו, כי מבלעדה הרי האדם נדמה כמו שור אוכל עשב, אשר אינם ראויים למאכל האדם. וכן השל"ה הקדוש אמר לבניו שכל מי שלא טעם טעם חכמת הקבלה לא טעם טעם יראת חטא מימיו. וכן אמר שגדול וחשוב היום שנתגלה בו קבלת רבינו האר"י ז"ל כיום שניתן תורת משה לישראל.

ועוד זאת: כי הירידה הגדולה של הדור — שעזבו את שמירת התורה, הוא גם כן לסיבת מניעת הלימוד הקדוש — **חכמת הקבלה**. ומובא בספר תורת שמחה (דף נ"ז) אשר הרה"ק ר' **בונם מפרשיסחא** ז"ל אמר להרה"ק ר' **הענין מאלכסנדר** ז"ל, חידוש לי על עיר פראג שהיא מקום לומדים ותורה בין בעידנא דעסק בה ובעין בעידנא דלא עסיק בה מגני ומצלי ואיך יורד שם היהדות מיום ליום אחורנית ר"ל, אכן הענין הוא דמקודם היה די בתורה הנגלית, אבל עתה בעקבתא דמשיחא צריך להיות גם תורת הנסתר, כמו שאנו רואים נר דולק וקודם שכבה היא מתחזקת ביותר והשלהבת עולה יותר, כמו כן מקודם לא היה היצר הרע מתגבר כל כך, והיה די תורה בנגלה לתבלין לנגדו, אבל עתה קודם הגאולה היצר הרע מתגבר יותר וצריכים להתחזק גם בנסתר, עכ"ל.

ואמנם כן בכל משך גלוייתינו היינו מצווים ועומדים להסתיר את החכמה הקדושה הלזו המלאה רוזן ורוזי דרוזין, אבל לעתות הללו אשר אנחנו עומדים בה, כבר באנו לעקבתא דמשיחא, ולכן להיפך עלינו לגלות את החכמה הקדושה הלזו, וכמו"ש הגאון הק' הרי' **אברהם אזולאי** ז"ל בהקדמת ספרו אור החמה, שהמתרשלים

ידוע הוא, כי הגורם לכל היסורים הנוראים של עניות וחרב ביזה והרג ר"ל, הוא מפאת חוסר השתדלות בלימוד **חכמת הקבלה**, שעל הפסוק (ישעי' מ"ה) קול אומר קרא, ואמר מה אקרא, כל הבשר חציר, וכל חסרו כציץ השדה, יבש חציר נבל ציץ כי רוח ה' נשבה בו, אכן חציר העם. פירשו חז"ל (תיקו"ז תי' ל') היא אומרת מה אקרא, "כל הבשר חציר" כולם כבהמות נדמו האוכלים חציר, "וכל חסרו כציץ השדה" כל חסר שעושים לעצמם הם עושים, המה הם העושים התורה יבשה, שאינם חפצים להשתדל בחכמת הקבלה, אוי להם שגורמים בזה עניות וחרב וביזה והרג ואבדן לעולם, ע"כ. הרי שסיבת הגברת הרע בגשמיות, הוא בגלל אי העבודה ושקידה על הלימוד הקדוש, של לימוד **חכמת הקבלה**, כי בלימוד התורה הנגלית בלחוד לא יוצאים ידי החובה, וכמ"ש שם (תיקון מ"ט) אוי להם לבני אדם סתומי עין, עליהם נאמר עינים להם ולא יראי באור התורה, בהמות המה שאינם מסתכלים ואינם יודעים אלא בתבן של התורה שהיא כמו קליפה וחיצונית החכמה וכו' עכ"ל. ופירש הגר"א ז"ל: החכמה הפנימית נקרא קדש, ותבן הוא לימוד הפשוט הנקרא תבנא דאורייתא, ומוץ הוא דקדוק המלות שהוא קליפה אחרונה של התורה, לא להבין הענין רק שימושי תיבות ודקדוקן. אע"ג שהכל הוא קדושת התורה, מ"מ נגד חכמת הקבלה המה קליפין, וכמוש"כ בפרשת בראשית דדא קליפה לדא וכו' עכ"ל.

והרה"ק **מזידיטשוב** ז"ל (בספרו סוד מרע ועשה טוב) פירש הדברים הנ"ל וז"ל: והנה בלי ידיעת חכמת הקבלה הוא כבהמה וכו' אחר שעושה המצוה בלי טעם רק מצות אנשים מלומדה, ודמייין לבהמות האוכלים חציר, שאין בו טעם אכילת אדם וכו'. ואפילו הוא בעל עסקים גדול במו"מ וכדומה וטרוד הרבזה לא יפטור מעסק חכמה זאת וכו' ותשתדל לקמוץ זמן מהיום משאר דברים ולימודים, למען ישאר לך זמן לעסוק בחכמה זו כי היא יסודי התורה וכו' כשם שאי אתה פטור מקביעות

הקדמה

אותנו לקחת עלינו את המעמסה הקדושה הזאת. להשתדל בעזוהי להרבות, ולהפיץ את **חכמת האמת**, להוציא לאור את כל כתבי רבינו האר"י ז"ל, ספר עץ חיים, וכל השמונה שערים, מבוא שערים עולת תמיד ופרי עץ חיים. והי' יהיה בעזרנו.

ואל יאמר האומר מי יודע עומק הדברים וכי יכול לעמוד לפני האר"י ז"ל להבין עמקי סודותיו, כי בחמלת ה' עלינו שלח לנו משמי מעונה עיר וקדיש ממנו יתד ממנו פנה הוא האיר עינינו באור גדול אור הפנים אור פני מלך חיים פנים מאירות ופנים מסבירות מורינו ורבינו המקובל האלקי כקש"ת ר' יהודה הלוי אשלג זיע"א, שבדורנו זה זכינו להבוריו הגדולים המבארים את החכמה עפ"י השכל העיוני הפשוט שכל מעיין בינוני יכול להבינה וללמדה ולהתקן על ידה. ובכך שמחו צדיקים והרנינו כל ישרי לב כי סתרי תורה אשר היו טמונים ונסתרים מעיני הקדמונים והראשונים יצאו ונגלו באלו הזמנים. ובזכות לימוד תורתנו הק' לשמה נזכה לראות בנחמת ציון ויגאלנו גאולת עולם אמן.

ומלבד התקנות הגדולות הנאמרות בשער הספר הוספנו כמה מעלות מועילות: (א) השתדלנו להשלים המלים בכל מקום שהיה חצי היבה וקו אחריו. (ב) שמנו נקודות לחלק בין הפסקות ובכל ענין שלם התחלנו בדיבור המתחיל. וכל הספר נדפס באותיות מרוכזות.

מלעסוק בחכמת האמת נחלקים לדי' כתות וכו' כת הג' מאמינים בחכמת הקבלה ויודעים שיש להם הסרון בהעדרה של חכמת הקבלה, אלא שחושבים שאין בזמן הזה מי שיבין בה, מחמת עומק המושג, וכנגד הכת הזאת כתב הרשב"י ע"ה (פרשת קדושים) ועכ"ד מיבעי ליה לבר נש למילף מילי דאורייתא מכל בר נש אפילו ממאן דלא ידע, בגין דעל דא יתער באורייתא באורח קשוט. וכתב שלמדנו שחייב האדם ללמוד מכל אדם, אפילו ממי שאינו יודע וכו'. ומצאתי כתוב מה שנגזר למעלה שלא יתעסקו בחכמת האמת בגלוי היה לזמן קצוב עד תשלום שנת ה' אלפים ר"נ, ומשם ואילך יקרא דרא בתראה והותרה הגזירה והרשות נתונה להתעסק בספר הזוהר ומשנת ה' אלפים ג' מאות ליצירה מן המובחר שיתעסקו ברבים גדולים וקטנים כדאיתא ברע"מ, ואחר שבזכות זה עתיד לבא מלך המשיח ולא בזכות אחר אין ראוי להתירשל עכ"ל.

דברי גאוני וקדושי ארץ המועתקים כאן, ועוד אלפי מאמרים המפורים בזהר הקדוש ובשאר ספרים, ובהקדמה למוהר"ן זצ"ל לספר עץ חיים, אשר כולם כאחד רואים בעיני קדשם, שכל עיכוב גאולתנו, שכל הרע המסובב על ידי הגלות המר הזוה, וכל ההזנחה הגדולה המתהווה בדורנו זה אחרון — שהוא אך ורק מחוסר לימוד קדוש זה, — כל אלה הניעו

לוח ראשי תבות וקיצורים

א

בעזרת השם. בעוה"ב : בעולם הבא. בעוה"ז : בעולם הזה. בעוה"ר : בעונותינו הרבים. בעה"ח : בעץ החיים. בע"כ : בעל כרחו. בע"מ : בעל מנת. בע"ש : בערב שבת. בעש"ק : בערב שבת קודש. בע"ת : בעל תשובה. ב"פ : ב' פעמים. בפ"ע : בפני עצמו. ברהמ"ז : ברכת המזון. בר"ת : בראשי תיבות. ב"ש : ב' שלישים. בשכמל"ו : ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. בת"ת : בתפארת.

ג

ג"א : גירסא אחרינא (גירסא אחרת גוסה אחר) ; ג' אלפים ; ג' אמצעיות. גו"ע : גולגלתא ועינים. גי' : גימטריה (צדופי האותיות למספרן). ג"ט קר"ע פ"ח : (ו' תיקוני רישא) גולגלתא לבנה, טלא דבדולחא, קרומא דאוריאל, רעוא דמצחא, עמר נקא, פקוחו דעיינין, חוטמא. ג"ע : גן עדן ; גלוי עריות. ג"ע אח"פ : גולגלתא, עינים, אוזן, חוטם, פה. ג"פ : ג' פעמים. ג"ר : ג' ראשונות. ג"ש : גזרה שוה. ג"ת : ג' תחתונות.

ד

ד' : דג, ד"א : דבר אחר ; דרך אמת. ד"ה : דברי הימים ; דבור המתחיל. דהו"ג : דהוד וגבורה. דו"נ : דבר ונוקבא. דו"ק : התבונן היטב ; דייק. דו"ל : דפוס וולצבן. דחו"ל : דברי חכמינו זכרם לברכה. דט"ר : דט' ראשונות. דכ"ז : דכל זה. דלפי"ז : דלפי זה. ד"מ : דפוס מנטובא ; דרך משל ; דיני ממונות, דבר מצוה. דנת"א : דנקודות, תגיף, אותיות. דע"כ : דעל כן ; דעל ברוך. דע"ס : דעשר ספירות. דעסמ"ב : דעיב ס"ג מיה בין. דפו"י : דפוס ישן. דצח"מ : דומם, צומח, חי, מדבר. ד"ק : דפוס קרימונה. ד"ש : דרכי שלום. ד"ת : דברי תורה, דין תורה. דת"י : דעת, תפארת, יסוד.

ה

הי"ע : השם ירחם עליי. האר"י : האלקי רבינו יצחק. ה"ג : ה' גבורות. ה"ה : הוא הדין ; הרי הוא ; הלא הוא. שני ההי"ן של שם הוי"ה. הה"ד : הוא הוא דכתיב. ה"ח : ה' חסדים. ה"י : היה. ה"ים : הוד, יסוד, מלכות. (ג' אותיות משם אלהים). הל"ל : הוי ליה למימר. ה"מ : ה' מקימים ; הני מילי. ה"נ : הכא נמי. הנו"י : הנוכר. הנו"ל : הנוכר לעיל ; הנוכר למעלה. ה"ס : הוא סוד. ה"פ : הכי פשיטו ; ה' פעמים ; ה' פרצופין ; הכי פירושו. ה"ק : הקדוש. ה"ק : הכי קאמר ; ה' קצות. הקב"ה : הקדוש ברוך הוא. הקסו"ז : הקדמת ספר הזהר. ה"ר : ה' ראשונות ה' ראשונה. הרמ"ק : האלקי רבינו משה קורדובירו. השי"ת : השם יתברך. ה"ת : ה' תתא. ה' תחתונות. התפ"א : התפשטות א' התפ"ב : התפשטות ב'.

א"א : אברהם אבינו ; אי אפטר ; אריך אנפין ; ארך אפים. אב"א : אהור באהור. אב"ג : אנה בכח גדולת. אבי"ע : אצילות בריאה יצירה עשיה (ד' עולמות העליונים). א"ג : אין גורסים ; ארבע גלויות. א"ד : אינו דומה ; איכא דאמרי (יש אומרים). אדה"ר : אדם הראשון. אדל"ג : אפטר דלא גרסינן. א"ה, א"ו"ה, אדה"ע : אומות העולם. אה"ל : אור הלכנה. או"א : אבא ואמא ; אחד ואחד. או"ח : אור חזרה. או"י : אור ישר. א"י : ארץ ישראל. או"מ : אור מקיף. או"נ : אריך ונוקבא. או"פ : איר פנימי. אחב"פ : אהור בפנים. אח"ז : אחר זה. אחז"ל : אמרו חכמינו זכרם לברכה. אח"כ : אחר כך ; אחרי כן. אח"פ : אוזן חוטם פה. א"כ : אם כן ; אינו כואי ; אין כאן. אכמ"ל : אין כאן מקומו להאריך. א"ל : אמר ליה. אל"ה : ג' אותיות משם אלהים. אמ"ר : אור מים רקיע. אנ"כ : אורות נצוצין כלים. א"ס : אין סוף. אע"ג : אף על גב. אע"פ : אף על פי. אעפ"כ : אף על פי כן. א"צ : אינו צריך. אצ"ל : אין צריך לומר. א"ק : אדם קדמון (שם עולם) ; אין קץ ; אמר קרא (כתוב במקרא). אקב"ו : אשר קדשנו במצותיו וצונו. א"ר : אמר רב ; אל רחום. אדגמ"ן : אוריאל, רפאל, גבריאל, מיכאל, נוריאל (שמות מלאכים). ארמ"ע : אש, רוח, מים, עפר (ארבע יסודות העולם). אשל"י : אדום, שחור, לבן, ירוק. א"ת : אם תאמר ; אל תאמר ; אל תקרא ; אי תימא. א—ת (האותיות מן א עד ת). א"ת ב"ש : אחד מצדופי אותיות הא"ב (הראשונה עם האחרונה, השניה עם זו שלפני האחרונה וכן הלאה). את"ל : אם תמצא לומר. אתעד"ל : אתערותא דלעילא. אתעדל"ת : אתערותא דלתתא.

ב

ב"א : בראשית א' ; בן אדם ; בנין אב ; ברוך אתה. בא"ד : באמצע דבור. באבי"ע : באצילות, בריאה, יצירה, עשיה. באד"ר : באדרא רבא. באדר"ז : באדרא זוטא. בא"י : ברוך אתה ה'. ב"ב : בראשית ב'. בג"ד : בגין דא. בג"ה : בינה גבורה, הוד. בג"כ : בגין כך. ב"ד : בית דין. ב"ד"א : במה דברים אמורים ; בדרך אחרת. בדו"ר : בדחילו ורחימיה. ב"ה : בית המקדש ; בין השמשות. בהכ"נ : בית הכנסת. ב"המ"ק : בית המקדש. בוצד"ק : בוצינא דקרדננותא. בחי' : בחינה. בחי"א : בחינה א'. בחי"ב : בחי"ג : בחי"ד : בחינה ב' גי' גי' ב"ע : בריאה, יצירה, עשיה. בכ"מ : בכל מקום ; בכמה מקומות. במ"א : במקום אחר. במ"ר : במדרש רבה. ב"נ : בר נש. ב"ן : מספר (שם הויה במילוי ההי"ן) בס'. בספר. בס"ד : בספרא דצניעותא ; בסיעתא דשמיא. בסו"ה : בסוד הכתוב. ב"ע : בריאות עולם. בע"א : בענף א'. בע"ה :

דאכ"מ : ואין כאן מקומו. ואכמ"ל : ואין כאן מקום להאריך. ואל"כ : ואם לא כן ; ואהבת לרעך כמוך. ובעוה"ו : ובעונותינו הרבים. ובש' : ובשער. וגו' : וגימר (ראה וכו'). ודר"ק : דייק (כמו התבונן היטב, לדייק בשעת העיון ולא בקרוב). וד"ל : ודי למבין. ול"ב : ודי לחכימא ברמיזא. והמ"י : והשכיל יבין. וזה"ד : וזה הדין. וז"ל : וזה לשונו. וכה"א : וכן הוא אומר. וכו' : וכולה ; וכולי. (כמו וגומר, סימן להמשיך את המאמר או המספר עד הסוף אף אם אין סימו נזכר בכתב). ול"ב : ולי גראה. ונלע"ד : ונראה לפי עניות דעתי. וע"ד : ועל דא. ועד"ז : ועל דרך זה. ועכ"ז : ועם כל זה ; ועל כל זה. ו"ק : ו' קצוות. וש"ב : ושם נסמך. ו"ת : ו' תחנות. ותי' : והיקונים.

7

ז"א : זעיר אנפין ; זכות אבות ; זה אומר. זאה"ל : זכור אותו האיש לטוב. זא"ז : זה אצל זה ; זה אל זה ; זה את זה ; זה אחר זה (וכן זו). זב"ז : זה בזה. זה"ז : זמן הזה. זה"ש : זה הוא שאמר. זו"ן : זעיר ונוקבא. זה לשונו ; זכרו (זכרונו) לברכה. זל"ז : זה לזה. ז"ח : זהר חדש. זכ"ל : ז' כוכבי לכת. זלמ"ז : זה למטה מזה ; זה למעלה מזה. ז"מ : ז' מלכים. זמ"ז : זה מזה. זמ"ן נק"ט : סדר ששת סדרי המשנה ; זרעים, מועד, נשים, גויקין, קדשים, סהרות. ז"ס : זה סוד. ז"ע : זה ענין. זעה"א : זקני עם הארץ. זע"ז : זה על זה. ז"פ : ז' טעמים. זצ"ל : זכר צדיק לברכה. ז"ק : זרע קודש ; זקף קטן. ז"ש : זה שכתב ; שאמר. ז"ת : ז' תחנות. זת"ז : זה תוך זה ; זה תחת זה.

ח

ח' : חלק ; חרש. ח"א : חלק א' ; חכמים אומרים ; חז אמר. ח"ב : חלק ב' ; חכמה בינה. חב"ד : חכמה, בינה דעת. חבת"ם : חכמה, בינה, תפארת, מלכות. ח"ג : חלק ג' ; חלופי גרסאות. ח"ד : חלק ד'. חד"ר : חסד דין דחמים. ח"ה : חלק ה' ; חלול ה'. חה"ש : חלול השם. חה"מ : חול המועד. ח"ו : חלק ו' ; חסד ואו ; חס ושלוים. חו"ג : חסדים וגבורות. חוה"מ : חול המועד. חוה"מ"ס : חול המועד סוכות. חוה"מ"פ : חול המועד פסח. חו"ל : חוץ לארץ. ח"ז : חלק ז' ; חוש זה. חז"ל : חכמינו זכרם לברכה. חח"ן : חכמה חסד נצח. חכ"א : חכמים אומרים. חל"ה : חלק לעולם הבא. חנה"ה : תנוכת הבית. חנכ"ל שצ"ם : שבעה כוכבי הלכת ; חמה, נגה, כוכב, לבנה, שבתאי, צדק, מאדים. ח"ס : חכמה סתימאה. ח"ע : חיי עולם. חע"ה : חיי עולם הבא. חש"ח : חולם, שורק, חיריק.

ט

ט"א : טור א' ; טעם אחר. טו"ר : טוב ורע. ט"מ : טימאת מת ; טעמא מאי ; טעמי מקרא. טנת"א : טעמים, נקודות תגין, אותיות. ט"ס : ט' ספירות. ט"ר : ט' ראשונות. טש"ת, סא"ב, מע"ק, גד"ד : י"ב המזלות ; טלה, שור, תאומים, סרטן, אריה, בתולה,

י"א : יש אומרים ; יש אוסרים ; ירא אלהים ; ירחמהו אל. יא"י : ישוב ארץ ישראל. יא"ל : יש אם למקרא ; יש אם למסורת ; יזכרם אלהים לטובה. יג" : יש גורסים ; יין גפן ; מספר. י"ד : יש דורשים. י"ה : (ב' אותיות הראשונות משם הוי"ה). יה"א : גי מלואים של שם הוי"ה יודין ההין אלפין. יה"כ, יוהכ"פ : יום הכפורים. יה"ד : יהי רצון. יו"כ : יום כפור. יו"ש : ימין ושמאל. יחג"ן : יחידה, חיה, נשמה, דוח, נפש. י"ט : יצר טוב ; יש טעם ; יום טוב. יו"ט : יום טוב. יול"א : יתברך ויתעלה לעולם אמן. י"י : רמו על יחוד הוי"ה ואדני. יו"י : יברכך יאר ישא. יכ"ק : יום כפור קטן. י"ל : יש לומר. י"מ : יש מפרשים ; יש מקומות ; יציאת מצרים. י"ס : יוד ספירות ; יש ספרים ; יש סוברים. יס"ג : יש ספרים גורסים. יצה"ט : יצר הטוב. יצה"ר : יצר הרע. יש"א : ימין, שמאל, אמצע. ישסו"ת : ישראל סבא ותבונה. ית' : יתברך ; יתעלה. ית"ש : יתברך שמו.

כ

כ' כבוד. כ"א : כי אם ; כל אחד ; כך אומר ; כתוב אחד ; כלל אחר. כא"א : כתוב אחד אומר. כאו"א : כל אחד ואחד ; כל איש ואיש. כאו"ל : כל אומה ולשון. כאחז"ל : כך אמרו חכמינו זכרם לברכה. כ"ב : אותיות התורה. כ"ג : כהן גדול. כ"ד : כד דבור ; כל דבר ; כך דרשו. כד"א : כמה דאת אמר ; כדא דאת אמרת. כד"ש : כדרך שאמרו. כ"ה : כתוב הכא. כה"א : כן הוא אומר. כה"ג : כהן גדול ; כהאי גוונא. כהמ"ג : כל המוספיף גורע. כה"נ : כן היא נוסחת. כה"ק : כתבי הקודש. כו' וכו' : וכולה ; (לאמור) : על הקורא לגמור כל הפסוק או המאמר, שהיובא רק חלק ממנו). כו"כ : כך וכך. כו"פ : כלל ופרט. כופו"כ : כלל ופרט וכלל. כ"ז : כל זה ; כל זמן ; כף זכות ; כלי זיין. כ"ח : כלי חיצון ; כתר חכמה. כח"ב : כתר, חכמה, בינה, כחב"ד ; כתר, חכמה, בינה, דעת. כח"ב תו"מ : כתר, חכמה, בינה, תפארת ומלכות. כ"י : כנסת ישראל ; כתב יד ; כן ידבר. כ"כ : כל כך, כמו כן ; כתוב כאן. כל"ז : כלי זיין. כל"י : כהן, לוי, ישראל. כ"מ : כל מה ; כל מקום ; כן מצאתי ; כן משמע ; כן מוכח. כמד"א : כמה דאת אמרת. כמו"ש : כמו שכתוב. כמש"א : כמו שאתה אומר. כמש"ה : כמו שאמר הכתוב. כ"נ : כן נאמר ; כן נראה. כנה"ג : כנסת הגדולה. כנו"ז : כנוכר. כנ"י : כנסת ישראל. כנ"ל : כנוכר לעיל ; כן נראה לי. כנלע"ד : כן נראה לפי עניות דעתי. כסה"כ : כסא הכבוד. כ"ע : כולי עלמא ; כתר עליון. כ"פ : כלי פנימי ; כל פנים ; כך פרשו. כצ"ל : כן צריך לאמור. להיות, לבהאר. כ"ק : כלי קודש. כ"ש : כל שכן ; כבוד שמו ; כל שעה ; כבוד שבת. כש"ד : כללו של דבר. כש"כ : כל שכן. כשו"ש : כל שעה ושעה ; כל שנה ושנה. כש"ט :

כתר שם טוב, כש"ש; כמו שכתבתי שם. כ"ת: כתר תורה. כתה"ק: כתבי הקודש. כתחז"ל: כתקון חכמינו זכרם לברכה.

ל

ל"א: לשון אחר. לא"א: לא אמרו אלא. ל"ב: מספר, לבנ"ה: ל"ב נתיבות החכמה. ל"ג: לא גרסינן. ל"ד: לאו דוקא; לפי דעת; לא דמי. לד"א: לדעת אחרים; לדבר אחר. לד"ה: לדברי הכל. ל"ה: לבנת הספיר; למען השם. לה"פ: לחם הפנים. לו"ל: לפני ולפנים. לו"ו: לשון זכר. לווע"צ: לזכר עולם יהי צדיק. ל"כ: לא כתוב; לא כן. לכאו"א: לכל אחד ואחד. לכ"ל: לכן נראה לי. לכ"ע: לכולי עלמא. לכ"ש: לא כל שכן. ל"מ: לא מצאתי. למה"ד: למה הדבר דומה. ל"נ: לי נראה; לשון נקבה. לנ"ל: לכן נראה לי. לע"ע: לעת עתה. לעסמ"ב: לעיב, סיג. מ"ה. ב"ן. לעת"ל: לעתיד לבוא. לפ"ג: לפרט גדול. לפמ"ש"ה: לפני משורת הדין. לפ"ע: לפי ענינו. לפע"ד: לפי עניות דעתי. לפ"ק: לפרט קטן. לפ"ש: לפי שעה. ל"צ: לא צדיק. ל"ש: לא שנו; לא שנו; לא שייך; ליל שמורים. לשה"ר: לשון הרע. לש"ש: לשם שמים. ל"ת: לא תעשה.

מ

מ"א: מקום אחר; מקום אחד; מדרש אגדה; מלכים א'; מים אחרונים; מנהג אבותינו. מאה"ג: מאור הגדול; מאור הגולה. מארו"ל: מאמר דרובינו זכרם לברכה. מ"ב: שם מ"ב אותיות; מה בכך; מתן בסתר. מב"ד: מיתת בית דין; משיח בן דוד. מב"ו: מלך בשדודם; מתנת בשדודם. מב"י: משיח בן יוסף. מ"ג: מחזור גדול (כ"א שנים); מ"ד: מיון דוכרין; מאן דאמר; מאי דכתיב; מי דמי; מה דעתך; מי דבש. מד"א: מאן דאמר; משום דרכי אמורי. מדה"ד: מדת הדין. מדה"נ: מדרש הנעלם. מדה"ר: מדת הרחמים. מדר"ש: מפני דרכי שלום. מ"ה: מספר הויה במילוי אלפין; משום הכי; מלך העולם; מלאך המות. מה"ד: מדת הדין. מהל"ל: מה הוה ליה למימר. מה"מ: מלאך המות; מלך המשיח; מהגהני מילי. מה"נ: מדרש הנעלם. מה"ש: מלאכי השרת. מוצ"ל: מוציא לאור. מול"מ: מטי ולא מטי. מו"מ: מעלה ומטה; משא ומתן; מגע ומשא. מו"ס: מוחא סתימאה. מוצי"ט: מוצאי יום טוב. מוצש"ק: מוצאי שבת קודש. מו"ש: מוצאי שבת. מו"ז: משנה ז'. מחז"ל: מאמר חכמינו זכרם לברכה. מ"ט. מקח טעות. מטטרו"ן: שם מלאך. מ"י: בי אותיות משם אלהים. מכ"ש: מכל שכן. מ"ל: מגא לן. מלה"ד: משל למה הדבר דומה. מלה"ש: מלאכי השרת. מל"ת: מצות לא תעשה; מסיח לפי תומו. מ"מ: מכל מקום; מארי מתניתין; מארי מתיבתא; מאי משמע; מראה מקום; מת מצוה; משנה מקום. ממ"ה: מלך מלכי המלכים. ממ"ן: ממה נפשך. מ"ן: מיון נוקבין. מג"מ: מאי נפקא מינה? מ"ס: מדת סדום; מר סבר; מוחא סתימאה. מסה"ז: מסורת הזהר. מ"ע:

מצות עשה; מראית עין; מצות ערום. מע"ה: מעלה עליו הכתוב. מע"ט: מעשים טובים. מעל"ע: מעת לעת (יום שלם). מ"צ: משיח צדק. מצפ"ץ: שם הויה באותיות א"ת ב"ש. מרע"ה: משה רבינו עליו השלום. מ"ש: מה שכתוב; מאי שנא. משא"כ: מה שאין כן. מש"כ: מה שכתוב כאן. מ"ת: משנה תורה; מתן תורה. מת"ל: מה תלמוד לומר.

נ

נ"א: נוסחא אחריא; נכ"אים אחרונים. נא"כ: נאמר כאן. נג"ע, ר"ע: נמילים, גבורים, ענקים, דפאים, עמלקים. נ"ה: נצח הוד. נה"י: נצח, הוד, יסוד. נה"מ: נצח, הוד, יסוד, מלכות. נו"נ: נע וגד; נעשה ונשמע. נוק': נוקבא. נח"ש: נדוי, חרם, שמתא. נ"ל: נראה לי. נ"מ: נפקא מינה. נ"נ: נח נפש. נ"ע: נוקבי עינים; נשמתו עדן; נוחו עדן. נ"צ: נחמת ציון. נק': נקרא. נ"ר: נפש רוח; נחת רוח; נביאים ראשונים. נר"ן: נפש, רוח, נשמה. נרנח"י: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. נש"ב: נ' שערי בינה. נת"א: נקודות, תנין, אותיות.

ס

ס"א: ספרים אחרים; סטרא אחרא; סתרי אותיות. ס"ב: סימן ברכה. ס"ג: (הוי"ה במילוי יודין ואלף בואו); סנהדרין גדולה. ס"ד: סוף דבר; סלקא דעתך. סד"א: סלקא דעתך אמינא. סו"ה: סוד הכתוב. סו"ס: סוף סוף. ס"י: סימן. ס"י: ספרים ישינים; ספר ישן; סימן יפה; ספר יצירה. ס"ל: סח לי; סבירה ליה. ס"מ: סטרא מסאבותא. ס"נ: סכנת נפשות. ס"ע: סדר עבודה. ס"פ: סוף פסוק. ספ"י: סבר פנים יפות. ספ"י: ספירה. ס"ת: ספר תורה; סתרי תורה; סוף תיבה.

ע

ע': עיין. ע"א: ענף א'; עמוד א'; ענין אחר. עאכור"כ: על אחת כמה וכמה. ע"ב: (הויה במילוי יודין); שם ע"ב. עבגע"מ: עור, בשר, גידין, עצמות, מוחא. ע"ג: ענף ג'; עבודת גלולים; על גב. ע"ד: על דבר; על דרך; על דעת. ער"ה: על דרך הכתוב; על דרך האמת—אמור. ער"ו: על דרך זה. ער"מ: על דרך משל. ער"ר: על דרך רמז. ע"ה: עליו השלום; עשרת הדברים; עם הארץ; עין הרע; עבד ה'. עה"ב: עולם הבא. עה"ו: עולם הזה. עה"ח: עץ החיים. עה"ר: עין הרע. עה"ש: עליו השלום. עו"א: עובדי אלילים. עוה"ב: עולם הבא. עוה"ו: עולם הזה. עומ"ש: עול מלכות שמים. זה; עבר וזמנו. ע"ח: עץ חיים. ע"ט: על טעם; עצה טובה; עין טובה. ע"י: עיין; עילאין. ע"י: על ידי; על יד. ע"י"א: על ידי אחרים. ע"ה"ק: עיר הקדש. עיו"ט: ערב יום טוב. עיו"כ: ערב יום כפור. עיו"ז: על ידי זה. עיו"מ: עבור, יניקה, מוחין. עיקת"ו: עיר קדשנו תבנה ותכוון. ע"כ: על כן; עד כאן; עד כמה; עבודת כוכבים; עבר כנעני.

דן. ר"ג: ריש גלותא. רדל"א: רישא דלא אתידע.
 ר"ה: ראש השנה. רה"י: רשות היחיד. רה"ק: רוח הקודש. רה"ר: רשות הרבים. ר"ח: ראש חודש.
 רח"ו: ר' חיים וויטאל. ר"י: רבי יהודה; רבי יצחק; רבי יוסי. רי"ו: מספר. ר"ל: רחמנא לשוב; רחמנא ליציל; ראיא לובר; רצוני לומר. ר"מ: ראש מתיבתא; רעיא מהימנא; ריש מתיבתא. רמ"ח: מספר. רמ"ק: ר' משה קורדובירו. רע"מ: רעיא מהימנא. רפ"ח: מספר. רשב"י: ר' שמעון בר יוחאי. רשר"ד: ראיא, שמיעה, ריה, דבור. ר"ת: ראשי תיבות. רת"ס: ראש, תוך, סוף.

ש

ש: שורה, שעה. ש"א: שמואל א'; שליש אמצעי; שליש א', ש"ב: שמואל ב'; שער ב', שבי"ב: שבירת כלים. ש"ג: שער ג'; שיעור ג'. שג"ע: של גן עדן. שה"ש: שיר השירים. שו"ש: ששון ושמחה. שו"ת: שאלות ותשובות. ש"ח: שנאת חנם; שבת חנכה. שי"ל: שיש לאמר; שיש לברך. ש"כ: מספר. שכ"א: שכל אחד. שכא"א: שכל אחד ואחד. שמרשב"י: שער מאמרי רבי שמעון בן יוחאי. ש"נ: שם נסמן. שנגל"ה: שורש, נשמה, גוף, לבוש, היכל. שגא"ן: (ד' חיות המרכבה) שור, נשר, אריה, אדם. שס"ה: מספר. ש"ע: שליש עליון; שמנה עשרה; שמיני עצרת. ש"צ: שלח צבור. שצ"ם חנכ"ל: (ז' כוכבי לכת) שבתאי, זדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה. ש"ר: שלוש רגלים; שם ר' ש"ש: שם שמים. ש"ת: שמחת תורה; שליש תזתון.

ת

ת"א: תרגום אוגקלוס; תרוץ אחד. תא"מ: תהלים, איוב, משלי. ת"ד: תיקונא דיקנא. תה"ד: תפלת הדרן. תה"ר: תהומא רבא. תה"ש: תפלת השחר. ת"ו: תם ונשלם. תובב"א: תבנה יתכונן במהרה בימינו אמן. תובי"ל: תם ונשלם ברוך ה' לעולם. תוה"ק: תורתנו הקדושה. תו"מ: תפארת ומלכות; תרומות ומעשרות; תיכף ומיד. ת"ו, שלב"ע: תם ונשלם שבת לאל בורא עולם. תושב"כ: תורה שבכתב. תשב"ע"פ: תורה שבעל פה. ת"ז: תקוני זהר. ת"ח: תא חזי; תקונים חדשים; תלמיד חכם. תצה"מ: תחית המחית. תכ"ב: תלת כלילין בתלת. תכ"ד: תוך כזי דבור. תכ"ה: תורה בהנים. ת"ל: תלמוד לומר; תרי לישני (שתי גוססות); תהלה לאל. ת"מ: תפלת מנחה. תע"ס: תלמוד עשר ספירות. ת"ע: תפלת ערבית. תרי"ג: (מספר) תרי"ג מצות. תק"ח: תקונים חדשים. ת"ש: תפילין של יד. תש"ר: תפילין של ראש. ת"ת: תפארת.

עכא"א: על כל אחד ואחד; עם כל איש ואיש. עכ"ד: עד כאן דבריו. עכ"ז: עד כל זה. עכו"ם: עבודת כוכבים. עכ"ל: עד כאן לשונו. עכ"פ: על כל פנים. ע"ל: עין לעיל. ע"מ: על מנת; על משקל; עשר מאמרות; על מה; על מחצה; עשר מכות. עמוד"א: עמודא דאמצעייתא. עמ"ש: עין מה שכתבתי; עד מאה שנים; עול מלכות שמים. ענ"ב: עקודים, נקודים, ברודים. ע"ס: עשר ספירות; על סמך. עמס"ב: ע"ב סיג מ"ה בין. עע"ז: עובדי עבודה זרה. עעכו"ם: עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ע"פ: על פי. עצה"ד: עץ הדעת. עצה"ט: על צד היתר טוב. ע"ק: עתיקא קדישא. ע"ר: ערב רב. ער"ה: ערב ראש השנה. ער"ח: ערב ראש חודש. ע"ש: עין שם; ערב שבת; על שלחן. עש"א: עד שיבוא אליהו. עש"ה: עין שם היטב. עש"מ: על שום מה. ע"ת: ערוב תחומים; על תנאי.

פ

פ"א: פרק א'; פעם אחת; פירוש אחר. פא"פ: פנים אל פנים; פה אל פה; פעם אחר פעם. פ"ב: פרק ב'. פב"א: פנים באחור. פב"פ: פנים בפנים. פ"ג: פרק ג'. פ"ד: פסק דין; פרק ד'. פד"ה, פדה"ב: פדיון הבן. פו"א: פנים ואחור. פו"ח: פנימיות וחיצוניות. פו"כ: פרט וכלל. פו"ר: פריה ורביה. פי': פירוש. פ"י: פושעי ישראל; פועל יוצא. פלו': פלוני. פלח"ק: פתיחה לחכמת הקבלה. פלפה"ס: פתיחה לפירוש הסלם. פמ"א: פנים מאירות. פמ"ס: פנים מסבירות. פ"נ: פקוח נפש. פדיון נפש. פס"ד: פסק דין. פ"פ: פתחון פה. פ"ק: פרק קמא; פורים קטן; פרט קטן. פר"א: פרקי רבי אליעזר. פרד"ס: פשט, רמז, דרוש, סוד.

צ

צא"ל: צריך אתה לדעת. צ"ג: ציון ג'; צום גדליה. צ"ד: ציון ד' וכדומה. צח"מ: צומת, חי, מדבר. צ"ל: צריך לומר; צריך להיות. צ"ע: צריך עיון. צעב"ח: צער בעלי חיים. צע"ג: צריך עיון גדול.

ק

ק: קדוש; קמא; קהל; קטן. ק"א: קונטרס אחרון. קב"ה: קודשא בריך הוא. קבו"ש: קודשא בריך הוא ושכינותיה. קה"מ: קריאת המגילה. קה"ק: קדש הקדשים. קה"ת: קריאת התורה. ק"ו: קל וחומר. קו"ח: קל וחומר. קושי"י: קוצו של יוד. קכ"ד: קדם כל דבר. קלי': קליפות. קמ"ל: קא משמע לן. ק"פ: קרבן פסח. ק"ק: קדש קדשים; קדשים קלים. קק"ק: קדוש, קדוש, קדוש. ק"ש: קריאת שמע; קבלת שבת.

ר

ר"א: ר' אבא; רבי אלעזר. ראב"ד: ראש בית

תפלה קודם הלמוד מהאר"י זיע"א

רבון העולמים ואדוני האדונים אב הרחמים והסליחות מודים
אנחנו לפניך ה' אלהינו ואלהי אבותינו בקידה ובהשתחויה
שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש ונתת לנו חלק
בסודות תורתך הקדושה מה אנו ומה חיינו אשר עשית
עמנו חסד גדול כזה על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך
שתמחול ותסלח לכל חטאתינו ועונותינו ואל יהיו עונותינו
מבדילים ביננו לביניך. וכן יהי רצון מלפניך ה' אלהינו
ואלהי אבותינו שתכונן את לבבינו ליראתך ולאהבתך
ותקשיב אזניך לדברינו אלה ותפתח לבבנו הערל בסודות
תורתך ויהיה למודינו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח
נחוח ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו
ושיתנוצצו ניצוצות עבריך הקדושים אשר על ידם גלית
דברך אלה בעולם וזכותם וזכות אבותם וזכות תורתם
ותמימותם וקדושתם יעמוד לנו לבל נכשל בדברים אלו
ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים כמאמר נעים
זמירות ישראל: „גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך“. כי ה'
יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. „יהיו לרצון אמרי פי ותגיון
לבי לפניך ה' צורי וגואלי“.

הקדמת רחובות הנהר

באורך, בע"ח שער ט' פ"ו ופ"ז ופ"ג משער י"ז, ובכמה מקומות משער הלקוטים, ומשער מאמרי הרשב"י ע"ה, וכן במברש ש"ב ח"ג פ"ו יער"ש.

ואעפ"י שהניח שם הרח"ו ז"ל שאלתו בצ"ע, הנה ידוע ופשוט וברור הדבר, כי זה בתחילת לימודו עם האר"י זלה"ה, שעדיין לא נתיישב הענין בלבו, והוא מחמת שהבין,

(א) ידוע, כי ה' נקודות יצאו מעינים דא"ק, מבחי' ב"ן, וכולן יצאו שלימות, כל אחת שלימה, בכל חלקי הנקודה ההיא. באופן, שכל אחת ואחת כוללת ה' פרצופים: עתיק וא"א, ואר"א, וזר"ן, וסדר שבירת הכלים היה, בכל נקודה ונקודה מהם, דכל א' וא' מהם, הג"ר: עתיק וא"א, ואר"א שבו, נתקיימו. ח"ת: זר"ן שבו, נשברו. כמבואר כל זה

הנהגות ומראה מקומות

הרצון לקבל בשלימות, וכשחזור האור ומתלבש תוך הרצון המשתוקק אליו, אז נכרים ונבחנים לשני ענינים נבדלים, ונקראים כלי ואור.

ומכאן הצורך להשתלשלות הרצון לקבל על ד' בחינות שברצון, כי לפי שיעור ההתגשמות של הרצון לקבל הכלול בהשפע, כך המדרגות יורדות ומתרחקות מאור פניו יתברך, עד המקום הנמוך מכולם הנקרא בשם עולם העשיה, והרצון לקבל נבחן לבחינת גופו של האדם, והשפע שהוא מקבל נבחנת למדת תוכן החיים של הגוף, והגוף הוא הכלי, והחיים, הוא האור והנשמה המחיה אותו. וד' בחינות אלו שברצון, ה"ס ד' אותיות הו"יה, הכוללות את כל המציאות כולה, והן מתבארות בעשר הספירות, שהן: חכמה, בינה, תפארת, מלכות, כי תפארת כולל שש ספירות חג"ת נה"י, ועם השורש שהוא כתר, הן עשר, ועיקרם הם חו"ב תר"ם, והן ד' עולמות, הנקראים: אצילות, בריאה, יצירה, עשיה, כ"ז נתבאר היטב באריכות בתלמוד ע"ס חלק א', ובספר ע"ח עם פנים מסבירות ענף א' ואין כאן המקום להאריך.

(א) בכדי לבאר ענין שבירת הכלים בעולם הנקודים, וירידתם לבי"ע, צריכים לדעת סוד אור וכלי שאנו מבחינים בעולמות עליונים, אשר "אור" הוא שם כולל לכל מיני השפע והתענוגים שחשב הקב"ה להנאות אל הנבראים מתחלת אצילות העולמות עד גמר כל התקונים, ו"כלי" הוא הרצון לקבל את השפע הנ"ל הכלול באורו ית', וכלל גדול הוא בענין הכלים, כי סיבת התפשטות האור והסתלקותו אח"כ, גרם להעשות מציאת כלי (ע"י ע"ח הנדסס מחדש שער מטי ולא מטי דף צ"ב סוף ד"ה והנה כאשר) פירוש, כי כל עוד שהכלי לא נפרד פעם מן אורו, הרי הוא נכלל באורו, ובטל אליו כנר בפני האבוקה. משום שהכלי הוא ענין הפוך מן האור והשפע הנמשך ממחשבת הבריאה שבא"ס ב"ה, כי האור הוא כולו להשפיע ולהנאות, והרצון לקבל שהוא הכלי הוא הפכי אליו רק לקבל ולכן בהיותם יחד כרוכים זה בזה, מתבטל הרצון לקבל באור שלו, אלא אחר הסתלקות האור ממנו, הוא מתחיל להשתוקק מאד אל האור, והשתוקקות זו היא הקובעת והמחלטת את צורת

שמקרה המלכים ההוא, היה בכללותו, וגם בפרטות, ולכך יצא לו קושיא. אבל האמת הוא כי לא היה בכללותו, רק בפרטות לבד, ואז אין קושיא. וכמו שאח"כ כתב הרח"ו זלה"ה עצמו, בפשיטות ובאורך וביותר פרטות, בשער הלקוטים, ובשער מאמרי הרשב"י ע"ה, ובכמה מקומות, כי לא בפרטי הה' נקודות

בלבד היה מקרה המלכים, אלא היה בכל מין י"ס וי"ס דכל פרצוף דפרטי אבי"ע, וכמ"ש בדרוש הדעת, וז"ל, כל פרצופי אבי"ע כלולים ממ"ה וב"ן, שהם חסדים וגבורות, וכל בחי' משתייהם יש בה נרנח"י שבכל פרצוף. ותחלה יצאו ז' מלכים, והם זר"ן, ז' קצוות שבכל פרצוף, בבחי' נפש, הנקרא ז' מלכיות שבז'

הגהות ומראה מקומות

ושורש הראשון לתקון הכלי התחיל מסוד צמצום הראשון שענינו הוא שנפרדה בחינה ד', שהיא גדלות הקבלה, מן כל הפרצופים שבקדושה, באופן שמדה ההיא נשארה בבחינת חלל פנוי וריק מכל אור. כי כל פרצופי הקדושה, יצאו בבחינת מסך מתוקן בכלי מלכות שלהם, שלא יקבלו שום אור בבחינה הד' הזו. ובעת שהאור העליון נמשך ונתפשט אל הנאצל, המסך הזה דוחה אותו לאחור"י, זה נבחן כמו הכאה בין אור העליון ובין המסך, ומכח ההכאה זו נולד מין אור שנקרא בשם אור חוזר והוא נובע מבחינת יחס משותף מן האור הנדחה לאחור"י, ומן בחינה הד' שנשארה ריקנית, ואור הזה הנולד מחמת הפרישה מן האור, עולה ומלביש על עשר הספירות של אור הישר, ונעשה לכלי קבלה על אור העליון במקום בחינה הד'.

מספיק המהפך את מדת הקבלה להשפעה, ונולד לו כלים חדשים לקבל סעודת חברו.

ממשל זה אפשר להבין את אור החוזר הבא מזווג דהכאה של אור העליון בהמסך, איך שנעשה לכלי חדש על אור הישר במקום בחינה הד'. כי ענין ההכאה של אור העליון במסך, ורוצה להתפשט אל בחינה ד', דומה אל ההפצרה של הנותן, הרוצה שחברו יקבל סעודתו. וענין המסך המכה באור ומחזירו אל אחור"י, דומה אל הדחיה והסירוב מלאכול אצל חברו, שמבין שניהם נולד מין אור חדש של קבלה ע"מ להשפיע, הנחשב להשפעה ממש. ואור העליון מתלבש בו.

וד' בחינות שברצון לקבל, עם השורש, עוברות ונכללות בהמסך, כי אעפ"י שלאחר הצמצום נפסלה בחינה הד' מלהיות כלי לקבל את אור העליון בתוכה, ואור החוזר שנולד מיחס משותף של אור העליון והמסך נעשה לכלי במקום בחינה הד', עכ"ז בחי"ד היא מוכרחת להשתתף עם כח הקבלה שבה אל אור החוזר, וזולתה לא היה מוכשר להיות כלי לקבל, ונבין זה מן המשל הנ"ל. שעם הדחיה והסירוב לקבל, מתתקן הרעב והתאבון הנפסלים מלקבל מחמת הבושה של הקבלה, ונעשו מוכשרים לקבלה, אבל אם הרעב והתאבון היו מתבטלים לגמרי, אז בשום אופן לא היתה לו שום אפשרות למלא רצון חברו לקבל ממנו, אלא שהרעב והתאבון מתחברים עם המסך ונכללים בו. ולפיכך גם בנמשל נבחנים ה' מינים של זוגים דהכאה, עפ"י ה' שעורי עביות נכללים בהמסך. וזווג דהכאה על מסך שלם מכל ה' הבחינות מעלה אור חוזר המלביש עשר הספירות כולם עד קומת כתר, וזווג דהכאה על עביות מבחינה ג', אור החוזר שהוא מעלה אינו מספיק להלביש רק עד קומת חכמה, וכן כולם.

ודבר זה יובן על פי משל מעולם הזה: האדם מטבעו, נהנה יותר לתת ולהשפיע אל זולתו מאשר לקבל ממנו, ולפיכך הבא לבית חברו ומתבקש לאכול, הריהו מסרב, כי לא יאה בעיניו להיות מקבל מתנה מחבירו, אך כאשר חברו מרבה להפציר בו עד שנראה שהוא יגמול טובה לחברו ע"י אכילתו, אז הוא מתרצה ואוכל ברצון. כי אז הוא מרגיש את עצמו לא כמקבל מתנה, אלא להיפך כאילו הוא המשפיע ועושה טובה לחברו. ונמצא שהגם שהרעב והתיאבון הם כלי קבלה המיוחדים לאכילה, ואדם זה היה לו רעבון ותאבון לקבל סעודת חברו, עכ"ז לא היה יכול לטעום משהו מחמת הבושה, אלא כשחברו הפציר בו לאכול ולטעום אצלו, והוא רח"ה אותו, משתי פעולות אלו נתרקם אצלו כלי קבלה חדשים, ואכל, כי כוחות ההפצרה של חברו וכוחות הדחיה שלו ההולכים ומתרבים, סופם מצטרפים לשיעור

בה' מיני נפש ורוח שבו, ואז נשלמו העגולים
בנרנח"י שבהם עכ"ל.

באופן, שכל י"ס דכל פרצוף, דפרטי
פרצופי אבי"ע, נכללים בה' נקודות, ובכל
נקודה ונקודה מהם היה מקרה המלכים. באופן
שדברי האר"י זלה"ה חיים וקיימים, כי אעפ"י
שימצא בדברי הרח"ו ז"ל איזו קושיא וצ"ע,
לא מפני כך נדחים דברי רבינו האר"י ז"ל,
כי זה הקושיא היא מחוסר ידיעתנו, שלא
הבננו דבריו, אבל סוף סוף דבריו דברי אלהים
חיים אמת.

הקצוות מבחינת ב"ן, ונשברו. ואח"כ באו ז'
קצוות של מ"ה, מבחי' נפש, והמשיכו עמהם
נפש דב"ן ונתקנו. ואח"כ עד"ו, באו רוח
ונשמה וחיה ויחידה דמ"ה, והמשיכו את רוח
נשמה חיה יחידה דב"ן שלא נאצלו עדיין,
ובאו כולם כלולים בסוד תוספת בוו"ן. שהם
ז' קצוות שבכל כלל ובכל פרט. וכל זה תבין,
ממצות ירושת המתים בפרשה פנחס.

וכן עד"ז י"ס דעגולים, הם גבורות, ויצאו
תחילה בבחינת נפש לבר שבהם, בסוד נקבה
תסובב גבר, ואח"כ יצא היושר שהוא חסדים,

הגהות וזמראה מקומות

שבמלכות אל בינה שהיא מדת הרחמים, וסיתף
זו בוו, שע"י שותפות זו נעשה גם בחינה הד'
כלולה מנצוצי השפעה של כלי הבינה, ובוה נעשה
הכשר לגוף האדם היוצא מבחי"ד, שיהיה כלול
גם ממדת השפעה, ושתהיה לו היכולת לעשות

מעשים טובים של השפעה ונחת רוח ליוצרו.

וצמצום זה נעשה בס"ג דא"ק, וגרם לצמצום
ב' בכל העולמות שלמטה ממנו, כי נעשה בר'
סיום חדש על אור העליון במקום בינה, ומלכות
המסיימת שעמדה בסיום הרגלים של ס"ג דא"ק,
עלתה לת"ת, שה"ס בינה דגוף, כי חג"ת הם
במקום כח"ב בגוף כנודע. ומלכות המזדווגת
שעמדה במקום פה דראש ס"ג דא"ק, עלתה
למקום נקבי עינים דא"ק, ושם נעשה הזווג לצורך
עולם הנקודים, במקום נקבי העינים.

ותיכף בעת הצמצום השני, דהיינו בעת עלית
מלכות לבינה, עוד טרם שנעשה הזווג בנקבי
עינים לצורך עולם הנקודים, נעשה חלל פנוי וריק
בלי אור, מטבור הא"ק ולמטה, כי מלכות המסיימת
שהיתה במקום הרגלים, עלתה אל הטבור, ונעשה
מקום לד' עולמות אבי"ע מטבור ולמטה, וגרם שיתחלק
פרצוף נקודות דס"ג לד' חלוקות, הנבחות לד'
מקומות של ד' העולמות אבי"ע, והיינו כח"ב
חג"ת עד החזה, שהוא שליש עליון של תפארת,
נבחן למקום של עולם אצילות, שפירושו המקום
שראוי גם כעת להתפשטות של אור העליון אליו,
ורק בסיומו היינו בטבורו נמצאת המלכות המסיימת,
הנק' פרסא שבסוף עולם אצילות, ושני שלישי הת"ת
נבחנים למקומו של עולם הבריאה, ונה"י נבחנים

ואלו חמש בחינות שבמסך נקראות על שם
הספירות שבראש, דהיינו: גלגלתא או מצח,
עינים און, חוטם, פה, שעביות של בחינה הד'
נקרא פה, שעליה יצא פרצוף הראשון דא"ק.
ועביות של בחינה ג' נקראת חוטם, שעליה יצא
פרצוף ע"ב דא"ק ועביות של בחינה ב' נקראת
אוזן שעליה יצא פרצוף ס"ג, ועביות של בחינה
א' נקראת עינים, שעליה יצא פרצוף מ"ה דא"ק,
ועולם הנקודים, ומג' הפרצופים הראשונים גלגלתא
ע"ב ס"ג אין עדיין אפילו שורש לד' עולמות,
אצילות בריאה יצירה עשיה, כי אפילו בחינת
מקום לג' עולמות ב"ע עוד לא היה כאן, שהרי
פרצוף הפנימי דא"ק היה נמשך עד הנקודה
דעולם הזה, וכן עוד לא נגלה השורש לתקון
הנרצה שבסבתו נעשה הצמצום, והיינו לתקן את
בחינה הד' שהיא גדלות הרצון לקבלה ולהפכה
לצורה של השפעה, והוא לברוא את גוף האדם
בבחינה ד' ההיא, וע"י העסק שלו בתורה ובמצוות
על מנת להשפיע נחת רוח ליוצרו יהפך את כח
הקבלה שבבחינה ד' ע"מ להשפיע, שאז יהיה
גמר התקון. אבל עד עתה, עוד לא נגלה שורש
לתקון זה, כי לצורך תקון זה צריך האדם להיות
כלול גם מבחינות עליונות שלמעלה מבחי"ד, כדי
שהיה מוכשר לעשות מעשים טובים של השפעה,
ואם האדם היה נוצר ממצב זה של פרצופי א"ק,
היה כולו מבחינת חלל פנוי, כי בחינה הד' שהיתה
צריכה להיות שורש גוף האדם, היתה כולה
בבחינת חלל פנוי וריק מכל אור. ולכן נעשה
צמצום שני, שהמאציל העלה את מדת הדין

נתבאר, כי הכלים הפנימיים דמלכים, נפלו לבריאה, והאמצעיים ליצירה, והחיצוניים לעשייה. אבל במלכי ב"ע, לא נתבאר היכן נפלו, וכעת לא השמיענו הרב ז"ל כזאת להיכן נפלו, וכיצא באלה שאלות רבות.

אמנם לפי מה שנודע מכמה מקומות, ובפרט בדרוש שביעי משער שלשים, כי אין כל פרצוף נקרא בשם פרצוף, אלא עד שיהיה כלול מ"ס, אשר כל ספירה מהם כלולה מאבי"ע, ונמצא כי כל פרצוף מפרטי פרצופי אבי"ע, הוא כלול מ"ס כוללות, והם עשרה פרצופים מלבישים זה את זה בשוה, מתחילים מטיבורא דא"ק עד סוף העשיה, וכמ"ש לקמן בע"ה. וכל ספירה מאותם הי"ס דכל פרצוף, יצא מעינים דא"ק, וירדו דרך אח"פ, וקבלו הארתם, וירדו והלבישו לתנה"י דא"ק, ובהגיע

אמנם צריך להבין, מה שכתב הרב ז"ל, כי בכל פרצופי אבי"ע, היה מקרה המלכים ההוא, איך אפשר שהמקרה ההוא היה בבי"ע, והלא ג' עולמות ב"ע, אינם עולמות גמורים, כמו עולם האצילות, כי אינם אלא התפשטות כוחות הנוקבא דאצילות וחייליה וצבאיה, וכולם בחי' נוק', ואין בהם דכורא כלל. כמ"ש במ"ש ש"ב ח"ג פ"ח, וכמ"ש בע"ה, וכל קיומם והעמדתם הוא בכח שארית בירורי הכלים, ורפ"ח אורות דמלכים דאצילות וכישושלמו להתברר כל הברורים, אז נאמר הנה ישכיל עבדי ירום ונשא וגבה מאד, ואז השמים כעשן נמלחו, והארץ כבגד תבלה, כמ"ש בע"ה ש"ג ספ"ב ע"ש.

ועוד כי אם היו בהם מלכים, היכן נפלו הכלים שלהם בעת מיתתם, כי במלכי האצילות

הגהות ומראה מקומות

קומת הקטנות של הנקודים, ורשימה של בחינה הדי' נעלמה, מחמת שהיתה שלא במקומה, ולכן בינה היא העיקרית, ומלכות היינו מדת הדין שנתחברה אליה, היא טפלה, ועל כן נעלמה, ודומה כמו שאיננה שם, וע"כ לא נעשה הזווג רק על הרשימות דבחי"ב דהתלבשות, ובחי"א דעביות, שהם מעצם מסך דבינה לבד, ויצאו הקומות דקטנות נקודים, ו"ק דבינה, וו"ק גמורים.

אח"כ נעשה זווג על הרשימה של בחינה הדי', מע"ב ס"ג דא"ק, ומתוך שפרצוף ע"ב דא"ק אין לו שום נגיעה בצמצום השני, שהעלה את בחינה הדי' למקום נקבי עינים, וע"כ כשהאור שלו הגיע לראש נקודים ביטל את צמצום השני, והוריד בחזרה את בחינה הדי' למקומה במקום פה דראש, וכשהתפשט האור לגוף הנקודים, והגיע למקום החזה ורצה להתפשט מחזה ולמטה למקום ב"ע, נתעורר מדת המלכות המסיימת האור במקום החזה, אז נסתלק האור, והכלים נשברו ומתו, ונפלו לבי"ע.

ועל דרך שנתבאר בג' הקומות גלגלתא ע"ב ס"ג דא"ק, שיצאו זה אחר זה מחמת הזדככות המסך, אותו הסדר של הזדככות והסתלקות האורות נעשה גם כן בעולם הנקודים, וכל ההפרש הוא, כי ענין הזדככות המסך שבג' הקומות

למקומו של עולם היצירה, ומלכות למקומו של עולם העשיה, וג' המקומות של ב"ע אלה, הם למטה מפרסא שתחת עולם האצילות.

ובעת שיצאו נקודות דס"ג דהיינו שנזדככה קומת הטעמים דס"ג שהיא קומת בינה, יצאו הנקודות דס"ג בקומת ז"א דהיינו ו"ק בלי ג"ר, ולהיות שנשתוו צורתם עם הע"ס דסיום שלמטה מטבור דא"ק, שגם הן בבחינת ו"ק בלי ראש, ונודע שהשתוות הצורה מאחדת הרוחנים לאחד, ולכן ירדה קומה זו למטה מטבור דא"ק, ונתערבה שם עם זו"ן דא"ק, והגם זו"ן דא"ק הם מעביות דבחי"ד, ונקודות דס"ג דא"ק הן מעביות של ז"א דבחי"ב, עכ"ז נתערבו יחד מטעם שאין העביות ניכרת רק בעת הסתלקות האור, ולא בעת התלבשות האור, ואז נתערבו בחי"ב בבחי"ד רחמים בדין, אח"כ נעשה הזווג בנקבי עינים, לצורך אצילות עשר הספירות דעולם הנקודים, אמנם יש כאן ענין נוסף, כי בפרצופים הקודמים בעת הזדככות המסך, ועליתו לפה דראש המדרגה העליונה, המסך לא היה כלול רק מרשימות דעביות של גוף המדרגה העליונה, משא"כ כאן נכלל בהמסך גם הרשימות מזו"ן שלמטה מטבור דא"ק, שזו"ן רשימות של בחינה הדי', ומקודם נעשה הזווג על הרשימות שנשארו קומת ס"ג שעליהן יצאה

והנה כן היה הענין, בכל פרצוף ופרצוף, מפרטי פרצופי אבי"ע, שהיה בו מקרה המלכים, ונודע כי אין הפרצוף נקרא פרצוף, עד שיהיה כלול מ"ס, אשר כל ספירה מהם, כלולה מאבי"ע. ונמצא כי מוכרח הוא, כי כל פרצופי אבי"ע, שהיה בהם מקרה המלכים, מלבישים זה את זה בשוה, מטיבורא דא"ק עד סוף העשיה. כי כל ספירה מ"ס דכל פרצוף דפרצופי אבי"ע יצא מעינים דא"ק, ועברו דרך אח"פ, והכתר שבה קיבל אור האזן. וח"ב שבהם, קבלו הארתה לבד. וז"ת לא קבלו אפילו הארתה, וירדו והלבישו את תנה"י דא"ק כנו"ל עד סוף העשיה, כל זה בכל ספירה מ"ס דכל פרצופי אבי"ע וד"ל.

ונמצא, כי כל מקום שכתב הרב דג"ר יצאו שלימות וז"א יצא בששה חלקי הנקודה לבד, ונוק' בחלק אחד מלכות שבה לבה, היינו בג"ר ובזו"ן דכל אחד ואחד מה' נקודות הכוללות דכל פרצוף, אבל ה' נקודות כוללות דאותו פרצוף, יצאו שלימות, וכמבואר בפ"ו משער שבירת הכלים, וז"ל, ואל תתמה איך יצאו התחתונות אחר שבירת העליונות וגם איך כל ג"ר שבכל נקודה של ה' נקודות לא נשברו, והז"ת דנקודות ראשונות נשברו. התשובה היא, כי בכל נקודה ונקודה יש מין אור א', שוה לערך הנקודה ההיא, ואז האור שלהם של הג"ר יוכלו לקבל, וז"ת שבו לא יכלו לקבל. וכעד"ז בכל נקודה ונקודה מהה'

הגהות ומראה מקומות

החדש שלו, נעשה שם זווג בעביות דבחי"א שהיא קומת ז"א, ומזווג זה לא נתפשט פרצוף שלם ראש וגוף, אלא בחינת ממטה למעלה. ואח"כ יצא מ"ה החדש שהוא עולם התקון, ונמצא שאפשר לומר שהשבירה היתה הן בכללות ג' הקומות של בחי' ג', ובחי"ב, ובחי"א, והיא בבחי' ז"א דכללות שיצא ראש בלי גוף, והן בפרטות שהם מלכי דחג"ת הגופות דאור"א מבחי"ג, ומלכי נהי"מ שהם הגופות דישס"ת מבחי"ב.

(ג) עיין שער אנ"ך פרק ה'.

(ד) עיין שער טנת"א פ"ח. ושער דרושי הנקודות פרק ב' וג'.

האור לגבול האצילות, אירע בהם ענין ביטול המלכים, ונפלו הכלים: פנימי, אמצעי, וחיצוף, עם אורות דרפ"ח, לבי"ע התחתונים (ג) דאותה הספירה, כמ"ש בדרושי הרב ז"ל. וכן היה, בכל ספירה מ"ס דכל פרצוף דפרטי פרצופי אבי"ע, שבצאת הכלים והאור שלה מעיני א"ק, ובהגיע האור לגבול האצילות היה בהם ביטול המלכים, באצילות שבהם, כסדר המפורש בדרושי הרב ז"ל, אבל לא בבי"ע התחתונים. באופן שכל דרושי הרב, אינם מדברים אלא בפרצופי אבי"ע דספירה אחת מ"ס דכל פרצוף, מפרטי פרצופי אבי"ע. הרי איך היה ביטול המלכים בבי"ע, ואיך אינו אלא באצילות שבהם כנ"ל.

ונודע, כי סיבה א' מסיבות מיתת הז"ת, היה (ד) על מיעוט קבלתם מאור האזן דא"ק, ואור"א שקיבלו הארת אור האזן לבד, נתקיימו הפנים שלהם. והכתר שקבל עצמות אור האזן, נתקיים כולו. ועל שקיבלה מרחוק, נפגמו אחורי נה"י שלו. וע"כ הכתר שיש בו כח, הלביש לחצי התחתון דת"ת דא"ק, ומקבל לבדו את אור הטיבור, שהוא נקודת החולם. אבל אור"א שלא קבלו כי אם הארת האזן, הלבישו את התרין פרקין עילאין דנה"י דא"ק, ושניהן מקבלין את אור היסוד, שהוא ניקוד שורק, ואין להם כח לקבל משני נקבים. וז"ת שלא קבלו אפילו הארתה, אינם מקבלים אלא מצפורני א"ק.

לפני עולם הנקודים נעשה ע"י הביטוש דאור"מ באור"פ, וכאן נסתלקו האורות גם מחמת כח הדין שהיה כלול בכלים הללו ולכן נשברו. ונמצא שר' המלכים דחג"ת ור' המלכים נהי"מ שנתפשטו מן אור"א וישס"ת, הם ענין של הזדככות המסך והסתלקות האודות, ע"ד הפרצופים הקודמים דא"ק וכשנזדכך המסך דבחי"ג של קומת אור"א, ושבירת מלכי דחג"ת, ונשתוה צורתו לבחי' השורש, אז חזר המסך והרשימות שבו בסוד התכללות הזווג דאור"א, וחזר המסך ונתעבה בעביות של בחי"ב ויצא עליו קומת ישס"ת. ומלכו מלכי נהי"מ, אח"כ נזדכך המסך דבחי"ב ונשברו מלכי נהי"מ, והמסך נשתוה לבחינת

נקודות אירע כן ע"כ. באופן, דכל דרושי הרב, המדברים בפרצופי עתיק וא"א ואו"א וזו"ן, אינו מדבר על הכוללים, כי אם בה' פרצופים הנקודה אחת, די"ס דפרצוף א' מפרצופי אבי"ע וממנה נקיש אל השאר.

גם נודע, כי המלכים יצאו בתחילה בבחי' כלים דנפש לבד, שהם המלכות דכל מלך. וכל מלכות כלולה מעשר, וגם הג"ר יצאו בבחי' כלים דנפש, אלא שכל אחת מהג"ר כלולה מעשר מלכות, וכל מלכות כלולה מעשר. אמנם זה הכללות שהיה בהם, עדיין לא היה מבורר ומתוקן כראוי, עד שיצא שם מ"ה החדש, ותיקנם בבחי' פרצוף כראוי, כמ"ש בע"ה.

והכלים דז"ת דזו"ן דעתיק וא"א ואו"א וזו"ן דכל נקודה, נפלו הפנים שלהם לבריאה, והאמצעי ליצירה, והחיצון לעשיה. כל פרצוף לפרצוף שכנגדו בבי"ע, כלים דזו"ן דעתיק, לעתיק דבי"ע, ודא"א, לא"א דבי"ע. וכן כולם. וכלים דאחוריים דג"ר, שהם: א"א ואו"א דעתיק, וא"א ואו"א וזו"ן, נפלו למקום זו"ן דכל אחד מהם, באצילות עצמו, ולא אתקרי בהו מיתה. וזה בערך זו"ן, אמנם בערך הפרצופים העליונים מהם, גם הם נקראו זו"ן, אע"פ שכוללים הם מי"ס בנרנח"י שלמים, אותו הכללות הוא, בערך הפרצופים התחתונים מהם, אבל בערך הפרצופים העליונים מהם, כל אותו הכללות אינו כי אם פרטי ה) הו"ק לבד, לכן גם הם נקראו זו"ן. ומקום זו"ן בערכם, הוא כמו בי"ע בערך זו"ן, וכן א"א בערך עתיק, ועתיק בערך מה שלמעלה ממנו, וד"ל, וכמ"ש בע"ה, כי הכל מיוסד על ערכי הכינויים לבד, אבל אין ביניהם שינוי כלל, אלא לפי זכות האורות, ושינוי עילוי המקומות, כך הוא שינוי מיעוט הרגשתם בתחתונים, וד"ל דאשית דבר מאחריהו.

ואותם הכלים, דא"א ודא"א וישס"ת, שנפלו למקום זו"ן, שם בתוכם נתונים האורות דמלכים דזו"ן, שלא נפלו עם הכלים לבי"ע, שהם השש מדרגות העליונות דע"ב, וכנודע,

כי פשוט בכתר, ומלא בחכמה, ומלא דמלא בבינה עיין בס' מבוא שערים ש"ב ח"ב פ"ט וי"א, ר"ל כי בחי' ד' אותיות הוי"ה עצמן, בכל מקום, הם בפנים דט"ס עליונות דכתר דאותה הבחי'. וריבוע הפשוט דאותה הוי"ה, היא באחוריים דט"ס עליונות דאותו הכתר. ומספר הפנים והריבוע הנזכר דאותה ההיר"ה, היא בפנים ואחוריים דמלכות דאותו הכתר. הרי, ד' מדרגות הראשונות דכל שם, בכתר דכל פרצוף. ואחריהם ד' מדרגות אחרות כמותם ממש, בעשר אותיות המלא, והם בפנים ואחור דט"ס ומלכות דחכמה דאותה בחי'. ואחריהם ד' מדרגות אחרות, בכ"ה אותיות דמלא דמלא, בט"ס עליונות ומלכות דבינה דאותה בחי'. וכן הולכים מד' מדרגות לד' מדרגות עד אין קץ. וזה בכל שם ושם שבעולם.

ונמצא כי הששה מדרגות העליונות דע"ב שנשארו באצילות, ולא נפלו לבי"ע עם הכלים, הם פנים ואחור דאותיות ומספר די"ס דכתר דע"ב, ובפנים ואחור דאותיות לבד דט"ס עליונות דחכמה דע"ב, והם נתונים בכלים דאבא. וממדרגה ו) השביעית, שהיא הפנים דמלכות דחכמה דפרצוף מלכות דפרצוף חסד דאצילות שהיא מספר שם ע"ב דכל פרט, עד אין קץ, ירדו עם הכלים דע"ב לבי"ע. וד' מדרגות עליונות דס"ג, והם: פנים ואחור דאותיות ומספר די"ס דכתר דס"ג, נשארו באצילות והם נתונים בכלים דאימא. וממדרגה החמישית, שהוא הפנים דט"ס עליונות דחכמה דפרצוף מלכות דפרצוף גבורה דאצילות שהיא עשר אותיות עצמן דס"ג דכל פרט עד אין קץ, ירדו עם הכלים דס"ג לבי"ע. והנה בהצטרף עם עשר האותיות דס"ג, מספר שלהם, והוא המדרגה הז', והוא הפנים דמלכות דחכמה דפרצוף דגבורה הנז', יעלו למספר ע"ב והכולל.

ושני מדרגות עליונות דמ"ה, והם פנים ואחור דאותיות עצמן לבד, דט"ס עליונות דכתר דמ"ה, נשארו באצילות, והם נתונים בכלים דנה"י דא"א, וממדרגה השלישית שהיא

הגהות ומראה מקומות

(ה) עיין שער קיצור האצילות פרק ג'. (ו) עיין שער רפ"ח נצוין פרק ב'.

המדרגות הראשונות, אשר מהם התחילו לירד האורות, דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, דמ"ה וב"ן דב"ן דא"ק, עם הכלים לבי"ע. ושאר המדרגות שמהם ולמטה, לא עלו בשם, דמכל שכן הוא. ושאר המדרגות שמהם ולמעלה, נשארו באצילות, בכלים דא"א ואו"א, כנו"ל, וזה היה בכל פרטי פרצופי אבי"ע, דמחצב העולמות והנשמות.

והנה אחרי שבירת הכלים דמלכים דאצילות, שהוא החיה דכל פרט, זירידתם, לבי"ע, שהוא הנר"ן דכל פרט, נתגלו ונפרדו מהם הקליפות. וכאשר רצה המאציל העליון להעלות הכלים הנו', עם האורות דרפ"ח שנשארו בהם למ"ן, להשלים בירורם ותיקונם, ולהוציא הט"ס העליונות דב"ן, החסרים מכל פרט, אשר עדיין לא יצאו. וי"ס דמ"ה, ע"י זוג ז) עליון, דע"ב זס"ג דא"ק. ונודע, כי אין זוג בעולם, וזלתי ע"י העלאת ח) מ"ן מן התחתונים, והנה עדיין אדם אין להעלות המ"ן הנו'. כי הנה ידוע, כי תמיד אי אפשר לבירורים בשום אופן לעלות למ"ן, בלי מי שיעלה אותם, והוא על ידי התחתונים. ר"ל ע"י הפרצופים התחתונים שכבר יצאו ונתקנו, והם נק' בנים בערך הפרצופים העליונים שעליהם. והענין, כי כל פרצוף תחתון מחברו, נקרא בן אליו, והוא מברר בירורי פרצוף העליון ההוא שעליו, ומעלה אותם לפרצוף שעל גבי פרצוף שעליו, לתקנם.

וכמ"ש במ"ש ש"ב ח"ג פ"ט, וז"ל, וכל תחתון מחברו, נק' בן אליו, והוא המעלה המ"ן שלו. נמצא כי כל הפרצופים דכל העולמות, נקרא בנים, שהן זרין. אלא שכל פרצוף נק' ב"ן, שהוא זרין, בערך הפרצוף שעליו. ונק' או"א, בערך הפרצוף שתחתיו. ונקרא א"א, בערך הפרצוף התחתון השלישי אליו. ונקרא עתיק, בערך הפרצוף התחתון הרביעי אליו. נמצא שכל פרצופי כל העולמות, נקראים זרין שהם וק. וכמ"ש בשער ג' שער עיגולים ויושר פרק ג', וז"ל, דע כי בחינת

הפנים דמלכות דכתר, דפרצוף מלכות דפרצוף ת"ת דאצילות, שהיא מספר ד' אותיות הוי"ה, שהוא כ"ו, דכל פרט עד אין קץ, ירדו עם הכלים דמ"ה לבי"ע. והנה בהצטרף עם הכ"ו הנזכר, מדרגה השביעית, שהיא מספר מ"ה, שהיא פנים דמלכות דחכמה דפרצוף ת"ת הנו', יעלו עם הכולל למספר ע"ב.

גם שני מדרגות העליונות, דשלשה שמות י"ה, והם פנים ואחור דאותיות עצמן, דט"ס עליונות דכתרים די"ה, דפרצופי המלכות, דפרצופי נה"י דאצילות נשארו באצילות (ואור סכ"י) דנו"ה, נתונים בכלים דאו"א, ואור דיסוד בכלים דנה"י דא"א. ומהמדרגה השלישית, שהיא הפנים דמלכות דכתרים, דפרצופי המלכות, דפרצוף הנה"י דאצילות, שהוא מספר ג' י"ה, העולים מ"ה דכל פרט עד אין קץ, ירדו עם הכלים די"ה (לבי"ע סכ"י) ומדרגה זו השלישית לבדה, שהוא מספר הג' י"ה, העולים מ"ה, עמדה בט"ס עליונות דחכמה דמלכות דפרצוף תפארת דמ"ה, שנשאר ריקם מבילתי אור שלו, שהם העשר אותיות דמ"ה, לפי שנשארו מחוברים בכלים דס"ג, בדרתם לבריאה, ופגעו בעשר אותיות דס"ג, ונתחברו עמהם, ולא ירדו לכלים שלהם. וכדי שלא יגרר ויעלה ג"כ המספר שלו אחר האותיות, (דס"ג סכ"י) ולא יוכל לקום בתחיית המתים, ע"כ נשארה מדרגה זו דנה"י במקומה, ולא ירדה לכלים שלה.

ומדרגה הראשונה העליונה דב"ן, והוא הפנים דאותיות עצמן דט"ס דכתר דב"ן, נשארה באצילות, והיא נתונה בכלים דנה"י דא"א. וממדרגה השנית, שהיא אחוריים דט"ס עליונות דכתר דפרצוף מלכות, דפרצוף מלכות (דאצילות סכ"י) שהיא י' אותיות עצמן דריבוע דהוי"ה עד אין קץ, ירדו עם הכלים דב"ן לבי"ע. והנה מספר המדרגה הזו הב' דב"ן, שהוא באחוריים דמלכות דכתר הנו', היא ע"ב, הרי ד"פ ע"ב, הם רפ"ח, והם מספר

הגהות ומראה מקומות

(ז) עיין שער התקון פ"א. (ח) עיין סוף שער דרושי הנקודות, ושער מ"ד ומ"ן פרק ב'.

וב"ן, בערך הקודם אליו. ואלו המ"ה וב"ן הכוללים שבו, נפרטים לעסמ"ב, שהם י"ס, שהם ה' פרצופים שבו, כ"ז בפנימיות. וכעד"ז במ"ה וב"ן הכוללים בחיצוניותו שנפרטים לעסמ"ב, שהם י"ס, שהם ה' פרצופים שבו. ואותם המ"ה וב"ן הפרטים, שהם ז"ן, שהם הו"ק שבחיצוניותו, המתפשטים מטבורו ולמטה, נפרטים גם הם לעסמ"ב, שהם י"ס, והם הם ה' פרצופי האצילות, המלבישים לא"ק, מטבורא דיליה ולתתא. ואינם רק ז"ן, שהם ז"ק, אלא שנפרטו לי"ס, ומהם נעשו עתיק וא"א ואו"א וזו"ן דאצילות.

ובתחילה יצא שם ב"ן, שהוא ז"ק, זו"ן. שהם מ"ה וב"ן דב"ן דא"ק, והם הם הז' מלכים דב"ן דמיתו. ואינם רק ז' מלכים, אלא שנפרטו לי"ס, שהם עסמ"ב, והם: עתיק, וא"א, ואו"א, וזו"ן דב"ן דאצילות. ואח"כ בתיקון, יצא שם מ"ה החדש שהוא ו"ק, זו"ן, שהם מ"ה וב"ן דמ"ה דא"ק, ונפרטו גם הם לעסמ"ב ע"ד הנ"ל, ובריר ותיקן לע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דב"ן, כמ"ש בע"ה.

וכן מבואר בדרוש א' משער מ"ד ומ"ן, כי לא יצאו רק ז' מלכים, אלא שנפרטים לעשרה, ע"ד ז' היכלות, שהיכל העליון כולל לג', והאחרון כולל מב'. וכן נתבאר בפ"ח משער מוחין דצלם, כי שם ב"ן שהם הז' מלכים לבד, (עם שהם ז' מלכים לבד סכ"י) יש בהם רפ"ח, שהם עסמ"ב. והוא לסיבת כי הו"ק נעשו י"ס גמורות ע"ש, והוא כי התרין פרקין עילאין דחג"ת, עלו ונעשו חב"ד, ופרקין עילאין דנה"י. נעשו חג"ת, וכמ"ש לקמן בע"ה. ונמצא כי החו"ב, י) שהם ע"ב ס"ג דב"ן, הנמנים בכלל רפ"ח, הם מכלל אורות דמלכים שנפלו לבי"ע, ואינם א"א ואו"א שנפלו אחוריים באצילות עצמו, כי אם היו הם, איך אנו מכוונים בק"ש להעלותם מבי"ע.

באופן, כי כל הנאצלים מראש א"ק עד סוף העשיה, כולם בחי' ו"ק, שהם זו"ן, מ"ה וב"ן, אלא שנפרטים לי"ס, שהם עסמ"ב, ואותם

זו"ן, שיש בכל העולמות כולם, הם נקרא ז' קצוות, של גוף של אותו העולם, כי כן יצאו בעת האצילות הראשון, שנאצלו חסרים ג"ר לז"א, וט"ר לנוקבא. ואלו הב', צריכים ג' זמנים: עיבור, יניקה, ומוחין, להשלימם. נמצא, כי בכל עולם ועולם, אינם צריכים מוחין ועיבוד, רק זו"ן של אותו העולם, בערך א"א ואו"א של אותו העולם, שהם שלמים, כפי אותו העולם. אמנם בבחינת הכולל, יהיו כל הה', פרצופים של אותו העולם, נקראים זו"ן של עולם שלמעלה ממנו, ויהיו חסרים מוחין בבחי' הכולל כנזכר, והבן זה היטב עכ"ל.

הרי מבואר, כי כל פרצופי כל העולמות, הם זו"ן למה שלמעלה מהם. ושכל חמשה פרצופים דכל עולם, הם זו"ן שהם ו"ק, לה' פרצופים של עולם שלמעלה מהם, כל פרצוף לפרצוף שכנגדו, בעולם העליון. המשל בזה, כי חמשה פרצופי האצילות, הם זו"ן שהם ו"ק, לה' פרצופי א"ק, וחמשה פרצופי א"ק, כל אחד נקרא או"א, לפרצוף שכנגדו בה' פרצופי האצילות. וגם ה' פרצופי א"ק, גם הם נקראו זו"ן, שהם ו"ק, בערך הקודם אליו. וכמ"ש הרב בשער ההקדמות בדרושי א"ק, וז"ל, ועתה יתבאר ענין אחד, נמשך מן האמור, והוא, כי הנה שם אדם אינו נקרא, אלא הזכר והנקבה, שהם זו"ן, שהם מ"ה וב"ן. ונמצא, כי ט) א"ק הוא בחי' זו"ן, מ"ה וב"ן, בערך הקודם אליו, ודי בזה. ויש בו כללות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וכן בחי' אורות היוצאים ממנו כולם יחד, הם זו"ן, כולל מע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והנה מ"ה וב"ן שבהם, שהם נקרא אחרי התיקון, עולם האצילות, הוא בחינת זו"ן של אלו ההארות היצוניות, ולכן נקרא אדם דאצילות, ולכן אינו מתפשט אלא מהטיבור דא"ק ולמטה. וכן אדם זה דאצילות, כולל ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, והמ"ה והב"ן שלו, שהם זו"ן דאצילות, יוצא מטבור א"א ואו"א משם ולמטה, עכ"ל.

הרי נתבאר היטב, מה שכתבנו, כי אפילו א"ק עצמו, הוא זו"ן, שהם ו"ק, שהם מ"ה

הגהות ומראה מקומות

(ט) עיין שער עקודים פרק ה'. (י) עיין שער דרושי הנקודות פרק ד' ובמו"ש דף קמ"ד ע"ב.

תלוי ביד ישראל, הנקרא בנים לזו"ן דאצילות. וע"י התפלות של ישראל, מתבררים מבירורי המלכים דזו"ן, מבחי' העולמות, ומבחינת הנשמות, שיעור קצוב בכל תפלה ותפלה, ומעלים אותם למ"ן. וכפי גודל כונתם וזכותם, ומעשיהם, וזכות הזמן שבו נאמרה התפלה, היא, כך גודל תיקונם, להעלות ניצוצות רבים דמ"ן, אם בכמות, אם באיכות, ובכל יום מעלים ניצוצות חדשות מחדש, ואין יום דומה לחבירו, ואין בריה דומה לחבירתה, ואין צדיק דומה לחבירו.

וזהו גודל חיוב מצות התפלות והמצות, וכל אחד מתקן ומעלה כפי בחי' הראויה אליו, ותתקן החלבנה, מה שלא תתקן הלבונה. ולכן הכל צריכים זו לזה, ולא יוכל שום אחד מישראל לעשות מה שיעשה חבירו. וכפי גודל הבירור שמתברר ועולה, ניתוסף כח למעלה, ויורד שפע מלמעלה, ע"י זווג העליונים להשפיע בתחתונים. וע"י השפע היורד, מוסיף כח בתחתונים, ללקט ולברר ולהעלות מ"ן, כנזכר כל זה בפרקים הנ"ל.

והנה נודע, כי בכל עת וזמן, שמתבררים ועולים האורות דרפ"ח, והכלים דמלכים דב"ן, מבייע למ"ן, הם מתבררים ועולים, ונתקנים קצת, בכל מדרגה ומדרגה, ובכל פרצוף ופרצוף. אבל אינם נגמרים להתברר לגמרי, כי אין הסיגים שבהם נפרדים מהם לגמרי, עד עלותם אל האצילות העליון, שהוא בחי' חכמה הכללית, הנקרא נקודות, שהוא שורשם.

ולא עוד, אלא שאפילו באצילות עצמו, אינם נגמרים להתברר ולהתתקן לגמרי, עד עלותם אל האצילות דכל פרצוף, שהוא החיה, והוא פרצוף הרביעי דכל פרצוף, שהוא אבא דכל פרצוף, הנקרא מחשבה. כי במחשבה אתבריר כולא, והוא זריק פסולת מגו מחשבה, ובעלותם עד שם, אז אין יכולת בסיגים ההם (שנשארו בה סכ"י) לישאר שם, והם נפרדים מהם, על סדר הנז"ל. כי בפרצוף מחשבה דעתיק, נבררו ונתקנו בירורי א"א ונוקבא.

המ"ה וב"ן הפרטים, שהם הזו"ן הפרטיים, חוזרים ונפרטים לז"ס, וכעד"ז עד סוף העשיה. הרי נתבאר היטב מ"ש, כי כל פרצופי כל העולמות, הם נק' זו"ן, שהם ו"ק. כל פרצוף נקרא בן, שהוא זו"ן, בערך הפרצוף העליון שעליו, שנקרא אר"א בערכו. וגם אותו הפרצוף העליון, גם הוא נקרא זו"ן, בערך הפרצוף שלמעלה ממנו, וכן כולם. ואע"פ שהג"ר שלימים וכלולים מ"ס, הנה אותו הכללות אינו אלא בערך הפרצופים התחתונים מהם, אמנם בערך הפרצופים העליונים מהם, כל אותו הכללות, אינו רק פרטי הי"ס דו"ק.

נחזור לענין, כי כל פרצוף תחתון, נקרא בן לפרצוף שעליו, והוא מברר בירורי הפרצוף העליון ההוא, ומעלה אותם לפרצוף שעל גבי פרצוף שעליו, לתקנם. המשל בזה, הנה ידוע, כי ישראל נקראו בנים לזו"ן דאצילות, וע"י התורה והתפלות והמצות שעושים ישראל, מתבררים מבחינת בירורי המלכים דזו"ן, ומבחי' הנשמות, ומעלים אותם למ"ן לישסו"ת לתקנם, וכפי ריבוי או מיעוט אותם הבירורים שמעלים ישראל מבחי' הזו"ן, כך כפי אותו השיעור ניתן כח בזו"ן, ומבררים גם הם מבירורי ישסו"ת, ומעלים אותם לאר"א עילאין, לתקנם. כי הזו"ן נקרא בנים לישסו"ת.

וכן ישסו"ת שנק' בנים לאר"א עילאין, מבררים גם הם מבירורי אר"א עילאין, כפי ערך אותו השיעור שנברר מהם, ומעלים אותם הבירורים לא"א, לתקנם.

וכעד"ז, אר"א שנק' בנים לא"א, מבררים מבירורי א"א, ומעלים אותם לעתיק, לתקנם. וכעד"ז א"א, שנקרא בן לעתיק, גם הוא מברר מבירורי עתיק, ומעלה אותם לפרצוף הקודם אליו לתקנם. וכל זה הוא, בערך מה שנתברר ועלה מן הזו"ן, כמבואר (כ) בע"ח, ובס' מבוש"ש ש"ב ח"ב פ"ו, עם מ"ש בש"ב הג"ג פ"ח ופ"ט ע"ש היטב.

אמנם תיקון כולם עליונים ותחתונים, תלוי בתיקון זו"ן דאצילות, ותיקון זו"ן דאצילות,

הנהות ומראה מקומות

(כ) שער דרוש האצילות למהר"ח פ"ב.

במ"א, כי מזווג דא"א יצאו אר"א, ומזווג דא"א יצאו הו' מלכים, הוא בפרט האחרון שאפשר לפרט כנודע וכנזכר לעיל, וכל העשר נקודות יצאו חסרים, ובלתי מתוקנים, ולפיכך צריך להעלות כל הבידורים דכל העשר נקודות למ"ן, לשורשם העליון דע"ב וס"ג הנזכר דא"ק, כדי שיזווגו ע"ב וס"ג הנזכר, להוציא את הט"ס דב"ן החסרים לאותם הבידורים, וגם להוציא ע"י הזיווג הנזכר, את הי"ס דמ"ה החדש, המתיחסים לאותם הבידורים. וכ"ז אי אפשר, אם לא ע"י זיווג הטעמים דע"ב וס"ג דפנימיות דא"ק כנודע. ונודע כי כי כפי הסדר שנברר ונתקן ונעשה בששת ימי בראשית, וגם מה שנתקן ביום הששי דמעשה בראשית ע"י אדה"ר, כדוגמתו ממש, נתקן ונעשה בכל יום, כנודע וכנזכר בכמה מקומות, ובספר הכונות בדרוש המפיל, וכמו שיתבאר לקמן בע"ה באריכות, באופן שכל הבידורים צריכים לעלות למ"ן לשורשם העליון דא"ק כנז"ל.

אמנם לפי מה שנבאר עתה בע"ה בקיצור, יתבאר הענין, כי שתי הבחינות הנזכרים אמת, ושניהם מוכרחים, ושתייהם כאחת טובים. והענין הוא, כי לפי מה שיתבאר לקמן בע"ה, כי בתיקון העולמות, נתקנו ונכללו ונתקשרו פרצופי כל העולמות זה בזה, וכל פרצוף נכלל מכל העולמות כולם, ואין בו מחלקי בחי עצמותו, רק ספירה א' לבד, (מ) ושאר הספירות

ובפרצוף מחשבת א"א נבררו ונתקנו בירורי אבא ואמא עילאין, ובפרצוף מחשבת אבא ואמא עילאין, נבררו ונתקנו בירורי ישראל סבא ותבונה, ובפרצוף מחשבת ישראל סו"ת, נבררו ונתקנו בירורי זו"ן. ובפרצוף מחשבת זו"ן (דאצילות) נבררו ונתקנו בירורי עתיק דבריאה. וכן עד"ז מפרצוף לפרצוף, וכן הוא בפרטי פרטים. מספירה לספירה, וכמבואר כל זה במבר"ש ש"ה ח"א פ"ב, ושאי אפשר לסיגים להפרד מן הבידורים לגמרי, אם לא על ידי מחשבה דאבא דכל פרצוף, המברר ומתקן בירורי הפרצוף שתחתיו.

וכן נתבאר בש"ב ח"ג פ"ג פ"ה, כי סדר הבירור הוא, כי הבידורים דפרצוף תחתון, עולים להתברר ולהתתקן ע"י הפרצוף העליון שעל גביו הסמוך לו, כגון מנפש לרוח, או מרוח לנשמה, וכיוצא. ואי אפשר לשום בירור לעלות ולהתתקן, ע"י הפרצוף העליון שעל גבי פרצוף שעליו, כגון מנפש לנשמה, או מרוח לחיה, וכיוצא. רק ע"י הפרצוף שעליו, הוא על סדר הנו"ל.

אמנם צריך להבין עם זה, מה שנתבאר בש"ב ח"ג פ"א, כי כל הבידורים דכל הי' נקודות, צריכים לעלות להתברר ולהתתקן ע"י שורשם (ל) העליון מהם, שהם הטעמים דע"ב וס"ג דפנימיות דא"ק, אשר מזווגם יצאו כל העשר נקודות, ולא יצאו זה מזה. ומה שנתבאר

הגהות ומראה מקומות

דרכה, למשל כשיצאה ספירת חכמה הרי אור החכמה מחויב לצאת מא"ס ב"ה ועובר דרך ספירת הכתר טרם בואו לספירת חכמה, וכיון שאין העדר ברוחני נמצא שאור החכמה נשאר תמיד קבוע בספירת הכתר, והכתר כלול גם מספירת החכמה, וכן כל ספירה עליונה כלולה מכל הספירות שעברו דרכה, ולכן בספירות של אור הישר הבא מלמעלה למטה כל ספירה עליונה כלולה מכל הספירות שלמטה הימנה. והרי נודע שאין האור ישר נתפס בלי אור החוזר העולה מן המלכות ממטה למעלה, אשר המלכות נעשית המקור לאור החדש הזה, וכאן ג"כ הכלל שאין העדר ברוחני, שמשום זה נבחן לנו שכל בחינה

(ל) עיין שער התקון פרק א'.

(מ) ענין התכללות הספירות זו מזו, ושכל ספירה כלולה מע"ס, הוא מטעם הכלל שאין העדר ברוחניות, וכל בחינת הארה העוברת דרך אינו מדרגה כבר קנתה מקומה שם, וביאתה אל המדרגה התחתונה אינו גורע כלל מן האור הנשאר במדרגה שעברה, אלא שזה דומה כמדליק מנר לנר ואין הנר הראשון חסר, וכן נודע שכל אור ואפילו ההארה הקטנה ביותר מחויבת לצאת מא"ס ב"ה ועוברת דרך כל העולמות העליונים ממנה עד ביאתה למקומה עצמה, ולהיות שאין העדר ברוחניות לכן היא נכללת בכל המדרגות שעברה, ומה מובן שספירה עליונה כלולה מכל הספירות שעברו

קודם שיתקנו כ"ה פרצופי חכמה דא"ק. ואח"כ נתקנו פרצופי החכמות דא"ק ואבי"ע, ע"ד הנוז, והלבישו לפרצופי הכתרים הנוז, שוה בשוה, כנוז' שם. ואח"כ נתקנו פרצופי הבינות דא"ק ואבי"ע ע"ד הנוז. ואח"כ פרצופי זרין דא"ק ואבי"ע ע"ד הנוז, וזה בכללות, אמנם הענין בפרטי פרטות. בפרט האחרון שאפשר לפרט.

גם נתבאר שם, כי כל פרצופי כל עולם, נקרא זרין לפרצופי העולם שלמעלה מהם, ע"ש היטב. ונמצא כי פרצופי האצילות, הם כל אחד נק' זרין לפרצוף שכנגדו בפרצופי א"ק. והנה זרין דא"ק, שהם מ"ה ובין שבו, המתגלים מטבורא דיליה ולתתא, הם מלובשים תוך א"א דאצילות, המלביש לא"ק מטיבורא דיליה ולתתא. (נ) ונתלבשו חמשה פרצופי זרין דא"ק, תוך ה' פרצופי א"א דאצילות, באופן זה: כי בתחילה כשנתקנו פרצופי הכתרים, דפרצופי א"ק ואבי"ע, נתלבשו ה' פרצופי כתר דזרין דא"ק, תוך ה' פרצופי כתר דא"א דאצילות, המתפשט עד סוף עולם האצילות. והנה פרצוף הכתר דכתר דא"א, ובתוכו פרצוף כתר דכתר דזרין דא"ק, הוא מגולה למעלה, מלביש מן

שבו, הם מקובצות מכל העולמות, אמנם הם מבחינות המתייחסות לאותו הפרצוף בדקדוק, ע"ש היטב.

המשל בזה, כי כל פרצופי אבי"ע דא"א דאצילות, נתקנו ונעשו מן הכתרים דכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות דכל העולמות, וכל פרטי ספירות שהיו בו מתחילה, נתקנו ונעשו פרצופי כתרים שהם א"א לכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות. וכעד"ז, פרצופי אבי"ע דא"א עילאין דאצילות, נעשו מחכמות דפרצופי אבי"ע דאצילות, והספירות שהיו להם נעשו חכמות (שהם א"א וכ"ו) לכל פרצופי אבי"ע דאצילות. וכן פרצוף ישו"ת דאצילות, נעשו מבינות דכל פרצופי אבי"ע דאצילות. וספירות שהיו בהם, נעשו בינות, (שהם ישו"ת וכ"ו) לכל פרצופי אבי"ע דאצילות. וכן הזרין דאצילות, נעשו מ"ק דפרצופי אבי"ע דאצילות, והספירות שהיו להם, נעשו ר"ק, שהם זרין, לכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות.

גם נתבאר שם, כי כשנתקנו כ"ה פרצופי כתר דא"ק, נתקנו כ"ה פרצופי הכתרים דכל פרטי פרצופי כל העולמות, עד סוף העשיה, והלבישו זה לזה, ע"ד הסדר הנוז' שם,

הגזרות ומראה מקומות

רישא דלא אתידע ונקרא רישא דעתיק יומין, והנה ג' אורות שבתוך אלו הנקודות הראשונים הם מתפשטין מוציאין עד חשבון י' והם בחי' י"ס דעתיק, עכ"ל. ושם בפרק ד' כתב ועתה נדבר איך מתלבש העתיק יומין באריך אנפין כי הלא רישא דעתיק יומין מגולה ואין הא"א מלבישו רק מז"ת דעתיק ולמטה וכ"ו. וכן כתוב בע"ח שער סדר אבי"ע בתחילתו. ובעץ חיים שער התקון פרק ג' כתב והנה מציאת מקום התפשטות כל אלו פרצופי הזכרים והנקבות הנעשין מהתחברות מ"ה ובין כנ"ל הנה מקומם במקום שהיו תחלה הנקודות שיצאו דרך נקבי העינים והוא מטבורא דא"ק עד סוף רגליו, ואור המצח אע"פ שיצא מלמעלה מן המצח הנה מתפשט משם ולמטה, ומתחיל מציאותו מן הטבור עד סוף סיום רגליו כנ"ל וכ"ו וזה ההתפשטות הוא כל שיעור הנקרא בשם עולם אצילות, ונקודה זו היא נקראת נוקבא

של אור חוזר המגיעה לספירות העליונות מן המלכות מוכרחה לעבור מקומה של המלכות. ומלכות כוללת כולן ויסוד כולל תשע ספירות של א"ח וכ"ו. ונמצאת כל ספירה כלולה מ"ס והפרש היא כמה ספירות של אור ישר נכללות בספירה זו, וכמה של אור חוזר, למשל כתר יש לו תשע ספירות אור ישר מכתר עד מלכות ולא עד בכלל כי המלכות צמצמה עצמה לא לקבל א"ח וספירה אחת מן אור חוזר. וחכמה יש לה ח' ספירות א"ח וב' ספירות א"ח וכ"ו עיין תלמוד ע"ס חלק ב' בהסתכלות פנימית פרק ט' מבואר כ"ז באריכות.

(ג) עיין בע"ח שער המלכים פרק א'. וז"ל ועתה נבאר מציאת תיקון האצילות איך נתהווה הנה הג' ראשונות כבר נתבאר שכליהם לא ירדו והנה מסוד הכלים של הג' נקודות אלו נעשה מהם רישא חדא ובתוכו ג' מוחין וזהו נקרא

האצילות, ע"ד הסדר הנז"ל בפרצוף הכתר. כי פרצוף כתר דבינה הנז' דא"א, ובתוכו פרצוף כתר דבינה דזו"ן דא"ק, הוא מגולה למעלה, מלביש מהטבור דפרצוף בינה דא"ק, עד סוף הת"ת שהוא מלביש לפרצוף כתר דחכמה דא"א. ופרצוף חכמה דבינה דא"א, ובתוכו פרצוף חכמה דבינה דזו"ן דא"ק, עד סוף מתפשט מהגרון עד החזה דא"א. תוך פרצוף בינה דא"א, ובינה (מחזה סכ"י) עד הטיבור, וזו"ן מהטיבור עד סוף האצילות, ע"ד סדר הנזכר בכתר ממש.

וכן כשנתקנו פרצוף ז"א דפרצופי א"ק ואבי"ע נתלבוש חמשה פרצופי ז"א דזו"ן דא"ק, תוך ה' פרצופי ז"א דא"א דאצילות, והוא מלביש מטבור דפרצופי ז"א דא"ק, עד סוף האצילות, ע"ד סדר הנז"ל בפרצוף הכתר. כי פרצוף כתר דז"א הנזכר דא"א, ובתוכו פרצוף כתר דז"א דזו"ן דא"ק, הוא מגולה למעלה בראש האצילות, מלביש מהטיבור דפרצוף ז"א דא"ק, עד סוף הת"ת שהוא מלביש לפרצוף הכתר דבינה דא"א. ופרצוף חכמה דז"א דא"א, וז"א דזו"ן דא"ק מתפשט מהגרון ועד החזה, תוך פרצוף ז"א דא"א ואמא ובינה עד הטיבור, וזו"ן מהטבור עד סוף האצילות, ע"ד הנז"ל בכתר ממש.

וכן כשנתקנו פרצופי המלכיות נוקבא דז"א דפרצופי א"ק ואבי"ע נתלבוש ה' פרצופי מלכות נוק' דז"א דזו"ן דא"ק, תוך ה' פרצופי מלכות, נוקבא דז"א דא"א דאצילות, והוא מלביש מהטיבור דפרצופי מלכות נוקבא דז"א דא"ק עד סוף האצילות, ע"ד הנז"ל בפרצוף הכתר. כי פרצוף כתר דמלכות נוקבא דז"א הנז' דא"א, ובתוכו פרצוף כתר דמלכות נוקבא דז"א דזו"ן דא"ק, הוא מגולה למעלה בראש האצילות, מלביש מהטיבור דפרצוף מלכות נוקבא דז"א דא"ק, עד סוף הת"ת שהוא מלביש

הטבור דפרצוף הכתר [דכתר] דא"ק, עד סוף התפארת שהוא. ופרצוף חכמה דכתר דא"א, ובתוכו פרצוף חכמה דכתר דזו"ן דא"ק, מלביש מטבור החכמה דכתר דא"ק. ולתתא מתפשט מן הגרון ועד החזה (דכתר) דא"א, תוך פרצוף כתר דא"א עילאין, המלביש לא"א מן הגרון ועד החזה. ופרצוף בינה דכתר דא"א, ובתוכו פרצוף בינה דכתר דזו"ן דא"ק, מלביש מטבור (דכתר) דבינה דכתר דא"ק, ולתתא [מתפשט] מן החזה ועד הטבור, תוך כתר דישסו"ת, המלביש לא"א מן החזה ועד הטבור, ופרצופי זו"ן דכתר דאריך אנפין, ובתוכם פרצופי זו"ן דכתר דזו"ן דא"ק [מלביש מטבור דזו"ן דכתר דא"ק. ולתתא] מתפשטים מן הטבור עד סוף האצילות מלובשים תוך פרצופי כתרים דזו"ן דאצילות המלבישים לא"א, כשיעור הנזכר.

וכשנתקנו פרצופי החכמות דפרצופי א"ק ואבי"ע, נתלבוש ה' פרצופי חכמה דזו"ן דא"ק, תוך ה' פרצופי חכמה דא"א דאצילות, המלביש מהטיבור דפרצופי חכמה דא"ק, עד סוף האצילות. והוא ע"ד הסדר הנז"ל בפרצופי הכתר. כי פרצוף כתר דחכמה הנז' דא"א, ובתוכו פרצוף כתר דחכמה דזו"ן דא"ק, הוא מגולה למעלה, מלביש מן הטבור דפרצוף חכמה דא"ק עד סוף הת"ת שהוא, מלביש לפרצוף כתר דכתר דא"א. ופרצוף חכמה דחכמה דא"א, ובתוכו פרצוף חכמה דחכמה דזו"ן דא"ק מתפשט מן הגרון עד החזה דא"א, תוך פרצוף חכמה דא"א ובינה מהחזה עד הטיבור וזו"ן מהטיבור ועד סוף האצילות ע"ד הנז"ל בכתר ממש.

וכן כשנתקנו פרצופי הבינות דפרצופי א"ק ואבי"ע, נתלבוש ה' פרצופי בינה דזו"ן דא"ק, תוך ה' פרצופי בינה דא"א דאצילות המלביש מהטיבור דפרצוף בינה דא"ק, עד סוף

הגהות ומראה מקומות

יומין הוא רדל"א שאין א"א יכול להלבישו. ונמצא שרדל"א מפסיק בין הטבור דא"ק לבין א"א, ודברי רבינו הר"ש האומר, שא"א מלביש לא"ק מטבור ולמטה, צ"ע.

דעתיק יומין, וכעד"ז עתיק יומין דדכורא וכו' עכ"ל הרי מפורש שהן עתיק יומין דכורא והן עתיק יומין נוקבא מתחילים מטבור דא"ק ולמטה, וא"א מלבוש לז"ת דעתיק יומין, כי ראש דעתיק

הנמשכים מאור א"ס, המלוּבש בחכמה דו"ן דא"ק לה' פרצופי חכמה דו"ן דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, כנז"ל בנשמה. ועי"כ נגדל שיעור קומת זו"ן דאצילות דכל העולמות, עד כל שיעור קומת או"א עילאין, שהוא עד הגרון דא"א, וכמ"ש לקמן ענין הגדלה זו מה עניינה, ובאיזה אופן ע"ש.

וכן עד"ו בתפלת מנחה דשבת, מתבררים מבירורי אורות וכלים דכתר דו"ן דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, ועולים להתתקן ע"י א"א דכל פרט, ואז מזדווגים דכר ונוקבא דא"א, שהם מ"ה וב"ן שבו, וגם מזדווגים פרצופי הכתרים דו"ן דא"ק, המלוּבשים בתוכם, ומתקנים הבירורים הנז', וחוזרים וממשיכים אותם בבחי' מוחין, מלוּבשים בצלם הנמשך ממוחין דא"א, עם נרנח"י דיחידה הנמשכים מאור א"ס, המלוּבש בכתר דו"ן דא"ק, לפרצוף כתר דו"ן דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, כל פרט, לפרט המתייחס אליו. ועי"כ נגדל שיעור קומת הו"ן דאצילות דכל העולמות, עד כל שיעור קומת א"א דכל פרט, שהוא עד הטבור דא"ק, וכמ"ש לקמן באורך ענין זה ע"ש.

והנה כבר נתבאר לעיל, כי כל פרצוף תחתון מחבירו. נקרא בן אליו, והוא מברר בירורי פרצוף העליון ההוא, ומעלה אותם לפרצוף שעל גבי פרצוף ההוא שעליו לתקנם כנז"ל, וכך היא המדה לכל הפרצופים. וגם נתבאר, כי כל ה' פרצופי דכל עולם, הם זו"ן, לחמשה פרצופי דעולם שלמעלה מהם, ונמצא כי חמשה פרצופי האצילות, הם זו"ן לחמשה פרצופי א"ק. וכבר נתבאר ענין זו"ן דאצילות, שהם זו"ן, לזו"ן דו"ן דא"ק, ושבירור ותיקון והמשכת מוחין לג"ר דו"ן, הוא ע"י ג"ר דו"ן דאדם קדמון, המלוּבשים בא"א ואו"א ויש"ס ותבונה דאצילות כנז"ל.

והנה כמו כן הוא בחי' ישו"ת, שהם נק' זו"ן לפרצוף בינה דס"ג, דאזן דא"ק, כי זו"ן דבינה דס"ג דא"ק, מלוּבש תוך בינה דו"ן דא"ק, המלוּבש תוך בינה דא"א דאצילות, המלוּבש תוך בינה דאצילות, שהם ישו"ת. ופרצוף בינה דבינה דס"ג דא"ק, תוך חכמה

לפרצוף כתר דו"א דא"א. ופרצוף חכמה מהגרון עד החזה, ופרצוף בינה מהחזה עד הטבור, ופרצופי זו"ן מהטבור עד סוף האצילות, הכל ע"ד הנז"ל בפרצוף הכתר ממש, וזה בכללות. אמנם הענין היה בפרטי פרטות שאפשר לפרט, באופן כי כלים ואורות דו"ן דא"ק, מתפשטים ומתלבשים תוך כל פרטי ספירות פרצופי דעתיק ואריך דאצילות, והם מתלבשים תוך כל פרטי ספירות פרצופי האצילות, אין לך ספירה בכל פרטי האצילות, שאין מלוּבש בה מבחינת כלים ואורות דעתיק ואריך אנפין, ומבחי' זעיר ונוקביה דאדם קדמון, כפי' הבחי' המתייחס אליהם וד"ל.

והנה ע"י התפילות ומצות שעושים ישראל בימי החול, מתבררים מבירורי אורות דרפ"ח, וכלים דבינה דו"ן דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, המתפשטים מטבור דא"א דאצ"י דכל פרט, עד סוף האצילות דכל פרט, ועולים להתתקן ע"י ישו"ת דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, המתפשטים מחזה דא"א עד הטבור דכל פרט, ואז מזדווגים ישו"ת, וגם מזדווגים פרצוף בינה דו"ן דא"ק המלוּבשים בתוכם, ומתקנים הברורים ההם, וחוזרים וממשיכים אותם בבחי' מוחין, מלוּבשים בצלם הנמשך ממוחין דישו"ת, עם נרנח"י דנשמה, הנמשכים מאור הא"ס, המלוּבש בפרצוף בינה דו"ן דא"ק, לה' פרצופי בינה דו"ן דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, כל פרט לפרט המתייחס אליו. ועי"כ נגדל שיעור קומת הו"ן דאצילות דכל העולמות, כשיעור קומת ישו"ת, שהוא עד החזה דא"א, כמ"ש לקמן באורך בע"ה ענין זה, וענין המוחין והצלם הזה מה עניינו.

וכן ע"י התפלות של ישראל, כגון בשחרית ומוסף דשבת, נבררים מבירורי אורות וכלים דחכמה דו"ן דאצילות דא"ק ואבי"ע דכל העולמות, ועולים להתתקן ע"י או"א עילאין דכל פרט, ואז מזדווגים או"א עלאין, וגם מזדווגים פרצוף חכמה דו"ן דא"ק, המלוּבשים בתוכם, ומתקנים הבירורים הנז', וחוזרים וממשיכים אותם בבחי' מוחין, מלוּבשין בצלם הנמשך ממוחין דא"א, עם נרנח"י דחיה,

דיון דא"ק, תוך חכמה דא"א, תוך אר"א עילאין דאצילות. ופרצוף חכמה דבינה דס"ג דא"ק תוך כתר דזו"ן דא"ק, תוך כתר דא"א דאצילות, ופרצוף כתר דבינה דס"ג דא"ק, הוא מן האזון דא"ק, ועד הטבור שבו, שהם אורות אח"פ.

וכמו כן אר"א עלאין דאצילות, שהם זו"ן לפרצוף חכמה דע"ב דא"ק, שהפרצוף דזו"ן דחכמה הנו', מלוכש תוך פרצוף בינה דבינה דס"ג דא"ק, תוך חכמה דזו"ן דאדם קדמון. תוך חכמה דא"א דאצילות, תוך חכמה דאצילות שהם אר"א עילאין. ופרצוף בינה דחכמה דע"ב דא"ק, תוך חכמה דבינה דס"ג דא"ק, תוך כתר דזו"ן דא"ק, תוך כתר דא"א דאצילות. ופרצוף חכמה דחכמה דע"ב דא"ק, תוך כתר דבינה דס"ג, שהם אורות אח"פ. ופרצוף כתר דחכמה דע"ב הנו', הוא מן האזון ולמעלה, עד הגולגלתא דא"ק.

וכמו כן א"א דאצילות, שהוא זו"ן לפרצוף כתר דא"ק, שהפרצוף דזעיר ונוקבא דכתר דאדם קדמון, מלוכש תוך בינה דחכמה דע"ב, תוך חכמה דבינה דס"ג, תוך כתר דזו"ן דא"ק, תוך כתר דאריך אנפין, המלביש לטבורא דא"ק אשר בעת התיקון נתפשט ע"ס האצילות. ופרצוף בינה דכתר דא"ק, תוך חכמה [דחכמה] דע"ב תוך כתר דבינה דס"ג, שהם אח"פ. ופרצוף חכמה דכתר דא"ק, תוך כתר דחכמה דע"ב, ופרצוף כתר דכתר דא"ק, הוא הגולגלתא דיליה, מגולה למעלה.

והנה כמו שנתבאר לעיל, שע"י התפלות שעושים ישראל בימי החול, נבררים בירורי אורות וכלים דנשמה דזו"ן, ועולים להתתקן ע"י ישסו"ת, וע"י כן נגדלים פרצופי זו"ן, עד שיעור קומת ישסו"ת. כמו כן בעת ההיא ממש, שנבררים ונתקנים בירורי זו"ן ע"י ישראל כנו"ל, נבררים גם כן בירורי אורות וכלים דנשמה דישסו"ת, ע"י זו"ן ועולים להתתקן ע"י אר"א, וע"י פרצוף בינה דבינה דס"ג דאדם קדמון, המלוכש בתוכם ע"ד הנו"ל בז"א, וע"י כן נגדלים ישסו"ת כשיעור קומת אר"א. וכן בעת ההיא ממש, שנבררים בירורי אורות וכלים דנשמה דישסו"ת, נבררים ג"כ

בירורי אורות וכלים דנשמה דאר"א עילאין, ע"י ישסו"ת. ועולים להתתקן ע"י א"א, וע"י בינה דחכמה דע"ב דאדם קדמון המלוכש בתוכו כנו"ל, וע"י כן נגדלים אר"א עד שיעור קומת א"א. וכן בעת ההיא שנבררים בירורי אורות וכלים דנשמה דאר"א, נבררים ג"כ אורות וכלים דנשמה דא"א, ע"י אר"א עילאין, ועולים להתתקן ע"י אח"פ, וע"י בינה דכתר דאדם קדמון המלוכש בתוכם כנו"ל, וע"י כן נגדל פרצוף א"א עד שיעור קומת אח"פ. וכן עד"ו ממש, נתקנים ונגדלים פרצופי א"ק, וכן פרצופי יעקב ורחל, ופרצופי בי"ע, שתחת הזו"ן, נתקנים ונגדלין ע"ד הנו"ל בזו"ן, בי כפי שיעור תיקון ועליית הזו"ן, כך הוא שיעור תיקון ועליית כל הפרצופים עליונים ותחתונים, כמבואר בע"ה, וכמ"ש בכמה מקומות, ובפרט בשער הכוונות בדרוש סעודת שחרית דשבת, והובא לשונו לקמן באורך וע"ש וזה פשוט.

וכן בשבת שמתבררים בירורי אורות וכלים דחיה דזו"ן, ע"י התפילות שחרית ומוסף, ועולים להתתקן ע"י אר"א, וע"י חכמה דזו"ן דא"ק המלוכש בתוכם כנו"ל, וע"י כן נגדלים כשיעור קומת אר"א, הנה עד"ו נבררים בירורי חיה, דכל פרצופי כל העולמות, ועולים להתתקן על ידי מדרגה יותר עליונה, כי ע"י זו"ן, נבררים בירורי חיה דישסו"ת, ועולים להתתקן ע"י א"א, וחכמה [דבינה] דס"ג דאדם קדמון, וע"י כן נגדלים כשיעור א"א, ובירורי חיה דאר"א על ידי ישסו"ת, ונתקנים על ידי אח"פ וחכמה [דחכמה] דע"ב דאדם קדמון, ונגדלים כשיעור אח"פ. ובירורי חיה דא"א, ע"י אר"א, ונתקנים על ידי חכמה דכתר, ונגדל כשיעור חכמה דכתר דאדם קדמון.

וכן בתפילת מנחה דשבת, שמתבררים בירורי אורות וכלים דיחידה דזו"ן, ועולים להתתקן ע"י כתר דא"א, וכתר דזו"ן דאדם קדמון, ונגדלים כשיעור א"א. כן ע"י זו"ן מתבררים בירורי יחידה דישסו"ת, ועוליכ להתתקן ע"י אח"פ, ונגדלים כשיעור אח"פ ובירורי יחידה דאר"א, על ידי ישסו"ת, ועוליכ להתתקן ע"י כתר דע"ב דא"ק, ונגדלים כשיעור כתר דע"ב דא"ק, ובירורי יחידה דא"א, ע

כל הברורים להתברר ולהתקן, ע"י ע"ב דע"ב, וע"ב דס"ג עצמן דא"ק, ומדווגים ע"ב וס"ג דא"ק זיווג עליון במקומם העליון, ואז יוצא שם מ"ה החדש העליון ממצח הרצון העליון.

באופן, כי העיקר הוא להעלות ולהחזיר הברורים והאורות דרפ"ח והכלים, דשני פרצופים אמצעי וחיצון דנ"ר דחיה, הנקרא זר"ן דאצילות, אשר נפלו לשלשה פרצופים פנימי ואמצעי וחיצון דנר"ן, הנק' בי"ע, דכל פרט. להעלותם אל מקומם ושורשם העליון, שהוא האצילות דכל פרט, שהוא מחשבה העליונה, דבריר אוכל וזריק פסולת, והוא החיה הנקרא אצילות דכל פרט, שהוא אלהות גמור, המלביש ליחידה הנק' א"ק דכל פרט, שבו מלוכש אור הא"ס, ותכלית בירורם ותיקונם הוא, עד עלותם לטעמים העליונים, שהם ע"ב דע"ב וע"ב דס"ג דא"ק, שהם חכמות דחור"ב דא"ק, שהם נקראים אר"א עילאין, הנק' בכללות אבא לבד, שהוא אצילות דא"ק, והוא א"ק דאבי"ע דאצילות, כמבואר לקמן איך מאצילות דא"ק נעשה א"ק לאבי"ע דאצילות, והוא הוא הנזכר בשער סדר אבי"ע, ובשער סדר האצילות בקיצור כי הא"ס נתלבש בחכמה דא"ק, ומאיר ומשפיע ומתפשט בעולם האצ"י, ואיהו וחיוהי וגרמו חד בהון. ולהאיר ולהשפיע בבריאה, מתלבש גם בבינה דא"ק, והוא הוא בריאה דא"ק, שנעשה אדם קדמון לאבי"ע דבריאה. וכן הוא ביצירה ועשיה שבו, שנעשו א"ק לאבי"ע דיצירה ועשיה, כמ"ש לקמן. ועל ידי הארת א"ס בהם, נגמר בירורם ותיקונם לגמרי.

ואע"פ שנתבאר לעיל, כי הברורים דזר"ן דאצילות, נתקנו ע"י חור"ב דזו"ן דאדם קדמון, ולא עלו לע"ב וס"ג דא"ק, הנה כבר נתבאר לעיל בקיצור, ולקמן יתבאר באורך, כי החור"ב דזר"ן דאדם קדמון, נתקנו ונעשו מזו"ן דחור"ב, שהם ע"ב וס"ג דאדם קדמון, וכן החור"ב דבינה דא"ק, שע"י נתקנו בירורי ישו"ת, נעשו

ידי אר"א, ועולים להתתקן ע"י כתר דכתר דאדם קדמון, ונגדל כשיעור כתר דכתר דאדם קדמון, וכן עד"ו, נתקנים ועולים כל פרצופי א"ק, וכן פרצופי בי"ע שתחת הזר"ן, כפי שיעור עליית הזר"ן כנז"ל.

באופן, כי תיקון כל העולמות העליונים והתחתונים, תלויים בתיקון זר"ן דאצילות, ותיקון זר"ן דאצילות, תלוי ביד ישראל. ור"ל: כי כפי שיעור מה שמתברר ונתקן ועולה, מכלים ואורות דנפש ורוח, הנקרא זר"ן דחיה, הנקרא אצילות דכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, כך כפי אותו השיעור, מתברר ונתקן ועולה מכלים ואורות דנרנח"י דיחידה, הנק' א"ק. ומכלים ואורות דנח"י דחיה, הנק' א"א ואר"א דאצילות, דכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, ומכלים ואורות דנרנח"י דנר"ן הנק' בי"ע, דכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, וכבר נתבאר לעיל, כי כל פרצופי כל העולמות נקראים זר"ן.

ובמה שכתבנו, נתבארו והובנו השני עניינים הנז"ל, שכתב הרב ז"ל: הא, מ"ש במ"ש ש"ב ח"ג פ"ח כי הברורים דכל פרצוף תחתון, עולים להתברר ולהתתקן ע"י הפרצוף עליון שעל גבי הסמוך לו בלבד, כגון מנפש לרוח, או מרוח לנשמה, וכיוצא, ואי אפשר לשום בירור לעלות להתתקן ע"י פרצוף יותר עליון, כגון מנפש לנשמה, או מרוח לחיה, וכיוצא, רק ע"י הפרצוף שעליו וכנז"ל. והשני, מ"ש בש"ב ח"ג פ"א ובכמה מקומות, כי כל הברורים צריכים לעלות להתברר ולהתתקן ע"י שורשם העליון, שהם הטעמים העליונים דע"ב וס"ג דפנימיות דא"ק, וכנז"ל. ובמ"ש, יובנו כי שניהם דברי אלהים חיים אמת, ושניהם כאחת טובים, ואי אפשר לזה בלא זה. וכל זה בחול, ואחר כך בשבת, ע"י התפלות חוזרים אותם הברורים שנבררו ונתקנו בחול, חוזרים עתה לעלות ולהתברר ולהתתקן ע"י פרצופים עליונים יותר פנימי. (ס) חול, כפי ערך עליית אותה תפילה, עד שבתפילת המנחה, שאז עולה ז"א למקום אריך, ואז עולין

דעתיק דאבי"ע דאצילות דפנימיות דא"ק, ועולים עם נת"א דע"ב ס"ג דעתיק דאבי"ע דאצילות דפנימיות, למ"ן לטעמים דע"ב וס"ג דעתיק דאבי"ע דאצילות דפנימיות, כמ"ש בפ"א מ"ב מש' טנת"א, ואז נזדווגו ע"ב וס"ג דעתיק דאבי"ע דאצילות דא"ק, זיווג דרעותא, שהוא זיווג דמוחין, שהם הג' פרצופי הפנימיים דחב"ד דעתיק דאבי"ע דאצילות דא"ק, ומוצאין מן המצח חלקי חיצוניות טנת"א דמ"ה, הראויים לאותם הבריורים שעלו, ומהענינים חוזרים לצאת חלקי חיצוניות טנת"א דב"ן, עם תשלום חלקיו שהם הט"ס העליונות דכל פרט, וגם נקודות דס"ג, ואז הכחב"ד דפרצוף הכתר דמ"ה, ביררו היותר מובחר מכל חלקי אורות הנו' דב"ן, אורות הראויים והמתייחסים לשלשה פרצופים הפנימיים, שהם חב"ד דעתיק דאבי"ע דאצילות דכל פרט, ונתחברו עמהם, כלים עם כלים, ואורות עם אורות, חיבור נפלא, כל ספירה, וכל ניצוץ, כלול ממ"ה וב"ן, וירדו דרך אח"פ, ונתגלו מהטיבור דא"ק ולמטה, והלבישו לתנה"י דא"ק, כל ספירה וכל ניצוץ, כלול ממ"ה וב"ן מחוברים חיבור גמור, אמנם כל צד המ"ה נק' דכורא, יען הוא משפיע ומתקן לצד הב"ן הנק' נוק'. וכל חסדים הם ממ"ה, וגבורות הם מב"ן.

וזה שביארנו, כי אפילו פרצוף עתיק וא"א ואו"א וישסות נתקנו ונעשו מבריורי הז' מלכים, מפורש בהדיא במ"ש ש"ה ח"ב פ"א, כי עתיק וא"א ואו"א וזו"ן דאצילות, וכן דבי"ע, נבררו ונתקנו בעת התיקון מבריורי הז"מ, וז"ל, והענין דע, כי באלו השבעה מלכים, יש בהם כל בחי' אבי"ע כנ"ל, ויש בהם חלקים הראויים לעשות מהם אצילות, וחלקים שאינם ראויים להעשות מהם אצילות, רק בריאה, וכעד"ז, יצירה ועשיה, וכל זה בדרך כלל, כי גם הוא עד"ז בפרטות, כי יש חלקים ראויים לאריך, ויש לאבא, ויש לאמא, ויש לז"א, ויש לנוק'. ובתחלה נתבררו החלקים שיש לאריך בשבעה מלכים, וכל השאר נקראו

מבינות דע"ב וס"ג דא"ק, וכן חו"ב דחכמה דא"ק, שע"י נתקנו בירורי או"א עילאין, נעשו מחכמות דע"ב וס"ג דאדם קדמון, וכן חו"ב דכתר דאדם קדמון, שע"י נתקנו בירורי א"א, נעשו מכתרים דע"ב וס"ג דאדם קדמון, נמצא שכל הבריורים דכל פרצופי האצילות, נבררו ונתקנו ע"י ע"ב וס"ג דאדם קדמון, אלא שביורוי כל פרצוף, נבררו ונתקנו ע"י ספירות המתייחסות אליו, מע"ב וס"ג דא"ק וד"ל.

נחזור לענין הנז"ל, כי במעשה בראשית, בהגיע זמן התיקון, ועדיין אדם אין לעלות מ"ן כנז"ל, ואז עלה ברצון המאציל, ר"ל כי המשך והעלה מהאורות והכלים הנו' דב"ן שנפלו לבי"ע דכל פרט כנז"ל, המובחר שבהם מה שהיא מוכרח וצורך לתקן ממנו ג"ר חב"ד, שהם השלשה פרצופים הפנימיים, שהם המוחין הנק' רעותא דעתיק דאצילות, דכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות, כנז' בפ"ה משער התיקון, לפי ערך העת והזמן ההוא של קודם בריאת אדה"ר, והכלים והאורות הנו' שעלו, היו המובחר והמעולה שבכל מלך ומלך, ר"ל חלק מכל א' וא', וכפי חלק הנברר מאחד מהם, כך נברר מכל אחד מהם חלקים המתייחסים לאותו חלק, כי כן הטביע בהם המאציל, כי גוף א' הם.

וזמ"ש בזה, מנהון אתבסמו ומנהון לא אתבסמו, פי' מנהון, ר"ל ע) מכולם, ועלו האורות והכלים מבי"ע לאצילות דכל פרט, ונתחברו עם האורות שלהם שנשאר באצילות, בכלים דא"א ואו"א דכל פרט, שנתפשטו עד מקום זו"ן דכל פרט, כנז"ל אותם חלקי האורות המתייחסים להם וחזר ההתפשטות ההוא, המתייחס לאותם הבריורים, עם האורות שבתוכם, ועם הבריורים שעלו להאסף ולעלות למקום הג"ר, ועלו עוד כולם למעלה, כי כל נקודות צריכים תיקון, כי כולם יצאו חסרים ובלתי מתוקנים, וכולם צריכים לעלות לשורשם העליון שבא"ק, וכמו שנתבאר לעיל.

ואז מתעוררים חלקי טנת"א דמ"ה וב"ן

הגהות ומראה מקומות

ע) עיין מבו"ש דף מ"א ע"א.

החב"ד הנו' דעתיק, ותיקנו את אורות הנזכר דחב"ד דא"א, וחיברו עמהם את הכחב"ד דפרצוף חכמה דמ"ה, ונתקנו החב"ד דא"א, שהם הג' פרצופים הפנימיים. הנק' רעותא דא"א.

ואחר שנתקנו הג"ר הנו' דא"א, הנק' בניס לעתיק, אז הם העלו מ"ן מהבירורים דו"ק דעתיק, לג"ר דעתיק, ונזדווגו הג"ר דעתיק, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם, מחלקי אורות וכלים דו"ק דפרצוף כתר דמ"ה.

וכן עד"ז היה בתיקון אר"א, בהיותם שעדיין לא נתקנו אר"א, ואדם אין, שהם ישראל סו"ת, להעלות הבירורים שלהם למ"ן לא"א ולכן סליק ברעותא דאר"א למברי עלמא, הם אר"א, הם כי עלו בירורים דג"ר דאר"א מאליהם לרעותא דא"א, שהם הג"ר הנו' דא"א, ונזדווגו הג"ר הנו' דא"א, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם, מחלקי אורות וכלים דכחב"ד דכחב"ד דפרצוף בינה דמ"ה, וכמ"ש לקמן, ואז הג"ר הנו' דאר"א, אחר שנתקנו הם, העלו מ"ן מהבירורים דו"ק דא"א, לג"ר שלו, ונזדווגו, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם מחלקי אורות וכלים דו"ק דפרצוף חכמה דמ"ה.

וכן היה בתיקון ישו"ת, בהיות שעדיין לא נתקנו ישו"ת, ואדם אין, שהם הזו"ן, להעלות הבירורים שלהם למ"ן לאר"א, ואז סליק ברעותא דאר"א למברי עלמא, הוא ישו"ת, והוא כי עלו הבירורים דג"ר של ישו"ת מאליהם, לרעותא דאר"א, שהם הג"ר הנו' דאר"א, ונזדווגו הג"ר הנו' דאר"א, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם מחלקי אורות וכלים דג"ר דו"ק דפרצוף בינה דמ"ה, ואז הג"ר הנו' דישו"ת, אחר שנתקנו, הם העלו מ"ן מהבירורים דו"ק דאר"א, לג"ר שלהם, ונזדווגו הג"ר הנו' דאר"א, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם מחלקי אורות וכלים דו"ק דג"ר דפרצוף בינה דמ"ה.

וכן היה בתיקון זו"ן, והוא בהיות שעדיין לא נתקנו הזו"ן, כי אדם אין, שהוא אדה"ר, להעלות את הבירורים שלהם למ"ן לישו"ת, להתחקן, ולכן סליק ברעותא דישו"ת למברי עלמא דזו"ן, ואז עלו הבירורים דג"ר דזו"ן

סיגים אצלו, כי אינם מערכו. אמנם כל מה שהיה לאריך בהם, הכל נתברר בעת האצילות, לתיקון א"א ולקחו, ומהסיגים הנשארים, חזרו להתברר. ואז מהחלקים שיש לאר"א, בהם נעשו בחי' אר"א, והשאר שלא היה עוד בהם חלקי אר"א, נשארו בסוד סיגים, ומהם חזרו להתברר במעי אמא, ומהחלקים אשר לזו"ן, בהם נעשו זו"ן של אצילות, ואז כל הנשאר נק' סיגים בערך עולם האצילות, וכל בחי' אלו יוצאות בסוד דם הלידה, ואמנם עדיין יש בהם קדושה, שהם בחי' העולמות של ב"ע. ולכן חוזרים ומתבררים בסוד עיבור בתוך הנקבה של ז"א, ומהמובחר שבו נעשה א"א דעולם הבריאה, וכל השאר יוצא מנוק' דו"א. בסוד דם לידה, ונק' סיגים בערך אריך דבריאה, וכן כיוצא בזה, עד תשלום עולם העשיה, הרי מבואר מ"ש.

וכן נתבאר ג"כ בתחילת פ"ד משער מ"ד ומ"ן, וז"ל, ונחזור לענין ראשון, כי הנה בדוגמא מה שביארנו בענין ד' עולמות אבי"ע בכללותם, כן הדבר בכל עולם ועולם מהם, ונתחיל בעולם האצילות ונאמר, כי הנה היותר ישובח מכל בירורי האצילות, שהוברר מהשבעה מלכים כנוז', הנה אז עלה והוברר בעתיק, והגרוע ממנו, באריך אנפין. והגרוע ממנו, הוברר באר"א, והגרוע ממנו, בזו"ן, וכעד"ז, בב"ע. וכעד"ז, ב"ס עצמם, שהם בכל פרצוף ופרצוף, וכעד"ז, בפרטי פרטים, והדברים מובנים.

והנה א"א עדיין לא נתקן, כי אדם אין, שהם אר"א, המעלים תמיד הבירורים דא"א לעתיק למ"ן, ואי אפשר לבירורים להעלות למ"ן, אם לא על ידי הבנים שכבר יצאו ונתקנו, שהוא הפרצוף שלמטה ממנו, שנק' בן אליו, ועדיין לא נתקן, ואז סליק ברעותא דעתיק למברי עלמא, הוא הא"א, ר"ל, כי השלשה פרצופי דחב"ד הנו' דמ"ה וב"ן הנק' רעותא דעתיק, מאליהם בלי מה שיעלה להם מ"ן, ביררו היותר מובחר, מכל שארית חלקי אורות הנו' דב"ן, אורות. הראויים לשלשה פרצופי הפנימיים, שהם חב"ד דא"א דאצילות דכל פרט, והעלו אותם למ"ן להם, ונזדווגו

מאליהם, לרעותא דישסו"ת, שהם הג"ר הנו' שלהם, ואז נזדווגו ישסו"ת זיווג דרעותא, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם מחלקי אורות וכלים דג"ר דפרצוף ו"ק דמ"ה. ואחר שכבר נתקנו הג"ר הנו' דזו"ן, אז העלו הם מ"ן מהבירורים דו"ק דישסו"ת, ונזדווגו הג"ר הנו' דישסו"ת, ותיקנום, וחברו עמהם הראוי להם, מחלקי אורות וכלים דו"ק דו"ק דפרצוף בינה דמ"ה. וידוע כי בהתקן זו"ן, נתקנו בי"ע, כי אינם עולמות גמורים בפני עצמם, כמו עולם האצילות, כי אינם אלא התפשטות כחות הנוק' והייליה וצבאיה, כמ"ש במ"ש ש"ב ח"ג פ"ה. ומ"ש במ"א נגד זה, הוא בבי"ע הכוללים ועיין היטב. הרי נתקנו הג"ר דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן, ועדיין הו"ק דו"ק דמ"ה ודב"ן דזו"ן, לא נבררו ולא נתקנו. (פ)

ואחר שנתברר ונתקן כל מה שהיה צורך להעשות מהם כל חלקי פרצופי ד' עולמות אבי"ע כנו"ל, וכמ"ש לקמן בע"ה, אז נברא אדה"ר, ממחצב הנשמות, להעלות מ"ן מבירורי ו"ק דזו"ן, וכל שארית הבירורים, ע"י מעשיו ומצותיו ותפלותיו. ואדרכא נתחבר בעץ הדעת טו"ר, בסיגי המלכים, ונפל, וגרם להפיל כל המ"ן דכל הפרצופים העליונים, שהם כל הבירורים הנו"ל שנבררו ועלו, מנוק' דעתיק ולמטה, כמ"ש בס' עולת תמיד בדרוש ר"ה, וע"ש, ואפילו שלא נבררו ועלו על ידו, וכ"ש שארית הבירורים התחתונים, וכל הנשמות ומלבושיהם, ואז נגזר עליו מיתה, דוגמת המלכים, ונתגרש מגן עדן, לחזור לברר מה שגרם להפיל, עד שישלים לברר ולתקן מה שפגם ע"י החטא בספירות ובנשמות, ואז יחזור למקומו לג"ע, לעשות חיובו הראשון (צ) וד"ל.

ומבואר מזה, כי ע"י התפלות והמצות שבכל יום ויום, מתבררים מבירורי חלקי ד' עולמות אבי"ע, ומבירורי הנשמות, אף גם

עתה, וכמבואר כ"ז במ"ש ש"ב ח"ג פ"ח ע"ש. ומ"ש בקצת מקומות שלא נשאר רק חלקי הנשמות זה היה קודם חטא אדה"ר ע"ה. והנה כתב הרב בשער התיקון פ"ה, ובספר מ"ש ש"ב ח"ג פ"ז, דקודם התיקון היו הי"ס הכוללים כל העולם האצילות עצמות וכלים, אלא שהיו הכלים קטנים, כי עתיק וא"א היו מספירת הכתר לבה, ובו נכללים כל הי"ס שבהם, וכעד"ז שאר הפרצופים אבא מספירת החכמה, ואימא מספירת הבינה, וז"א מו"ק דו"ק, ר"ל חסד מחסד, גבורה מגבורה, כו' ונוק' ממלכות. ועוד שינוי אחר היה בהם קודם התיקון, כי כל אחד היה זן למעלה מזו, ואין זו מתלבשת בזו כלל, ואז נמצא שכולם נקראו פרצוף אחד לבדו, וגם בלתי התלבשות שום ספירה בחברתה, והיתה שיעור קומתו כמו שהוא עתה ממש כל אורך האצילות. ואחר כל התיקון, נתפשטו כל הפרצופים, מחמת שניתוסף בהם שלימות י"ס, ונתארך כל אחד מהם אורך כל האצילות, ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו בתוך אלו, שוים בקומתם בהשואה גמורה, עד שהנוק' מלבשת לכל הפרצופים בשוה לכל קומתם. ולא זו בלבד היה, אלא אפילו פרטי הי"ס דכל פרצוף, נתארך כל אחד אורך כל האצילות, ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו בתוך אלו, שוים בקומתם. המשל בזה: עתיק נשלם לי"ס, וכל אחד מהם כלולה מי"ס, ונתארכה כל אורך כל האצילות, ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו, עד שנמצאו עשר פרצופים זה בתוך זה, שוים בקומתם, בהשואה גמורה, וכולם הם פרצוף עתיק, ועד"ז מלבישים עליו עשר פרצופי א"א, וכולם א"א. ועליו עשר פרצופי אבא, וכולם אבא. ועליו עשר פרצופי אימא, ועליו עשר פרצופי ז"א, ועליו עשר פרצופי נוק'. וכל זה ההתכללות וההתלבשות וההתפשטות הוא בנקודה אחת, וכן בשאר הנקודות.

הגהות ומראה מקומות

(צ) עיין שער מאמרי רשב"י זכותו יגן עלינו
אמן דף כ"ח ע"א. ובשער מאמרי רז"ל דף כ"ב
ע"א.

(פ) עיין בתלמוד ע"ס שיעור ט' בלוח התשובות
לענינים תשובה קכ"א שיש ב' סדרים של בירורים
בהמ"ן בכללות.

ואצילות שבו, הוא האצילות של עצמו. ובריאה שבו, הוא אצילות דאבי"ע דבריאה. ויצירה שבו, הוא אצילות דאבי"ע דיצירה ועשיה שבו, הוא אצילות דאבי"ע דעשיה. הרי נתקנו א"ק ואבי"ע דאצילות, ונעשו מהיודי"ן דה' היות, והלבישו לא"ק ואבי"ע דא"ק הנז"ל בהשואה גמורה.

אחר כך נתקנו א"ק ואבי"ע דבריאה, ונעשה מבריאה דכל החמשה עולמות, שהוא מההי"ן ראשונות דה' היות, ע"ד הנז' בא"ק ואבי"ע דאצילות, והלביש לא"ק ואבי"ע דאצילות בשוה.

אחר כך נתקן א"ק ואבי"ע דיצירה ע"ד הנז"ל, ונעשה מיצירה דכל העולמות, והלביש לא"ק ואבי"ע דבריאה בשוה.

אחר כך נתקן א"ק ואבי"ע דעשיה ע"ד הנז' ונעשה מעשיה דכל העולמות, והלביש לא"ק ואבי"ע דיצירה בשוה. הרי נכללו ונתקנו חמשה עולמות א"ק ואבי"ע, שהם חמשה היות, והם כ"ה עולמות כנז"ל.

ונתבאר שם, כי כל הכ"ה בחי' הנז', הם בא"ק ואבי"ע דא"ק. ועד"ו כ"ה בחינות, בא"ק ואבי"ע דאצילות. וכ"ה בחי', בבריאה. וכ"ה בחינות, ביצירה. וכ"ה בחי', בעשיה. וכולם נכללו ונתקנו כנז"ל בכללות ובפרטות. נמצא, כי כללות ענין התיקון הנז' הוא, כי מה שהיו העולמות קודם התיקון מתפשטים באורך, נעשה עתה בעובי כנז'. (ק) כי הנה

וענין ההתכללות וההתפשטות הנז', היה באופן זה, כי הנה נתבאר בשער דרושי אבי"ע, ובשערי קדושה, ובכמה מקומות, כי ה' עולמות הם: א"ק, ואבי"ע. וכל א' מהם, כלול מא"ק ואבי"ע. שהם ה' היות, עם קוצי היודי"ן. והם כ"ה בחי'. ואלו הכ"ה בחי', היו מלבישים זה את זה באורך מעילא לתתא, מראש א"ק עד סוף העשיה. וכל הספי' דכל עולם מהם, היו מבחי' עצמות אותו העולם לבר, ולא היו כלולים וקשורים זה בזה, ואח"כ נכללו ונתקנו באופן זה.

ותחילה נתקן א"ק ואבי"ע דא"ק, שהוא ההוי"ה הראשונה הפנימית, כי הא"ק שבו, שהוא הא"ק עצמו שהיה בו, שהוא קוץ היר"ד שבזו ההוי"ה הפנימית שבו. והאצילות שבו, נעשה מא"ק, דא"ק ואבי"ע דאצילות, שהוא הקוץ דיר"ד דהוי"ה הב'. והבריאה שבו, נעשה מא"ק, דא"ק ואבי"ע דבריאה, שהוא קוץ היר"ד דהוי"ה הג'. והיצירה שבו, נעשה מא"ק, דא"ק ואבי"ע דיצירה, שהוא קוץ היר"ד דהוי"ה הד'. והעשיה שבו, נעשה מא"ק, דא"ק ואבי"ע דעשיה, שהוא קוץ היר"ד דההוי"ה הה'. הרי נתקנו א"ק ואבי"ע דא"ק, ונעשו מקוצי היודי"ן דה' היות, ושיעור קומתו הוא מראשית הקו ע"ס העשיה.

אח"כ נתקנו א"ק ואבי"ע דאצילות, והא"ק שבו, הוא אצילות דאבי"ע דא"ק, שהוא אות היר"ד דהוי"ה הראשונה הפנימית הנז"ל.

הנהות ומראה מקומות

(ק) ענין אורך ועובי הנאמר בהפרצופים העליונים, ה' פרצופי העובי המלבישים זה על זה הנקראים: א"א, אבא, ואמא, זעיר, ונוקבא. הם עצמות הספירות של חמש הבחינות דאור הישר. וענין ה' פרצופים שיצאו לכל אחד מהם באורך, הנקראים: כתר ואבי"ע, הם באים מהתכללותם זה בזה, שבדרך יציאתם זה מזה הניח כל אחד שדשו בפרצוף העליון שעבר דרכו וע"כ נכללו זה מזה. (כנ"ל אות מ') ויש הפרש גדול מפרצופי העובי לפרצופי האורך, כי פרצופי העובי הם ה' מדרגות נבדלות זו מזו בדרך סבה ומסובב במרחקים ניכרים, כי פרצוף כתר הוא בחינת

א"ס ממש והוא בבחינת מאציל, ושורש לכולם. ופרצוף חכמה נבדל ממנו מאד להיותו כבר אור נאצל. אמנם נבחן למדרגה שניה לכתר, משום שכלי שלו רק מאד ונחשב עוד לאור בלי כלי. ובינה נתרחה מפרצף חכמה כי בה נמצא שורש הכלי, ואורה היא אור של חסדים, וז"א נתרחה יותר מפני שנתקרב יותר אל כלי המלכות. ופרצוף המלכות נבדלת לעצמה יותר מכולם שהיא כבר בבחינת כלי גמור. הרי איך שה' הפרצופים שבעובי נבדלים זה מזה. משא"כ חמשת הפרצופים שבאורך שיש בכל פרצוף שהם באים מהתכללותם זה בזה, הם אינם משנים כלום את עצם הפרצוף

נשאר במקומו. והאצילות שהיה בו, שהוא היר"ד של זו הוי"ה, נעשה א"ק לעולם השני, שהוא א"ק ואבי"ע דאצילות, שהוא ההוי"ה הב', ונעשה קוץ ליר"ד דההוי"ה זו השנית, אמנם בערכו הוא יר"ד דהוי"ה, והוא מלביש בשוה לקוץ היר"ד דהוי"ה הפנימית, שהוא

חמשה בחינות: א"ק, ואבי"ע דא"ק, שהם ההוי"ה הפנימית, עם קוץ היר"ד שבה, היו מתפשטים באורך מעילא לתתא, ועתה נכללו ונתקנו ועלו לעילא, ונעשו א"ק בראש כל עולם ועולם מחמשה עולמות הנז'. כי הא"ק שבו, שהוא קוץ היר"ד שבהוי"ה הפנימית,

הגהות ומראה מקומות

שבעובי: כי פרצוף הכתר שהוא בחינת א"ס ושורש לכל ד' הפרצופים הרי הוא כלול מכל ד' הפרצופים האחרים שהם מתפשטים בו לארכו, ונקראים אבי"ע, כי להיותו שורש לפרצוף אבא, לכן כשיצא ממנו פרצוף אבא הניח שורשו בו הנקרא אצילות ונקרא כתר דאצילות, כלומר שורש לאצילות, ונבחן שעומד תחת הראש שהוא כתר דכתר, והוא להיותו כתר דחכמה, לכן מקומו הוא מגרון עד החזה, וכן כשהאציל הכתר את פרצוף אמא, הניחה אמא שורשה בכתר, ונקרא בריאה ומקומה הוא מחזה עד הטבור, ונקרא כתר דבריאה היינו שורש לאמא. וכן כשהאציל הכתר פרצופי זר"ן הניחו בו שרשם הנקרא יצירה ועשיה שבכתר ומקומם מן הטבור עד סיום הרגלים, והם שורשו של ז"א, ושורש הנוקבא. הרי שכל ד' הפרצופים אבי"ע שבכתר הם כולם שורשים לבד, וכולם הם בבחינת א"ס, ואין בהם כלום מן ד' הפרצופים, הגם שכל אחד מד' הפרצופים הניח שרשו בכתר, מטעם שיצא ממנו, עם זה אינו משנה בחינת א"ס שבו, באופן שכל ד' הפרצופים שבאורך של א"א הם כולם כתרים ואינם משתנים במשהו מחמת זה שהם שורשים לאר"א וזר"ן. וכן עד"ז חמשה הפרצופים שבאורכו של פרצוף אבא שהוא חכמה, אינם משנים כלום את בחינת אבא שהוא שורש אליהם ונכלל מהם מחמת שעברו דרכו, כי אין הענף יכול לשנות משהו את השורש שלו, ובריאה דאבא אין בה מבחינת אמא משהו, אלא נקראת בריאה מטעם היותה שורש אליה, אבל כל ה' פרצופים דאבא הם בחינה א' מד' הבחינות שברצון שהיא חכמה. עיין בית שער לכונות מדף ע"א עד סוף הספר שרבינו בעל הסלם זצ"ל האריך בזה וביאר שם את פרק ב' של שער מ"ב והוא שער כללות אבי"ע.

בספר בית שער לכונות דף צ"א וזה לשונו: והנה ראיתי בספר רחובות הנהר, להרש"ש ז"ל הנדפס יחד עם הע"ח דפוס ורשא. שנדחק מאד בביאור דברי הרב הנ"ל, במה שכתב הרב שבעת שהאציל כתר שבו היו כלולים כל הכתרים, וכו' ובעת שהאציל חכמה, היו כלולים בו כל החכמה וכו'. ע"ש בדף ו' ד"ה גם נודע, וכן בנהר שלום שם דף ל"ד ד"ה ועל. וביאר כי אחר שנאצלו ויצאו כל ה' העולמות א"ק ואבי"ע עד סוף עולם העשיה התחתון, חזר המאציל והיפך את סדרם, אשר כל בחינת האורך שיצאו זה למטה מזה בכל פרצוף, תיקן אותם לבחינת עובי, ומכל אותם הפרצופין שהיו מלבישים זה על זה בעובי תיקן אותם לבחינת האורך: כי אחר שיצאו א"ק ואבי"ע נכללו זה מזה, ונעשו כ"ה עולמות, כי כל אחד מה' העולמות נכלל מכולם, ונמצא ה' עולמות א"ק ואבי"ע לאורכו בא"ק, וכן ה' עולמות א"ק ואבי"ע לאורכם דאצילות, וה' עולמות א"ק ואבי"ע לארכו דבריאה, וכן ביצירה וכן בעשיה. ומתוך התכללות הונו נעשו גם כולם בקומה שוה זה לזה, אשר למשל, אפילו עולם העשיה התחתון, עלה והגדיל קומתו בשוה עם א"ק, וגם עולם עשיה מתחיל עתה בא"ס ב"ה בתחילת הקו ומסתיים בשוה עם רגלי א"ק, וכן כל העולמות. ואח"ז, החליף המאציל את האורך שבהם לעובי. כי לקח את ה' העולמות א"ק, שהיו מלבישים זה על זה בעובי, שהם א"ק דא"ק וא"ק דאצילות וא"ק דבריאה וא"ק דיצירה וא"ק דעשיה, ועשה אותם לבחינת האורך דא"ק: כי א"ק דאצילות שבעובי, נעשה לאצילות דא"ק באורכו. וא"ק דבריאה בעובי נעשה דבריאה דא"ק באורכו. וא"ק דיצירה שבעובי, ליצירה דא"ק שבאורכו. וא"ק דעשיה שבעובי, לעשיה שבאורכו דא"ק. ואת ד' עולמות אבי"ע שהיו מקודם לאורכו

דעשיה, שהוא ההוי"ה הה', ונעשה קוץ ליר"ד דהויה זו הה', אמנם בערכו הוא ה' אחרונה דהויה, והוא מלביש בשוה לוא"ו דהויה הפנימית שהוא יצירה דאדם קדמון.

ונמצא, כי ארבע אותיות ההויה זו הפנימית דאדם קדמון, עם קוץ היר"ד שבה, הם מלבישים זה את זה בעובי כנוז, ובהם מתלבש קו הא"ס.

וכעד"י, ה' בחינות דעולם הב', שהוא א"ק ואבי"ע דאצילות, שהוא ההויה הב', שהיו מתפשטים באורך, עלו ונעשו אצילות לכל עולם מה' עולמות הנוז, ונעשו יודין לה'

הא"ק דא"ק כנוז"ל. והבריאה שהיה בו, נעשה א"ק לעולם הג', שהוא א"ק ואבי"ע דבריאה, שהוא ההויה הג'. ונעשה קוץ ליר"ד דהויה זו הג', אמנם בערכו הוא ה' ראשונה, והוא מלביש בשוה ליר"ד דהויה הפנימית, שהוא אצילות דאדם קדמון. והיצירה שהיה בו, נעשה א"ק לעולם הר', שהוא א"ק ואבי"ע דיצירה, שהוא ההויה הר', ונעשה קוץ ליר"ד דהויה זו הר', אמנם בערכו הוא ר' דהויה, והוא מלביש בשוה לה' ראשונה דהויה הפנימית שהוא בריאה דאדם קדמון. והעשיה שהיה בו, נעשה א"ק לעולם הה', שהוא א"ק ואבי"ע

הגהות ומראה מקומות

ואבי"ע דאורך, ובפרצוף החכמה שבו אמר הרב שאין בו רק בחינת נקודה לבד, ואיך התתקן לאח"כ והשוה קומתו עם א"ק, והעולם עשיה מתחיל עתה בראש הקו דבוק בא"ס ב"ה כמו א"ק.

וכתב שם ברחובות הנהר שדברים אלו מובאים בדברי הרב בשער התיקון פ"ה ובספר מבו"ש ש"ב חלק ג' פ"ז. והנה עיינתי היטב בשער התיקון הנ"ל, ואדרבא שם כתב בהדיא, כי מטרם גמר התיקון נמצאים הפרצופין זה למטה מזה, אלא רק אחר תכלית כל התיקון כשיצאו הג"ר דז"א וכן ה"ט"ר דנוקבא או יהיו קומתם שוה ויתלבשו זו בזו. אבל באמצע התיקון דהיינו בשתא אלפי שני, מבאר שם שהז"א חסר ג"ר והנוקבא חסרה ט"ר ולהשלים זה הם צריכים לעי"מ בכל פעם. הרי שכל זמן שלא הגיע תכלית כל התיקון אין קומתם שוה. ובספר מבו"ש אינו מדבר כלל מענין השואת הקומה עיין שם. וכנראה שהוא מבאר שם דברי הרב שמ"ש תכלית כל התיקון אינו בדיוק על גמר התיקון, אלא רק לתיקון דשתא אלפי שני. ותכלית כל התיקון שאומר הרב טובב על בחי הכללות שקומתם שוה, ואמצע התיקון שאומר הרב טובב על בחינת פרט אחרון שאפשר להפרט, שבהם נוהג ענין עי"מ בז"א ואינם בקומה שוה. אמנם לפי"ז מאחר שהוא ביאר שמתחילה נתקן הכללות של כל העולמות והפרצופין בקומה שוה, ואחר כך יצא הפרטות של הפרצופים להעשות זה למטה

דא"ק, תיקן אותם לבחי' עובי מלמעלה על ר' עולמות אבי"ע. כי את עולם האצילות שהיה לאורך דא"ק, עשה אותו לא"ק דאצילות. ועולם הבריאה דאורך דא"ק, עשה לא"ק דבריאה, ועולם היצירה דאורך דא"ק, לא"ק דיצירה ועולם העשיה דאורך דא"ק, לא"ק דעשיה. ועד"ז שאר העולמות, בכללם ובפרטם ובפרטי פרטיות, עד שנמצא שבכתר דכל עולם ופרצוף אין יותר מבחינת כתרים מתחילת הקו עד סוף עולם העשיה, וכן החכמה דכל עולם ופרצוף עד סוף העשיה כולו חכמות בלבד, וכו' עד"ז ע"ש.

והנה מלבד שהפירוש הזה רחוק מאד לבאר כאן דברי הרב, שהרי הרב אומר בפירוש, כשהאציל א"ס את הכתר עשאו מכללות ה"פ וכו' וכשהאציל כתר שבו היו כלולים כל הכתרים וכו'. הרי שהמדובר כאן הוא תיכף בתחילת האצילות של ה"פ דעולם האצילות, וכן הולך ומפרש את תחילת אצילות דה"פ בריאה, וכן דה"פ יצירה ועשיה זה למטה מזה, ואיך אפשר כאן לומר שהרב מדבר רק מבחינת תיקון שנעשה אחר יציאתם של כל העולמות, כי לא היה לו לשמש עם לשון "כשהאציל" אלא עם לשון "כשתיקון". וכן חידוש גדול כזה אשר אחר יציאת כל העולמות חזר המאציל והיפך את סדרם מאורך לעובי ומעובי לאורך, היה צריך הרב להביא על כל פנים איזה רמז כל שהוא בכל כתבי האר"י ז"ל. גם מלבד כל אלה הדברים, קשה להבין איך אפשר שעולם העשיה התחתון, שיצא בבחינת אב"א בא"ק

ההיות, מלבישים זה את זה בשוב, והם מלבישים לקוצי היודיין, שהם ה' בחי' דא"ק הנז"ל, כל יו"ד לקוץ א', מטיבורא דיליה ולתתא, אמנם בערך עצמם, הם ד' אותיות הוי"ה עם קוץ היו"ד, מלבישים זה את זה בעובי.

וכן עד"ו ה' בחינות דעולם הג', א"ק ואבי"ע דבריאה, הוי"ה הג', נעשו בריאה לכל החמשה עולמות הנז', ונעשו ההי"ן ראשונות לה' היות, אמנם בערך עצמם, הם ד' אותיות הוי"ה עם קוץ היו"ד, מלבישים זה את זה בעובי.

וכן עד"ו ה' בחי' דעולם הד', דא"ק יאבי"ע דיצירה, שהוא הוי"ה הד', נעשו יצירה לה' העולמות הנזכרים, ונעשו ווי"ן לה' הוי"ת, אמנם בערך עצמם, הם ד' אותיות זוי"ה, עם קוץ היו"ד, מלבישים זה את זה בעובי.

וכן עד"ו, ה' בחינות דעולם הה', א"ק אבי"ע דעשיה, שהוא הוי"ה הה', נעשו עשיה לכל החמשה העולמות הנזכר, ונעשו ההי"ן זחרונות לחמשה הוי"ת. אמנם בערך עצמם,

הם ד' אותיות הוי"ה, עם קוץ היו"ד, מלבישים זה את זה בעובי.

וכן עד"ו, ה' בחינות דעולם הג', א"ק ואבי"ע דבריאה, הוי"ה הג', נעשו בריאה לכל החמשה עולמות הנז', ונעשו ההי"ן ראשונות לה' היות, אמנם בערך עצמם, הם ד' אותיות הוי"ה עם קוץ היו"ד, מלבישים זה את זה בעובי.

וכן עד"ו ה' בחי' דעולם הד', דא"ק יאבי"ע דיצירה, שהוא הוי"ה הד', נעשו יצירה לה' העולמות הנזכרים, ונעשו ווי"ן לה' הוי"ת, אמנם בערך עצמם, הם ד' אותיות זוי"ה, עם קוץ היו"ד, מלבישים זה את זה בעובי.

וכן עד"ו, ה' בחינות דעולם הה', א"ק אבי"ע דעשיה, שהוא הוי"ה הה', נעשו עשיה לכל החמשה העולמות הנזכר, ונעשו ההי"ן זחרונות לחמשה הוי"ת. אמנם בערך עצמם,

הנחות ומראה מקומות

שום רמז שם לענין השואת הקומות. ובשערי קדושה כתב בהדיא להיפך מדבריו, כי כתוב שם וז"ל, כל העולמות נכללין בשם הוי"ה וכו', ועד"ו הוא בכל עולם מה' עולמות וכו', כל אלו הבחי' והמדרגות מרום אדם אדמון עד התהום שבעולם השפל כולן הם זו למעלה מזו, וזו לפנין מזו, כי העליון מחברו מתלבש תוך התחון ממנו כנשמה לגוף, ואמנם אין כל כללות העליון מתלבש בהתחתון, רק בחי' פרטות תחתונה שבעליון, מתלבש בכל התחתון, כן עד"ו זה עד סיום העולמות, עכ"ל בשערי קדושה חלק ג'. הרי מפורש ההיפך מדבריו, כי הגם שהם כלולים זה מזה, והם זו למעלה מזו והם זו לפנין מזו, עכ"ו אין כל העליון מתלבש בהתחתון רק מקצתו לבד, דהיינו רק המלכות דעליון, ואין קומתם שוה. ומתמיה ביותר שמכל המקומות שהביא לחזק דבריו, נמצא שם ההיפך ממש. וטרחתי בדברי קדשו מאד מאד, ולא זכיתי להבינם כל עיקר. עכ"ל.

וזה. נמצא מזה שמ"ש שם הרב בבחינת אמצע התיקון נעשה עתה לאחר תכלית כל התיקון. נמצא תכלית התיקון קודם לאמצע, שזה קשה ואד. גם אין כלל מדרכו של הרב לדבר כן, כי תכלית כל התיקון הרי פירושו ברור, שהוא גמר התיקון הרגיל תמיד בדברי הרב בכל הדרושים. מלבד זה אין הרב מדבר שם כלל, לא מפרצוף דם קדמון ולא מפרצופי ג' עולמות התחתונים בי"ע, ומר שקומתם שוה עם עולם האצילות, אלא ומדבר רק מה"פ עולם אצילות בלבד, עיי"ש. אין מכאן שום רמז להשואת קומת עולם העשיה תחתון, עם ראש הקו הדבוק בא"ס ב"ה.

עוד אומר שם הרש"ש ז"ל לעיין בשערי דושה ובדרושי אבי"ע, ששם מבואר שאחר יצאו ה' עולמות א"ק ואבי"ע הליבשו זה את זה באורך מעילא לתתא, מראש א"ק עד סוף שיה ע"ש ברחובות הנהר דף ט' ע"ב, ד"ה נין. והנה עיינתי בדרושי אבי"ע בע"ת, ואין

דכתרים דפרטי פרצופי אדם קדמון ואבי"ע דא"ק, ע"ד הנו"ל. וכן עד"ו היה תיקון פרצופי החכמות דכתרים דפרצופי אדם קדמון ואבי"ע דאבי"ע. ואחריהם נתקנו פרצופי החכמות, דחכמות דפרטי פרצופי אדם קדמון ואבי"ע דאדם קדמון, ודאבי"ע הכוללים ע"ד הנו"ל. ואחריהם החכמות דבינות, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואחריהם החכמות דו"ק דו"א, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואחריהם החכמות דמלכיות נוקבות דו"א, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל.

ואח"כ התחילו להתקן פרצופי הבינות, דכתרים דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואחריהם נתקנו פרצופי הבינות, דחכמות דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואחריהם הבינות דבינות, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואחריהם הבינות דו"ק דו"א, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואחריהם הבינות דמלכיות נוקבות דו"א, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואח"כ התחילו להתקן פרצופי הו"א, דכתרים, ודחכמות, ודבינות, ודו"א, ודמלכיות נוק' דו"א, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל. ואח"ך התחילו להתקן פרצופי המלכות נוקבות דו"א, דכתרים, ודחכמות, ודבינות, ודו"א, ודמלכות נוק' דו"א, דכללות כל העולמות ע"ד הנו"ל.

הרי נתבאר, סדר תיקון כללות הכ"ה פרצופים דכל פרצוף דפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק, ודא"ק ואבי"ע דאבי"ע, ואיך כל פרצופי כל עולם ועולם שוים בקומתם, ומלבישים זה את זה בשוה כשיעור אותו העולם. אמנם פרטי ספירות כל פרצוף ופרצוף, אינם שוים בקומתם, אלא שזה תחת זה, ע"ד הנו"ל בפרצוף כתר, דכתר [דא"א] דא"ק, כן היה סדר תיקון כל הפרצופים דכל העולמות. וגם נתבאר, איך אין בכל פרצוף מחלקי בחי' עצמותו, רק ספירה אחת, ושאר הספירות שבו, הם מקובצות מפרצופי אותו העולם, אמנם הם מבחינות המתייחסות לאותו הפרצוף בדקדוק גמור.

וזה היה תיקון העולמות, להיות כלולים זה בזה, ומקושרים זה בזה, כי קודם התיקון

זה, כסדר הנו"ל בפרצופי הכתר דכתר דא"א דא"ק, ואחריהם כמו כן ע"ד הנו"ל, נתקנו ונעשו פרצופי הכתרים, דכתרים דפרצופי בי"ע, הפרטים והכוללים.

ואחר כך התחילו להתקן פרצופי הכתרים דחכמות, שהם פרצוף א' מכ"ה פרצופים דא"א, דכל פרצוף דפרצופי א"ק. ותחלה נתקן פרצוף כתר דחכמה [דא"א] דאדם קדמון, שהוא יחידה דחיה שבו, ונתקן ונעשה מכתרים דה' פרצופי הכתרים, דפרצופי החכמות דפרצופי אדם קדמון, ע"ד פרצופי הכתר דכתר כנו"ל, והלביש בשוה לפרצוף כתר, דכתר דמלכות נוק' דו"א דאדם קדמון. ועליו הלביש בשוה, פרצוף כתר דחכמה דא"א דאדם קדמון, הנתקן ונעשה מחכמות דכתרים, דחכמות דפרצופי א"ק. ועליו הלביש בשוה פרצוף כתר דחכמה דישו"ת, הנתקן מבינות דכתרים דחכמות דפרצופי א"ק. ועליו הלביש בשוה פרצוף כתר דחכמה דו"א, הנהקן מו"ק דו"א דכתרים דחכמות דפרצופי א"ק. ועליו הלביש בשוה, פרצוף כתר דחכמה דמלכות נוק' דו"א דאדם קדמון, הנתקן ממלכיות דכתרים דחכמות דפרצופי אדם קדמון. הרי נתקנו פרצופי הכתרים, דחכמות דפרצופי אדם קדמון, שוים בקומתם, כקומת אדם קדמון, מלבישין זה את זה בשוה, אמנם פרטי הי"ס דכל פרצוף, אינם שוים בקומתם, אלא עומדים כסדרם, ע"ד הנו"ל בפרצוף כתר, דכתר דא"א דא"ק.

ואח"כ כמו כן נתקנו פרצופי הכתרים דחכמות דפרצופי אבי"ע, ע"ד הנו"ל בפרצופי הכתרים דחכמות דפרצופי א"ק כנו"ל. ואחר כך נתקנו פרצופי הכתרים דבינות, שהם ישו"ת דפרצופי א"ק ואבי"ע ע"ד הנו"ל. ואחר כך נתקנו פרצופי הכתרים דו"ק, שהם ז"א דפרצופי אדם קדמון ואבי"ע ע"ד הנו"ל. ואחר כך נתקנו פרצופי הכתרים דמלכיות, שהם נוק' דו"א דפרצופי אדם קדמון ואבי"ע, על דרך הנו"ל. הרי נתקנו פרצופי הכתרים דכל פרטי פרצופי אדם קדמון ואבי"ע דא"ק, ועד"ו היה תיקון פרצופי הכתרים דפרצופי אדם קדמון ואבי"ע דאבי"ע.

ואח"כ התחילו להתקן, פרצופי החכמות,

היו כל הפרצופים דכל עולם מלבישים זה את זה בשוה, ומתפשטים באורך מעילא לתתא, והיו כל הי"ס דכל פרצוף מבחי' עצמו לבד, ולא היו כלולים זה בזה. אבל עתה בתיקון, נכללו זה בזה כנו"ל, ואותם הי"ס דכל פרצוף שהיו מתפשטים באורך, נתקנו ונעשו עתה בעובי כנו"ל. ולכן כל פרטי ספירות דא"א, נתקנו עתה ונעשו כתרים שהוא א"א, בראש כל פרטי פרצופי האצילות, ובתוכם מלובשים כל פרטי פרצופי זו"ן דאדם קדמון, כל פרצוף בתוך פרצוף שכנגדו באריך, והם מלבישים זה את זה בעובי, מטיבורא דא"ק ולמטה.

וכל פרטי ספירות דא"א, נעשו חכמות, שהם א"א, לכל פרטי פרצופי האצילות, והם מלבישים זה את זה בעובי, מכנגד הגרון דא"א ועד החזה.

וכל פרטי ספירות דישראל סבא ותבונה, נעשו בינות, שהם ישו"ת, לכל פרטי פרצופי האצילות, והם מלבישים זה את זה בעובי, מכנגד החזה דא"א, ועד הטיבור.

וכל פרטי ספירות דז"א, נעשו ר"ק, שהוא ז"א, לכל פרטי פרצופי האצילות, והם מלבישים זה את זה בעובי, מכנגד הטיבור דא"א, עד סוף האצילות.

וכל פרטי ספירות המלכיות נוק' דז"א, נעשו מלכיות, שהם נוק' דז"א, לכל פרטי פרצופי האצילות, והם מלבישים זה את זה בעובי, מכנגד הטיבור דז"א, עד סוף האצילות.

ועיין בענין זה היטב להבינו בפרטות, ואיך אין לך כתר בכל פרטי פרצופי האצילות, שאינו מבחי' א"א, ובתוכו מלובש הבחינה המתייחס אליו, מבחי' זו"ן דא"ק, ולכן אפילו בנפש דנפש דעיבור שנמשכים לזו"ן, הנה הכתר ויחידה שבה, היא מבחי' עצמות א"א עצמו, ובתוכו מלובש הבחי' המתייחס אליו מבחי' זו"ן דא"ק.

וכן אין לך חכמה, שאינו מבחי' א"א עילאה, ואין לך בינה, שאינו מבחי' ישו"ת.

ואין לך ר"ק, שאינו מבחינת ז"א, ואין לך מלכות, שאינו מבחינת מלכות נוק' דז"א. והבן זה היטב, כי בו יובנו כמה עניינים, ואיך אין הבירורים דכל פרצוף עולים, אלא לפרצוף שעליו. וגם איך אין תיקון כל הבירורים, אלא על ידי פרצופי א"ק, המלובשים תוך אותו הפרצוף העליון שעלו הבירורים אליו. ואז מזדווגים אותם הפרצופים דא"ק המלובשים בו, המתייחסים לאותם הבירורים, ומתקנים אותם, וממשיכים להם הט"ס העליונות דב"ן, וי"ס דמ"ה הראויים להם, וחוזרים וממשיכים אותם בבחינת מוחין לפרצוף התחתון, והבן זה היטב מאד, וכמ"ש לקמן בעזרת האל.

ונמצא, כי מה שנתבאר בדברי הרב ז"ל, סדר תיקון והלבשת הפרצופים, הוא בפרטות פרצופי דכל פרצוף ופרצוף, וכנו"ל, ופשוט הוא. וגם זה שכתבנו הוא בכללות, אמנם הענין היה בפרטי פרטות, בפרט האחרון שאפשר לפרט. אמנם היה כסדר הנז', וכן היה הענין, בכל י"ס דכל פרצוף, וכל ספירה, ועד"ז היה בכללות כל העולמות דא"ק ואבי"ע. נמצא כי א"ק ואבי"ע דא"ק, הנתקן באורך, נתקן ונעשה מא"ק דפרטי כל העולמות ואין נמצא בו שום ספירה ושום ניצוץ שאינו מספירות דא"ק דכל הפרטים. וכן עד"ז היה, (שם) בכל הפרצופים והספירות דא"ק ואבי"ע הכוללים והפרטים.

והנה התפשטות א"ק, ר"ל יושר א"ק דא"ק, הנה הוא מתפשט תוך עיגוליו, מתחילת התפשטות הקו דא"ס עד כנגד ראש יושר דמלכות דעולם העשיה התחתון עומד ע"ג קרקעית ש) עיגול הפנימי דעתיק דאצילות שבו אשר האצילות הנז' שבו, מתחיל להלבישו מטיבורא דיליה ולתתא. ועליו מלבישים שלשה עולמות בי"ע דא"ק, באופן, שארבע עולמות אבי"ע דא"ק, מלבישים לתנהי"ם דיושר דא"ק דא"ק והוא מתלבש ונגנו תוך פרצוף היושר דעתיק הנז' הנק' רישא עילאה דלא אתיידע, אשר היושר דעתיק הנז', מלבישו עד למעלה מעט מסיום רגלי א"ק הנז', ועליו מלבישים

הגהות ומראה מקומות

ש) עיין בע"ח הנדפס מחדש דף ל"ט בהגה"ה ד"ה הנה בזה.

חלק אחד. ושיעור מדת הלבשת כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו, וכן מדת שיעור כל ספירה בכל פרצוף, וכן מדת שיעור כל עולם מאבי"ע הנזכר בכמה מקומות, היינו בפרט האחרון דכל ספירה כוללת וד"ל.

וסדר התחלקות והתחברות י"ס דמ"ה, עם י"ס דב"ן דפרצופי אבי"ע, היה באופן זה: והנה, אם היו מתבררים ועולים ונתקנים כל האורות של המלכים, שהם המלכיות דב"ן הנז"ל, אזי היו יוצאים ג"כ הט"ס העליונות דב"ן דכל פרט, שלמים בכל בחי, עם שם מ"ה, ע"י הזיווג הנז"ל דע"ב וס"ג דא"ק, והיה שם ב"ן שלם ב"י"ס שלימות, ואז היו מתחברים י"ס דמ"ה עם י"ס דב"ן, כתר עם כתר, וחכמה עם חכמה כו', וכנ"ל בפ"ו משער שבירת הכלים ובכמה מקומות. אמנם לא נתבררו כל האורות דמלכיות דמלכים דב"ן הנז"ל, אלא מקצת מהם, אותם חלקי האורות המוכרחים לתקן מהם פרצופי אבי"ע המתייחסים לאותו העת והזמן אשר הם מוכרחים להמצא, קודם בריאת אדה"ר, ושארית הביורורים נשארו להתברר, על ידי התפילות והמצות שיעשה אדה"ר ע"ה, וכיון שגרם החטא, ולא נעשה על ידו כי אם מה שהיה ראוי ומתייחס אליו בלבד, כידוע כי לו יתברך נתכנו עלילות, נשאר להתברר בכל דור ודור, ע"י התפילות והמצות שיקיימו ישראל בכל דור ודור, שהם הנשמות הנמשכות ממחצב הנשמות, ובאות בכל דור ודור, להשלים להעלות הביורורים דמחצב הספירות, והנשמות המתייחסים לאותו הדור, כפולים ומכופלים מהנשמות ישנות, להשלים הביורורים של הדורות ההם שעברו, עד שיושלמו להתברר כל הביורורים דב"ן ואז יתוו חיבור י"ס דמ"ה עם י"ס דב"ן, כתר עם כתר כו', וזה יהיה בעת ביאת, משיח צדקנו במהרה בימינו כ"ר.

והנה המ"ה כלול מ"ה זב"ן, וכן הב"ן כלול מ"ה זב"ן, כי הם הזו"ן דא"ק, ת) כל א' כלול מחג"ת נהי"מ כי הו"ק דכל אחד מהם,

תרין רישין גולגלתא ומחא סתימאה דיושר דא"א, והם מקבלים הארת א"ס ע"י רדל"א כנודע. והעיוגולים דעתיק הנזכר, מתעגלים סביבות ב"י"ע. וע"ג קרקעית עיגול הפנימי שבהם, עומד יושר דא"ק הנזכר. וכל זה הוא אחר ההתכללות וההתלבשות הנז"ל, ואחר הפרטות האחרון שאפשר לפרט, כי כל עוד שלא באו לידי פרט האחרון, הנה כל ספירה היא כלולה מא"ק ואבי"ע, והיא מלבשת בשוה לא"ק ואבי"ע, ויש בה כל הפרטים, כנודע כי כל ספירה פרצוף החיצון דכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, נפרטים לאלף ריבוא, וכל ספירה פרצוף אמצעי, נפרטים לששת אלפים רבבות, וכל ספירה פרצוף פנימי, נפרטים לעשרת אלפים רבבות.

ועל א"ק ואבי"ע דא"ק, מלבישים בשוה באורך א"ק ואבי"ע דאצילות, הנתקן ונעשה באורך, מאצילות דפרטי כל העולמות, ואין נמצא בו שום ספירה אחרת, שאינו מפרטי ספירות דאצילות דכל הפרטים. וגם התפשטות יושר דא"ק הנה דאצילות הוא ע"ד התפשטות יושר דא"ק הנז"ל ממש, כי הוא מתפשט תוך עיגוליו מתחילת התפשטות הקו דא"ס, עד כנגד ראש יושר דמלכות דעולם העשיה התחתונה, עומד ע"ג קרקעות עיגול הפנימי דעתיק, גנוז ומלוכש תוך פרצוף יושר דרדל"א, שהוא עתיק דאצילות שבו, המלבישו מטיבורא דיליה ולתתא, עד למעלה מעט מסיום רגלי יושר דאדם קדמון הנז"ל, הכל ע"ד הנז"ל באדם קדמון ואבי"ע דא"ק. ועל אורך א"ק ואבי"ע דאצילות הנז"ל, מלביש באורך בשוה א"ק ואבי"ע דבריאה, וגם הוא ע"ד הנז"ל בא"ק ואבי"ע דא"ק. ועליו מלביש באורך אדם קדמון ואבי"ע דיצירה, ע"ד הנז"ל. ועליו מלביש באורך א"ק ואבי"ע דעשיה, ע"ד הנז"ל. באופן שאין לך שום ספירה, ושום נשמה, ושום גיצוף, שאינו כלול מכל העולמות, מראש א"ק ועד סוף כל העולמות, ואין בו מחלק עצמו, אלא

הגהות ומראה מקומות

דא"ק, אלא מס"ג הגבוה מ"ה דאדם קדמון עיין שם.

ת) דברי רבינו זצ"ל צע"ג לפי המבואר בע"ח שער התיקון פ"ג שפרצופי ב"ן דאצילות אינם מב"ן

הזו"ן שבה שלמים. וכן מבינה דב"ן לאימא. ובין שניהם חלקו י"ס, שהם או"א וזו"ן, דמ"ה וב"ן דבינה דמ"ה. חצי לאבא, והם: אבא, וז"א דבינה דמ"ה. וחצי לאימא, והם: אימא, ונוקבא דזעיר אנפין, דבינה דמ"ה.

ונמצא, כי אבא נתקן ונעשה מ"ק, שהם זו"ן דחכמה דב"ן, והם מ"ה דב"ן, ומאבא וז"א דבינה דמ"ה, והם מ"ה דמ"ה, ונתחברו אבא דבינה דמ"ה, עם ז"א דחכמה דב"ן, ונכללו אלו באלו, והלבישו לצד ימין דא"א, מהגרונ עד החוזה מכל צדדיו, כנגד ב' חסדים וחצי הסתומים דיסוד דעתיק, ושתי בחינות אלו, נק' או"א עילאין, ובכללות נק' אבא עילאה. וכן נתחברו ז"א דבינה דמ"ה, עם מלכות דחכמה דב"ן, ונכללו אלו באלו, והלבישו לצד ימין דא"א, מהחוזה עד הטיבור, מכל צדדיו. כנגד ב' חסדים וחצי המגולים דיסוד דעתיק, ושתי בחי' אלו, נק' או"א תתאין, ובכללות נק' יש"ס. וגם נק' ישראל סבא ותבונה.

ואימא נתקנה ונעשית מ"ק, שהם זו"ן דבינה דב"ן, והם ב"ן דב"ן, ומאימא ונוק' דז"א דבינה דמ"ה, והם ב"ן דמ"ה. ונתחברו אימא דבינה דמ"ה, עם ז"א דבינה דב"ן, ונכללו אלו באלו, והלבישו לצד שמאל דא"א, מהגרונ עד החוזה מכל צדדיו, כנגד ב' גבורות וחצי המגולים, שכנגד הסתום דיסוד דעתיק, וב' בחי' אלו, נק' ישו"ת עילאין, ובכללות נק' אימא עילאה. כי בערך או"א עילאין הנו"ל, נק' אלו ישו"ת עילאין. ובערך מה שאותם או"א נק' אבא עילאה, גם אלו נקרא אימא עילאה.

וכן נתחברו נוק' דז"א דבינה דמ"ה, עם נוק' דז"א (דבינה) דב"ן, ונכללו אלו באלו, והלבישו לצד שמאל דא"א, מהחוזה עד הטיבור מכל צדדיו, כנגד ב' גבורות וחצי המגולים דיסוד דעתיק, ושתי בחי' אלו נק' ישו"ת

המ"ה שבו, והמלכות ב"ן שבו. אמנם בערך עצמם, כל אחד כלול מע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, שהם סנת"א שבו.

והנה עתיק נתקן ונעשה מי"ס דכתר דמ"ה, ומבירור חצי עליון דכתר דב"ן, וניתוספו לו מחדש חצי תחתון דכתר, וט"ס אחרות להשלים י"ס לכתר דב"ן. וגם לקח ג"ר דחכמה דב"ן, וד' ראשונות דבינה דב"ן, וז' כתרים דז"ת דב"ן. וכל אלו שלקה, הם מאותן הט"ס דב"ן דכל פרצוף שיצאו מחדש (אשר לא היתה בהם שבירה). ומכל אלו נעשו דכד ונוקביה דעתיק. הדכורא ממ"ה וב"ן דמ"ה ועומד בצד הפנים. והנוקבא ממ"ה וב"ן דב"ן, ועומד בצד האחור. ופני שניהם לחוץ, וכל אחוריהם ביתה, מחוברים חיבור נפלא, ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו, והלבישו לת"ת נצח הוד יסוד דיושר דאדם קדמון, עד קרוב לסיום רגלי אדם קדמון כנו"ל.

וא"א ונוק' נתקנו ונעשו מי"ס דחכמה דמ"ה ומחצי התחתון דכתר דב"ן. ונתוספו לו עוד חצי עליון דכתר, וט"ס אחרות להשלים י"ס דכתר דב"ן. הדכורא ממ"ה וב"ן דמ"ה, ועומד בצד ימין. והנוק' ממ"ה וב"ן דב"ן, ועומד בצד שמאל. ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו, והלבישו לחג"ת ונהי"ם דיושר דעתיק, עד סוף האצילות. וכל אלו הדי' פרצופים, נק' חב"ד שבכתר, שהם שורשי המוחין. חו"ב הם עתיק ונוקביה. ודעת הכולל חו"ג, הם א"א ונוקביה, והם גר"ן דנשמה.

ואו"א שהם חו"ב דב"ן, נתוספו ט"ס אחרות דב"ן דכל אחד, להשלים י"ס לכל אחד. ומאלו הי"ס, לקח עתיק איזה חלקים, מג"ר דחכמה. ומד' ראשונות דבינה. אלא שהם בספק, אם אורות עם כלים דאחור, או דפנים. באופן שנשאר לאבא מהחכמה דב"ן, הו"ק שבה, שהם

הגהות ומראה מקומות

כבר הוא פשוט אצלינו כי בחי' הכתר דעתיק נעשה מן הכתר דמ"ה, ומן בירור ה"ר דכתר דב"ן, וכן בעוד מקומות שכתבו שהגד"ז שלקח עתיק הם מן הכלים הישנים דנקודים שלא היה בהם שבירה.

(א) דברי רבינו ז"ל שכתב וכל אלו שלקח הם מאותן הט"ס דב"ן דכל פרצוף שיצאו מחדש צ"ע, כי בע"ח שער עתיק פ"א כתבו ודע כי עתיק בירר משם ב"ן ה"ר דכתר וג"ר דחכמה זכר וכן בפרק ג' משער עתיק כתוב וז"ל והנה

תתאין, ובכללות נק' תבונה. הרי הם שמנה פרצופים דמ"ה וב"ן, והם ד' זוגות.

ולפעמים, והוא כשנמשכים מוחין דגדלות לזו"ן, נבקע היסוד דעתיק, ומתגלין כל החו"ג, ואז נכללים כל הח' פרצופים הנו', ונעשים ב' פרצופים מהגרונ עד הטיבור, וכל זה הוא אחר הפרט האחרון, ואחר שנכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו, כנו' בהקדמה. ואז היה חילוקם ועמידתם באופן הנו'.

והנה גם הם נחלקים באופן אחר, והוא כי פנימית כל השמונה פרצופים הנו', בצביונם ודמיונם, נק' או"א עילאין, ונק' חכמה דאצילות ונק' אצילות דאצילות, ונק' ג"ר, ונק' פנים, ונק' נרנח"י דחיה דאצילות, ונק' עה"ב. וזיווגם נק' זיווג שלים, אלא שהוא כלול משלים, ודלא שלים. וכללות שניהם נק' שלים. ומזיווגם נמשכים מוחין לזו"ן, ע"י התפילות והתורה וברכותיהם, שהם מצות התלויות בפה, וכנגדם באדם הם הקנה והריאה.

והנה לפעמים, גם הדי' פרצופים העליונים הנוז"ל, המלבישים מגרון דאריך אנפין עד החזה כנו"ל, בחיצוניותם ופנימיותם, מתכנים בכינויים אלו, וכמ"ש בע"ה. וחיצוניות כל הח' פרצופים הנזכר, בצביונם ודמיונם, נק' ישו"ת, ונקרא בינה דאצילות, ונק' בריאה דאצילות, ונקרא ו"ק, ונק' אחור, ונקרא נרנח"י דנשמה דאצילות ונק' עה"ז. וזיווגם נקרא זיווג דלא שלים, אלא שהוא כלול: משלים, ודלא שלים, וכללות שניהם נק' דלא שלים. ומזיווגם, נמשכים מוחין דחיות ומזון לזו"ן, ולפעמים גם הדי' פרצופים התחתונים הנוז"ל, המלבישים מחזה דא"א עד הטיבור כנו"ל, בחיצוניותם ופנימיותם, מתכנים בכינויים אלו.

ובכללות ד' זוגות אלו, נק' חב"ד התחתונים, והם התרין עיטרין: חו"ב, ודעת הכולל חו"ג, המתפשט. והחז"ב והם התרין עיטרין, נק' או"א. ודעת הכולל חו"ג, הוא ישו"ת. ונק' נר"ן דרוח. גם נק' חג"ת. וזו"ן, נתקנו ונעשו מז"ת דמ"ה, ומז"ת

דב"ן. כי יצאו, ונתוספו להם ט"ס עליונות, להשלים י"ס, לכל מלכות מז' מלכיות דז"ת דב"ן. ומאלו הט"ס העליונות שניתוספו לכל מלכות, הוא שלקח העתיק אותם השבעה כתרין דז"ת דב"ן כנו"ל, אלא שהוא ספק אם לקחם, אם לאו. ונתחברו ו"ק שהם ז"א דמ"ה, עם ו"ק שהם ז"א דב"ן, ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו, והלבישו לתנה"י דא"א, מהטיבור ולמטה, מכל צדדיו פנים ואחור. ונק' זו"ן הגדולים, כי ו"ק דב"ן נק' רחל הגדולה, מלכות שבגופו. ולפעמים (ב) נק' בשם לאה. ובכללותם נק' ז"א. ור"ק דמ"ה נק' אותיות עצמם ממש, וו"ק דב"ן נק' בחינת חשבון דאותיות דז"א.

וכן נתחברו מלכות נוקבא דזעיר אנפין דמ"ה, עם מלכות נוק' דז"א דב"ן, ונכללו אלו באלו, ונתלבשו אלו באלו, והלבישו לתנה"י דזו"ן הגדולים, ואלו נק' יעקב ורחל, ובכללותם נק' נוקבא דז"א.

וכשנמשכים צלמי המוחין מאו"א לזו"ן, הנה הצלם דמוחין דאבא, נמשך ומתפשט בו"ק דמ"ה, הנק' ז"א דכורא, והם בחי' אותיות עצמם. וצלם דמוחין דאימא, נמשך ומתפשט בו"ק דב"ן, הנק' נוק' דז"א, והם בחי' מספר וחשבון דאותיות דז"א. וזה בערך ו"ק דמ"ה, אמנם בערך מלכות דב"ן, נק' גם הם בחי' אותיות ממש.

ואח"כ יוצא הארת הבינות והגבורות מהמוחין שנתפשטו בזו"ן, ובונים ומתקנים את יעקב ורחל, כמ"ש בכוונת ברכת אבות בע"ה, ואלו יעקב ורחל, הם המלכיות הנק' עטרת (ג) דיסוד, דו"ק דמ"ה וב"ן דזו"ן הגדולים עצמם, לא המלכיות דמ"ה וב"ן הנוז"ל, שהם המלך השביעי, כי אותם יש להם בחי' אותיות ומספר. וכמ"ש בפ"ו משער י"ד שער או"א ע"ש, והם דוגמת בינות דאו"א. וכל אלו הזו"ן הגדולים, עם הנוק' שהם יעקב ורחל הגדולים עם הקטנים, כולם תיקונם וזיווגם נתקן ונעשה, ע"י האנשים לבר, וכולם נק' בחי' דכורא, בערך

הגהות ומראה מקומות

(ב) עיין שער אנ"ך פרק ו'. (ג) עיין שער הכוונת דף כ"ז ע"ב ודף קנ"ג ע"ב ודף קנ"ד ע"א.

קצוות דכללות עולם האצילות, ונק' נהי"ם בערך החב"ד העליונים.
גם כללות כל העולמות, נחלקים בשלשה חלקות הנו', באופן זה: כי חב"ד דא"ק, הם עתיק ונוק', וא"א ונוק', נר"ן דנשמה. ואורות אח"פ המלבישים לחג"ת שלו, הם או"א וישסו"ת, נר"ן דרוח. ואבי"ע המלבישים לנה"י שלו, הם זר"ן ויעקב ורחל, נר"ן דנפש. וכמבואר כל זה היטב, בשער ההקדמות דרושי א"ק ע"ש, ובע"ה שער א"א, ובכמה מקומות. ובפרט בדרוש הדעת, ששם הרחיב והעמיק מהרח"ו ז"ל בענין זה, וכתב כי מבלעדי הקדמה זו, אין ידיעה שורשית בענין הי"ס, ע"ש היטב מאד, כי ההקדמה זו צריכה היא מאד, כי עליה מיוסדים הכוונות.

באופן, כי כל הי"ס דכל פרצוף אבי"ע, נחלקים לג' קוים: קו ימין חח"ן: חכמה נק' פרצוף דעתיק דכורא, וחסד פרצוף אבא, ונצח פרצוף ז"א. וקו שמאל בג"ה: בינה, נק' פרצוף נוק' דעתיק, וגבורה, פרצוף אימא. והוד, פרצוף נוק' דז"א. וקו האמצעי דת"י: דעת כלול מחו"ג, נק' א"א ונוק'. ות"ת, פרצופי ישסו"ת. יסוד, פרצופי יעקב ורחל. וכל פרצוף כלול ממ"ה ובי"ן. וגם מלכות דמ"ה, ומלכות דבי"ן, נק' נוק' רחל. אלא שמלכות דמ"ה נק' יעקב, בערך מלכות דבי"ן שנק' רחל וכנז"ל.

נחזור לבאר בע"ה, אופן הגדלת הזו"ן, וכל הפרצופים, ע"י קבלתם המוחין. עם שהוא פשוט, וכבר נתבאר לעיל, כי כפי סדר מדרגת עליית זו"ן דאצילות, בכל עת וזמן לקבל מוחין, או דנשמה, או דחיה, או דיחידה, מהפרצופים של מעלה מהם כנז"ל, כך כפי אותו הסדר והשיעור ממש, עולים כל הפרצופים של כל העולמות העליונים שעליהם, ושל כל העולמות התחתונים דבי"ע, לקבל מוחין, או דנשמה, או דחיה, או דיחידה, כל פרצוף מהפרצופים שעליו, וכנז"ל.
וכמ"ש בספר הכונת בדרוש ענין סעודת

הנוק' הכוללת, הנתקנת ע"י הנשים, אשר יש בה כל הפרטות הנז"ל. ועיין מאד להבין ענין זה היטב. וכל אלו הפרצופים דזו"ן ויעקב ורחל, שהם הז"ת דמ"ה ובי"ן, נק' נה"י, גופא דזעיר ונוקביה, ונק' נר"ן דנפש.
זה הכלל, כל י"ס דכל פרצוף, נחלקים (ד) לשלשה חלקות: אחת הוא הגולגולתא, שהוא הכתר, שהוא גדול מהמוחין לאין קץ, והוא שורש הד' מוחין חב"ד. שנית, הוא המוחין שהם חב"ד, שלישי, הוא גופא, שהם הו"ק. והנה שורש הארבע מוחין דחב"ד שבכתר הנו', החו"ב שבהם, נק' עתיק ונוק'. והדעת העליון המחברם, הם הנק' א"א ונוק'. אלו הם החב"ד שבכתר, שהם שורשי המוחין, וכללותם נק' נר"ן דנשמה.

והמוחין שהם החב"ד שתחת הכתר, הם הנק' או"א וישסו"ת. החו"ב שבהם, הם נק' או"א עילאין. והחוי"ג דדעת, נק' ישסו"ת. ובערך החב"ד העליונים שבכתר, נק' אלו חג"ת. וחוי"ג נק' או"א. ת"ת, ישסו"ת. גם נק' דעת התחתון, הכולל תריין עיטריין ודעת. כי הב' עטריין נק' חו"ב, או"א. ודעת התחתון שבהם, נק' ישסו"ת. וכללותם, נק' נר"ן דרוח.

והו"ק שהם גופא, הם הנק' זו"ן, ובערך שנק' או"א וישסו"ת חג"ת כנז"ל, נק' אלו נה"י. נר"ה: נק' זו"ן הגדולים, שהם ו"ק דמ"ה, וו"ק דבי"ן. ויסוד, נק' יעקב ורחל. ואלו יעקב ורחל, הם דגופא דז"א עצמה, כי היסוד הוא מכלל הו"ק. וגם המלכות דמ"ה ובי"ן, נקרא יעקב ורחל, וכללותם נק' נר"ן דנפש.

וזה הכלל הוא בכל י"ס דכל פרצוף, שמתחלקים (ה) לי"ד פרצופים כנז"ל, ע"ד סדר המתחלקות י"ד פרצופים. בי"ס דכללות כל עולם האצילות. כי עתיק ונוק', וא"א ונוק', הם חב"ד, דכתר דכללות עולם האצילות. ותחתיהם או"א וישסו"ת, מלבישים לחג"ת דא"א, ונק' חג"ת בערך חב"ד העליונים, וחב"ד בערך זו"ן. ותחתיהם זו"ן, ויעקב ורחל, הו'

הנהרות ומראה מקומות

(ה) צ"ל י"ב עיין בתע"ס שיעור ח' בהסתכלות פנימית מן אות י"ד עד הסוף.

(ד) ע"י שער אנ"ך פ"ט ושער מוחין דצלם פ"ו. ולהלן דף מ"א דפרי"י בדרוש יקר הערך בענין הדעת.

שחרית דשבת, וז"ל, ודע כי אלו העליות שאנו אומרים למעלה, שהם עולים זרין, מוכרח הוא כי בעלותם למעלה, גם שאר העולמות דבי"ע אשר תחתיהם, עולים אחריהם, כפי סדר עליית זרין. וכעד"ז כל העולמות אשר למעלה מן זרין דאצילות, מוכרח הוא לעלות גם הם ממקומם, כפי סדר עליית זרין, לתת להם מקום לעלות במקומם, ואין כח בקולמוס לפרט הכל, אבל נדבר דרך קצרה, כי הנה כל הפרצופים וכל העולמות יחד, כולם עולים זה אחר זה, עד שנמצא כי עתיקא קדישא דאצילות, עולה עד מקום א"ק לכל קדומים. כמבואר אצלינו באורך בדרוש אדה"ר, איך היה בג"ע קודם שחטא, ומה פגם גרם בכל העולמות וע"ש היטב. גם תעיין דרוש ראשון שביארנו, בענין שבעה מלכים שיצאו מבחי' און עליונה דא"ק, ואירע בהם פגם, קרוב לענין המיתה והביטול, ואין הכוונה ח"ו לומר כי הם המלכים דארץ אדום, דפרשת וישלח, כי אותם המלכים יצאו מן

העין דא"ק, אבל הם בחי' אחרות שלמעלה מהם, שיצאו מן האון. ושם בדרוש ההוא הנקרא מטי ולא מטי, ביארנו בענין הכתר והחכמה והכינה ההם, שהם בחינת שם י"ה במלוי ההי"ן, ושם נתבאר איך נעשים בחי' ד"ו, או ר"ד, וכיוצא בזה וע"ש. והנה עתה בסעודת שחרית דשבת, עולה עתיקא קדישא דעולם האצילות, עד אותם ההי"ן אשר שם, ולכן סעודה זו נק' סעודתא דעתיקא קדישא עכ"ל. הרי מבואר כל מה שכתבנו, ונמצא שכל דברי הרב בזרין, הוא בכל פרצופי כל העולמות, שכולם נקראים זעיר ונוקבי, וכולם נתקנים כאחת תיקון שוה כנו"ל.

והענין ידוע, כי הו"ן דאצילות דכל פרט, כבר הם שלמים מצד עצמם, מבחי' ו"ק דכללות האצילות, שהם השני פרצופים: חיצון, ואמצעי. נה"י, וחג"ת הכוללים, כל אחד כלול מה' פרצופים, עם נרנח"י דנפש ורוח הכוללים. מלוכשים בהם. (ו) וזה מצד המאציל העליון.

הגהות ומראה מקומות

ובמב"ש שער ה' ח"ב פ"ו כתוב ואם נדקדק יותר נמצא כי ו"ק הפנימיים דיניקה נתפשטו בגופא בב' שנים של היניקה, ואח"כ המקיפים ל"מ דצלם דיניקה הם נכנסים יחד עם ו"ק דגדלות וכו'.

נמצא מפורש שפנימים דאימא הם הו"ק הפנימיים של שתי שנים דיניקה שבאצילות הראשון, והם הקיסטא דחיותא שאינו מסתלק לעולם, ואך באצילות הראשון נשתהו ב' שנים כמ"ש בע"ה שער דרושי הצלם דרוש ג' וז"ל ודע כלל זה, כי כל מה שאנו מדברים בו שצריך זמנים לגדלות דו"א, כל זה היה בעת אצילות הראשון אך משם ואילך אחר שנאצל ז"א בעת אצילות ונתקן, הנה אע"פ שבכל יום ויום חוזר לקבל מוחין חדשים כבתחלה, כמו שכ' בדרושים אחרים שאין פה מקומם הנה אינו צריך להמתין זמן כי ברגע א' נעשה ולא בזמנים ארוכים הללו ושמור כלל זה בידך עכ"ל. והם נפש רוח דרוח, כי ג"ר דרוח שבאצילות הראשון באו בו' שנים אחרי ב' שנים דיניקה, כמו שנתבאר בע"ה שם, וכעת אחר התקון, הם באים בעת הקריאת שמע, כמ"ש בשער הכוונות דרושי הק"ש, דרוש ב'

(ו) עיין במב"ש ש"ה ח"ב פ"ד כתוב שם וז"ל ודע כי עתה בזמן היניקה שנשלם ז"א בבחי' הו"ק שלימות החיות שלו בזמן היניקה אינו רק כשיעור הנוגע למלכות שבו, שהיא עשיריתו, וזה החלק העשירי של חיותו הוא מחיה עתה אל הז"א בהיותו ו"ק ולמלכות שבו, וזה החלק ה' שהיא בחי' המלכות שבו, נקרא בוהר בפרשת לך לך דף פ"ג קיסטא דחיי, ר"ל מדת חיות הז"א, כי שורשו ו"ק לבד כנודע, ע"ש וכזה כתוב ג"כ בשער הכוונות ענין דרושי הלילה דרוש ו', ובשער הכוונות ענין כונת ק"ש דרוש ב' כתוב וז"ל כי כבר ביארנו כי לעולם אי אפשר לז"א שיחסר ממנו הפנימי דאמא דמוחין דקטנות, ושם בדרוש ד' כתוב וז"ל כי בהכרח שמוחין פנימים דקטנות דמצד אימא לא יסתלקו כלל ממנו לעולם לא ביום לא בלילה לפי שבהכרח צריך שתהיה לו איזה בחינה של מוחין כדי שיתקיים בהם כי המוחין הם הם חיות וקיום האדם בסוד והחכמה תחיה את בעליה וכו'. ובסוף שער הצלם כתוב, ולעולם אין ז"א חסר אפילו בלילה, ואחר חורבן הבית, מחיות המוכרה, שהוא מוחין פנימיות דקטנות דאמא.

ואינם חסרים מהז"א לעולם. וכל אותם המוחין והצלמים שמקבלים הזו"ן מישסו"ת, שהם: עיבור, יניקה, ומוחין דגדלות ראשון, הוא בירור ותיקון ה' פרצופים דפרצוף השלישי, הנקרא בינה דזו"ן, הנתקן על ידי ישסו"ת, הנקרא בינה, נשמה דאצילות, וכנוצר בתחילת פ"ח משער המוחין ע"ש. ונמשכים להם ה' בחי' נרנח"י דנשמה, בה' צלמי המוחין, מלובשים בה' פרצופי ישסו"ת, לה' פרצופי בינה הנז' דזו"ן, ועי"כ נגדל קומת ז"א, עד שיעור כל קומת ישסו"ת, שהוא עד חוה דא"א, כי הלביש לה' פרצופי ישסו"ת, כי על ידי התלבשות הה' צלמי המוחין הנזכר, בה' פרצופי ישסו"ת, ואח"כ כל פרצוף עם הצלם דמוחין שבו, מתפשט ברו"ק דכל פרצוף מה' פרצופי בינה דזו"ן, נגדל כל פרצוף, ונעשה בן י"ס גמורות, כשיעור אותו הפרצוף שנתפשט בו. באופן, כי כשלקח ז"א כל גדלות ראשון, שהם נרנח"י דנשמה, אז כבר הוא גדול כשיעור ישסו"ת, ונק' בשם ישסו"ת, שהם נרנח"י דנשמה דאצילות. וישסו"ת נקרא עתה בשם או"א עילאין, כי כפי עליית הז"א בישסו"ת, ולקחתו המוחין דנשמה מהם, כך עליית ישסו"ת באו"א עילאין, ולקחתם המוחין דחיה מהם, וזה בערך האצילות. אמנם בערכם, גם אלו נק' מוחין דנשמה. וגם או"א עלו וקבלו מוחין מא"א, ונקרא בשם א"א עד"ן, וא"א בשם אח"פ שהם אורות דס"ג דא"ק, ואח"פ בשם אורות דע"ב דחכמה דא"ק, ואורות דע"ב בשם אורות שערות גולגלתא דא"ק.

וכן בעלות הזו"ן דאצילות עוה, לקבל מוחין דחיה, הנקרא קטנות וגדלות שני, מאו"א עילאין, כגון בשחרית ומוסף דשבת ויו"ט, או בליל פסח. והוא מישסו"ת שעלו כבר, ונקראים בשם או"א עילאין כנוז"ל, מהם מקבלים מוחין דחיה. לפרצוף הוד' דזו"ן, הנקרא חכמה. ע"ד סדר קבלתם המוחין דנשמה כנוז"ל, ועי"כ נגדל הז"א, עד שיעור קומת או"א עילאין, שהוא עד הגרון דא"א, ונקרא עתה בשם או"א עילאין (וישסו"ת שכבר נקרא בשם או"א עילאין, עולים עתה ומקבלים מוחין דחיה מא"א, והוא מאו"א עילאין, סכ"י) שעלו כבר, ונקרא א"א, מהם מקבלין מוחין דחיה, ונקרא עתה בשם א"א, ואו"א עילאין עולים עתה ומקבלים מוחין דחיה מא"א שעלה כבר, ונקרא בשם אח"פ, ונקרא עתה בשם ז) ע"ב דא"ק, ואורות אח"פ עולים לגולגלתא דא"ק, ונקרא

הגהות ומראה מקומות

א, הרי נודע שכל ההבחנות של עליית ה' פרצופי אצילות לקבל מוחין מה' פרצופי א"ק, הוא על פי קומות המ"ה, ומצד המ"ה נבחן עתיק לכתר האצילות וא"א לחכמה, כנודע כי עתיק לקח כתר דמ"ה, וא"א חכמה דמ"ה, ואו"א וישסו"ת לקחו בינה דמ"ה, עיין שער עתיק פרק א' ורבינו לא מייחס שום עליה מא"א לעתיק וכן עליית עתיק לקבל מפרצופי א"ק. ב, כאן כתב רבינו שבמוסף דשבת א"א כבר נקרא בשם ע"ב דא"ק, כי עלה והלביש את כל קומת ע"ב, ובספר שער

ג' ע"ש, והם תוספות הרוחה, וא"כ צ"ע מ"ש רבינו כאן וכן בהשמש בכמה מקומות ובפרט בשער הפרצופים דרוש ד' ששני הפרצופים החיצון והאמצעי הם שלמים תמיד בנרנח"י בז"א, והלא נשמה חיה יחידה שהם ג"ר דרוח מבואר שהם לא קבועים בז"א, ובאים בסוד תוספות ביהוד עם ו"ק דגדלות שהם ג"ר דנשמה. וגם דוחק גדול הוא לומר שקיסטא דחיותא הנשארת בליה קאי על גדלות דנשמה ונרנח"י דנפש ונרנח"י דרוח הם קבועים אפילו בליה.

(ז) כל סדר זה של עליית הפרצופים צ"ע,

ישסר"ת. ואר"א לע"ב דחכמה דא"ק, שהוא שורשם. וא"א לגולגלתא, כתר דא"ק, שהוא שורשו. וכן נוק' דו"א, עולה עתה למקום אר"א עילאין. והבריאה, למקום ישסר"ת, שהוא שורשו. והיצירה, למקום ז"א, שהוא שורשו. והעשיה, למקום נוק' דו"א דאצילות, שהוא שורש העשיה.

וכתב בסוף פ"ב משער המוחין, שזהו תכלית עליית הז"א, כי אז נשלם הז"א לגמרי. והסוד במה שידעת, כי העולמות נסלו ממקומם, ומקום ז"א בראשונה, הוא במקום שהוא עתה א"א, והבן זה, עכ"ל. אמנם יש חילוק והפרש

בשם הגולגלתא. וכן נוקבא דו"א, עולה עתה למקום ישסר"ת. והבריאה, למקום ז"א. ויצירה, למקום נוקבא. והעשיה למקום הבריאה.

וכן ער"ן בעלות הו"ן דאצילות עוד, לקבל מוחין דיחידה מא"א, כגון במנחה דשבת, הוא מישסר"ת שעלו כבר ונקרא בשם א"א, מהם מקבלים עתה מוחין דיחידה, לפרצוף החמישי דו"ן. הנקרא כתר, ע"ד סדר קבלת המוחין דנשמה, ועיי"כ בגדל הז"א, עד שיעור קומת א"א, שהוא עד טבורא דא"ק, אשר שם שורשו, ונקרא בשם א"א. וישסר"ת עולים לאח"פ, שהם אורות דס"ג דבינה דא"ק, שורשי

הגהות ומראה מקומות

מבי"ע שנתקנו ע"י ה"פ מ"ה דאצילות, נקראים ה"פ ב"ן דאצילות.

ומה שהרב מכנה לה"פ הכוללים דאצילות בשם ע"ס דמ"ה, הנה הוא ביחס ה"פ א"ק. והוא מטעם, כי אין תיקון לה"פ אצילות אלא על ידי עלייתם והלבשתם בקומה שוה בקביעות לה"פ א"ק, שזה יהיה בגמר התיקון, אמנם בתחילת תיקונם על ידי המאציל, לא קבלו מה"פ א"ק, רק קומת מ"ה שלו, דהיינו שכל פרצוף דאצילות בעת שנתקן, קבל קומת מ"ה מהפרצוף שכנגדו בא"ק: כי פרצוף עתיק קבל קומת מ"ה, מפרצוף הכתר דא"ק, שהוא נמצא למטה מטבור דפרצוף הכתר דא"ק: כי הראש דכל פרצוף הוא כתר שלו, והגוף דכל פרצוף עד התזה, הוא חכמה שבו, או אצילות, או ע"ב. ומחזה ועד הטבור, הוא בינה שבו, או בריאה, או ס"ג. ומטבור ולמטה, הוא זו"ן שבו, או מ"ה וב"ן, או יצירה ועשיה.

ופרצוף א"א דאצילות, קיבל מא"ק מ"ה דפרצוף חכמה שלו, דהיינו בחינת מטבור ולמטה דע"ב דא"ק. ונקרא חכמה דמ"ה, או ע"ב דמ"ה. ופרצוף או"א דאצילות, קבל מ"ה דס"ג דא"ק, הנקרא בינה דמ"ה או ס"ג דמ"ה. ופרצוף זו"ן, קבלו מ"ה דמ"ה דא"ק, דהיינו הלמטה מטבור דפרצוף מ"ה דא"ק, הנקרא ו"ק דמ"ה, או מ"ה דמ"ה. וצריכים לידע, שבחי"ג דפרצוף נקודים נבחנו למ"ה דא"ק, ובחי"ז דנקודים לב"ן דא"ק. כמו שכ' הרב בע"ח שער עקודים פרק ב'

הכונות בענין מוסף וסעודת שחרית של שבת דף ע"ד ר"ה גם יש, כתוב וז"ל, ושם בדרוש ההוא הנקרא מטי ולא מטי ביארנו בענין הכתר והחכמה ההם, שהם בחי' שם י"ה במילוי ההין, ושם נתבאר איך נעשים בחי' דו"ן ור"ד וכיוצא בזה יע"ש, והנה עתה בסעודת שחרית דשבת עולה ע"ק דעולם האצילות עד אותם ההין אשר שם, ולכן סעודה זו נקרא סעודתא דע"ק עכ"ל, עיין לעיל דף ל' בדברי רבינו לפני ד"ה והענין. והנה מקום ההין אלו הם בכח"ב דגופא של ע"ב דא"ק, דהיינו כח"ב דחג"ת, ולא בראשו של ע"ב ממש, כמבואר היטב בשער מטי לא מטי שכל ההתפשטות ב' של ע"ב דא"ק הוא בגופו, ורק במנחה דשבת שז"א עולה לא"א, או א"א עולה ומלביש לראש דע"ב.

ולכן אסדר את ענין העליות כפי מה שקבלתי ממורי הרה"ק בעל הסלם זיע"א. ומתחלה צריכים לדעת את ה' פרצופי אצילות איך שהם מתחילת אצילותם, כלומר מבחינת המוחין שנתקנו בהם בקביעות שאינם חסרים מהם לעולם. ומבחינה זו כתב הרב בע"ח שער עתיק פ"א, אשר בכל ה"פ אצילות אין שם אלא קומת מ"ה, הנקרא מ"ה החדש: ועתיק לקח כתר דמ"ה. וא"א לקח חכמה דמ"ה. ואו"א וישסר"ת לקחו ס"ג דמ"ה. וזו"ן לקחו מ"ה דמ"ה, דהיינו ז"ת דמ"ה. ועמהם נתחברו בחינת הכלים דג"ר וז"ת דנקודים ונתקנו כל אחד על ידי הבחינה שכנגדו במ"ה, ואלו הכלים, הן מה שנשארו בג"ר דנקודים, והן אלו שנתבררו

והז"א יש בו כללות כ"ה בחי' דנפש, וכ"ה דרוח, ואח"כ כ"ה בחי' דנשמה, וכ"ה דחיה, וכ"ה דיחידה, מקבל, ע"י א"א ואו"א וישו"ת, כי אי אפשר לז"א לקבל נשמתו, אם לא עד שתתלבש תחלה תוך חיצוניות ישו"ת, ולפעמים ע"י או"א, ולפעמים ע"י א"א עכ"ל. ואח"כ כתב באותו הפרק, וז"ל, והנה נתבאר ה' בחי' הנז' של ז"א, ואמנם לפעמים

גדול, בין עלייתו בא"א ביום שבועות, לעלייתו בא"א בשבת, וכמ"ש בע"ה לקמן, ובכן יובן היתר מלאכת אוכל נפש בשבועות, מה שאין כן בשבת, שנאסרה מלאכה, מתחילת ליל שבת, ועדיין לא עלה, אלא בישו"ת, ואלו העליות שכתבנו, כתבם הרב בשער המוחין פ"ה, וכתב בתחילת הפרק, כי ה' בחי' נרנח"י הם, כל א' כלולה מכ"ה בחי',

הגהות ומראה מקומות

שפע מוזן נמצאים תוספת המוחין מכתלים תיכף כוונ'ן. והנה בעת שהצדיקים מעלים מ"ן לזו"ן, וממשיכים להם מזחין דס"ג, הנה המוחין אלו צריכים לעבור מן א"ס ב"ה, דרך פרצופי א"ק, ודרך כל פרצופי אצילות עד שבאים לזו"ן, שממנו מקבלים הנר"ן דצדיקים, וזה גורם, שכל העולמות העליונים מתגדלים, ע"י העלאת מ"ן של התחתונים, שהרי עיקר המוחין נשארים בהעליונים ואל התחתונים אינו מגיע דק ענף קטן מהם. כי בעת שהמוחין באים מא"ס ב"ה לה"פ א"ק, המה נוטלים מהם כל מה ששייך לבחינת א"ק, ואח"כ נותנים ה"פ א"ק, את המוחין דס"ג לה"פ אצילות, ותחילה הם מגיעים לעתיק דאצילות, שהוא פרצוף הכתר כנ"ל, והוא לוקח מהם את הכתר דס"ג, והשאר נותן לא"א דאצילות, וא"א לוקח מהם את החכמה דס"ג, והשאר נותן לאו"א דאצילות, ואו"א לוקחים מהם את הבינה דס"ג, והשאר נותן לישו"ת וזו"ן דאצילות, דהיינו את המ"ה דס"ג, אשר בחינת הראש של המ"ה דס"ג, לוקחים ישו"ת לעצמם, ובחינת הו"ק דמ"ה דס"ג, נותנים אל זו"ן, ונעשים בו ג"ר דנשמה, ואז מושפעים המוחין מן זו"ן אל נשמות הצדיקים, הרי שאי אפשר שיקבלו התחתונים משהו מן זו"ן מטרם שמתגדלים כל העולמות העליונים מקודם לכן, ועד"ן כשהתחתונים מעלים מ"ן כדי להמשיך לזו"ן מוחין דע"ב הנקרא מוחין דחיה, מתחילה נמשכין המוחין מא"ס דרך ה"פ א"ק ובאים לעתיק דאצילות, ואז מקבל עתיק לעצמו את הכתר דע"ב, וא"א לוקח לעצמו את החכמה דע"ב, והשאר נותן לאו"א, והם לוקחים לעצמם את הבינה דע"ב, ואת מ"ה דבינה דע"ב נותנים אל ישראל סו"ת וזו"ן, שישו"ת מקבלים הראש דמ"ה

שישו"ת הוא תגין ומ"ה, וז"ת הם ב"ן ואותיות, שהכונה הוא למ"ה וב"ן דא"ק, שהם פנימית ג"ר וז"ת דנקודים, אשר ישו"ת וזו"ן דאצילות מקבלים מהם, שישו"ת מקבלים ממ"ה דא"ק, שהם פנימית ג"ר נקודים, וזו"ן מקבלים מב"ן דא"ק, שהם פנימיות ז"ת דנקודים, ואע"פ שעתיק אינו מצורף לה"פ אצילות, הנה זה אמור רק מבחינת ב"ן שבו, שה"ס מלכות דא"ק, סוד ה' גדולה, עיין בע"ה שער סדר אצילות למוהר"ח"ו פ"ב ד"ה והנה אלו, אבל קומת מ"ה הם בחינת ה' זעירא דהבראם, וע"כ מבחינת מ"ה גם עתיק מצטרף לה"פ אצילות, והוא נחשב לכתר שלהם, גם תדע שכל העליות דפרצופין ועולמות הם רק ע"פ בחי' מ"ה, שבו נחשב עתיק לכתר, ולא א"א, וזכור זה, ונמצא כל פרצוף מה"פ אצילות, הוא רק בוז' ו"ק, הנקרא מ"ה, כלפי הפרצוף שכנגדו בא"ק, והוא חסר ג' מדרגות: כתר, ע"ב, ס"ג, כלפי עליונו, ואלו ג' המדרגות מקבלים ה"פ אצילות על ידי עלית מ"ן של התחתונים בתפילות ושבחות ומועדים, שאז הם עולים ומלבישים את ה"פ א"ק, אבל אין זה בקביעות, כי בקביעות אין לכל אחד רק בחינת מ"ה של עליונו בא"ק, שזה מספיק רק להחיות את העולמות בלבד, אמנם אינו מספיק לנר"ן דצדיקים, כי הם לא יוכלו לקבל כוונ'ן בעת שאין לו רק ו"ק דמ"ה, וע"כ הם מעלים מ"ן ע"י מע"ט ותפילות, וממשיכים תוספות מוחין אל הזו"ן, ואז יוכלו נר"ן דצדיקים לקבל שפעם ממנו, ומתוך שאלו המוחין שהם למעלה מבחי' ו"ק דמ"ה, באים רק ע"י מע"ט ומ"ן של הצדיקים, ע"כ אינם כוונ'ן בקביעות, כי בעת שהתחתונים מקלקלים מעשיהם ואינם ראויים לקבל

למעלה מעליה, עד שיתנועעו ויתחלפו כולם ממקומם. ונמצא, כי בעלות ישו"ת למעלה במקום אר"א, הנה נמצא ז"א ונוקביה במדרגת ישו"ת. ובעלות ישו"ת יותר למעלה בא"א ונוק', יעלו זר"ן במקום אר"א עצמן. ונמצא כי הרי הם נק' אר"א עצמן, אמנם אינם מקבלים הארה והמוחין שלהם אלא ע"י ישו"ת, שגם הם עלו, ודי בזה, עכ"ל. הרי בפירושו כל מה שכתבנו.

אמנם צריך להבין ענין עליות אלו לפי משמעות פשט הדברים, אעפ"י שאינם כפשוטם, שיש בהם סודות נעלמים, הנה מתוך פשטם

לוקח כולם ע"י הבינה הכללית, שהם בחי' ישו"ת. ולפעמים עולה יותר, ולוקח כולם ממקום החכמה הכללית, שהם אר"א עילאין. ולפעמים עולה יותר, ולוקח כולם ממקום הכתר הכללי, שהוא א"א ונוק'. אמנם דע, כי לעולם אי אפשר שיקחם, אלא ע"י ישו"ת, כי הרי הם עליונים ממנו. אך הענין הוא, כי אי אפשר לעלות למעלה ממדרגתו, כי הרי אין מקום פנוי וחלל, אמנם צריך שתחילה יתעלו ישו"ת למקום אר"א, ואז זר"ן יעלו למקום ישו"ת, ויעלו אר"א במקום א"א ונוקבי', ויעלו א"א ונוק' למדרגה שעליו. וכן עדי"ו, עליה

הגהות ומראה מקומות

דע"ב, וזר"ן את ו"ק דמ"ה דע"ב, ונעשים בו ג"ר עולים עליה אחת, ממקום ו"ק של מ"ה דמ"ה דא"ק, אל מקום ו"ק דס"ג דמ"ה דא"ק.

וכן נשמות הצדיקים עם עולם הבריאה, עולים למקום נוקבא דז"א, דהיינו למחזה ולמטה דז"א דאצילות. והרוח של הצדיקים עם עולם היצירה, עולים ממקומם, אל מקום הבריאה. וכן הנפש דצדיקים, עם עולם העשיה, עולים למקום היצירה. ובעת שמושפעים המוחין דע"ב דא"ק אל ה"פ אצילות, שהם מוחין דחיה, הנה עתיק דאצילות לוקח מהם הכתר דע"ב, ועולה עליה ב', ממקום החזה דפרצוף כתר דא"ק, אל הפה של פרצוף כתר דא"ק, שהוא ממקום ס"ג אל מקום ע"ב דפרצוף הכתר.

וא"א לוקח מהם חכמה דע"ב, ועולה ממקום ס"ג דע"ב דא"ק, שהוא מקום החזה שלו, אל מקום הפה ולמטה דפרצוף ע"ב דא"ק ששם ע"ב דע"ב. וכן אר"א עולים עליה ב', ממקום ס"ג דס"ג דא"ק, שהוא מקום החזה דס"ג דא"ק, אל מקום הפה דפרצוף ס"ג דא"ק, ששם מקום ע"ב דס"ג דא"ק. וכן ישו"ת עולים מן מקום ס"ג דמ"ה דא"ק, שהוא החזה, אל מקום ע"ב דמ"ה דא"ק קדמון, שהוא פה שלו.

וכן זר"ן, עולים ממקום ו"ק דס"ג דמ"ה דא"ק, אל מקום ו"ק דע"ב דמ"ה דא"ק. שהוא ע"ב דב"ן דא"ק.

וכן נשמת הצדיקים, עולים עם הבריאה, ממקום נוקבא דז"א, שהוא המקום שמחזה ולמטה דז"א,

דע"ב, וזר"ן את ו"ק דמ"ה דע"ב, ונעשים בו ג"ר דחיה, ואז זר"ן לוקחים את חלקם, והשאר הם משפיעים לנר"ן דצדיקים. וכסדר הזה ממש נוהג ג"כ בעת שהתחתונים ממשיכים את המוחין דיחידה, שעתיק וא"א ואר"א לוקחים את כח"ב דיחידה, וישו"ת וזר"ן את מ"ה דיחידה, שישו"ת מקבלים הראש דמ"ה דיחידה וזר"ן מקבלים ו"ק דמ"ה דיחידה, והשאר מושפע לנר"ן דצדיקים.

ובזה תבין בדיוק סדר עליות הפרצופין והעולמות בעת שמושפעים המוחין: דכתר, ע"ב, ס"ג דא"ק הנ"ל, אל ה"פ אצילות. כי בעת שמושפעים המוחין דס"ג דא"ק אל ה"פ אצילות, הנה עתיק לקח הכתר דס"ג כנ"ל, ולפיכך עולה עתיק עליה א' ממקום מ"ה דפרצוף הכתר דא"ק, והיינו ממקום הסבור דפרצוף הכתר דא"ק, ועולה ומלביש את מקום הס"ג דפרצוף כתר דא"ק, שהוא מקום החזה דפרצוף הכתר דא"ק.

ופרצוף א"א דאצילות, הלוקח חכמה דס"ג, עולה ג"כ עליה אחת, ממקום מ"ה דע"ב דא"ק, שהוא מטבור ולמטה שלו, אל מקום ס"ג דע"ב דא"ק, שהוא מקום החזה דע"ב דא"ק, ומלביש שם. וגם פרצופי אר"א דאצילות עולים עליה אחת ממקום מ"ה דס"ג דא"ק, שהוא המקום שלמטה מטבור דס"ג דא"ק, אל מקום ס"ג דס"ג, דהיינו למקום החזה דס"ג דא"ק.

וכן ישו"ת דאצילות עולים עליה אחת, ממקום מ"ה דמ"ה דא"ק, שהוא מטבור ולמטה של מ"ה דא"ק, אל מקום הס"ג דמ"ה דא"ק,

בסוף ההקדמה ראשונה משער ההקדמות, וז"ל, ואמנם דבר גלוי הוא, כי אין למעלה גוף, ולא כח בגוף הלילה, וכל הדמיונות והציורים אלו, לא מפני שהם כך ח"ו, אמנם לשכך את האזן.

הגהות ומראה מקומות

בי"ע שמתחת הפרסא דאצילות, עם הנר"ן דצדיקים, עלו והלבישו את בי"ע דאצילות שממעלה לפרסא. וזהו תכלית העליות של העולמות, הנהוג בשתא אלפי שני.

אכן כל אלו העליות שנתבארו, אין הכונה, שכל אחד מה"פ אצילות נכנס בין פרצופי א"ק, להלביש שם את הפרצוף שכנגדו. אמנם ה"פ א"ק הם עומדים ומלבישים כל פרצוף תחתון מפה ולמטה דעליונו, שע"ב מלביש לפרצוף כתר דא"ק, מפה שלו ולמטה, וכן ס"ג מלביש מפה ולמטה דע"ב, ומ"ה דא"ק מטבור ולמטה דס"ג דא"ק, (שבו נעשה צמצום הב') וב"ן דא"ק, מפה ולמטה דמ"ה דא"ק, ועתיק דאצילות, על מ"ה וב"ן דא"ק, שהוא מטבור ולמטה דס"ג, וא"א מלביש מפה ולמטה דעתיק, ואו"א מלבישים מפה ולמטה דא"א, וישו"ת מלבישים מחזה ולמטה דאו"א, וזו"ן מלבישים מטבור ולמטה דא"א.

וזהו סדר ההלבישה, בבחינת הקבועות, כלומר, בעת שאין בפרצופי אצילות אלא רק קומת מ"ה החדש מה"פ א"ק, ולפי"ז תבין, שהעליות בעצם, הם על חיצוניות פרצופי א"ק, אמנם במכוון כנגד הפרצוף שכנגדו בפנימית א"ק, ועד"ז העליות שבה' פרצופים דאצילות עצמם, מפרצוף לפרצוף, וכדי להבין זה צריכים מקודם לידע בדיוק את נקודות הפגישה של כתר ואבי"ע דכל פרצוף תחתון, במקום כתר ואבי"ע דפרצוף העליון ממנו, הן בה"פ א"ק, והן בה"פ אצילות.

וכבר ידעת שכל פרצוף, נחלק על כתר ואבי"ע, שהראש שלו נקרא כתר, והתוך מפה עד החזה, נקרא אצילות, או ע"ב, ומחזה ולמטה עד הטבור, נקרא בריאה או ס"ג, ומטבור ולמטה עד סיום רגלי, נקרא יצירה ועשיה, או מ"ה וב"ן או מ"ה בלבד, וצריכים לזכור תמיד, שכל ראש: הוא כתר, והוא יחידה, וסיומו הוא הפה, וכל מפה עד החזה: הוא חכמה, והוא אצילות, והוא ע"ב, והוא חיה, וכל מחזה עד

אפשר להבין מעט מסודם, אעפ"י שאין לסודם דוגמא עם הפשט, כי הם סודות נעלמים עמוק עמוק, לית מחשבה תופסת בהם, כ"ש דיבור, אלא שדברה תורה כלשון בני אדם, וכנזכר

אל מקום הפה דז"א, שהוא במקום הטבור דא"א דאצילות, וכן הרוח של הצדיקים עולים עם עולם היצירה, אל מקום הנוקבא דאצילות, שהוא מחזה ולמטה דז"א, וכן הנפש דצדיקים, עם עולם העשיה, עולים ממקום היצירה, אל מקום הבריאה.

ובעת שמושפעים המוחין דכתר דא"ק אל ה"פ אצילות, הנקראים מוחין דיחידה דא"ק, הנה עתיק דאצילות לוקח מהם כתר דכתר, ועולה עליה ג', ממקום הפה דפרצוף הכתר דא"ק, ששם מקום ע"ב, אל מקום הגלגלתא שלו, ומלביש לראש דפרצוף כתר דא"ק, ששם מקום יחידה דכתר דא"ק, וכן א"א עולה עליה ג' ממקום פה דפרצוף ע"ב דא"ק, ששם ע"ב דע"ב דא"ק, אל מקום ראש דפרצוף ע"ב דא"ק, דהיינו אל מקום יחידה דע"ב דא"ק.

וכן או"א דאצילות, עולים עליה ג' ממקום פה דפרצוף ס"ג דא"ק, אל מקום ראש הס"ג דא"ק, ששם היחידה דס"ג דא"ק.

וכן ישו"ת עולים עליה ג', ממקום פה דפרצוף ע"ב דמ"ה דא"ק, אל מקום ראש מ"ה דא"ק, ששם יחידה דמ"ה דא"ק.

וכן ז"א עולה ממקום ו"ק דע"ב דמ"ה דא"ק, אל מקום ו"ק של יחידה דמ"ה דא"ק, שהוא ראש ב"ן דא"ק, כי ו"ק דמ"ה בכללם, הם רת"ס דב"ן דא"ק.

וכן נשמות הצדיקים, עולים עם עולם הבריאה עליה ג', ממקום פה דז"א, שהוא במקום הטבור דא"א אל מקום ראש ז"א דנשמה, שהוא מקום החזה דא"א דאצילות, וכן הרוח דצדיקים, עולים עם עולם היצירה ממקום נוקבא דז"א, אל מקום פה דז"א, במקום הטבור דא"א, וכן הנפש דצדיקים, עולים עם עולם העשיה, ממקום הבריאה, אל מקום הנוקבא דאצילות, שהוא מטבור ולמטה דז"א דאצילות.

ונמצאים עתה, אשר ה"פ אצילות, עלו והלבישו כל אחד, את הפרצוף שכנגדו בא"ק, וג' עולמות

לכשיוכל האדם להבין הדברים העליונים הרוחניים בלתי נתפסים ונרשמים בשכל האנושי, לכן ניתן רשות לדבר בבחי' ציורים ודמיונים, כאשר הוא פשוט בכל ספרי הזוהר, וגם בפסוקי התורה עצמם, כלם כאחד עונים ואומרים בדבר הזה, כמש"ה עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ, עיני ה' אל צדיקים, וישמע ה', וירח ה', וידבר ה', וכאלה רבות. וגדולה מכולם, מש"ה ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה וגו', ואם התורה עצמה דברה כך, גם אנחנו נוכל לדבר כלשון הזה, עם היות שפשוט הוא, שאין שם למעלה אלא אורות דקים בתכלית

הרוחניות, בלתי נתפסים שם כלל, וכמש"ה כי לא ראייתם כל תמונה וכאלה רבות. ואמנם יש עוד דרך אחרת, כדי להמשיל ולצייר בה הדברים העליונים, והם בחינת כתיבת צורת האותיות, כי כל אות ואות מורה על אור פרטי עליון, וגם תמונה זו, דבר פשוט הוא, כי אין למעלה לא אות ולא נקודה, וגם זה דרך משל וציור, כדי לשכך את האזן כנוז. וב' בחי' ציורים אלו: אם ציור האדם, ואם ציור אותיות, שתיהם מוכרחות להבין ענין האורות העליונים, כאשר תראה ספרי הזוהר בנויים ע"פ ב' בחי' הציורים האלה, עכ"ל. והענין הוא, שצריך להבין, אם עליות אלו

הגהות ומראה מקומות

ממש כל מקום הז"ת דנקודים, שקומתם היה שוה עם פרצוף ב"ן דאדם קדמון, נמצא שקומת א"א שוה עם פרצוף ב"ן דא"ק.

ב' הוא, שישו"ת שהם בחי' פרצוף תחתון דאור"א, והם בחינת ז"ת דס"ג ממקורם, הנה כדי להוליד מוחין לז"א, הוציאו אור"א את ישו"ת לחוץ ממדרגתם, ונעשו לבחינת ראש דמ"ה, כלומר שנעשו למקבלי מוחין בשביל ז"א, שלא היה ראוי לעולם לקבל בחינת ראש וגר' לולא נתמעטו ישו"ת ויצאו מבחינת ס"ג לבחינת ראש דמ"ה, כי עי"ז הם משפיעים ראש וגר' אל הז"א, כמש"ה הרב בשער מרשב"י דף ט"ו ע"ב. ע"כ יש להבחין ב' בחינות ישו"ת: ישו"ת א' הוא חג"ת דא"א, וז"ת דס"ג, וישו"ת ב', הוא נה"י דאור"א, והוא גר' דמ"ה.

ג' הוא, שכל המושפע לישו"ת ב' הזה, מטרם גמר התיקון, הוא מבחי' פרצוף מ"ה זא"ק, להיותו נבחן לבחינת ראש אל ב"ן דא"ק, וכל המושפע מא"ק אל הז"א, הוא דק מב"ן דא"ק, הנחשב לבחינת ו"ק דמ"ה דא"ק וזה תלוי בהכתבאר בידיעה הב'.

ד' הוא, כי נודע, שע"ב ס"ג דא"ק, נסתיימו למעלה מטבור דפרצוף כתר דא"ק, אמנם בעת שה"פ א"ק קבלו קימת מ"ה החדש, לצורך היקון ה"פ אצילות הנה או נתארכו ע"ב ס"ג דא"ק, ונמשכו למטה מטבור דא"ק, עד הטבור דפרצוף מ"ה וב"ן דא"ק.

הטבור: הוא בינה, והוא ס"ג, והוא בריאה, והוא נשמה, וכל מטבור ולמטה: הוא זר"ן, והוא מ"ה וב"ן, והוא ו"ק בלי ראש, והוא יצירה ועשיה, והוא רוח נפש.

אלא שהשואה זו האמורה, צודקת בדיוק גמור, רק בפרצוף הכתר, שיש בו קומת כתר ויחידה, ומתחלקים בו הנרנח"י בדיוק גמור. אמנם שאר הפרצופים שמחכמה ולמטה, ההולכים ומתמעטים, אין התחלקות הנ"ל בדיוק גמור, רק בבחינת יחסי בלבד, כלומר, שהוא צודק רק מבחינתו עצמו, ולא מבחינת כללות נרנח"י.

ומטרם נבא לפרש מצב הלבשתם של הפרצופים ונקודת פגישתם זה בזה, יש להקדים ד' ידיעות: א' הוא, שאותם ב' הפרצופים הנקראים מ"ה וב"ן דא"ק, הנה גם בהם יש בכל אחד מהם, כתר ואב"ע, ומ"ה מתחיל מטבור דא"ק הפנימי, הנקרא כהר, ומסתיים בשוה עם רגלי אצילות, ועל אב"ע דמ"ה דא"ק, מלביש כתר ואב"ע דב"ן דא"ק, שהם פנימית דגר' וז"ת דנקודים, המלבישים עליהם: הגר' על מ"ה דא"ק בקומה שוה, והז"ת של הנקודים מטרם שבירתם, הלבישו על ב"ן דא"ק בקומה שוה, אשר עתה בעולם התיקון, שעתיק דאצילות מלביש על גר' דנקודים, עד הפה שלהם, כמש"ה בע"ח שי"א פרק א', נמצא שקומת עתיק דאצילות שוה אל קומת מ"ה דא"ק, ונודע שא"א דאצילות, מלביש מפה ולמטה דעתיק, כמש"ה בע"ח שי"ג פרק א', הרי שהוא ליקח

נגדל כשיעור קומת הפרצוף העליון ההוא. המשל בזה, בעת שמקבל הו"א מוחין דנרנח"י דנשמה, ע"י ישסו"ת, הנק' מוחין דעיבור ויניקה ומוחין דגדלות ראשון, לה' פרצופים דפרצוף השלישי דו"א, הנקרא בינה, הנה בירידת הנרנח"י דנשמה, עם צלמי המוחין ההם מלמעלה, מתלבשים בה' פרצופי ישסו"ת, ואחר כך כל פרצוף מה' פרצופים ההם עם הצלם שבו, מתלבש ומתפשט בו"ק דפרצוף א' מה' פרצופי בינה דו"א, ואז הו"ק ההם מתחלקים לח"י פרקים, ובהם מתלבשים ט' פרקים דצ' דצלם, המלוכב בט' פרקי נה"י דכל פרצוף מה' פרצופי ישסו"ת, כל פרק בתרין פרקין דו"ק, ונעשים ט"ס, כל ספירה מתלת פרקין, שהם: חב"ד, חג"ת, נה"י, שבספירה ההיא. ואחר כך מתפשטים ומתלבשים בתוכו, צלמי

הוא כעין דילוג, שמדלגים ונעקרים ממקומם, ועולים הפרצופים למעלה זה מפני זה, אם כן מה מעלה וגדולה זו היא להם, אחר שכל הפרצופים של כל העולמות עליונים ותחתונים בצביונם ודמיונם עולים כפי שיעור עליית הו"ן, ולמה ישתנה שמם ויקראו בשם הפרצופים שעלו למקומם, אחר שגם אותם הפרצופים עלו כנזכר, וכמה שאלות כיוצא בזה. אע"פ שיש לישב, אין הישוב ההוא אמיתי לפי סודן של דברים. ועוד שלא כל העתים שוות לעליות האלו, וכמ"ש בע"ה, ואם עליות אלו הם מכח קבלתם המוחין, שכן הוא האמת, כי ע"י התלבשות צלמי המוחין בפרצופים העליונים, ואח"כ מתפשטים בו"ק דו"א, ועי"כ נגדלים הו"ק ההם דו"א, ונעשים י"ס. וע"י התפשטות בתוכו צלמי ל"מ דחג"ת וחב"ד,

הגהות ומראה מקומות

שלו, שבתוכו יצירה דפרצוף כתר דא"ק, מטבור ולמטה שלו, ובריאה דפרצוף ס"ג מלביש על יצירה דפרצוף ע"ב, מטבור ולמטה שלו. שבתוכו עשיה דפרצוף כתר דא"ק, ויצירה דס"ג מלביש על עשיה דפרצוף ע"ב.

ופרצוף מ"ה דא"ק ירד מדרגה אחת מן ס"ג, כי הוא חסר כתר וב' מדרגות כו"ח, מן פרצוף ע"ב, וג' מדרגות כח"ב, מן פרצוף כתר. ונמצא כתר דפרצוף מ"ה דא"ק, מלביש על אצילות דס"ג דא"ק, שבתוכו בריאה דע"ב, שבתוכו יצירה דפרצוף כתר, דהיינו למטה מטבור, ואצילות דמ"ה מלביש על בריאה דפרצוף ס"ג, שבתוכו יצירה דע"ב, שבתוכו עשיה דפרצוף הכתר, ובריאה דמ"ה מלביש על יצירה דס"ג, שבתוכו עשיה דע"ב, ויצירה דמ"ה מלביש על עשיה דפרצוף ס"ג.

ופרצוף ב"ן דא"ק ירד מדרגה אחת מן פרצוף מ"ה דא"ק, וב' מדרגות מן ס"ג, וג' מע"ב, וד' מן פרצוף כתר, וכתר דב"ן מלביש, על אצילות דמ"ה שבתוכו בריאה דס"ג, שבתוכו יצירה דע"ב, שבתוכו עשיה דפרצוף כתר דא"ק, ואצילות דפרצוף ב"ן דא"ק מלביש על בריאה דמ"ה, שבתוכו יצירה דס"ג, שבתוכו עשיה דע"ב, ובריאה דפרצוף ב"ן דא"ק, מלביש על יצירה דמ"ה, שבתוכו

עתי נבאר סדר התלבשותם דה"פ א"ק, ונקודת פגישתם זה בזה, הנה בדרך כלל, נבחן פרצוף כתר דא"ק להו"ה פנימאה, והוא מתחלק לאורכו לכתר ואבי"ע, ויתר ד' הפרצופים הם ד' לבושי. והנה מפה ולמטה מלביש כתר ואבי"ע דע"ב דא"ק, ומובן שכמו שהבחינה העליונה דפרצוף ע"ב, ירדה מדרגה אחת מן פרצוף כתר, כן יתר הבחינות דע"ב, יורדות כל אחת מדרגה אחת: כי כתר דע"ב דא"ק, מלביש על אצילות דפרצוף כתר דא"ק, ולפיכך אצילות דע"ב ירד ג"כ בהכרה, והוא מלביש על הבריאה דפרצוף הכתר, וכן הבריאה דע"ב מלביש על היצירה דפרצוף הכתר, ויצירה ועשיה דע"ב מלבישים על עשיה דפרצוף הכתר.

ופרצוף הס"ג דא"ק, ירד ג"כ מדרגה אחת מן פרצוף ע"ב דא"ק, כי הוא חסר מן החכמה, ובערך פרצוף כתר ירד ב' מדרגות: כתר וחכמה, ונמצא שכתר ואבי"ע דפרצוף הס"ג דא"ק, מלבישים רק על אבי"ע דפרצוף ע"ב, ורק לבי"ע דפרצוף הכתר, וכתר הס"ג דא"ק מלביש על אצילות דע"ב דא"ק, דהיינו מפה עד החזה שלו, שבתוכו מלוכב בריאה דפרצוף כתר דא"ק שהוא מחזה עד הטבור שלו, ואצילות דפרצוף ס"ג מלביש על בריאה דפרצוף ע"ב, מחזה עד הטבור

נתבאר, שכל פרצוף צריך שיהיה כלול מה' פרצופים כוללים, כל פרצוף מהה' כלול מכ"ה בחי' נרנח"י, שהם ה' בחי' נרנח"י, כל אחד כלול מה', וכבר כל פרצוף כלול מר"ק, שהם שני פרצופי נה"י וחג"ת הכוללים, עם נרנח"י דנ"ר הכוללים, וחסר להם ג"ר, שהם ג' פרצופי כח"ב, עם נרנח"י דנח"י הכוללים. וכבר נת"ל, שאע"פ שכל פרצוף מהג' פרצופים העליונים דחב"ד, הנק' א"א ואו"א וישסו"ת דכל פרט, כל א' כלול מ"ס, ולא כמו הר"ק, הנה אותו הכללות הוא בערך הפרצופים התחתונים שתחתיהם, אבל בערך הפרצופים שעליהם, כל אותו הכללות אינו רק הי"ס דו"ק.

והנה ז"א דאצילות נתקן, ונתוסף ובא לו

ל"מ דחב"ד וחג"ת דכל פרצוף, מה' פרצופי ישסו"ת, ואז נגדלים ה' פרצופי בינה דו"א, כשיעור קומת ישסו"ת. והו"א לא עלה ונסתלק ממקומו, וגם ישסו"ת לא עלו ונסתלקו ממקומם. ואם היו יוצאים מתוכו ועולים ומסתלקים ממקומם, היה חוזר הז"א לבחי' ו"ק, ואיך כתב הרב שתחלה יעלו ישסו"ת למקום או"א, ואז זו"ן יעלו למקום ישסו"ת כו', איך יגדלו ויעלו למקום ישסו"ת, כי אי אפשר להם לקבל המוחין שלהם מבלתי התלבשותם בישסו"ת כנו"ל.

האמנם לפי מ"ש לעיל, שכל פרצופי כל העולמות נקראים זו"ן, שהם ו"ק בערך הפרצופים העליונים שעליהם, וצריכים עיבור יניקה ומוחין, ע"ד מ"ש בזו"ן דאצילות, וגם

הגהות ומראח מקומות

הפרטי של א"ק עצמו. אלא הכונה הוא, על בחינת מ"ה, דכל פרצוף ופרצוף מה"פ א"ק, הנק' בחינת יצירה ועשיה, מכל פרצוף מה"פ דא"ק, ומחאי טעמא מכנה הרב את המ"ה הזה דכל פרצוף ופרצוף מפרצופי א"ק בשם מ"ה החדש, כדי שלא להחליפו במ"ה הפרטי דא"ק.

והנה עתיק דאצילות, קבל כתר דמ"ה, ואז עלה והלביש לג"ר דנקודים, שהם בקומה שוה עם פרצוף מ"ה דא"ק, שבתוכו אצילות דס"ג, שבתוכו בריאה דע"ב דא"ק, שבתוכו דפרצוף כתר דא"ק, שהוא מ"ה דכתר דא"ק, וממ"ה הוזה דפרצוף כתר דא"ק, מקבל עתיק את הכתר דמ"ה, כי מ"ה דכתר יש לו אותו היחס של כתר דמ"ה. הרי שעתיק דאצילות מלביש באמת על היצוניות פרצופי א"ק, דהיינו על הראש של מ"ה דא"ק שהוא פרצוף היצוני שלו במקום זה, אמנם לא ממנו הוא מקבל, כי הוא מיוחס לישסו"ת וזו"ן דאצילות, אלא שם במקום הזה בפנימית א"ק, הוא נקודת הפגישה של מ"ה דפרצוף כתר דא"ק, וע"כ הוא יכול לקבל ממנו בחינת כתר מ"ה. ונודע שמ"ה דכתר, הוא אותו הבחינה כמו כתר דמ"ה.

ועד"ז א"א דאצילות, בעת שקבל חכמה דמ"ה, הוא עלה והלביש את אצילות דעתיק, שהוא מפה דראש עתיק ולמטה, ושם הוא נקודת הפגישה של יצירה ועשיה, ומ"ה דפרצוף ע"ב דא"ק, שממנו מקבל את החכמה דמ"ה: כי אצילות דעתיק הוא

עשיה דס"ג. ויצירה ועשיה דפרצוף ב"ן דא"ק, מלבישים על עשיה דפרצוף מ"ה דא"ק.

המתבאר מזה, כי הראש דפרצוף הכתר דא"ק מגולה, ואצילות דכתר, הוא בלבוש א' דראש ע"ב, ובריאה דפרצוף הכתר, תוך אצילות דע"ב, תוך הראש דס"ג. ויצירה דפרצוף הכתר תוך בריאה דע"ב, ותוך אצילות דס"ג, תוך כתר דמ"ה. ועשיה דפרצוף הכתר, תוך יצירה דע"ב, תוך בריאה דס"ג, תוך אצילות דמ"ה, תוך ראש הב"ן. וחלק ב' דעשיה דכתר, תוך עשיה דע"ב, תוך יצירה דס"ג, תוך בריאה דמ"ה, תוך אצילות דב"ן. וחלק ג' דעשיה דכתר, תוך חלק ב' דעשיה דע"ב, תוך עשיה דס"ג, תוך יצירה דמ"ה, תוך בריאה דב"ן. ועשיה דפרצוף מ"ה, תוך יצירה ועשיה דב"ן.

עתה נבין היטב איך כל פרצוף מה"פ אצילות מחויב להמשיך המוחין שלו רק מהפרצוף שכגדו בה"פ א"ק, ועם זה אינו נכנס לבין הפרצופים דא"ק, רק עולה בחיצוניות כל פרצופי א"ק, אבל במכוון כנגד נקודת הפגישה של הפרצוף שכגדו העומד בפנימיות א"ק.

ונתחיל מתחילת אצילתם דה"פ אצילות מתחילת יציאתם מה"פ א"ק, וכבר נתבאר שמתחילה לא קבלו מא"ק רק בחינת מ"ה שלו, אמנם אין הכונה על פרצוף מ"ה דא"ק המלביש מטבור ולמטה דפרצוף הכתר דא"ק, כי הוא בחינת ו"ק

פרצוף השלישי, שהוא בינה, עם מוחין דנרנח"י דנשמה, ע"י ישסו"ת כנו"ל, ועל ידי תוספת פרצוף זה, נגדל כשיעור קומת ישסו"ת. וכמו כן נתוסף ובא פרצוף השלישי שהוא בינה, עם מוחין דנרנח"י דנשמה, לישסו"ת. ע"י או"א, וע"י תוספת פרצוף זה, נגדלים כשיעור קומת או"א עילאין. וכן היה לכל פרצופי כל העולמות, וע"י תוספת פרצוף זה נגדל כל פרצוף, כשיעור קומת הפרצוף שעליו. הרי איך בבוא הנשמה לז"א, ונגדל כשיעור ישסו"ת, נגדלו ועלו ישסו"ת למקום או"א עילאין, ולא זזו ולא נסתלקו ממקומם, כי זה הגידול והעליה שהיה להם לישסו"ת, היה לפרצוף השלישי הזה הניתוסף להם מחדש, אבל הפרצוף שהיה להם מקודם, בו מלובשים המוחין דנשמה דז"א, והוא מתפשט תוך פרצוף

השלישי דז"א. וכן הוא בכל הפרצופים, כי כן ניתוסף פרצוף שלישי לאבא ואימא עילאין, ע"י א"א, ונגדלים כמוהו, וכן ניתוסף לא"א פרצוף שלישי, ונגדל כשיעור אח"פ. וכן אח"כ ניתוסף ובא לז"א פרצוף הרביעי שהוא חכמה, עם מוחין דנרנח"י דחיה, ע"י או"א עילאין, אמנם אינו מקבלם אלא על ידי ישסו"ת, כי הם עליונים ממנו, והוא ע"י הפרצוף ההוא השלישי שניתוסף להם לישסו"ת מחדש, בקבלת ז"א מוחין דנשמה, על ידו מתברר ונתקן עתה פרצוף הרביעי, שהוא חכמה דז"א, עם מוחין דנרנח"י דחיה, ונגדל הו"א כשיעור פרצוף זה, שהוא כשיעור או"א עילאין. וכן ניתוסף פרצוף רביעי, שהוא חכמה, לישסו"ת, מא"א, אמנם אינם מקבלים אותו, אלא ע"י או"א עילאין שעלו כבר, והלבישו לא"א, וע"י

הנהרות ומראה מקומות

דמ"ה, והלבישו למחזה ולמטה דא"א, לבריאה דא"א, ששם מקום פגישה עם מ"ה דפרצוף מ"ה דא"ק.

וכשנאצלו ז"ן המקבלים בעת אצילותם רק ו"ק דמ"ה, הרי הם צריכים לקבל מן פרצוף ב"ן דא"ק, המיוחס להם, ע"כ עלו והלבישו את יצירה ועשיה דא"א, היינו מטבור ולמטה שלו. ששם מקום הפגישה עם היצירה ועשיה דב"ן דא"ק, הנחשב לו"ק דמ"ה. כי קומת א"א, הוא שיה עם קומת ב"ן דא"ק.

והנה נתבאר היטב, סדר אצילותם של ה"פ אצילות, מתחילתם, דהיינו בה' קומות מ"ה, שלקחו מה"פ א"ק, וכל אחד מלביש על עליונו, אבל במכוון נגד נקודות הפגישה עם הפרצוף דא"ק המיוחס לו.

ונמצא עתיק דאצילות שלקח את הג"ד דנקודים, מתחיל מטבור דא"ק, כי הג"ר דנקודים התחילו מטבור דא"ק, ולכן נמצא מלביש על מ"ה וב"ן דא"ק, דהיינו בקומה שיה עם ראש מ"ה דא"ק, ומקבל דרך שם מיצירה ועשיה דפרצוף כתר דא"ק, וא"א מלביש על אצילות דעתיק, מפה עד החזה, ודרך שם הוא מקבל החכמה דמ"ה, מיצירה ועשיה דע"ב דא"ק. ואו"א מלבישים לאצילות דא"א, מפה עד הטבור, ודרך שם הם מקבלים

על כתר ב"ן דא"ק, שבתוכו אצילות דמ"ה דא"ק, שבתוכו בריאה דס"ג דא"ק, שבתוכו מ"ה דפרצוף ע"ב דא"ק, שמשם מקבל א"א, את חכמה דמ"ה שלו, כי מ"ה דחכמה דא"ק, יש לו איתו היחס כחכמה דמ"ה. הרי שמקום אצילות דעתיק, ששם עלה א"א בעת אצילותו, הוא מכוון לנקודת הפגישה עם מ"ה דע"ב, המיוחס אל א"א.

ועד"ז או"א דאצילות, שקבלו בעת אצילותם לקומת בינה דמ"ה, הרי הם צריכים לקבלה מיצירה ועשיה, ומ"ה דס"ג דא"ק, כי הם מיוחסים לבינה. ולכן עלו למקום אצילות דא"א, מפה עד החזה שלו, ששם מקום הפגישה עם מ"ה דס"ג דא"ק: כי תוך אצילות דא"א מלובש בריאה דעתיק, שבתוכו אצילות דב"ן דא"ק, שבתוכו בריאה דמ"ה דא"ק, שבתוכו יצירה, ומ"ה דס"ג דא"ק, שהם מ"ה דבינה, שמשם מקבלים או"א בינה דמ"ה, כי מ"ה דבינה, הוא בינה דמ"ה. הרי שמקום אצילות דא"א, ששם עלו או"א בעת אצילותם, הוא מכוון לנקודת הפגישה עם יצירה ועשיה דס"ג דא"ק המיוחס לאו"א.

וישסו"ת הא' נחשבים לז"ת דבינה, וע"כ הם מקבלים את בחי' ז"ת דקומת בינה דמ"ה, ביחד עם או"א, וישסו"ת הב' לוקחים ג"ר דו"ק דמ"ה

הם עליונים ממנו, והוא ע"י הפרצוף שהוא הרביעי, שניתוסף להם לישסו"ת, בקבלת ז"א מוחין דחיה, על ידו, מקבל עתה הז"א מוחין דיחידה, ונגדל ז"א כמוהו, שהוא כשיעור א"א. וכעד"ז ניתוסף פרצוף חמישי לישסו"ת, שהוא הכתר, מאח"פ, ואינם מקבלים אותו אלא ע"י אר"א עילאין, שעלו כבר והלבישו לאורות אח"פ, בהמשכת מוחין דחיה, על ידו מקבלים

הוספת פרצוף זה לישסו"ת, נגדלים כשיעור קומת א"א, וכן ניתוסף פרצוף רביעי לאר"א, ונגדלים כשיעור אח"פ, וכן ניתוסף לא"א פרצוף רביעי, ונגדל עד כנגד שיעור אורות ע"ב דחכמה דא"ק. וכן אח"כ ניתוסף ובא לז"א פרצוף חמישי, שהוא הכתר, עם המוחין דנרנח"י דיחידה, ע"י א"א, אמנם אינו מקבלו אלא ע"י ישסו"ת, כי

הגהות ומראה מקומות

ע"י ה' קומות מ"ה הנ"ל, אינם יותר מבחינת ר"ק רכל פרצוף שבנקודים, ואפילו אלו הג"ד דאבא, ור"ד דאמא דנקודים, שלקח עתיק, והם רק בחינת ר"ק רג"ד רחוב דנקודים. כי הם בחינת אר"א דנקודים שיצאו בקטנות נקודים, בבחינת אב"א. ומה שלא נתקן מהם יותר מבחינת ר"ק, הוא מטעם פשוט, שהרי כל תיקונם בא ע"י מ"ה שקבלו ה"פ אצילות, מיצירה ועשיה דה"פ א"ק, שהם בחינת ר"ק דה"פ א"ק, כי מ"ה ויצירה ועשיה, או נפש דות פירושם אחד, והם בחינת ר"ק בחוסד ג"ד, כי ג"ד נקרא כח"ב, או כתר ע"ב ס"ג, או יחידה חיה נשמה, והנך רואה שכל מה שנתקן בה"פ אצילות בבחינת הקביעות, אינו אלא קומת מ"ה לבר, שהוא ר"ק מה"פ א"ק, וע"כ די לבא מן הדין להיות כנידון, ולא יכלו גם הכלים דנקודים להתתקן, רק בבחינת ר"ק שבהם לבר.

אלא בעת שה"פ אצילות, יקבלו בקביעות את ג' הראשונות החסדות להם, שהן ג' בחינות: כתר, ע"ב, ס"ג, שכל פרצוף יקבל מפרצוף שכנגדו בא"ק, הנה אז יגמד גם התיקון רכלים דנקודים מבחינת ג"ד שלהם, ואז יתבטלו כל הפרסאות, ויהיה גמד התיקון, ואז יעלו ה"פ אצילות, וילבישו לה"פ א"ק בקביעות, בקומה שוה, אמנם גם מטרים גמד התיקון, מקבלים ה"פ אצילות ג"ד דא"ק, דהיינו ע"י מע"ט והעלאת מ"ן דנר"ן דצדיקים, ובמועדים ובשבחות עד שבשבת במנחה נמצאים שכבר השיגו כל אחד מה"פ ראצילות, את ג"ד שכנגדו בה"פ א"ק: שעתיק מקבל אז הכתר דפרצוף כתר דא"ק, והוא עמו בקומה שוה, וכן א"א מקבל אז הכתר דפרצוף ע"ב דא"ק, והוא עמו בקומה שוה. וכן אר"א מקבלים אז

הבינה דמ"ה, מיצירה ועשיה דפרצוף ס"ג דא"ק. וישסו"ת מלבישים על אר"א, ומקבלים ז"ת דס"ג דמ"ה. וזו"ן מלבישים מטבוד ולמטה דא"א, ודרך שם מקבלים ז"ת דר"ק דמ"ה, מיצירה ועשיה דב"ן דא"ק, שהוא ר"ק דמ"ה. וכל אלו הקומות מ"ה הנ"ל שקבלו מה"פ א"ק, הם נבחנים לעיקר אצילות שלהם, שלא יארע בהם מיעוט ושינוי לעולם: כי עתיק לא יתמעט לעולם מקומת כתר מ"ה, וא"א מקומת חכמה דמ"ה, ואר"א וישסו"ת מקומת בינה דמ"ה, וזו"ן מז"ת דר"ק דמ"ה.

גם חלקי ב"ן שנתקנו עם ה' קומות דמ"ה הנ"ל, נשארים ג"כ בקביעות, ולא יארע בהם מיעוט לעולם, וכבר נתבאר, שכל בחינות כלים דג"ד וז"ת דנקודים, שנתבטלו ונשברו נקדאים בשם ב"ן, אחד שנתקנו ע"י ה' קומות מ"ה הנ"ל. כי בעתיק נתקן הגר"ז מנקודים, שפירושם ה' תחתונות דכתר נקודים, וג"ד דאבא דנקודים, ור' ראשונות דאמא דנקודים, וז' כתרדים, והם נתחברו ונתעברו עם קומת כתר מ"ה, שלקח עתיק מ"ה דפרצוף כתר דא"ק, ונעשו לפרצוף אחד, עתיק ונוקביה: שקומת מ"ה, הוא עתיק דכורא. וקומת ב"ן נעשה לנוקבא שלו.

וע"י חכמה דמ"ה שלקח א"א ממ"ה דע"ב דא"ק, נתקן חצי כתר התחתון דנקודים, ונעשה נוקבא אליו. וע"י בינה דמ"ה, שלקחו אר"א וישסו"ת מן מ"ה דס"ג דא"ק, נתקנו ר"ק דחכמה בינה ונקודים. וע"י ז"ת דר"ק דמ"ה שלקח ז"א, נתקנו ז"ת דנקודים.

וטעם הדברים, למה נתחלקו דוקא חלקי הנקודים, בין ה"פ ראצילות באופן הנ"ל, נתבאר היטב בתע"ס שיעור ח' דף תקכ"ו ע"ש. אמנם בדרך כלל, כל התיקון הזה שקבלו הכלים דנקודים,

מזדווג עם נקי' זיווג ב' דגופא, שהם הר"ק, שהם שני פרצופים החיצוניים: חג"ת, ונה"י. ומתקנים אותם הבירורים דפרצוף התחתון, וממשיכין אותם עם הנרנח"י, שהם ההוי"ת והאהי"ה המנוקדות, הנמשכים מהא"ס, הראויים לאותם הבירורים, וממשיכים אותם הבירורים עם הנרנח"י הנזכר לפרצוף ההוא התחתון, בבחי' מוחין, מלובשים בצלם, הנמשך מהמוחין של הפרצוף ההוא העליון, המזדווג והמתקן את הבירורים הנזכר.

וכן המוחין עצמן של הפרצוף ההוא העליון, נעשו מהבירורים שלו עצמו, שנתקנו ע"י הפרצוף העליון ממנו, ונמשכו לו בבחי' מוחין, מלובשים בצלם, הנמשך מהמוחין של הפרצוף ההוא העליון שעל גביו. המשל בזה, כי הבירורים דו"א שנברר ועלו ע"י ישראל

ענה ישס"ת, מוחין דיחידה, ונגדלים כשיעור אח"פ. וכן ניתוסף פרצוף חמישי לאו"א, מאורות ע"ב דחכמה דא"ק, ומקבלים אותו ע"י א"א, שעלה כבר בהמשכת מוחין דחיה. וכן ניתוסף פרצוף חמישי לא"א, מאורות גולגולתא דא"ק, ונגדל כמוהו, ומקבל אותו ע"י פרצוף עליון הקודם אליו, כי אפי' א"ק עצמו, נקרא זר"ן לערך הקודם אליו. כמ"ש הרב בשער הקדמות, בדרושי א"ק, והובא לשונו לעיל.

נמצא שתיקון פרטי פרצופי כל העולמות שוה, וכולם נתקנים בבת אחת, ובערך אחד, כיון שכולם נקי' זר"ן כנו"ל, וכל פרצוף עליון מתקן הבירורים של פרצוף התחתון ממנו, הנקרא בן אליו, ע"י שמזדווג שני זיווגים: זיווג א/ו, הוא זווג דרעותא, שהם המוחין, שהם השלשה פרצופים הפנימיים שלו, ואח"כ

הגהות ומראה מקומות

הנה בעת שהתחתונים מעלים מ"ן. והמוחין דס"ג מושפעים מא"ס אל ה"פ א"ק, לצידך ה"פ אצילות, הם מגיעים תחילה לעתיק, ואז עולה עתיק ממקומו הקבוע, שהוא בכתר מ"ה דא"ק, אל מקום ראש הס"ג, שבתוכו אצילות דע"ב דא"ק, שבתוכו בריאה דפרצוף כתר דא"ק, שמשם לוקח עתיק את המוחין דס"ג המיוחסים לו, שהם כתר דס"ג, כי ס"ג דפרצוף כתר, יש לו אותו היחס כמו כתר ס"ג.

ובעת שא"א מקבל המוחין דס"ג, הוא עולה ממקומו הקבוע, ממקום אצילות דעתיק, אל ג"ר דעתיק, שבתוכו כתר מ"ה דא"ק, שבתוכו אצילות דס"ג דא"ק, שבתוכו בריאה דע"ב דא"ק, ומשם הוא לוקח המוחין דס"ג המיוחסים לו, שהם חכמה דס"ג, כי ס"ג דע"ב הוא אותו היחס דהכמה דס"ג.

ובעת שאו"א מקבלים המוחין דס"ג דא"ק, עולים ממקומם הקבוע, ממקום אצילות דא"א, אל מקום ג"ר דא"א, שבתוכו כתר ב"ן דא"ק, שבתוכו אצילות דמ"ה דארם קדמון, שבתוכו בריאה דס"ג דא"ק, ומשם הם נוטלים המוחין שלהם דס"ג, דהיינו הבינה דס"ג, כי ס"ג דס"ג דא"ק, יש לו יחס שוה לבינה דס"ג.

הכתר דפרצוף ס"ג דארם קדמון, והם עמו בקומה שוה. וכן ישסו"ת מקבלים אז הכתר דפרצוף מ"ה דא"ק, והם עמו בקומה שוה. וכן ז"א מקבל אז הכתר דב"ן דא"ק, והוא עמו בקומה שוה. אמנם הנוקבא דו"א מקבלת אז בחינת אצילות דב"ן דא"ק, כי היא לא תוכל להתתקן אפילו שלא בקביעות מטרם גמר התיקון. נמצא שגם מטרם גמר התיקון, יוכלו ג"כ ה"פ אצילות לקבל ג"ר שלהם מה"פ א"ק, אמנם יש כאן ג' חסרונות: א', שהוא לא בקביעות. ב', שג' עולמות ב"ע אינם יכולים לקבל אורותיהם אלו, אלא ע"י עליה לאצילות, למעלה מפרסא, ונמצאים ב"ע במקומם ריקנים מאור. ג', הוא, כי הנוקבא לא תוכל לקבל בחינת יחידה שלה מכתר ב"ן דא"ק, כי תכלית העליה שלה הוא רק עד אצילות דב"ן, כנ"ל. אבל בגמר התיקון גם הנוק' תקבל הכתר שלה, וכן תתבטל הפרסא ורגלי האצילות יתפשטו לב"ע, בסוד מטי רגלין ברגלין, כי רגלי אצילות יהיו אז שוים עם רגלי א"ק, המסתיימים בנקודה דעוה"ו. וכן ישארו אז בקביעות, כי יתבטלו כל הקליפות, אמנם אח"ז יש עוד עליות רבות אין להאריך.

ויש לברר ג"כ. מקום הפגישה של ה"פ אצילות כל אחד, עם הבחינה שכנגדו בא"ק, בעת השגתם את ג' הראשונות מה"פ א"ק.

לישסו"ת לתקנם, נמשכים לז"א בבחי' מוחין, מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין דישסו"ת, והמוחין ההם דישסו"ת נעשו מהבירורים שלהם עצמם דישסו"ת, שנבררו ועלו ע"י ז"א, לאו"א עילאין, לתקנם, ואחר שתיקנום או"א עילאין, המשיכו אותם בבחי' מוחין, מלובשים בצלם הנמשך מהמוחין דאו"א עילאין. והמוחין עצמם דאו"א עילאין, נעשו מהבירורין שלהם עצמם דאו"א עילאין, שנבררו ועלו ע"י ישסו"ת לא"א לתקנם, ואחר שנתקנו, המשיכם א"א לאו"א עילאין, בבחי' מוחין מלובשים בצלם, הנמשך מהמוחין דא"א. והמוחין עצמם דא"א הם מהבירורים שלו, שנבררו ע"י או"א עילאין, ועלו לעתיק לתקנם, והעתיק המשיכם לא"א בבחינת מוחין מלובשים בצלם, הנמשך מהמוחין שלו. והמוחין שלו הם מהבירורים שלו, שנבררו ועלו ע"י א"א לא"ק לתקנם, הוא לעתיק דא"ק וכנו"ל, כי עיקר תיקון בירורי ששה פרצופי האצילות, הוא ע"י ששה פרצופי א"ק. והעתיק דא"ק, המשיכם לעתיק דאצילות,

בבחי' מוחין מלובשים בצלם, הנמשך מהמוחין שלו.

נמצא, כי נרנחי' דכל פרצוף, באים לו מלובשים תוך המוחין דכל הפרצופים העליונים ממנו. באופן, כי נרנחי' דז"א דאצילות, נמשכים לו מלובשים במוחין, המלובשים בצלם, הנמשך ממוחין דישסו"ת, אשר המוחין ההם דישסו"ת, מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דאו"א עילאין, אשר המוחין ההם דאו"א, מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דאריך אנפין, אשר המוחין ההם דאריך אנפין, מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דעתיק, אשר המוחין ההם דעתיק דאצילות, מלובשים בצלם הנמשך ממוחין דעתיק דא"ק, שבתוכו מלובש קו אור הא"ס, וד"ל והבן זה היטב מאד.

ונמצא כפי כל הנז"ל, כי הנרנחי' דז"א אינם נמשכים ובאים לו, אלא מלובשים תוך כל צלמי המוחין, דכל הפרצופים שלמעלה ממנו, וזה בפרטי פרטות. וכן נתבאר בפ"ב משער המוחין, כי אפילו בחי' נפש דעיבור

הגהות ומראה מקומות

מוחין דע"ב, אל ה"פ אצילות, והם מושפעים מא"ס, אל ה"פ א"ק, תחילה מגיעים לעתיק, ואז עולה עתיק ממקום הכתר ס"ג, אל מקום ראש ע"ב דא"ק, שבתוכו אצילות דפרצוף כתר דא"ק, ומשם לוקח המוחין דע"ב שלו, שהם כתר דע"ב, כי ע"ב דכתר הוא אותה הבחינה ככתר דע"ב, וכן א"א עולה ממקום ראש עתיק, למקום

הראש דס"ג, שבתוכו אצילות דע"ב דא"ק, ומשם לוקח חכמה דע"ב שלו.

וכן או"א עולים ממקום ג"ר דא"א, לראש עתיק, שבתוכו כתר דמ"ה דא"ק, שבתוכו אצילות דס"ג דא"ק, ומשם הם לוקחים את בינה דע"ב המיוחסת להם.

וכן ישסו"ת, עולים ממקום או"א, שהיא מקום אצילות דא"א, אל מקום ג"ר דא"א, שבתוכו ראש דב"ן, שבתוכו אצילות דמ"ה, ומשם הם לוקחים בחינת ראש דע"ב דמ"ה.

חזו"ן, עולים מבריאה דא"א, למקום אצילות דא"א, ששם מקום הקבוע דאו"א, שבתוכם מלובש אצילות דא"א, שבתוכו אצילות הפרצוף ב"ן דא"ק,

וכשישראל סו"ת מקבלים המוחין דס"ג דא"ק, עולים ממקום הקבוע, שהוא מקום החזה דא"א ולמטה, ששם בריאה דא"א, אל מקום או"א, דהיינו במקום אצילות דא"א, שבתוכו אצילות דב"ן דא"ק, שבתוכו בריאה דמ"ה דא"ק, ומשם לוקחים ישסו"ת המוחין דס"ג שלהם, שהם מראש דס"ג דמ"ה.

וכן זו"ן עולים ממקום קביעותם ממקום הטבור דא"א, אל הבריאה דא"א, דהיינו למקום החזה ולמטה דא"א, שם מלובש בריאה דב"ן דא"ק, שמשם הם נוטלים המוחין דס"ג שלהם, שהם המוחין דד"ק דס"ג דמ"ה, כי ב"ן דא"ק בכללו, הוא ו"ק דמ"ה.

ואחריהם נמשכים ג' העולמות ב"ע שמתחת לפרסא, שכל אחד מהם עולה עליה א': הבריאה למקום הנוקבא דאצילות, ועולם היצירה, למקום עולם הבריאה, ועולם העשיה, למקום עולם היצירה, ועמהם עולים נר"ן דצדיקים.

ובעת שהעלאת מ"ן מתחתונים מגיע להמשכת

מלובשים, תוך צלם דמוחין דעתיק דאצילות. הנמשך ממוחין דעתיק דא"ק, שבו מלובש קו אור הא"ס וכנז"ל.

ובזה אפשר להבין, מה שכתב הרב ז"ל בפ"א משער דרושי אבי"ע, בבואו לבאר ענין מאציל ונאצל, כתב ז"ל, והענין, כי בין הבורא יתברך, אל הנברא, שהוא בחי' הכוללת הרוחניות, יש בחי' באמצע, אשר עליה נאמר בנים אתם לה' אלהיכם, אני אמרתי אלהים אתם, ונאמר ויעל אלהים מעל אברהם, ואמר רז"ל האבות הם הם המרכבה. הכונה בזה, כי יש ניצוץ קטן מאד, שהוא בחי' אלהות, נמשך

דו"א, אינה נמשכת וכאה לו"א, אלא מלובשת תוך מוחין דא"א, מלובשים תוך מוחין דא"א, מלובשים תוך מוחין דישסו"ת, ואז תתלבש בו"א. ואע"פ ששם לא נזכר כי אם עד בחי' א"א, כבר נודע כי בחי' א"א המוזכר בדברי הרב ז"ל, הוא בחי' א"ק, שהוא א"א הכולל ודוק.

ועוד שכבר נת"ל, איך המוחין דפרצופי האצילות, נתקנים ונמשכים להם ע"י פרצופי א"ק, והמוחין דא"א ועתיק דאצילות, הם מלובשים בצלמי המוחין דא"א ועתיק דא"ק, וכנז"ל. ונמצא, כי הנרנח"י דו"א, באים לו

הגהות ומראה מקומות

הקורמים דבי"ע. ואין במקומם לא קדושה ולא קליפה.

ואין להקשות, כי נודע, שא"א מבחינת צד הב"ן, נבחן לכתר דאצילות. וכן או"א מצד הב"ן, נבחנים לחכמה ולע"ב דאצילות, וכן ישו"ת מצד הב"ן הם בינה דאצילות, כמ"ש הרב בשער עתיק פ"א ובכ"מ. ולפי"ז נמצא, שא"א מתיחס לכתר דא"ק, ואו"א לע"ב דא"ק, וישו"ת לס"ג דא"ק, ואיך נאמר שא"א מיוחס לע"ב דא"ק, ואו"א לס"ג דא"ק.

התשובה היא, כי כל פרצופי ב"ן, אינם יכולים לקבל משהו, זולת על ידי מה שמ"ה משפיע להם, כנודע. ולכן אינם יכולים לקבל מה"פ א"ק, רק ע"י עליות של פרצופי מ"ה. וע"כ כל ההבחנות של עליות ה"פ אצילות לקבל מוחין מה"פ א"ק, הוא רק על פי קומות מ"ה בלבד, ואז הם מקבלים ממ"ה כנודע. ומצד מ"ה נבחן עתיק לכתר האצילות, וא"א אין לו מכתר דמ"ה כלום, והוא לקח רק קומת חכמה דמ"ה, וכן או"א לקחו רק בינה דמ"ה, ואין בהם מבחינת חכמה כלום. לפיכך בכל ערכי השגות מוחין ועליות לה"פ א"ק, מתיחס עתיק לכתר דאצילות המקבל מפרצוף כתר דא"ק, וא"א לחכמה דאצילות המקבל מפרצוף ע"ב דא"ק. ואו"א לבחי' בינה דאצילות, המקבלים רק מפרצוף ס"ג דא"ק.

וכל תיקונים של פרצופי ב"ן אינם באים, אלא ע"י עליות מ"ה כנ"ל, ולפיכך הם באמת מחוסדי תיקון, כי לא יוכלו להתתקן לגמדי ע"י פרצופי

ומשם הם לוקחים בחינת מוחין דע"ב שלהם, שהם ו"ק דמ"ה דע"ב.

ואחריהם נמשכים ב"ע שמתחת לפרסא דאצילות, ובריאה עולה ממקום הנוק' דאצילות, אל מקום ז"א דאצילות. ויצירה למקום הנוקבא דו"א דאצילות, ועשיה למקום בריאה ועמהם עולים ג"כ גר"ן דצדיקים.

ובשבת במנחה שאז נמשכים מוחין דיחידה אל ה"פ אצילות מה"פ א"ק. הם מגיעים לעתיק, ואז עולה עתיק לראש פרצוף הכתר דא"ק, ומשם מקבל כתר דיחידה המיוחס לו. וא"א עולה לראש פרצוף ע"ב דא"ק, ומשם מקבל חכמה דיחידה המיוחס לו. ואו"א עולים אל ראש ס"ג דא"ק, ומשם מקבלים את בינה דיחידה המיוחסת להם. וישו"ת עולים אל ג"ר דעתיק, שבתוכו הראש דמ"ה דא"ק, ומשם מקבלים ג"ר דיחידה דמ"ה המיוחסים להם. וז"א עולה לג"ר דא"א, שבתוכו הראש דב"ן, שהוא בחינת ו"ק דמ"ה, ומשם מקבל בחינת ו"ק דיחידה דמ"ה המיוחסים לו. ואחריהם נמשכים ג' עולמות ב"ע, עם גר"ן דצדיקים, שבדיאה עולה למקום ישראל סו"ת דאצילות, שבתוכם בריאה דא"א, דהיינו מחזה ולמטה דא"א. ויצירה עולה למקום ז"א דאצילות, שהוא למטה מטבור דא"א. ועשיה עולה למקום נוקבא דאצילות. ואז נשאר מקום ג' עולמות ב"ע, שמתחת הפרסא דאצילות, בבחינת חלל דיקון, אחר שג' העולמות עצמם עלו למקום ישראל סו"ת וזו"ן דאצילות. כי הם עתה בלי האורות

יחודא מן עלמא, כמאן דפסיק נשמתא דא, ומחזי דאית נשמתא אחרא בר מהאי, ובגין כך ישתצי הוא ודוכרניה מן עלמא לדרי דרין, בהאי דיוקנא דאדם שארי ותקין כללא דכר ונוק' כו' ע"ש. ואם ירצה האדם להעמיק ולעיין ולעמוד על בירור דברים אלו, אם יזכה אפשר שיוכל להבין קצת מענין זה, אם יהיה אלהים עמו.

וכדי שיתפשט שפע אור הא"ס כנו', צריך לכיזן בכל המשכת מוחין, להמשיך בתוכם העשר הויות המנוקדות, שהם הנרנח"י דאותם המוחין, והם חיותם וקיומם, והם עיקר הבירור והתיקון. כנו' בשער המוחין ובכל המקומות, וכמ"ש, כי נקודות בחכמה, שהוא האצילות, והוא המחשבה העליונה, כנו"ל דבמחשבה אתבריר כולא, והוא קיום והעמדת הכלים והאורות דרפ"ת, שעלו מבי"ע לאצילות, שהוא המחשבה הנז'. ואח"כ יכוין להמשיך הצלם דמוחין, עם י' הויות המנוקדות שבו, לתוך י' כלים דגופא דווי", המבוארים בשער השמות, ולכוין בשמות הכלים הנז' שם, ולהלביש בהם את פרקי הצלם עם ההויות המנוקדות כסדר הנז' שם, וזהו תכלית בירורם ותיקונם. ומבלעדי ההויות המנוקדות שהם הנרנח"י שלהם, אין

ממדרגה אחרונה שבבורא, וזה הניצוץ מתלבש בכח ניצוץ א' נברא, שהוא נשמה דקה במאד מאד, הנק' יחידה, ובניצוץ זה הנקרא יחידה, יש בה שרשי ד' בחי' רוחניות, שהם: נרנח"ח עכ"ל, ע"ש.

וכבר נתבאר לעיל, כי ישראל נק' בנים לזו"ן דאצילות, וגם נתבאר לעיל, כי התרין פירקין עילאין שהם חג"ת וחב"ד דפרצוף חג"ת, הנק' אבות, עלו ונעשו כלים דחג"ת ונה"י, לפרצוף חב"ד, ובתוכם מתלבשין המוחין דז"א, והם נעשים מרכבה למוחין, ודי בזה לחכם ומבין מדעתו, כי על זה ארז"ל במופלא ממך כו', כנו' בפרק הנז'. והיא היא נשמתא דחיי, שהזכיר רשב"י ע"ה באדרא רבא, כד"א ויפח באפיו נשמת חיים, טברקא דגושפנקא גו בגו, וכל דא למה, בגין לאשתלפא ולעיילא ביה סתים דסתימא עילאה, עד סופא דכל סתימין, הה"ד ויפח באפיו נשמת חיים, נשמתא, דכל חיי דעילא ותתא תליין מההיא נשמתא, ומתקיימי בה. ויהי האדם לנפש חיה, לאתרקא ולעיילא בתקונין בגוונא דא, ולאשלפא לההיא נשמתא מדרגא לדרגא, עד סופא דכל דרגין, בגין דיהוי ההיא נשמתא משתכחא בכלא, ולמהוי כלא ביחודא חד, ומאן דפסיק האי

הגהות ומראה מקומות

מ"ה, שהרי ב"ן דא"א צריך לקבל מכתו, וא"א משפיע לו רק מחכמה דא"ק. וכן ב"ן דא"א צריך לקבל מחכמה דא"ק, וא"א משפיעים להם רק מבינה דא"ק. וכו' עד"ז. הרי שאין לפרצופי ב"ן סיפוק מלא מכל אלו המוחין שמהם משפיע להם. וענין זה לא יתקן רק בגמר התיקון לאחר ביטול הקליפת, בסו"ה בלע המות לנצח.

ויש לדעת, שבעת עליית פרצופי אצילות לא"ק, עולים גם ה"פ א"ק באותו השיעור גם למעלה מהם: כי זה הכלל, הן בפרצופי אצילות, והן בפרצופי א"ק, שכל עליון מעלה עמו את התחתון, למשל כשנה"י דא"א עולים לחג"ת שלו, הנה אז נמשכים עמהם, גם ישסות וזו"ן המלבישים על נה"י דא"א ועולים גם הם לחג"ת של א"א. וכן כשעולים חג"ת דא"א לחב"ד שלו, נמשכים עמהם גם א"א, המלבישים לחג"ת דא"א, וגם הם

מלבישים עתה לחג"ת שלו. ועד"ז כשעולים חג"ת דעתיק, ונעשים לחב"ד דעתיק, נמשכים עמהם גם ג"ר דא"א מלבושי החג"ת דעתיק, ועולים גם הם לחב"ד דעתיק. ועד"ז בפרצופי א"ק, כי בעת שעולים ג"ר דמ"ה דא"ק, אל ראש הס"ג דא"ק, הם ממשכים עמהם גם את ג"ר דעתיק לראש הס"ג. וכן בעת שג"ר דמ"ה עלו לראש הס"ג הנה בהכרח עלו מקודם חג"ת דס"ג דא"ק לג"ר דס"ג, שהם העלו עמהם את המ"ה דא"ק. וכן בהכרח עלו מקודם חג"ת דע"ב, לג"ר דע"ב דא"ק, שהם העלו את הראש דס"ג לראש דע"ב, וכן בהכרח שעלו מקודם חג"ת דפרצוף כתר דא"ק ונעשו לג"ר דכתר דא"ק, שהם העלו עמהם את ראש דע"ב דא"ק, שהיה מלביש לחג"ת דא"ק, והוא מלביש עתה למקום ג"ר דפרצוף כתר. וג"ר דפרצוף הכתר דא"ק עלו עוד יותר למעלה. באופן

שהרי ב"ן דא"א צריך לקבל מכתו, וא"א משפיע לו רק מחכמה דא"ק. וכן ב"ן דא"א צריך לקבל מחכמה דא"ק, וא"א משפיעים להם רק מבינה דא"ק. וכו' עד"ז. הרי שאין לפרצופי ב"ן סיפוק מלא מכל אלו המוחין שמהם משפיע להם. וענין זה לא יתקן רק בגמר התיקון לאחר ביטול הקליפת, בסו"ה בלע המות לנצח.

ויש לדעת, שבעת עליית פרצופי אצילות לא"ק, עולים גם ה"פ א"ק באותו השיעור גם למעלה מהם: כי זה הכלל, הן בפרצופי אצילות, והן בפרצופי א"ק, שכל עליון מעלה עמו את התחתון, למשל כשנה"י דא"א עולים לחג"ת שלו, הנה אז נמשכים עמהם, גם ישסות וזו"ן המלבישים על נה"י דא"א ועולים גם הם לחג"ת של א"א. וכן כשעולים חג"ת דא"א לחב"ד שלו, נמשכים עמהם גם א"א, המלבישים לחג"ת דא"א, וגם הם

וכן מוח החכמה הנק' אבא דכל פרוצוף, הוא הנתקן תחילה, ואליו נמשכים כל צלמי המוחין דחור"ב וחור"ג, ואחר שנתקנים דכר ונוק' שבו, אח"כ מתפשטים הארת כל המוחין לדכר ונוק' דמוח הבינה, הנקרא אימא, ונתקנים. ואח"כ כך ממוח הבינה, מתפשט הארת כל המוחין לדכר ונוק' דמוח החסדים הנק' ז"א, ונתקנים. ואח"כ ממוח החסדים, מתפשט הארת כל המוחין לדכר ונוק' דמוח הגבורות, הנקרא נוק' דז"א, ונתקנים. וכל אלו הד' מוחין, הם הד' מוחין שבכתר, והם שורשי הד' מוחין כנו"ל, והם נק' בערך הכתר. או"א וזו"ן, אמנם בערך כללות הפרצוף, נק' עתיק ונוקביה, וא"א ונוק'. באופן, כי עיקר כל הטורח הוא לתקן מוח החכמה, לאט לאט בפרטות, ואחר שנתקנו הדכר ונוק' שבו, אז אח"כ ממנו מתפשטים

להם קיום והעמדה באצילות, כי הם גוף בלא נשמה, כמו שהיו מתחילה. וגם שם מ"ה החדש, שהוא עיקר התיקון, עם שהוא כלול מטנת"א, נק' בכללות נקודות, בערך שם ב"ן, וכנו' בפ"ה משער טנת"א, ובפ"ד משער חיצוניות ופנימיות, ובכמה מקומות, ודי בזה לבקי ומבין בדברי הרב ז"ל. באופן כי העשר הויות המנוקדות הם עיקר המשכת המוחין, ועי"כ יוכל להמשך בתוכם המוחין דכתר, שהם הטעמים, ובתוכם אור הא"ס. וכנודע, דכל עוד שאין אור החכמה מתפשט למטה במוחין, אי אפשר לאור הכתר להתפשט, כי כולם בחכמה עשית, וכנזכר בכמה מקומות, ובשער סדר האצילות ע"ש. ובוה אפשר לאדם להמלט מעונש האמור במאמר רשב"י ע"ה הנז'.

הנהרות ומראה מקומות

ואל תחמה במ"ש, שג"ד דמ"ה דא"ק, עולה בעליה אחת ממקום הטבור דא"ק, אל ראש הכ"ג, ונמצא עולה ב' מדרגות בבת אחת, דהיינו הג"ת דס"ג וחב"ד דס"ג דא"ק, שלא מצינו כזה בכל הפרצופים דא"ק ואצילות, זולת במ"ה דא"ק, ועתיק דאצילות המלביש עליו, והענין הוא, כי זה מ"ה דא"ק, הוא באמת מבחינת ס"ג דא"ק, כי הוא יצא מנקבי עינים דס"ג, שהוא הפנימיות דג"ר דנקודים, ולפ"ז היה צריך להלביש באמת כפה למטה דראש הכ"ג, כמו כל פרצופי א"ק שהתחתון מלביש על הג"ת דעליון כנודע, אלא מתוך שהיה כאן ענין חדש דצמצום ב', שה"ת עלתה בנקבי עינים והיציאה אח"פ מכל המדרגות להוץ מהמדרגה, לכן לא יכלו ע"ס אלו להלביש את הג"ת דס"ג, ששם בחינת עקודים דא"ק, היינו בחינת צמצום א, ואין שום כח למסך דצמצום ב' שיתעלה למעלה ממקום שורשו, וכיון ששורשו התחיל רק בפרצוף נקודות דס"ג, שממטה לטבור דא"ק, כמ"ש בתלע"ס דף שפ"ז ר"ה יצריך עשה, ולכן הוכרח לירד ב' מדרגות מן ראש הכ"ג ולהתחיל להלביש רק מטבור ולמטה דא"ק, והנך רואה שבאמת נמצא מקום המ"ה דא"ק, עם ע"ס דנקודים במקום הג"ת דס"ג למעלה מטבור דא"ק, דהיינו כמו ישו"ת המלבישים מפה ולמטה דא"א,

שמתחילה עולים פרצופי העליונים והם ממשיכים עמהם את התחתונים המלבישים עליהם. אלא שמעריכים מדת העליה של התחתון, על פי מדת הקביעות של העליון, כי אע"פ שהעליון עולה גם הוא, מ"מ משאיר את בחינתו למטה במקום הקביעות שלו מקודם העליה: למשל, בעת שאו"א עולים לחב"ד דא"א, הם נבחנו שהם מלבישים לג"ר דא"א, אע"פ שבאמת גם ג"ר דא"א עלו יותר למעלה, והם מלבישים לג"ר דעתיק, מ"מ נאמר שאו"א הם במקום ג"ר דא"א. והוא מטעם כי אין העדר ברוחנית לומר שבעת תנועתו ממקום למקום שיהיה נעדר ממקום הראשון, אלא רק הוספה יש כאן, והוא נמצא במקומו הראשון כמו במקום החדש שעלה עתה שם. ועל כן נבחו שאו"א הרויחו בחינת ג"ר דא"א, מחמת עלייתם זו ואע"פ שג"ר דא"א עלו משם לג"ר דעתיק, ועד"ז בכל הפרצופין, וזכור זה תמיד, כי זולתו אין להבין שום עליה בפרצופים ובעולמות, ולפ"ז נמצא, שכל תחתון בעת עלייתו הוא מגיע גם אל עלי עליון שלו: כי על ידי עליית או"א לחב"ד דא"א, נכללים הם בג"ר דא"א, שעלו לחב"ד דעתיק, ומשום זה יש לאו"א התכללות גם בג"ר דעתיק גופיה, שהרי ג"ר דא"א נמצאים עתה שם, והבן זה.

הארת כל המוחין בכללות, לדכר ונוק' דמוח בינה, ודחור'ג, ונתקנים גם הם, כפי שיעור מה שנתקן בדכר ונוק' דחכמה.

והוא כמו סדר תיקון ד' עולמות אבי"ע, איך נתקנו ונחתמו זה מזה, כך סדר תיקון אלו הד' מוחין. ואח"כ נשאר בהם חלקי המוחין הראויים להם, ושארית המוחין מתפשטים בחב"ד עצמם של הפרצוף ההוא, ונתקנים גם הם ע"ד הנז"ל. ואח"כ נשאר בהם חלקי בחי' המוחין הראוי להם, ושארית המוחין מתפשטים בז"ת. הנק' זו"ן, ונתקנים גם הם ע"ד הנז"ל. וכמבואר כ"ז בס' הכוונות, בכוונות ד' כריעות וד' זקיפות, בסוף דרוש כונת שים שלום ע"ש. ובסוף פ"א משער מוחין דצלם ע"ש. וזה הסדר הוא, בין בעיבור, בין ביניקה, בין בגולות, בכל פרט צריך לתקן תחילה השורש, ואח"כ ממילא הענפים נתקנים, וכמבואר לעיל, עיין עליו היטב בכללות ובפרטות כנו' שם, ועם זה יובן היטב ענין הנז"ל.

הקדמה הלוו היא בסדר תיקון מחצב הנשמות, כפי סדר תיקונם בשורשם העליון.
ידוע כי התורה עצמה היא הגוף הקדוש, והתרי"ג מצות, הם התרי"ג איברי גוף התורה. והענין הוא, כי התורה היא שורש ומקור עצמות אור הנרנח"י, המתפשטים בכל פרצוף, והוא אור הא"ס המתפשט תוך הנרנח"י דיחידה, דחמשה פרצופי הכתר דא"ק, ותוך נרנח"י

להיותם בחינת ז"ת דס"ג, ורק מכה התחברות ה' התחתונה בנקבי עינים, ידרו ז"ת דס"ג להיות בחינת למטה מטבור, ונתהוו למ"ה ובין דא"ק. ולפיכך בעת' השפעת המוחין דע"ב ס"ג דא"ק, שהם מורידים את ה' התחתונה מעינים ובוקעים הפרסאות שנעשו ע"י צמצום ב', עולה מ"ה דא"ק בבת אחת אל הראש דס"ג דא"ק, כי עתה בעת הזווג שכבר חלף לו הכח דצמצום ב', והג"ת דכל הפרצופים חוזרים לג"ר שלהם, נמצאים ג"ר דמ"ה לאחת עם חג"ת דס"ג, ועולים עמהם לחב"ד דס"ג. באופן כמו בעת שליטת צמצום ב' ירד מ"ה דא"ק, שהוא ישו"ת, ב' מדרגות בבת אחת, כן בעת

דחיה, דה' פרצופי חכמה דא"ק. ותוך נרנח"י דנשמה, דה' פרצופי בינה דא"ק. ותוך נרנח"י דרוח, דה' פרצופי ז"א דא"ק. ותוך נרנח"י דה' פרצופי המלכות דא"ק.

עוד מתפשט עצמות אור הא"ס הנז"ל, תוך הנרנח"י דנרנח"י דחיה, דכ"ה פרצופי האצילות דאדם קדמון, ע"ד הנז"ל. וכן הוא מתפשט ומאיר תוך הנרנח"י דנרנח"י דכל פרצוף מכ"ה פרצופי דכל עולם מעולמות ביי"ע דא"ק הכולל. וכע"ד הנז"ל, הוא מתפשט ומאיר תוך הנרנח"י דכל פרצוף מפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דאצילות, הכולל המלביש לא"ק ואבי"ע דא"ק, הנז"ל הכולל.

וכן ע"ד הנז"ל, הוא מתפשט ומאיר תוך הנרנח"י, דכל פרצוף מפרטי פרצוף א"ק ואבי"ע, דכל עולם מעולמות ביי"ע הכוללים, המלבישים זה לזה בשוה, והם מלבישים בשוה לא"ק ואבי"ע דאצילות הכולל הנז"ל, המלביש בשוה לאדם קדמון ואבי"ע דא"ק הכולל הנז"ל. וכ"ז נק' מחצב הספירות.

ועל א"ק ואבי"ע דכל פרט דמחצב הספירות הנז', מלביש עליו בשוה מכל צדדיו וסביבותיו, אדם קדמון ואבי"ע דמחצב הנשמות המתייחס אליו, ונקרא בשמו, דוגמתו ממש, בכל פרטיו, ונכלל ונפרט בכל פרטי ספירותיו ופרצופיו, בעובי ובאורך, ע"ד הנז' במחצב הספירות הנז' במ"א בהקדמה. וכשנברא אדה"ר, נכלל בו כל מחצב

הגהות ומראה מקומות

הזווג שנתבטל לשעתו כל הכח דצמצום ב', הוזר ועולה ב' מדרגות בבת אחת. כי כלפי ירידה נחשבים לבחינת מ"ה ובין, וכלפי עליה הם נחשבים לז"ת דס"ג כמו שהם באמת. והבן היטב, ועם זה תבין ג"כ, למה יצאו ישו"ת הג' מבחינת ס"ג, ונעשה לראש המ"ה, כי זה ישו"ת הג' נמשך ממ"ה דא"ק, שגם הוא בחינת ישו"ת. שירד ונעשה למ"ה כמבואר, וזכור זה, כי הוא מפתח להבין בו כל המוחין דזו"ן.
עוד דבר יש לברר בנוגע לענין עליות העולמות והפרצופים, והוא, כי הסדר המקובל בדברי הרב, הוא, ש"ע"ב הוא חכמה, וס"ג הוא בינה,

וכל אבר מתרי"ג אברים ההם, כלול מכל התרי"ג איברים. לפי שנכללו התרי"ג איברים זה בזה, ונתלבשו זה בזה, ונעשו תרי"ג פרצופים מלבישים זה לזה בשוה, ע"ד הנז"ל ב"ס דכל פרצוף, והכל א'. כי הנה גוף אדם הראשון שהם הכלים שבו, היה מלביש מכתר דא"ק עד סוף העשיה, והיה כלול מתרי"ג איברים וגידים. אמנם כ"ז היה בפרט א' מכל פרצוף דפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, כגון גרנחי דיחידה שבו, המתפשטים ומתלבשים בה' פרצופי הכתר דא"ק, מתלבשים ומתפשטים בכל אורך שיעור קומת דאדה"ר, מראשו ועד רגליו, המלביש מכתר דא"ק, עד סוף העשיה, כלול מתרי"ג איברים וגידים. וכל אבר וגיד כלול מכל התרי"ג, כי כל אבר וגיד נעשה פרצוף א' שלם כלול מתרי"ג, והיו תרי"ג פרצופים מלבישים זה לזה בשוה.

והנה אלו התרי"ג איברים, שהם התרי"ג פרצופים הנזכר, דפרצוף הכתר הנזכר דא"ק, כל פרצוף מהם נקרא שורש אחד גדול, שהוא

הנשמות הנז', והנה גופו שהם הכלים די"ס שבו, כלול מרמ"ח איברים ושס"ה גידים, שהם תרי"ג. ויש בו חמשה פרצופים כוללים, דחמשה פעמים א"ק ואבי"ע, דפרטות א"ק ואבי"ע, ע"ד הנזכר במחצב הספירות. וכל פרצוף מפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע הנזכר, כלול מחמשה פרצופים, הנקראים בשם: עור, ובשר, גידים, ועצמות, ומוח שבעצמות. כלול מתרי"ג איברים, שבתוכם מתלבשים תרי"ג איברי הצלם, שבתוך הצלם מתלבשים תרי"ג איברי הגרנחי דכל פרט, ובתוכם מתלבשים תרי"ג איברים די"ס דכל פרצוף דפרטי א"ק ואבי"ע דמחצב הספירות, עם צלמי המוחין וגרנחי שבו המתייחסים אליו, שבתוכם מתלבש גוף הקדוש של התורה הנז"ל.

ונתבאר, כי באדה"ר נכלל כל מחצב הנשמות, והיו כלולים בו כל הנשמות, מכתר דאדם קדמון, עד סוף העשיה. ונתבאר, כי כל פרצופי מכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, דפרטות דא"ק ואבי"ע, כלול מתרי"ג אברים.

הנהגות ומראה מקומות

כשהמדובר הוא מיחס משותף שבין מ"ה וב"ן שבפרצוף, ועיקר הענין סובר על המ"ה, אז נק' א"א כתר וע"ב יחד, ואו"א ס"ג וחכמה ביחד, וישו"ת מ"ה ובינה ביחד, וזו"ן ב"ן.

וזה מפורש בדברי הרב בשער עקודים פ"ב במ"ב וז"ל שם, היחידה אינה נכנסת בחשבון הפרצוף וכו', ולכן נמצא עתה ד' בחינות דרך כללות, ונאמר כי הנה ע"ב טעמים בכתר, וס"ג נקודות בחכמה, ומ"ה תגין בבינה, וב"ן אותיות בז"ת. וכבר ביארנו, כי ע"ב הוא בכתר שיש בו אריך ונוקבא. וכן ס"ג בחכמה או"א. וכן מ"ה יש"ס ותבונה. וכן ב"ן זו"ן. עכ"ל. והנך דואה מפורש איך הוא מערב ב' הצדדים מ"ה וב"ן שבפרצוף ביחד. והוא מתחיל מא"א, שמבחינת ב"ן קורא אותו כתר, ומבחינת מ"ה קורא אותו ע"ב. וכן לאו"א, מבחינת ב"ן קורא אותם חכמה, ומבחינת מ"ה ס"ג. וכן מ"ה, והכונה היא לישראל סו"ת הג', שהוא נעשה לבחינת מ"ה. ולזו"ן קורא ב"ן, כי ר"ק דמ"ה נקרא ב"ן, כנ"ל. עיין בציור שמעבר לדף המסביר את כל ה"פ וסדר עלייתם.

ומ"ה הוא ז"א, וב"ן הוא נוקבא. וכלפי זה נמצא בהרבה מקומות בדברי הרב, אשר ע"ב הוא כתר, וס"ג הוא חכמה, ומ"ה הוא בינה, וב"ן הוא זו"ן. (עיין בע"ח שער שנת"א פ"א מ"ב. ובשי"ב פ"א) ובכ"מ. וכן אומר פעמים, שאו"א הם ס"ג, וישראל סו"ת הם מ"ה. אכן אחר העיון בכל אלו מקומות נמצאים הדברים מבוררים היטב ובפשטיות. כי כבר נתבאר שכל פרצוף מפרצופי האצילות כלול מ"ה וב"ן שמצד המ"ה נבחן עתיק לכתר, וא"א לע"ב וחכמה, ואו"א לס"ג ובינה, וישו"ת הב' לאו"א, נבחן לז"ת דס"ג, ולז"ת דבינה, וישראל סו"ת הג', לג"ר דמ"ה, וזו"ן לז"ק דמ"ה, או ב"ן. ומצד הב"ן, נבחן א"א לכתר, ואו"א לע"ב וחכמה, וישו"ת לס"ג ובינה, וזו"ן למ"ה. ונוקבא לב"ן. ולפיכך, כשהמדובר הוא מעניני הב"ן שבפרצופים או נבחן א"א לכתר ואו"א לע"ב, וישו"ת לס"ג, וזו"ן למ"ה וב"ן. אמנם בעת שהמדובר הוא מצד המ"ה בלבדו, אז נבחן עתיק לכתר, וא"א לע"ב, ואו"א לס"ג, ויש"ס ותבונה הג' למ"ה, וזו"ן רק לז"ק דמ"ה. ולפעמים

מעשה מצוה א', ממעשה מצוה אחרת, כפי התיקון הצריך אל האבר ההוא המייחס אל המצוה היא כנו"ל. ולפי שאינו דומה האור המתפשט מגוף התורה באבר זה, לאור המתפשט באבר אחר, על כן נשתנה שם כל מצוה ממצוה אחרת. על שם התפשטות האור באבר ההוא, אבל עיקר ושורש כל האור המתפשט בכולם, אינו משתנה כלל, אלא כולא חד.

והנה נת"ל בהקדמה, כי בתיקון העולמות ניתוספו לכל י"ס דכל פרצוף כלים ואורות רבים, ונכללו זה בזה, ונתלבשו זה בזה, ונעשו הי"ס ההם עשרה פרצופים, מלבישים זה לזה בשוה. המשל בזה, כי ליי"ס דפרצוף הכתר דא"א דאצילות, ניתוספו ט' ספירות לכל ספירה באופן זה, כי לספירת הכתר ניתוספו ט"ס, חוץ מהכתר שכבר היה בו. וט"ס לחכמה, חוץ מהחכמה שכבר היה בו. וט"ס לבנינה, חוץ מהבינה שכבר היה בו. וכעד"ז כולם, ונעשו עשרה פרצופים, ונכללו זה בזה, ונתלבשו זה בזה. כי פרצוף הכתר נעשה מי' כתרם, דכל עשרה פרצופים הנוז', והיי"ס שבו, נעשו כתרם לכולם. וכן פרצוף החכמה, נעשה מחכמות דכולם, והיי"ס שבו, נעשו חכמות לכולם, וכעד"ז כולם. הרי פרצוף הכתר, כלול מעשרה פרצופים. וכעד"ז היה בפרצוף חכמה דא"א, וכן לפרצוף הבינה דאריך אנפין. וכעד"ז היה לכל פרצוף ופרצוף, דכל פרטי פרצופי אדם קדמון ואבי"ע, וכמבואר בהקדמה ע"ש, כי זהו סדר ההתכללות וההתלבשות. אמנם זה היה בפרטי פרטות, כי נפרטו כל י"ס לאין קץ ע"ש, וזה היה במחצב הספירות. וכן היה בא"ק ואבי"ע דמחצב הנשמות, המלביש לאדם קדמון ואבי"ע דמחצב הספירות.

דע, כי אין כל מצוה כלולה, אלא מתרי"ג מצות המתייחסות אליה בשמה, והוא באופן זה, כי כמו שביארנו סדר ההתכללות וההתלבשות בכל עשר ספירות דכל פרצוף, ואמרנו כי ביי"ס דפרצוף הכתר דא"א, נתוספו

נשמה אחת שלימה. ובאלו התרי"ג איברים, שהם התרי"ג שרשים הגדולים, שהם התרי"ג נשמות השלימות, נמשכו מגוף התורה, אור התרי"ג מצות, ונתפשטו בתרי"ג איברים האלו הגדולים הנוז', כל מצוה בפרצוף אחד שלם, הכולל מתרי"ג, שהוא שורש נשמה א' שלימה, והיו כל מצוה כלולה מכל התרי"ג מצות, מתפשטים בתרי"ג פרצופים, דפרצוף אחד מתרי"ג פרצופים הכוללים הגדולים הנוז'.

נמצא, כי כל מצוה הכלולה מתרי"ג, היא שורש נשמה א' שלימה גדולה. אמנם אלו התרי"ג מצות הכלולות בכל מצוה, אינם התרי"ג מצות השלימות השרשיות הכוללות הגדולות הנוז', כי אם כן במה תשתנה מצוה ממצוה אחרת בשמה ובמעשיה. ובמה ישתנה אבר זה מאבר זה, ותיקון נשמה זו מנשמה אחרת.

והנה מגוף התורה, מתפשט ומאיר תרי"ג מיני האורות, להתלבש בכל התרי"ג איברים הנזכרים, לכל אבר כפי סדר הראוי לו. התרי"ג מיני אורות אלו, נק' תרי"ג מצות התורה, וכפי ערך האור וריבוי או מעוט וריחוק וקירוב האורות הנזכר, המתפשטים בתרי"ג האיברים, כך נשתנית כל שם מצוה ממצוה אחרת, בשמה ובמעשיה. וכפי מה שצריך בהכרח אל הברור, (ח) ובמעשה המצוה ההיא, להמשיך אור גוף התורה, אל האבר ההוא, כך נקרא שמה, על שם האור המתפשט באבר ההוא המתייחס אליו, והכל אחד. אבל עיקר שורש האור, אינו משתנה כלל, אלא כלא חדא. ותיקון האבר ההוא, ולהמשיך אליו המוחין והשפע מגוף התורה, כך נצטוינו במעשה אותה המצוה המתייחס, ונקרא ע"ש האבר ההוא. וגם אם היא במעשה, אם בדיבור, אם במחשבה, כי ע"י פרטי המעשה, או הדיבור, או המחשבה, הנעשה בשלימות גמור במצוה ההיא, נגמר להתקן האבר ההוא לגמרי. ופחות מזה א"א לו להתקן, וא"א לו להתקן באופן אחר, וגם לא במעשה מצוה אחרת, כי בזה נשתנה

היי"ס חוצבו, וד"ל, וכנזכר בהקדמה באורך ע"ש, וכנז' בע"ח ברוב המקומות, ובפרט בשער כ"ד שער פרקי הצלם, ובפרק ז' שבו ע"ש, וד"ל, כי זהו שורש ויחיד התקון כנודע.

ונחזור לענין, כי כמו כן היה בתקון מחצב הנשמות ממש, הנכלל באדה"ר, כנזכר לעיל, ונמצא כי פרצוף הפנימי שבו, שהוא פרצוף כתר דא"ק, הנה הוא מתפשט בכל שיעור קומת אדה"ר, עד סוף העשיה. והוא כלול מתרי"ג איברים, שהם תרי"ג פרצופים. וכל אבר כלול מתרי"ג פרצופים, כי נכללו כל התרי"ג איברים הכלולים זה בזה, ונתלבשו זה בזה ע"ד הנו"ל, והיה כל אבר כלול מתרי"ג איברים המתייחסים אליו, ונקראים בשמו לבר. כי קודם לכן היה כל אבר מתרי"ג איברים, הכוללים שיעור כל קומת אדה"ר, כלול מתרי"ג איברים שורשיים. ועתה שנכללו ונתלבשו זה בזה, נעשה כל אבר, כלל מתרי"ג פרטי איברים, דתרי"ג האיברים הכוללים, הנקראים בשמו. כגון זרוע הימין, שנעשה מתרי"ג זרועות הימין דכולם. וכן ע"ד"ז כולם. ונעשה כל אבר כלול מתרי"ג פרצופים. ונמצא, שנעשו תרי"ג פעמים תרי"ג פרצופים, מלבישים זה לזה בשוה. ובאלו התרי"ג איברים הכוללים, נמשכו ונתפשטו התרי"ג מצות.

והענין, כי כל מצוה נחצבה ונמשכה מאור כל גוף התורה, והיתה כל מצוה כלולה מכל התרי"ג מצות הכוללות השורשיות, וזהו הצד השוה. ט) ואח"כ נכללו זו בזו, ע"ד הנ"ל בתרי"ג האיברים, ונעשית כל מצוה כלולה מתרי"ג מצות, המתייחסים לה, ונקראים בשמם, ובמעשיה, כגון מצות תפילין, שנכללו בה כל התרי"ג מצות של התפילין, דכל מצוה ומצוה מתרי"ג הכוללות, והתרי"ג מצות שהיו בה, נעשו מצות תפילין לכל מצוה ומצוה מתרי"ג מצות הכוללות.

וזהו הצד השוה שבהם, שכל מצוה כלולה מכל התרי"ג מצות הכוללות השרשיות. אמנם ודאי כי בערך אורותיהם אינם דומים זו לזו, כי ודאי כי בערך אור המצוה המתפשטת

תשעים ספירות, ט"ס לכל ספירה, ונכללו זה בזה, ונתלבשו זה בזה, ונעשו עשרה פרצופים מלבישים זה לזה בשוה. ונמצא כי הי"ס דפרצוף הכתר, שהוא הפרצוף הפנימי דעשרה פרצופים הנו, נעשו מעשרה כתרים דכל הי' הפרצופים, ואין נמצא בו שום ספירה אשר לא תקרא כתר, ובתוכו נתפשטו גרנח"י דיחידות, דגרנח"י דעשרה הפרצופים הנוכרים. אמנם בערכו אלו העשרה כתרים שבו, נקרא י"ס: חב"ד, חג"ת, נהי"ם ממש, כי ספירת החכמה שבו, אע"פ שהיא כתר דחכמה, ובה נתפשט יחידה רחיה, הנה בערך הכתר שבו, נקרא חכמה, כיון שעיקרה משורש חכמה. וכן ספירת הבינה שבו, אע"פ שהיא כתר דבינה, ובתוכה נתפשטו יחידה דנשמה, הנה בערכו נקרא בינה ממש, כיון שעיקרה משורש בינה, וכע"ז בכל הי"ס שבו.

וכן הוא ביי"ס דפרצוף החכמה, שנעשה מחכמות דעשרה הפרצופים, אמנם בערכו נקרא י"ס: כתב"ד, חג"ת, נהי"ם ממש. כי ספירת הכתר שבו, אע"פ שהיא חכמה דכתר, ובה נתפשט חיה דיחידה, הנה בערך החכמה שבו נקרא כתר, כיון שעיקרה משורש פרצוף הכתר. וכן על דרך זה תקיש לכל השאר, ולכל העשרה פרצופים.

אמנם ידוע, כי זהו סדר של י"ס דפרצוף א', שנתוספו בהם מאה ספירות, ונעשה עשרה פרצופים כנו'. אבל ידוע, שעוד נתוספו בהם אלף ספירות, ונעשו מאה פרצופים, ונכללו זה בזה, ונתלבשו זה בזה, ע"ד הנזכר, עשה כל פרצוף כלול מעשרה פרצופים.

עוד ניתוספו בהם כלים ואורות רבים, ונכללו זה בזה ונתלבשו זה בזה ע"ד הנזכר, עד שנעשה כל פרצוף כלול מתרי"ג פרצופים. עוד נכללו ונתלבשו זה בזה ע"ד הנזכר, עד שנעשה כל פרצוף, כלול מס' רבוא פרצופים. והכל ע"ד הנזכר, שאין כל פרצוף נכלל אלא מספירות המתייחסות אליו, ונקראים על שמו. אמנם בערכו, הם י"ס ממש, כיון שמשורש

הגהות ומראה מקומות

ט) מן ואח"כ נכללו עד הצד השוה ל"ג (כת"י).

וכעד"ז בתרי"ג הנשמות, שנמשכו ונשרשו מהם ונכללו באדה"ר, וכ"ז היה בכל פרצוף ופרצוף, מה' פרצופי הכתר דא"ק. וכעד"ז בפרטי פרצופי החכמה. וכן בפרטי פרצופי הבינה, והזו"ן דא"ק. וכן היה בכל פרט, מכל פרטי פרצופי אבי"ע דא"ק, דמחצב הנשמות, המלביש למחצב הספירות כנו"ל. וכעד"ד הנז', היה בפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דאצילות. המלביש לא"ק ואבי"ע דא"ק. וכעד"ז בפרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דבריאה, המלביש עליו. וכן בא"ק ואבי"ע דיצירה, המלביש עליו. וכן היה בא"ק ואבי"ע דעשיה, המלביש עליו. כל זה במחצב הנשמות, המלבישים למחצב הספירות, שכולם נכללו באדה"ר כנו"ל.

נמצינו למדין מהנז"ל, כי כל פרצוף מה' פרצופי הכתר דא"ק, מלבישים זה את זה בשוה, ושיעור התפשטות כל פרצוף מהם, הוא כל שיעור קומת א"ק ואבי"ע, עד סוף מלכות דעשיה. והוא שיעור כל קומת אדה"ר, וכל פרצוף מהם, כלול מתרי"ג איברים גדולים שורשיים, והם תרי"ג פרצופים מלבישים זה לזה בשוה. (וכל) [דכל] אבר מהתרי"ג הנז' כלול גם הוא מהתרי"ג איברים, [ונמצא] שהם תרי"ג פרצופים מלבישים זה לזה בשוה כנו"ל. ובאלו התרי"ג איברים הגדולים השורשיים, נתפשטו התרי"ג מצות הכוללות, ומהם נחצבו תרי"ג נשמות כוללות שורשיים שלימות, כל נשמה מהם ממצוה א' שורשיית, המתפשט באבר אחד, מהתרי"ג הגדולים, המתייחסים אליה, ומתפשטים עד סוף העשיה כנו"ל, אלו הם התרי"ג מצות השורשיות, שנתפשטו בתרי"ג האיברים השורשיים, ומהם נחצבו תרי"ג נשמות גדולות שורשיות, ואין עוד פרטות יותר מתרי"ג אלו, ואעפ"י שנפרטו יותר עד ס' רבוא, הוא פרט קטן, ולא כולל, כמו שנבאר בע"ה.

ועליו מלבישים בשוה, כל פרטי פרצופי כל פרצוף, מה' פרצופי חכמה דא"ק, הנפרט לכל הפרטים הנז"ל. ועליהם פרטי פרצופי הבינה. ועליהם פרצופי זו"ן. ועליהם מלבישים בשוה, כל פרטי פרצופי האצילות, הנפרט לכל הפרטים הנז"ל, מכתר דא"ק עד סוף העשיה.

בתרי"ג פרצופי אברי פרצוף הכתר של הפרצוף ההוא, שהוא אור נרנח"י דיחידה, של כל התרי"ג מצות הכוללות, ודאי שהוא היותר מעולה מכולם, כי הוא יותר פנימי, וקרוב אל המקור והשורש, יותר מכולם, אמנם לפי שהוא כלול מנרנח"י שלימים, והוא מתפשט בתרי"ג איברים שלימים, שהם תרי"ג פרצופים דפרצוף הכתר של פרצוף ההוא, בערך זה נקראים התרי"ג אורות שבו, תרי"ג מצות שלימות כוללות. (אמנם בערך אורות דשאר המצות, המתפשט בפרצופי אבר חב"ד וחג"ת ונהי"ם של הפרצוף ההוא, היא שורש נשמה אחת שלימה גדולה, הנקראת יחידה). אמנם בערך כי כל התרי"ג אורות של היחידה הנז', אינם מתפשטים אלא בתרי"ג פרצוף דאבר אחד כולל, נקראים כל אודותיו אור מצוה אחת שלימה, בערך אורות דשאר התרי"ג מצות הכוללות. וכעד"ז בכל התרי"ג מצות, [כי בערך] שכל מצוה כלולה מכל התרי"ג מצות הכוללות, ומתפשטת בתרי"ג אברים, שהם תרי"ג פרצופים, בערך זה נקראו תרי"ג מצות שלימות. ובערך שכל התרי"ג איברים, שהם התרי"ג פרצופים הנזכר, אינם אלא דאבר אחד כולל, דתרי"ג איברים הכוללים, נקרא מצוה אחת שלימה. ומכל מצוה ומצוה מהתרי"ג מצות הכוללות, נחצבה ונמשכה שורש נשמה אחת גדולה שלימה.

ואח"כ נכללו זו בזו, עד"ד הנז"ל בתרי"ג האיברים, ונעשית כל מצוה כלולה מתרי"ג מצות המתייחסים לה, ונקראים בשמה. כגון התרי"ג מצות הכוללות במצות התפילין, שהיא אחת מהתרי"ג מצות הכוללות, כי עתה אחר ההתכללות הנזכר, נשאר בה מצות התפילין הפרטית שבה, כי היא שורשם, ושאר התרי"ב מצות שהיו כלולות בה, נעשו מצות תפילין לכל מצוה ומצוה מהתרי"ב מצות הכוללות, כי משורש מצות התפילין השורשית הכוללת באו ומצות התפילין דכל מצוה ומצוה מהתרי"ב מצות הכוללות ניתנו בה, ונעשו בה תרי"ב מצות שלימות, חוץ ממצות תפילין שכבר היתה בה, כי משורש התרי"ב מצות הכוללות באו לה. וכעד"ז בכולן.

מצוה אחת שלימה, מתרי"ג מצות הכוללות, ונפרטת לס' רבוא פעמים תרי"ג.

ומאור גוף התורה, מאירים ומתפשטים ששים ריבוא מיני פירושים עפ"י הפשט, לס' רבוא פרצופי העשיה, שהם פרצופי הנרנח"י דנפש דכל פרצוף, מששים ריבוא פרצופים הנז"ל.

וס' רבוא מיני פירושים עפ"י הרמוז, לס' ריבוא פרצופי היצירה, שהם פרצופי הנדנח"י דרוח, דכל פרצוף מס' רבוא פרצופים הנז"ל. וס' רבוא מיני פירושים עפ"י הדרש, לס' רבוא פרצופי הבריאה, שהתם פרצופי הנרנח"י דנשמה, דכל פרצוף מס' רבוא פרצופי הנז"ל. וס' רבוא פירושים ע"פ הסוד, לס' ריבוא פרצופי האצילות, שהם פרצופי הנרנח"י דחיה דכל פרצוף, מס' ריבוא פרצופי הנז"ל.

וסוד שודשי הארבעה פירושי פרד"ס הנז"ל, לס' ריבוא פרצופי הא"ק, שהם פרצופי הנרנח"י דיחידה, דכתר דכל פרצופי מס' רבוא פרצופים הנז"ל.

ובכל ס' ריבוא פרצופים דאבר א' כולל, דשורש נשמה אחת שלימה, אי אפשר להיות בה פחות מתרי"ג נשמות דתלמידי חכמים, שהם העיקרים, כנגד התרי"ג איברים של השורש ההוא, שהתפשטותם עד ס' רבוא. ומהם מתפשטים סביבותיהם, כמה בעלי בתים, ועמי הארץ, וכיוצא, אין מספרם שוה, בכל השרשים. ולפי שכל נשמה מהתרי"ג נשמות השורשיות, כלולה מכל התרי"ג נשמות השורשיות כנז"ל, אחר שנכללו זה בזה, ע"ד התרי"ג מצות, כנז"ל שאין בכל נשמה מבחינתה רק שורש א' מהתרי"ג שרשים הקטנים שבה, ושאר התרי"ג השרשים שבה, הם שנכללו בה מהתרי"ג הנשמות השורשיות, שורש אחד מנשמה אחת, ומפני עירוב זה, הם ערבים זה לזה בנגלות בעולם הזה. ולפי שגם התרי"ג שרשים הקטנים דשרש נשמה אחת, נכללו עוד זה בזה, ע"ד התרי"ג שרשים הגדולים כנז"ל, ע"כ נתחייבו זה לזה, גם על הנסתרות אפילו. בעה"ב.

ועליהם מלבישים בשוה, כל פרטי פרצופי בי"ע, הנפרטים לכל הפרטים הנז"ל כל זה בא"ק ואבי"ע דא"ק. ועד"ו מלבישים עליהם א"ק ואבי"ע דאבי"ע, וכנז"ל בכל הפרטים.

באופן, שאי אפשר לשום פרצוף פרטי, שיהיה פחות מתרי"ג איברים כוללים, שבהם נתפשטו תרי"ג מצות הכוללות, ותדי"ג נשמות שורשיות, וכל אבר מתרי"ג איברים הכוללים הנז"ל, וכל נשמה מתרי"ג השורשיות שבכל אבר ואבר, נקרא שורש גדול, וכל אבר נפרט לתרי"ג איברים, ותרי"ג מצות, ותרי"ג נשמות. אמנם אלו התרי"ג, נקראים תרי"ג שרשים קטנים, כי כולם שורש נשמה אחת, כל זה פרצוף א' מה' פרצופי נרנח"י דנפש דעשיה, המלביש מבחוץ מכתר דא"ק עד סוף מלכות דעשיה כנז"ל.

לפנים ממנו, נרנח"י דרוח ע"ד הנז"ל. ולפנים נרנח"י דנשמה דנפש כו', עד שלפנים מן הכל, הוא נרנח"י דיחידה דיחידה דא"ק.

וסדר התפשטות הנרנח"י דכל נשמה, מתרי"ג הנשמות הגדולות השורשיות, המתפשטות בתרי"ג הפרצופים הפרטיים, דכל אבר הכולל, כל נשמה באבר המתייחס לה. סדר התפשטותם בו, הוא באופן זה, בתחילה כל כללות בכתר של אותו האבר, כנגד אדה"ר. (י) ואח"כ מתפשטות לג' קו': חח"ן, ובג"ה, דת"י, דחב"ר. כנגד ג' האבות: אברהם, יצחק, ויעקב. ואח"כ מתפשטות ונפרטת ליי"ב, כנגד יי"ב שבטים. ואח"כ מתפשטת ונפרטת עוד לע', כנגד ע' נפש. ואח"כ מתפשטת ונפרטת עוד, עד ששים ריבוא פרצופים, כל פרצוף כלול מתרי"ג איברים. ובאלו הס' ריבוא פרצופים דכל אבר הכולל, מתפשטים פרטי הנרנח"י דכל נשמה השורשית, הנפרטת לס' ריבוא נרנח"י. ואלו הס' ריבוא, אינם נקראים שרשים, אלא ניצוצות דפרטי שורש אחד, דנשמה אחת שלימה. ובאלו הס' רבוא פרצופים דכל אבר כולל אשר כל פרצוף מהם, כלול מה' פרצופים, כל פרצוף מהם כלול מתרי"ג, מתפשטת בהם

הגהות ומראה מקומות

(י) עיין שער הגלגולים דף ל"ב ע"א.

דב"פ לפרצופים העליונים, ואז ננסרים וחוזרים פב"פ, כי נמשכים להם האורות והמוחין לפרצוף הפנים כנודע, ואז מזדווגים פב"פ, ואז יתוקן גם אדה"ר, שהוא הכלים ואורית דפרצופים דמחצב הנשמות, לנסור אותן, ולהחזירן פב"פ, ולהמשיך להם האורות והמוחין והנרנח"י דפב"פ.

והנה נודע ונזכר לעיל, ונתבאר בהקדמה באורך ובפרטות, כי אי אפשר לשום פרצוף פרטי, מכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע דספירות והנשמות בכל העולמות, שיהיה פחות מה' פרצופים דכלים, ששורשם ארמ"ע והשורש, והם כחבת"ם, והם מד' אותיות הוי"ה והקוץ, והם כנגד א"ק ואבי"ע, והם שורשי: עור, בשר, וגידים, ועצמות, ומח' שבעצמות. ולפיכך נקרא כך עב"ג ע"מ, על שם סוף התפשטותם. והם מבירורי הכלים דמלכים, דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, דפרצוף התחתון, העולים להתברר ולהתתקן, ע"י הפרצוף העליון, ומבירורי הכלים דמלכים דב"ן, נתקן הפרצוף החיצון, הנקרא נהי"ם, והוא הגקרא עור, מכלים דמלכים דב"ן, [דב"ן] ומכלים דב"ן דמ"ה, ומבירור הכלים דמלכים דמ"ה, נתקן הפרצוף התיכון, הנק' חג"ת, והוא הנק' בשר, מכלים דמלכים דמ"ה, [דב"ן] ומכלים דמ"ה דמ"ה, ומבירור הכלים דמלכים דס"ג, נתקן הפרצוף הפנימי הג' דבינה, והוא הנק' גידים, מכלים דמלכים דס"ג, [דב"ן] ומכלים דס"ג דבינה דמ"ה. ומבירור הכלים דמלכים דע"ב, נתקן פרצוף היותר פנימי, הרביעי, הנק' חכמה, והוא הנק' עצמות, מכלים דמלכים דע"ב דחכמה, [דב"ן] ומכלים דע"ב דחכמה דמ"ה, ומבירור הכלים דמלכים דקוץ הי"ד, נתקן פרצוף היותר פנימי, החמישי, הנקרא כתר, והוא הנקרא מח' שבעצמות, מכלים דמלכים דכתר דב"ן, ומכלים דכתר דמ"ה. (ע"כ נמצא).

והנה מחצב הנשמות הנה, שנכללו באדם הראשון, עדיין היה מבחי' אחר באחור, כי יצא מזווג אב"א, דבחי' העליונה, כדסליק ברעותא. כנודע כי כן הוא הסדר, דכי אדם אין, שהוא הפרצוף התחתון, הנקרא בן לפרצוף העליון שעליו, שהוא המעלה הבירורים למ"ן לפרצוף העליון ההוא, או בפעם הראשונה סליק ברעותא, דהיינו הבירורים של פרצוף התחתון, עלו למ"ן לפרצוף העליון ההוא, ואז מזדווגים הדכר והנוקבא דפרצוף ההוא זווג דאב"א, כי גם הם עדיין עומדים אב"א, ומתקנים ומוציאין הפרצוף ההוא התחתון, שיעלה הבירורים דפב"פ דפרצוף העליון, ואז חוזרים פב"פ. ובעלות הבירורים דפב"פ דפרצוף התחתון אליהם, אז מזדווגים פב"פ, ומתקנים לפרצוף ההוא התחתון פב"פ, וכך היא המדה ממדרגה למדרגה, וכנז"ל בהקדמה. וכן הוא במחצב הנשמות, כשנכללו באדה"ר, כדי שעל ידי המצות שיעשה, יכוין להעלות הבירורים דפב"פ, ואז יתוקן גם הוא פב"פ, שימשכו לו מוחין נשמות דפב"פ.

והנה נודע, כי אור מחצב הנשמות הנה, נתהוה ויצא מבחינת זווג דאב"א דבחינה העליונה, שהוא זווג דסליק ברעותא, כנודע כי עדיין אדם אין לעלות מ"ן, שהם הבירורים דפב"פ, דבחי' הפרצופים העליונים, כי גם הם עדיין עומדים אב"א כנודע, כי כך היא המידה, וכנז"ל בהקדמה ע"ש, כי שם נתבאר ענין זיווג זה דכד סליק ברעותא באורך, ובפרטות כל הפרצופים ע"ש.

ואז נברא גוף אדה"ר, מבחי' הכלים די"ס כנודע, ויפח באפיו נשמת חיים, שהוא אור דמחצב הנשמות הנז', ועליו נאמר בנים אתם לה' אלהיכם, כדי שע"י התורה והתפלות והמצות שיעשה, יעלה מ"ן שהם הבירורים

נ ה ר ש ל ו ם

תוך בחינת הבתים, שהיא אות ה' אחרונה דהוי"ה. והם ז' היכלות, שהם בחי' העולם ההוא בעצמו, שהם השמים והארץ, והאוויר שביניהם. שבהם יושב האדם העליון, שהם: נשמה, וגוף, ולבושי מלכות, נתונים בהיכל מלך עליון, שהוא כללות העולם ההוא. באופן: כי אות י' שהיא החכמה, היא הנשמה, ואות ה' ראשונה, שהיא הבינה, הוא הגוף. ואות ז' שהוא ז"א, הוא הלבוש. ואות ה' אחרונה, שהיא המלכות, הוא ההיכל. וכל אות, כלולה מכל הד' בחינות: נשמה, גוף, לבוש, והיכל. וקוץ היו"ד שהוא הכתר, הוא שורש לכל הד' אותיות, ויש בו ד' שרשים, לד' בחי' הנז', דכל אות מד' אותיות דהוי"ה.

והנה הא"ק, הוא הקוץ דהוי"ה הכולל, שהוא הכתר לאבי"ע, ויש בו ארבע בחי' הנז', כי הא"ק שבו, הוא השורש. ותחתיו, הוא הנשמה, שהוא האצילות שבו. ותחתיו, הוא הגוף, שהוא הבריאה שבו. ותחתיו, הוא הלבוש, שהוא היצירה שבו. ותחתיו, הוא ההיכל, שהוא העשייה שבו. וכל זה הוא בערך עצמה, אבל בערך הכולל, כל בחי' הא"ק ואבי"ע הנז' שבו, הם שרשים, שהם א"ק, לא"ק ואבי"ע הכוללים.

ועליו מלביש א"ק ואבי"ע דאצילות, ונחלק ע"ד הנז'ל, ובערך הכולל, כל בחינותיה הם נשמה לא"ק ואבי"ע הכוללים.

ועליו א"ק ואבי"ע דבריאה, ונחלק ע"ד הנז'ל, ובערך הכולל, כל בחינותיה הם גוף לא"ק ואבי"ע הכוללים.

ועליו א"ק ואבי"ע דיצירה, ונחלק ע"ד

בע"ח שער מ"ב דרושי אבי"ע פ"א ופ"ב כתב, כי מן האין סוף נמשך ונתפשט ניצוץ א', שהוא בחי' אלהות. וזה הניצוץ נתלבש בכח ניצוץ אחר נברא, מכח עוצם הארתו, והוא נשמה דקה מאד מאד, והיא נקרא יחידה. וזו יחידה יש בה שורשי כל הי"ס, בהעלם ודקות גדול, שאי אפשר להיות לנאצלים יותר דקות ממנו, ועל הניצוץ הנז' נאמר, בנים אתם לה' אלהיכם. ואני אמרתי אלהים אתם. ויעל אלהים מעל אברהם. האבות הם הם המרכבה. והיא נשמתא דחיי, נשמתא דכולא, דבעי לאשלפא לה מדרגא לדרגא, כמבואר אצלינו במ"א בהקדמה ע"ש. ובי' ניצוצות האלו, הם הנק' תהו ובהו, אשר למעלה מהתהו, אין עוד, זולתי האפס המוחלט, שהוא הא"ס, שאין בו תפיסת המחשבה. ובי' בחינות אלו, נקרא בחי' כתר הכולל. והם הנק' בחי' עתיק ואריך שבכתר. והם קוץ היו"ד דהוי"ה הכולל, ובו שורש כל הארבע אותיות דהוי"ה. וממנו נאצלו ד' אותיות הוי"ה, שהם חבת"ם, והם טנת"א, והם הם אבי"ע, והם הם ד' יסודות: אש, רוח, מים, עפר.

והם נחלקים באופן זה: כי אות יו"ד דהוי"ה, היא כללות הרוחניות, שהם הנרנ"ח. ואות ה' דהוי"ה, היא כללות הגוף, שהם הי"ס, שיש בהם מדה וגבול, כמ"ש בהיכלות ר"ה, בשיעור קומה, שהוא רל"ז אלפים רבבות פרסאות כו'. וגוף זה מלובש תוך אות הוי' דהוי"ה, שהם הלבושים. כמ"ש ז"ל, בעשרה לבושים נתלבש הקב"ה כו'. ולבושים אלו הם

ועשיה. ועליהם מלבישים א"ק ואבי"ע דבריאה, הנעשה מבריאה דכל החמשה עולמות. ועליהם מלבישים א"ק ואבי"ע דיצירה. ועליהם מלבישים א"ק ואבי"ע דעשיה. הנעשים מיצירה ועשיה, דכל החמשה עולמות, ע"ד הנז"ל. וכן הוא בפרטי פרטות, כי ה' בחי' הנז', שהם: שורש, ונשמה, וגוף, ולבוש, והיכל, הוא בכל י"ס דכל פרטי פרצופי א"ק, וכן הוא בפרטי פרצופי האצילות (המלבישים לא"ק מטיבורא דיליה ולתתא).

ואח"ך כל פרטי פרצופי האצילות, המשיכו אור מכל פרטי בחינותיהם הנמצאות באצילות, ודרך המסך שהוא קרקע היכל האצילות, המשיכו אורם ע"י המלכות דמלכות דאצילות, שהיא עתיק דבריאה, והחתמו חותמם דאצילות, בבריאה. שורש, משורש. ונשמה, מנשמה. וגוף, מגוף. ולבוש, מלבוש. והיכל, מהיכל. וכיון שהוא חותם דאצילות, צריך שיהיו בו כל הבחי' שיש באצילות כולם. וכן ער"ו מבריאה, ליצירה, שנמשכו ונחתמו בו כל פרטי פרצופי הבריאה, שנמשכו בו מן האצילות. וכן ער"ו מיצירה, לעשיה, שנמשכו ונחתמו בו, כל פרטי פרצופי היצירה, שנמשכו בו מן הבריאה, הנמשכים בו מן האצילות. באופן שכל העולמות דא"ק ואבי"ע שוים במציאותם, וכל מה שיש בזה יש בזה, ואין חילוק ביניהם אלא במהות האור לבד.

וכן כתב בשער השמות פ"א, כי מכח הי"ס דאצילות הנחלקים לה' פרצופים: א"א, ואו"א, וזו"ן, והם נחלקים ל"ב פרצופים כנודע, הנה מכחם והארתם החזקה, יצאו תחתיהם הי"ס דבריאה, הנחלקים לה' פרצופים כוללים, ול"ב פרצופים פרטיים. כי הם חותם הי"ס דאצילות, דוגמתם ממש בכל פרטיהם, ע"ד הנז' באצילות ממש, רק שאלו הם חותם אותם דאצילות.

וכן אח"כ מכח הי"ס דבריאה, יצאו תחתיהם הי"ס דיצירה, דוגמת הי"ס דבריאה ממש בכל פרטיהם.

הנז"ל, ובכללות כל בחינותיו, הם לבוש לא"ק ואבי"ע הכוללים.

ועליו א"ק ואבי"ע דעשיה, ונחלק ע"ד הנז"ל, ובערך הכולל, כל בחינותיו, הם היכל לא"ק ואבי"ע הכוללים.

(א) והנה בתיקון העולמות, נכללו ונתקשרו כל העולמות זה בזה, באופן כי א"ק ואבי"ע דא"ק נעשו א"ק לכל העולמות כי א"ק שבו נשאר בבחי' א"ק לאבי"ע הפנימי שבו. והאצילות שבו, נעשו א"ק לאבי"ע דאצילות. ובריאה שבו, נעשה א"ק, לאבי"ע דבריאה. ויצירה שבו, נעשה א"ק לאבי"ע דיצירה. ועשיה שבו, נעשה א"ק לאבי"ע דעשיה. באופן, כי מה שהיה אבי"ע דא"ק מתפשט באורך, נעשה בעובי.

וכן ער"ו א"ק ואבי"ע דאצילות, נעשה אצילות, לאבי"ע דא"ק ואבי"ע. וכן א"ק ואבי"ע דבריאה, נעשה בריאה לכולם בעובי. וכן א"ק ואבי"ע דיצירה, נעשה יצירה לכולם בעובי. וכן א"ק ואבי"ע דעשיה, נעשה עשיה לכולם בעובי, כמבואר כל זה באורך בהקדמה ע"ש.

באופן, כי א"ק ואבי"ע דא"ק, המתפשט עתה באורך, שהוא הא"ק ואבי"ע הפנימי, המלביש לקו האור של הא"ס, כל פרטי בחינותיו נעשו מא"ק דכל ה' עולמות, כי הא"ק שבו, הוא הא"ק שהיה בו תחלה. ותחתיו האצילות שבו, שנעשה מא"ק דאבי"ע דאצילות. ותחתיו בריאה שבו, שנעשה מא"ק דאבי"ע דבריאה. ותחתיו יצירה שבו, שנעשה מא"ק דאבי"ע דיצירה. ותחתיו עשיה שבו, שנעשה מא"ק דאבי"ע דעשיה.

ועל הא"ק ואבי"ע הזה דא"ק, מלבישים א"ק ואבי"ע דאצילות, שזה בשוה, אשר כל בחינותיו נעשו מאצילות, דכל החמשה עולמות. כי א"ק שבו, נעשה מהאצילות דאבי"ע דא"ק. ותחתיו אצילות שבו, שנעשה מאצילות דאבי"ע שבו. ותחתיו בריאה שבו, הנעשה מאצילות דאבי"ע דבריאה. ותחתיו יצירה שבו, ותחתיו עשיה שבו, שנעשו מאצילות דאבי"ע דיצירה

הנהות ומראה מקומות

(א) עיין שער אבי"ע פרק ב' ועיין לעיל דף י"ט בהנהות ומ"מ אות ק'.

ואח"כ מכת הי"ס דיצירה, יצאו תחתיהם הי"ס דעשיה, ע"ד הנז"ל ביי"ס דיצירה בכל פרטיהם.

וכתב שם, כי כל אלו הספירות, מתחילת הי"ס דאצילות, עד סוף הי"ס דעשיה, כולם אלהות ואחדות גמור.

הרי מבואר גם מזה, כי כל העולמות דא"ק ואבי"ע שוים במציאותם, ואין חילוק והפרש ביניהם כלל, וכל פרטי אורות וכלים, דכל פרטי פרצופי האצילות, כולם נמצאים בבריאה, וכן ביצירה, וכן בעשיה, ואין חילוק ביניהם רק במהות האור, אמנם כולם אלהות ואחדות גמור כנז"ל.

ובודאי, כי שמות הכלים דפרצופי ביי"ע האלו, הם ממש כמו השמות דכלים דפרצופי האצילות ממש, המבוארים בשער השמות בעולם האצילות, שהרי הם חותם כלים דאצילות דוגמתם ממש. תדע, שהרי כתב בשער מ"ז פ"א סדר אבי"ע, ובשער ההקדמות בדרושי אבי"ע, ובכמה מקומות, כי חותם האצילות הנחתם בבריאה, וכן מבריאה ליצירה, ומיצירה לעשיה, היו אורות מאורות, וכלים מכלים, כי כל שם דכל כלי מכלים דאצילות, החתים שמו וחותרו ממש דוגמתו למטה בפרצוף שכנגדו למטה בבי"ע, אות מאות, וכן באורות.

נמצא, כי שמות הכלים והאורות שנתבארו בשער השמות בפרצופי האצילות, הנה דוגמתם ממש הם בפרצופי ביי"ע, וא"כ כפי זה צריך להבין, שהרי שמות הכלים דבי"ע שכתב בפ"ה משער השמות, אינם דוגמת כלים דאצילות שנתבארו שם בפ"ג וד'. גם מ"ש שם, ובכמה מקומות, כי כל הכלים דבי"ע, וגם הנפש והרוח (ב) כולם נקרא עולם הפירוד, ומן הנשמה ילמעלה נקרא אלהות. וכאן כתב כי כל אלו הספירות מתחילת הי"ס דאצילות עד סוף הי"ס דעשיה כולם אלהות ואחדות גמור. אמנם דע, כי זה האבי"ע הנז"ל, שכל כליהם ואורותיהם שוים כנז"ל, הם הם מ"ש

בשער השמות, שכל אלו הספירות מתחילת הי"ס דאצילות, עד סוף הי"ס דעשיה, שכולם אלהות ואחדות גמור כנז"ל, אלו הם פנימיות העולמות, הנקרא בחי' הנשמות, שכולם שוים, ואין בהם שום חסרון ושינוי כלל, ואלו בערך הכולל נקרא אבי"ע דאצילות.

אמנם שמות הכלים דפרצופי ביי"ע, שנתבארו בשער השמות פ"ה, הם דחיצוניות העולמות, ועליהם הוא מה שכתב בשער השמות, כי כל הכלים דבי"ע, וגם הנפש והרוח נקראו עולם הפירוד. ומן הנשמה ולמעלה, נקרא אלהות. שהרי כתב שם, כי בכלים האמצעיים דז"א דבריאה, מתלבש הרוח שלהם, והם בחינת אותם הרוחין, הנזכר בהיכלות פרשה פקודי, שהם שם סטיטרי"א ארי"ה סניני"ה, והנפש שלהם המתלבש בכלים החיצוניים, הם בחינת החיות הנזכרים בהיכלות ההם דפרשת פקודי, ואתקרי בוק כו', וכתב שאותם דפרשת פקודי הם דבריאה.

והנה בשער פנימיות וחיצוניות דרוש ב' כתב, כי באצילות יש אבי"ע דחיצוניות, ואבי"ע דפנימיות. ושמות ג' הכלים דבי"ע התחתונים, שנתבארו בשער השמות פ"ה, הם ע"ד שמות הכלים דבי"ע דחיצוניות דאצילות. וג' הכלים דאצילות שנתבאר בשער השמות פ"א, הם דבי"ע דפנימיות דאצילות. ובפ"א כתב, כי בכל עולם מא"ק ואבי"ע, יש חיצוניות ופנימיות, ופנימיות דעשיה הנק' נשמות, הוא כלול מה' פרצופים: א"א, ואו"א, וזו"ן, וכל פרצוף מהם, הוא כלול גם הוא מכל החמשה פרצופים: א"א, ואו"א, וזו"ן, והם ה' בחינות: נרנח"י, וכולם נקראו נרנח"י דנפש דכללות העולמות, ונקראו מלכות דכללות.

וכן ער"ו בחיצוניות העשיה הנקרא אופנים, ויש בו ה' פרצופים, כל פרצוף כלול מכל הה' פרצופים, ע"ד הנז"ל בפנימיות. וכן ער"ו בפנימיות וחיצוניות דיצירה, והפנימיות שבו הוא הרוחין, והחיצוניות הם

הגהות ומראה מקומות

(ב) עי' ע"ה שער הצלם פ"א, ובתלמוד ע"ס שיעור ט"ז דף א' תצ"ה באור פנימי ד"ה אלהיות ואחדות.

בחיצוניות הזה דבי"ע, כמבואר שם בשער השמות, שבכלים הפנימיים דו"א דבריא, שהם עשרה צירופי הוי"ה, מתלבשים הכלים הפנימיים דו"א דאצילות, והוא דחיצוניות דו"א דאצילות כנו"ל, ובודאי שהם דוגמתם, והם עשרה צירופי הוי"ה, כנו"ל כי שמות הכלים דבי"ע התחתונים, הם ע"ד שמות הכלים דחיצוניות דו"א דאצילות, וכלים האמצעיים דו"א דאצילות, שהם עשרה צירופי אדנ"י, הם מתלבשים בכלים הפנימיים דו"א דיצירה, וכלי החיצון דו"א דאצילות, שהם עשרה צירופי אלה"ם, הם המתלבשים בכלים הפנימיים דו"א דעשיה, ועד"ז כל הפרצופים, כל זה בחיצוניות דאבי"ע, וכל זה האבי"ע דחיצוניות, נק' בערך הכולל בי"ע.

אמנם מה שכתב בשער הכסא (ד) וההיכלות, כי בכל עולם ועולם מאבי"ע, הי"ס הכוללים דאותו עולם, הם נחלקים לז' היכלות יכסא, באופן זה, כי כחב"ד, שהם: עתיק ונוק', ואריך ונוק', ואו"א וישסו"ת, הם היכל השביעי העליון, הנק' קדש קדשים, ר"ל, קדש: כתר, קדשים: חו"ב, ואלו הכחב"ד הם הנק' כסא, והזו"ת שהם הזו"ן ויעקב ורחל, (ה) הם השש היכלות התחתונים, כי היכל לבנת הספיר, כולל יסוד ומלכות, והוא ההיכל התחתון.

למעלה ממנו הוא עצם השמים, שהוא ההוד, למעלה ממנו הוא היכל נגה, שהוא הנצה, למעלה ממנו הוא היכל הזכות, שהוא הגבורה, למעלה ממנו הוא היכל אהבה, שהוא החסד, למעלה ממנו הוא היכל הרצון, שהוא הת"ת, ואלו הו' היכלות, הם השש מעלות לכסא, שהוא הכחב"ד הנו"ל, שהוא ההיכל השביעי ק"ק.

וכעד"ז נחלקים הי"ס דכל פרצוף ופרצוף, דכל פרצופי עולמות אבי"ע, וכן הוא בפרטי פרטות, וכ"ז הוא, בין בפנימיות, בין בחיצוניות, אמנם מה שכתב בשער מ"ז שער סדר אבי"ע, הוא באבי"ע דחיצוניות, והוא זה.

המלאכים, וכולם נפרטים ע"ד הנו"ל בפנימיות וחיצוניות דעשיה, וכולם נק' רוח דכללות, ונק' ז"א בערך כללות העולמות.

וכן עד"ז בפנימיות וחיצוניות דבריא, הנפרטים ע"ד הנו"ל בעשיה, והפנימיות הוא הנשמות, והחיצוניות הוא השרפים, והם הכסא, אשר בו הרוחין קדישין הנזכר בהיכלות דפקודי, וכולם נקראו נשמה ובינה בערך כללות העולמות.

וכן עד"ז בפנימיות וחיצוניות דאצילות, וכולם נקראו חיה וחכמה, בערך כללות העולמות.

וכן עד"ז בפנימיות וחיצוניות דא"ק, וכולם נקראו יחידה וכתר, בערך כללות העולמות.

הרי בפירוש כתב כאן, כי מה שכתב בשער השמות פ"ה, כי בכלים ההם דו"א דבריא, מתלבשים הרוחין והחיות הנזכר בהיכלות דפקודי, הם דחיצוניות עולם הבריא, הנקרא שרפים וכסא, ולא דפנימיות הבריא, הנקרא נשמות, וכן הוא ודאי בכלים ואורות ההם דיצירה ועשיה, הנזכר שם בשער השמות, שכולם דחיצוניות ולא דפנימיות.

וכן גם כל אלו הכלים והאורות דחיצוניות דבי"ע הנזכר בשער השמות, גם הם נעשו מחותם אורות וכלים דחיצוניות דאצילות, כי שמות הכלים דבי"ע דחיצוניות דו"א דאצילות, הם כמו השמות דבי"ע התחתונים, וכמו שכתב בדרוש ב' דשער חיצוניות ופנימיות, כי שמות הכלים דבי"ע התחתונים שביארנו בשער השמות, הם ע"ד שמות הכלים דבי"ע דחיצוניות דו"א דאצילות ע"כ.

וזה פשוט, כי כל פרטי בי"ע יצאו מחותם האצילות, כי שם נגמר (ונעלם) [ונשלם] אור המאציל העליון, ובאלו (ג) הכלים הנזכר בשער השמות, שהם הכלים דחיצוניות דבי"ע כנו"ל, הוא מה שיורדים הכלים דחיצוניות דאצילות, להתלבש בכלים הפנימיים דבי"ע, להיות נשמה להם, וזה הוא בעת המיעוט, וכל זה הוא

הגהות ומראה מקומות

דרך כתב"ד וז"א דאצילות, ונתלבשה במלכות דאצילות, ועברה דרך כתב"ד וז"א דבריאה, ונתלבשה במלכות דבריאה, ועברה דרך כתב"ד וז"א דיצירה, ונתלבשה במלכות דיצירה, וירד והאיר בכל פרצופי העשיה. וכל זה היה בעת המיעוט, וזה היה לתועלת העולמות, לקשרם זה בזה. אמנם ודאי כי יש הפרש וחילוק ביניהם, כפי ריבוי ומיעוט המסכים הנז"ל.

בריאה: כתב עוד בשער סדר אבי"ע פ"ו, הכלים דבריאה, הם אלו: אכתריאל הוא אריך. י"ה, יהו"ה, הוא אבא. צבאות, הוא אימא. ואלו הג"ר, הם הכסא. וגופא דז"א, נק' מטטרון. וגופא דנוק', נק' סנדלפון. ונפש דכל הכלים דבריאה, נמשך מאור התנוצצות עשר כלים דאצילות, המכים במסך דבריאה. ורוחם, נמשך מהכאות י"ס דחיצוניות דבינה דאצילות, במסך הנז'. ונשמתם, מהכאת י"ס דפנימיות דבינה דאצילות, במסך הנז'. ונקודת מלכות דאצילות, כלי ועצמות שלה, בקעה ושברה המסך דבריאה וירדה ונתלבשה ברישא המגולה דא"א דבריאה.

יצירה: מהתנוצצות אור כלים ועצמות דפנימיות דז"א דאצילות, שבקע המסך שבין אצילות דבריאה, וירד והכה במסך שבין בריאה ליצירה, ומהתנוצצות אור ההוא, נעשה רישא דא"א דיצירה. ומהתנוצצות אור הכאת י"ס דחיצוניות דז"א דאצילות במסך הנזכר, נעשו כלים לכל פרטי היצירה.

ונשמת או"א דיצירה, נמשך מאור אכתריאל דבריאה, שירד ובקע המסך דיצירה, ונעשה נשמה לאו"א. ורוחם, מאור מטטרון דבריאה, ע"ד הנז"ל. ונפשם, מאור סנדלפון דבריאה, ע"ד הנז"ל. נשמת ז"א דיצירה, הוא מטטרון. ורוחו, הוא סנדלפון. ונפשו, הוא מיטטרון בירד.

נשמת נוק' דז"א דיצירה, הוא סנדלפון. ורוחה, הוא מיטטרון בירד. ונפשה, הוא סנדלפון שני תחתון, נמשך מכח העליון, וזה התחתון נק' אופן אחד בארץ.

עשיה: רישא דא"א דעשיה, הוא עצמו סנדלפון דנפש דנוק' דיצירה. והוא הנק' שר היצר, והוא בגימטריא יצר, ובגימטריא פ"ר.

והענין, כי היושב על הכסא הנז"ל, שהם הכתב"ר, הוא באופן זה, כי אור הא"ס הגנוז בכתר דא"ק, נתלבש בחכמה דא"ק, וירדה החכמה הנזכר, ועברה דרך בינה (דז"א) [וז"א] דא"ק, וירדה ונתלבשה במלכות דא"ק, וירדה המלכות הנזכר עם החכמה ואור הא"ס מלוכש בה, ושברה המסך שעל גבי האצילות, בכח אור החכמה, וירדה ונתלבשה בכסא דאצילות, שהם הכתב"ד, והאיר בכל פרצופי האצילות, וכולם מקבלים אור הא"ס, דרך מסך החכמה דא"ק לבד, ומקבלים הארה שלימה מאור הא"ס, המלוכש בחכמה, ומזדככים עד שאפילו הכלים שלהם נעשים אלהות גמור, ועליהם אמרו, איהו וגרמוי חד בהון, וכולם נקרא יו"ד דשמא קדישא הכולל, כי כולם בחכמה עשית.

ואח"כ אור הא"ס הנז' הגנוז בכתר דא"ק, ומלוכש בחכמתו, נתלבש גם בבינה דא"ק, ודרך מסך הבינה הנז', עבר אור הא"ס דרך זו"ן דא"ק, ודרך כתר וחכמה דאצילות, ונתלבש לבוש גמור גם בבינה דאצילות, שהיא התבונה, ודרך מסך התבונה הנזכר, עבר האור דרך ז"א דאצילות, ונתלבש במלכות דאצילות, וירדה ובקעה המסך שע"ג הבריאה, ונתלבשו כתב"ד דתבונה הנזכר, בכתב"ד דבריאה, והם הנק' כסא דרחמי. ושש קצוות שלה, בו"ק דבריאה, והם שש מעלות של הכסא. ומלכותה, במלכות דבריאה, והיא כסא דדינא, תכלת, סנדלפון. ודרך מסך דתבונה האיר הא"ס בכל פרצופי הבריאה.

ואח"כ עוד החכמה הנזכר דא"ק, עם אור הא"ס המלוכש בה, עברה דרך הבינה דא"ק, ונתלבש בז"א המלכות דא"ק ודרך כתב"ד דאצילות, ונתלבשה בזעיר אנפין דאצילות, ועברה דרך המלכות דאצילות, ודרך כתב"ד דבריאה, ונתלבשה בזעיר אנפין דבריאה, ודרך המלכות דבריאה ירד והאיר בכל פרצופי היצירה.

ואח"כ עוד החכמה הנזכר דא"ק, עם אור הא"ס המלוכש בה, עברה דרך הבינה וז"א דאדם קדמון, ונתלבשה במלכות דא"ק, ועברה

הצפרניים, ונעשה עור ע"ג עור, והוא להפסיק בין עור דו"א, לקלי נוגה, שלא תתאחו בו, ולכן הושם העור ההוא דבינה ביניהם, כנשר יעיר קינו.

ונק' חשמל, אבל אינו חשמל ממש, אלא כעין חשמל, ואינו מכלל המלבושים שהם המקיפים עליו מבחוץ, והם חוץ מגופו, אבל זה העור הוא נחשב מכלל גופא דו"א. אבל המלבושים, הם אורות מקיפים, הנמשכים ג"כ עם הצלם דמוחין הנז"ל, (הנמשך לו"א בכל עת שנמשכים לו מוחין, והם דוגמת הצלם הנזכר) שנמשך ונתלבש תוך ה' בחינת: עב"ג ע"מ הנז"ל דגופא דו"א, כך דוגמתו ממש, נמשך צלם דמוחין מקיפים, כלול מה' בחי' נרנח"י, מקיפים עליו מבחוץ, ה' מקיפים, כל מקיף כלול מנרנח"י, וכולם הם נק' בחינת אור מקיף דיושר דו"א. ועליהם יסובבו העיגולים דו"א, וגם הצלם דמוחין המקיפים ההם, הם וגם הם, נמשכים מלובשים תוך ה' בחי' כלים דמקיפים, שהם המלבושים דאו"א, ונמשכים ומתלבשים תוך חמשה בחי' כלים דמקיפים דלבושים דו"א, ע"ד הנז"ל בצלם דמוחין הפנימיים. וכן ע"דו בכל צלם דמוחין הנמשך לזו"ן בכל עת, וכן בפרטי פרטות דפרצופי אבי"ע.

וכתב בשער הקלי' שער מ"ט פ"ו, כי ההיכלות והשרפים והחיות והאופנים דבי"ע, הם בחשמל דבי"ע, עם הג' כלים שלהם, והרוחין והנפשי' הנז' בפקודי, ועליהם מלבוש חשמל, ועליו הנוגה, ועליו הג' קליפין. וכל זה הוא במחצב המלאכים, ולפנים מהם הוא מחצב הנשמות, המלביש למחצב הספירות, והוא בכל אבי"ע דכל פרט.

והנה בתוך העור הנז"ל, שהם הכלים דנפש, שם הוא מקום השרפים והחיות והאופנים. הרי מפורש, כי בכלים החיצוניים דאבי"ע, שם הוא מקום השרפים והחיות והאופנים. וכבר ביארנו לעיל, ממה שכתב בפ"א משער חיצוניות ופנימיות, כי הוא בחיצוניות דאבי"ע דחיצוניות ודפנימיות, ושמות הכלים דבי"ע שכתב בשער השמות, הם בפנימיות דזה החיצוניות. וכמבואר לעיל ממ"ש בפ"א משער חיצוניות ופנימיות.

נשמת או"א דעשיה, הוא הדריניאל. ורוחם, קמואל. ונפשם, מלכיאל.

נשמת ז"א, הוא קמואל. ורוחו, מלכיאל. ונפשו, הוא צדקיאל.

נשמת נוק' דז"א, הוא מלכיא"ל. ורוחה, צדקיא"ל. ונפשה, עטוריא"ל.

מטטרו"ן מלך ביצירה. וז' השרים דיצירה, הנהגתם בחול. שמוע"אל למעלה בכריאה, והוא הוא ענפי"אל יהו"אל. ז' השרים דבריאה, נק' ז' הסריסים, והנהגתם בשבת.

ונראה שאלו הכלים ואורות דבי"ע שכתב כאן, הוא בחיצוניות דחיצוניות, ושמות הכלים והאורות דבי"ע שכתב בפ"ה משער השמות, הוא בפנימיות דחיצוניות. וכן הוא מפורש ממש בפ"ו משער מ"ב שער דרושי אבי"ע, כי הכסא והשרפים והחיות והאופנים, הם בחיצוניות דאבי"ע דחיצוניות. והענין הוא בקיצור, עם מה שכתב במ"א, כי בכל עת שנמשך צלם דמוחין לו"א, הוא נמשך כלול מה' בחינת נרנח"י, דנפש ורוח ודנשמה ודחיה ודיחידה, והוא נמשך מלובש בה' בחי' כלים דאו"א, שהם: עור, בשר, וגידים, ועצמות, ומוח שבעצמות. והם כתר וחכמה ובינה וז"ק ומלכות דפרצוף ההוא דאו"א, המתייחס אל הצלם דמוחין ההם, כפי המצוה והעת ההיא.

והנה הנרנח"י דיחידה, המלובש במוח שבעצמות דאו"א, נמשך ומתלבש תוך פרצוף הכתר, שהוא המוח שבעצמות דפרצוף ההוא דז"א, הראוי והמתייחס למוחין ההם. והנרנח"י דחיה, המלובש בעצמות דאו"א, נמשך ומתלבש בפרצוף החכמה, שהוא העצמות דפרצוף ההוא דז"א. והנרנח"י דנשמה, המלובש בגידים דאו"א, נמשך ומתלבש תוך פרצוף הבינה, שהוא הגידים דפרצוף ההוא דז"א. והנרנח"י דרוח, המלובש בבשר דאו"א, נמשך ומתלבש תוך פרצוף הו"ק, שהוא הבשר דפרצוף ההוא דז"א. והנרנח"י דנפש, המלובש בעור דאו"א, מהראוי היה שימשך ויתלבש בפרצוף המלכות, שהוא העור דפרצוף ההוא דז"א, אבל לא כן הוא, אלא שהוא נמשך מחוץ לפרצוף המלכות, שהוא העור דפרצוף ההוא דז"א, סובב ומקיף עליו כולו מכל צדדיו ומתחת רגליו, והוא בחי'

בי"ע, נק' חיצוניות לאצילות, המתלבש בתוכם, והוא פנימיות אליהם. וכן האצילות, נק' חיצוניות לא"ק, המתלבש בתוכו, והא"ק פנימיות אליו. והא"ק נק' חיצוניות לאור הא"ס, המתלבש בתוכו, שהוא שורש וחיות הכל.

וזה שאמרנו, שהפרצוף התחתון נק' חיצוניות לפרצוף העליון המתלבש בו, הוא הכלים לכלים, והאורות לאורות. אבל לא שהאורות של התחתון, יקראו חיצוניות, בערך הכלים של העליון, אלא הכלים לכלים, והאורות לאורות. וזה באצילות ובא"ק. אבל בבי"ע, אפילו הכלים דאצילות, יקראו נשמות ופנימיות לבי"ע. וזה בעוד שעדיין לא נגמר בירור ותיקון הכלים דבי"ע, ולא נודככו לגמרי, ועדיין נקראים חיצוניות, שהוא אבי"ע דחיצוניות. אמנם אחר זמן תיקונם וזיכוכם לגמרי, אז הם מתעלים יותר, ונכנסים לפנים, ומלבישים לאבי"ע דפנימיות, ונעשה אלהות גם הוא כמוהו, כנודע כי אבי"ע דפנימיות, כולו אלהות ואחדות גמור, מראש עשר ספירות דאצילות, עד סוף י"ס דעשיה, כמבואר בפ"א דשער השמות, וכנז"ל, כי באצילות אפי' הכלים שבו, הם אלהות גמור, כי על האצילות אמרו בתיקונים, איהו וגרמי חד בהון, וכ"ש בא"ק.

אמנם בערך העצמות ואור הא"ס המלוכש בהם, נק' כלים, אמנם הם אור זך ובהיר בתכלית הבהירות, אמנם ודאי כי יש הפרש וחילוק גדול, בין ערך אורות הכלים דא"ק, לאורות הכלים דאצילות. וכן באצילות עצמו, יש חילוק בין אורות דכלים דפרצוף העליון, לאורות דכלים דפרצוף התחתון המלבישו, עד שיקראו הכלים דפרצוף העליון, פנימיות לכלים דפרצוף התחתון המלבישו. וכן הוא בפרטי פרטות, כי כל פרצוף היותר גבוה ופנימי מחבירו, הנה הוא קרוב אל אור הא"ס, מדרגה אחת יותר מהפרצוף התחתון החיצון המלבישו, והוא מקבל אור הא"ס בקירוב ובהרחבה, יותר מהפרצוף החיצון מדרגה אחת, ולפיכך יקרא

אבל פנימיות דאבי"ע דחיצוניות ופנימיות דאבי"ע דפנימיות דבי"ע, כולם שוים בכלים דאצילות, כי כולם אלהות ואחדות גמור, מתחילת הי"ס דאצילות, עד סוף הי"ס דעשיה כנז"ל.

כלל העולה, כי אבי"ע דחיצוניות, ואבי"ע דפנימיות, שוים במציאותם. כי פנימיות דפנימיות, ופנימיות דחיצוניות, שהוא האצילות דשניהם, שוים בכליהם, והם כלים דאצילות, והם אלהות ואחדות גמור, מתחלת הי"ס דאצילות עד סוף מלכות דעשיה שלהם. והחיצוניות דחיצוניות, וחיצוניות דפנימיות דשניהם, שהוא בי"ע דשניהם, שוים בכליהם, והם כלים דבי"ע. ובכלים החיצוניים דבי"ע דשניהם, שם הוא מקום השרפים והחיות והאופנים.

גם ענין פנימיות וחיצוניות. והענין בקיצור נמרץ, ידוע כי כל העולמות מראש א"ק עד סוף העשיה, כלולים מחיצוניות ופנימיות. וכל אחד משניהם, נחלק לחיצוניות ופנימיות, ואין לך שום בריה שאינה כלולה מחיצוניות ופנימיות. אמנם החיצוניות דכללות כל העולמות, הם (ו) העיגולים דכל העולמות. והפנימיות, הוא היושר דכל העולמות. וכל אחד נחלק לחיצוניות ופנימיות, שהם: הכלים, והאורות, גוף, ונשמה. כי הכלים שהם הי"ס דכל פרצוף, נק' חיצוניות, בערך הפנימיות, שהם האורות, והנרנח"י המלוכשים בהם. וכן בפרטות הי"ס, הנחלקים לשלשה פרצופים: נה"י, חג"ת, וחב"ד, מתלבשים זה בתוך זה, כי פרצוף דנה"י המלביש לפרצוף חג"ת, נק' חיצוניות, בערך פרצוף חג"ת, המתלבש בתוכו. ופרצוף חג"ת, נק' פנימיות אליו. ופרצוף חג"ת, נק' חיצוניות, בערך פרצוף חב"ד, המתלבש בו. והחב"ד, הוא פנימיות אליו. וכל זה הפרצוף, הכלול מחב"ד וחג"ת ונה"י, נק' חיצוניות, בערך הפרצוף העליון המתלבש בו. וכן עד"ז מפרצוף לפרצוף, עד א"ס. וכן עד"ז בכללות, כי כללות עולמות

הגהות ומראה מקומות

(1) עיין ע"ה שער סנת"א פרק ר'.

א' יותר מהם. וכעד"ז הוא בבירורים המתבררים ונתקנים למחר, שעולים ומלבישים לבירורים שנבררו ונתקנו היום, ונעשים חיצוניות להם, והבירורים של היום הם פנימיות להם, כי כבר נתקנו ועלו למדרגה יותר עליונה ממה שהיו בה היום, והם לפנים מהם קרובים אל המאציל, מדרגה אחת יותר מהם, כי הבירורים שנבררו ועלו ונתקנו היום, הנה הבירור והתיקון ההוא, נקרא בירור ותיקון בערך המדרגה ההוא, אבל בערך מדרגה יותר פנימית עליונה, עדין צריכים בירור ותיקון יותר. ולפיכך למחר, בעת עלות הבירורים החדשים ותיקונם, גם בעת ההיא, נבררים ונתקנים הבירורים שנבררו ונתקנו היום, בירור ותיקון יותר מעולה, ועולים ונכנסים ומלבישים למדרגה יותר עליונה, ממה שהיו בה היום, למקום שהיו בה הבירורים של אתמול, ומתקרבים אל המאציל מדרגה אחת יותר, ומודככים יותר, והבירורים של מחר עולים למקום שהיו בה אלו הבירורים. וכן עד"ז, גם הבירורים של אתמול, נבררים בעת ההיא בירור יותר מעולה, ועולים ונכנסים למדרגה יותר עליונה ממה שהיו בה, ומתקרבים אל המאציל מדרגה אחת יותר, ומודככים יותר.

וכן עד"ז, נעשה בכל העולמות, כי עולים מיום ליום לשבוע, ומשבוע לחדש, ומחדש לשנה, ומשנה לשמטה, ומשמטה ליובל, ומיובל ליובל, עד המאציל העליון, עד שבכל יום נשלמה מדרגה אחת הסמוכה אל המאציל. להתתקן ולהזדכך תיקון וזיכוך שלם, ונדבק במאציל. וכן עד"ז, הוא בירור ותיקון וזיכוך וימי בראשית, אלא שהם מיום ליום לשבוע, ומשבוע לשבוע לחדש, ומחדש לחדש לשנה, ומשנה לשנה לעשר שנים, ומעשר לעשר למאה שנים, וממאה למאה לאלף שנים, ומאלף לאלף עד שתא אלפי שני, ע"ד הנו"ל, עד שבשתא אלפי שני דהוי עלמא חד, נשלמו כל העולמות להתברר ולהתתקן ולעלות ממדרגתם, מדרגה אחת שלימה, כל פרט למדרגה שעליו, כי שתא אלפי שני, הוא זמן בירור ותיקון ועליית עלמא חד, שהוא מדרגה אחת לכל העולמות, ודי בזה למבין, כי לא נוכל להרחיב עוד הדיבור

פנימיות לפרצוף החיצון המלבישו, כי כפי קרבתם אל המאציל, כך הוא זיכוכם ובירורם.

והמשכיל יבין, כי כל אלו המאורות, מן המאציל העליון יצאו, ונתפשטו ונשתלשלו כל א', כפי שיעור הבירור והתיקון הצריך לו, כפי שיעור מיעוט, או ריבוי הבירור והתיקון הצריך להם, כך הוא קירובם וריחוקם מן המאציל, כי האור שאינו צריך זמן רב לבירורו ותיקונו, הוא יותר זך מחבירו, והוא עליון וקרוב אל המאציל יותר, מהאור הצריך זמן יותר לבירורו ותיקונו, וכולם מאור המאציל העליון יצאו, ונתפשטו מדרגה למטה ממדרגה, ומדרגה לפנים ממדרגה, מראש א"ק עד העשיה, ונפרטו לכמה אלפי רבבות עולמות דא"ק ואבי"ע, זה לפנים מזה, מלבישים זה את זה בשוה, ומספר כללות פרטותם הוא, כפי מספר ימי שני זמן בירורם ותיקונם, שהם שתא אלפי שני דהוי עלמא, וזה בבחינת ששת ימי בראשית, שהם שתא אלפי שני דהוי עלמא, שהם בבחינת פרטי פרצופי ו"ק, חג"ת ונה"י דחג"ת, אשר הם נפרטים: לשנים, ולחדשים, ולשבועות, ולימים לבד. ובכל יום נתקן פרט אחד רכללות א"ק ואבי"ע, כפי סדר מטבע מה שנעשה בו ימי בראשית.

וכעד"ז הוא בירור ותיקון סדר הזמנים, שהם בבחינת פרטי פרצופי ו"ק, נה"י וחג"ת דנה"י, שמשם התחילו לשמש המאורות. אמנם הם נפרטים: ליובלות, ולשמיטות, ולשנים, ולחדשים, ולשבועות, ולימים. ובכל תפלה, ובכל כצוה, הנעשים באותו יום, מתבררים ועולים בירורים חדשים, אשר לא נבררו ולא עלו מיום שנברא העולם עד היום הזה, ואלו הבירורים שנבררו ונתקנו היום, עולים ומלבישים לבירורים שנבררו ונתקנו אתמול, ונעשים חיצוניות להם, והבירורים של אתמול, הם בערך פנימיות להם, כי הם לפנים מהם, וקרובים אל המאציל, מדרגה אחת יותר מהם. ואלו הבירורים של אתמול, הם בערך חיצוניות, לבירורים שנבררו ונתקנו ביום תמול שלשום, ובירורים דתמול שלשום, הם פנימיות להם, כי הם לפנים מהם, וקרובים אל המאציל מדרגה

הכל הוא בירור ותיקון פרצוף האחור, הנק' ר"ק, ונק' חיצוניות ונקראים כלים, ונק' ב"ע. והוא ע"י ישו"ת, הנקרא גם הם ר"ק, ונק' חיצוניות, ונק' כלים, ונק' ב"ע, בערך אר"א עילאה. ואות הזיווג הנז' בימי החול, אינו זיווג שלים דו"ן, אלא דייעקב ורחל.

ואח"ך בערב שבת לעת ערב, יוצאים אבי"ע דקדושה מתוך ימי החול, עם הברורים שביירו, ומתעלים ועולים למקום שהיו בששת ימי בראשית, עד שנשאר י"ד ז' מדרגות פניות בין הקדושה לימי החול, וגם מתעלים ב"ע דאצילות למקום ושורשם העליון דאצילות, וכל הברורים והתיקונים הנבררים ונתקנים ביום שבת, מתוך ב"ע דקדושה, ע"י התפילות והמצות, אע"פ שיש בנין אב"א, ונסירה, ופנים בפנים, הוא בערך היום עצמו, אבל בערך הכולל, הכל הוא בירור ותיקון פרצופי הפנים, הנקרא ג"ר, ונק' פנימיות, ונק' אורות, ונק' אצילות. (והוא ע"י אר"א עילאין, הנק' גם הם ג"ר, ונק' פנימיות, ונק' אורות, ונק' אצילות) והוא פרצופי פנים, לכל מה שנתקן בששת ימי החול, ונעשה הכל ביום אחד, כי ג"ר חשובות כאחד. ואז יש זיווג שלים לזו"ן, כי כבר יש להם בחי' חיה דכללות האצילות.

והנה ער"ז ממש נעשה בשמטה, כי כל הברורים והתיקונים הנבררים ונתקנים בו' שנים של השמיטה, ע"י התפלות והמצות, אע"פ שיש בנין אב"א, ונסירה, ופנים בפנים, וזיווג, הכל נק' חיצוניות, ונק' אחור, בערך מה שנברר ונתקן בשנת השמיטה, ע"י התפלות והמצות, כי כל מה שנברר ונתקן בשנת השמיטה, הוא בחי' פרצופי פנים, לכל ששת השנים של השמיטה, אע"פ שיש בנין אב"א, ונסירה, ופ"פ, הכל הוא בחי' פנים. כל יום משס"ה ימי השמטה, מתקן ששה ימים כנגדו, מימי ששה שנים של השמטה.

הצריך, כי הדברים עתיקים, עמוק עמוק, והמשכיל יבין, ועיין תיקוני זוהר חדש דקמ"ג ע"א דפוס קושטא.

באופן, כי הענין חיצוניות ופנימיות, הוא בערכין, כי האור היותר זך ופנימי, נק' פנימיות, לאור היותר גרוע וחיצון ממנו, אמנם הכלים דכל הפרצופים, יקראו חיצוניות אמיתי, לאורות והנרנח"י המלוכשים בהם.

גם הו"ק דכל פרט, נק' חיצוניות, בערך הג"ר. והכל ענין אחד כי הו"ק נק' כלים, כי הכלים דכל הי"ס הם מן הו"ק, שנחלקין לתרין תרין פרקין, להיות כלים לכל הי"ס כנדע. וכל אורות הם מן הג"ר, שמתפשטים ומתלבשים בכל הי"ס, שהם אותם התרין תרין פרקין. וגם אחר ההתחלקות וההתפשטות הנז', לא נשתנו האורות והכלים מכמו שהיו, כי התרין פרקין דכל כלי מן מו"ק, שנעשו כלי לכל פרט, אינם אלא בחי' ר"ק לאותו הפרט, והאור, שהוא פרק א' מן הג"ר, הוא הג"ר דאותו הפרט. וכעד"ז הולכים ומתחלקים ונפרטים הכלים והאורות הנז' לאין קץ, ואינם משתנים כלל מכמו שהיו, אלא שבזה עולים ומתבררים יותר, ומזככים יותר.

גם כללות פרצופי האחור, נק' חיצון, בערך פרצופי הפנים. והוא הוא הדבר אשר דברנו, פרצופי האחור דזו"ן נק' ר"ק, בערך פרצופי הפנים, הנק' בערכם ג"ר. ובירור ותיקון פרצופי האחור דזו"ן, הוא בירור ותיקון דכלים ואורות דנשמה, והוא ע"י ישו"ת, הנק' נשמה, בערך זו"ן. והם הו"ק דאר"א, והם חיצוניות לאר"א עילאין, הנק' חיה, שהוא הפנים, ונק' אצילות בערך ישו"ת, הנק' בערכם ב"ע. ובירור ותיקון פרצוף הפנים דזו"ן, הנק' ג"ר, הוא ע"י אר"א עילאין, הנק' ג"ר בערך ישו"ת.

והנה כל הברורים והתיקונים הנבררים ונתקנים בו' ימי החול, ע"י התפילות והמצות, אע"פ שיש בהם נסירה, ופנים בפנים, וזיווג

הגהות ומראה מקומות

(1) עיין שער מאמרי רשב"י זיע"א דף כ"ו ע"ג. ובתלמוד יום שיעור ט"ז דף א' תס"ג באור פנימי ד"ה המקום של אלו הי"ד.

שחרית, מנחה, וערבית, הוא זה, כי תפלת שחרית, היא באבי"ע הפנימי. ותפלת מנחה, היא באבי"ע האמצעי. ותפלת ערבית, היא באבי"ע החיצון.

וכבר נת"ל בהקדמה דף כ"ט ד"ה זה הכלל, כי כמו שמתחלקים ונפרטים הי"ס דכל עולם, ליי"ב פרצופים, כן הוא בכל פרטי י"ס דכל פרצוף, דכל פרטי פרצופי אבי"ע, דחיצון, ואמצעי, ופנימי דפנימיות, ודחיצוניות, שנחלקים ליי"ב פרצופים, דוגמת יי"ב פרצופי האצילות. כי חב"ד של הפרצוף ההוא, נקרא עתיק ונוקבא, וא"א ונוקבא, כי החו"ב נק' עתיק ונוקבא, וחור'ג דדעת, נקרא א"א ונוקבא. ואלו הדי' פרצופים, נקרא חב"ד שבכתר. דוגמת מה שמתגלה מעתיק וא"א, הנק' כתר דכללות האצילות, ובהם מתלבשין שורשי המוחין של הפרצוף ההוא.

וחג"ת של הפרצוף ההוא, נקרא אר"א וישסו"ת, כי החסד והגבורה, נקרא אר"א. והחור'ג דת"ת, נקרא ישסו"ת. ואלו הדי' נקרא חב"ד של הפרצוף ההוא, דוגמת אר"א וישסו"ת, הנקרא חב"ד דכללות האצילות. ולפי שאינם מלבישים אלא את חג"ת דא"א, כי משם שורשם, נקרא חג"ת. אמנם בערך הפרצוף ההוא, נקרא חב"ד, ובהם מתלבשים ומתפשטים המוחין דחב"ד, של הפרצוף ההוא.

ונהי"י של הפרצוף ההוא, נקרא זו"ן, ויעקב ורחל, כי נר"ה נקרא זו"ן, וחור'ג דיסוד, נקרא יעקב ורחל. ואלו הדי' נקרא ו"ק, דוגמת זו"ן ויעקב ורחל, ו"ק דכללות האצילות, אלא שלפי שאינם מלבישים רק את נהי"י דא"א, כי משם שורשם, נקרא נהי"י. אמנם בערך הפרצוף ההוא, הם בחי' ו"ק, ובהם מתלבשים ומתפשטים המוחין דו"ק של הפרצוף ההוא.

גם נודע, כי בירור ותיקון חיצוניות ופנימיות דחיצוניות, הוא ע"י קיום מצות עשה מעשיות, ושמירת מצות ל"ת מעשיות, וברכותיהם. ובירור ותיקון חיצוניות ופנימיות דפנימיות, הוא ע"י קיום ושמירת מצות התלויות בדיבור, ומחשבה, וברכותיהם. המצות ל"ת, הם בג' פרצופי כח"ב דזו"ן, ודאו"א, דאבי"ע דאצילות. והמ"ע, הם בב'

וכן עד"ו ממש, נעשה בשנת היובל, כי כל הכירורים והתיקונים הנתקנים בשבעה השמטות, ע"י התפלות והמצות, הכל נק' חיצוניות, ונקרא אחור, בערך מה שנברר ונתקן בשנת היובל, ע"י התפלות והמצות, שהכל הוא בחינות פרצופי פנים, לכל מה שנתקן בשבעה השמטות, עד הנז"ל.

והנה ידוע, כי בכל העולמות יש חיצוניות ופנימיות כוללים, כי באצילות יש אבי"ע דחיצוניות, מלביש לאבי"ע דפנימיות. וכל אחד נחלק לחיצוניות ופנימיות, כי ביי"ע דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, נקרא חיצוניות דחיצוניות דאצילות, והם מלבישים לאצילות דאבי"ע הזה דחיצוניות, וזה האצילות נקרא פנימיות דחיצוניות, וכולו בכללותו נקרא חיצוניות, לאבי"ע דפנימיות דאצילות, העומד לפני ממונ. וכן ביי"ע דאבי"ע דפנימיות דאצילות, נקרא חיצוניות דפנימיות דאצילות. (והם מלבישים לאצילות דאבי"ע דפנימיות, וזה אצילות נקרא פנימיות דפנימיות דאצילות).

גם נודע, כי כל ספירה כלולה משלשה כלים: חיצון, ואמצעי, ופנימי. ונמצא כי כל פרצוף, כלול משלשים כלים, עשרה תוך עשרה, ועשרה תוך עשרה, וכללות כולם הם י"ס, והם ג' פרצופים מלבישים זה את זה בשוה, ונקרא נהי"י וחג"ת וחב"ד. ופרצוף החיצון שהוא הנהי"י, מלביש לכל פרצוף החג"ת. ופרצוף החג"ת, מלביש לכל פרצוף החב"ד. והם: עבור, יניקה, ומוחין. וזה בכללות, אמנם כל פרצוף משלשה פרצופים, כלול מג' פרצופים ע"ד הנזכר, וכן עד"ו הולכים ונפרטים מג' לשלש, עד כמה אלפי רבבות כנו"ל בהקדמה.

גם נודע, כי אין הפרצוף נקרא פרצוף, עד שיהיה כלול מי"ס, אשר כל ספירה מהם כלולה מכל אבי"ע, וזה בכל פרטי פרצופי אבי"ע. וכל זה, בין בחיצוניות, בין בפנימיות. ונמצא כי כל עולם מאבי"ע, יש בו: חיצון, ואמצעי, ופנימי. והם אבי"ע החיצון, מלביש לאבי"ע האמצעי, ואבי"ע האמצעי, מלביש לאבי"ע הפנימי, וכן בא"ק, והנה החילוק וההפרש שבין ג' תפלות:

הנה מ"ע, הם בחי' החסדים, ושם אל' כחסד, וב"פ אל' מלאים, עם כללות ד' אותיותיהם והכולל, גימטריא עשה. ומל"ת, הם בבחי' הגבורות, באופן זה, כי כל הלאוין שיש בהם מיתות ב"ד, וכרת, ומיתה בידי שמים, הם בשורש ה"ג שבדעת דו"א.

וכל לאו שאין בו מעשה, הוא בגבורות המתפשטות עד החוזה, וכל לאו הניתק לעשה, הוא בגבורות המתפשטות מהחוזה ולמטה, הנימתקות בחסדים, וכל גזירות, ותקנות, וחומרות רז"ל, הם בכללות ה"ג, הנכללות ונקבצות ביסוד דו"א (צ"ל היכן רומזים הלאוין שיש בהם מעשה ומלקות).

וכן כנגד בחי' הנז"ל בז"א, הם ג"כ בנוק', אלא שמתפשטות בו"ק, ונקבצות ביסודה. מחולפות מהז"א, כי החמש מיתות הם בגבורות שבדעתה, והגזירות, והתקנות, והחומרות, הם במתפשטות בו"ק, והלאוין שאין בהם מעשה, והניתקים לעשה, הם בנקבצות ביסודה. ולפיכך נשים חייבות בכל מל"ת, חוץ מבל תשחית, ומבל תקיף.

עוד יש כונה, כי שמי עם י"ה, שס"ה, שהם מוחין דחור"ב דו"א, המתלבשים בנה"י דאימא, ומתפשטים בסוד הדם, בשס"ה גידים דו"א. נמצא כי ע"י קיום מל"ת, גורם התפשטות פנים ואחור דמוחין דאימא, בפרצופי חב"ד דו"א, שהם שס"ה גידין, ואז מתחברים האחוריים דחור"ב הנז', שהם שמי, עם הפנים שהם י"ה, ומזדווגים.

וע"י קיום מצות עשה שהזמן גרמא, גורם התפשטות הדעת התחתון הפנימי, דפרצוף חג"ת דכל אחד מחב"ד הנז"ל, סוד חסדים המכוסים. ומ"ע שאין הזמן גרמא, גורם התפשטות דעת התחתון החיצוני דפרצוף נה"י, סוד חסדים המגולים, ברמ"ח איברים ב' פרצופי עיבור ויניקה, ומזדווגים.

ונשים חייבות במ"ע שאין הזמן גרמא, כי הנוק' נוטלת הארת החסדים המגולים. משא"כ המכוסים, ע"י ל"ת, להפריד הרע מהטוב שבגידים. גם לתקן היצה"ר, להפריד הרע שבו, ולזככו, להחזירו טוב ע"י מ"ע, לתקן הטוב תכלית התיקון, גם לתקן היצה"ט.

פרצופי: חג"ת, נה"י, דו"ן, ודאר"א, דאבי"ע דאצילות. דהיינו כי במצות ל"ת, יכוין להמשיך מוחין דגדלות, מג' פרצופי כח"ב דאר"א וישסו"ת, ע"י שיכוין לחבר אותיות שמ"י, שהם ריבוע ע"ב וס"ג, שהם ב' אחוריים דאר"א, שהם ישסו"ת, עם הפנים שלהם, שהם ב' אותיות י"ה, שהם אר"א עלאין. ועי"ז מתחברים ישסו"ת, עם אר"א עלאין, ונעשים כולם פרצוף א', ונמשכין המוחין הנז', לג' פרצופי כח"ב, דפרצופי חו"ב הכוללים דו"ן דאבי"ע דאצילות. כי אותיות מצוה, הם אותיות הוי"ה, כי מ"צ דמצוה, מתחלפים בא"ת ב"ש, באותיות י"ה, וי"ה דמצוה, הם ד' אותיות הוי"ה, ואלו הם אר"א וזו"ן.

והם באופן זה, לאוין שיש בהן כריתות ומיתות ב"ד, הם בה' גבורות דדעת העליון דכח"ב, שהם ג"ר דאריך ונוקבא דאר"א וישסו"ת, ודחור"ב הכוללים דזו"ן. והלאוין שיש בהן מלקות, הם בדעת התחתון דכח"ב, שהם ו"ק דאריך ונוק' דאר"א וישסו"ת ודחור"ב הכוללים דזו"ן. ולא שאין בו מעשה, הם בחג"ת דכח"ב, שהם אר"א וישסו"ת דאר"א וישסו"ת ודחור"ב הכוללים דזו"ן. ולא הניתק לעשה, הם בנה"י דכח"ב, שהם זו"ן הגדולים, דאר"א וישסו"ת ודחור"ב הכוללים דזו"ן. והלאוין דרבנן, הם ביסוד דכח"ב, שהם זו"ן הקטנים, דאר"א וישסו"ת ודחור"ב הכוללים דזו"ן.

ובמ"ע, יכוין להמשיך מוחין מב' פרצופי נה"י וחג"ת דאר"א וישסו"ת. שהם י"ה דהויה, ונרמזים באותיות מ"צ דמצוה, לב' פרצופי נה"י וחג"ת דחור"ב הכוללים דזו"ן, שהם אותיות ו"ה דמצוה. ומ"ע שהזמן גרמא, הם בב' פרצופי חג"ת, שהם אר"א וישסו"ת דנה"י וחג"ת, דאר"א וישסו"ת ודחור"ב הכוללים דזו"ן. ומ"ע דאר"א וישסו"ת דחור"ב הכוללים דזו"ן, שלא הז"ג, הם בב' פרצופי (נה"י) [נ"ה] שהם זו"ן הגדולים, דנה"י וחג"ת, דאר"א וישסו"ת ודחור"ב הכוללים דזו"ן. ומ"ע דרבנן, הם ביסוד דב' פרצופי נה"י דחג"ת ונה"י, שהם יעקב ורחל, דאר"א וישסו"ת, ודחור"ב הכוללים דזו"ן. וסדר הכוונות הוא, להמשיך מוחין מאותו פרצוף של פרצופי אר"א וישסו"ת, לפרצוף שכנגדו דפרצופי חו"ב הכוללים דזו"ן.

וב"ן, לכח"ב דה' פרצופי דבינה. (בחול, דחיצוניות דיעקב ורחל).

וענין מ"ע ומצות ל"ת, נתבאר עניינם וכוונתיהם בשער המצות ד' א' ע"ב, בכמה פנים. וזה עניינם בקיצור, והוא כי נודע כי בחסדים וגבורות יש ג' בחי': א', התקבצותם בדעת. ב', התפשטותם בו"ק. שלישי, התקבצות כללותם ביסוד. והנה הרמ"ח מ"ע, הם בשלש בחינות שבחסדים. ושס"ה לא תעשה, הם בשלשה בחי' של הגבורות. באופן זה, כי יש לאוין שחייבים עליהם מיתה מד' מיתות ב"ד. ויש שחייבים בכרת. ויש שחייבים מיתה בידי שמים. ואלו הב' שהם: כרת, ומיתה בידי שמים, הם בחי' א', כי הם בידי שמים. והרי הם ה' מיני מיתות, והם בהתקבצות הה' גבורות שבדעת.

והלאוין שיש בהם מלקות, הם בגבורות שבדעת התחתון, דתריין עטריין הנז"ל. והלאוין שאין בהם מעשה, הם בגבורות המתפשטות בחג"ת. והלאוין הניתקין לעשה, הם בגבורות המתפשטות בנה"י, המתמתקים ונתקנים, בעשה שבחסדים המגולים שבנה"י. וכל המצות דרבנן, כולם הם ענפי מ"ע, דועשית עפ"י הדבר אשר יגידו לך וגו'. ואזהרתם, ענפי מצות ל"ת, דלא תסור. וכל אלו הענפים שהם המצות דרבנן, ותקנות, וחומרות, כולם הם בהתקבצות כללות החו"ג שביסוד דז"א, כולם נקראים גזירות, שהם פרצופי יעקב ורחל, הנקראים יסוד. אבל עיקר מ"ע ומל"ת הנזכר, דועשית, ולא תסור, הם על זקן ממרא, והם בגופא דזו"ן.

ודוגמת כל בחי' האלה, הוא בנוק' דז"א הכוללת, כי הה' מיתות, הם בה' גבורות שבדעת, והמלקיות הם בדעת התחתון שלה. אמנם הלאוין שאין בהם מעשה, שהם בחג"ת דז"א. והניתקין לעשה, שהם בנה"י שלו. הנה בנוק' הם מוחלפות, כי הלאוין שאין בהם מעשה, הם בנה"י שלה. והניתקין לעשה, הם בחג"ת שלה. והמצות דרבנן, הם בכללות הה' גבורות שביסודה, דוגמת הז"א, כנז"ל.

עוד כתב שם, על מ"ש בווהר ובתיקונים שמי עם י"ה שס"ה, זכרי עם ו"ה רמ"ח. כי

אפשר, כי המ"ע ומל"ת, כל כוונותיהם, דהיינו זווג או"א והמשכת המוחין במל"ת, זיווג זו"ן והתפשטות החסדים במ"ע, הם בפרטי פרצופי חו"ג דדעת, אלא שצריך עיון לידע באיזה דעת, דאיזה פרצוף דכח"ב הכללים, או באיזה דעת דאיזה פרצוף, דפרטי ה' פרצופים, דכל א' מכח"ב הכוללים, או באיזה דעת כו' מדעות דכל א' מכח"ב הכוללים וכן הפרטים כנז"ל.

או אפשר, שהם בחו"ג דדעת דכל אבר ואבר, שבו תלויה המצוה ההיא, אלא שצ"ל באיזה אבר מאיברי איזה פרצוף, דאיזה כח"ב דכל אחד, מכח"ב הכוללים והפרטים. או אפשר, כי כל מצוה, אינה אלא פרט אבר א', מאיברי חו"ג דדעת, אלא שצ"ל וכנז"ל. (דאיזה פרצוף דפרטי ה"פ דכל אחד מכתר חכמה בינה הכוללים, או באיזה דעת וכר').

לאו שאין בו מעשה: ע"י שמירת לאו זה, להעלות ולחבר ולכפל ריבוע דע"ב, וריבוע דס"ג, העולים שמי, שהם ישו"ת דעתיק ונוק', וא"א ונוק', ואו"א, עם י"ה, שהם או"א שלהם, דכל פרצוף וספירה, דפרט א"ק ואבי"ע, בבחי' ו"ק דמ"ה וב"ן דכל פרצוף וספירה שבהם, ולייתדם ולזווגם, בבחי' פרצוף חג"ת דכח"ב דנה"י, וחג"ת וכח"ב שלהם. ומן הזווג ההוא יומשכו אורות וכלים דמ"ה וב"ן, לכונון ולתקן פרצוף אחר ופנים דא"ק ואבי"ע דזו"ן, דכל פרצוף וספירה דפרטי אבי"ע.

ומזווג דמוחין דעו"ג, וא"א ונוק', ואו"א, דמ"ה וב"ן, דכל פרצוף וספירה, דפרטי א"ק ואבי"ע, יומשכו מוחין דקטנות וגדלות, עם נרנ"ח דאחור ופנים, דרוח דנ"ח דנרנח"י, (בחול דנשמה) (בשבת דחיה) דמ"ה וב"ן, מלובשים בתוכם. שהם ג' י"ה, וג' א"ה דאהיה, בניקוד סגו"ל שבי"א חול"ם לחג"ת דכח"ב, דה' י"ה, פרצוף (בחול בינה) (בשבת חכמה) דחיצוניות דז"א, בלאו דשייך בו מעשה. (דפנימיות, בלאו דלא שייך בו מעשה, כגון לא תתורו וכיוצא) והמלכות דג' קוי חג"ת הנז', עם חלקי המלכיות דג' קוי דצלמי המוחין שלהם, ובתוכם נפשות דנרנח"י הנז', דמ"ה

דהוי"ה הכולל כל האצילות, והוא הרמוז בחילוף מ"צ דמצוה, וזכרי עם ו"ה, הם בזו"ן, שהם הו"ק, גופא דכללות האצילות, שהם ו"ה דהוי"ה הכולל כל האצילות, והם הנרמוזים בו"ה דמצוה. והוא כי ע"י קיום ושמירת כל מצוה ממצות ל"ת, גורם להעלות את אחוריים דאר"א, והם בחי' הו"ק שלהם, שהם ישטר"ת, אל מקורם ושורשם י"ה, שהם הפנים שלהם, שהם בחינת אר"א עילאין, ולהמשיך מוחין ונרנח"י, לג"ר ולו"ק שלהם, וליחדם ולזווגם.

וע"י קיום כל מצוה ממצות עשה, גורם להמשיך מוחין ונרנח"י, לג"ר ולו"ק דזו"ן, וליחדם ולזווגם. וא"כ צ"ל כי כפי פירוש הא', השס"ה מל"ת הם בכחב"ד דז"א, שהם י"ה דהוי"ה, הרמוזים במ"צ דמצוה. והרמ"ח מ"ע, הם בו"ק דז"א, שהם ו"ה דהוי"ה, דמצוה. וכפי פי' השני, השס"ה מל"ת הם באו"א, שהם י"ה. והם הם הרמוזים במ"צ דמצוה. והרמ"ח מ"ע, הם בזו"ן, שהם ו"ה, והם הם הרמוזים בו"ה דמצוה.

והענין, כי שם מצוה, הרמוז לר' אותיות הוי"ה, שהם הג"ר והו"ק דכל בחינות, הוא שם כולל, בין למצות עשה, בין למצות ל"ת. ולכן בכל מצוה, גורם יחוד וזווג לג"ר ולו"ק. אמנם הו"ק דאר"א, שהם ו"ה דהוי"ה הפרטית דאר"א, הרמוזים בו"ה דמצוה, הם בערך י"ה, לגבי ו"ה דזו"ן, כי כל כללות אר"א בכל פרטיהם, נק' י"ה דכללות, בערך הזו"ן, הנקרא ו"ה דכללות, בערך אר"א. וכן הג"ר דזו"ן, שהם י"ה דהוי"ה הפרטים דזו"ן, הם בערך ו"ה לגבי כחב"ד דאר"א, כי כל כללות הזו"ן בכל פרטיהם, נקרא ו"ה דכללות האצילות, בערך אר"א, הנקרא י"ה דכללות האצילות.

ובזה יובנו הב' פירושים, כי שניהם כאחד טובים. והענין, כי ע"י קיום ושמירת מל"ת, גורם יחוד וזווג באו"א, שהם י"ה דכללות, והם מ"צ דמצוה, כפי' הב'. אמנם היחוד והזווג הנזכר, אינו כי אם בכחב"ד שלהם, שם י"ה דהוי"ה הפרטית שלהם, והם מ"צ דמצוה. ומתם נמשכים מוחין לכחב"ד דז"א, שהם י"ה דהוי"ה הפרטית שלו, והם מ"צ

זה הענין הוא בהוי"ה הפרטית דז"א. כי י"ה שהם המוחין שלו, מתלבשים בנה"י דאימא, והוא בחינת הדרם שהוא דין, ומתפשטים תוך שס"ה גידים דז"א. והרמ"ח מ"ע, הם בחסדים המתפשטים בגופא דז"א, מת"ת ולמטה, שהם שני אותיות ו"ה.

עוד כתב הרב ז"ל שם, על ענין הנזכר דשמי עם י"ה שס"ה, וזכרי עם ו"ה רמ"ח. כי גם ענין זה הוא בהוי"ה הכולל, כי שמי עם י"ה, הם באר"א הכוללים. וזכרי עם ו"ה הם בזו"ן הכוללים. והוא, כי כשאדם מקיים מצוה ממצות ל"ת, גורם זווג באר"א, שהם י"ה דהוי"ה, הרמוזים בחילוף מ"צ דמצוה, שהם י"ה. וכשמקיים מצוה ממצות עשה, גורם זווג בזו"ן, שהם ו"ה דהוי"ה, דמצוה.

והענין הוא, כי כללות אבא ויש"ס, הוא הוי"ה דע"ב, פנים ואחור. וכללות אימא ותבונה, הוא הוי"ה דס"ג, פנים ואחור. והנה מן הפנים של שניהם, שהם השלש ראשונות שלהם, שהם י"ה, נעשו אר"א עילאין. ומן האחוריים שלהם, שהם הו"ק שלהם, והם אחוריים דע"ב וס"ג, שהם קפ"ד קס"ו, העולים כמספר שמי, נעשו ישטר"ת. וכשמקיים האדם מצוה ממצות ל"ת, גורם להעלות ולחבר האחוריים הנז' דע"ב וס"ג, שהם שמי, שהם ישטר"ת, עם מקורם ושורשם העליון, שהם אר"א עילאין, שהם י"ה, שהם הפנים שלהם, ומייחדם ומזווגם. וזהו שמי עם י"ה שס"ה. וע"י קיום מצוה מ"ע, גורם יחוד וזווג בזו"ן.

נמצא לפי פי' הא', כי שמי עם י"ה, הם במוחין המתפשטים בכחב"ד דז"א, שהם י"ה, הרמוזים בחילוף מ"צ דמצוה, כי ע"י קיום ושמירת כל מצוה ממצות ל"ת, גורם להמשיך מוחין, ונרנח"י דנח"י, לכחב"ד דז"א, שהם הג' פרצופים הפנימיים דז"א, ומייחדם ומזווגם. וע"י קיום מצוה מ"ע, גורם להמשיך מוחין ונרנח"י דנ"ר, לגופא דז"א, שהם הו"ק, הרמוזים בו"ה ממצוה. והם השני פרצופים החיצונים, חג"ת ונה"י. ומייחדם ומזווגם.

וכפי פי' הב', כי שמי עם י"ה, הם בג' ראשונות, בחב"ד דכללות האצילות, שהם י"ה

ומל"ת, ובע"ה כ"א במקומו יתבאר בפרטות בס"ד.

והנה נודע, כי שני מיני זווגים יש באו"א, וכן בכל הפרצופים. והם: זיווג דחיצוניותם, וזיווג דפנימיותם. וזיווג דחיצוניותם, להמשיך שפע ומוזן וחיות לכל העולמות, וממנו נמשכים מוחין דעיבור ויניקה לזו"ן, בערך הכולל. וזיווג דפנימיותם, הוא להוציא נשמות חדשות, ולחדש הנשמות הישנות, וכללות שניהם נקרא זיווגא שלים, וזיווגא דלא שלים. כי זווג דפנים נקרא שלים, והוא זווג דג"ר, שהוא פרצוף הפנימי, והוא נק' זווג דאו"א. כי או"א נקרא ג"ר, בערך ישסו"ת. וזווג דחיצוניות, נק' דלא שלים, והוא זווג דו"ק, שהוא פרצוף החיצון, והוא זווג דישסו"ת. כי ישסו"ת נק' ו"ק, בערך או"א, הנקראים ג"ר.

וכל זווג כלול משניהם: שלים, ולא שלים, כי או"א עילאין, הנקראים בכללות שלים, כלולים משניהם, כי זווג דג"ר י"להם, נקרא שלים, וזווג דו"ק שלהם, נקרא דלא שלים. ושניהם נקרא שלים דפנימיות. וכן הוא בישסו"ת, הנקרא בכללות, דלא שלים, כלולים משניהם: זווג דג"ר שלהם, נקרא שלים. וזווג דו"ק שלהם, נקרא דלא שלים, ושניהם נקראים בכללות דלא שלים.

והנה מוזוג שלים דג"ר דאו"א, נמשכים מוחין דגדלות, לג"ר דזו"ן, ומזדווגים זווג שלים, להוציא נשמות חדשות דצדיקים. ומזווג דלא שלים דו"ק דאו"א, נמשכים מוחין דגדלות לו"ק דזו"ן, ומזדווגים לחדש הנשמות הישנות. והנה זווג שלים דאו"א, נפסק מהחרבן. ומזווג דלא שלים דאו"א, נמשכים מוחין דגדלות לזו"ן. ומשני מיני הזווגים דישסו"ת, נמשכים מוחין דעיבור ויניקה לזו"ן. וכל אלו הזיווגים, הם באבי"ע דחיצוניות, ובאבי"ע דפנימיות. גם כל זווג מארבעה זווגים הנז"ל, נחלק לב' זווגים: זווג דג"ר, וזווג דו"ק. שלים, ודלא שלים. והרי הם ח' זווגים.

והנה הזווג העליון דג"ר דג"ר דאו"א, הוא שנפסק מהחרבן. ומזווג דו"ק דג"ר, נמשך מוחין דגדלות, לו"ק דג"ר דזו"ן, להוציא נשמות חדשות, אותם אשר כבר נבראו, ועדיין

לא יצאו לעולם. ומזווג דג"ר דו"ק דאו"א, נמשך מוחין דגדלות, לג"ר, דו"ק דג"ר (דנ"ר) דזו"ן, לחדש הנשמות הישנות. ומזווג דו"ק דו"ק דאו"א, נמשך מוחין דגדלות, לו"ק, דו"ק דג"ר (דנ"ר) דזו"ן, ומזיווגם, נמשך הארה ושפע וחיות ומוזן. והם בחי': שאר, וכסות, לאו"א דיצירה, להזדווג, לתת מוחין דיניקה, לזו"ן דיצירה, והם מוחין שלימים, אלא שנק' דיניקה, יען מוחין דיצירה, נקראים כן.

ומשני זווגים דג"ר דישסו"ת, נמשך מוחין דעיבור ויניקה, לג"ר, וו"ק דג"ר, דו"ק דזו"ן. ומזווג זה דו"ק דזו"ן, נמשך הארה ושפע וחיות, והוא בחי' כסות לאו"א דעשיה, להזדווג, להמשיך מוחין דעיבור, לזו"ן דעשיה, והם מוחין שלמים, אלא שמוחין דעשיה, נק' כן.

ומשני זווגים דו"ק דישסו"ת, והוא בהתלבשם בזו"ן, נמשך מוחין, לג"ר וו"ק, דו"ק דזו"ן, והוא נקרא זווג דמקרה, ומהם עצמם, ולא ע"י זו"ן, נמשכים מוחין, והם: שאר, כסות, ועונה, לאו"א דבריאה, להזדווג, לתת מוחין לזו"ן דבריאה, להזדווג, להוליד נשמות מלאכים ליצירה. כי עד מקום שמגיע התפשטות עצמות אור המוחין דג"ר דאצילות, שהם או"א וישסו"ת, עד שם יש יכולת להוציא נשמות. ולפיכך היה יכולת בזו"ן דבריאה, להוציא נשמות, אלא שהם דמלאכים לבר, לפי שהמוחין שקבלו, הם מישסו"ת עצמם, הנק' ו"ק דג"ר, ולא ע"י זו"ן, הנקרא ו"ק גמורים דאצילות.

אבל מזווג היצירה ועשיה, אינו יוצא נשמות, לפי שכל קבלתם הוא מהזו"ן, שהם הו"ק גמורים דאצילות. ועד היצירה יש זווג דפכ"ס, אבל בעשיה אין זווגם אלא אב"א, כי העשיה נשאר כך.

וידוע משער היחודים, ומכמה מקומות מדבר הרב ז"ל, כי הזווג העליון דג"ר דג"ר דאו"א, שנפסק מהחרבן כנז"ל, שנשבע הקב"ה ולא אבא בעיר, שהוא זווג דנקודות, חכמה עם חכמה, היינו באצילות דאבי"ע דאצילות דפנימיות. אבל בב"ע שבו, ובכל אבי"ע דחיצוניות, ובב"ע התחתון, מותר, כי לא עליהם היתה השבועה, כנודע. וכל אלו הזווגים,

הארה גדולה לעשיה, כדי לזכך חיצוניות חב"ד דעשיה, ויחזרו למדרגת פנימיות.

ע"י יפנה, ויטול, וברכותיהם. יכוין לתקן בכללות עולם העשיה כנוצר, וגם יכוין בפרטות, לתקן כלים פנימים ומקיפים, בין דפנימיות, בין דחיצוניות דחיצוניות נה"י דעשיה, ולהפריד מהם הקליפות. וזה ע"י שיכוין להמשיך להם מוחין פנימים ומקיפים, עם גרנח"י דנפש, דעולמות ודנשמות, לכלים פנימים ומקיפים, דפנימיות וחיצוניות דנצח הוד יסוד דעשיה, ויפנה, לתקן הפנימיות. ויטול, לתקן החיצוניות. והגרנח"י פנימית, הם ג' הוי"ת, בניקוד נה"י, שהוא: חיריק, קבוץ, שורק, בין ביפנה, בין ביטול. והוא לתקן או"פ, והגרנח"י המקיפים, הם אהי"ה, ג' אהי"ה בנקוד הנזכר, והוא לתקן או"מ, בברכה בנטילת ידים, או"מ דחיצוניות, ובברכת אשר יצר, או"מ דפנימיות.

בכללות ג' ברכות ראשונות, יכוין לתקן, אריך, ואו"א, וישס"ח דעשיה. ב"ג תיבות דנט"י, הם כנגד י"ג ת"ד דאריך דעשיה. ויכוין לתקן אריך דעשיה, ולהמשיך ממנו הארה גדולה, לתקן את א"מ דחיצוניות נה"י דעשיה. ובמ"ה תיבות דאשר יצר, הם כנגד שם מ"ה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא בחכמה דעשיה, שהם או"א עילאין דעשיה. ויכוין לתקן או"א עילאין, ולהמשיך מהם הארה, לתקן א"מ דפנימיות נה"י דעשיה. ויסמוך אליו מיד, ברכת אלהי נשמה, שהיא באימא, שהיא ישסו"ת, לחבר או"א. ויכוין בשילוב הוי"ה ואהי"ה, שהם או"א דלא מתפרשן לעלמין, מספרם מ"ז, כמספר תיבות שבברכת אלהי נשמה.

וע"י הח"י ברכות, שמתחילין מברכת הנותן לשכוי, יכוין לתקן זו"ן דעשיה. והם כנגד ח"י אותיות, דששה צירופי אל"י, שהם: אל"י, א"ל, ל"א, ל"א, יא"ל, יל"א. שבכלים אמצעים דז"א דעשיה. ט"ס דאור ישר, וט"ס אור דחזון. אות אחת בכל ספירה. וכנגד ג' כלים: נה"י, כלי חיצון, חג"ת, כלי אמצעי. חב"ד, כלי פנימי. ג' מוחין: מוחין דעיבור.

הם באבי"ע דחיצוניות, ובאבי"ע דפנימיות. וכתב בשער כ"ח שער העיבורים, כי הנשמות יוצאות מזווג החיצוניות ופנימיות, דאבי"ע דפנימיות, ולא מחיצוניות ופנימיות דאבי"ע דחיצוניות.

דרוש זה טובב והולך, בפרטי ד' תיקוני התפלה, אחת לאחת, בסדר המדרגות:

בכללות מאה ברכות, יכוין להמשיך מוחין מהבריכה העליונה, אימא עילאה, לז"א. דהיינו שיכוין להמשיך המוחין, המתלבשים בנה"י דאימא, ומתפשטים בו' ספירות דז"א: כחב"ד ח"ג, ועוד מתפשט עטרת היסוד דאימא, בשליש עליון דת"ת דז"א, וכל ספירה כלולה מ"י, שעולה גימטריא ס"ג. ועד כאן הם האורות סתומים. ועוד יכוין, להמשיך המוחין בגילוי, ומתפשטים בב' שלישי ת"ת, ובנה"י דז"א, שמספרם ל"ז, כמספר מילוי ס"ג. וס"ג ול"ז, גימטריא מאה. אח"ך יכוין, להמשיך כללות המאה ברכות, מז"א לנוק', שבה שם אדנ"י. והאל"ף בציור יר"י, וי' שעל הנר"ן, הרי ל"ו, וס"ד, מספרים מאה, כמספר אדני. וד"ל אותיות דמילוי מילואו, ע"ה, כמספר מאה אדנים.

בכללות ד' מעשים, שהם: יפנה, יטול, וב' טליתות, ותפילין של יד ותש"ר. יכוין לתקן כלים פנימיים ומקיפים דחיצוניות, ופנימיות דחיצוניות, דד' עולמות אבי"ע. ויכוין להפריד מהם הקלי, ע"י שיכוין להמשיך להם מוחין פנימים ומקיפים, עם גרנח"י דעולמות ונשמות, על סדר שנבאר, ונתקנים במקומם. ואח"כ, ע"י ד' חלקי הריבור של התפלה, כידוע, יכוין לתקן כלים פנימיים ומקיפים דחיצוניות, ופנימיות דפנימיות דד' עולמות אבי"ע ולהמשיך להם מוחין פנימים ומקיפים, עם גרנח"י פנימים ומקיפים, ולכלול ולהעלות עולם בעולם, וגם לכלול ולהעלות עמהם, חיצוניות ופנימיות, דחיצוניות דד' עולמות אבי"ע הנזכר, כאשר נבאר בסדר התפלה.

עשיה: לחבר ה' אחרונה דהוי"ה, עם י' דאדנ"י, ע"י ה' אחרונה דאהי"ה, באופן זה: הי"ה. ויכוין ה' אחרונה דהוי"ה, ושם בין: יו"ד ה"ה ו"ן ה"ה. וא"ל אדנ"י, להמשיך

פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימי ומקיף, דרוח ונשמה וחיה ויחידה דעולמות, שהם ז' הוי"ת, וז' אהיה, בניקוד כחב"ד חג"ת, לפנימי ומקיף דחיצוניות דז' עליונות, כחב"ד חג"ת דעשיה, ההיות במעשה, והאהי"ה בברכה כנזכר.

וע"י תש"י וברכתה, יכוין לתקן עולם הבריאה. בריאה: גם יכוין לחבר ה' ראשונה דהוי"ה, עם ד' דאדנ"י, ע"י ה' דאהי"ה ראשונה, באופן זה: הו"ה. יכוין לתקן כללות עולם הבריאה, ה' ראשונה דהוי"ה, ושם ס"ג: יו"ד ה"י וא"ו ה"י, וא"ל שד"י. וגם יכוין לתקן בפרטות, כלים פנימים ומקיפים, דחיצונות נה"י דבריאה, ולהפריד מהם הקליפות. וגם יכוין לתקן כלים פנימים ומקיפים, דחיצוניות דז' עליונות, ולהפריד מהם הקליפות. וזה, ע"י שיכוין

עליונות, כחב"ד חג"ת דיצירה, ולהפריד מהם הקליפות. וגם יכוין לתקן כלים פנימים ומקיפים, דפנימיות דז' עליונות, כחב"ד חג"ת דעשיה, ולהפריד מהם הקלי"י, וזה, ע"י שיכוין להמשיך מוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימים ומקיפים דנפש דעולמות, לכלים פנימים ומקיפים דחיצוניות נה"י דבריאה, שהם ג' היות, וג' אהי"ה, בניקוד נה"י. היות במעשה, שהוא בא"פ. ואהי"ה בברכות, שהוא במקיף, ויכוין להמשיך מנפש הנזכר דבריאה, רוח ליצירה, ונשמה לעשיה. גם יכוין בפרטות, להמשיך מוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימים ומקיפים, דנרנח"י דעולמות, שהם ז' הוי"ת, וז' אהי"ה, בניקוד כחב"ד חג"ת, לכלים פנימים ומקיפים, דחיצוניות דז' עליונות כחב"ד חג"ת דיצירה. גם יכוין להמשיך מוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימים ומקיפים, דנרנח"י דנשמות, שהם ז' הוי"ת, וז' אהי"ה, בניקוד הנזכר, לכלים פנימים ומקיפים דפנימיות דז' עליונות כחב"ד חג"ת דעשיה. וע"י התפילין של ראש, יכוין לתקן כללות עולם דאצילות. אצילות: יכוין לחבר י' דהוי"ה, עם א' דאדנ"י, ע"י א' דאהי"ה, באופן זה: יא"א. ויכוין באות י' דהוי"ה, ושם ע"ב: יו"ד

מוחין דיניקה, מוחין גדלות. ג' נשמות, שהם: נר"ן דנפש, נר"ן דרוח נר"ן דנשמה.

וכנגדם ט' בחינת מקיפים, שהם ג' כלים כנזכר, מקיפים ג' מוחין כנזכר, ג' נשמות מקיפים כנזכר. והח"י בחינות הנזכר שבזו"ן דעשיה, הם נתקנים ע"י ח"י ברכות הנזכר. ובתחילה יכוין לתקן כלי החיצון, ואחר כך המוח שלו, ואח"ך נר"ן שלו. ואח"ך כלי אמצעי כנזכר. ואחר כך כלי הפנימי. ואח"ך ט' בחינות מקיפים, על סדר הנזכר.

וגם יכוין לתקן בח"י ברכות, ט' ספירות דאור ישר, ט' ספירות דאור חוזר, דזו"ן הנזכר דעשיה, שהם כח"ב חג"ת נה"י באורך. והם כנגד ב' ט"ט, דשם מט"ט. וכנגד ח"י בח"י אלו אשר ביארנו, הכלולים ביסוד דעשיה.

יצירה: יכוין לחבר ו' דהוי"ה, עם נ' דאדנ"י. ע"י י' דאהי"ה, באופן זה: ונ"י. ויכוין בו' דהוי"ה, ושם מ"ה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וא"ל הו"ה שביצירה. וע"י ב' הטליתות, וברכותיהם, יכוין לתקן כללות עולם היצירה כנזכר, וגם יכוין בפרטות, לתקן כלים פנימים ומקיפים, בין דחיצוניות, בין דפנימיות דחיצוניות נה"י דיצירה, ולהפריד מהם הקליפות. וגם להפריד הקליפות, מכלים פנימים ומקיפים דחיצוניות, דז' עליונות דחב"ד חג"ת דעשיה. (י) וזה, ע"י שיכוין להמשיך המוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימים ומקיפים, דנפש דעולמות ודנשמות, לכלים פנימים ומקיפים, דחיצוניות, ופנימיות דחיצוניות, דנה"י דיצירה. והם ג' הוי"ת, בניקוד נה"י, בין בטלית גדול, בין בטלית קטן, והם במעשה, לתקן אור פנימי. וג' אהי"ה בניקוד הנזכר, בין בטלית גדול, בין בטלית קטן, והם בברכה, לתקן א"מ.

וטלית קטן וברכתו, הוא בא"פ וא"מ, דפנימיות נה"י דיצירה. וטלית גדול וברכתו, הוא לתקן א"פ וא"מ, דחיצוניות נה"י דיצירה. ויכוין להמשיך אור מנפש הנזכר דיצירה, רוח לעשיה. (כ) גם יכוין להמשיך מהיצירה, מוחין

הנהרות ומראה מקומות

(י) עיין ספר עולת תמיד דף י"ד ע"ב. (כ) שם דף י"ד ע"א.

פנימים ומקיפים, דעיבור ויניקה וגדלות, דפרצוף ו"ק, שהם: חח"ן, בג"ה, דת"י, דהו"ג דנה"י וחג"ת וכח"ב, דנה"י וחג"ת דחג"ת דישסו"ת, ובתוכם מלובשים הג' צלמים: דנרנח"י דנפש, ודנרנח"י דרוח, ודנרנח"י דנח"י. דנ"ר דרוח דנשמה, דמ"ה ודב"ן, ובתוכם מלובשים המוחין, דעיבור יניקה ומוחין, והם ד' שמות אלהים: דיודי"ן, ודההי"ן, ודאלפ"ן, בציור יו"י, ויר"ד, באמא, וכנגדם באבא, ובתוכם הנרנח"י, שהם י' הויר"ת בניקוד הידוע, בנרנח"י דנפש, ובנרנח"י דרוח, ובנרנח"י דנח"י. ומתפשטים הנר"ן דצלמים הנזכר, בחח"ן בג"ה דת"י, דכלי החיצון הנק' נה"י, דכלי אמצעי הנקרא חג"ת, ודכלי הפנימי הנקרא כח"ב, דפרצוף נה"י וחג"ת דחג"ת, דמ"ה ודב"ן, דבינה דו"א, והחיה דצלמים הנזכר, דעיבור יניקה ומוחין, נמשכת ומתפשטת בכל עשר ספירות דפרצופים הנז' דו"א, וחזרת לצאת בדרך אור חזר דרך השערות, ומתפשטת מעילא לתתא, בכל עשר ספירות דפרצופים הנז' דו"א.

והנפש דחיה דמוחין דעיבור, שהם השערות, הנקרא בשם קוצים, המתפשטים עד החזה, והם הציצית דטלית הנזכר, ויכוין להמשיכם לאור מקיף לרחל. והנפש דחיה דמוחין דיניקה, והם השערות הנקרא בשם נימין, המתפשטים עד הגרון דו"א, יכוין להמשיכם לאור מקיף לנוק' העליונה, הנק' לאה. והנפש דחיה דמוחין דגדלות, הנק' בשם שערות, המתפשטים עד וישא דקרקפתא דו"א, יכוין להמשיכם לאור מקיף לז"א, וכולם הם בחינת אור מקיף הקטן הב', הנקרא מקיף החזון, המקיף לאותו פרצוף בלבד. והיחידה דצלמים הנזכרים, שהם בחינת עשר שמות מ"ה, שהם מספר טלית, יכוין להמשיכם לאור מקיף, לכל העשר ספירות דפרצוף הנזכר דו"א, והם בחינת אור מקיף הגדול הישר, והם בחינת הטלית.

וע"י הטלית גדול, יכוין להמשיך מוחין

דז"י וי"ן ה"י. ע"י תש"ר, יכוין לתקן כללות עולם האצילות כנזכר. גם יכוין בפרטות, לתקן כלים פנימים ומקיפים, דחיצוניות נה"י דאצילות, ולהפריד מהם הקליפות. וגם לתקן כלים פנימים ומקיפים, דחיצוניות דז' עליונות, כחב"ד חג"ת דבריאה, ולהפריד מהם הקליפות. וגם לתקן כלים פנימים ומקיפים, דפנימיות דז' עליונות, כחב"ד חג"ת דיצירה, ולהפריד מהם הקליף. וזה ע"י שיכוין להמשיך מוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימיים ומקיפים דנפש דעולמות, שהם ג' הויות, וג' אהי"ה, בניקוד נה"י, לכלים פנימים ומקיפים דחיצוניות נה"י דאצילות. ויכוין בכללות, להמשיך אור מנפש הנזכר דאצילות, רוח לבריאה, ונשמה ליצירה, וחיה לעשיה. גם יכוין בפרטות, להמשיך מוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימים ומקיפים, דנרנח"י דעולמות, שהם ז' הויות, וז' אהי"ה, בניקוד כחב"ד חג"ת, לכלים פנימים ומקיפים, דחיצוניות דז' עליונות, כחב"ד חג"ת דבריאה. גם יכוין בפרטות, לתקן ולהמשיך מוחין פנימים ומקיפים, עם נרנח"י פנימים ומקיפים, דנרנח"י דנשמות, שהם ז' הויות, וז' אהי"ה, בנקוד כחב"ד חג"ת, לכלים פנימים ומקיפים דפנימיות, דז' עליונות כחב"ד חג"ת דיצירה.

כונות הב' טליתות: טלית קטן, וטלית גדול.

יכוין בתחלת הכל, ביחוד של הציצית: יהו"ה, שמספרו ל"ב, כמספר ל"ב נתיבות חכמה, ורמוזים בר"ת להתעטף בציצית. דהיינו שיכוין לזווג או"א, שהם י"ה, ולהמשיך אור המקיף, שהוא בחינת הטלית, לז"א, שהוא אות ו'. והז"א שהוא אות ו', ממשיך המקיף לנוק', שהיא ה' אחרונה, והם בחינת הציצית. דנקוד הו"ה דברכת ציצית, יכוין, הזכרים שהם: י"ו, בקמץ. והנקבות, שהם: (ל) ה"ה, בחולם. והכונה, להמשיך אור מקיף מאריך לז"א. ובשבת, יכוין כל ההויות בניקוד קמץ: ע"י טלית קטן, יכוין להמשיך מוחין

הנהרות ומראה מקומות

(ל) עיין ספר פרי ע"ה דרוש הציצית פרק י'.

דרך השערות, ומתפשטת מלעילא לתתא, ומקפת לכל י"ס דפרצוף הנזכר דז"א.

והנפש דחיה דעיבור יניקה מוחין, שהם השערות הנקרא קוצין ונימין ושערות, יכוין להמשיכם לאור מקיף, לרחל, וללאה, ולז"א, ע"ד הנז"ל בט"ק, והם בחי' המקיף הקטן, הנקרא חיה, שהם בחי' הציציות. והיחידה דצלמים שהם עשר שמות מ"ה כו' כנז"ל בט"ק, ויכוין להמשיך הארת הציציות, שבזמן שבהמ"ק, שהוא התכלת, והם ד' שמות יה"ו, יתם מוח חכמה דאימא, כפולים ושזורים עם מוח חסדים דאימא, שהם ארבע שמות אהו"ה, וע"י נשלמים המוחין הנזכר דחכמה דאימא, שאין בהם אלא ל"א אותיות, נשלמים לל"ב, ויכוין לחבר ולשלב את פשוטה דיה"ו, עם אות א' דשם אהו"ה, ואע"פ שיש בו אותיות יתרות בשמות אהו"ה דחסדים, אין קפידא, רק שלא יחסר. ויוצאים האורות הנז' מעורבים עם הציציות שבזמן הזה, והוא ד' שמות אה"י, שהם חו"ב חו"ג דמוח דבינה דאימא, שבהם ל"ב אותיות כמספר ל"ב חוטין דציצית הלבן, כפולין ושזורים עם ד' שמות אה"ו, דמוח דגבורות דאימא.

ויכוין לחבר ולשלב את באות, את דאה"י, עם אות דאה"ו כנז', ועקריות המוחין שהם ד' מוחין דחכמה, וד' מוחין דבינה, שהם ד' שמות יה"ו, וד' שמות אה"י, שהם הציציות דתכלת ולבן, יכוין אותם משולבים כנזכר, את דיה"ו, עם אות דאה"י, ומספרם שנות חיים, והם חיי המלך ז"א, שהם בחי' המוחין דז"א.

ויורדין כל המוחין הנז' ביסוד העליון דז"א, שהוא בחי' שלישי עליון דתפארת דז"א, ונשארים שם קנ"ו אורות, מספר יוסף, ונמשכים ללאה, ושאר האורות שהם ת"ר אורות, שמספרם ציצית, יכוין להמשיכם ליסוד דז"א, דהיינו שיכוין להמשיך ד' שמות יה"ו, וד' שמות אה"י לג' כלי היסוד דז"א כידוע, ויכוין להמשיך מיסוד דז"א לרחל.

גם יכוין, שדרך עיבורם המוחין הנז' ביסוד דאימא, שהוא שם קנ"א, לוקח כל א' מד' מוחין הנזכר, לבוש מיסוד דאמא, והם ארבע שמות קנ"א מספר ציצית.

פנימיים ומקיפים, דעיבור יניקה ומוחין דגדלות דקטנות, שהם ג' קוי חח"ן בג"ה דת"י, דנה"י וחג"ת וכח"ב, דפרצוף כתב"ד דחג"ת דישראל סו"ת, ובתוכם מלובשים הג' צלמים כנזכר, אלא שהם נרנח"י דנה"י, דרוח דנשמה, ובתוכם מלובשים, המוחין דעיבור יניקה ומוחין, דגדלות דקטנות.

מוחין דאבא, הם: ד' שמות, ע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, חו"ב חו"ג דחכמה, מלובשים בנצח דאבא, והד' שמות: קס"א, קס"א, קמ"ג, קנ"א, שהם חו"ב חו"ג דבינה, מלובשים בהוד דאבא, ומוחין דאימא, הם ד' שמות יה"ו: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, והם חו"ב חו"ג דחכמה, מלובשים בנצח דאימא, והד' שמות אה"י: דקס"א, דקס"א, קמ"ג, קנ"א, והם חו"ב חו"ג דבינה, מלובשים בהוד דאימא, והד' שמות אהו"ה מלאים, על דרך ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, אלא שהרביעי מלא ביודי"ן, והו' חסרה, והם חו"ב חו"ג דחסדים, והד' שמות אה"ו מלאים, על דרך הנזכר דחסדים, והם חו"ב חו"ג דגבורות, מלובשים בחו"ג דיסוד דאבא.

והד' שמות אהו"ה, מלאים ביודי"ן בהי"ן באלפין, אלא שהג' הווי"ן חסרות, והרביעי הו"ו מלאה באלף, והם חו"ב חו"ג דחסדים, והד' שמות אה"ו דוגמתן, והם חו"ב חו"ג דגבורות, מלובשים בחו"ג דיסוד דאימא, ובתוכם הנרנח"י, שהם ההויות המנוקדות, כנרנח"י דנפש, וכנרנח"י דרוח, וכנרנח"י דנח"י.

ומתפשטים הנר"ן דצלמים הנז', הנשמה בחב"ה, והרוח בחג"ת, והנפש בנה"י, אלא שהנר"ן דנפש, מתפשט בחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף התיצון, הנקרא נה"י, והנר"ן דרוח, מתפשט בחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף אמצעי, הנקרא חג"ת, והנר"ן דנשמה, מתפשט בחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף הפנימי, הנקרא חב"ה, דפרצוף כתב"ד דחג"ת, דמ"ה וב"ן, דחיצוניות בינה דז"א, והחיה דצלמים הנזכר, דעיבור יניקה ומוחין, נמשכת ומתפשטת בדרך אור ישר, בפנימיות דכל הי"ס דפרצוף הנזכר דז"א, וחזרת בדרך אור"ח מתתא לעילא, ויוצאת

הוא כנגד המוחין דעיבור, והגדול כנגד המוחין דיניקה, ולכן צריך ללבוש היציצית קודם התפילין, שהם המוחין דו"ק דגדלות.

ובסוף הדרוש כתב, כי הטלית קטן הוא בחיצוניות היצירה. ובמקום אחר כתב, שהוא בעשיה. והענין הוא, כי הוא בחינת המוחין דעיבור, שהוא הוא העשיה, אלא שהוא עשיה דיצירה. אבל הגדול הוא ביצירה דגדלות ממש. ובמקום אחר כתב, כי ע"י טלית קטן, נתקנים פנימיות נה"י דיצירה, ונמשכים להם מוחין דנשמות. וכתב, כי ציצית קטן נראה שגם הוא בחיצוניות, וע"י טלית גדול נתקנים חיצוניות נה"י דיצירה, ונמשכים להם מוחין דעולמות.

ארבעה ציציות, הם בחינת חמש גבורות מנצפ"ך, שהם בחינת אור מקיף לנוק, והם בחי' הרוחא שנותן לה הז"א בזווג דחצות, שהם ב"ן דמ"ה, והם נקראים ה' חסדים, בערך ב"ן דב"ן. והם בחינת חמשה אותיות המילוי דב"ן דנוקבא. גם ה' קשרים דכל כנף, רומזים לחמשה אותיות מילוי דב"ן. וד' איריים, לד' אותיות הפשוטות דב"ן. גם ח' חוטים דכל כנף, רומזים לשמנה אותיות דב"ן, כי ו"ד דמילוי היו"ד, נחשבים לאות אחת, כי הם מספר י'.

טלית קטן, הוא, להמשיך מוחין דקטנות. עם נרנח"י דנפש, לפרצוף החיצון דז"א דיצירה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות. ולפרצוף החיצון דז"א דיצירה תחתונה. והכלים דפרצוף זה, הם העשרה צרופים ששיים, דק"ך צרופי אלהים. והטלית גדול, הוא, להמשיך מוחין דגדלות. עם נרנח"י דנח"י, לפרצוף הפנימי דז"א הנז"ל, שהוא ששה צירופי שמות יה"ו. ולהגדיל גם פרצוף האמצעי דז"א הנז"ל, שהוא ששה צרופי שמות שדי, ולהמשיך לו מוחין, עם מוחין דנרנח"י דרוח. ומן החזה יוצאים ד' ציציות, שהם ד' מוחין דח"ו"ב וח"ו"ג, מקיפים לפרצוף הנז' דנוק'.

יכוין לקיים מ"ע, ללבוש טלית מצוייצת כהלכתה, והיא מ"ע שהזמן גרמא, שהיא בחג"ת דפרצופי נה"י וחג"ת דז"א. ויקיים מ"ע, שנאמר ועשו להם ציצית על כנפי בגדיהם, וע"י כונת הכנה זו, אז יהיה כח בכונתו בברכה להעלות מ"ן, ולהמשיך המוחין לזו"ן.

גם יכוין שהמוחין עצמם, הם ארבע שמות: קס"א, קס"א, קמ"ג, קנ"א, שמספרם יתר"ו. ויכוין להמשיך שני שמות קס"א, שהם המוחין דח"ו"ב, שמספרם שכ"ב, עם י"ז אותיות דד' אהי"ה פשוטים, דרך הפנים, לרישא דיעקב, ואלו הם הב' ציציות הנשארים הלויים לפניו. ובהחזיר הב' ציציות שבצד ימינו מלפניו לאחוריו לצד שמאלו, יכוין להמשיך השני מוחין דח"ו"ג, שהם שני שמות קמ"ג קנ"א, חוץ מאותיות השורש שכבר נמשכו ליעקב, שמספרם פר"ו, כמספר ה"ג מנצפ"ך, עם ה' אותיות השורש והכולל, דרך האחור לרישא דרחל. וגם יחזיר כל הד' ציציות לאחוריו, ויכוין להמשיך קוצא דשערי דא"א, באחורי רישא דז"א, ומכה בעורפו, ומגלה הארת המוחין דז"א. וכן יכוין להמשיך קוצא דשערי דז"א, לאחורי רישא דנוקבא, ומכה בעורפה, ומוצא הארת המוחין דילה.

ובהסתכלותו בציצית, יכוין להמשיך הארה והסתכלות מפנים דאריך, לפנים ז"א. גם להמשיך הארה והסתכלות מפני ז"א, לנוק. ומספר פתיל, יכוין להמשיך עשרה שמות ב"ן, שהם אור מקיף ישר, הנמשך מהז"א לעשר ספירות דנוק'. ומספר תכלת, יכוין לז' מרגלאן, להמשיך הארת הו' שמות הנז' לנוק'.

גם יכוין בהסתכלות הציציות, להמשיך הארת העיינין דז"א, שהם מספר ב' ריבוע מ"ה. שמספר כל אחד מהם ק"ל, והם מספר עשרה היו"ת, דה' חסדים וחמשה גבורות, להמשיכם מתרי עיינין דז"א, לתרי עיינין דרחל, נוקבא קדישא דז"א.

לקוטים מפזורים שמצאתי מכתבת יד הקדושה מרן מלכא אבא מארי זצוק"ל ע"כ כ"י הח"י בשמש.

בתחילת דרושי הציצית כתב הרב ז"ל, כי טלית קטן הוא כנגד המוחין דעיבור, בהיות ז"א ברו"ק, בסוד תלת כלילן בג'. והטלית גדול, הוא כנגד המוחין דגדלות, בהיות הז"א ביי"ס, ולכן טלית גימטריא י"פ מ"ה די"ס דז"א דגדלות. ובדרוש ה' כתב, כי הטלית קטן

התחתון דא"א, קוצא דשערי דא"א. המגיע עד רישא דז"א, ציצית דא"א, ונקרא ציץ.

ציצית, הם ממקיף התחתון, דמוחין דעיבור דז"א, אחר ביאת מוחין דר"ק דגדלות, והגדילו מוחין דעיבור, קוצא דשערי דז"א, המגיע עד רישא דנוקבא. וזה המקיף התחתון דז"א, והוא נתון תוך המקיף העליון, ומובלע בו, ומרוב גדול הארת אור מקיף העליון, אין היכר לאור מקיף התחתון, רק מהחזה ולמטה, ששם סיום יסוד דאמא, ושם נגלים אורות הפנימים והחסדים, ושם נגלה יסוד דאבא, ומלבינים שערות שחורות דז"א, ונעשים ציציות לבנים, מקיפים רישא דנוקבא. (א) והם ד' ציציות.

נגד ארבע שמות אה"י מלאים, דמוח בינה דר"ק דגדלות דאימא, כל אחד כלול מח' חוטים, נגד שמונה אותיות, שבכל שם אה"י מלא, והם כפולים ושזורים, להורות על ד' שמות דמוח הגבורות, שכלולים במוח הבינה, כי עתה אחר החרבון, אין בנו כח להשיג במעשה מצות הציצית, רק עד מוח בינה דאימא. אבל בזמן הבית, היו משיגים בקיום מצות ציצית, עד מוח חכמה דאמא, שהיא בינה דאבא, והם ד' שמות יה"ו מלאים. ואע"פ שאין לנו עתה בהם השגה, ואינם נעשים על ידינו, עם כל זה אין אורם נמנע מלצאת, תוך מוח בינה דאימא. (ב)

והנה ד' יה"ו, וד' אה"י, מלאים, עולים כמספר שנות, ובעוברם דרך יסוד העליון דז"א שהוא עתה נק' ת"ת, שנעשה מהיסוד, בהגדלת הז"א כנודע, אז היסוד הוא מעכב לעצמו ממספר שנות, מספר קנ"ו אורות, לצורך זוג לאה, והשאר כמספר ציצית, נמשכים למטה מהחזה, לצורך רחל.

ובעוברם דרך יסוד דאימא, שהיא אהיה דההי"ן, כל אחד מהד' מוחין הנו', ולקוח הארת אהיה"ה דההי"ן הנוכר, שהוא בגימטריא כנ"ף.

ועל ידי לבישת טלית קטן, יכולין להפריד הקליפות מכלים דפרצופי נה"י, שהם זרין ויעקב ורחל, דפנימיות דחיצוניות דיצירה דז"א דאצילות, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ומכלים דפרצופי נה"י, שהם זרין ויעקב ורחל, דפנימיות דחיצוניות דעולם היצירה התחתון.

ועל ידי לבישת טלית גדול, יכולין להפריד הקליפות, מכלים דפרצופי נה"י, שהם זרין ויעקב ורחל, דחיצונית דחיצונית דיצירה דז"א דאצילות, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ומכלים דפרצופי נה"י, שהם זרין ויעקב ורחל, דחיצוניות דחיצונית דעולם דיצירה התחתון.

גם יכולין להפריד הקליפות, מכלים דפרצופי כתב"ד חג"ת, שהם עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואר"א וישוס"ת, דחיצוניות דעשיה דזעיר אנפין דאצילות, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות.

כל טלית מקיף, הקטן מקיף דקטנות, הגדול מקיף דגדלות. ד' ציציות, הם מקיף לנוק'. גם הם ד' אותיות מילוי ב"ן. ה' קשרים, חמשה אותיות מילוי ב"ן, שנתן לה הז"א ה"ח וד' אוירים. ד' אותיות הפשוט דנוקבא וד' אותיות המילוי, הם שמונה חוטים, דכל כנף. ד' אותיות המילוי שנתן לה הז"א, הם נשמות הצדיקים, שהם נר"ן, סדרם: נשמות, רוחות, נפשות, נפש ב"ן, רוח מ"ה, נשמה ס"ג. וכולם דב"ן. טלית, גימטריא י"פ מ"ה, שבי"ס דז"א, כי הוא המקיף העליון, המקיף לכללות הי"ס דז"א. וכיון שאין לגופו לנו בו השגה, אין לחוש על שיעורו שיקיף כל גופו, רק שלא יהיה פחות משיעור, שיקיף ראשו ורובו פנים ואחור וצדדיו.

טלית, הוא אור המקיף הגדול החיצון, המקיף לכל כללות ז"א, והוא נמשך ממקיף

הגהה

(א) ע"י לבישת הטלית, נשלך ונתלה קוצא דשערי דא"א, דרך אחורי ז"א, וקוצא דשערי דז"א, דרך אחורי נוקבא, על העורף.

והתשיעיים, ועשיריים. ולהפריד מהם אחיות הקליפות. (ולווגם, להמשיך מהם מוחין דעיבור עם נרנח"י דנפש דנרנח"י דרוח, ונפש דנפש לחיצוניות נה"י, שהוא לפרצופים חיצוניים דזו"ן ויעקב ורחל דעשיה דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ודעשיה התחתונה, שהם הצירופים די"א ודי"ב ואפשר שזה הזיווג כבר היה ביפנה ויטול.

וע"י טלית גדול, יכוין לזווג זווג דג"ר (דג"ר כ"י) דישס"ת, שהם חיצוניות דאו"א דיצירה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ולהמשיך צלם דמוחין דיניקה, עם הנרנח"י דרוח דרוח, לפרצוף אמצעי דזו"ן דיצירה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, הם ח"י אותיות דששה צרופי שם שד"י, ט' ישר, וט' חזר, פרצוף האמצעי דז"א, וי' אותיות דשם אלוה מלא דהה"י, עם פרצוף האמצעי דנוקבא, ולווג פרצופים אלו דזו"ן, ולהמשיך מהם מוחין דיניקה לזו"ן דיצירה התחתונה, והם כמו הצירופים הנ"ל דזו"ן דיצירה דאצילות.

גם יכוין לזיווג שני זיווגים דג"ר וז"ק דר"ק דאו"א, הנק' פנימיות דאו"א דיצירה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ולהמשיך צלם דמוחין דגדלות, עם נרנח"י דנח"י דרוח דרוח, לפרצוף הפנימי דזו"ן דיצירה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, וגם להמשיך מוחין דפנימי ומקיף למטטרון, נשמת ז"א דיצירה דחיצוניות דיצירה, שבו אותיות נגד ר"ק דז"א, שבו ו' צירופי שד"י, שבהם ח"י אותיות: ט' ישר, וט' חזר, נגד שתי אותיות ט"ט, דמטטרון זה דאצילות, והם ח"י אותיות דששה צירופי שם יה"ו פשוט, הם פרצוף הפנימי דז"א, ופרצוף הפנימי דנוק' הם י' צירופים מ"ב צירופי שם אלוה, המתחילים מצרוף הג', עד צירופי ה"ב, ויכוין לזווג פרצופים אלו דזו"ן, ולהמשיך

ולפיכך נקראו כולם כנפות. (ג) ועכ"ז בחינת עצמם לא נתבטל, שהם ד' אהיה: ב' דיודיו, וא' דאלפ"ן, וא' דהה"י שבמוחין דאימא. והנה אם תסיר י"ו אותיות הפשוטות שבהם, ישאר כמנין ציצית. והנה קמ"ג וקנ"א חסר שמונה אותיות, שורשם מתפשטים דרך אחור לרישא דרחל, והם בגימטרא פר"ו, כמספר מנצפ"ך, וכללות חמשה אותיותיהם והכולל, ושני קס"א, עם שמונה אותיות, והשורש דשני שמות קמ"ג וקנ"א דרחל, וכללות ח' אותיות דשני קס"א, מתפשטים דרך הפנים, לרישא דיעקב, והם בגימטריא וישכ"ב, לצורך זווג דרחל, ובבואה לפנים, לוקחת גם הב' קס"א.

בעטיפה, יכרוך ב' הציציות הימנית סביב צוארו, וישליכם לאחוריו דרך כתף שמאלי, על ראש הנוק' העומדת באחור, ושני האחרים ישארו בפנים, להורות על ב' המוחין שלוקחת הנוקבא באחור, והם חו"ג, ובחזרתה בפנים נוטלת גם השנים האחרים, והם חו"ב, שורשי קמ"ג קנ"א, שנחסרו מרחל.

ע"י טלית קטן, יכוין לזווג זיווג התחתון, משני זיווגים דג"ר דישס"ת, והוא זווג דר"ק דג"ר דישס"ת, הנקרא חיצוניות דאו"א דיצירה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ולהמשיך צלם דמוחין דעיבור, עם נרנח"י דנפש דרוח, לפרצוף החיצון דזו"ן, הנקרא עשיה דזו"ן, שהם נה"י דיצירה דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ודעשיה דיצירה התחתונה, והם הצירופים הששיים והשבעיים, ולהפריד אחיות הקליפות מהם.

ומזיווג דפרצופים אלו דזו"ן, יכוין להמשיך הארה ושפע וחיות ומוחין, והוא בחי' כסות לפרצופים חיצוניים: דעתיק ונוק', וא"א ונוק', ואו"א וישס"ת, שהם השבעה עליונות, כחב"ד חג"ת דעשיה, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ודעשיה התחתונה, והם הצירופים השמיניים.

הגהה

ולא יפחות משיעור חצי גדול, שהוא החסד שבגבורות, כי בחזרת החסדים לעלות, אבדו הגבורות המיתוק חוץ מהחסד שבהם שנשאר חציו ממותק.

(ג) ויטיל הציציות ברחוק רחב שלש אצבעות מסיום הכנף, כנגד ג' גבורות שבתחתית היסוד, שנמתקו בירידת החסדים, ולא למעלה משיעור זה, כי עדיין נמתקו הגבורות העליונות

מהם שפע וחיות ומזון, שהם בחי' שאר וכסות, לאו"א דיצירה, שהם הצירופים הרביעיים והחמשיים דשם אלהים, שהם בחינת שאר כסות.

ויכוין לזווג הפרצופים אלו דאו"א, ולהמשיך מהם מוחין, לפרצופים הפנימיים דזו"ן דיצירה התחתונה, והם כמו הצירופים הנז"ל דזו"ן דיצירה דאצילות.

ויכוין להמשיך הקוצא דשערי דא"א, שהם הדי' נימין הנמשכים מאחורי רישא דיליה, לאחורי רישא דז"א, והם מבחינת המקיף התחתון דבחינת חיה דא"א, הנקרא ציץ, להכות בעורף ז"א, להאיר במוחין דז"א, להוציא הארתם לחוץ, ולהמשיך הארתם סביבות דז"א עד החוזה, עד רישא דרחל, ולהמשיך הקוצא דשערי דז"א, הנמשך ממקיף התחתון דחיה דז"א, להאיר ברישא דנוק', ד' כוחין: חו"ב, וחו"ג, שהם ד' ציצית, ואחר העטיפה, יכוין לדחות ולהשליך השערות דקוצא דשערי, שהיו מכסין עיני הא"א, ועיני הז"א לאחוריהם, וע"י כן להמשיך הסתכלות עיני הא"א בז"א, ועיני דז"א בנוק'.

ממה שכתב, שע"י תפילין דיד נמשכין מוחין לחיצוניות נה"י דבריאה, ונראה כי הוא לפרצופים החיצוניים והאמצעיים דזו"ן דבריאה, אבל ממה שאנו רואים שע"י התפילין דיד וכן דראש, נמשכין מוחין דעיבור ויניקה וגדלות, מוכרח כי הוא לשלשה הפרצופים: חיצון, ואמצעי, ופנימי דזו"ן דבריאה, ודזו"ן דאצילות, ע"י תפילין דראש, וכולם נק' חיצוניות דחיצוניות, וכנגדם ג' כלים בפנימיות דזה החיצוניות, נמצא כי ע"י מצות טלית קטן, נמשכים מוחין דעיבור יניקה וגדלות, לג' פרצופים חיצון ואמצעי ופנימי, דפנימיות דחיצוניות דזו"ן דיצירה, וע"י מצות טלית גדול, נמשכים מוחין דעיבור ויניקה וגדלות, לשלשה פרצופים חיצון ואמצעי ופנימי דחיצונית דחיצוניות דזו"ן דיצירה, וכן עד"ו ביפנה ויטול, בחיצוניות ופנימיות דחיצוניות, דזו"ן דעשיה.

וע"י הקרבנות, נתקנים ונמשכים מוחין פנימיים ומקיפים, לשלשה כלים דחיצוניות דפנימיות דעשיה, וכן בזמירות ליצירה, וביוצר לבריאה, וע"י הק"ש, נתקנים ונמשכים מוחין פנימיים ומקיפים, לשלשה כלים דפנימיות דפנימיות דעשיה ויצירה, ושלשה כלים דפנימיות דפנימיות, ודפנימיות דחיצוניות דבריאה, ומוחין דו"ק דגדלות דאמא, לזו"ן דפנימיות דפנימיות דאצילות, ומוחין שלמים פנימיים, מזיווג דכלים החיצוניות דאו"א, לחב"ד דזו"ן דחיצוניות דפנימיות דאצילות, ומוחין שלמים פנימיים, מזיווג דכלים פנימיים, לכל הפרצוף דזו"ן דפנימיות דחיצוניות דאצילות.

כונת התפילין דיד, דרש"י ור"ת.

בהנחת תפילין של יד, יכוין להעלות נקודת הכתר דרחל מהבריאה, ולקשרה בזרוע שמאלי גבורה דז"א דאצילות, ולהמשיך לה רשימו של המוחין שלה, העומדים בלבן דז"א, והם שמות: אהי"ה, הוי"ה, ואדנות מלא, שמספרם פשוטים יב"ק, כמספר הוי"ה אלהים, והם אהי"ה, כנגד כ"א אזכרות, והם מוחין דעיבור א' והוי"ת, כנגד ד' פרשיות, והם מוחין דיניקה ואדנות, כנגד הבית, והם מוחין דגדלות, ודר"ת יכוין השמות הנזכר, אלא שההוי"ת יכוין אותם בסדר יהה"ו, אלא שתפילין דרש"י, הם מוחין דבינות דישסו"ת, מלובשים בנה"י דבינה דז"א, ונמשכים לנוקבא, ודר"ת, הם מוחין דאו"א עילאין, מלובשים בנה"י דחכמה דז"א, ונמשכים לנוקבא, וכל אלו המוחין דעיבור ויניקה וגדלות הם כולם דגדלות, אלא שהתפילין דרש"י שהם מוחין דאימא, נמשכים בנקודת הכתר דפרצוף בינה דנוק', ודר"ת שהם מוחין דאבא, נמשכים בניקוד הכתר דפרצוף חכמה דנוק', ויכוין להמשיך פרקין תאין של המוחין דחו"ב של או"א, מלובשים בפרקין תאין דנה"ה שלהם, וכנגדם הם ד' פרשיות, כי החו"ב דאימא, הם משמשין לחו"ג, לערך החו"ב דאבא, ואלו הדי' מוחין, מלובשים בכלים דנצח והוד דז"א, שהם תרי פלגי גופא, והם נקראים כלי א', והם סוד הבית תפילין של יד, והם עצמם משמשין

שהיא ה' ראשונה, להכניס הנה"י דילה למוחין לרישא דז"א, שהוא אות ו'. ומספר האותיות דיחוד הנוז', הם לז"ו, כמספר מלוי ס"ג, שהוא סוד אמא על ברא, שהם מוחין דאמא לז"א. גם יכוין היחוד באופן אחר, י"ה הו"ה הו"ה ליחד אר"א שהם י"ה כנזכר, ולהעלות ה"י שהם זו"ן, למ"ן, לאימא שהיא ה' ראשונה, ואח"כ אמא שהיא ה' ראשונה, ממשכת המוחין לזו"ן, שהם ו"ה. ומספר האותיות דיחוד הנוז', מספרם מ"ו, כמספר שילוב הו"ה ואה"ה. ואפשר כי הב' היחודים הנזכרים, א' הוא כנגד תפילין דרש"י, ואחד כנגד תפילין דר"ת.

ובהנחת תפילין של ראש, יכוין להחזיר רשימו של המוחין דז"א, שעלו בלילה למעלה מרישא דז"א, עתה יכוין להחזירם בתוך רישא דז"א. וע"י הכאת הקוצא דשערי דאריך, המכה באחורי עורף דז"א, ונכנס בפנימיות דמוחין, ונבקע היסוד דאמא לב', ומתגלים ארבע מוחין, יוצאים הארת הד' מוחין עם הד' לבושין, ובוקעים מצח דז"א, (נ) ויוצאים הארת הד' מוחין, עם ארבע לבושין, ובוקעים מצח דז"א, ויוצאין הארתם לחוץ, בסוד תפילין, מחוץ למצח דז"א.

גם יכוין בכ"א אזכרות, שהם כנגד שם אהי"ה, אלא שיכוין אותו במילוי יודי"ן, והם מוחין דעיבור, והם כנגד מקיף דל', (שהיא ס) בחינת ד' שבמוחין, וארבע פרשיות הם כנגד שם הו"ה, שהם כנגד מוחין דיניקה. אלא שיכוין אותם ד' שמות יה"ו, וד' שמות אה"י מלאים, הד' שמות יה"ו, הם כנגד הד' מוחין עצמם, וארבע שמות אה"י, הם כנגד הד' לבושין דנה"י דאבא, או דאמא, כל מוח עם לבושו, והם כנגד ארבע אותות הי"ה, כל אות רומז למוח א', עם לבושו, והם כנגד המוחין פנימיים עצמם, והנכנסים בתלת חללי דגולגלתא, שהם בחינת ה' שבמוחין, וארבעה

לרישא דנוק', שהיא שם אדנות. ולכן נקרא הבית אדנות, ולא הו"ה. (מ)

גם יכוין להמשיך ה"ג, שהם סוד דעת ק"ל, שהם חמשה הו"ה, סוד חמשה אותיות מנצפ"ך, מלובשים בכלים דיסוד דז"א, העומד בין ב' כתפין דנוקבא, ובקושרו הי"וד של התפילין, עם הבית, יכוין להעלות הדעת ק"ל הנוז' דנוקבא, עם הלבוש דיסוד דז"א, ולחברו עם המוחין דרוח"ב, שהם הבית של תש"י, העומד ברישא דנוקבא.

וגם יכוין לקשרא שכינתא עם בעלה, שהם סוד שילוב הו"ה ואדנות. ולהמשיך להם ש"ע נהורין, שהם מספר ב' א"ל מלאים, כמספר רצועה.

גם יכוין להמשיך רוחא דחי, שהוא ו"ד דמילוי י"וד דס"ג דחוטם דא"א, שבפנימיות החוטם יש שם ס"ג כמספר חוטם, והב' ההי"ן הם שני נקבי החוטם, והואו הוא הכותל המפסיק ביניהם. ויוד פשוטה הוא בנקב ימין, ונמשך דרך זרוע ימין לז"א, והוא"ו דל"ת דמילוי הי"וד שמספרם י', וצורתה ה', הוא רוחא דחי בנקב שמאל דחוטם דאריך, ונמשך דרך שמאל דא"א לנוק' דז"א, רוחא דחי. ועי"כ יש כח לכתר רחל, להעלות ולהתקשר בזרוע שמאלי דז"א, ולקבל המוחין מנקב חוטם שמאלי דאריך אנפין, דרך גבורה דאריך, וגבורה דז"א, לכתר הנוז' דנוקבא, העומדת בזרוע שמאלי גבורה דז"א.

גם יכוין במספר תפלן חסר ביו"ד, שהוא במספר ארבע אה"י מלאים, ב' ביודי"ן, וא' דאלפי"ן, וא' דההי"ן, ומספר תפילין מלא ביודי"ן, כמספר פסת"ם.

גם יכוין, ביחוד של התפילין, י"ה ה"ו ה"ו, והוא ליחד אר"א שהם י"ה, ולחבר המלכות, שהיא ה' אחרונה דהו"ה, עם הו' דהו"ה, שהוא ז"א, ועולים כולם למ"ן לאר"א, וחזרת אימא

הגהות ומראה מקומות

(ס) עיין בעץ החיים שער הנסירה פרק ז' ובשער מאמרי רשב"י ז"ל דף נ"ב ודף נ"ג ובתלמוד עשר ספירות שיעור י"ד אות ק"כ כל ההמשך.

(מ) עיין בספר תקוני הזהר עם פירוש מעלות הסלם מן אות ק"צ בהקדמת התקונים מאמר הויות באמצע. ובע"ה שער לידת המוחין פרק ב'.
(נ) מן ויוצאים הארה עד דז"א כ"ו מיותר (ה"ו).

גם יכוין להמשיך מוחין, מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דרוח נשמה חיה יחידה, לפרצופי כחב"ד חג"ת דחיצוניות דחיצוניות דיצירה. גם יכוין להמשיך מוחין, מזיווג דנשמות דפנימיות העולמות, עם נרנח"י דרוח נשמה חיה יחידה, לפרצופי כחב"ד חג"ת דפנימיות דחיצוניות דחיצוניות דעשיה.

ואח"כ ע"י הנחת תפילין דראש, יכוין להפריד הקליפות, מכלים דנה"י, שהם פרצופי זו"ן ויעקב ורחל, דחיצוניות דאבי"ע, דחיצוניות דאצילות, וגם מכלים דכחב"ד חג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוקבא, ואריך אנפין ונוק', ואו"א וישסו"ת, דחיצוניות דחיצוניות דבריאה, וגם מכלים דכחב"ד חג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוק' ואו"א ונוק' וישסו"ת, דפנימיות דחיצוניות דיצירה ויכוין להמשיך מוחין, מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דרוח דנרנח"י, לפרצופי כחב"ד חג"ת נה"י, דחיצוניות דאבי"ע, דחיצוניות דאצילות. גם יכוין להמשיך מוחין, מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דרוח נשמה חיה יחידה, לפרצופי כחב"ד חג"ת דחיצוניות דבריאה.

גם יכוין להמשיך מוחין, מזיווג הנשמות דפנימיות העולמות, עם נרנח"י דרוח נשמה חיה יחידה, לפרצופי כחב"ד חג"ת, דפנימיות דחיצוניות דיצירה.

הרי בזה נתקנו חיצוניות ופנימיות דחיצוניות דעשיה ויצירה, וחיצוניות דחיצוניות דבריאה, וחיצוניות שהם ביי"ע דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ע"י אלו המצות מעשיות. ואח"כ ע"י הדיבור, שהוא מ"ע של התפלה, נתקן פנימיות חיצוניות דפנימיות דאבי"ע.

באופן זה: והענין הוא, כי ע"י אמירת סדר הקרבנות שהם בעשיה, שהיא בה"י נפש, היא שם ב"ן, ואות ה' אחרונה דהוי"ה הכולל, יכוין לברר מהלקי (בשחרית) הכלים הפנימיים, דכלים החיצוניים, המלכים שנפלו לחיצוניות דפנימיות דעשיה, ומבחינת אורות דנפש דרפ"ח ניצוצין שנפלו עמהם. וזה ע"י זיווג הכלים הפנימיים דכלים החיצוניים דפרצופי האצילות, המלובשים בפרטי פרצופי חיצוניות דפנימיות דעשיה, וגם ע"י הכלים הפנימיים דכלים

בתיים, הם כנגד שם אהי"ה, ויכוין אותו במילוי יודין כנוכר, והם כנגד מוחין דגדלות, הנקרא עיבור ב' של המוחין. והם כנגד הארת המוחין, היוצאים ומקיפים מחוץ למצח דז"א, והיא בחינה ר' של המוחין. וכל אלו השלשה בחינות: רביעית, חמישית, ששית, שהם בחי' מקיף דל' שע"ג רישא דז"א, והמוחין פנימים שבתוך רישא דז"א, והמוחין מקיפים שמחוץ מצח דז"א. כל אלו השלשה הארות, מתקבצים ויוצאים. ונעשים בחינת תפילין מחוץ למצח דז"א. וכנגדם הם השלשה שמות: אהי"ה, הוי"ה, אהי"ה, שכולם הם מחוץ, במצח דז"א. וכל אלו הם מוחין דיססו"ת, והם מוחין דעיבור ויניקה ומוחין דמוחין, שהם דגדלות, הנכנסים כחב"ד דבינה דז"א, זהו בתפילין דרש"י.

אבל תפילין דר"ת, יכוין אהי"ה, שהוא עיבור א', כנוכר ברש"י. והיניקה שהוא הוי"ה, יכוין ארבע שמות שלימים: ע"ב, ס"ג, מ"ה. ב"ן, שהם המוחין, מלובשים בארבע שמות אהי"ה: קס"א, קס"א, קמ"ג, קנ"א. אלא שיכוין בין במוחין בין בלבושין ההי"ן באמצע, וה"י דהוי"ה והי"וד דאהי"ה לבסוף, ויקדים שם ב"ן וקנ"א, שהם מוח הגבורות עם לבושו, למ"ה וקמ"ג שהם מוח החסדים עם לבושו. והעיבור השני, הוא כנוכר ברש"י.

ואלו הם מוחין דאו"א עילאין, הנכנסים כחב"ד בחכמה דז"א, וכללות שלשה שמות הנז', שהם אהי"ה הוי"ה אהי"ה, הם גימטריא חיים, שהם חיי המלך: ז"א. ויחברנו למספר יב"ק דתש"י, שניהם גימטריא ק"פ, כמספר ג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה.

ואח"כ ע"י הנחת תפילין דיד, יכוין להפריד הקליפות מכלים דנה"י, שהם פרצופי זו"ן ויעקב ורחל דחיצוניות דבריאה, וגם מכלים דכחב"ד חג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוקבא, ואו"א ונוקב', ואו"א וישסו"ת דחיצוניות דחיצוניות דיצירה, וגם מכלים דכחב"ד חג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוק', ואו"א ונוק', ואו"א וישסו"ת דפנימיות דחיצוניות דעשיה, ועל ידי הברכה, יכוין להמשיך מוחין מזווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דנפש, לנה"י דחיצוניות דחיצוניות דבריאה.

האמצעי. ואפשר שזיווג דישראל ולאה במנחה. הם דכלי הפנימי, מלבד יעקב ורחל דכלי האמצעי, כי שיעור מוחין דו"ק דגדלות דכלי הפנימי, כשיעור מוחין שלמים בכלי האמצעי, ו"ק דג"ר כג"ר דו"ק. ורחל הנגדלת בכל אחר דו"א במנחה, היא הנוק' הכוללת, הנתקנת בהמשך כל הכ"ד שעות, שנסירתה בלילה. ואפשר שלכך אין ברכת כהנים במנחה, כי כל עצמה של המנחה, היא בכלי האמצעי דצ' דצלם, דנה"י דכללות, דכל הכ"ד, ואע"פ שהיא בעצמה כוללת צלם שלם, כיון שברכת כהנים היא בשני צלמים הפנימיים דחג"ת וחב"ד דכללות, אינם נמשכים כי אם אחר המשכת הכלי הפנימי דצ' דצלם דנה"י, הנמשך בתפילה שחרית. והכי משמע בפ"א משער המוחין, בד"ה תחילה היה הז"א ו' מלכיות, או ו' כתרים של הר"ק כו', ואח"ך במוחין דג"ר, באולו כל הג"ר שבו, כל א' כלולה מעשר, ואז בא לו המקיף דל"מ דצלם כו' ע"ש.

מ"ש בשער המוחין פ"ט, כי אחר הנסירה עולים זרין לאו"א, ומדווגים, ונותן לה רוחא, היא נוק' הכולל דכל הכ"ד שעות, שנסירתה בחצות הלילה. אבל נוק' דפרטות דכל תפלה, צריך לעשות לה כלי ורוחא, אחר הנסירה בעמידה.

בעמידה שקיבל ז"א מוחין דנשמה, מבינה דיססו"ת בנסירה, נותן לנוק', כלי החיצון שלו דבחי' היניקה, והוא לה בחי' נשמה. אי"כ ההיות דבחי' אותיות שקיבל הוא מאו"א, ונתן בחי' מספרם לנוק', הוא, כי בעת הנסירה יוצא זה המספר דבחי' הפרצוף הפנימי שלו, ומתלבשים בפרצוף החיצון דיניקה, וניתנים לה, וכמ"ש בשער החשמל פ"א יע"ש.

היחודים והזיווגים שבתפלות, הם דחב"ד דכל פרט, על ידי הדעת וכן דכל המצות. אבל זיווג דו"ק על ידי יסוד התחתון, אפשר שאינו נעשה רק ע"י מצות פריה ורביה. ואפשר שהזיווגים הנז' שבתפילות, הם הזיווג דסליק ברעותא שיש בכל פרצוף כנודע, דוגמת ו' ימי בראשית, כי הרי אלו המין העולים עתה, צריך להם כל סדר ימי בראשית, וכן מה שהוא כנגדם בבחינת הפרצופים העליונים, עד

החיצוניים, דמוחין דזרין דאצילות, שידרו גם הם לברר כנו"ל, והוא כי עתה לתיקון העשיה, יכוין להמשיך אור מלכות דחכמה דא"ק.

והנה ידוע מ"ש הרב ז"ל, בדרוש ששי מדרושי הק"ש, בביאור מלת שמע, וכן בביאור מלת ישראל, שצריך לכיון במלת שמע, להמשיך לנוק' אור, מו' תחתונות דאימא. ובמלת ישראל, להמשיך לז"א אור, משי"ר א"ל, שהם חג"ת דאבא, דוגמת הארת שהמשכנו לנוקבא במלת שמע. וכן כתב ג"כ בע"ה, בשער הנסירה פ"ב, שצריך להמשיך לנוקבא, מוחין דאלהים דיניקה, עם נה"י דתבונה, מן ע' רבתי, שהם ז' תחתונות דאימא, שהיא התבונה עצמה, הנק' ז"ת דאימא ע"ש, וכן בכמה מקומות כתב כן, נראה שצריך להמשיך לה צלם דמוחין דיניקה, דוגמא מה שצריך להמשיך לז"א במלת ישראל, כפי אותה הק"ש. אלא שהוא מכלי החיצון דיניקה, נרנח"י דנפש דרוח. ונראה כי ה' ידות הם נפש, והשלשה וז"ו עם הב"ן, הם הרוח, והס"ג עם הששה אותיות ו"ד ה' ו"ו ה', הם הנשמה דנפש, וארבע אותיות יי"אי דס"ג, הנמשכים במלת אחד, הם החיה כנו' בדרושי הציצית.

וצריך להבין מי היא זאת הנוק', אם היא המלך השביעי, שהוא שם ב"ן. או אם היא המלכיות, דכל הו' מלכים. כי שם בפ"ב משער הנסירה כתב, כי בירורי מלך השביעי שהוא שם ב"ן, עולים בנוק', ובירורי הששה מלכים, שהם ע"ב ס"ג מ"ה, עולים בז"א לעורר המ"ד, ונראה שהיא המלכיות דכל הו' מלכים.

גם מ"ש הרב ז"ל בדרוש ד' דק"ש, כי כפי ערך המוחין שלוקח הז"א כך הוא ערך הזיווג ההוא של אותה התפלה, או יעקב עם רחל, או ישראל עם לאה, או יעקב עם לאה ע"ש. נראה מה שמועיל הק"ש דשחרית לתפילת המנחה הוא שמלבד שנמשכת טיפת המוחין, מכלי פנימי דחיצוניות דעתיק, אלא שגם נמשכת טיפה בעת יחוד הק"ש דשחרית, מכלי אמצעי דחיצוניות דעתיק ודא"א ודאו"א, לתת מוחין דו"ק, לכלי האמצעי דכלי הפנימי דזו"ן, ולכן בשחרית הוא זיווג דיעקב ורחל דכלי הפנימי, אבל במנחה אינם אלא דכלי

בתפלה, וצריכים הזו"ן להעלות מ"ד ומ"ן לאו"א לצורך הזיווג ההוא, וצריך לתקן את הזו"ן שיהיו ראויים להעלות המ"ד והמ"ן לצורך הזיווג העליון ההוא, ולהיותו זיווג נעלם ועליון מאד, אין בנו כח לעוררו בהיותנו באצילות, כי אם בהיותנו עדיין בעולם הבריאה, ובהיותנו בהיכל אהבה, סוד החיבוק, ושם עומדין הט' מלכיות דנוק' רחל, עם כלים פנימיים אמצעיים וחיצוניים של המוחין של היום שעבר, דעתיק ואדיך ואו"א וזו"ן דבי"ע דאצילות, שידדו כלילה לבי"ע, לברר מהכלים, ומדפ"ח אורות של המלכים עלו עם כל הבירורים מעולם לעולם, בקרבנות וזמירות ויוצר, ובכל עולם הם מתקנים קצת, ועולים ונתקנים יותר.

ועתה בשמע, עולים מהם מקצת, הנוגעים לבחי" הו"ק דגדלות, ולמוחין דאחור, והשאר המתיחסים למוחין רפנים, עולים במלת באהבה, בעמידה.

ובעלותם אל זו"ן דאצילות נתקנים יותר, ואז הזו"ן מתעוררים, ומבדרים ממה שנשאר מכלים דאחוריים דאו"א וישסו"ת, שעדיין לא הובררו, שנפלו במיתת המלכים במקום זו"ן: אחורי או"א, עד חזה דז"א. ואחורי ישסו"ת, במקום הנוק', מחזה דז"א עד סוף האצילות. ובתוכם נתונים שארית האורות של המלכים, אותם המדרגות העליונות של האורות, שלא ידדו עם הכלים לבי"ע.

וכפי שיעור הבירורים העולים מבי"ע, כך נבדרים ועולים מאחוריים דאו"א, שהם אותם החלקים, שבהם מלובשים חלקי האורות העליונות של אלו הבירורים, של הכלים והרפ"ח דאורות, שנבררו היום, ועלו מבי"ע, כפי זכות הזמן, זכה המכוין וזכותו ועוצם כונתו, כך דיבוי או מיעוט הבירורים שעולים מבי"ע, ובערכם מתבדרים ג"כ מהאחוריים ההם דאו"א וישסו"ת, ועולים עם חלקי האורות שבתוכם, הראויים לבירורים אלו דמלכים שעלו, ואז בתוכם נכללים ועולים גם הברורים דחח"ן בג"ה דמלכים אלו, שעלו ומתחברים עם אורותיהם, ועולים אחוריים הנזכר למקומם. ואז מתעוררים או"א, ומבדרים ממה שנשאר מאחורי נה"י דאריך, שעדיין לא הובררו, שנפלו במיתת

עתה לא נתקן, ועתה עולים אלו עד ע"ב ס"ג דא"ק, ומזדווגים חב"ד דא"ק, להוציא שם מ"ה החדש, שכנגד בירורים אלו שעלו, וזה הזיווג נקרא סליק ברעותא כנודע. וכן הוא בכל פרצוף, ומשתהים שם עד למחר, ואז יוצאים מתוקנים. נמצא כי השפע הנמשך לאבי"ע בכל יום, באשרי, ובתפילה לדוד, ובקוה אל ה', אינו מהבירורים שעלו באותו יום, אלא מהבירורים של יום הקודם, וצ"ל מחול לשבתות וי"ט, ומהם לחול, ומכללות לפרטות.

ק"ש דיוצר דחול, בישראל: להמשיך נ"ר דנרנח"י דנשמה, דהיינו אדם קדמון ואבי"ע דעשיה ויצירה, דפנימיות דבריאה דבריאה, ודחיצוניות ודפנימיות דבריאה דאצילות. ובאחד: להמשיך נרנ"ח דנח"י דנשמה, דהיינו אבי"ע דא"ק ואבי"ע, דפנימיות דבריאה דבריאה, ונשמות דנח"י דנשמה, דהיינו בריאה דא"ק ואבי"ע דחיצוניות דבריאה דאצילות, ונ"ר דנח"י דנשמה, דהיינו עשיה ויצירה, דא"ק ואבי"ע דפנימיות דבריאה דאצילות. ובעמידה דלחש: להמשיך נ"ד דנח"י דנשמה, דהיינו עשיה ויצירה דא"ק, לאבי"ע דחיצוניות דבריאה דאצילות, ונשמות דנח"י דנשמה, דהיינו בריאה דא"ק ואבי"ע דפנימיות דבריאה דאצילות. ובחזרה: להמשיך חיות דנח"י דנשמה, דהיינו אצילות, דא"ק ואבי"ע דפנימיות דבריאה דאצילות.

בק"ש דיוצר דשבת, בישראל: להמשיך נ"ד דנפש, דנרנח"י דחיה, דהיינו א"ק ואבי"ע דעשיה ויצירה, דעשיה דאצילות. ובאחד: נ"ר דנח"י דנפש, דנרנח"י דחיה, דהיינו עשיה ויצירה, דא"ק ואבי"ע דעשיה דאצילות. ובעמידה דלחש: נח"י דנח"י דנפש, דנרנח"י דחיה, דהיינו א"ק ואבי"ע, דא"ק ואבי"ע דעשיה דאצילות. וא"ק ואבי"ע, דא"ק ואבי"ע דעשיה דאצילות דאבא.

עיקר הק"ש הוא, לגרום זיווג דפנימיות דאו"א, לפיכך היא מ"ע דאורייתא, שהיא בחב"ד ודחג"ת. משא"כ בתפילה, שהיא מ"ע דרבנן, שהיא בנה"י, והיא לצורך זיווג זו"ן. והזיווג ההוא דאו"א, הנעשה בעת הק"ש, נמשך מוחין לזו"ן, ויש להם האדה יותר ממה שנעשה

המלכים, עד מקום סיום כל הת"ת דאצילות, ובתוכם נתונים אורות דת"ם דמלכים. ואז בתוכם עולים ונכללים הברורים דת"ם דמלכים אלו שעלו, ומתחברים עם אורותיהם, ועולים אחורי הנה"י הנזכר למקומם.

וכעד"ו מא"א לעתיק, כי כל הי' נקודות צריכים תיקון, כי כולם יצאו חסרים ובלתי מתוקנים, ואז עולים לעשר שרשים שלהם, שבמלכות דעקודים, ומשם לנה"י דעקודים, ומשם לחג"ת, ומשם לחב"ד, ומשם לשרשי הנקודות שבפנימיות החזה דא"ק ע"ג הפרסא.

ואז מתעוררים חלקי טנת"א דמ"ה וב"ן דפנימיות דא"ק, ועולים עם חלקי נת"א דע"ב וס"ג דפנימיות, למ"ן לטעמים דע"ב וס"ג דפנימיות, ואז מזדווגים ע"ב וס"ג, ומוצאים מהמצח חלקי חיצוניות טנת"א דמ"ה. ומהעינים חוזרים לצאת חלקי חיצוניות טנת"א דב"ן, עם תשלום חלקיו, וגם נקודות דס"ג, ומתחברים אורות דמ"ה עם אורות דב"ן ונקודות דס"ג, ויורדים דרך אח"פ, ומתגלים מטיבור דא"ק ולמטה, ומזדווגים מ"ה וב"ן, והמובחר שבהם ניתנים מוחין לעתיק ונוק', ומזדווגים המ"ה וב"ן דעתיק, ומבררים המובחר שבנשאר, וניתנים מוחין לא"א ונוק', ומזדווגים מ"ה וב"ן דא"א, ומבררים המובחר שבנשאר, וניתנים מוחין לאו"א, ומזדווגים מ"ה וב"ן דאו"א, ומבררים המובחר שבנשאר, וניתנים מוחין לישו"ת.

דג"ד שבהם, ובתוך כלי נה"י וחג"ת, שבהם מלובשים י"ג ההי"ן וי"ג ווי"ן, די"ג הויות מנוקדות, בניקוד הידוע די"ס, שהם נפשות ורוחות, דחיות, ונשמות ורוחות דנרנח"י, דנרנח"י דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן, דחיה, ודנ"ר דיחידה, ועליהם מקיפים י"ג ההי"ן אחרונות, וי"ג יודי"ן, די"ג אהי"ה, מנוקדות בניקוד ההויות, עם כל חלקי כלים ואורות ומוחין ונרנח"י, דמ"ה וב"ן דחלקי אריך ועתיק וא"ק דאבי"ע המלובשים בהם, דפנימיות וחיצוניות דפנימיות דבריאה דאצילות, וחיצוניות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דאצ"ו דאצילות, לכתרים ולחח"ן בג"ה דת"י, דפרצופי נה"י וחג"ת, דה' פרצופים דכל פרצוף, מה' פרצופי מ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן, דחכמה דפנימיות וחיצוניות דפנימיות דבריאה דאצילות, ודחכמה דחיצוניות ופנימיות דחיצוניות דאצילות דז"א, ולכתרים ווחח"ן בג"ה דת"י, דפרצופי נה"י וחג"ת דה' פרצופי נה"י וחג"ת דחכמה מוחא סתימאה דכתר דאצילות דאצילות דז"א.

יכיון להמשיך דע"ב קס"א, ע"ב דחב"ד דחכמה סתימאה עילאה, שהם או"א עילאין דא"א, ע"ב לאבא, וקס"א לאמא, וע"ב לדעות דאו"א עצמם, ה' אלהינו ה' אחד, א"ח ד' כו', העומדת בהיכל אהבה דאבא, שם או"א עילאין דבריאה דאצילות, להמשיך לנוק', מחכמה דאימא עילאה, להעלות הנוק' כו' להעלות המוחין ונ"ר דנרנח"י דחיה דמ"ה וב"ן דחכמה, ודנ"ר דיחידה דכתר דזו"ן, עם נשמות יסוד דפרצוף חכמה דא"א, שבבינה דפרצוף חכמה דז"א, עם שורשי נ"ר דנשמה וחיה דחיה שלו, לעורר ולהעלות מחלקי בירורי פרצוף חכמה דאו"א, מ"ד לאבא, ומ"ן לאמא, ואו"א מעוררים ומעלים מ"ד ומ"ן לחכמה דא"א.

ודאיתי מ"ש מעכ"ת על ניקוד שם אדנו"ת וקריאתו, אם הוא בחטף פתח, או בשבא לבד, ושמעתי שכן מנהג האשכנזים, וכן כתב הרב מג"א ז"ל בסימן ה', אמנם ראיתי בספר יסוד הניקוד, בסימן ל"ב ובסימן ל"ג, שעמד על הענין הזה, והביא דברי כל המדברים בענין זה, ופלפל בהם, והעלה כי האמת והנכון לקרותו

ק"ש דשחרית דשבת

יכיון להמשיך לז"א, מוחין אלו דיניקה, מבחי' ג' פרצופים פנימיים דו"ק דאו"א, הנק' אבא דכורא, ומבחי' הו"ק דו"ק דאו"א, הנק' אימא נוק', ימשיך מוחין דיניקה ליעקב ורחל, במלת שמע ישראל, יכיון לעורר זיווג ג"ר דו"ק דאו"א, יאהוהיהוה, ולהמשיך כתרים, וג' קוים דחח"ן בג"ה דת"י, דפרצופי נה"י וחג"ת, דה' פרצופים דנה"י וחג"ת ודחב"ד, ודחב"ד דכתר דאו"א עילאין, ודשני פרצופי נה"י וחג"ה דחכמה מוחא סתימאה דא"א, עם כתרים וג' קוין חח"ן בג"ה דת"י, דצ' ול"ם דצלמי המוחין

ק"ש דשחרית דשבת

יכיון להמשיך לז"א, מוחין אלו דיניקה, מבחי' ג' פרצופים פנימיים דו"ק דאו"א, הנק' אבא דכורא, ומבחי' הו"ק דו"ק דאו"א, הנק' אימא נוק', ימשיך מוחין דיניקה ליעקב ורחל, במלת שמע ישראל, יכיון לעורר זיווג ג"ר דו"ק דאו"א, יאהוהיהוה, ולהמשיך כתרים, וג' קוים דחח"ן בג"ה דת"י, דפרצופי נה"י וחג"ת, דה' פרצופים דנה"י וחג"ת ודחב"ד, ודחב"ד דכתר דאו"א עילאין, ודשני פרצופי נה"י וחג"ה דחכמה מוחא סתימאה דא"א, עם כתרים וג' קוין חח"ן בג"ה דת"י, דצ' ול"ם דצלמי המוחין

בחטף פתח, ולא בשבא לבד, ואין לשנות יע"ש. ועל מ"ש מעכ"ת, לגלות להם דעת, בענין הנחת תפילין ביום ר"ח, אחר תפילת מוסף, דעתי הוא שלא להניח תפילין, מפני הרשימו דמוחין דמוסף שנשאר כל היום בזרין, ואף בתפלת המנחה, לא היה ראוי להניח, כמו שנוהגים קצת מקובלים. אמנם אני מניח תפילין בתפילת המנחה, מטעם אחר, והוא, כי הנה נודע, כי תפילת שחרית, הוא בכלים הפנימיים דכל פרצופי כל העולמות בבירורם ותיקונם, ותפילת מנחה, בכלים האמצעיים, ותפילת ערבית, בכלים החיצוניים. ונודע מ"ש הרב ז"ל, כי ק"ש דשחרית הועיל לתפילת שחרית, וגם לתפילת המנחה, כי ע"י הק"ש ההיא נמשכו הר"ק דצלם דמוחין דגדלות דכלים הפנימיים דאימא, לכלים הפנימיים דזו"ן, וגם הר"ק דצלם דמוחין דגדלות דכלים האמצעיים דאימא, לכלים האמצעיים דזו"ן. ולבאר זה, צריך לבאר מעט, ממה שכתוב אצלי, מענין סדר תקון תפלת שחרית, במעשה ודיבור בכללות, אע"פ שי"ש בו פרטות רב, וכמו שאח"כ בע"ה אכתוב ואשלח להם, אע"פ שכבר הוא פשוט להם, אלא להשוות הדעות, והענין הוא, כי נטילת ידים ועשיית צרכיו, הוא לברר מכלים ואורות דרפ"ח דנה"י, שהם פרצופי זו"ן ויעקב ורחל דפנימיות וחיצוניות דחיצוניות דעשיה, ולהמשיך להם מזיווג דחיות ונשמות, מוחין פנימיים ומקיפים דמ"ה וב"ן, עם נרנח"י דנפש דנפש, לפנימיות וחיצוניות דפרצופי זו"ן ויעקב ורחל דחיצוניות דעשיה כ"י.

וכן לבישת שני טליתות קטן וגדול, הוא לתקן נה"י, שהם פרצופי זו"ן ויעקב ורחל, דפנימיות וחיצוניות דחיצוניות דיצירה, ולהמשיך להם מזיווג דחיות ונשמות, מוחין פנימיים ומקיפים דמ"ה וב"ן, עם נרנח"י דנפש דרוח, לפנימיות וחיצוניות דפרצופי זו"ן ויעקב ורחל דחיצוניות דיצירה, וגם לתקן כחב"ד וחג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוקביה וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת, דחיצוניות דעשיה, ולהמשיך להם מזיווג דחיות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דרוח ונשמה וחי' ויחידה, דנפש דמ"ה וב"ן, לחיצוניות דחיצוניות דפרצופי

עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת דחיצוניות דעשיה.

וכן הנחת תפילין דיד, הוא לתקן חיצוניות נה"י, שהם פרצופי זו"ן ויעקב ורחל, דחיצוניות דחיצוניות דבריאה, וגם חיצוניות הכחב"ד וחג"ת שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת, דחיצוניות (דחיצוניות) דיצירה, וגם לתקן פנימיות דכחב"ד וחג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת, דפנימיות דחיצוניות דעשיה, ולהמשיך מזיווג דחיות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנפש דנשמה דמ"ה וב"ן, לחיצוניות דפרצופי זו"ן ויעקב ורחל דחיצוניות דבריאה, ולהמשיך מזיווג דחיות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנפש דרוח דמ"ה וב"ן, לחיצוניות דפרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת, דחיצוניות דיצירה, ולהמשיך מזיווג דנשמות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנפש דנפש דמ"ה וב"ן, לפנימיות דפרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת, דפנימיות דחיצוניות דעשיה.

וכן ע"י הנחת תפילין דראש, להפריד הקליפות מחיצוניות נה"י, שהם פרצופי זו"ן ויעקב ורחל, דחיצוניות דחיצוניות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ולברר מכלים ואורות דרפ"ח, דכחב"ד חג"ת נה"י, דחיצוניות דחיצוניות דאבי"ע הנזכר דחיצוניות דאצילות, שהם כל הפרצופים דעתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת וזו"ן ויעקב ורחל דאבי"ע דאבי"ע הנזכר דחיצוניות דאצילות, וגם לתקן חיצוניות כחב"ד חג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת, דפנימיות דבריאה, וגם לתקן פנימיות כחב"ד חג"ת, שהם פרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת, דפנימיות דיצירה, ולהמשיך מזיווג דחיות, מוחין פנימיים ומקיפים עם נרנח"י דנפש דמ"ה וב"ן, לפרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת וזו"ן ויעקב ורחל, דחיצוניות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ולהמשיך מזיווג דחיות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנפש דנשמה דמ"ה וב"ן, לפרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא

היוצר, כי ע"י הק"ש נתקן, כל מה שנשאר לתקן בעולמות בי"ע, וגם באצילות, להמשיך הו"ק דמוחין דגדלות, דכל התפילות העתידים לאמר באותו היום, כי המ"ן שעלו בק"ש, משמשים לכל התפלות של אותו היום עד הלילה, ולפיכך לא נצטוונו לומר ק"ש, כי אם פעם אחת ביום, שמן הראוי היה לומר ק"ש קודם כל תפילה, ולא כן הוא, כי די בק"ש דשחרית כי כחה גדול.

והנה נודע כי תפלת שחרית דחול, היא בכלים הפנימיים דכל העולמות, ובה נמשכים ב' צלמי המוחין דבינות, דכלים הפנימיים דישסו"ת בלחש. ושני צלמי המוחין דחכמות, דכלים הפנימיים דישסו"ת, בחזרה. לפרצופי בינות וחכמות דכלים הפנימיים דו"ן.

וכן תפלת מנחה של אותו היום, היא בכלים האמצעיים דכל העולמות, ובה נמשכים ב' צלמי המוחין דבינות דכלים האמצעיים דישסו"ת בלחש. ושני צלמי המוחין דחכמות דכלים האמצעיים דישסו"ת, בחזרה. לפרצופי בינות וחכמות דכלים האמצעיים דו"ן. וזה מלבד הו"ק דמוחין דגדלות דכלים הפנימיים דבינה ודחכמה דתבונה, שחוזרים להכנס בלחש ובחזרה דמנחה, לפרצופי בינות וחכמות דכלים הפנימיים דו"ן. ואם הוא יום ראש חודש, בו נמשכים עוד ב' צלמי המוחין דכתרים דישסו"ת בלחש וחזרה דמוסף, לפרצופי הכתרים דו"ן.

וביום שבת קודש, נמשכים ב' צלמי המוחין דנה"י דאו"א עילאין בלחש דשחרית, לפרצופי נה"י דחכמות הכוללים דו"ן, וב' צלמי המוחין דחג"ת דאו"א עילאין בחזרה, לפרצופי חג"ת דחכמות דו"ן. וב' צלמי המוחין דחב"ד דאו"א עילאין בלחש דמוסף, לפרצוף חב"ד דחכמות דו"ן. וב' צלמי המוחין דכתרים דאו"א עילאין בחזרה דמוסף, לפרצופי הכתרים דחכמות דו"ן. ושני צלמי המוחין דנה"י דמוחא סתימאה דאו"א, (בלחש דמנחה, וב' צלמי המוחין דחג"ת דמ"ס דאו"א סכ"י) ובהם כלולים נה"י דגולגלתא דאו"א, בחזרה דמנחה, לפרצופי נה"י דחג"ת דכתר דו"ן.

וידוע כי מ"ש הרב ז"ל, בדרוש הב' דסדר תפלת שחרית, כי בק"ש נמשך מזווג כלים

ואו"א וישסו"ת, דחצוניות דחיצוניות דבריאה. ולהמשיך מזווג דנשמות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנרנח"י דרוח דמ"ה וב"ן. לפרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת דפנימיות דחיצוניות דיצירה.

נמצא, כי כבר נתקן חצוניות, שהוא בי"ע דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, וחיצוניות, שהוא בי"ע דאבי"ע דחיצוניות דבריאה, וחיצוניות ופנימיות, שהוא אבי"ע דחיצוניות דיצירה ועשיה. כל זה בקיצור גדול ובכללות. אמנם הענין הוא בפרטות רב, הן בענין עליית המ"ן, הן בענין פרטי זווגי הפרצופים, דחיות ודנשמות הפנימיים ומקיפים, הן בענין כונת תיקון שמות הכלים דבי"ע התחתונים והעליונים ושמות הכלים דאצילות דבי"ע, ודאצילות העליון, הן כונת תיקון שמות כלים והאורות של הכסא והשרפים והחיות והאופנים. ובע"ה יתבארו בתשולם ההקדמה, וגם כל ענין במקום הראוי לו, בס"ד.

נמצא, כי מה שנשאר לתקן ע"י הדיבור, הוא פנימיות וחיצוניות, שהוא אבי"ע דפנימיות דעשיה ויצירה, ופנימיות שהוא אצילות דאבי"ע דחיצוניות דבריאה, וגם פנימיות וחיצוניות דאבי"ע דפנימיות דבריאה, וכן פנימיות שהוא אצילות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ופנימיות וחיצוניות שהוא אבי"ע דפנימיות דאצילות. והענין בקיצור ובכללות גדול, והוא, כי בקרבנות נתקן חיצוניות, שהוא בי"ע דאבי"ע דפנימיות דעשיה, ולהמשיך להם מזווג דחיות ודנשמות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנרנח"י דנפש.

וכן בזמירות, נתקן חיצוניות, שהוא בי"ע דאבי"ע דפנימיות דיצירה, ונמשך להם מזווג דחיות ודנשמות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנרנח"י דמ"ה וב"ן דרוח כו'. וכן ביוצר, נתקן חיצוניות, שהוא בי"ע דאבי"ע דפנימיות דבריאה, ונמשך להם מזווג דחיות ודנשמות, מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנרנח"י דמ"ה וב"ן דנשמה. אמנם כאן ביוצר שהוא בבריאה, נתקן ג"כ ע"י אמירת הק"ש, שהוא מ"ע, שהיא דיבור חמור יותר מן

במ"א. ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק שלהם, לחב"ד וחג"ת דאחור דפרצוף בינה, דכלים הפנימיים דבינה הכולל דו"ן, וגם לזווגם בכלים דאחור דחכמה, דכלים הפנימיים דמ"ה וב"ן, ולהוציא השני הצלמים הנזכר דמוחין דחזרה דשחרית, להלבישם במקום הראוי להם. ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק שבו, לחב"ד וחג"ת דאחור דפרצוף חכמה, דכלים הפנימיים דבינה הכולל דו"ן.

גם יכוין לזווג אר"א דחיצוניות, דאבי"ע דפנימיות דאצילות, בכלים החיצוניים דכלים הפנימיים שלהם, ולהוציא השני צלמים, להלבישם במקום הראוי להם, ולהמשיך כולם לחב"ד דאחור דפרצוף בינה הזו"ן, דחיצוניות דאבי"ע דפנימיות דאצילות, דכלים הפנימיים דו"ן.

גם יכוין לזווג אר"א דפנימיות, דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, בכלים הפנימיים דפנימיות שלהם, ולהוציא שני צלמים, ולהלבישם במקום הראוי להם, ולהמשיך כולם לחב"ד וחג"ת ונה"י דאחור, דפרצופי בינה דו"ן, דפנימיות דחיצוניות דאצילות, דכלים הפנימיים דו"ן.

גם יכוין לזווג אר"א דפנימיות דפנימיות דאצילות, בכלים דאחור דבינה, דכלים האמצעיים דמ"ה וב"ן שלהם, ולהוציא השני צלמים הנז' דמוחין דלחש דמנחה, ולהלבישם במקום הראוי להם, ולהמשיך מצלם דאמא הו"ק, לחב"ד וחג"ת דאחור דפרצוף בינה, דכלים האמצעיים דבינה הכולל דמ"ה וב"ן, דו"ן דפנימיות דאבי"ע דפנימיות דאצילות.

גם יכוין לזווג אר"א הנז'ל, כנז"ל בכלים דאחור דחכמה שלהם, דכלים האמצעיים, להוציא המוחין דחזרה דמנחה כנז"ל, ולהמשיך הו"ק שלהם, לחב"ד וחג"ת דחכמה, דכלים האמצעיים דו"ן כנז"ל. וכן עד"ו בפנימיות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ע"ד הנז' בשחרית אלא שהוא בכלים האמצעיים שלהם. (ואחר בשכמלו, אחר שהמשיך ע"ב קס"א ע"ב, בה' אלהינו ה', לאר"א דפנימיות דפנימיות דפנימיות דחיצוניות דאבי"ע דבריאה, עתה יכוין להעלות פנימיות דאבי"ע דפנימיות דיצירה ועשיה, עם זו"ן דפנימיות דאבי"ע דפנימיות דבריאה, למ"ן

הפנימיים דאר"א, מוחין פנימיים דשני צלמים שלמים דאבא ודאימא, ומתפשטים בכל גופא דו"ן, ואח"כ בעמידה נמשכים לזו"ן מוחין מקיפים הנק' תפלין, מזווג כלי המקיף דאר"א, והם המקיפים הכתובים בדרושי ראש השנה, כל זה מדבר בפנימיות דחיצוניות, שהוא אצילות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות.

ומה שכתב בדרוש הרביעי מדרושי העמידה כי בק"ש נמשך מזווג כלים החיצוניים דנה"י דאר"א, מוחין פנימיים דשני צלמי אר"א, לחב"ד דו"ן, ובעמידה נמשך מזווג כלים האמצעיים דאר"א, מוחין מקיפים לחב"ד דו"ן, והמוחין הפנימיים מתפשטים בכל גופא. כל זה מדבר בחיצוניות דפנימיות, שהוא בי"ע דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודרוש הששי דרושי הק"ש, הוא בפנימיות דפנימיות, שהוא אצילות דאבי"ע דפנימיות דאצילות.

נמצא, כי תיקון המצות מעשיית הנז'ל, הגיע תיקונו עד האצילות, שהוא התפלין דראש כנז"ל, ואח"כ ע"י הדיבור, התחיל התיקון מלמעלה יותר.

והענין בקיצור גדול, כי ע"י הקרבנות נמשך נרנח"י דנפש למלכות דא"ק, ונרנח"י דנפש ורוח לאצילות, ונרנח"י דנר"ן, לבריאה, ונרנח"י דנרנ"ח, ליצירה, ונרנח"י דנרנח"י, לעשיה.

וכעד"ו בזמירות, להמשיך נרנח"י דרוח לז"א דא"ק, ונר"ן לאצילות, ונרנ"ח לבריאה, ונרנח"י ליצירה.

וכן ביצור, נשמה ליסודות דא"ק, ונרנ"ח לאצילות, ונרנח"י לבריאה.

וכן בעמידה, חיה לאר"א דא"ק, ונרנח"י לאצילות, וזה בכללות, וכן הוא בפרטי פרטות, וכן במקיפים. כסדר מה שהיה בעקודים.

נחזור לענין הק"ש, לפרט הנוגע לענייננו, אע"פ שיש בו פרטים רבים שהיה ראוי לבארם, ויתבארו במקום אחר בע"ה. הנה בק"ש דתפלת שחרית דחול, צריך לכוין לזווג אר"א דפנימיות דפנימיות דאצילות, בכלים דאחור דבינה, דכלים הפנימיים דמ"ה וב"ן שלהם, ולהוציא השני צלמים הנז' דמוחין דלחש דשחרית, להלבישם במקום הראוי להם כנז'

דמוחין דחב"ד דכתר, ודכתר דכתר, בכלים האמצעיים, רק הו"ק דמוחין דבינה ודחכמה, כסדר שאר הימים כנו"ל. ולפיכך ראוי להניח תפילין במנחה דיום ראש חדש כשאר כל הימים, כי אין חילוק ביניהם, שאין המוחין דכתר מתפשטים בכלים האמצעיים, כי כל עצמם הם בבחינת ו"ק דכללות היום כנו"ל, אבל קודם מנחה, נראה שאין להניח, לפי שעדיין הרשימו דמוחין דכתר קיים, זהו מקצת הטעם הפשוט, שאיני מניח באמצע היום דר"ה, ומניח במנחה.

וידוע כי בירור ותיקון חיצוניות ופנימיות דחיצוניות, הוא ע"י מצות מעשיות וברכותיהם. ובירור ותיקון חיצוניות ופנימיות דפנימיות, הוא על ידי מצות התלויות בדיבור וברכותיהם.

והנה בבקר קודם התפלה, צריך להפריד הקליפות מחיצוניות ופנימיות דחיצוניות דאבי"ע, שנתאחו בהם בהסתלקות המוחין מהם בלילה, והוא באופן זה, כי ע"י נטילת ידים. יכוין להפריד הקליפות, מכלים דנה"י דחיצוניות דחיצוניות דעשיה. ואח"כ ע"י הברכה, יכוין להמשיך בהם מוחין, מזווג דחיות העולמות, עם נפש רוח נשמה חיה יחידה דנפש.

ואחר כך יפנה ויעשה צרכיו, ויכוין להפריד הקליפות, מכלים דנה"י דפנימיות דחיצוניות דעשיה. ואח"כ יכוין ע"י הברכה, להמשיך בהם מוחין מזווג הנשמות, עם גרנח"י דנפש.

סוד הנטילה: הנה או"א, הם סוד הידים העליונים, כי הם מלבישים ידי א"א. וז"א, סוד הרגלים כנודע, וכשאנו נושאים הידים למעלה, אנו מכונים, שקוץ היו"ד משפעת ביה"ה שהם או"א, וזהו נטל י"ה למעלה, ומה שמקבלים. נותנים לרגלים למטה לזו"ן, שיקבלו התמציה, שיו"ד מן הידים העליונים, כי עיקר המים הם לאו"א, ונקראים מים עליונים. ומים התחתונים שהם זו"ן, מקבלים תמציתם. ואם עשה כן, יתקשר ויתנשא, שיזכה לחבר היו"ד, סוד ו"ד, עם ה'.

ודע, שכל אות מהם, כוללת כל השם, נמצא שד' אותיות השם, הם ד' הויות, שכך עולה נטילה, לכך צריך רביעית מים, שרמו

לאו"א דפנימיות דפנימיות דבריאה, ולזווגם, ולהמשיך צלמי מוחין דגדלות, פו"מ עם גרנח"י דגרנח"י דמ"ה וב"ן, לזו"ן דפנימיות דפנימיות דבריאה, וגם צלמי המוחין דגדלות, פו"מ, עם גרנח"י דגרנח"י דמ"ה וב"ן, לכל פרצוף דפנימיות דפנימיות דיצירה ועשיה. גם יכוין להעלות זו"ן דפנימיות דאבי"ע דחיצוניות דבריאה, למין לאו"א דפנימיות דחיצוניות, ולזווגם ולהמשיך צלמי המוחין דגדלות פו"מ, עם גרנח"י דגרנח"י דמ"ה וב"ן, לזו"ן דפנימיות דחיצוניות דבריאה, וביום ר"ח וכו'. עכ"מ ממה ששלח מוריניו הרב שר שלום זללה"ה, בעי"ת תונס יע"א).

וביום ראש חדש, יכוין כל הנז"ל, ועוד יכוין לזווג ישסו"ת דפנימיות, דאבי"ע דפנימיות דאצילות, בכלים דאחור דחב"ד דכתר, דמ"ה וב"ן שלהם, ולהמשיך השני צלמים הנז' דמוחין דלחש דמוסף, ולהלבישם כו', כנו"ל. ולהמשיך הו"ק מצלם דאימא, לחב"ד וחג"ת דחב"ד דכתר דאחור דכתר דבינה, בכלים הפנימיים דבינה הכולל דזו"ן.

גם יכוין לזווג ישסו"ת הנז"ל, בכלים דאחור דכתר דכתר, להמשיך המוחין דחזרה דמוסף כו', כנו"ל, ולהמשיך מצלם דאימא הו"ק לחב"ד וחג"ת דכתר דכתר דבינה, דכלים הפנימיים דבינה הכולל דזו"ן.

וכן עדין יכוין בק"ש דשחרית דשבת, לזווג או"א עילאין, בנה"י וחג"ת וחב"ד וכתר שלהם, ולהמשיך הו"ק הצלם דמוחין דאימא דלחש וחזרה דשחרית, מנה"י וחג"ת ודלחש וחזרה דמוסף, מחב"ד וכתר ודלחש וחזרה דמנחה, מנה"י וחג"ת דדיקנא דמוחא סתימאה, ומנה"י דגולגלתא דא"א ע"ד הנז"ל.

והנה נודע הוא, כי הכלים האמצעיים הנתקנים במנחה דכל יום, אע"פ שהם כלולים מהכל, הם בערך החג"ת, שהם הו"ק, שהם גרנח"י דרוח, בערך הכ"ד שעות. ולפיכך אין מוסף במנחה, שהוא הכתר גרנח"י דיחידה, אלא בשחרית, שהוא בכלים הפנימיים, שהם בחי' חב"ד גרנח"י דחיה ונשמה, ועליהם יבואו מוחין דכתר, גרנח"י דיחידה במוסף, ואין צריך לכוין בק"ש דשחרית דראש חדש, להמשיך הו"ק

לאות א', הכוללת כל השם. ואם הסר מרביעית. או"א, שקבלו משם מים, ומלכו. ה' ימלוך:
 פסולה, כיון שאין אות א' שלימה, אינה כוללת כל השם. ולזה תמצא בר"ת ענ"י, שאין עושר
 אלא משם, שהוא מציאות כל האצילות והמזולז
 בה, נעקר והולך למיתה, ועני גימטריא ק"ל,
 על שהקל בה. ואם כיון כמ"ש, ירמוז לה'
 היות גימטריא ק"ל, כנגד חמשה אותיות
 נטילה. וכשתחבר י"ה עם ו"ה, מים עליונים
 עם תחתונים, יעלה הוי"ה במילואו, וגובר
 הק"ל על עני וממתיקו, וזהו רוכב על עב
 ק"ל.

דע שו"ה מלביש ל"ה כנודע, דא גופא
 ודא נשמתא, דאו"א מתלבשים בזו"ן, ובנטילה
 עולה הגוף שהוא ו"ה, לנשמה שהוא י"ה.
 ואם לא תחבר ו"ה עם י"ה, ישאר גופו לבד,
 וכשם שסילק נשמתו, כן תסתלק נשמתו,
 וזהו אם בגפו יבא לבד בגפו יצא, בגופו
 יצא, שלא יעלה נשמתו, ואין לו עמו קשר
 כלל.

ואם בעל אשה הוא, פי' אשה שהוא
 ר"ת: הוי"ה, שד"י, אדנ"י, והם יעקב יוסף
 דוד, והם רמוזים בר"ת ידיכם קדש, יד"י:
 יעקב יוסף דוד, כ"ם: ר"ת כבוד מלכותו.
 ובזה תבין ואם בעל אשה הוא ויצאה אשתו
 עמו, שמתחברת הנשמה עם הגוף, ומקבלין
 שכון, והאשה וילדיה שהיא השכינה, מתחברת
 עם הנשמה. ותכוין שנקרא הכלי אנט"ל,
 שעולה הוי"ה אדנ"י, ושניהם עולים לאימא,
 שהיא אהי"ה.

יעננו ביום קראינו, ר"ת יב"ק, שהם הג'
 שמות כנודע. ועוד רמז נטילה, אותיות: ט"ל
 נה"י, שירד הטל מלמעלה, לחקל תפוחין.
 כדאיתא בזוהר, שתפוחין הם נה"י. ואם לאו,
 ח"י נאחזים הדינים מלמטה. ואמר הפסוק
 וינטלם וינשאם, תרגום של וינשאם הוא
 וינטלם, התרגום רמז למים התחתונים, שיש
 להם פחד. וינשאם רמז למים עליונים, שינשאם
 ויחברם לכתר כדפריש.

וזהו ה' מלך: יסוד מים דא"א. ה' מלך:

וזהו סוד הנטילה הנז'ל בקיצור:

יכוין כי הוא דוגמת כללות האצילות.
 ובנטילה יכוין להמשיך שפע מא"א, שהוא
 הכתר קוץ היו"ד דכללות האצילות, לאו"א,
 חו"ב, י"ה, וכללות האצילות. ונקרא מים
 עליונים, שהם מלבישים ידי א"א, שהוא כולל
 כל האצילות. ומהם ימשיך השפע לזו"ן, ו"ה
 דכללות האצילות, ונקרא מים תחתונים. אח"כ
 יגביה ידיו וינטלם, ויכוין להעלות ולרומם
 לזו"ן ו"ה, הנקרא גופא דכללות האצילות,
 להלביש לאו"א, י"ה, נשמה חיה, הנק' נשמתא
 דכללות האצילות. וינשאם לאו"א, להלביש
 לאו"א, קוץ היו"ד, יחידה דכללות. ויכוין לחבר
 מים תחתונים לעליונים. ולחברם ולקשרם
 וליחדם עם האריך, ביחודא שלים. ויכוין
 להמשיך מהם שפע על נשמתו וגופו, לקשר
 נשמתו עם גופו. נטילה, גימטריא ד' היו"ת,
 יהו"ה, יהו"ה, יהו"ה, יהו"ה, שהם או"א וזו"ן,
 שהם (ע) דאותיות יהו"ה הכולל. ולכן צריך
 נטילה ברביעית, נגד אות אחת מארבע אותיות
 הכוללים, אשר כל אות כולל כל השם.
 גם נטילה, אותיות: ט"ל נה"י, יכוין
 להמשיך השפע משלשה אותיות העליונות יהו"ה,
 העולים במילויים ט"ל, לאות ה' אחרונה, שהיא
 הנוק' העומדת בנה"י.

הגהות ומראה מקומות

(ע) צ"ל ד' אותיות.

ורחל, העומדין בנה"י. ובשלשה נטילות דיד ימין, יכוין במ"ב דע"ב, והוא להמשיך שלשה מוחין: כח"ב, נח"י, לאבא וז"א, המלבישים לחסד ונצח דא"א. ובג' נטילות דיד שמאל, יכוין במ"ב דס"ג, והוא להמשיך שלשה מוחין: כח"ב, נח"י, לאימא ונוק' דז"א, המלבישים לגבורה והוד דאריך. ובשפשוף הידים, יכוין במ"ב דמ"ה, והוא להמשיך ג' מוחין: כח"ב, נח"י, לישסור"ת ויעקב ורחל, המלבישים לת"ת ויסוד דאריך.

ובהגבהת הידים, יכוין להעלות ולחבר זו"ן ויעקב ורחל, סוד ו"ה דהוי"ה, זו"ן גופא דכללות האצילות, מים תחתונים, נר"ן דנפש, לחלביש לאו"א עילאין וישסור"ת, י"ה דהוי"ה, חב"ד דכללות האצילות, מים עליונים, נר"ן דרוח. ולחבר גופו עם נשמתו. ויכוין להעלות כולם, ולחבר כולם עם קוץ היר"ד, סוד עתיק ונוק' ואריך ונוק', נשמתא לנשמתא, נר"ן דנשמה, כתר דכללות האצילות.

הקדמת חצות.

ומיד אחר ו' שעות מי"ב שעות של הלילה, שהוא אחר י"ב שעות מחצות היום, כשהחמה בראש כל אדם, שאז הוא חצות היום ודאי בכל מקום, בג"ע, ובכל האיסקלימים כנודע, כי בג"ע היום והלילה שוים בקיץ ובחורף. (א"ה, ובנקודת המרכז דגן עדן, עומד עץ החיים, כמשה ועץ החיים בתוך הגן, ובתוכו מלוכש קו היושר דכל העולמות, יורד ונוקב ומתפשט עד קרקעית עיגולי הפנימי דעגולי עתיק מצד מחציתם התחתון, המתעגלים תחת כל מעשה בראשית. וסביבות עץ החיים הוא העדן. וסביביו הוא הגן. וכל זה הוא שעור נקודת המרכז דכל העולם בכללו, ושם היום והלילה שוים בקיץ ובחורף, כמ"ש הכתוב ויהי ערב ויהי בקר, ואין היום לזה מן הלילה, ולא הלילה מן היום, ואין היום נכנס בגבול הלילה, ולא הלילה בגבול היום. מה שאין כן

על נטילת ידים, ר"ת ענ"י, בגימטריא ק"ל, ה' היות, יכוין להגביר הק"ל על הענ"י ולמתקו בחמשה היות.

סדר הנטילה.

תחילה נוטל הכלי כו', הוא סוד נשיקין הראשונים של קודם הזיווג, ואז אבא מקדים. ואח"כ שופך נטילה א' מידו השמאלי אל ידו הימנית, הוא סוד הזיווג התחתון, ואז תחילה אימא מעלה מ"ן ה"ג לאבא, וחוזר ושופך נטילה ב' מידו הימנית אל ידו השמאלית, ואז אבא משפיע מ"ד ה"ח לאמא, והרי עתה כולם נתונים ביסוד, ושופך נטילה שלישית מידו השמאלית לימנית, ואז אימא משפעת השפע לחסד דז"א. וחוזר ושופך מידו הימנית לשמאלית, נטילה רביעית, ואז החסד הנזכר משפיע לגבורה דז"א. וחוזר ושופך מידו השמאלית לימנית נטילה חמישית, ואז הגבורות משפעת דרך התפארת לנצח. וחוזר ושופך נטילה ששית מידו הימנית לשמאלית, ואז הנצח משפיע להוד דז"א. וע"י השפשוף נמשך השפע לקו האמצעי.

הכלי שהמים באים בתוכם נקרא נטל"א, גימטריא ע"ה שלוב הוי"ה ודאדנר"ת. והם סוד זו"ן, הנקרא גופא דכללות האצילות. והמים שבתוכם, הם מ"י דאלהים, שהם חמשים יודין, דאחוריים דד' שמות ע"ס מ"ב, ודאחורי ד' שמות אהי"ה הידועים, ואחורי השלשה שמות אלהים דיודיין דאלפין פ) והם סוד המוחין שבתוך הזו"ן. וכונת הנטילה היא, להמשיך מרישא דאריך המגולה, לאו"א וזו"ן המלבישים לחג"ת נה"י שבו. ולכן הנטילה ברביעית, סוד ד' אותיות הוי"ה, שהם או"א וזו"ן, המלבישים לקוץ היר"ד, שהם עתיק ואריך. ואלו הם שמות דא"א ועתיק. ולכן נטילה גימטריא ד' היות, סוד ד' פרצופי הנזכר.

גם אותיות נטילה, הם: ט"ל נה"י, והכונה, להמשיך מהמוחין חב"ד, יה"ו דאלפין, ליעקב

הגהות ומראה מקומות

(פ) צ"ל דיודין דאלפין דההין.

בע"ה בכונת השינה, והישן באותם השש שעות הראשונות, אותה השינה הן מעט הן הרבה, נקרא שתין נשמי חסר חד, ולא טעים טעמא דמותא והוא חי, כנזכר בזהר פ' ויגש דף ר"ז ע"א.

ואפי' ישן אחר חצות, אחר שיאמר הברכות ותיקון חצות, אין בכך כלום, ולא שליט עליה עוד רוח מסאבא, ולא טעים עוד טעמא דמותא, אחר שנתעורר בחצות, והמשיך המוחין לז"א ע"י הברכות, כי סכנת האחזיה והשליטה הנזכר של הקליפות, הוא על מי שהיה ישן מקודם חצות, ועבר עליו חצות ולא נתעורר, או שולטים עליו הקליפות כנזכר, אבל הישן אחר חצות, אין להם שליטה עוד עליו, ודלא כס' מקדש מלך, שכתב משם הרמ"ז ע"ה, על מאמר הזהר הנזכר יע"ש, כי גירסת הזהר שלהם היה בלא הגהת דרך אמת, וז"ל הזהר, דכד אתפליג ליליא וקדושה עילאה אתער, ובר נש נאים בערסיה, ולא אתער כו', ע"ש, והאר"י ז"ל הגיה, ובר נש דנאים בערסיה, במקום מלת נאים, כתב דנאים, ר"ל שכבר היה ישן ולא אתער, וגם ממה שאמר ולא אתער, משמע שכבר היה ישן ולא אתער, ושינת אחר חצות כבר כתבה הרב ז"ל בפ"י, שאם אינו יכול לעמוד כל חצות עד הבוקר, שיכול לישן אח"כ, באופן שצריך זריזות וזהירות מאד, לשמור נפשו שברגע חצות ימצא נייעור, בפרט אם שורש נשמתו הוא מזיווג יעקב ולאה, הנעשה אחר חצות לילה.

ויברך ברכות השחר, וצריך לאמרם אפילו שלא נתחייב בהם, כגון שלא ישן, או שלא פשט בגדיו, או לא חלץ מנעליו וכיוצא, אע"פ כן צריך לאמרם, לפי שעל מנהגו של עולם נתקנו, והם להמשיך מוחין לפרצופי העולמות העליונים, חוץ מברכת על נטילת ידים ואשר יצר, שאם לא נתחייב בהם לא יברך, וחוץ מברכת שעשה לי כל צרכי בט"ב וביה"ד, שאז כל העולם יתפים.

וזמנם מחצות הלילה ואילך, וצריך להזהר לאומרם כולם בקומו בחצות הלילה, כדי להחזיר המוחין שנסתלקו קודם חצות מהז"א

בשבעה האיקלימים, אשר כולם עומדים בקרן מזרחית צפונית דכל העולם בכללו כנודע, ושם היום והלילה ליום זה מזה בכל איקלים, כפי שיעור רחוקו מנקודת המרכז דכל העולם, כך הוא שעור איחור או קרוב זריחת השמש ושקיעתו, וכפי אותו השעור, כך הוא שיעור שנוי היום והלילה, דאותו האיקלים מאיקלים אחר, אמנם בחצי היום, כשהחמה בראש כל אדם, אז הוא ודאי חצות היום בכל מקום ובכל איקלים כפי אותו השיעור. כ"י מהרב ש"ש זלה"ה כך קבלתי מהרב היר"א הי"ו).

ומשיתחילו לנטות צללי ערב עד תשלום י"ב שעות, אז הוא ודאי חצות הלילה ממש, כי בחורף הלילה לזה שעות מתחילת היום ומסופו, כמו שתי שלישי התוספות בקירוב מתחילת היום, ושליש התוספת בקירוב בסוף היום, וכמו כן בקיץ היום לזה מן הלילה שעות שלישי התוספות בקירוב מתחילת הלילה, ושני שלישים בקירוב מסוף הלילה, וכנזכר בזהר ויקהל דקצ"ה ע"ב, כי אינון שעתי דמתוספאן בחורף דלילה, דיממא אינון, ולא אתחשיבו מליליא בר תריסר דאינון דילה, וכמו כן אינון שעתי דמתוספן בקיץ ביממא, דלילה אינון, ולא אתחשיבו מיממא, בר תריסר, דאינון דילה. וכן היה זמן קרבן תמיד של בין הערביים, מכי ינטו צללי ערב, בין בחורף בין בקיץ, הרי לנו מעשה גדול, דזמן קרבן התמיד כנזכר, ואע"פ שבקיץ משינטו צללי ערב עד שקיעת החמה, יש יותר מ' שעות, אותו הזמן העודף על ה' שעות, הוא מתחילת הלילה הבאה, וכן בחורף להיפך. באופן שאחר ה' שעות מי"ב שעות של הלילה כנ"ל, אז הוא חצות הלילה ממש, ותכף ומיד יתגבר כארי, לקום משנתו, ויזהר מאד שלא יעבור חצות והוא ישן, כי אם יעבור חצות והוא ישן, אז הוא טעים טעמא דמותא, ומתדבק ומתקשר ברזא דמותא, ושליט עליה סטרא דרוח מסאבא, כי הוא יורד בחצי הרע דקל"י נוגה, כי השינה בחצות הא' של הלילה, הוא בבחי' חצי העליון דטוב דקל"י נוגה, והוא כי בחי' השש שעות הראשונות של הלילה, נקראים שתין נשמי, כמבואר בדברי הרב ז"ל, וכמ"ש

הקדמת הברכה:

ידוע הוא, כי כל מה שאנו מבררים מחלקי הכלים דמלכים, ומאורות דרפ"ח, להעלותם לזו"ן, ולהעלות את הזו"ן למ"ד ומ"ן לאו"א להזדווג, הוא זיווג דנשמות דפנימיות העולמות, ולא זיווג דחיות העולמות, כי זיווג דחיות נעשה ממילא שלא על ידינו, ואין צורך לנו לקבל ד' מיתות ב"ד, ולהעלות עם הזו"ן למ"ד ומ"ן, אלא שההוא רוחא דיהיב אבא לאימא, הוא מעלה מ"ד ומ"ן לאותו זיווג. אבל זיווג דנשמות, אין אר"א מתעוררים להזדווג, אלא ע"י מה שאנחנו מבררים מחלקי הכלים דמלכים, ומאורות דרפ"ח דזו"ן, ומעלים אותם למ"ן. ואחר כך להמשיך לזו"ן, מזיווג דחיצוניות דאר"א, תשלום מוחין דיניקה, כדי שיהיה להם כח להעלות, ואח"כ להעלות הזו"ן למ"ד ומ"ן דזיווג דפנימיות דאו"א, ועד"ז עושים זו"ן לאו"א, לעורר זיווג דפנימיות דאו"א. וכן נעשה מפרצוף לפרצוף שעליו, עד רום המעלות, וכמבואר אצלנו במ"א, סדר עליית התעוררות הזה מפרצוף לפרצוף בפרטות, עד רום המעלות ע"ש, ואז יוצא ויורד חלקי י"ס שם מ"ה החדש, עם חלקי תשלום אורות דב"ן דאותם הבריורים שעלו, המתייחסים לאותה המצוה, ומתפשטים מפרצוף לפרצוף, וניתנים מוחין לאבי"ע דזו"ן.

באופן, שבכל מצוה ועבודה וברכה, צריך להמשיך לזו"ן שני מיני מוחין: הראשון הוא מזיווג דחיצוניות דאו"א, והוא כדי לתת כח לזו"ן, כדי לעלות למ"ד ומ"ן, לעורר זיווג העיקרי דפנימיות דאו"א. ולהמשיך ממנו המוחין השניים העיקריים, המתייחסים לאותם המצוה, או הברכה, והוא ע"ד סדר כוננת הק"ש כנודע.

והנה ענין כוננת הברכה, ביאר אותה הרב ז"ל בשלשה מקומות: הא', בפ"י מאמרי רשבי" ע"ה דמ"ב, בפרשת עקב, והב', בס' המצוה, בפ' עקב, והג', בשער הכוננות, ושלשתם הובאו בספר הכוננות הישן, בענין כוננת הברכה. וגם

הכולל דמדת היום, ונתפשטו בנוק' הכוללת דמדת הלילה, ועל ידם נגדלה, כנגד כל אחורי הז"א, ובחצות ממש ננסרת, ובאה לפנינו, ומסתלקים המוחין ממנה, ועולים למ"ן לאו"א, ומזדווגים או"א, וממשיכין מוחין חדשים דפנים, ומתחדשים גם המוחין הראשונים, וכנזכר כל זה באורך לקמן בברכת המעביר ע"ש. ועתה על ידי הברכות של השחר, חוזרים המוחין ההם דאחור ופנים, להתפשט בז"א הכולל דמדת היום, וכדי להמשיך השפע והמוחין לפרצופים העליונים, ולבטל מהם אחיות הקליפות שנתאחוזו בהם קודם חצות כנודע, וכדי לברר הבריורים המתייחסים לכל ברכה וברכה, ואם לא יאמר אותם כולם בקומו בחצות, מונע המשכת השפע והמוחין לפרצופים העליונים, וגורם להשאיר אחיות הקליפות במקומות עליונים, ובנרנח"י שלו, ובחושים שלו, נשאר התפשטות הקליפות, והוא משתמש בהם עם אחיות הקליפות שבהם, ויילכו בלא כח, בעת ובזמן שהיה לו כח להפרידם ולבטלם, והיא סיבה לכמה רעות ח"ו, לכן ראוי להזהר לאומרם כולם בקומו בחצות, ואפילו שהוא רוצה לישן אח"כ, אין בכך כלום, והוה ליה כישן ביום, וכמ"ש הרב ז"ל על הקם בחצות, אחר שיסדר ברכתיו ויאמר תיקון חצות, ויעסוק בתורה כמו יעשה אחת, שאם אינו יכול לעמוד על עצמו, שיכול לחזור לישן, רק שיקום קודם עמוד השחר כמו חצי שעה, ויחזור ללמוד, ולא מיבעיא מי שישן וקם בחצות צריך לעשות כן, כנזכר, אלא אפילו מי שלא ישן כלל, והוא לומד כתחילת הלילה, הנה בהגיע חצות, צריך לאמרם, חוץ מברכות התורה, שאם לא ישן שאין צריך לאומרם עד שיעלה עמוד השחר, אבל שאר הברכות צריך לאומרם, וכנזכר בס"ה פ' ויקהל דקצ"ה ע"ב, במעשה דר"א ור"י שהיו לומדים מתחילת הלילה, וכשהגיע חצות ושמעו קול התרנגול ברכו, כי אע"פ שמצדו לא נסתלקו המוחין מז"א דפרטות, הנה מז"א דכללות נסתלקו, ועתה חוזרים, ואפילו מצדו נסתלקו עצמות הנרנח"י, בהסתלקות המוחין הכוללים, ועתה חוזרים מחדשים כנודע.

נתקנת ממוחין דאימא, שהוא מספר אותיות דכלים דז"א כנו"ל, והם בחי' דב"ן, וכמבואר אצלינו במ"א באורך ע"ש, באופן, שבמוחין דאימא, הזו"ן הם משותפים, וזהו במצותיה, נו"ה הנזכר במ"א, ר"ל לזו"ן הנקרא נו"ה, כנודע, וכן איהו בנצח ואיהו בהוד) וכ"ז בברכת המצות, כי מצוה תמשך השפע מעולם הנעלם.

אבל בברכת הנהנין, אין אנו אומרים, לא קדושה, ולא מצוה, כי אחר שנתברכו המדות הנזכר, וחזרו לעלות אל הבינה, להוריד שפע למטה, לא הורידו שפע, לא בסוד בינה בדעת שבה, ולא בסוד עלמא דאתי, שהיא נקודה אמצעית שבה, אלא בסוד בינה עצמה מחיצוניותה, ולפיכך אנו אומרים בורא פרי כו', שהוא סוד בינה דמקנא בג' ספיראן בבריאה, וזהו בורא, ומשם ליצירה, הנקרא פרי, ת"ת, בן י"ה, דמקנן בו"ס ביצירה, ומשם לעשיה, הנקרא גפן, או עץ, או אדמה, מלכות דמקנא בעשיה, עכ"ל הרב ז"ל, בפ"י מאמר הרשב"י ז"ל.

שלום, ביאור ענין זה, החילוק דברכות המצות, לברכות הנהנין, הענין הוא, כי הנה נודע, כי אר"א עילאין, הם כנגד העה"ב, שהוא פנימיות העולמות, שאין בו אכילה ושתייה, והם נקרא פנים, ונקרא ג"ר, נח"י, ונקרא חכמה חיה אצילות, ר"ל א"ק ואבי"ע דאצילות, והם מלבישים לא"ק ואבי"ע דא"ק, באורך, בשוה, והם כלולים מפנימיות וחיצוניות, אמנם בכללות נקרא כולם פנימיות, וזיווגם נקרא זיווג שלים, אלא שהוא כלול: משלים, ודלא שלים, וכללות שניהם, נקרא שלים, ומזיווגם, נמשך נרנחי' ומוחין לזו"ן, ע"י התפילות והתורה וברכותיהם בכוונה, וכנגדם באדם הקנה והריאה.

וישראל סו"ת, הם כנגד העה"ז, שהוא החיצוניות דעולמות, שיש בו מזון לגוף, והם נק' ו"ק, ונק' אחור, ונקרא בינה, נשמה, בריאה,

מהרח"ו ז"ל הביאם בספר עולת תמיד, פ) בענין כונת הברכה. ולכן נעתיק ונביא דבריהם כאן בקיצור, הא' מה שהביא בפרשת עקב מכ"י האר"י זלה"ה עצמו ז"ל בקיצור:

הנה בד' אותיות ברוך, רמזים כחב"ד: כי אות כ' רומז לכתר עליון, ואות ר' לחכמה. ואות ב' לבינה. ואות ו' לדעת. והענין הוא, כי בעלות ברכת האדם בכונה, יורד מן הכתר עליון, שהוא השורש עליון דכתר, הטיפה הנעלמה לחכמה, שהוא עתיק, ומשם לבינה, שהוא נוק' דעתיק, ע"י הרעת, שהוא א"א ונוקבא, ועדיין השפע נעלם במקום גבוה. ואח"כ במלת אתה, יורד השפע להתחלת מקום הגילוי, שהוא לחסד, הנקרא אתה, שהוא קו ימין דפרצוף חג"ת דז"א. ואח"כ לת"ת, הנק' הוי"ה, שהוא קו אמצעי דפרצוף חג"ת הנזכר דז"א. ואח"כ אל הגבורה, הנקרא אלהינו, שהוא קו שמאל דפרצוף חג"ת הנזכר דז"א. וכל זה השפע היורד למדות אלו, לא להשפיע למטה, אלא לתת להם כח, לחזור לעלות אל שורשם העליון, לקבל משם שפע, וגם להשפיע למטה, ואם לא יקבלו זה השפע תחילה, אי אפשר להם לעלות, כד"א ולא יראו פני ריקם, סוד הפנים, פני משה.

ובעלותם ליסודות דאו"א, נקרא או"א, מלך העולם אשר, שהם היסודות דאו"א, אשר עד שם עלו, ואז יורד השפע והמוחין מאו"א לזו"ן, וזהו קדשנו, הם המוחין דחכמה דאו"א, הנקרא קדש. (שלום, וזהו קדשנו בת"ת הנזכר במ"א, ר"ל להמשיך המוחין דחכמה דאו"א הנקרא קדש, לז"א הנקרא ת"ת, והם נקרא צד דכורא שבו, והוא לאותיות עצמן דכלים דז"א כנו"ל) במצותיו: הם המוחין דבינה דאו"א, הנקרא מצוה. (שלום, והם למספר אותיות דכלים דז"א, שהם נקרא צד נוק' שבו).

ומשם נמשכים ומתפשטים עוד, עד נוק' דז"א, מצוה תחתונה, וזהו במצותיו: תרי, ממצוה עליונה עד מצוה התחתונה. (שלום, ור"ל כי בנין ותיקון רחל נוק' דז"א, היא

וזאת כונה השלישית, המובא בשער הכונות, ותחילה כתב הרב ז"ל שם, כונת כל תיבות הברכה בתכלית הקיצור, ואחר כך כתב כונת שלשה תיבות, ברוך אתה ה' באורך. וז"ל בקיצור, ברוך, תכוין להוא שביל דקיק, המחבר חכמה עם בינה, אשר ע"י אתה מוריד השפע אל הז"א, כדי שיוכל לעלות למעלה. וביאור ענין זה הוא, כי שני מיני שפע הם: האחד, הוא לקבל בתחילה בחי' שפע לשיהיו דאויים ומוכנים לעלות, ואחר שכבר עלו, אז הם מקבלים השפע האמיתי, הנכון והנאות להם, ולכן בתחילה צריך להוריד שפע עליון ע"י ברוך הנזכר, אל אתה, שהוא החסד. ואח"כ אל הוי"ה, שהוא הת"ת. ואח"כ אל אלהינו, שהוא הגבורה. ועי"ז השפע יכולים לעלות אל הבינה, ואז בעלותם אליה, נקרא היא מלך, כי אין מלך בלתי חיילות, אשר מולך עליהם, וגם היא נקרא העולם, ואז לוקחין השפע האמיתי הראוי להם, וזהו אשר קדשנו כ"י. פי', כי אשר הוא בבינה, וקדשנו בת"ת, ובמצותיו הם נ"ה, וצונו ביסוד. ואח"כ שארית תשלום הברכה, כמו בורא פרי העץ, וכיוצא, הכל הוא במלכות. וענין הנזכר להשפיע ב' מיני שפע, הוא צודק בכל התפילות והעבודות, וזכור ואל תשכח.

וזה קיצור כונת ג' מילות ברוך אתה ה' הנזכר שם באורך, תכוין כי מלת ברוך, היא ביסוד דאבא הנקרא שביל, וביסוד דאימא הנקרא נתיב, המחברים תמיד בזיווג, שהוא זיווג התדירי. ויכוין להמשיך מלמעלה, מספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, העולים רל"ב, כמספר ברוך עם ד' אותיותיו, ליסוד דאבא הנקרא ברוך. וגם ליסוד דאימא הנקרא ברכה, ימשיך מספר קס"א קמ"ג, אל קנ"א אשר ביסוד דאימא, שבציור אותיותיו עולה למספר רל"ב, כמספר ברכה עם ה' אותיות והכולל. וציור אותיותיו הוא באופן זה: כי אות א' יכוין אותה בציור יו"ד מספר עשרים, ודל"ת זו יכוין אותה חתוכה לב' ווי"ן, שהם י"ב, ועם העשרים הם ל"ב. ול"ב כזה יכוין, בציור יו"ד דקנ"א, הם ס"ד. וכל אחת מד' ההי"ן דקנ"א, בציור ד"י, ד"ו, ג' ווי"ן, הם קס"ח, ועם ס"ד הם רל"ב,

ד"ל א"ק ואבי"ע דבריאה, והם מלבישים לא"ק ואבי"ע דאצילות, באורך בשה, וגם הם כלולים מפנימיות וחיצוניות, ובכללותם נק' חיצוניות, וזיווגם נקרא זיווג דלא שלים, אמנם הוא כלול: משלים, ודלא שלים, אלא שבכללותם נקרא דלא שלים, והוא זיווג תדירי ולא פסיק, וממנו נמשך מוחין רחיות ומוזן, על ידי ה' דברים: אכילה, ושתייה, ורחיצה, וסיכה, ונעילת הסנדל, ות"ה, וברכותיהם בכונה, וכנגדם באדם, הם הושט ובני מעיים, ושאר האיברים.

והנה כונת ברכות המצות, הוא בעולם הנעלם, הנקרא עה"ב, והוא פנימיות העולמות, שהם א"ק ואבי"ע דאצילות. וכונת ברכות הנהנין, הם בחיצינות העולמות, שהם נקרא עה"ז, והוא א"ק ואבי"ע דבריאה. וברכות המצות עצמן, נחלקים לשנים, כי המצות מעשיות, הם וברכותיהם, הם בחיצינות דפנימיות הנו"ל. והמצות שהם בדיבור, הם וברכותיהם, הם בפנימיות דפנימיות. וכעד"ז בברכות הנהנין, בפנימיות וחיצוניות דחיצוניות הנו"ל, כמבואר כל זה בע"ח שעד פנימיות וחיצוניות פ"ב. ובס' הכונות בענין סעודות דשבת. ובדרוש כל האוכל ושותה בט' וכ"י. ובכמה מקומות. ונמצא, כי אין חילוק בין ברכות המצות לברכת הנהנין כלל, אלא שזה בפנימיות, וזה בחיצינות.

וזה כונה השנית בענין הברכה ז"ל בקיצור, כי הנה במלת ברוך, יכוין להמשיך מספר מלוי ע"ב ס"ג מ"ה, עם מ"ב אותיות דכל אחד מהם, העולים כמספר ברוך. מלוי ע"ב ומ"ב אותיות שבו, לקו ימין דחג"ת, הנקרא אתה. ומלוי דמ"ה ומ"ב אותיות שבו, לקו אמצעי דחג"ת, הנקרא הויה. ומלוי דס"ג ומ"ב אותיות שבו, לקו שמאל דחג"ת, הנקרא אלהינו. ויכוין להעלות את החג"ת הנזכר, עם המלכות הדבוקה באחורי הת"ת, בכח ג' מ"ב הנזכר, אל הבינה הנקרא מלך העולם, וגם המלכות נקרא מלך העולם, על העולמות התחתונים, ויכוין להמשיך מהבינה השפע הראוי אליהם, כפי בחי הברכה של המצוה ההיא, או ההנאה ההיא, עכ"ל בקיצור.

דעת ולווגם. ולהמשיך מהם השפע גם לאר"א וישסו"ת, שגם הם בכלל חב"ד, כמבואר בדרוש הדעת, ובכונת השופר. (אמנם בפירוש זה, לא נתבאר מה הוא השפע הזה, הנמשך מכ"ע לחב"ד דכתר ולאר"א) ולווג גם לאר"א, ולהמשיך משם השפע, בשלשה מלות: אתה, ה' אלהינו, לג' קוי: חח"ן, בג"ה, דת"י, דפרצוף חג"ת דחג"ת דז"א, להכינם, ולתת להם כח לעלות, למ"ד ומ"ן לאר"א. וכיון שעיקר השפע הזה הוא לפרצוף חג"ת דז"א, ודאי הוא שגם הזיווג הזה הנזכר בחב"ד דכתר ואר"א וישסו"ת, הוא בפרצוף חג"ת דחג"ת שלהם, שהוא נרנח"י דרוח דרוח, כמבואר בכמה מקומות, ובפרט בשער המוחין, כי כפי בחי הפרצוף הנתקן בזו"ן, כך מפרצוף דוגמתו באר"א, ובפרצופים העליונים, מזווגים, ומשם ממשיכים מוחין לאותו הפרצוף דזו"ן, נפש מנפש שלהם, לפרצוף נה"י דזו"ן, בעיבור. רוח מרוח שלהם, לפרצוף חג"ת דזו"ן, ביניקה כו'. (וגם בפ"י זה, לא נתבאר מה הוא השפע הזה הנמשך לג' קוי פרצוף חג"ת דחג"ת דזו"ן) ואחר כך במלת מלך העולם, יכוין להעלות את החג"ת הנזכר דזו"ן, למ"ד ומ"ן לחב"ד דאר"א, ודפרצופים העליונים, ולווגם, ולהמשיך השפע המוחין עד היסודות שלהם, במלת אשר, ואחר כך במלת קדשנו, יכוין להמשיך השפע והמוחין דחכמה דאר"א, למ"ה דמ"ה וב"ן, דפרצופי חב"ד, דחג"ת הנזכר דזו"ן, ובמלת במצותיו, ימשיך השפע והמוחין דבינה דאר"א, לב"ן דמ"ה וב"ן, דפרצופי חב"ד, דחג"ת הנז"ל דזו"ן, ונתבאר כאן, כי סדר המשכת השפע הזה, הוא בברכת המצות, שבה נרמז קדושה ומצוה, והוא מזיווג שלים דאר"א עילאין הנקרא קדש, והוא פנימיות העולמות, הנקראים עולם הבא כנודע, והם א"ק ואבי"ע דאצילות כנז"ל, אבל המשכת השפע דברכת הנהגין, אינו אלא מחיצוניות דאר"א, מזיווג דלא שלים דאר"א, והם ישסו"ת, והוא חיציניות העולמות, הנקרא עה"ז, והוא א"ק ואבי"ע דבריאה כנז"ל, ובכונה הב' הנו"ל, המובא בס' המצות, ובס' עו"ת, בכונת הברכות, כל עצמו לא בא, אלא לבאר מה הוא עצמות השפע, הנמשך

כמספר ברכה ע"ה. ואם יחבר אותיות אלף עם רל"ב הנזכר, עולים גש"ם, שהם המ"ן שביסוד דאימא, הנקרא גבורות גשמים. גם אותיות אלף, הם אותיות פל"א, שהוא יסוד דאבא, המופלא ונעלם ומחובר ביסוד דאימא, ופל"א עם שביל, ועם שני כוללים, גימטריא תנ"ה מספר קס"א קמ"ג קנ"א. גם תנ"ה עם כללות הז' שמות: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קמ"ג, קנ"א, עולים נתי"ב, שהוא יסוד דאימא, הרי איך שני היסודות מחוברים יחד וקשורים זה בזה.

אח"כ במלת אתה, יכוין לב' יסודות המחוברים בבחי' זיווג, ולהמשיך מיסוד דאבא ה"ח, והם בחי' ה' היות, עם שמות הנזכר דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שביסוד ההוא דאבא, אל היסוד דאמא. אח"כ יכוין להמשיך מיסוד דאמא, כל הז' שמות: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קמ"ג, קנ"א, עם ה' חסדים שנתן לה אבא, אל המלכות דאימא, שהיא בחי' ג' אהי"ה: קס"א, קמ"ג, קנ"א. ויש בה ה' גבורות, ה' היות, והרי ניתנו ונתחברו במלכיות דאימא, כל הז' שמות הנז"ל, וגם ה' חסדים וה' גבורות.

אח"כ במלת ההוי"ה, יכוין להמשיך ולהוציא השפע הנזכר מן המלכות דאמא, עד המקיפים דמוחין שע"ג רישא דז"א. אח"כ יכוין, כי עתה הז"א הוא בן ר"ק, ונקרא שם ב"ן, ויכוין להמשיך לז"א הד' מוחין: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, ויכוין לכלול כלם בשם ב"ן הנזכר דז"א, העולה בצירוף אותיותיו למספר רל"ב, כמנין ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הנזכר, באופן זה: היר"ד עשרים, ועם מספר השני ווי"ן דאות ד', הם ל"ב, וכל א' מד' ההין, בצירוף ד"י, ד"ו, שלשה ווי"ן, ועם מספר ד' ההין עצמם הפשוטות, ועם מספר השני ווי"ן דב"ן, עולים רל"ב. עכ"ל בקיצור.

נמצא, כי תכלית כונת הברכה כפי ביאור פ"י הא' הוא זה, שבמלת ברוך, יכוין להמשיך שפע מכ"ע, לחב"ד דכתר, שהם שרשי אר"א וישסו"ת, והם עתיק ונוק' הו"ב, וא"א ונוק'

שהוא כוונת ג' תיבות: ברוך, אתה, ה', הוא ענין בפני עצמו, ואינו מענין השני פירושים הנו"ל, והוא כי בא לבאר סדר המשכת המוחין דנח"י, דנרנח"י דרוח, הנמשכים במלת הוי"ה, לתלת פרצופי חב"ד דחג"ת דז"א. והענין הוא, כי מלבד הזווג דחג"ת דפרצופים העליונים, ודאו"א וישסו"ת הנו"ל במלת ברוך, גם צריך לכוין עוד במלת ברוך, לזווג פרצופי חב"ד דחג"ת דפרצופי הנזכר לעיל העליונים, ולהמשיך משם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, לחב"ד דחג"ת דאבא, וקס"א קמ"ג קנ"א לחב"ד דחג"ת דאמא, ולזווגם. ובמלת אתה, יכוין להמשיך מיסוד דאבא הארבע שמות, ליסוד דאמא, ומשם ימשיך כל השבעה שמות למלכות דאימא. ובמלת הויה, יכוין להמשיך המוחין ממלכות דאמא ע"ג המקיפים דז"א, ואחר כך להמשיכם לחב"ד דחג"ת דז"א, וכנו"ל.

נמצא כפי זה, שצריך לכוין במלת ברוך, לזווג כל החמשה פרצופים דפרצוף חג"ת הנו"ל ולכלול אותם בבחי' שני זיווגים: זיווג א' בפרצופי נה"י וחג"ת דחג"ת הנזכר, הנקרא תמיד פרצופי עיבור ויניקה, ונקרא חיצוניות, בערך פרצופי חב"ד, הנקרא תמיד פרצופי גדלות, ונקרא פנימיות. וזיווג ב', בפרצופי חב"ד דחג"ת הנזכר, דפרצופי חב"ד העליונים, ודאו"א וישסו"ת, ולהמשיך מזיווג חיצון דנה"י וחג"ת הנזכר, בג' מילות אתה ה' אלהינו, מוחין, והם בערך מוחין דעיבור ויניקה, עם נרנח"י דנ"ר דנרנח"י דרוח, לב' פרצופי נה"י וחג"ת, דפרצוף חג"ת דז"א. ובמלת הוי"ה, ימשיך מזיווג פנימי דחב"ד דחג"ת הנזכר, מוחין גדלות, עם נרנח"י דנח"י דרוח, לתלת פרצופי חב"ד דפרצוף חג"ת דז"א.

ואחר כך במלות מלך העולם, יכוין להעלות המוחין עם הנרנח"י דנרנח"י דרוח, דחמשה פרצופי חג"ת הנו"ל דז"א, עם חלקי בירורי הכלים, וחלקי אורות דרפ"ה דחב"ד הכוללים דאותו הפרצוף דפנימיות דאבי"ע, (במצות שהם בדיבור, דפנימיות דאצילות) (במצות

בברוך צ) שלשה קוי פרצוף חג"ת דחג"ת הנו"ל, מה שלא ביאר בכונה הראשונה הנו"ל. המובא בפני מאמרי הרשב"י ע"ה. וביאר, כי השפע הנמשך לג' קוי פרצוף חג"ת דחג"ת, בשלשה מלות אתה ה' אלהינו, מהזיווג הנעשה במלת ברוך, שהוא המ"ב אותיות דע"ב ס"ג מ"ה, עם מספר המלויים דע"ב ס"ג מ"ה, העולים כמספר ברוך, שיכוין להמשיכם במלת ברוך, מן כח"ב דחג"ת דחג"ת דאו"א, ולהמשיכם בשלשה מלות אתה ה' אלהינו, לכח"ב דחג"ת דחג"ת דז"א, ולמלכות העומדת אחורי הת"ת, שהיא נוק' דחג"ת דז"א. וכבר נודע הכלל בכל השמות, כי פשוט בכתר, ומלא בחכמה, ומלא דמלא בבינה, גם נודע, כי שם מ"ב הוא ביצירה, שהוא פרצוף חג"ת, והוא נקרא ז"א, ו"ק דמקננן ביצירה. גם נודע, כי כל מ"ב איהו ברישא. גם נודע, כי רישא דמלכא, אתתקן בחו"ג, שהם התרין עטרין ודעת המחברים, המלוכשים בתלת פרקין תתאין דחג"ת, כשמתחלקים פרקי הו"ק ל"ס, ואלו נק' בערך י"ס של הפרצוף ההוא, או"א וישרא"ל סו"ת. כי התרין פרקין עילאין דחג"ת, עלו להיות כלים לגי' שהם הפרצופים הפנימים דחב"ד דמוחין, הנקרא חב"ד דכתר, והם נקרא בערך י"ס של הפרצוף ההוא, עתיק ונוק' חו"ב, וא"א ונוק' חו"ג דדעת עליון, וכנזכר כל זה בדרוש הדעת, ובשער המוחין, ובדרוש השופר, ובכמה מקומות, ואלו המ"ב הם מ"ב דאותיות, ולא דמספר, והם דפנים, ולא דאחור, נמצא שהם נמשכים מפנים דט"ס עליונות דכח"ב דחג"ת דחג"ת דאבא ואימא לפנים דט"ס עליונות דכח"ב דחג"ת דחג"ת דזו"ן.

נמצא ששני פירושי הכוונות הנזכר, הם כוונה אחת וסדר א', אלא שבפירוש השני נתבאר מה הוא השפע שכתב בפירוש הראשון, הנמשך לג' קוי פרצוף חג"ת דחג"ת כנזכר, והוא הוא הסדר עצמו שכתב בס' הכוונות, בכוונת כל תיבת הברכה בקיצור הנו"ל. אמנם פירוש השלישי המובא בס' הכוונות,

בגוף האדם ממש, ולא על ידי דיבור לבד. או יכוין להמשיך המוחין הפנימיים דצ', דצלמי המוחין הנז'ל דאר"א, לנה"י דפרצופי כחב"ד דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן, דור"ן, ודיעקב ורחל, ודמלכות, ודבי"ע, ע"ד הנזכר בברכה.

וזה סדר כונת הברכה בקיצור. כפי ביאור כל הג' כונות הנז'ל.

ברוך: יכוין להמשיך שפע מכ"ע, שהוא השורש העליון, לפרצופי נה"י וחג"ת דחג"ת, וגם לפרצוף חב"ד, דחג"ת דח"ב דכתר, שהם נקרא עתיק ונוקביה. ויכוין לזווגם ב' זיווגים: זיווג תחתון דנה"י וחג"ת, הוא הוי"ה אהי"ה. וזיווג עליון דחב"ד דחג"ת, הוא אהי"ה הוי"ה. ולהמשיך מהם שפע, לפרצופי נה"י וחג"ת דחג"ת. וגם לפרצופי חב"ד דחג"ת. דח"ב דדעת דכתר, שהם נקראים א"א ונוק'. ויכוין לזווגם שני זיווגים: זיווג תחתון דנה"י וחג"ת, הוי"ה ואהי"ה. וזיווג עליון דחב"ד דחג"ת, אהי"ה הוי"ה. ויכוין להמשיך מזיווג תחתון דנה"י וחג"ת הנזכר דהוי"ה ואהי"ה, שפע, לפרצופי נה"י וחג"ת דאר"א וישסור"ת. ומזיווג עליון דאהי"ה הוי"ה דחב"ד דחג"ת הנזכר, יכוין להמשיך מספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, מפנים דמלכיות דחכמות, דח"ב דח"ג דמ"ה וב"ן דמ"ה, דחב"ד דחג"ת דאר"א, לפנים דמלכיות, (ק) דח"ב דח"ג דמ"ה וב"ן דמ"ה, דחב"ד דחג"ת דאבא ויש"ס. ומספר קס"א קמ"ג, מפנים דמלכיות דחכמות דח"ב דמ"ה וב"ן דב"ן, דחב"ד דחג"ת דאר"א, לפנים דמלכיות דחכמות, דח"ב דמ"ה וב"ן דב"ן, דחב"ד דחג"ת דאימא ותבונה.

ויכוין לזווג פרצופי נה"י וחג"ת דחג"ת דאר"א וישסור"ת, הוי"ה ואהי"ה, ולהמשיך ולהוציא מזיווגם, ג' מלוי"י ע"ב ס"ג מ"ה, עם ג' מ"ב דאותיות, דפשוט ומלא ומלא דמלא, דע"ב ס"ג מ"ה, מפנים דט"ס כח"ב חג"ת

מעשיות, דחיצוניות דאצילות) (דברכת הנהנין, דבריאה) המתייחס לאותה המצוה, או ההנאה, וכמ"ש בע"ה, וגם בקיצור כל פרט ופרט במקומו בע"ה, ויכוין להעלותם למ"ד ומ"ן, לפרצופים הפנימיים, דכח"ב דישסור"ת, ודאר"א, ודא"א, ודעתיק יומין, ולזווגם, ולהמשיך משם צלמי המוחין דמ"ה וב"ן פנימיים ומקיפים, עם נרנח"י דנח"י דאותו הפרצוף, המתייחס לאותה המצוה, או ההנאה. ובמלת אשר, ימשיך צלמי המוחין הנז'ל, ליסודות דישסור"ת. ובמלת קדשנו, ימשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דחכמה דאר"א, לחב"ד וחג"ת, דפרצופי כחב"ד דמ"ה דמ"ה, ודמ"ה דב"ן, דחכמה דו"א. ובמלת במצותיו, ימשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דבינה דאר"א, לחב"ד וחג"ת, דפרצופי כחב"ד דב"ן דמ"ה, וב"ן דב"ן, דבינה דור"ן. ובמלת וציונו, ימשיך התפשטות מקיפי ל"מ הנז'ל דו"ק דאר"א, לחב"ד וחג"ת, דפרצוף ז"א דו"א. ובסיום הברכה, ימשיך מהתפשטות המקיפים הנזכר, דמלכות דאר"א, לחב"ד וחג"ת, דמלכות דו"א הפרטית, ולכל פרצופי ביי"ע.

ובברכת הנהנין יכוין כנ"ל, עד סוף כונת מלך העולם. אלא שהוא באבי"ע דבריאה כנ"ל. ואח"כ במלת בורא: יכוין להמשיך צלמי המוחין ליסודות דישסור"ת, כמו כונת מלת אשר. ויכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דח"ב דאר"א, וחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דבריאה דו"א, דאצילות ודבריאה.

פרי: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דו"ק דאר"א, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דיצירה דו"א, דאצילות ודיצירה.

העץ: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דמלכיות דאבא ואימא, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דעשיה דזעיר אנפין, דאצילות ודעשיה. ואח"כ ע"י עשיית המצוה ההיא, או הנאת ההנאה ההיא, הנעשית

ספר נהר שלום

צה

גם יכוין, להוציא ולהמשיך ממלכות דחב"ד דחג"ת דאמא ותבונה, כל שפע המוחין הנז"ל, שהוא כל הו' שמות: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קמ"ג, קנ"א, עם החו"ג, עם גרנח"י דנח"י, דגרנח"י דרוח דמ"ה וב"ן מלובשים בהם, עד מקיפי המוחין, דע"ג רישא דחב"ד דחג"ת דז"א.

אחר כך יכוין להמשיך שפע ד' המוחין, דז' שמות דמ"ה וב"ן הנזכר, למוחין עצמם דחו"ב וחו"ג, דו"ק דחב"ד דחג"ת דמ"ה וב"ן דז"א, שעד עתה היה בן ו"ק, ונקרא בשם ב"ן דהחי"ן, עתה יכוין להמשיך ולכלול המוחין הנזכר בשם ב"ן הזה, ולכוין אותו בצידו אותיותיו, שעולה למספר רל"ב. ויכוין לכלול ולחבר הוי"ה ואדני, שהם סוד מ"ה וב"ן דזו"ן דכללות ופרטות. גם יכוין לקשר ולחבר נוקבא דז"א, הנקרא אדנ"י, בשם הוי"ה, באופן זה: כי ג' אותיות יה"ו, הוא הז"א, ואות ה' אחרונה היא נוקבא, ונקרא שם אדנ"י.

אלהינו: יכוין להמשיך מילוי דס"ג, עם אותיות דמ"ב, דפשוט ומלא ומלא דמלא דס"ג הנז"ל, הנמשך (ש) מפנימיות דט"ס עליונות דכחב"ד דבג"ה, דפרצוף נה"י וחג"ת דחג"ת דאור"א וישסו"ת, עם נח"י דנשמה דרוח דרוח, דמ"ה וב"ן דב"ן מלובש בהם, לפנים דט"ס עליונות דכח"ב דבג"ה, דפרצופי נה"י וחג"ת דחג"ת, דמ"ה וב"ן דב"ן דזו"ן.

מלך העולם: יכוין להעלות המוחין, עם הנרנח"י דגרנח"י דרוח, דחמשה פרצופי חג"ת הנז"ל דז"א, עם חלקי בירורי הכלים, וחלקי אורות דרפ"ח דחב"ד הכוללים, דאותו הפרצוף דפנימיות דאבי"ע, (במצות שהם בדבור, דפנימיות דאצילות) (במצות מעשיות, דחיצוניות דאצילות) (דברכת הנהנין, דבריאה) המתייחס לאותה המצוה, או ההנאה ההיא, ויכוין להעלותם למ"ד ומ"ן לפרצופים הפנימיים, דכחב"ד דישסו"ת ואור"א, והוא שהזו"ן מבררים מחלקי כלים דאחוריים דפרצופים הפנימיים דכח"ב דישסו"ת ואור"א,

נה"י, דכח"ב דחח"ן בג"ה דת"י דנה"י וחג"ת דחג"ת, עם נח"י דגרנח"י דרוח דרוח דמ"ה וב"ן, מלובש בהם.

ויכוין לזיווג פרצופי חב"ד דחג"ת דאור"א וישסו"ת, אהי"ה הוי"ה, ולהמשיך מספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, מפנים דמלכיות דחכמות, דחו"ב וחו"ג דחב"ד דאבא ויש"ס, ליסוד דפרצוף חב"ד שלהם. ומספר קס"א קמ"ג, מפנים דמלכיות דחכמות דחו"ב, דחב"ד דאימא ותבונה, ליסוד דפרצופי חב"ד שלהם, שבו שם קנ"א מצוייר באותיותיו כנ"ל.

אתה: יכוין להמשיך מיסוד דפרצופי חב"ד דחג"ת דאבא ויש"ס, מספר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הנז"ל, עם ה' חסדים, ה' הויות, ליסוד דפרצופי חב"ד דחג"ת דאימא ותבונה, ואח"כ יכוון להמשיך מיסוד הנזכר דאמא ותבונה, מספד כל השבעה שמות: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן, קס"א, קמ"ג, קנ"א, עם החמשה חסדים, למלכות עטרת יסוד דאימא ותבונה, שהיא בחינת שלשה שמות: קס"א, קמ"ג, קנ"א, ויש בה ה"ג חמשה הויות, ויחבר ה' חסדים עם ה' גבודות הנזכר.

ויכוין להמשיך מלוי דע"ב, עם אותיות דמ"ב, דפשוט ומלא ומלא דמלא דע"ב הנז"ל הנמשך מפנים דט"ס עליונות, דכח"ב, דחח"ן דפרצופי נה"י וחג"ת, דחג"ת דאור"א וישסו"ת, עם נח"י דחיה דרוח דרוח דמ"ה וב"ן דמ"ה, מלובש בהם, לפנים דט"ס עליונות דכח"ב, דחח"ן, דפרצופי נה"י וחג"ת, דחג"ת דמ"ה וב"ן דמ"ה דזו"ן.

יהו"ה: יכוין להמשיך מלוי דמ"ה, עם אותיות דמ"ב דפשוט ומלא ומלא דמלא דמ"ה הנז"ל, הנמשך מפנים דט"ס עליונות דכח"ב, דדת"י, דפרצוף נה"י וחג"ת דחג"ת דאור"א וישסו"ת, עם נח"י דרוח דרוח דרוח, דמ"ה וב"ן דמ"ה ומ"ה וב"ן דב"ן מלובש בהם, לפנים דט"ס עליונות דכח"ב דדת"י, דפרצופי נה"י וחג"ת דחג"ת, דמ"ה וב"ן דב"ן דזו"ן.

הגהות ומראה מקומות

(ר) צ"ל ומ"ה וב"ן דב"ן. (ש) צ"ל מפנים.

ויש"ס ותבונה, עם נרנח"י דחיה ונשמה שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דאצילות, ובריאה דז"א דאצילות, ודבריה דאבי"ע דבריהא.

פרי: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דר"ק דא"א וישסו"ת, עם נרנח"י דרוח שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דיצירה דז"א דאצילות, ודיצירה דאבי"ע דבריהא.

העץ: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דמלכיות דא"א וישסו"ת, עם נרנח"י דנפש שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דעשיה דז"א דאצילות, ודעשיה דאבי"ע דבריהא.

ואחר כך ע"י עשיית המצוה ההיא, או הנאת ההנאה ההיא, הנעשית בגוף האדם ממש, ולא ע"י דבור לבד, או יכוין להמשיך המוחין הפנימיים דצ' דצלמי המוחין הנ"ל דא"א, לנה"י דפרצופי כחב"ד דמ"ה וב"ן דמ"ה, ומ"ה וב"ן דב"ן, דזו"ן, ודיעקב ורחל, ודמלכות, ודבי"ע, ע"ד הנזכר בברכה.

נמצא שתכלית קיצור כוונת הברכה הוא, להמשיך שפע מכתר עליון (א) משני זווגים פנימי וחצון דעתיק כנ"ל, ומשם לב' זווגים דא"א, ומשם לב' זווגים דא"א וישסו"ת, ומשם ימשיך השפע לזו"ן, זהו מטבע כוונת הברכה, וזה המטבע אינו משתנה לעולם, בכל ברכות המצות, והנהנין, והשבח וההודאה בכל עת וזמן, וזה חוץ מאיזה כוונת פרטיות שכתב הרב ז"ל, לכוין באיזה ברכות פרטיות, כמ"ש כל אחד במקומו בע"ה.

אמנם צריך שידע, לאיזה פרצוף מפרצופי זו"ן, הוא צריך להמשיך השפע באותה הברכה שמברך, וכפי אותו הפרצוף, כך יכוין במטבע כונת הברכה בפרצוף דוגמתו, מפרצוף עתיק וא"א וא"א וישסו"ת, להמשיך להם השפע ולזווגם, ומהם ימשיך השפע לאותו הפרצוף דזו"ן כגון בברכת ענ"י דשחרית, שהיא באריך דז"א, יכוין להמשיך שפע מכ"ע, לב' זווגים

ומעלים אותם להם למ"ד ומ"ן, וכעד"ן מאו"א לא"א, ומא"א לעתיק, ועד רום המעלות, והוא על סדר כוונת העלאת מ"ד ומ"ן דק"ש, כמ"ש שם בפרטות ע"ש. ויכוין להוציא ולהמשיך שפע צלמי המוחין, של אותה המצוה, או אותה ההנאה, עם הנרנח"י (ת) דנרנח"י דנח"י מלובשים בהם, לפרצופים הפנימים דכחב"ד דמ"ה וב"ן דעתיק, ולהשאיר שם המובחר שבהם, ולזווג המ"ה וב"ן הנזכר דעתיק, ולהמשיך השאר למ"ה וב"ן דכחב"ד דא"א, וכעד"ן כולם, ולזווג מ"ה וב"ן דא"א, ולהמשיך השאר למ"ה וב"ן דא"א, ולזווגם, ולהמשיך שארית צלמי המוחין הנ"ל במלת אשר, ליסודות דישסו"ת.

קדשנו: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דחכמות דא"א וישסו"ת, עם נרנח"י דחיה שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן, דפרצוף כחב"ד דאצילות דז"א דאצילות, ודאצילות דאבי"ע דאצילות.

במצותיו: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דבינות דא"א וישסו"ת, עם נרנח"י דנשמה שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן, דפרצופי כחב"ד דבריהא דז"א דאצילות, ודבריהא דאבי"ע דאצילות.

וצונו: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דר"ק דא"א וישסו"ת, עם נרנח"י דרוח שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן, דפרצופי כחב"ד דיצירה דז"א דאצילות, ודיצירה דאבי"ע דאצילות.

ובסיום הברכה, יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דמלכיות דאבא ואימא וישאל סבא ותבונה, עם נפש רוח נח"י דנפש שבהם, לחב"ד וחג"ת דמ"ה וב"ן דפרצופי כחב"ד דעשיה דז"א דאצילות, ודעשיה דאבי"ע דאצילות, ובברכת הנהנין יכוין כנ"ל, עד סוף כונת מלך העולם, אלא שהוא באבי"ע דבריהא כנ"ל, ואח"כ במלת בורא: יכוין להמשיך מקיפי ל"מ דצלמי המוחין דחכמות ובינות דא"א

הגהות ומראה מקומות

(ת) צ"ל דנרנח"י. (א) צ"ל לשני.

האור מתתא לעילא, ועולה עד מקורו שבכתר דכתר, ובהעלותו מתתא לעילא, עושה י"ס לכתר, מבחי' אור החזור ההוא. כנגד י"ס דיושר דכתר, ונשלם פרצוף הכתר של הפרצוף ההוא. וחזור ומתפשט האור מעילא לתתא ביושר, ועושה י"ס דיושר דחכמה ד"ס ההם, מכתר שבו עד מלכות שבו, וחזור ועולה מתתא לעילא, ועושה י"ס לחכמה, מבחי' אור חוזר, כנגד י"ס דיושר דחכמה, ונשלם פרצוף החכמה של הפרצוף ההוא. וחזור ומתפשט האור מעילא לתתא ביושר, ועושה י"ס דיושר לבינה, ד"ס ההם, וחזור ועולה ועושה י"ס לבינה, מבחי' אור חוזר, כנגד י"ס דיושר שבה, ונשלם פרצוף הבינה של הפרצוף ההוא. וכן עד"ז עושה, עד תשלום הי"ס של הפרצוף ההוא, או הצלם ההוא של המוחין. ועד"ז היה בי"ס דפרטי פרטות דפרצוף ההוא.

כי שמע קול תרנגול, יאמר ברכת הנותן לשכוי בינה, ופי' ברכה זו ועניינה וכונתה הוא זה, ז"ל הרב ז"ל, הנה שכוי עם הכולל, גימטריא מלאך גבריאל, והוא סוד הגבורות שביסוד דאימא, והם סוד ליל, והם סוד יין המשכר, וצריך להמשיך מהבינה, מיתוק לשכוי, שהם הגבורות הנזכר, ויהיו ליין המשמח, בסוד ויבא לו יין, דארמי ביה מיא מאתר רחיק ע"כ. והענין הוא, כי היום והלילה הם כ"ד שעות, והם ז'ין דכללות, והם שני המאורות הגדולים, ונקרא מדת יום ומדת לילה, והם המ"ה ובין דא"ק, ונחלקים לד' זמנים, כי הז"א הנקרא מדת יום נחלק לשני זמנים, והנוק' הנק' מדת לילה, נחלקת לב' זמנים. וממשלת עליון באלו הארבעה זמנים אינה שוה, כי מתחלת הלילה עד חצות, הוא בירור ותיקון והמשכת מוחין דבין דבין, לפרצופי בין דבין דו"ן דכללות, דכל הכ"ד שעות, ואלו הם המוחין הנז"ל, שהם נק' ליל, שהם יין המשכר. ומחצות הלילה עד הבוקר, הוא בירור ותיקון והמשכת מוחין דבין דמ"ה, לפרצופי בין דמ"ה דו"ן, והם סוד יין המשמח. ומהבוקר עד חצות היום, הוא בירור

דאריך דעתיק, ומשם לב' זוגי אריך דאריך, ומשם לב' זוגי אריך דא"א וישסו"ת, ומשם ימשיך השפע לאריך דו"ן דאבי"ע כנו"ל. ובברכת אשר יצר שהיא באו"א דו"ן, יכוין לזוגי או"א דעתיק ואריך ואו"א וישסו"ת, ומשם ימשיך השפע לאו"א דו"ן דאבי"ע. וכן בברכת אלהי נשמה, שהיא בישסו"ת דו"ן, יכוין לזוגי ישסו"ת דעתיק וא"א ואו"א וישסו"ת ומשם ימשיך השפע לישסו"ת דו"ן דאבי"ע. וכעד"ז בכל הברכות, כל ברכה בפרצוף המתיהס אליה, וכמ"ש כל אחד במקומו בע"ה.

כונת הברכות בא"י הנותן לשכוי כו'

אח"כ יאמר הח"י ברכות, שהם מהנותן לשכוי כו', עד סוף ברכת התורה. לתקן ח"י בחי' דפרצוף אמצעי דו"א דעשיה דאצילות, ודעשיה שהוא ח"י אותיות, דו' צירופי שמות אל"ה, והם ט"ס דאור ישר, וט"ס דאו"ת דו"א. וח"י בחי' הנתקנים בו, ע"י אלו הברכות, הם אלו: לתקן בו כלים דג' פרצופים, ולהמשיך להם ג' מקיפים דכלים, מקיף לכל פרצוף דט"ס שבו, הרי ששה בחי'. וגם יכוין להמשיך לג' פרצוף הנז', תלת צלמי דמוחין פנימים דצ' דצלם, וגם מקיף דל"מ דכל צלם, הרי ששה בחי'. גם יכוין להמשיך להם לכל פרצוף, נרנחי פנימים וגם מקיפים, הרי ששה בחינות, והרי הם ח"י בחינות: ג' כלים פנימים, ג' מקיפים, ג' מוחין פנימים, וג' מקיפים, ג' מיני נרנחי פנימים, וג' מקיפים כנו' (כנזכר דרוש ראשון משער ב) פרטי העולמות סכ"י) בפ"ה משער חיצוניות ופנימיות, כ"ז בט"ס דאור ישר, וכנגדם בט"ס דאור חוזר, דפרצוף האמצעי דו"א הנזכר.

וענין אור ישר ואור חוזר בכללות ובקיצור נמרץ הוא זה, הנה ברדת האור ממקורו, לתקן עשר ספירות של איזה פרצוף, או של הצלם דמוחין, הנה הוא מתפשט ביושר, ועושה י"ס דכתר של הבחי' ההיא מכתר ועד המלכות שבו, ומכח ריבוי ומרוצת האור עד למטה, חוזר

הגהות ומראה מקומות

(ב) שער פרטי ע"מ ס"א ושער הפרצופים פ"א ושער פנימיות וחיצוניות פ"ה.

וגבורות דאבא, ובערך אימא נק' חכמה וחסדים. וזהו דארמי ביה מיא מאתר רחיק, הוא אבא. הנק' מרחוק כנודע, ואז הוי יין המשמה, ומשם ימשיך צלם דמוחין הנו', עם עשר הויות מלובשים בו, לפרצופי ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן. דו"ן דכללות.

הקדמת לבי ברכות: מלביש ערומים. ונותן ליעף כח

הנה שני ברכות אלו, שהם: מלביש ערומים, ונותן ליעף כח, נתקנו, למי שגרם בעונותיו לאבד מלבושים דנרנח"י שלו, או שגרם להתיש כח מלבושי נרנח"י שלו. וענין מלבושים אלו הוא זה, דע, כי הענין הזה הוא בכל פרצוף דנרנח"י, בכל פרצוף דפרטי אבי"ע. ונדבר בו"ן ומהם יובנו השאר. הנה בכל עת שנמשכין נרנח"י לזו"ן, או דנפש בעיבור, או דרוח ביניקה, או דנח"י בגדלות. או מישסו"ת. או מאו"א. או מאריך. הנה הנרנח"י ההם נמשכים מלמעלה, ויורדים ומתלבשים במוחין, הנמשכים מאורות דמוחין דאבא, ואחר כך יורדים המוחין ההם, עם הנרנח"י ההם, ומתלבשים בצלם הנמשך מכלים דנה"י דאבא ואימא, דפרצוף חיצון, בעיבור. דאמצעי, ביניקה דפנימי, בגדלות. כמבואר אצלנו במ"א. ואחר כך יורד הצלם ההוא, ומתלבש תוך פרצוף זו"ן. חיצון בעיבור, אמצעי ביניקה, פנימי בגדלות. ומלבד הצלם ההוא הנמשך לזו"ן, נמשך עוד דוגמתן מלבוש לזו"ן, מחיצוניות הכלים ההם דאו"א, שהמשיכו הצלם ההוא, מבחי' הנקרא עור שלהם, מכלים דבחי' נפש, שהוא שם ב"ן שלהם, ונמשך מחוץ לפרצוף ההוא דזו"ן, שנתלבש הצלם דמוחין ההם בתוכו, והוא מלביש ומקיף לפרצוף ההוא דזו"ן, מכל צדדיהם וסביבותיהם, ומתחת רגליהם, ע"ג עור שלהם, והוא בערך זו"ן, נקרא מלבוש דצפרנים, והוא כתנות אור, והוא הנקרא חשמל, ושמו הוי"ה ואדנ"י.

ומה שהוא מלביש לזו"ן מצדדיהם וסביבותיהם, נקרא מלבוש, גימטריא חשמל. ומה שהוא מתחת רגליהם, נקרא מצעלים, נע"ל

ותיקון והמשכת מוחין דמ"ה דמ"ה, לפרצופי מ"ה דמ"ה דזו"ן. ומחצות היום עד הלילה, הוא בירור ותיקון והמשכת מוחין דמ"ה דב"ן, לפרצופי מ"ה דב"ן דזו"ן. כל זה הוא בזו"ן דכללות דכל הכ"ד שעות, אשר תיקונם הוא באופן הנזכר, כי ב"ן דב"ן הנתקן עד חצות הלילה, הוא נק' נוק', ונק' אחר דאחור, והם סוד התפשטות המוחין בנוק' בלילה. וב"ן דמ"ה הנתקן מחצות עד הבוקר, הוא סוד דכורא, ונקרא פנים דאחור, ובערכם נק' מוחין דפכ"פ. וע"י חוזרים פרצופי ב"ן דב"ן, עם ב"ן דמ"ה פכ"פ בחצות, ומזדווגים, ונותן לה הכלי והרוחא כנזכר לקמן בברכת המעביר. והם בערך יעקב ורחל, לגבי זו"ן הנתקנים ביום, שהם מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, והם נקרא דכורא, בערך ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה, והם נק' מוחין דפנים בפנים דכללות, אבל בערך עצמם, הם דכר ונוק', כי מ"ה דב"ן הוא נוק', והוא אחר דמ"ה דמ"ה הנקרא דכורא, ונקרא פנים, כל זה בכללות, חוץ מפרטי זו"ן ויעקב ורחל, וכל פרצופי אבי"ע, שבכל זמן מארבעה זמנים דיום ולילה הנז"ל. ויש תיקון דאחור באחור ופנים בפנים וזיווג וחיבוק ונישוק בכל זמן. ועיין לקמן בהקדמת ביאור ברכת המעביר, כי שם מבואר ענין זה היטב, אע"פ שהוא בקיצור, הוא מפורש היטב, ע"ש, כי זה הוא בזו"ן הכוללים דכ"ד שעות דיום שעבר.

נחזור לענין, כי השכוי הנו', הם המוחין דב"ן דב"ן, שהם נק' בכללות בג"ה דצלם דאימא, ודת"י דגבורות דיסוד דאימא. והמיתוק הנו"ל, שצריך להמשיך מהבינה, להמתיק השכוי הנזכר, הם המוחין דב"ן דמ"ה, שהם נקראים בכללות בג"ה ודת"י דגבורות דצלם דאבא. והענין, שצריך לכון לזווג את או"א דזו"ן הכוללים, שהם חו"ב דמ"ה וב"ן דמ"ה דזו"א הכולל, הנק' מדת יום, עם חו"ב דמ"ה וב"ן דב"ן דנוק' הכוללת. הנק' מדת לילה. ולהמשיך טיפת חסדים דב"ן דמ"ה מבינה דמ"ה דזו"א, להמתיק את הגבורות דב"ן דב"ן, שביסוד דבינה דב"ן דנוק'. ואז נמתקים הגבורות הנז"ל, שהם המוחין דב"ן דב"ן, הנק' שכוי, ע"י החסדים הנו', שהם המוחין דב"ן דמ"ה, הנמשכים מבינה

חיה יחידה לעולם הזה, לא לצורך עצמם ירדו, אלא לסייע בבירורי מלבושיהם הנזכר, להסיר זוהמת הנחש מהם, ולבררם להאירים ולזככם. ונמצא, כי מלבד מלבושי הנרנח"י הנז"ל דכל אחד מישראל, שחזרו להתערב טוב ברע, ושצריך עתה לבררם שנית, ע"י התורה והמצות כנ"ל, הנה גם יש עוד מלבושים אחרים הנז"ל, שחזר הש"י לעשות לאדם, אחד מיסוד דנוקבא דעשיה, והוא נקרא כתנות אור, ואחד מקליפת נוגה, והוא נקרא כתנות עור, והם גרועים ממלבושי הנרנח"י הראשונים, וכל א' משניהם כלול מתרי"ג איברים.

והנה תרי"ג איברי מלבוש כתנות אור, הם כנגד חרי"ג מצות התורה, ובהם תלויים קיום התרי"ג מצות, התלויים בד' אותיות הוי"ה, כמ"ש שמי עם י"ה שס"ה, זכרי עם ו"ה רמ"ח, וכמו שד' אותיות הוי"ה, הם שורשי ד' יסודות חבת"ם, או"א וז"ן, שכל הי"ס נכללים בארבעתם, כן התרי"ג מצות הם נכללים בד' אותיות הוי"ה, שורשי ד' יסודות חבת"ם, דמלבוש כתנות אור, אלא שנפרטים לתרי"ג מצות, כנגד פרטי תרי"ג איברים שבו.

והמלבוש דכתנות עור, נחלק לשנים: חציו הפנימי טוב, כלול מתרי"ג איברים, ובהם תלויים כל פרטי המדות הטובות, הנכללים בארבעה שרשים, והם: העונה, והשתיקה, והמיאוס בתענוגי הגוף, והשמחה התמידית בחלקו, ואלו הם הד' שרשים, אלא שנפרטים בכל התרי"ג איברים, וחציו החיצון, כלול מתרי"ג איברים, שבהם תלויים כל פרטי המדות הרעות, הנכללים בד' שרשים, ד' אבות נזיקין, והם: הגאווה, והשיחה בטילה, ותאות התענוגים, והעצבות, ואלו הם ארבעה השרשים, אלא שנפרטים בכל התרי"ג איברים.

והנה התרי"ג איברים דכתנות אור, מתלבשים תוך תרי"ג איברי הטוב דכתנות עור, והם מתלבשים תוך תרי"ג איברי הרע דכתנות עור, והם מתלבשים תוך תרי"ג איברי הגוף. והנה בענין המצות, יש ג' חלוקות: ראשונה היא, כאשר יקיים האדם איזו מצוה ממ"ע, יכוין להסיר זוהמת הנחש, מאותו האבר

גימטריא ע"ה קנ"א, ולהיותו מלבוש עב וגם, וגם שהוא מאורות דאו"א, לכן על ידו נשמרים הזו"ן מאחיזת הקלי, כי סביב החשמל הנז' מלביש קלי נוגה, הנעשית משארית בירורי הרפ"ח גיצוצין, שעדיין לא נגמר בירורם מכל בחי' ובחי' לפי ערכה, והיא נקרא עה"ד, חציה הפנימי טוב, וחצי החיצון רע, וסביבה קליפת אש מתלקחת, וסביבה קליפת ענן גדול, וסביבה קליפת רוח סערה.

והנה קודם שחטא אדה"ר ע"ה, היו לו נר"ן מהאצילות עם צלמיהם ומלבושיהם, והם כתנות אור, ובהם היו כלולים מלבושי נרנח"י דכל ישראל, ואחר שחטא, שלט אדם בליעל דקליפת נוגה עליו, ולקח כל המלבושים הנז' דנר"ן שלו, וחזרו להתערב בקליפות טוב ורע, אחר שכבר היו מבוררים לגמרי, ויהיו שניהם ערומים, ואז פרחו ממנו נשמה ורות, הנקרא זהרא עילאה, ונשאר בו הנפש ערומה, וחזר הש"י ברחמיו, ועשה מלבוש לנפשו מחשמל דיסוד דנוק' דעשיה, הנקרא ג"ע התחתון, וזה המלבוש נקרא כתנות אור, ועל המלבוש הנזכר, עשה לו עוד מלבוש אחר מקליפת נוגה, ונקרא כתנות עור, משכא דחויא, כי הנה קליפת נוגה היא החיצונה שבארבע קליפות הנז' מעילא לתתא, היא בערך עור של הנחש, לפנים ממנה קליפת אש מתלקחת, והיא בערך בשר הנחש, לפנים ממנה קליפת ענן גדול, והיא בערך כלים של הנחש, לפנים ממנה קליפת רוח סערה, והיא החיות הפנימי של הנחש, והעה"ז נתון הוך הנחש, והבן, וזה המלבוש שנעשה מקליפות נוגה, הוא כלול מתרי"ג איברים טובים ורעים, והוא יצה"ט ויצה"ר.

ונמצא עתה, כי כל מלבושי הנר"ן דאצילות, ומלבושי נפש רוח נשמה חיה יחידה דבריאה יצירה עשיה, שמכל פרטי פרצופי אבי"ע דכל ישראל, הם מעורבים מטוב ורע, וצריך עתה לבררם שנית, ע"י התורה והמצוה, במצות מעשיות: מלבושי הנפש, וע"י התורה: דרות, וע"י הכונה: דנשמה, וע"י המחשבה: דחיה, וע"י רעותא דמחשבה עילאה: דיחידה, וכמעט שלא ניתנו התורה והמצות, אלא לצורך בירור המלבושים הנזכר, אבל ירדת הנפש רוח נשמה

והמצות בעוד טומאתו בו, ואם יקיים יהיה שלא לשם שמים, ובטורח רב, ועליו נאמר נזם זהב באף חזיר. ועליו אמרו ז"ל, זכה נעשית לו תורתו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המות. שנית, אם יתגבר כארי תחלה להלחם עם יצרו, להעביר מעליו המדות הרעות, ויקיים התורה והמצות, ואז יקרא צדיק גמור ירא שמים הכובש את יצרו. שלישית, אם יתחזק עור, ויתמיד להתנהג בזה, עד שיוטבעו בו המדות הטובות בטבע, בלי מלחמת היצה"ר, ולא יתאוה החומר למדות הרעות, כמ"ש של נעליך מעל רגליך, או יזדכך מלבוש דכתנות עור, ויתהפך לכתנות אור, ואז יאירו: הנרנח"י והמוחין, והצלם, במלבושי הנרנח"י, ובכתנות אור, ויתלבש בו ההוי"ה הכולל, ויהיה כסא קדוש למרכבתו יתברך, כמ"ש האבות הם הם המרכבה, ואז הוא שלם בכל מיני השלמות, ונקרא חסיד גמור, אהוב, אוהב את המקום, עובד את ה' מאהבה, ושם עניך בדברים אלו ותצליח דרכך.

והנה אין אדם אשר לא יחטא, ועי"כ שולטים עליו אותם הארבע קליפות הנוז"ל, ומפשיטים מעליו לבושי הקדושה דנרנח"י, ומלבישים אותו בגדים צואים, לבושי קליפה, וזה כפי ערך החטא, כי אם החטא הוא קל, כך אין שליטתם עליו גדולה, ואין לבושו מסתלק עליו, אלא שנחלש כח הלבוש ההוא, ואם החטא הוא חמור, אז גורם להשליט עליו הקליפות החזקות, ומפשיטים מעליו לבושו לגמרי, ומחליפים טוב ברע, ומלבישים אותו בלבוש רע מצד הקליפה, וזה כדי להחטיאו יותר, כדי שישאר מסור בידם. ואח"כ צריך שעי' התורה והמצות, לחזור לברר ולהעלות כל אותם מלבושי הנרנח"י שנאבדו עי' חטאו, ועי' חטא אדה"ר, והאל בחסדו הגדול, חוזר ומתקן לבוש חדש, למי שנסתלק לבושו לגמרי, ולמי שנחלש כח לבושו, חוזר לתקנו ולחזקו ולחדשו. או ששתי החלוקות הם באדם אחד, אלא שזה בלבושי מקצת הנרנח"י, וזה במקצתם, ואעפ"י שיהיה עי' חטא א' כנודע כי יש חטא גורם פגם גדול בבחינות עליונות, ובערך בחינות התחתונות אינו נחשב כ"כ.

דמלבושי נרנח"י, ודכתנות אור, המתייחסים לאותה המצוה, ולהמשיך לתוכו התפשטות אור, שכנגד אותו האבר מאיברי הצלם והמוחין והנ"ר דנרנח"י. וכן בהמנעו מעבור על כל א' משס"ה ל"ת, יכוין להסיר זוהמת הנחש מאותו הגיד, המתייחס לאותה המצוה, ולהמשיך לתוכו התפשטות אור שכנגד אותו הגיד מגידי הצלם והמוחין והנח"י דנרנח"י.

והשנית היא, כאשר יחסר מן האדם איזה מ"ע שעדיין לא קיימה, הנה הוא חסר אבר ממלבושי הנרנח"י ודכתנות אור המתייחס לאותה המצוה, כי עדיין זוהמת הנחש ארוקה באותו האבר, ואין אור המוחין והנרנח"י מתפשטים בו.

והשלישית היא, אם באה המצוה לידו ולא קיימה, הנה הוא גורם להשליט אבר ה"ר קליפות הנוז"ל, על אותו האבר, שליטה מחדש על שליטתם הראשונה, והרי אותו האבר מת לגמרי, ועליו נאמר וחסרון לא יוכל להמנות, וזה יותר חמור מכל אשר בו מום. וכן שלשה חלוקות אלו הם במל"ת: או שבא לידו ונמנע מעבור עליו כנוז"ל. או שלא בא לידו, ולא קיימו. או שבא לידו, ועבר עליו. הכל ע"ד הנוכח במ"ע, אלא שאם עבר על לא תעשה, אינו נחסר ממנו אותו האבר המתייחס לאותה העבירה, אלא שמתעות אותו הגיד ומתייבש, ונקרא בעל מום, ועליו נאמר מעוות לא יוכל לתקון.

והנה תחלת הכל, צריך להזהר מאד להכניע להסיר ולהפריד צד הרע, דמלבוש כתנות עור דקליפת נוגה, שהם התרי"ג איברים דמדות הרעות כנוז"ל, כי הם קשים מן העבירות עצמן מאד מאד, ולהגביר צד הטוב דמלבוש הנזכר, שהם התרי"ג איברים דמדות הטובות, יען הם תיק וכסא ומושב לכתנות אור. ואין כח בתרי"ג איברי מלבושי הנרנח"י, ודכתנות אור, לפעול ולקיים התרי"ג מצות עי' תרי"ג איברי הגוף, אם לא באמצעות תרי"ג איברי מלבוש דכתנות עור, המחובר לגוף. והנה ענין זה נחלק לג' חלוקות: ראשונה היא, כי כל עוד שלא הפריד הרע דכתנות עור ממנו, שהם המדות הרעות נמנע הוא מלקיים התורה

וחוזרים או"א ומזדוגים, וממשיכים להם המוחין דפנים, ומתפשטים ונכנסים תחילה בנוקבא, ונגדלת בכל פנים דו"א, וחוזרים ומסתלקים ממנה עצמות המוחין, ונכנסים בו"א, והוא חוזר ומאיר אליה, ובונה ומתקן פרצופה דפנים, ואחר כך מזדוגים, ונותן לה טיפת מ"ד דה"ת, טיפה זרעיית להוליד נשמות, כנודע פירוש והבנת דברים אלו בכמה מקומות.

גם נודע, כי הבירורין המתבררים ועולים למ"ן לזו"ן בכל יום, ע"י התפילות והמצות שעושים ישראל, הנקראים בנים לזו"ן, וכן כל הבירורים המתבררים ע"י הפרצופים העליונים, ועולים למ"ן לפרצופים שעליהם, כי כל פרצוף וכל עולם, נקרא בן לפרצוף שלמעלה ממנו, והוא מברר (מחלקיו ו) מחלקי הפרצוף שעליו, ומעלה אותם למ"ן לפרצוף שעליו, להזדוג, לתקן אותם הבירורים. והנה אותם הבירורים, אי אפשר להם לתקן באותו הזיווג, רק נתקנים קצת ע"י אותו הזיווג, ואח"כ חוזרים הם אותם הבירורים עם הזו"ן לרדת ולברר, ולהעלות עוד ניצוצות אחרים, למ"ן לפרצוף העליון שהוא להתקן, ושוהים ומתעכבים שם, והם מתחננים שם לאט לאט, בכל המשך זמן עיכובם שם, עד בוא עת הזיווג השני, ואז נגמר תיקונם של הניצוצות הראשונות, ע"י אותו הזיווג הב'. אבל הניצוצות השניות, לא נגמר תיקונם, רק נתקנים קצת ע"י אותו הזיווג, כי בערכם הוא זיווג א'. ואז אלו הניצוצות השניות, אחר שנתקנו קצת כנ"ל, חוזרים עם הזו"ן לירד עוד, לברר ולהעלות ניצוצות אחרים למ"ן לפרצוף העליון, להתקן, וגורמים זיווג עליון, ואז נגמר תיקונם על ידי אותו הזיווג, שהוא שני בערכם, אבל בערך הניצוצות החדשים, הוא זיווג ראשון, ואינם נתקנים רק קצת, וכעד"ו תמיד חוזר חלילה בכל יום, עד שישלמו כל הבירורים, וכמעשה הראשונים כך מעשה השניים, כמבואר בע"ח (ג) ובספר מ"ש ש"ב ח"ג פ"ט, וידוע כי אין בכל הכ"ד שעות רק זיווג א', והוא זיווג

והנה ב' בחינות המלבושים האלו נתקנים בכל לילה, ע"י נוקבא קדישא דו"א דאצילות, בעלות הנשמות ליסודה בפקדון, להעלות מ"ן בעת הזיווג בחצות, וכשנמשכים המוחין חדשים לזו"ן בחצות, מלבושים בצלמים הנמשכים מנה"י דאו"א, וגם נמשך עמהם מחיצוניות נה"י דאו"א החשמ"ל, שהוא מספר מלבוש, ושמו הו"ה ואדני, להלביש לזו"ן וכנז"ל, הנה עתה בברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח, יכוין להמשיך לפנים של המלבוש הנז' דזו"ן, שע"ח ריבוא נהורין, כמספר אור פני"אל, שהוא מספר מלבוש"ש, וכמספר חשמ"ל, והם ב' שמות א"ל מלאים, עם ח' חוורת, העולים למספר שע"ח, מאנפין עילאין דאו"א, לפנים דזו"ן, ובעת הבוקר אור, עת התגלות אור דמעשה בראשית, בוקר דאברהם, חסד אל, יומא דכולהו. אז הנוקבא דז"א בטובו, מחזק ומחדש חלושי מלבושי הנשמות, ואת ערומיהם מלביש בלבוש גמור, וכל זה הוא מאותו המלבוש שנמשך לזו"ן בחצות כנז"ל, ומחסדו הגדול, שהם השני א"ל מלאים, עם השמונה חיוורתי שנמשכו להם.

כי משי אפיה לימא המעביר:

הנה להבין ענין ברכה זו, צריך להביא איזה הקדמות בקיצור נמרץ, עם שהם פשוטים לידועי דעת. הנה נודע כי סדר המשכת המוחין בזו"ן הוא, כי בתחילה הז"א מקבל המוחין דאו"א, חלקו וחלק נוקביה, והוא מאיר אליה דרך אחוריה, מהארת המוחין דילה, שהם ממוחין דצלם דאימא, ובונה ומתקן פרצופה דאחור, ואח"כ מסתלקין כל המוחין מהזעיר אנפין למעלה, וחלק המוחין דיליה נשארים ע"ג רישיה, וחלק המוחין דנוקבא מתפשטים ונכנסים בנוקבא, ועי"כ נגדלת בכל האחור דז"א, ואז ננסרת, ואח"כ עולים שניהם לחיק או"א, ושם חוזרים פב"פ ומזדוגים, ונותן לה הז"א כלי ורוחא, ואח"כ חוזרים למטה למקומם.

הגהות ומראה מקומות

(ג) עיין שער מ"ן ומ"ד פ"ב.

ההויות והאהייה המנוקדות, הנמשכים מהא"ס, הראויים לאותם הבירורים, ומתערבים עם אותם הבירורים דכל פרצוף, ונמשכים מפרצוף לפרצוף, בבחינת מוחין, ע"י זוג. כי כל פרצוף מזדווג שני זוגים: זוג א' הוא זוג דרעותא, שהם המוחין, שהם ג' פרצופים הפנימיים דאותו פרצוף, ואחר כך מזדווג עם נוקביה זוג שני דגופא, שהם הו"ק, שני פרצופים החיצוניים: חג"ת, נה"י, ומתקנים אותם הבירורים הנזכר דפרצוף התחתון, וממשיכים אותם לפרצוף התחתון, בבחינת מוחין מלובשים בצלם, הנמשך מהמוחין של אותו הפרצוף העליון המזדווג, והמוחין שלו עצמם נעשו מהבירורים של הפרצוף ההוא העליון.

המשל בזה, שהבירורים דז"א, שנבררו ועלו ע"י ישראל לאו"א לתקנם, באים בבחינת מוחין לז"א, מלובשים בצלם הנעשה מבירורים דאו"א, שנבררו ועלו ע"י ז"א לא"א לתקנם, ובא"א היו ב' זוגים כנ"ל, ותיקן את הבירורים ההם דאו"א, והמשיכם להם בבחי' מוחין, מלובשים בצלם, הנמשך מהבירורים שלו שעלו ע"י או"א, ונתקנו ע"י עתיק, והמשיכם לא"א בבחינת מוחין, ומהמוחין ההם המשיך הצלם ההוא, להלביש המוחין ההם דאו"א, והמוחין ההם דאו"א, המשיכו גם הם צלם, להלביש המוחין דז"א כנ"ל, וכן הוא מפרצוף לפרצוף, ועיין והבן זה היטב מאד בפרטות מאי נפקא מיניה, כי אין כאן מקומו להאריך, ויתבאר במ"א בע"ה.

וידוע מ"ש בס' הכוונות בדרושי הלילה, ובע"ה, כי בלילה מסתלקין המוחין מזעיר אנפין, ונופל עליו תרדמה כנודע, והמוחין ההם נכנסים ומתפשטים בנוקביה, ונתבאר בדרוש המפיל, כי כל זה הוא ע"י המאציל העליון, הנקרא בשם א"א, כי הוא המפיל תרדמה על ז"א, ואז מסתלקים הארת המוחין דע"ב מס"ג הנקרא עינים, ועל זה אנו אומרים המפיל שינה על עיני, וגם הס"ג מסלק הארתו, והארת הע"ב, ממ"ה הנקרא עפעפים, וע"ז אנו אומרים ותנומה על עפעפי, וגם המ"ה מסלק הארתו, והארת ע"ב וס"ג, מבי"ן, שהיא הנוקבא הנקרא

דנפילת אפים דשחרית, שהוא זוג דז"ן הכוללים דכל הכ"ד, והוא זיווג להוליד, ואינו זוג דז"ן הפרטים, שזווגם בלחש וחזרה, ואותו זוג דחצות הלילה, אע"פ שהוא דז"ן הכוללים, הנה הוא היה לעשות כלי ליסוד דנוקבא, ולתת לה רוחא, ואינו אלא הכנה לזווג דנפילת אפים, שהוא להוליד, ושניהם נקרא זוג אחד, ואע"פ שיש כמה מיני זוגים בהמשך כל הכ"ד שעות, הנה הם דפרטות, ולא דכללות, וידוע כי הבירורים האלו, הם מבחינת אורות דרפ"ת, והכלים דמלכים, דעולמות דאבי"ע, ודמחצב הנשמות, כמבואר בספר מ"ש ש"ב ח"ג פ"ח ע"ש כי כן הוא העיקר, ולא כמ"ש במ"א דאין עוד בירור רק למחצב הנשמות, אלא כמ"ש כאן, ועיין היטב לעיל בהקדמה, איך האמת הוא כן, ואחר גמר תיקונם, מערב אורות דרפ"ת עם אורות המלכים שנשארו באצילות, והכלים עם הכלים דמ"ה, והוא להשלים בחי' חסרון הספירות דפרצופי עולמות אבי"ע, ודנשמות, כמבואר בסוף פ"ד משער שבירת הכלים.

גם נודע, כי ישראל נקרא בנים דז"ן, וכל מה שאנו מבררים על ידי התפילות והמצות, הוא מבחי' בירורי המלכים דז"ן, ומבחי' הנשמות, להעלותם לאו"א להתקן, ואז ניתן כח לז"ן, ומבררים גם הם מבחי' האחוריים דאו"א ויש"ס ותבונה, ומעלים אותם, ועולים עם הבירורים דז"ן לאו"א, והבירורים דז"ן נשארים באו"א להתקן, ובירורים דאו"א עולים לא"א, וכעד"ז או"א מבררים מחלקים א"א, וא"א מעלה אותם לעתיק להתתקן, וכעד"ז מפרצוף לפרצוף, כי כל פרצוף תחתון, הוא נקרא ז"א, שהוא בן בערך הפרצוף שעליו, והוא מברר חלקי בירורי הפרצוף שעליו, ומעלה אותם לפרצוף העליון שע"ג פרצוף שעליו להתתקן, כמבואר בע"ת, ובספר מ"ש ש"ב ח"ב פ"ו ע"ש, וכן עולים עד רום המעלות, ואז מזדווגים ע"ב וס"ג דא"ק, ואז נמשכים ויורדים כלים ואורות די"ס דמ"ה, עם ט"ס תשלום י"ס דב"ן, המתייחסים לאותם הבירורים שעלו, ובתוכם הנרנח"י, שהם

מדת לילה, וחזרת לנקודה הנקרא אישון בת בלילה מסתלקין המוחין מז"א, ונכנסים עין, ואז חוזר ע"ב דא"א, ומאיר וממשיך ומתפשטים בנוקבא כנ"ל, ובמש"ל כי אי אפשר אליה כל אותם המוחין שנסתלקו מז"א, וע"ז אנו אומרים ומאיר אישון בת עין, ובונה ומתקן אותה, ומגדילה עד כל שיעור קומת כל הז"א מאחוריה, ונקרא בשם ע"ב, כי נמשכו בה כל המוחין, ואפילו דע"ב דא"א, וזה נמשך עד חצות הלילה, ואז ננסרת, ועולים לחיק או"א, ומקבלים שם למעלה מוחין רפנים, ומזדווג הז"א עמה, ונותן בה כלי ורוחא, וחוזרים למקומם למטה, ומזדווגים או"א, (שהם ע"ב וס"ג הכוללים) וממשיכין להם בחי' מוחין דפנים, ונכנסים בנוקבא, ונגדלת ככל הפנים דז"א. ואח"כ מסתלקים ממנה עצמות המוחין, וחוזרים להמשך בז"א דכורא, הנקרא מדת היום, לבחי' ב"ן דמ"ה שבו, ומתפשטים בו מע"ב דא"א לס"ג, ומס"ג למ"ה, וממ"ה לב"ן. ועל המשכת המוחין מע"ב דא"א לשם ס"ג, (שהם כללות או"א ויש"ס ותבונה) אנו אומרים המעביר שינה מעיני, ועל המשכת המוחין דע"ב וס"ג למ"ה, (שהם כללות הזו"ן) אנו אומרים ותנומה מעפעפי, ונתבאר ג"כ בדרוש המפיל, כי כל זה הוא בזו"ן דכללות, דכל הכ"ד שעות, הנקרא מדת יום ומדת לילה, הנקרא ב' המאורות הגדולים, ולא בזו"ן הפרטים. וכתב כי סדר המשכת המוחין בז"א הנקרא מדת יום, הוא מע"ב דא"א, לשם ס"ג, (שהם או"א) ומס"ג למ"ה, (שהם זו"ן) וממ"ה לב"ן, (שהם יעקב ורחל) (נראה שהם עסמ"ב דמ"ה שכן היה סוד התחלקות י"ס דמ"ה בפרצופי האצילות) אבל סדר המשכת המוחין לנוקבא דז"א, הנקרא מדת לילה, הוא מע"ב דא"א לב"ן עצמו.

ובליל שני, מלבד שמתחילים הזו"ן דיום ב' להתתקן אב"א, ע"ד הנזכר בזו"ן דיום א', הנה עתה מתחילים הזו"ן דיום א' להתתקן פכ"פ באופן זה, כי עתה בליל ב' מסתלקין המוחין מז"א דיום א', ונכנסים ומתפשטים בנוקבא כסדר הנז"ל עד חצות הלילה, וע"ז אנו אומרים ברכת המפיל כנז"ל, ובחצות ננסרת, ועולים לחיק או"א, ומזדווגים, ונותן לה כלי ורוחא, וחוזרים למטה למקומם, ומזדווגים או"א, וממשיכים להם המוחין דפנים, ונכנסים בנוקבא, ומשאירים בה רשימו יתירה, וחוזרים ומסתלקים ממנה המוחין דאחור ופנים, ונכנסים בז"א, וע"ז אנו אומרים ברכת המעביר כנז"ל, והולכים ונתקנים פרצופי הפנים שלהם, עד תשלום כ"ד שעות דיום ב'. ובנפילת אפים דיום ג', אז מזדווגים זווג להוליד, ואע"פ שיש זווג בכל חלק מד' חלקי הכ"ד שעות, כי בחצות הלילה, מזדווגים פרצופי ב"ן דב"ן עם פרצופי ב"ן דמ"ה שלהם, ובעמוד השחר, זווג דב"ן דמ"ה שלהם, ובתפלת שחרית, מ"ה דמ"ה, ובמנחה מ"ה דב"ן שלהם, הם דפרטות, ואינם עיקריים, אבל הזווג הכולל דכללות כולם, הוא בנפילת אפים, באופן שבתשלום כ"ד שעות של

גם כתב בספר הכוונות בדרושי התפילין, ובע"ה בשער השמות, ובשער חיצוניות ופנימיות, ובכמה מקומות, והביאו בספר עז"ת, כי בלילה מסתלקין מן הזו"ן, ומכל הפרצופים דאצילות, המוחין של יום שעבר, ויורדים לבי"ע, לברר בירורים, ועולים עם הבירורים, בדר' חלקי תפלת שחרית, וצ"ל מ"ש לעיל, כי

יום שני, נגמר תיקון בנין פרצופי פנים דז"וין (דיום א', ד) ובנפ"א דיום ג' מזדווגים.

והז"וין דכללות דיום ב', נגמרו להתתקן בבחי' אב"א. ובליל ג' מסתלקים המוחין מז"א דיום ב', ונכנסים בנוקבא, ע"ד הנז"ל בז"וין דיום א', עד תשלום כ"ד שעות דיום ג' נגמר תיקונם, והמוחין דז"וין דיום ראשון יורדים בליל ג' לבי"ע. לברה, ועולים עם הבריורים כדי חלקי תפלת שחרית כנז"ל, והרי נשלם תיקונם במדרגת ז"וין דאצילות, שהם בחי' רוח. ואח"כ בליל ד', עולים להתתקן ולהשתלם במדרגות אר"א, כי מדרגת ז"וין בערך אר"א, הוא כמדרגת בי"ע בערך ז"וין, וכן הוא מפרצוף לפרצוף, כמבואר לעיל בהקדמה, ונתקנים שם במדרגת אר"א, ע"ד שנתקנו במדרגת ז"וין כנז"ל, ואח"כ עולים להתתקן בא"א ער"ה, והבריורים דיום ב' כבר נשלם תיקונם בז"וין, ועתה עולים להתתקן באו"א ער"ה, וכע"ד נעשה לכל הבריורים, וכן כתב בדרושי התפילין, איך מסתלקים המוחין דז"וין, ועולים למעלה מיום ליום ממדרגה למדרגה, וכמבואר בכ"מ בע"ה, ובפרט בספר מ"ש, ופשוט הוא לידועי דעת, כי כן הוא סדר תיקון העולמות והנשמות, מפרצוף היום, לפרצוף הכולל של השבוע, ומהשבוע לפרצוף הכולל של החדש, ומהחדש לפרצוף הכולל של השנה, ומשנה לפרצוף הכולל של השמטה, ומשם לפרצוף הכולל של היובל, דכל מלך מז' מלכי ז"וין, דכל פרצוף דפרצופי אבי"ע, עד שיגיעו לשורשם העליון שבא"ק, והתבונן בענין זה היטב מאד, ובהקדמת יתבאר באורך בע"ה, וכע"ד חזר חלילה.

ואלו הז"וין הכוללים דכל הכ"ד שעות, הם ז"וין דפרטות דספירה אחת, שהוא פרצוף אחד, דמלך אחד מז' מלכי ז"וין הכוללים דכל שבוע אשר תיקונם הוא בהמשך שבוע א', מלך א' ליום, וביום שבת הוא זווגם. (וסדר תיקונם זכותם ועלייתם, הוא משבוע לשבוע, עד א"ס ב"ה סכ"י) ואלו הז"וין הכוללים דכל שבוע,

הם מלבד הז"וין הפרטים: דאבא, או דאמא, או דז"א, או דנוקבא דז"א הכוללים דכל חדש, אשר תקונם הוא בהמשך ד' שבועות דכל חדש, ואלו הז"וין (דכל חדש הם ז"וין דפרטות דספירה א' מו"ק דז"וין דכללות, דששה חדשי הקיץ, או החורף, כי בהמשך ששה חדשי החורף, נתקנים ו"ק דז"א, והם מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן, ובששה חדשי הקיץ, נתקנים ו"ק דנוקבא, והם ב"ן דמ"ה עם ב"ן דב"ן, כל קצה בחדש א': חסד בתשרי, גבורה בחשון כו', כל חדש כלול מד' שבועות, שבהם נתקנים ד' אותיות הוי"ה, דכללות הי"ס דכל קצה, שהם אר"א וז"וין דאותו הקצה, וכל שבועה כלול משבעה ימים, לתקן הז"מ דכל א' מד' פרצופים הנז"ל דכל קצה, סכ"י) ובכללות קיץ וחורף, נתקנים הז"וין דכללות השנה, אשר כל עצמם הם ז"וין דפרטות דספירה א', שהוא פרצוף א' דמלך א', מז' מלכי ז"וין הכוללים דכל שמיטה, שתיקונם הוא בהמשך הז' שנים דכל שמיטה, וכל עצמם הם ז"וין דפרטות דספירה א', שהוא פרצוף א', דמלך א' מז' מלכי ז"וין הכוללים, דכל יובל, אשר תיקונם הוא בהמשך ז' שמטות, וכל אלו סדר תיקון הבריורים שלהם, והמשכת המוחין להם, וכל פרטי תיקונם הוא ע"ד הנז"ל בז"וין דכללות, דכל הכ"ד שעות וד"ל. (ואלו תיקונם וזיכוכם ועלייתם, הוא מיום ליום לשבוע, ומשבוע לשבוע לחדש, ומחדש לחדש לשנה, ומשנה לשנה לשמטה, ומשמטה לשמטה ליובל, ומיובל ליובל עד א"ס, והוא ע"ד מ"ש אצלינו, בביאור ענין חיצוניות ופנימיות לעיל דף ס"א ד"ה וכן) ובע"ה יתבאר כל ענין במקומו באורך ובפרטות בס"ד, (כי עדיין לא נתבאר בכאן מהקדמה זו, כל הצורה, ובפרט ענין בירור ותיקון ששת ימי בראשית, איה מקומם, כי לא שוו בשיעוריהם לימי חודשי השנה, ולא לשמיטים, ולא ליובלות, ובע"ה בהקדמה יתבאר הענין הזה באר היטב בס"ד סכ"י).

וצריך לידע חשבון השנים, לפי סדר חשבון הספירות דפרצופי ו"ק דז"וין, הנפרטים לשיטת

הגהות ומראה מקומות

(ד) נ"א ל"ג ובנפ"א ביום ג' מזדווגים (דפו"י).

ברכת מתיד אסורים וזוקף כפופים, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דנוק' דעתיק, הנקרא בינה, והם בניקוד צירי.

ברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דאריך ונוקבא הנקרא דעת, והם בניקוד מוצא.

ברכת רוקע הארץ והמכין מצעדי גבר, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דאבא, הנקרא חסד, והם בניקוד סגול.

ברכת שעשה לי כל צרכי, ואזור ישראל, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דאימא, הנקרא גבורה, והם בניקוד שבא.

ברכת עוטר ישראל ושלא עשני גוי, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דישסו"ת, הנקרא ת"ת, והם בניקוד חולם.

ברכת שלא עשני עבד, ושלא עשני אשה, הם באור ישר ואור"ת, דמ"ה וב"ן דו"א הנק' נצח, והם בניקוד חירק.

ברכת המעביר, וברכה ראשונה של התורה, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דנוק' דו"א, הנק' הוד, והם בניקוד קיבוץ.

ברכת והערב נא, ואשר בחר בנו, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דיעקב ורחל, הנק' יסוד, והם בניקוד שורק.

הקדמת ברכת התורה

והנה נודע, כי התרי"ג מצות, הם באבי"ע דבי"ע דכל עולם, מד' עולמות אבי"ע, הכוללים נרנח"י דנר"ן, דנרנח"י דמ"ה וב"ן. ומצות עסק התורה, שהיא שורש התרי"ג מצות, הוא באבי"ע דאצילות דכל עולם, מד' עולמות דאבי"ע. הכוללים נרנח"י דחיה, דנרנח"י דמ"ה וב"ן. והוא הוא המוחין דאבא, הנז' אצלינו במ"א שנמשכין לז"א ע"י עסק התורה, כמ"ש ז"ל ה) נובלות חכמה תורה, הוא המוחין דאצילות הנז', הנתקן ונעשה מחכמות, שהם אבא דפרטי פרצופי אבי"ע, ואין נמצא בו שום ספירה

אלפי שני דהוי עלמא, כדי לידע באיזה פרצוף היא אותה השנה, ובאיזו ספירה הוא אותו החדש, ובאיזו ספירה מחבת"ם דאותה הספירה, הוא אותו שבוע, ובאיזה ספירה מו"ק דאותו שבוע הוא אותו היום, כדי לידע לברר ולהעלות הברורים המתייחסים לכל יום ויום כראוי וכנכון, וכדי לידע לכיין בברכת המפיל, והמעביר, וכל התפלות דאותו יום, שהם במוחין דפרצוף דיום שעבר, ולא דאותו יום שהוא עומד בו כנ"ל, כגון עתה שאנחנו עומדים באלף הששי, שהוא ביסוד, וכבר עברו ממני ת"ק שנה, שהם חב"ד ח"ג, ועתה אנו בת"ת דיסוד, וכבר עברו (ממנו כ"ה שנים, שהם חו"ב דת"ת, וח"ס חב"ד חג"ת נ"ה, מי"ס דדעת דת"ת דיסוד דזו"ן, וחדש סיון הוא ת"ת, דב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דזו"ן, הנקרא נוקבא בערך מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן הנתקנים בחורף. שבוע הראשון דסיון הנז', הוא בז"ק דפרצוף אבא דיסוד הנז', והיום א' הוא בחסד דר"ק דפרצוף אבא הנז', ועד"ז חשוב ויכוין כנ"ל. עכ"מ בסכ"י) ממנו כ"ה שנים, שהם חו"ב דת"ת, וחמש ספירות חב"ד ח"ג, מי"ס דדעת דת"ת דיסוד דזו"ן, וחדש אדר הוא היסוד דמ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן דזו"ן, הנקרא דכורא בערך ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן הנתקנים בקיץ. ושבוע הראשון דאדר הנז', הוא בז"ק דפרצוף אבא דיסוד הנז', והיום הראשון, הוא בחסד דז' קצוות דפרצוף אבא הנז', ועד"ז יחשוב ויכוין כנ"ל.

והנה בח"י ברכות השחר, חוץ מהכוונות שנתבאר במקומם. גם יכוין בח"י ברכות אלו, שהם מן הנותן לשכוי כו', עד סוף ברכת התורה, לתקן כלים ואורות דאור ישר וחזור, די"ב פרצופים הכוללים דז"א דעשיה דאצילות ודעשיה, ולהמשיך להם מוחין ונרנח"י, דמ"ה וב"ן דאור ישר וחזור באופן זה. ברכת הנותן לשכוי וברכת פוקח עורים, הם באור ישר ואור חזור, דמ"ה וב"ן דעתיק דכורא, הנקרא חכמה, והם בניקוד פתח.

אחרת, חוץ מחכמה דכל פרטי פרצופי אבי"ע כנודע.

ובזה יובן, איך לא כתב הרב ז"ל, גבי אבל שאסור להניח תפילין דר"ת, המורה על מוחין דאבא כנודע, כמ"ש קצת המקובלים, שלא יניח האבל תפילין דר"ת, שאין הענין כן, אלא שחייב להניחם כשאר כל המצות, שהרי הוא חייב בכל המצות, וכל מצוה ומצוה יש המשכת מוחין מאו"א שניהם, וכן בתפילין עצמם נמשכין מוחין מאו"א שניהם, בין בתפילין דיד, בין בתפילין דראש, בין דרש"י, בין דר"ת, ואין חילוק ביניהם, אלא שאלו מוחין דבינות דשניהם, ואלו מוחין דחכמות דשניהם, כמו החילוק שבין תפילין דראש לתפילין דיד דשניהם, ואין האבל אסור אלא בדברי תורה, המורה על האצילות דאבי"ע הנו'.

ונמצא עתה, כי על ידי ברכת התורה, יכוין בכללות להמשיך צלם דמוחין, לפרצוף ז"א דאצילות דאבי"ע. וזה מלבד כונת המשכת המוחין דאור חוזר דהוד דפרצוף אמצעי דו"א דעשיה דאצילות, ודעשיה התחתונה.

ואח"כ ע"י לבישת טלית קטן על בשרו, יכוין להפריד הקליפות מכלים דנה"י דפנימיות דחיצוניות דיצירה. וע"י הברכה, יכוין להמשיך בהם מוחין, מזיווג דנשמות דפנימיות העולמות, עם נרנח"י דנפש. וע"י לבישת טלית גדול עליו, יכוין להפריד הקליפות מכלים דנה"י דחיצוניות דחיצוניות דיצירה וגם מכלים דכחב"ד חג"ת (שהם עתיק ונוק' וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת) דחיצוניות דחיצוניות דעשיה. וע"י הברכה, יכוין להמשיך מוחין מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דנפש, לנה"י דחיצוניות דחיצוניות דיצירה. וגם יכוין להמשיך מוחין מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דנרנח"י, לכחב"ד חג"ת דחיצוניות דחיצוניות דעשיה. ואח"כ ע"י הנחת תפילין דיד, יכוין להפריד הקליפות, מכלים דנה"י, (שהם פרצופי זרין ויעקב ורחל) דחיצוניות דחיצוניות דבריאה, וגם מכלים דכחב"ד חג"ת (שהם

פרצוף עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת). דחיצוניות דחיצוניות דיצירה. וגם מכלים דכחב"ד חג"ת (שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת). דפנימיות דחיצוניות דעשיה. וע"י הברכה, יכוין להמשיך מוחין מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דנפש, לנה"י דחיצוניות דחיצוניות דבריאה. וגם להמשיך מוחין מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דנרנח"י, לפרצופי כחב"ד חג"ת דחיצוניות דחיצוניות דיצירה. גם יכוין להמשיך מוחין מזיווג דנשמות דפנימיות העולמות, עם נרנח"י דרוח נשמה חיה יחידה, לפרצוף כחב"ד חג"ת דפנימיות דחיצוניות דעשיה.

ואח"כ ע"י הנחת תפילין דראש יכוין להפריד הקליפות מכלים דנה"י, (שהם פרצופי זרין ויעקב ורחל) דחיצוניות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות. וגם מכלים דכחב"ד חג"ת, (שהם פרצופי עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת) דחיצוניות דחיצוניות דבריאה. וגם מכלים דכחב"ד חג"ת (שהם פרצוף עתיק ונוק' וא"א ונוקבא ואו"א וישסו"ת) דפנימיות דחיצוניות דיצירה. ויכוין להמשיך מוחין מזיווג דחיות העולמות, עם כל הנרנח"י דנרנח"י, לפרצוף כחב"ד חג"ת נה"י, דחיצוניות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות. גם יכוין להמשיך מוחין מזיווג דחיות העולמות, עם נרנח"י דנרנח"י, לפרצוף כחב"ד חג"ת דחיצוניות דבריאה. גם יכוין להמשיך מוחין מזיווג דנשמות דפנימיות העולמות, עם נרנח"י דנרנח"י, לפרצופי כחב"ד חג"ת דפנימיות דחיצוניות דיצירה.

הרי בזה, נתקנו חיצוניות ופנימיות דחיצוניות, דעשיה ויצירה. וחיצוניות דחיצוניות דבריאה, וחיצוניות שהם בריאה יצירה עשיה דאצילות בריאה י"ע דחיצוניות דחיצוניות דאצילות, ע"י אלו המצות מעשיות. ואח"כ ע"י הדיבור שהיא מ"ע של התפלה, נתקן פנימיות וחיצוניות דפנימיות דאבי"ע באופן זה.

הגהות ומראה מקומות

(1) עיין ספר עולת המיד דף י"ד ע"א ושער הכוונות דף י"ז ע"ב.

ועליהם דאימא. ועליהם דז"א. ועליהם דנוקבא. ועליהם דיעקב ורחל. וכל זה היה בפרטי פרטיות. אמנם לא כל פרטי פרצופי בחי' כל הפרצופים הנז', דעתיק וא"א ואר"א זוזין דאצילות, יורדים בכל יום להתלבש בפרטי פרצופי בי"ע כנו"ל, רק פרט אחד מכל אחד מהם, כי כל יום מימי השבוע, הוא בחי' בפני עצמה, והוא נקרא בחי' מלך אחד, כלול מכל פרטי פרצופי אבי"ע כנו"ל בהקדמה.

יום א' חסד, ר"ל: החסדים דכל המלכים, דכל פרטי הזוזין, דעתיק וא"א ואר"א וישסריה וזוזין ויעקב ורחל, והוא באבי"ע דבריאה. דשבוע שעבר.

יום ב' גבורה ע"ד הנז"ל, והוא באבי"ע דיצירה, דשבוע שעבר.

יום ג' ת"ת, ע"ד הנז"ל, והוא באבי"ע דעשיה דשבוע שעבר.

יום ד' נצח ע"ד הנז"ל, והוא באבי"ע דעשיה, דשבוע הבא.

יום ה' הוד ע"ד הנז"ל, והוא באבי"ע דיצירה, דשבוע הבא.

יום ו' יסוד ע"ד הנז"ל, והוא באבי"ע דבריאה, דשבוע הבא.

יום שבת מלכות ע"ד הנז"ל, והוא באבי"ע דאצילות.

וכל הברורים המתבררים בכל יום, הוא מן הבחי' המתייחסות לאותו יום, ולא מזולתו ולפיכך ביום הא' דכל שבוע יורדים כל פרטי פרצופי החסדים דכל הפרצופים הנז' דאצילות, המתייחסים לאותו יום דאותו שבוע, ומתלבשים בפרטי פרצופי החסדים דבי"ע ע"ד הנז"ל.

וכל התפלות והתורה והמצות הנעשים באותו יום, הם לברר חלקי אותו יום לבד, ולעלותם מיום ליום, מאבי"ע לאבי"ע, עד עלותם לאבי"ע דאצילות בשבת. ואז בשבת הוא ברור אוכל מתוך אוכל, ואין בו פסולת כלל, כי אם ברור מיניה וביה, להשלימם ולהעלותם ממדרגה למדרגה, עד עלותם אל מצח הרצון העליון. וכבר נתבאר בספר עולת תמיד, שגם בחינת המוחין דזוזין והם זוזין דפנימיות דאצילות דיום שעבר, דהיינו דתמול שלשום שכבר נתקנו ועלו, שבלילה יורדים גם

הנה ידוע, כי מיתת המלכים היתה בזוזין דפרטות, ר"ל: בזוזין דעתיק, ובזוזין דא"א, ובזוזין דאבא, ובזוזין דאימא, ובזוזין דז"א, ובזוזין דנוקבא, וכל פרצוף. מאלו הפרצופים, כלול מכל הפרצופים הנז'. וזה היה בפרט האחרון דפרטי פרטות, וכמבואר לעיל בהקדמה. וזה היה, בפנימיות וחיצוניות דפנימיות, וחיצוניות ופנימיות דחיצוניות, דפנים ודאחור. והכלים עם הרפ"ח ניצוצות דמלכים דעתיק, נפלו לעתיק דבי"ע. ודא"א, לא"א דבי"ע. ודא"א, לא"א דבי"ע. ודזוזין, לזוזין דבי"ע. באופן זה: כי הכלים הפנימיים דמלכים הנזכר, נפלו לפרצופי הבריאה. והכלים האמצעיים, ליצירה. וכלים החיצוניים שלהם, לעשיה.

ונתבאר בשער השמות ובכמה מקומות, כי כדי לברור הכלים ושארית הרפ"ח דכל פרט, יורדים כל הפרצופים העליונים דאצילות בימי החול, בסוד גלות השכינה, ומתלבשים בפרצופי שכנגדם למטה בבי"ע. עתיק דאצילות, בעתיק דבי"ע. וא"א בא"א, ואר"א באר"א, וזוזין בזוזין. כלים פנימיים שלהם דבריאה, ואמצעיים ביצירה, וחיצוניים בעשיה. ובי"ע הנזכר מתלבשים בבי"ע דחול, וזה לצורך שארית ברורי כלים ואורות דמלכים דזוזין, דעתיק וא"א ואר"א וזוזין דאצילות, שנפלו לבי"ע על סדר הנזכר, כי הכלים הפנימיים של מלכי עתיק וא"א ואר"א וזוזין דאצילות נפלו לבריאה. וכלים האמצעיים של המלכים הנזכר, ליצירה. וכלים החיצוניים שלהם לעשיה כנודע. וע"כ בימי החול, יורדים הכלים דפרצופים העליונים דאצילות ע"ד הנז"ל, לברר בחינותיהם שנשאר בבי"ע. וזה בסיוע ישראל, כי העליונים צריכים לתחתונים, והתחתונים צריכים לעליונים.

וכבר נתבאר לעיל בהקדמה, כי בתחלה נתקנו פרצופי א"ק ואבי"ע דעתיק, והם נעשו מבחי' עתיק דכל פרטי עתיק דא"ק ואבי"ע, ונכללו זה בזה, ונתלבשו זה בזה, ונתפשטו עד סוף העשיה. והיה בהם כל מעשה בראשית ומעשה מרכבה. ואח"כ נתקנו א"ק ואבי"ע דא"א, הנעשים מא"א דכל פרטי פרצופי א"ק ואבי"ע, והלבישו לא"ק ואבי"ע דעתיק הנז"ל שוה בשוה. ועליהם הלבישו א"ק ואבי"ע דאבא.

הם לברר לצורך התפילות והמצות של יום הבא, וכן הוא חוזר חלילה, וכמבואר לעיל בהקדמת ברכת המעביר ע"ש. ובבקר חוזרים ועולים עם מה שנתברר, ועולים בארבע חלקי התפילה, והוא על סדר מ"ש לעיל בהקדמת ברכת המעביר ע"ש. ובכל עולם מזדווגים הכלים דפרצופים הנו', לתקן קצת הביורורים ההם, כדי להעלותם יותר לעולם שלמעלה מהם, עד עלותם אל האצילות בעמידה, כמבואר בס' עולת תמיד ע"ש.

הקדמת הקרבנות

הנה נודע, כי כללות ד' בחי' נרנ"ה, כוללים כל הנמצאים. וכל א' כלול ומורכב מכולם, כי הנרנ"ח דחיה, היא בחי' החיה שבכל א' מנרנ"ה. וכן הנרנ"ח דנשמה, הוא בחינת הנשמה שבכל א' מנרנ"ה. וכן הרוח, הוא הרוח שבכולם. והנפש, היא הנפש דכולם. אבל היחידה היא כוללת כולם, בלי היכר. וד' בחי' אלו, הם בחי' ד' אותיות הוי"ה, והם בחי' חבת"ם, והם בחי' אבי"ע, והם בחי' ארמ"ע, והם בחי' דצח"ם, שבכללות ושבפרטות, וכל בחי' נפרטת לאין קץ.

והנה משמרי טו"ר של האופנים, נתהוו חומרי ד' יסודות ארמ"ע. ומהרכבתם, יצאו כל הבריות שבעולם השפל. ונחלקים לד' מיני דצח"ם, מעולים זה מזה. כי הדומם הוא הגרוע שבהם, כי הוא בערך העפר שבכולם, ויש בו נפש המרכבת. למעלה ממנו הצומח, כי הוא בערך המים שבכולם, ויש בו גם נפש הצומחת. למעלה ממנו החי, כי הוא בערך הרוח שבכולם, ויש בו נפש המרכבת, ונפש הצומחת, ונפש החיונית. למעלה מכולם הוא המדבר, כי הוא בערך האש, ויש בו נפש המרכבת, ונפש הצומחת, ונפש החיונית, ונפש השכלית, שהיא בחי' ריית. וד' נפשות אלו, הם כפולים, ד' מסטרא דטוב, וד' מסטרא דרע, וכללות כולם נק' נפש הבהמיות. ועל ד' דסטרא דרע, רוכב יצה"ר. ועל ד' מסטרא דטוב, רוכב יצה"ט. ועליהם מתלבש נפש דעשיה טו"ר, כלולה מד' יסודות העליונים ע"ד הנו"ל, ועליהם רוח מיצירה

עד"ה. ועליהם נשמה מבריאה עד"ה. ועליהם חיה מאצילות ע"ד הנו"ל. וד' נשמות הדצח"ם שבאדם, ניוונים ומתגדלים מהדם הצח וזך הנמשך להם, שהוא נפשות הדצ"ח. והיותר עב שבו נהפך לבשר, וזה כשגובר יצה"ט, והוא מקריבו לכבוד, ששם הנפש דעשיה, ואז הוא בריא, ועושה רצון ה' יתברך. ואם ח"ו גובר היצה"ר, אז כולם נזונים מעכירות הדם, והוא מקריב עכירות והרע שדם אל הכבוד, ומלכלך נפש דעשיה, ואז הוא חוטא ח"ו, וגורם חולאי הנפש והגוף. וע"כ צונו האל יתברך, להביא קרבן כלול מדצח"ם, לתקן ולהסיר העכירות שבדצח"ם שבאדם, כי המלח כנגד הדומם, וסולת ושמן ויין כנגד הצומח, והבעל חי כמשמעו, והיודי כנגד המדבר, וכונת הכהן, כנגד נרנח"י הפנימיים. ואז נחית אש גבוהה, ושורף ומכלה העכירות ההוא, ומנקה ומזכך נפשות דצח"ם שבאדם, כי הכל משורש א', ומתכפר לאדם.

סדר כללות כונת הקרבנות

והענין הוא, כי ע"י כללות אמירת סדר הקרבנות, שהם בעשיה, (בשבת דאבי"ע דאצילות) (ביום א' וד' דאבי"ע דבריאה) (ביום ב' וז' דאבי"ע דיצירה) (ביום ג' וד' דאבי"ע דעשיה) שהיא בחינת נפש, ושם ב"ן, וא"ל אדנ"י, ואות ה' אחרונה דהוי"ה הכולל, שהיא נרנח"י דנפש.

יכוין לברר מחלקי הכלים דאחור ופנים. דפנים ואחור. ומאורות דנרנח"י דנפש דחיה ונשמה דנשמה, המתייחסים לפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דעשיה.

וגם מחלקי הכלים החיצוניים, דאחור ופנים דפנים ואחור, דפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות (ובשבת דפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, ודפנימיות וחיצוניות דפרצופי נה"י וחג"ת וחב"ד וכתר, דחכמה הכולל דאצילות דאבי"ע דאצילות) (ביום א' וז'. דאצילות דאבי"ע דבריאה) (ביום ב' וז'. דאצילות

דפנימיות דעשיה, והמוחין והשפע הנו' נק' כסות, והאורות הנו' עם האור הא"ס, מתפשטים ומאירים וממשיכים נרנח'י דנרנח'י לכל פרצופי העשיה, וע"י כן ניתן כח ועוז לפרצופים הנו' לברר מחלקי הכלים ואורות שבעשיה, וממשיכים להם מוחין פנימיים ומקיפים, עם נרנח'י דנפש, הנק' מוחין דעיבור, ואז נתקנים הבירורים הנו' קצת, ומתעלים הכלים החיצוניים דפרצופי האצילות הנזכר, ודמוחין דזו"ן הנזכר, עם הבירורים הנו', ועולים מהיכל להיכל, עד עלותם אל היצירה, ומלבישים לכלים האמצעיים שלהם, העומדים שם ביצירה, וזהו, שבהגיענו לברוך שאמר, שצריך לכוין אל חיבור שם ב"ן שבעשיה, עם שם מ"ה שביצירה, ושם אדנ"י שבעשיה, עם שם הו"ה שביצירה, כי כבוד גמרו כל חלקי העשיה דאצילות, עם הבירורים, לעלות אל היצירה, ע"י אמירת סדר קרבנות.

ומ"ש שע"י אמירת סדר הקרבנות, עולים הפנימיות חב"ד דעשיה, להלביש היצוניות נה"י דיצירה, וכעד"ן עולים כל המדרגות עד א"ס, פנימיות כל המדרגה להלביש חצוניות המדרגה שעלית, וכן בזמירות, עולים עד מדרגה אחרת ע"ד הנזכר, וכן ביוצר, עולים עוד מדרגה אחרת ע"ד הנזכר, וכן בעמידה, עוד מדרגה אחרת ע"ד הנזכר, כמ"ש כל ענין במקומו בע"ה, היינו בבי"ע התחתונים, אבל בבי"ע דאצילות, שירדו לבי"ע התחתונים לברר כנו"ל, הם עולים עם הבירורים שנבררו מכל עולם ועולם, ועולים לגמרי מעולם לעולם כנו', עד עלותם אל האצילות בעמידה, שאז עולים למקומם האמיתי שבאצילות, במקום שהוא עתה בחול, שאף האצילות אינו במקומו האמיתי, כי בחול יורדים כל האב"י"ע, ומתלבשים בימי החול עד ליל שבת, שאז יוצאים האב"י"ע דקדושה מתוך ימי החול, ומתעלים עוד ועולים למעלה למקומם ושושם העליון, ונשאר חלל פנוי בין הקדושה לימי החול, י"ד מדרגות, ולפיכך נאסרה המלאכה בתחילת ליל שבת, אע"פ שעדיין לא עלו זו"ן אלא עד חג"ת דישסו"ת, משא"כ בי"ט, שהותר מלאכת אוכל נפש, אע"פ שכבר עלו זו"ן עד חב"ד דאו"א

דאב"י"ע דיצירה) (ביום ג' וד', דאצילות דאב"י"ע דעשיה) דמלכים דזו"ן דפרצוף האצילות, שנפלו לפנימיות וחיצוניות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דעשיה, (בשבת, דנרנח'י דפרצופי חכמה הכולל דעשיה, ומבחי' האורות דנרנח'י דנפש דחיה ונשמה דנשמה) (ביום א' ור', דחיה דנשמה) ביום ב' וה', דחיה דרוח (וביום ג' וד', דחיה דנפש) (בשבת, דנרנח'י דנפש, דנרנח'י דחיה דחיה) דרפ"ח שנפלו עמהם, וזה ע"י זיווג הכלים החיצוניים דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות, המתלבשים בפרטי פרצופי פנימיות וחיצוניות, דפנימיות דחו"ב דבינה הכולל דעשיה, וגם ע"י המוחין והכלים דמוחין דזו"ן, שירדו גם הם לברר כנו"ל, וזה ע"י שיכוין עתה, להמשיך מהא"ס נפשות דנרנח'י, לפרצופי א"ק, ולהמשיך אור מלכות דחכמה דא"ק, עם חלק אור הא"ס המלוכש בה, ולהעבירו דרך מלכות דבינה ודז"א דא"ק, ולהלבישו במלכות דא"ק, ויזרדת המלכות הנו' עם האור הנזכר המלוכש בה, ועובר דרך מלכות דחב"ד דאצילות, ומאיר וממשיך נפשות ורוחות דנרנח'י, לכל פרצופי האצילות, ואז מזדווגים ג"ר וו"ק דג"ר דישסו"ת וממשיכין מוחין, ובתוכם מלוכשים האורות הנזכר, לשני פרצופי חג"ת ונה"י, דחיצוניות דפנימיות דזו"ן, ואז מזדווגים השני פרצופים הנו' דזו"ן, וממשיכים מוחין ושפע, ויכוין להמשיך המוחין והשפע הנזכר, עם אור הא"ס המלוכש במלכות דפרצופי א"ק ודפרצופי חב"ד וז"א דאצילות, ומתלבשים גם במלכות דאצילות, ואז יורד המלכות עם כל האורות הנזכר, ועובר דרך מלכות דחב"ד וז"א דבריאה, ומתלבש גם במלכות דבריאה, ומאיר וממשיך נר"ן דנרנח'י לפרצופי הבריאה, ויורד ועובר דרך חב"ד וז"א דיצירה, ומתלבש גם במלכות דיצירה, ומאיר וממשיך נרנ"ח דנרנח'י לפרצופי היצירה, ויורד ונמשך השפע והמוחין והאורות הנז"ל, לכח"ב, שהם עתיק וא"א ואו"א, דחיצוניות דפנימיות דעשיה דאצילות, ודעשיה התחתון, שהוא למלכות דחב"ד, ואז מזדווגים הפרצופים הנו', וממשיכים המוחין והשפע הנו', לזו"ן דחיצוניות

עילאין, ואפילו בשבועות, שעולים עד א"א, זכמ"ש במקומו בע"ה.

ומ"ש לעיל, שבליה יורדים, היא ירידה אחרת, כמבואר כל זה בשער ההקדמות בדרושי אבי"ע, ובפרט בדרוש ב' מדרושים הנזכר, וכן בע"ה שער סדר אבי"ע, עם מה שנתבאר בספר ע"ה, ובספר הכונות, ובפרט בדרוש שני מדרושי סדר תקון התפלה, ובכמה מקומות. וזהו בכללות ובע"ה כל ענין יתבאר במקומו באר היטב יותר ובפרטות בס"ה, עם שמות הכלים והנרנח"י בע"ה.

הקדמת פטום הקטורת :

אח"כ יאמר פטום הקטורת, ועניינו הוא לברר ולהעלות שארית בירורי חלקי אבי"ע של הנקודות, שנשארו מזמן מיתת המלכים בתוך הקליפות, בסוד נשמה וחיות להם כנודע, כי כשיצא שם מ"ה החדש, בירר מהנקודות מה שהיה אפשר לברר אז, ותיקון כל פרצופי האצילות, ושארית בירורי חלקי בחינת אצילות של הנקודות מהיותר מובחר שבהם, נעשה קליפת נוגה דאצילות, כלול מטוב ורע ומהסיגים הגמורים שבהם, נתהוו אצילות של הקליפות, והנוגה הנז', הוא בסוד נשמה וחיות להם, ושארית בירורי הכלים הפנימיים והאמצעיים והחיצוניים של הנקודות נדחו לבריאה ומשארית בירורי הכלים הפנימיים, נעשו כל חלקי הבריאה בכל פרטיה על סדר האצילות, ושארית בירורי חלקי הבריאה מהיותר מובחר שבהם, נעשה קליפת נוגה דבריאה טו"ר, ומהסיגים הגמורים שבהם, נתהוו כל פרטי בריאה של הקליפות, ונוגה הנז' נשמה וחיות להם. ומשארית בירורי הכלים האמצעיים, נעשו כל חלקי היצירה בכל פרטיה, ומהיותר מובחר משארית בירורים, נעשה קליפת נוגה דיצירה טו"ר, ומהסיגים הגמורים שבהם, נתהוו כל פרטי יצירה של הקליפות, ומשארית בירורי הכלים החיצוניים, נעשו כל חלקי העשיה בכל פרטיה, ומהיותר מובחר משארית בירורים, נעשה קליפת נוגה דעשיה טו"ר, ומסיגים גמורים שבהם, נתהוו כל פרטי עשיה של הקליפות, ומצבם ומעמדם הוא, בכל

אחורי נה"י דכל עולם, שהוא אחורי העשיה דכל עולם. והנה, לפי כי כל שארית בירורים הנז' שירדו לבי"ע, הם משארית בירורי ז' המלכים, שהם זו"ן, שהם שתי אותיות ו"ה, שמספרם י"א, נתחלקה שארית הקדושה שבתוך הקליפה, לי"א בחינות, י"ס פנימיים בסוד נשמה וחיות בתוכם, וא' מקיף עליהם, כמספר י"א סמני הקטורת, הרומזים לי"א בחי' הנז', אשר ע"י אמירת פטום הקטורת בכונה, כפי כח כוונתו, הוא מברר ומעלה מקדושת הי"א בחי' הנז', וכפי זכותו ועוצם כוונתו, כך ירבה כחו לברר, ואמירתה בכונה הוא יסייענו לחזור בתשובה, גם ימנה באצבעותיו הסממנים.

ועתה באמירת פטום הקטורת, יכוין להעלות הקדושה מתוך הקליפות, ולהעמידה בגבול קדושת העשיה, להיות מוכן להעשות חיצוניות למלכות דעשיה, כמ"ש בס"ד.

הקדמת אנא בכח

והנה ענין שם מ"ב הוא זה, הנה נודע, כי כל עולם ופרצוף עליון, הוא מקור ושורש למה שלמטה ממנו כנודע, כי במלכות דיצירה, נתפשטו עשרה ענפים מי"ס דיצירה, והם שרשים לי"ס דעשיה, וכן במלכות דבריאה, נתפשטו עשרה ענפים מי"ס דבריאה, והם שרשים לי"ס דיצירה, וכן במלכות דאצילות נתפשטו עשרה ענפים מי"ס דאצילות, והם שורש י"ס דבריאה, ובמלכות דעקודים, נתפשטו ענפי י"ס דעקודים, והם שורש לי"ס דאצילות, וכן עד"ז מעולם לעולם שלמעלה ממנו, עד שנמצא שכולם ענפים מסתעפים מי"ס דא"ק, שהם שורש ומקור לכל העולמות, והם משורשים ביחידה שלו, וכל זה בכללות, וכן הוא בפרטות מפרצוף לפרצוף, וכן בפרטי פרטות נוספירה לחברתה.

והנה טבע האור העליון, הפצו והשקו ותאוותו לעלות למקורו ושורשו, להכלל ולהדבק שם, כשלהבת קשורה בגחלת, ואם ככה יעשה, יתבטל מהות תיקונו, לפיכך שם המאציל לכל בחי' יראה פנימית, שלא יעלה האור הווא ויכנס פנימה יותר מהראוי לו, וגם יראה

הוא, כי ב' פרצופי נה"י וחג"ת, עיבור ויניקה, שהם נפש ורוח של אותו העולם, או הפרצוף, או הספירה, נקרא חיצוניות, בערך ג' פרצופים הפנימיים, חב"ד דגדלות, שהם נשמה חיה יחידה שלו, שנקראים פנימיות בערכו ונדוע כי פנימיות התחתון ערכו בערך חיצוניות העליון ממנו, ועתה צריכין אנו לעלות, שש מדרגות חיצוניות חב"ד ופנימיות חג"ת דעשיה, ע"י ששה שמות דמ"ב הראשונים, להלביש פנימיות והיצוניות מלכות דיצירה העומדת שם, שבה שש אותיות דשם השביעי שקוצי"ת, ולהבדיל כל שם מהששה שמות, אל אות א' דשם השביעי, ולכן באמרו תפלת אנא בכח כו', יכוין בר"ת, להמשיך ששה שמות הראשונים מחג"ת נה"י דיצירה, להעלות ע"י ג' שמות הראשונים, את הצוניות חב"ד דעשיה, שהם חג"ת ונה"י דחב"ד, להלביש פנימיות המלכות דיצירה, שהם חב"ד שבה, וע"י ג' שמות אחרונים, להעלות פנימיות חג"ת דעשיה, שהם חב"ד דחג"ת, להלביש חיצוניות המלכות, שהם חג"ת ונה"י שבה, באופן זה: באמרו ששה תיבות ראשונים, יכוין להמשיך שם הראשון אבגית"ץ מחסד דיצירה, בשתי אותיותיו הראשונות, יכסה פנימי ומקיף דחח"ן דחכמה, דחסד ונצח דחכמה דעשיה, ע"י השמות הנז"ל, ובשתי אותיות שניות, לכסות פנימי ומקיף דחח"ן דנצח דחסד ונצח דחכמה, ע"י שמות הנז"ל, ובשתי אותיות אחרונות, לעופף בפנימי ומקיף דחח"ן דחסד ונצח דחכמה, ולהעלות כל כללות החח"ן דחסד ונצח דחכמה, ע"י שמות הנז"ל, להלביש חח"ן דחב"ד דמלכות דיצירה, ולהברו לאות ש' דשם השביעי, וכן עד"ז באמרו שש היתבות האחרות, שהם קבל רנת עמך כו', יכוין בשם קר"ע שט"ן, להמשיכו מן גבורה דיצירה, בשתי אותיות ראשונות, לכסות פנימי ומקיף דבג"ה דבינה דגבורה והוד דבינה דעשיה, ובשתי אותיות שניות, לכסות פנימי ומקיף דבג"ה דהוד דגבורה והוד דבינה, ובשתיים אותיות אחרונות, לעופף בפנימי ומקיף דבג"ה דגבורה דגבורה והוד, ולעלות כל כללות הבג"ה דגבורה והוד דבינה ע"י השמות הנז"ל, להלביש בג"ה דחב"ד דמלכות, ולהברו אל אות ק' דשם השביעי.

חיצוניות וחק וגבול, שלא ירד למטה ויצא יותר ממדרגתו, והנה יראה זו היא שם מ"ב, שהוא בחינת גבורה, כמספר יראה, ושם זה הוא האוחז ומעכב לאור העליון, שלא יעלה יותר מהראוי לו, ושלא ירד יותר מגבולו, ושם זה הוא ביצירה, ר"ל בחג"ת, שהם בחי' כלים האמצעיים, שהוא פרצוף האמצעי דז"ת דכל בחי', והוא מעכבו מלעלות לחב"ד, וע"כ נקראו ידים שהם חג"ת. וכן יש בו ג"פ י"ד אותיות, והוא מתחלק לז' שמות, לעומת ז' תחתונות: חג"ת נה"ם, כל שם משש אותיות, בספירה אחת, וכל שם כלול מכולם, ויש בו פרטות כולם, נגד פרטות שבעה תחתונות שבספירה ההיא.

ועל שם מ"ב זה נאמר, בשתיים יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף, ר"ל שבשתי אותיות ראשונות שבכל שם יכסה פניו, שהם חב"ד דכל ספירה, אות א' לכסות אור פנימי, ואות ב' לכסות אור המקיף, שלא לעלות לשורשו, ובשתי אותיות שניות שבכל שם, יכסה רגליו, שהם פנימי ומקיף דנה"י דכל ספירה, שלא יתפשט וירד למטה ממדרגתו, ובשתי אותיות אחרונות יעופף, בפנימי ומקיף, בחג"ת דכל ספירה, לעלות בעת עליית העולמות למקום הצריך לו ולא יותר, כי ב' אותיות ראשונות אוחזים ומעכבים לו, שלא להתעלות יותר, וכ"ז הוא ע"י שמות הרמוזים בפסוק זה, באופן זה: בשתיים יכסה פניו, ר"ת ג"י צ"ב, כמספר ס"ג ועשד אותיותיו, וי"ט מילוי דמ"ה, לכסות או"פ, וצ"ב ב' כמוהו, לכסות אוה"מ, ובשתיים יכסה רגליו, ר"ת ג"י ב"פ ח"ק ח"ק, אחד לכסות הפנימי, וא' לכסות אור המקיף, וכל ח"ק מספרו ס"ג ומ"ה, ובשתיים יעופף, תיבת יעופף נחלקת, כי יע"ו מספר אלהים, לצורך הפנימי, וב' פ"פ, מספר אה"ה דידו"ן, לצורך המקיף.

הנה נודע, כי סדר ממשלת עליון בשבעת ימי השבוע הוא, כי בכל יום שולטת ומושלת ספירה א', מזו ספירות התהתונות דכללות דפרטות בכל העולמות, בהתלבשותם זה בזה, להשפיע ולהנהיג העולמות, גם נודע, כי פירוש כללות ענין חיצוניות ופנימיות הנז' בכל מקום

עמידה, וקודם עמידה דערבית ואחריה, ושייך גם כן לאחד קריאת ס"ת.
קדיש דס"ג ומ"ה, להעלות העשיה דערבית ודאחר תפלה לדוד, ודאחר ערבית, ואחר תורה שבכתב.

יכוין שבח הגדול והקדוש הזה בלשון תרגום, להכניע הקליפות ולבטלם, ולברר ולהעלות מתוכם את הי"א מיני קדושה שנשארו בהם, מז' מלכיות זו"ן ו"ה, ולחברם לאותיות י"ה או"א, שהם המוחין האלו.

יכוין השני פרצופי דנה"י וחג"ת דזו"ן, וכל א' כלול מה', כבר נתקנו מאליהם, והם כלולים כל אחד מה' פרצופים, דהיינו: נה"י, וחג"ת, ובינה וחכמה וכתר דנה"י, וכן דחג"ת דז"א, וכן דנוק', כבר הם מתקונים מאליהם, והם נק' גרנח"י דרוח, ונרנח"י דנפש, והם הם השבעה מלכים דזו"ן, בכללות הקדיש יכוין, כי יש בו ד' מ"ב, שנים דאותיות, ושנים דתיבות, דהיינו יתגדל ויתקדש שמה רבא, הם ד' תיבות, ומבעלמא עד משיחיה, הם עשר תיבות, ומן אמן יהא כו', עד סוף הקדיש, הם כ"ח תיבות, הרי אחד דתיבות, ותיבת ד"י, הם י"ד אותיות, ומאמן עד עלמיא, הם כ"ח אותיות, הרי מ"ב א' דאותיות, והו"י ויין דוישתבח כו', הם בגי' מ"ב ב' דאותיות, והו"י תיבות דוישתבח כו', יש בכל אחד מהם ששה אותיות, הרי מ"ב שני דתיבות, והמ"ב דאותיות, הם דמ"ה, והם דמוחין דגדלות דאימא, והמ"ב דתיבות, הם דס"ג, והם מוחין דגדלות דאבא, והכל הוא בעשיה דז"א דאצילות, ובז"א דעשיה עצמה, והמוחין דאבא, דהיינו ב' המ"ב דתיבות, הם מוחין דגדלות, להיכל ק"ק דעשיה דז"א דאצילות, ולהיכל ק"ק דז"א דעשיה, והמוחין דאמא, דהיינו הב' מ"ב דאותיות, הם מוחין דגדלות לו"ק, שהם ששה היכלות התחתונים, הנק' ז"א דעשיה דז"א דאצילות, וז"א דז"א דעשיה, והמ"ב הא' דאותיות הרמוז בד"י עד עלמיא, הוא להמשיך גרנח"י דנח"י דכח"ב דרו"ק דשש היכלות התחתונים, שהם ז"א דז"א דעשיה דז"א דאצילות, ודז"א דז"א דעשיה.

וגם יכוין להמשיך ע"י מ"ב הנז', רוח מהיצירה, לג"ר דז"א דז"א דעשיה, וגם יכוין

וכסדר הזה יכוין בכל שם, כי שם נג"ד יכ"ש, ימשיכנו מת"ת דיצירה, לכסות ולהעלות דת"י דת"י דת"ת ויסוד דדעת דעשיה, להלביש דת"י דחב"ד דמלכות, ושם בט"ר צת"ג, ימשיכנו מנצח דיצירה, לכסות ולהעלות דחח"ן דחח"ן דחכמה דחסד דעשיה, להלביש דחח"ן דחסד ונצח דמלכות ושם חק"ב טנ"ע, ימשיכנו מהוד דיצירה, לכסות ולהעלות בג"ה דבג"ה דבינה דגבורה דעשיה והוד להלביש בג"ה דגבורה והוד דמלכות, ושם יג"ל פז"ק, ימשיכנו מיסוד דיצירה, לכסות ולהעלות דת"י דת"י דדעת דת"ת, להלביש דת"י דת"ת ויסוד דמלכות, הכל ע"ד הנז"ל, ופי' השמות כנז"ל, ולכן באומרו תפלת ד' נחוניא אנא בכה, יתן דיוח בין כל שתי תיבות, והנה ביום ראשון שולט החסד, ולכן שם הראשון דשם מ"ב שהוא אבגית"ן, הוא הגובר, ובו כלולים כל הו', ולכן ביום ראשון יכוין להמשיך הו' שמות הנז"ל, מחג"ת נה"י דחסד דיצירה, להעלות שש מדרגות דחב"ד וחג"ת דחסד דעשיה, להלביש פנימיות וחיצוניות דמלכות דחסד דיצירה, הכל כסדר הנז"ל, וכסדר הזה ביום שני בגבורה דכל העולמות, וביום הג' בת"ת, וכן כולם, עד שביום שבת במלכות, יכוין להמשיך ששה שמות דמ"ב האלו, מו"ק דו"ק דיצירה, דהיינו ביום ראשון, מו"ק דחסד, יום שני, מו"ק דגבורה, יום ג', מו"ק דת"ת, יום ד', מו"ק דנצח, יום ה', מו"ק דהוד, יום הששי, מו"ק דיסוד, יום ש"ק, מו"ק דנקודה המלכות עצמה, לחיצוניות חב"ד ופנימיות חג"ת דעשיה, להעלותם להלביש פנימיות וחיצוניות מלכות דספירה השולטת ביום ההוא.

הקדיש של הודו, שהוא ס"ג ומ"ה, שייך ג"כ קודם קוה אל ה' כו', ושייך גם כן לקדיש בתרא של ערבית, ושייך גם כן לאחר קריאת תורה שבכתב.

וקדיש דיוצר, שהוא ס"ג וע"ב, שייך גם כן לאחר ובא לציון כו', ושייך ג"כ לקדיש דיוצר דערבית, ושייך גם כן לאחר קריאת המשנה, ולאחר קריאת הקבלה.

וקדיש שלאחר נפילת אפים, שהוא ע"ב ע"ב, שייך ג"כ קודם עמידה של מנחה, ולאחר

דו"א דעשיה דו"א דאצילות, ודעשיה. וגם יכוין להמשיך ג' אלהים מוחין דעיבור דאבא, שהם נרנח"י דנפש, לנה"י דו"ק דהיכל ק"ק, הנקרא ז"א דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, ודעשיה.

ויכוין, כי מספר ר"ת יתגדל ויתקדש שמה רבא, הוא אותיות יושר, גימטריא ששה אלהים. וס"ת שלו, גימטריא ג' יב"ק, והוא שיכוין להמתיק את הי"ב אלהים דמוחין דעיבור ויניקה דאו"א, ע"י י"ב הויות דרשימו דמוחין דגדלות.

ובתיבת אמן יהא כו', יכוין למלאות ד' אלהים דמוחין דקטנות דאימא, יכוין להמשיך נח"י דנרנח"י דרוח דאימא, לכחב"ד דחג"ת דו"ק דששה היכלות התחתונים, הנקרא ז"א דו"א דעשיה דו"א דאצילות, ודעשיה. ובאמן האחרון, יכוין למלאות ד' אלהים דמוחין דקטנות דאבא, ויכוין להמשיך נח"י דנרנח"י דרוח דאבא, לכחב"ד דחג"ת דו"ק דהיכל ק"ק, הנקרא ז"א דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, ודעשיה.

נמצא, כי המוחין דעיבור ויניקה דאימא, והמוחין דגדלות דקטנות דאימא, והמ"ב הא' דאותיות שהוא דמוחין דג"ר דאימא, הם לנה"י וחג"ת וכח"ב דו"ק דשש היכלות התחתונים, והם ז"א דו"א ונק' יעקב ורחל. והמ"ב הב' דאותיות דמוחין דגדלות דאימא, הם לכח"ב דשש היכלות הנו', ונקראים זו"ן הגדולים, ונקראים ג"ר דו"א.

המוחין דעיבור ויניקה דאבא, והמ"ב הא' דתיבות, דמוחין דג"ר דאבא, והמוחין דג"ר דקטנות דאבא, הם לנה"י וחג"ת וכח"ב דו"ק דהיכל ק"ק, שהוא ז"א דהיכל ק"ק, הנק' א"א ונקביה וישסו"ת. והמ"ב הב' דתיבות דמוחין דגדלות דאבא, הם לג"ר דהיכל ק"ק, הנק' עתיק ונוק' ואו"א עילאין כו'. (בנוסח הקדיש י"ל מן כל, וכן חי העולמים בפתח, והוא תשובה על שאלה ס"ב).

זמירות :

וכן ע"י כללות אמירת סדר הזמירות, שהם ביצירה, (בשבת דאבי"ע דאצילות) (ביום א'

להעלות ע"י מ"ב הנו', את הז"א דו"א דעשיה דו"א דאצילות, ליצירה. וע"י המ"ב הב' דאותיות הרמוז בו' ווין, יכוין להמשיך נרנח"י דנח"י, לג"ר דששה היכלות התחתונים, שהם כח"ב דו"א דעשיה דו"א דאצילות, ולג"ר דו"א דעשיה. גם יכוין להמשיך ע"י מ"ב הנזכר, רוח מהיצירה, לג"ר דו"א דעשיה. וגם יכוין להעלות ע"י מ"ב הנזכר, את הג"ר דו"א דעשיה דו"א דאצילות, ליצירה. וע"י המ"ב הא' דתיבות, הרמוזים ב"ד תיבות עד משיחיה, ובכ"ח עד ואמרו אמן, יכוין להמשיך מוחין דגדלות דאבא, שהם נרנח"י דנח"י, לג"ר דו"ק דהיכל ק"ק, הנקרא ז"א דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, וג"ר דו"א דהיכל ק"ק דעשיה. גם יכוין להמשיך ע"י מ"ב הנזכר, הארה מבריאה, לג"ר דו"א דהיכל ק"ק דעשיה. גם יכוין להעלות ע"י מ"ב הנו', את הג"ר דו"א דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, ליצירה. וע"י המ"ב הב' דתיבות, הרמוז בשבעה תיבות כנו', יכוין להמשיך מוחין דגדלות דאבא, שהם נרנח"י דנח"י, לג"ר דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, וג"ר דהיכל ק"ק דעשיה. גם יכוין להמשיך ע"י מ"ב הנו', הארה מהבריאה, לג"ר דהיכל ק"ק דעשיה. גם להעלות ע"י מ"ב הנו', את הג"ר דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, ליצירה. ובתיבות שהם אותיות תג"י ד"ל, ר"ל שתג"י גימטריא ג' מלוי קס"א קמ"ג קנ"א ואהיה פשוט, דהיינו שיכוין להמשיך ג' אלהים, שהם תלת מוחין דיניקה, מלובשין בנה"י דאימא, שהם הג' מילויים הנו', עם נ"ר דנרנח"י דרוח, לנה"י וחג"ת דחג"ת דו"ק דשש היכלות התחתונים, הנק' ז"א דו"א דעשיה דו"א דאצילות, ודעשיה. ובתיבות ויתקדש, שהם אותיות ת"ק שד"י, שהוא פשוט ומלא דשד"י, דיסוד דאבא, העודף על יסוד דאימא, ויכוין להמשיך ג' מוחין דיניקה דאבא, שהם ג' אלהים, מלובשים בנה"י דאבא עם נ"ר דנרנח"י דרוח, לנה"י וחג"ת דחג"ת דו"ק דהיכל ק"ק, הנק' ז"א דהיכל ק"ק דעשיה דו"א דאצילות, ודעשיה.

ובתיבת שמה, יכוין להמשיך תלת אלהים דמוחין דעיבור דאימא, שהם נרנח"י דנפש, לנה"י דו"ק דשש היכלות התחתונים, הנק' ז"א

ו', דאבי"ע דבריאה). (ביום ב' וה' דאבי"ע) דיצירה (ביום ג' וד', דאבי"ע דעשיה) שהוא בזינת שם מ"ה, וא"ל הוי"ה, ואות ו' דהוי"ה הכולל, שהוא גרננח"י דרוח.

יכוין לברר מחלקי הכלים דאחור ופנים דפנים ואחור, ומאורות דגרננח"י דרוח דחיה ונשמה דנשמה, המתייחסים לפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דיצירה. וגם מחלקי הכלים האמצעיים, דאחור ופנים דפנים ואחור, דפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות (בשבת דפרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, ופנימיות וחיצוניות דחיצוניות, דפרצופי נה"י וחג"ת וחב"ד וכתה, דחכמה הכולל דאצילות, דאבי"ע דאצילות) (ביום ראשון וששי, דאצילות דאבי"ע דבריאה) ביום ב' וה', דאצילות דאבי"ע דיצירה) (ביום שלישי ורביעי, דאצילות דאבי"ע דעשיה) דמלכים דזו"ן דפרצופי האצילות, שנפלו לפנימיות וחיצוניות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דיצירה (בשבת דפרצופי חכמה הכולל דיצירה ומבחי' האורות דגרננח"י דרוח דחיה ונשמה דנשמה) (ביום א' ור', דחיה דנשמה) (ביום ב' וה' דחיה דרוח) (ביום ג' וד' דחיה דנפש) (בשבת דגרננח"י דגרננח"י דרוח דחיה דחיה) דרפ"ח שנפלו עמהם, וזה ע"י זיווג הכלים האמצעיים דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות, המלוכשים בפרטי פרצופי פנימיות וחיצוניות דפנימיות, דחו"ב דבינה הכולל דיצירה. וגם ע"י המוחין וכלים האמצעיים דמוחין דזו"ן, שירדו גם הם לברר כנו"ל.

וזה ע"י שיכוין עתה, להמשיך מהא"ס נפשות ורוחות דגרננח"י, לכל פרצופי הא"ק, ולהמשיך אור ו"ק דחכמה דא"ק, עם חלק אור הא"ס המלוכש בהם, ולהעבירם דרך ו"ק דבינה דא"ק, ומתלבשים גם כנו"א דא"ק, ודרך המלכות דא"ק, יורדים ועוברים דרך הו"ק דכחב"ד דאצילות, ומאירים וממשיכים גר"ן דגרננח"י לכל פרצופי האצילות. ואז מדווגים הו"ק דו"ק דאר"א, וממשיכים מוחין, ובתוכם מתלבשים האורות הנזכר, ונמשיכים לפרצוף ו"ק דו"ק

דגר"ר דזו"ן, ואז מדווגים פרצופי הו"ק הנז' דזו"ן, וממשיכים מוחין ושפע. ויכוין להמשיך המוחין והשפע הנזכר, עם אור הא"ס המלוכש כנו"א דפרצופי א"ק, וכנו"א דפרצופי האצילות, ודרך המלכות דאצילות, עוברים ויורדים, ועוברים דרך הו"ק דכחב"ד דבריאה, ומתלבשים גם כנו"א דבריאה, ומאירים וממשיכים גרננח"י דגרננח"י, לכל פרצופי הבריאה. ודרך המלכות דבריאה, עוברים ויורדים ונמשיכים המוחין והאורות הנז', לפרצופי כחב"ד, שהם עתיק וא"א ואו"א דחיצוניות דפנימיות דיצירה דאצילות, ודיצירה התחתון, ואז מדווגים הפרצופים הנז', וממשיכים המוחין והשפע הנז'. והק' נקרא שאר זכסות, לזו"ן דיצירה. והאורות הנז"ל, עם אור הא"ס, מתפשטים ומאירים וממשיכים גרננח"י דגרננח"י, לכל פרצופי היצירה וע"י כן ניתן כח ועוז לפרצופים הנז"ל, לברר מחלקי הכלים והאורות הנז' שביצירה, וממשיכים להם וגם לבירורים שעלו מהעשיה, מוחין פנימיים ומקיפים, עם גרננח"י דרוח, הנק' מוחין דיניקה, ונתקנים הבירורים הנז' שנבררו מן היצירה ועשיה, ואז מתעלים הכלים האמצעיים והחיצוניים, דפרצופי האצילות. ודמוחין דזו"ן הנז', עם הבירורים הנזכר, שנבררו מיצירה ועשיה, ועולים בסדר הזמירות, מהיכל להיכל דיצירה, עד עלותם אל הבריאה, ומלבישים לכלים הפנימיים שלהם העומדים שם בבריאה, המלוכשים בפרטי פרצופי הבריאה כנו"ל.

יוצר :

וכן ע"י כללות אמירת היוצר, שהוא בבריאה, (בשבת, דאבי"ע דאצילות) (ביום א' וששי, דאבי"ע דבריאה) (ביום ב' וה', דאבי"ע דיצירה) (ביום ג' וד', דאבי"ע דעשיה) שהוא בחי' שם ס"ג, וא"ל שד"י, ואות ה' ראשונה דהוי"ה הכולל, והוא גרננח"י דנשמה.

יכוין לברר מחלקי הכלים דאחור ופנים, דפנים ואחור, ומאורות דגרננח"י דנשמה דחיה ונשמה דנשמה, המתייחסים לפרצופי פנימיות וחיצוניות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דבריאה.

דפנימיות, וכחב"ד דפנימיות דחצוניות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דבריאה, וגם מחלקי הכלים ואורות דפרצופי פנימיות דפנימיות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דיצירה ועשיה, וגם מחלקי הכלים הפנימים דשחרית, והאמצעיים דמנחה, דאחור ופנים דפנים דאחור, דפרצופי פנימיות וחצוניות דפנימיות, ופנימיות דחצוניות דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות, בשבת דפרצוף פנימיות וחצוניות דפנימיות, ופנימיות וחצוניות דחצוניות דפרצוף (נה"י דלחש דשחרית) (וחג"ת דחזרה) (וחב"ד דלחש דמוסף) (וכתר דחזרה) דפרצוף חכמה הכולל דאצילות, דאבי"ע דאצילות, ודפרצופי (נה"י דלחש דמנחה) (וחג"ת דחזרה דפרצוף דיקנא דמוחא סתימאה דא"א דאצילות הנז"ל) (ביום א' ושי, דאצילות דאבי"ע דבריאה) (ביום ב' וה', דאצילות דאבי"ע דיצירה) (ביום ג' וד', דאבי"ע דעשיה) דמלכים דזו"ן דפרצופי האצילות, ששנפלו לפנימיות וחצוניות דפנימיות ופנימיות דחצוניות דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דבריאה, ומבחי הארות דנרנח"י דנשמה דחיה ונשמה דנשמה (ביום א' וו', דחיה דנשמה) (ביום ב' וה', דחיה דרוח) (ביום ג' וד', דחיה דנפש) (ביום שבת, דנרנח"י דנרנח"י דנשמה דחיה דחיה, ונרנח"י דג"ר דיחידה דחיה) דרפ"ח שנפלו עמהם. וזה ע"י זיווג הכלים הפנימים דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות, המלוכשים בפרטי פרצופי פנימיות וחצוניות דפנימיות, ופנימיות דחצוניות דבינה הכולל דבריאה, וגם ע"י המוחין והכלים הפנימים דמוחין דזו"ן, שירדו גם הם לברר כנז"ל.

וע"י הזיווג הנז', מתבררים מחלקי הכלים והאורות הנז', ואז מתעלים האורות והכלים הפנימים והאמצעיים והחצונים דפרצופי האצילות, ודמוחין דזו"ן, עם הברורים הנזכר שנבררו מבי"ע, ועולים מהיכל להיכל, דז"י היכלי זו"ן דבריאה, עד עלותם להיכל אהבה דז"א, ומשם עולים האורות והכלים הפנימים דשחרית, והאמצעיים דמנחה, דחו"ב דבינה דאחור ופנים דאחור, למ"ן, ועולים ונכללים בפרצוף נקודת המלכות, נוק' דז"א דאצילות,

וגם מחלקי הכלים הפנימים דאחור ופנים דפנים ואחור, דפרצופי פנימיות דחצוניות, דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות, (בשבת דפרצופי פנימיות וחצוניות דחצוניות דפרצופי נה"י וחג"ת וחב"ד וכתר, דחכמה הכולל דאצילות, דאבי"ע דאצילות) (ביום א' וו', דאצילות דאבי"ע דבריאה) (ביום ב' וה', דאצילות דאבי"ע דיצירה) (ביום ג' וד', דאצילות דאבי"ע דעשיה) דמלכים דזו"ן דפרצופי האצילות, שנפלו לפנימיות דחצוניות דפרצופים חו"ב דבינה הכולל דבריאה, (בשבת דפרצופי חכמה הכולל דבריאה) ומבחי האורות דנרנח"י דנשמה דחיה ונשמה דנשמה. (בשבת דנרנח"י דנשמה דנרנח"י דחיה דחיה) (ביום א' וו', דחיה דנשמה) (ביום ב' וה', דחיה דרוח) (ביום ג' וד', דחיה דנפש) דרפ"ח שנפלו עמהם, וזה ע"י זיווג הכלים הפנימים דפרצופי חו"ב דבינה הכולל דאצילות, המלוכשים בפרטי פרצופי פנימיות דחצוניות דחו"ב דבינה הכולל דבריאה, וגם ע"י המוחין וכלים הפנימים דמוחין דזו"ן, שירדו גם הם לברר כנז"ל, וע"י הזיווג הנזכר מתבררים מחלקי הכלים והאורות הנזכר, ואז מתעלים האורות והכלים הפנימים והאמצעיים והחצונים דפרצופי האצילות, ודמוחין דזו"ן, עם הברורים הנז' שנבררו מבי"ע, ועולים מהיכל להיכל דשבעה היכלות התחתונים דזו"ן דבריאה, עד עלותם אל היכל אהבה, ובהיותנו שם בהיכל אהבה הנז', נצטוינו לקרות ק"ש, שהיא מ"ע דאורייתא, כדיבור, שהוא דיבור יותר חמור מדיבור של הקרבנות והזמירות והיוצר, כדי שעי"כ יהיה לנו כח, לברר ולתקן פנימיות וחצוניות דפנימיות דבריאה, ובכל בחי' מאלו, יש מוחין דחצוניות ופנימיות כנז"ל, והם מוחין דאחור והפנים, בתהילות לאל, וגם כחב"ד דפנימיות דחצוניות דבריאה, וגם פנימיות דפנימיות דיצירה ועשיה, וגם פנימיות וחצוניות דפנימיות, ופנימיות וחצוניות דחצוניות דאצילות, הוא כי עתה ע"י קיום מ"ע דאמירת הק"ש, יכוין לברר מחלקי הכלים דאחור ופנים דפנים ואחור, ומאורות דנרנח"י דנשמה דחיה ונשמה דנשמה, המתחסיים לפרצופי פנימיות וחצוניות

שהם הט' מלכיות, דט' ספירות דפרצוף החיצון דחיצוניות שלה דאצילות, העומדת בהיכל ק"ק דבריאה, הכלולה משבעה נקודות, שהם השבעה מלכיות דו' המלכים דזו"ן, דכל פרט, וחלקי בירורי כל מלך, עולה ונכלל בנקודת מלכות שלו, כי חלקי בירורי כלים ואורות דע"ב ס"ג מ"ה, שהם בירורי הששה מלכים דזו"א, עולים ונכללים בשש נקודות העליונות דזו"א, וחלקי בירורי כלים ואורות דב"ן, עולים ונכללים בנקודה התחתונה השביעית, וחלקי בירורי הכלים ואורות, דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, דאחור ופנים דפנים, עולים מהיכל להיכל דו' היכלות העליונות דקה"ק, עד עלותם להיכל אהבה העליון דבהיכל ק"ק, ושם עומדים עד מלת באהבה של העמידה.

ועתה במלת שמע, יכוין לזווג את יסודות, בפרצוף החיצון דכלים האמצעיים שלהם. ואחר כך יכוין להמשיך לבירורים הנז' הכלולים בנקודת המלכות הנז', מוחין דיניקה והמ' הנה"י דמ"ה ודב"ן, לכל קצה דזו"ק, עם נרנח"י דנפש דרוח דנשמה, במלת שמע, כמו שנבאר בע"ה בפרטות. ואח"כ במלת ישראל, יכוין לזווג את יסודות, בפרצוף האמצעי ופנימי, דכלים האמצעיים שלהם, ולהמשיך לזו"א ולחלקי הבירורים העליונים שלו, מוחין דיניקה, והם החג"ת דמ"ה ודב"ן, לכל קצה מר"ק, עם נרנח"י דנרנח"י דרוח דנשמה, כפי זמן הק"ש ההיא, כמו שנבאר בע"ה בפרטות.

אח"כ בג' תיבות ה' אלהינו ה', יכוין להמשיך מן יה"ו דע"ב דחב"ד דמוחא סתימאה דא"א, מוחין לאו"א וישסות, ולדיעותיהם. כי בהזכירו הוי"ה הראשונה, יכוין להמשיך מיר"ד דע"ב דחח"ן דחכמה דמוחא סתימאה, מוחין דע"ב, עם נרנח"י דחיה דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י דאבא ויש"ס. ובהזכירו אלהינו, יכוין להמשיך מה"י ראשונה דע"ב, דבג"ה דבינה דמוחא סתימאה, מוחין דקס"א, עם נרנח"י דנשמה דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י דאימא ותבונה. ובהזכירו הוי"ה הב', יכוין להמשיך מן וי"ו דע"ב דדתי"י דחור"ג דדעת דמוחא סתימאה, מוחין דע"ב, עם נרנח"י דרוח דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י, דחור"ג

דפרצופי הדעות דאו"א וישסות. וכמו שנבאר בע"ה היטב יותר בפרטות.

ובאמרו אחר, יכוין להמשיך מן ה"י אחרונה דע"ב דזו"ן דמוחא סתימאה, מוחין דהוי"ה ואדנ"י, עם נרנח"י דג"ר דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן, לחברם וליחדם הוי"ה ואדנ"י, ויכוין למסור עצמו על ק"ה, ולקבל ארבע מיתות, ולהעלות שורשי נרנח"ת שלו, אל הנוקבא דזו"א, ולהמשיך לה ולבירורים, מכתר וחכמה דתבונה, את הג' יודין ואלף דס"ג. שהם כמספר חסד אל, ולהמתיק בהם את הש"ך דינים שהם הבירורים דו' מלכים דזו"א, ואת הש"ך דינים, שהם הבירורים דו' מלכים הנוקבא. ויכוין להעלות נשמת הנוקבא דזו"א דאצילות דכל פרט, והם המוחין דנרנח"י דנפש דרוח דנשמה, שנמשכו במלת שמע, עם האורות והכלים הפנימיים והאמצעים והחיצוניים דפרצופי האצילות, דמוחין דזו"ן, ונרנח"י שלו, עם חלקי הבירורים דכלים ואורות דרפ"ה, דאחור ופנים דאחור, דפנימיות וחיצוניות דפנימיות, ופנימיות וחיצוניות דחיצוניות, דחור"ב דבינה הכולל דאצילות דכל פרט, אל הזו"א דאצילות, וכפי גודל וריבוי הבירור של הכלים והאורות הנז' שעלו, וכפי הזמן וזכות המכוין, כך ניתן כח בזו"ן דכל פרט, לברר מחלקי בירורי או"א וישסות, ומחלקי בירורי האחוריים ההם דאו"א וישסות דזו"ן ההם, והם החלקים הנוגעים והמתייחסים לבירורי הכלים והאורות דרפ"ה ההם שעלו, והם החלקים שבהם מלוכשים חלקי האורות דמדרגות העליונות, דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שנשארו באצילות, מלוכשים באחוריים ההם, המתייחסים לכלים ואורות דרפ"ה ההם שעלו, ואז עולים הכלים ואורות דרפ"ה, ונכללים ומתחברים עם האורות ההם שלהם, ונשלמים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן בכל מדרגותיהם, המתייחסים לתפלה של היום ההוא.

כי הכלים והאורות דמלכי חסד ונצח, עולים ונכללים באחורי אבא ויש"ס. והכלים והאורות דמלכי גבורה והוד, עולים ונכללים באחורי אמא ותבונה. והכלים והאורות דמלכי דעת ות"ת ויסוד ומלכות, עולים ונכללים באחורי נה"י דא"א. (ואז עולים האחוריים למקומם,

שהם הט' מלכיות, דט' ספירות דפרצוף החיצון דחיצוניות שלה דאצילות, העומדת בהיכל ק"ק דבריאה, הכלולה משבעה נקודות, שהם השבעה מלכיות דו' המלכים דזו"ן, דכל פרט, וחלקי בירורי כל מלך, עולה ונכלל בנקודת מלכות שלו, כי חלקי בירורי כלים ואורות דע"ב ס"ג מ"ה, שהם בירורי הששה מלכים דזו"א, עולים ונכללים בשש נקודות העליונות דזו"א, וחלקי בירורי כלים ואורות דב"ן, עולים ונכללים בנקודה התחתונה השביעית, וחלקי בירורי הכלים ואורות, דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, דאחור ופנים דפנים, עולים מהיכל להיכל דו' היכלות העליונות דקה"ק, עד עלותם להיכל אהבה העליון דבהיכל ק"ק, ושם עומדים עד מלת באהבה של העמידה.

ועתה במלת שמע, יכוין לזווג את יסודות, בפרצוף החיצון דכלים האמצעיים שלהם. ואחר כך יכוין להמשיך לבירורים הנז' הכלולים בנקודת המלכות הנז', מוחין דיניקה והמ' הנה"י דמ"ה ודב"ן, לכל קצה דזו"ק, עם נרנח"י דנפש דרוח דנשמה, במלת שמע, כמו שנבאר בע"ה בפרטות. ואח"כ במלת ישראל, יכוין לזווג את יסודות, בפרצוף האמצעי ופנימי, דכלים האמצעיים שלהם, ולהמשיך לזו"א ולחלקי הבירורים העליונים שלו, מוחין דיניקה, והם החג"ת דמ"ה ודב"ן, לכל קצה מר"ק, עם נרנח"י דנרנח"י דרוח דנשמה, כפי זמן הק"ש ההיא, כמו שנבאר בע"ה בפרטות.

אח"כ בג' תיבות ה' אלהינו ה', יכוין להמשיך מן יה"ו דע"ב דחב"ד דמוחא סתימאה דא"א, מוחין לאו"א וישסות, ולדיעותיהם. כי בהזכירו הוי"ה הראשונה, יכוין להמשיך מיר"ד דע"ב דחח"ן דחכמה דמוחא סתימאה, מוחין דע"ב, עם נרנח"י דחיה דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י דאבא ויש"ס. ובהזכירו אלהינו, יכוין להמשיך מה"י ראשונה דע"ב, דבג"ה דבינה דמוחא סתימאה, מוחין דקס"א, עם נרנח"י דנשמה דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י דאימא ותבונה. ובהזכירו הוי"ה הב', יכוין להמשיך מן וי"ו דע"ב דדתי"י דחור"ג דדעת דמוחא סתימאה, מוחין דע"ב, עם נרנח"י דרוח דחיה דיחידה, לחח"ן בג"ה דת"י, דחור"ג

וירדו מלובשים בצלם, הנמשך לו מפרצופים העליונים שעליו ונתלבשו בכל פרצופו, בבחינת מוחין כסדר הראוי לו, עם נרנח"י דיחידה.

ואח"כ מזדווגים עתיק ונוקבי, ומתקנים הברורים דחיצוניות ודפנימיות דא"א דכל נקודה, ומתחברים הכלים והאורות דמ"ה וב"ן, כסדר הראוי לאריך אנפין כידוע, דהיינו ימין ושמאל, וזה בפרטי כל ספירה דימין ושמאל פנים ואחור, ונמשכים לו בבחינת מוחין עם נרנח"י דיחידה, מלובשים בצלם, הנמשך מהברורים דעתיק, שנתקנו ונמשכו לו בבחינת מוחין מלובשים בצלם הנמשך מכל הפרצופים שעליו.

ואח"כ מזדווגים א"א ונוקביה, ומתקנים את הברורים דחיצוניות, ופנימיות דא"א וישסו"ת דכל נקודה, ומתחברים הכלים והאורות דמ"ה וב"ן, כסדר הראוי לא"א וישסו"ת כידוע, ונמשכין להם בבחינת מוחין, עם נרנח"י דחיה ונשמה, מלובשים בצלם, הנמשך מהברורים דא"א, שנתקנו ונמשכו לו בבחי' מוחין, תוך צלם הנמשך לו ממוחין דעתיק, המלובשים תוך צלמי כל הפרצופים שעליו.

אח"כ יכוין, להעלות את תרין פרקין אמצעיים דנו"ה, דחיצוניות דחיצוניות דעתיק, המלובשים תוך נו"ה דחיצוניות דחיצוניות דא"א, להלביש את התרין פידקין עילאין דנו"ה דיליה, שבתוך חג"ת דא"א, ולהעלות חסד וגבורה דחיצוניות הנו' דא"א, להלביש על התרין פרקי אמצעיים דנו"ה הנו' דעתיק, ולהעלות את הב' שלישי העליונים דת"ת דא"א, על היסוד דעתיק, ולהעלות את הנו"ה דא"א, להלביש את חסד וגבורה דא"א, ושליש התחתון דת"ת דא"א, על ב' שלישי העליונים דת"ת שלו, והיסוד דא"א, על שליש התחתון דת"ת, והמלכות דא"א, על יסוד הנו' דא"א.

ועל הנהי"ם הנו' דא"א, מלבישים הברורים דחג"ת, דפרצופי חיצוניות דחיצוניות דח"ב דבינה דז"א, וברירי הנהי"ם דז"א, על החג"ת הנזכר דז"א, וברירי המלכות על היסוד, ועליהם הלבישו או"א וישסו"ת, ואח"כ נסדק יסוד דעתיק, ומתגלים החסדי' שבו, ונכלל אבא

ואח"ך יכוין לעלות זר"ן) ואז ניתן כח בא"א וישסו"ת, לברר מחלקי ברירי א"א, ומחלקי אחורי הנהי"ם שלו, ואז יכוין להעלות נשמת הזר"ן, והם המוחין דנרנח"י דדוח, שנמשכו להם בשמע ישראל, ועולים עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, ועם כל ברירי הכלים והאורות דרפ"ה, ונרנח"י שלו, וחלקי ברירי א"א וישסו"ת, וברירי האחוריים שלהם (עד או"א, ואז נתן כח בא"א) ועולים ומבררים מחלקי ברירי א"א, ומאחורי נהי"ם שלו, ועולים הברורים דא"א וישסו"ת, וברירי אחוריהם, ונכללים תוך ברירי א"א, ואחוריים שלו, (ואז עולים או"א עם כל הברורים עד א"א, ואז עולה א"א עם עצמות א"א) כל הברורים עם נשמת א"א, וברורים שלו, ומבררים מחלקי עתיק.

כי כל העשר נקודות של היום ההוא, עדיין צריכים תיקון, כי כולם יצאו חסרים ובלתי תיקון, וכולם צדיכים תיקון, ועולים הברורים דא"א, עם ברירי אחודיו, ונכללים תוך ברירי עתיק, ואז עולים כל הברורים עם נשמת עתיק, לעשר שרשים שלהם שבמלכות דעקודים, ומשם לנהי"ם דעקודים, ומשם לחג"ת, ומשם לחב"ד, ומשם לשרשי הנקודות שבפנימיות החזה דא"ק, שעל גבי הפרסא, ואז מתעוררים חלקי טנת"א דמ"ה וב"ן דפנימיות, המתייחסים לברורים ההם דא"ק, ועולים עם חלקי נת"א דע"ב וס"ג דפנימיים, למ"ן לטעמים דע"ב ס"ג הפנימיים, ואז מזדווגים ע"ב וס"ג, ומוציאים מהמצח חלקי חיצוניות טנת"א דמ"ה, המתייחסים לכל פרטי אותם הברורים דכל נקודה, ומהענינים חזורים לצאת טנת"א דב"ן, ונקודות דס"ג, עם תשלום התשעה ספירות העליונות דכל פרט, ומתחברים אורות וכלים דמ"ה, עם אורות וכלים דב"ן, ויורדים דרך אח"פ, ומתגלים מטיבור דא"ק ולמטה.

וע"י הזווג העליון ההוא, נתקנו הברורים דפנימיות ודחיצוניות דעתיק דכל נקודה, ונתחברו הכלים והאורות דמ"ה וב"ן כסדר הראוי, דהיינו פנים ואחור, פנים דמ"ה מצד זה, ופנים דב"ן מצד זה, וזה הסדר אינו בכללות, אלא בפרטות כל ספירה, דפנים ואחור, וימין ושמאל שלו.

מהזין דאריך אנפין, שנתקנו, ונמשך בבחינת מוחין, בצלם הנמשך לו מעתיק, מלובשים בצלם, הנמשך מהבירורין דפנימיות דא"א. וגם לזווג את הו"ת הנו"ל דפנימיות דעתיק, לתקן הבירורים הנזכר, דפנימיות דפנימיות דזו"ן, ולחבר הכלים והאורות דמ"ה וב"ן כראוי להם כידוע, ולהמשיך אותם לזו"ן, בבחי' מוחין מלובשים בצלם הנמשך מהבירורים דפנימיות דעתיק, שנתקנו ונמשכו לו בבחינת מוחין, מלובשים בצלמי כל הפרצופים שעליו כנו"ל, וכמו שנבאר כל זה היטב בפרטות בע"ה.

וזה ע"י שיכון, להמשיך מהא"ס, נר"ן דנרנ"ה, לכל פרצופי הא"ק. ויכון להמשיך אור בינה דחכמה דא"ק, עם חלק אור הא"ס המלובש בה, ולהלבישם גם בבינה דבינה דא"ק, ולהמשיכם ולהעבירם דרך בינות דזו"ן דא"ק, ולהורידם ולהעבירם, דרך כתר וחכמה דכחב"ד דאצילות, ולהלבישם בבינות דכחב"ד הנזכר דאצילות, ואז מאיר בהם הא"ס, והם מאירים וממשיכים נרנ"ח דנרנח", לכל פרצופי האצילות והם מאירים ויורדים ומתלבשים ברו"ק דכללות ישו"ת, והם בחינת היסודות השלישים, ואז יורדים היסודות הנו"ל, עם אור הא"ס המלובש בבינות דכחב"ד דאצילות, ומתלבשים תוך כל אורך פרצופי בינות דזו"ן דאצילות שוה בשוה, עד שמגיעים ונוגעים רגליהם, ע"ג המסך שבין אצילות לבריאה, ושם בהיותם מלובשים בהם, ומזדווגים, ומהם עצמם ולא ע"י זו"ן, נמשכים דרך המסך שע"ג הבריאה, מוחין ושפע, והם בחי' שאר כסות ועונה, לפרצופי כחב"ד, שהם עתיק ונוק' וא"א ונוקביה ואו"א וישו"ת דבריאה, וגם כל האורות הנו"ל, שהם אור הא"ס המלובש בבינות דה' פרצופי א"ק, המלובשים בבינות דה' פרצופי האצילות, מאירים ומתלבשים בפרצוף התבונה, ואז יורד פרצוף התבונה, מלובש בפרצוף בינה דמלכות דאצילות ובוקע המסך שעל גבי הבריאה, ומתלבשים כחב"ד דתבונה, בכחב"ד דבריאה, והם כסא דרחמי, ורו"ק שלה ברו"ק דבריאה, והם השש מעלות לכסא, ומלכות דתבונה, במלכות דבריאה, והיא כסא דדינא, סנדלפון, ואו האורות הנו"ל, עם אור הא"ס, מתפשטים ומאירים

עם יש"ס ונעשו פרצוף א', ואמא ותבונה פרצוף אחד כנודע.

ויכון לזווג דנשיקין דחין וגרון דא"א כידוע, ולהמשיך הטיפה דרך פנימיותו, ליסוד שבו, ומשם למלכותו, בזווג, ולערב הטיפות עם הבירורים דזו"ן, ונתנים חציים באבא, וחציים באמא. ולזווג או"א, ולהמשיך כולם לאמא, ומזדווגים או"א, לגמור תיקון הבירורים ההם, ומתחברים הכלים והאורות דמ"ה וב"ן דזו"ן, וכסדר הראוי להם כידוע, וממשיכין אותם לחיצוניות דחיצוניות דח"ב דבינה דזו"ן, בבחי' מוחין דעיבור ויניקה ומוחין, מלובשים בצלם, הנמשך מהבירורים דאו"א וישו"ת, שנתקנו ונמשכו להם בבחי' מוחין, תוך צלם דמוחין דא"א, תוך צלם דמוחין דעתיק, תוך צלמי כל הפרצופים שעליו.

גם מזדווגים או"א, ומתקנים הבירורים דפנימיות דחיצוניות, דח"ב דבינה דזו"ן כראוי להם, וממשיכים אותם להם בבחינת מוחין, בצלם הנמשך מהבירורים דפנימיות דאו"א וישו"ת, שנתקנו ע"י א"א עד"ו הנו"ל. אח"כ יכוין, להעלות את התרין פרקין אמצעיים דנו"ה דחיצוניות דפנימיות דעתיק, שבתוך נו"ה דפנימיות דפנימיות דא"א, להלביש את התרין פרקין עילאין דנו"ה דיליה, שבתוך חג"ת דא"א, ולהעלות גם את התרין פרקין עילאין דנה"י הנו"ל דעתיק, להלביש את החג"ת דעתיק שבתוך חב"ד דא"א.

אח"כ יכוין, לכלול ולהעלות את הנה"י ומלכות דפנימיות דח"ב דבינה דא"א, להלביש את החג"ת שלו, והחג"ת לחב"ד דיליה, ועל הנה"ים הנו"ל דא"א, מלבישים בירורי המלכים דהג"ת, דפרצופי חיצוניות דפנימיות דח"ב דבינה דזו"ן, ובירורי הנה"ים על החג"ת הנו"ל, ובירורי החג"ת ונה"ים דפרצופי פנימיות דפנימיות דח"ב דבינה דזו"ן, על חג"ת ונה"ים דעתיק, המלובשים תוך ז' תיקוני גולגלתא דא"א.

ויכון לזווג את החב"ד הנו"ל דא"א, ולהמשיך הטיפה מעורבת עם הבירורים, לתקנם, ולחבר הכלים והאורות דמ"ה וב"ן כסדר הראוי להם כידוע, ונמשכים להם לזו"ן בבחינת

בע"ה, ועכ"ז כתבתי ענין זה לפי פשט משמעות הענין.

(ומ"ש כת"ר, בענין המוחין דקטנות, זה לשון הרב בשער ההקדמות וז"ל, אמנם הב"ש של הש"ס צירופים, נשארו למעלה בראש, והשלישים שבהם שהם ק"ך צירופים שבשם האחד בלבד, ירדו שם בגרון. וכן הוא בעץ חיים שער כ"ב, שער מוחין דקטנות פ"ג סכ"י).

והנה ברדתן למטה בגרון, אז נתמעטו, והם בין כולם שם א', והוא צירוף אחד, שהוא ק"ך צירופי אלהים לבדם, שהוא השליש ממה שהיה למעלה כו', נראה שלשונו בדיוק, אלא שהוא בקיצור, ורצונו לומר, כי אלו השלשה שלישים הנדחים מג"פ ק"ך שבראש אל הגרון, מ' מכל ק"ך, צריך שימצא בין כולם, סדר ומספר כל ק"ך צירופי שלימים, מתחילת צירוף הראשון דשם אלהים, שהוא אלהים פשוט, עד סוף צירוף האחרון דשם אלהים, כמספר וסדר יציאת ק"ך צירופים, היוצאים משם אלהים אחד ואינם השלישים האחרונים דכל ק"ך, אלא שהשליש הנמשך מאלהים דידוי"ן דמוח החכמה הם מספר המ' צירופים הראשונים, דכל מספר הק"ך צירופי אלהים דידוי"ן דמוח החכמה. והשליש הנמשך מאלהים דההי"ן דמוח הבינה, הם מספר המ' צירופים השניים, דכל מספר הק"ך צירופי אלהים דההי"ן דמוח הבינה. והשליש הנמשך מאלהים דאלפי"ן דמוח הדעת, הם מספר המ' צירופים האחרונים, דכל מספר הק"ך צירופי אלהים דאלפי"ן דמוח הדעת. ובין כולם הם סדר מספר ק"ך צירופים דשם אלהים אחד.

והענין הוא, כי מספר הק"ך צירופי אלהים דידוי"ן דמוח החכמה, הם מתחלקים ומתפשטים בפרצופי מוח החכמה, באורך שלישי הימני, בחח"ן דפרצוף מוח החכמה. ושליש השמאלי, בבג"ה דפרצוף מוח החכמה. ושליש האמצעי בדתי"י דפרצוף מוח החכמה. ובכל שלישי מהם, נמצאים בו מכל הצירופים, דכל ה' אותיות דשם אלהים, דהיינו כי בשליש הא' הימני דחח"ן, שהוא חלקי הצירופים הראשונים, דכל

וממשיכים נרנח"י דנרנח"י, בכל פרצופי הבריאה דאצילות, דבריאה התחתון. ואז מזדווגים פרצופי הכחב"ד דבריאה, וממשיכים מוחין שלימים דגדלות, פנימיים ומקיפים דאחור ופנים דאחור, לזו"ן דחיצוניות ופנימיות דפנימיות, ודפנימיות דחיצוניות דחו"ב דבינה הכולל דבריאה. ואז הזו"ן מזדווגים, ומולידים נשמות של מלאכים ליצירה. ויכוין להעלות בירורי פרצופי פנימיות דפנימיות דחו"ב דבינה דעשיה ויצירה, למ"ן לאו"א דבריאה, ולזווגם, ולהמשיך מוחין שלמים, פנימים ומקיפים דאחור ופנים, לפרצופי פנימיות דפנימיות דחו"ב דבינה הכולל דיצירה ועשיה.

אח"כ יכוין, להמשיך מו"ק דתבונה, המלוכשים בו"ק דבריאה, הארה גדולה. להיות בחינת נשמה, תוך המוחין שנמשכו לאו"א וזו"ן דיצירה. וממלכות דתבונה, הארה לתוך המוחין שנמשכו לאו"א וזו"ן דעשיה.

בענין עליית וכפילת החסדים, ידוע ומפורסם במקומות רבים בספר ע"ה, ובפרט בשער כ"ה דרוש ג', ובשער תיקון הנוקבא בע"ה, ובספר מ"ש יע"ש, שא"א להמשיך הגבורות לדעת דנוק', כי אם אחר המיתוק, וגם המשכת כפל השני חסדים התחתונים דנ"ה, לחו"ב דנוקבא, כי אם אחר ירידתם וחזרתם למקומם, שהוא אחר ירידת והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל, והמשכת הב' צלמי ל"מ בקונה הכל א"א, אם לא אחר ירידת והמשכת הכתר, והמשכת הכתר א"א, אם לא ע"י עליית כפילת החסדים, וע"כ הוא מוכרח לכוין כל אותו הסדר.

ואותם המקיפים דל"מ הנמשכים בברכת כהנים, הם המקיפים דל"מ הגדולים הכוללים, לזעיר ונוקבא הכוללים דכל הכ"ד שעות, כמו הזיווג דנפילת אפים, שהוא דזו"ן הכוללים. וענין עליית מ"ן דגבורה דאו"א בקונה הכל, ז' שנתבארו בדרוש עמון ומואב, כבר אמרתי כי זה כ"מה שנים אני מכוין על פה, מה שחנני ה' ית', עד שאכתוב העמידה כראוי עם כל פרטיה

הגהות ומראה מקומות

(ז עיין שער הפסוקים דף כ"ג ע"ב.

השלישי דת"י. זהו סדר התחלקות והתפשטות מספר הק"ך צירופי אלהים דיודי"ן. בחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף מוח החכמה.

וכעד"ז בק"ך צירוף אלהים דההי"ן. בחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף מוח הבינה, המלביש לפרצוף מוח החכמה. וכעד"ז בק"ך צירופי אלהים דאלפי"ן, בחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף מוח הדעת, המלביש לפרצוף מוח הבינה.

הרי ש"ס צירופים, בחח"ן בג"ה דת"י, דג' פרצופי חב"ד, דב' פרצופים החיצוניים, שהם נה"י וחג"ת, דפרצוף הבינה הכולל דז"א. ובבא המוחין גדלות, לשני פרצופים הפנימיים, שהם בינה וחכמה דפרצוף בינה דבינה הנז' דז"א. ואז מתמתקים, ומתבררים המוחין דקטנות, ונשאר מהם כחב"ד השני שלישים מכל ק"ך, ושליש א' מכל ק"ך, נדחה אל פרצוף הגרון, ושלשה שלישים הנדחים אל פרצוף הגרון הם אלו, השליש הראשון, הוא הארבעים צירופים, דשליש הראשון דק"ך צירופים דאלהים דיודי"ן, דחח"ן, דפרצוף מוח החכמה, שהם מן הצירוף הראשון, עד צירוף קי"ח כנו"ל, נדחה מחח"ן דפרצוף מוח החכמה, לחח"ן דפרצוף הגרון. והשליש השני, הוא הארבעים צירופים, דשליש השני דק"ך צירופי אלהים דההי"ן, דבג"ה דפרצוף מוח הבינה, שהם מן צירוף השלישי, עד צירוף קי"ח כנו"ל, נדחים מבג"ה דפרצוף מוח הבינה, לבג"ה דפרצוף הגרון. והשליש השלישי, הוא המ' צירופים דשליש השלישי דק"ך צירופי אלהים דאלפי"ן, דת"י דפרצוף מוח הדעת, שהם מן צירוף השלישי, עד צירוף ק"ך כנו"ל, נדחים מדת"י דפרצוף מוח הדעת, לדת"י דפרצוף הגרון.

הרי ק"ך צירופים בחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הגרון, שלישי ראשון מאלהים דיודי"ן דחח"ן דחכמה, ושליש הב' מאלהים דההי"ן דבג"ה דבינה, ושליש השלישי מאלהים דאלפי"ן דדעת ובין כולם הם ק"ך צירופים שלימים כסדרן, ואלו הם הק"ך צירופים, הנדחים מהראש אל הגרון, בעמידה, במלת האל. ויכוין אותם כפולים ממוחין דאבא, וממוחין דאימא. ויחזר ירידתם

הק"ך צירופי אלהים דיודי"ן, ח' שבו צירופים המתחילים באלף, וח' המתחילים בלמ"ד, וח' בה, וח' ביו"ד, וח' במ"ם, הרי מ' צירופים דשליש הראשון הימני דחח"ן.

וכעד"ז במ' צירופים דשליש השני השמאלי דאלהים דיודי"ן דבג"ה, דפרצוף מוח החכמה, שהוא חלקי הצירופים השנים, דכל הק"ך צירופי אלהים דיודי"ן, שנמצאים בו מכל הצירופים דכל ה' אותיות אלהים, ע"ד הנזכר בשליש הראשון.

וכעד"ז במ' צירופים דשליש השלישי האמצעי דאלהים דיודי"ן דת"י דפרצוף מוח החכמה, שהוא חלקי הצירופים השלישיים האחרונים דכל הק"ך צירופי אלהים דיודי"ן, שנמצאים בו מכל הצירופים דכל ה' אותיות אלהים, ע"ד הנזכר בשליש הראשון.

הוא, כי המ' צירופים דשליש הראשון דחח"ן, הם אלו הצירופים, צירופי הא' והב' והז' והח' והי"ג והי"ד והי"ט והך' והכ"ה והכ"ו והל"א והל"ב והל"ז והל"ח והמ"ג והמ"ד והמ"ט והנ' והנ"ה והנ"ו והס"א והס"ב והס"ז והס"ח והע"ג והע"ד והע"ט והפ"ו והפ"ה והפ"ו והצ"א והצ"ב והצ"ז והצ"ח והק"ג והק"ד והק"ט והק"י והק"טו והק"י הרי אלו המ' צירופים דשליש הראשון דחח"ן.

והמ' צירופים דשליש הב' דבג"ה, הם אלו הצירופים: הצירוף הג' והד' והט' והי' והט"ו והי"ז והכ"א והכ"ב והז"ך והכ"ח והל"ג והל"ד והט"ל והמ' והמ"ה והמ"ו והמ"ז והנ"א והנ"ב והנ"ז והנ"ח והס"ג והס"ד והס"ט והע' והע"ה והע"ו והפ"א והפ"ב והפ"ז והפ"ח והצ"ג והצ"ד והצ"ט והק' והק"ה והק"ו וקי"א והקי"ב והקי"ז והקי"ח הרי אלו המ' צירופים דשליש השני דבג"ה.

והמ' צירופים דשליש השלישי דת"י, הם אלו הצירופים: הצירוף הה' והו' והי"א והי"ב והי"ז והי"ח והכ"ג והכ"ד והל"ו והל"ה והל"ו והמ"א והמ"ב והמ"ז והמ"ח והנ"ג והנ"ד והנ"ט והס' והס"ה והס"ו והע"א והע"ב והע"ז והע"ח והפ"ג והפ"ד והפ"ט והצ' והצ"ה והצ"ו והק"א והק"ב והק"ז והק"ח והקי"ג והקי"ד והקי"ט והק"ך. הרי אלו המ' צירופים דשלישי

אל הגרון במלת האל, יכוין להמשיך ח) מחמשה שמות א"ל דבתיקונא קדמאה דדיקנא, שהם שלשה שמות א"ל דמצד ימין, ושני שמות א"ל דמצד שמאל, שפע והארה למוחין האלו דקטנות שבגרון, להאירם ולמתקם, ולהסיר ולבטל אחיות החיצונים מן הגרון.

אח"כ יכוין לדחות הפרקין אמצעיים דנה"י דבינה דאמא, עם הפרקין אמצעיים דצלם דמוחין דגדלות שבהם. לגרון דפרצוף הפנימי, ולהמשיך מהם הארה למוחין האלו דקטנות שבגרון, ואז מתחברים ט) הו"ה ואלה"ם, ויכוין לג"פ חיבור הו"ה ואלה"ם, דחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף הגרון: יאהלוהי"ם, יאהלוהי"ם, יאהלוהי"ם, ג"פ גי' יב"ק, ואז מתמתקים ומתבררים המוחין האלו דקטנות, ונשאר הציים שהם ששים צירופים, בחח"ן בג"ה דת"י דגרון, וששים צירופים מהם, יכוין בג' תיבות הגדול הגבור הנורא, להמשיכן לחח"ן בג"ה דת"י דפרצופי חג"ת החיצון, וגם הפרקין האמצעיים דנה"י דבינה דאמא דגדלות, יכוין לדחותם מהגרון, לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף חג"ת דפרצוף הפנימי, ופרקין תתאין שהיו שם, נדחין לחח"ן בג"ה דת"י דפרצופי נה"י דפרצוף הפנימי דחכמה דכתר דבינה דו"א.

גם יכוין בג' תיבות אלו, להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף אמצעי, שהוא חג"ת דדעת התחתון, דתרין עטרין דמוחין דאמא, עם המוחין שבהם, שהם הג' חסדים הראשונים מה"ח דאמא, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף האמצעי, שהוא חג"ת דר"ק, נה"י חג"ת דחכמה דכתר דבינה הנז' דו"א, באופן זה.

הגדול: יכוין לדחות מארבעים צירופי אלהים יודי"ן דמוחין דקטנות שבחח"ן דפרצוף הגרון, חציים, שהם עשרים צירופים אלו: צירוף הי"ג והי"ד והי"ט והך' והל"ז והל"ח והמ"ג והמ"ד והס"א והס"ב והס"ז והס"ח והפ"ח והפ"ו והצ"א והצ"ב והק"ט והק"י והקט"ו והק"י, לחח"ן דחג"ת דפרצוף האמצעי חג"ת, גם יכוין כו'.

הגבור: יכוין לדחות מארבעים צירופי אלהים דההי"ן דמוחין דקטנות, שבבג"ה דפרצוף הגרון, חציים, שהם עשרים אלו: צירוף הט"ו והי"ו והכ"א והכ"ב והט"ל והמ' והמ"ה והמ"ו והס"ג והס"ד והס"ט והע' והפ"ו והפ"ח והצ"ג והצ"ד והק"א והק"ב והק"י והק"י, לבג"ה דחג"ת דפרצוף האמצעי חג"ת, גם יכוין כו'.

והנורא: יכוין לדחות מארבעים צירופי אלהים דאלפ"ן דמוחין דקטנות שבדת"י דפרצוף הגרון חציים שהם עשרים צירופים אלו: צירוף הי"ז והח"י והכ"ג והכ"ד והמ"א והמ"ב והמ"ו והמ"ח והס"ה והס"ו והע"א והע"ב והפ"ט והצ' והצ"ה והצ"ו והק"ג והק"ד והק"ט והק"ך לדת"י דשליש עליון דת"ת דחג"ת דפרצוף האמצעי חג"ת, גם יכוין כו'.

גומל: יכוין להמשיך שפע הארה ממוחין דגדלות, דבתלת פרקין אמצעיים דנה"י דבינה דאבא, שבחח"ן בג"ה דת"י דחב"ד דו"א, לששים צירופי אלהים דמוחין דקטנות האלו שבחג"ת, ולכלול ולדחות אותם לשני שלישי התחתונים דת"ת.

בתחלה כונת קונה הכל, קודם כונת זיווג דנוצר ונקה, יכוין להעלות מתרי פרקין עילאין דיסודות, דפרצופי חו"ב וחו"ג, דב"ן דמ"ה ודב"ן דב"ן, דפרצופי חכמות דבינות דישסו"ת, בלחש, ובחזרה דפרצופי חכמות דחכמות דישסו"ת, ושני צלמי שורשי החמש גבורות, וכללותם, וכללות כללותם, ולהשאר רישומם למטה במקומם, ולהעלות שורשם למ"ן, ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן דאוי"א, ויכוין לזווג את התרין מזלין נוצר ונקה דדיקנא דא"א, ולהמשיך אור גדול ממזל ונקה לדעות דאוי"א, ואז מזדווגים או"א: יאהויהה, ומב"ן דב"ן דאימא, יכוין להמשיך צלם דמוחין דה"ג אחרות חדשות, וכללותם, וכללות כללותם, וגם מב"ן דמ"ה דאבא, יכוין להמשיך צלם דמוחין דחמש גבורות אחרות חדשות, כנגד הראשונות, וכללותם, וכללות כללותם, והם נקראים חסדים, בערך אותם דאימא, ובאלו העשר גבורות החדשות, יכוין

הגחות זמראה מקומות

ח) עיין שער הצלם פרק ג', ט) עיין שער העיבורים פרק ה'.

ולהמשיך עתה חלק אחד מהארבעה החלקים הנוז', לכתר דנוק' ע"כ.

שם אחר כונת ההוי"ת דנה"י דצלם דמ', ד"ה, ואח"כ יכוין להמשיך ה' גבורות מדעת דז"א ליסוד שלו, והם ה' הוי"ת ע"כ, כל זה מיותר. שם ד"ה, לפרצוף דעת דרחל, ויכוין להמשיך מיסוד דז"א ה' גבורות כו', צ"ל השלשים גבורות דאז"א, וכללותם, וכללות כללותם, לדעות דח"ב וחוי"ג דבין דמ"ה ודבין דבין דרחל, העומד מאחור, כנגד פרק א' דיסוד דז"א כו', מכח ריבוי קיבוץ הגבורות.

ויוכר חסדי אבות ד"ה, עתה יכוין שורשי הגבורות, צ"ל השלשים גבורות בדעת דנוק', ולהמשיך הארת השלש גבורות העליונות, כל אחת כלולה משלש, במלבושי יסודות כו'.

שם לע' לפרצוף הת"ת, יכוין להוציא ג' ספירות מאור גבורה דת"ת, הכלולה משלש, ומאור שורשי שתי גבורות דנו"ה שבה, הכלולה כל א' משלש, ושבעה ספירות אחרות כו'.

ומביא גואל לבני בניהם ד"ה, ויכוין להמשיך השתי גבורות התחתונות דנו"ה דנוק', הכלולות כל א' משלש, מיסוד דז"א שבדעת. והארת כללות השלשים גבורות ליסוד שלה. שם מס' לפרצוף נצח, יכוין להוציא ג' ספירות כו', ומאור גבורה דהוד, הכלולה משלש, בעוברת דרך הנצח כו'.

למען שמו שן' ת"ם לפרצוף מלכות, עתה יכוין להמשיך כללות הכללות השלשים גבורות, לפרצוף המלכות דרחל הנק' שם, ויכוין כו'. ואח"כ יכוין השני גבורות התחתונות מנו"ה דרחל הכלולות כל א' משלש ליסודה כו'.

שים שלום, יכוין להמשיך שפע והארה מפרקין תתאין דמוחין דגדלות, שבחחין בג"ה דת"י דפרצוף נה"י דפנים דחכמה דכתר דבינה דז"א, לששים צירופי אלהים, שבחחין בג"ה דת"י דיסוד, דפרצוף חג"ת דאחור דחכמה דכתר דבינה דז"א, להמתיקם ולבררם, ולהשאיר מהם ביסוד הנזכר חציים, שהם שלשים צירופים, ושלשים מהם יכוין לדחותם, ולהמשיכם לחחין

להמתיק את העשר גבורות הראשונות, כי אלו הגבורות החדשות, מעולים ומתוקים מן הראשונות, כי יצאו ע"י מ"ן דבין דמ"ה ודבין דבין דמוחין דגדלות, ויכוין להמשיך כל העשרים גבורות הנוז', לפרקין עילאין דיסודות, דפרצופי חו"ב וחוי"ג, דפרצופי חכמות דבינות דישסו"ת, ובחזרה דחכמות דחכמות, לחברם עם הרשימו שלהם, והם עשרה גבורות אחרות, והרי הם שלשים גבורות ממותקות, ולהמשיך כולם לדת"י, דדעות דחוי"ב וחוי"ג דחכמה דכתר דבינה דבין דמ"ה ודבין דבין דז"א.

גם י' יכוין להמשיך ממזל ונקא אור גדול, מהאור הנמשך מזיווג הנוז' דנוצר ונקא, למוח וכלי דחכמה דז"א כו'. ויכוין להמשיך שפע הארה ממוחין דגדלות, שבתלת פרקין עילאין דנה"י דבינה דאבא, שבחחין בג"ה דת"י דחב"ד דז"א, לששים צירופי אלהים דמוחין דקטנות, שבשני שלישי התחתונים דת"ת, ולדחות אותם לחחין בג"ה דת"י דפרצוף נה"י, ואח"כ יכוין לכלול ולדחות כולם, לחחין בג"ה דת"י דיסוד, ויכוין להמשיך דת"י דפרצופי נה"י, (דדעת כו' עד דת"ת דיסוד, צ"ל אח"כ כו' סכ"י) אח"כ יכוין להמשיך, מיסודות דפרצופי חו"ב וחוי"ג דבין דמ"ה ודבין דבין דבין דחכמות דבינות דישסו"ת בלחש, ובחזרה דפרצופי חכמות דחכמות דישסו"ת שבדעת, דחוי"ב וחוי"ג דחכמה דכתר דבינה דבין דמ"ה ודבין דבין דז"א, את העשר גבורות דישסו"ת הנוז' החדשות, עם העשר גבורות הישנות, וגם העשרה רשמים שלהם, והם שלשים גבורות, וכללותם, וכללות כללותם, לפרצוף יסוד דז"א, וימשיכם מתתא לעילא כו'.

שם, אח"ך אחר המשכת הכתר דחוי"ב וחוי"ג דז"א, קודם כונת המשכת הצלם דל', אפשר שחסר זה הלשון, ולא כתבו הסופר, כי הוא כתוב מבחוץ בגליון, וזהו, ויכוין לחלק את השליש דאור החוזר דחסד הנוז', דת"ת הנוז', דת"ת שע"ג הכתר דנוק', לארבעה חלקים,

הגהות ומראה מקומות

(י) ההמשך הם הגהות על הסיודור של הרש"ש זצ"ל.

יכוין לדחותם לחח"ן בג"ה דת"י רחב"ד דבריאה. ודי בזה לפי פשט הענין, כי לא אוכל להרחיב בו הדיבור ככל הצורך, כי בענין זה הוא סוד הנהו תרי עוזלין דאיילתא, הנזכר בתוספתא דפ' מצורע, והוא במקום שאמרו לקצר. ובע"ה כשאכתוב סדר כונת הק"ש והעמידה כאשר עם לבבי, ממילא יתבאר ענין זה, עם עניינים רבים גדולים, אשר עדיין עין לא ראתה, ובחסד עליון בטחתי שיעזרני ע"ד כבוד שמו, וזכות מזרי יעמד לי, שיאמר ה' ית' די לצרותי, ויתנהג עמנו במדת החסד אכ"ר.

כתב הרב ז"ל, שהג' פעמים קדוש, הם בתלת דישין דא"א. וברוך באו"א. וימלוך בזו"ן. ובמ"א נאמר, שהג"פ קדוש, הם האחד בא"א, והב' באו"א, והג' בזו"ן. וזהו ה' צבאות זו"ן, לפי כי גם זו"ן נכללים בהני שלשה קדושות. איכו השתא הני תרתי לישני סתרי אהדדי, ושניהם לא יכוננו. וצ"ל כמ"ש בדרוש הדעת, שהם ג' נר"ן, מלבישים זה לזה בעובי, וג' נשמות למעלה, וג' רוחות באמצע, ושלשה נפשות למטה, והם חב"ד חג"ת נה"ים. הנשמה שהיא בחב"ד, הם בכתר, שהם עתיק ונוק' וא"א ונוקבא. הרוח שהוא בחג"ת, הם באו"א, שהם או"א וישסו"ת. הנפש שהיא בנה"י, הם זו"ן, שהם זו"ן ויעקב ורחל. נמצא שהנר"ן דנשמה הכולל של האורך, הם נקראים בכללות כתר, דהיינו עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא, ובפרטות יש בהם כל פרטות הי"ב פרצופים, אלא שכולם הם דעתיק ונוק' ואריך ונוקבא. וכן הנר"ן דרוח הכולל של האורך, הם בערך הכולל, נק' או"א, שהם חג"ת, דהיינו או"א וישסו"ת, ובפרטות יש בהם כל פרטות הי"ב פרצופים, אלא שכולם דזו"ן ויעקב ורחל. והג"פ קדוש הם בג' נשמות דעובי דכללות, שהם כתר דשלשה בחינות, והם חב"ד דג' הבחינות, והם עתיק

בג"ה דת"י רחב"ד כ) ונוק' והם אלו הצירופים, מהר' צירופי אלהים דיודי"ן, שבחח"ן דיסוד דז"א, ימשיך מהם עשרה צירופים, הם אלו: צירופי הי"ט והכ' והמ"ג והמ"ד והס"ו והס"ח והצ"א והצ"ב והקט"ו והקי"ו, לחח"ן רחב"ד דנוק' ומעשרים צירופי אלהים דההי"ן שבבג"ה דיסוד דז"א, ימשיך עשרה מהם, והם אלו הצירופים: צירוף הכ"א והכ"ב והמ"ה והמ"ו והס"ט והע' והצ"ג והצ"ד והקי"ז והקי"ח, לבג"ה רחב"ד דנוק'. ומעשרים צירופי אלהים דאלפין שבדתי דיסוד דז"א, ימשיך עשרה מהם, והם אלו הצירופים: צירוף הכ"ג והכ"ד והמ"ז והמ"ח והע"א והע"ב והצ"ה והצ"ו והקי"ט והק"ך לדתי רחב"ד דנוק', ולהשאר שם בחב"ד דנוק', ט"ו צירופים, וחציים שהם ט"ו צירופי שלשה שמות אלהים, והם אלו הצירופים, חמשה צירופים דחמשה אותיות אלהים דיודי"ן, מעשרה צירופים שבחח"ן רחב"ד, והם אלו: צירופי הכ' והמ"ד והס"ח והצ"ב והקי"ו, לחח"ן דפרצוף הגרון דנוק'. וחמשה צירופי חמשה אותיות אלהים דההי"ן, מעשרה צירופי שבבג"ה רחב"ד, ואלו הם: צירוף הכ"ב והמ"ו והע' והצ"ד והקי"ח, לבג"ה דפרצוף הגרון דנוק'. וחמשה צירופי חמשה אותיות אלהים דאלפין, מעשרה צירופי שבדתי רחב"ד, והם אלו: צירוף הכ"ד והמ"ח והע"ב והצ"ו והק"ך, לדתי דפרצוף הגרון דנוק'.

ומשם יכוין לדחותם, לחח"ן בג"ה דת"י דחג"ת, ומשם לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י, ולכלול אותם ביסוד דנוק', ולהשאיר שם ביסוד עשרה צירופים, שהם צירופי ב' שמות אלהים שלישים שבהם, ושליש מהם והם חמשה צירופי חמשה אותיות אלהים, והם אלו: צירוף המתחיל באלף מאלהים דאלפין, והוא צירוף הכ"ד, וצירוף המתחיל בלמ"ד מאלהים דההי"ן, והוא צירוף המ"ו, וצירוף המתחיל בה"י מאלהים דיודי"ן, והוא צירוף הס"ח, וצירוף המתחיל ביו"ד מאלהים דההי"ן, והוא צירוף הצ"ד, וצירוף המתחיל במ"ם מאלהים דאלפין, והוא צירוף הק"כ.

תיבות, ברוך כבוד ה', ברוך דעת דבינה, כבוד בינה דבינה, ה' חכמה דבינה, ובימלוך, מחב"ד דדעת דדעת הנו, לחב"ד דדעת דדעת דיעקב ורחל, באופן זה: בימלוך מוח בינה וחצי השמאלי דדעת, ובה, מוח חכמה וחצי הימני דדעת.

אלו השאלות מצאתי בע"ת תונס יע"א. שנסאלו להרב ש"ש נר"ו, מהכא להתם, ממני יצאו הדברים אני הצעיר יוסף הכהן נר"ו.

שאלה א' בענין מצב העולמות, ואופן הלבשתם בשער הקדמות ענף ה', שחוט הא"ס המתלבש בתוך א"ק, ע"ס רגליו, והם מגיעים עד תחתית עיגולי ע"י, ובוקעים כל עיגולי אבי"ע, ונכנסים בתוכם. וא"כ איך יצדק היות עולם העשיה נאחו בעקב א"ק, כמ"ש במ"א, והובא בס' ע"ת, מצורף לזה הבנת לשון הזהב האמור שם בחוטר ב', המתחיל נבאר אצילות עליון כו', וז"ל בצמצום הב', ידרו החיצוניות של צד פו"א דנה"י דא"ק כו', שהוא קיצור מ"ש בס' מ"ש ש"ב ח"א פ"ג, ומקשה אחת הם. גם מ"ש שם במ"ש, שנלע"ד ששמעתי, כי מקום בי"ע הוא אחורי אלו העיגולים הניקודים, שהוא ממש בחי' החיצוניות הזה שעלה, וכאן נראה להיפך, כי מקום בי"ע הוא למטה בחלל הנו' הניח בצ"ע, אינו מובן לפע"ד, כי כפי מ"ש בסדר הלבשת העולמות זב"ז כנזכר. ל) ב' מדוע לא נזכר דעת בעולם העקודים, עם היום שלא נמצא בו הכתר שנשאר בשורשו בפה א"ק, כמבואר בשער הקדמות בענין מטי ולא מטי.

ג' דעת הניקודים ג"כ תמוה, בענין הכלי שלו, כי לפי יציאת המלכים נראה שיש לו כלי בפ"ע ונשבר, ולא נמצא לו נצוצות, כפי מ"ש בדרוש רפ"ח ניצוצין, וגם אח"כ בתקון ז"א נעשים חב"ד מחג"ת כו', ואלו דעת ליתא

ונוק' ואריך ונוק' דג' הבחינות דכללות, ולכן כתב הרב שהם כולם באריך דהיינו כתר, יען הוא בכתרים דכולם, ויען הראשון הוא בנשמה דנשמה דכללות, שהוא כתר דכתר, חב"ד דחב"ד עתיק ונוק' וא"א ונוקבא, דעתיק ונוק' וא"א ונוק', והב' הוא בנשמה דרוח דכללות, שהוא כתר דחב"ד דחג"ת, עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא דא"א וישס"ת. הג' הוא בנשמה דנפש דכללות, שהוא כתר דזו"ן, חב"ד דנה"י, עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא דזו"ן ויעקב ורחל. לכן אמר הרב, שהקדוש הא' באריך, והב' בא"א, והג' בזו"ן, והני תרי לישני לא פליגי אהדדי, ותרוייהו איתנהו, וכולם דברי אלהים חיים. ובברוך, הג' רוחות דעובי שבכללות, שהם או"א וישס"ת דג' הבחינות, ובימלוך, הג' נפשות דעובי דכללות, שהם זו"ן ויעקב ורחל.

עוד כתב הרב, שצריך להמשיך לנוקבא בשלשה קדושות, תלת מוחין דחב"ד, ובמקום אחר כתב שהג' קדושות בחכמה וברוך בבינה, ובימלוך דעת ובמ"א כתב, כי כל כללות הקדושה הוא, להמשיך לנוק' מוח דדעת, ממוח הדעת דדכורא, ובמ"א כתב, להמשיך לה תלת מוחין חב"ד, מחג"ת דז"א, וצ"ל, שכל ההמשכה בכללות הקדושה, הוא מחב"ד דדעת התחתון דז"א, שהם תרי עיטרין דדעת, והם ג"פ תתאין דחג"ת, ונק' חג"ת בערך חו"ב ודעת העליון, שהם ג"פ עילאין דחג"ת, ונקראים חב"ד, ומאלו החב"ד כבר נמשך בב' הברכות ראשונות אמנם עתה בקדושה, כוונתינו היא להמשיך לנוק', ג' מוחין חב"ד, מהדעת התחתון דז"א, הנקרא חג"ת, והג' מוחין הנזכר כל א' כלול מג', דהיינו חב"ד, והג' קדוש הוא, להמשיך לנוק' מחב"ד דחכמה דדעת התחתון, הנקרא חג"ת דז"א, בחג"ת הא' חכמה דחכמה, השני בינה דחכמה, השלישי דעת דחכמה, לחב"ד דחכמה דדעת התחתון, הנקרא חג"ת דיעקב ורחל, ובברוך, מחב"ד דבינה דדעת הנו' דז"א, לחב"ד דבינה דדעת הנזכר דיעקב ורחל, וזה בשלשה

הגהות ומראה מקומות

ל) עיין בתלמוד ע"ס שיעור ט"ו מן אות א' עד אות ה' באור פנימי, ובספר בית שער לכוונות כן אות כ"ה עד א"ו ל"ה באיר פשוט

אמר, שאחר ערבית חזרת לאה באחורי ז"א, ואינה חוזרת להיות פב"פ עם יעקב בכל אורך ז"א, עד אחר חצות לילה. ובשער הגלגולים פ"ה מוכח, כי לא חזרה באחור וקודם חצות היתה עם יעקב פב"פ למעלה מהחזה דז"א, ואחר חצות לילה נתארכה עד למטה כנזכר. י"ג אורח נשים לבתולה ואיש לא ידעה, איך היה מקודם כניסה, כמבואר בדרושי מ"ן. י"ד בספר התיקונים, והובא בתחילת שער הקדמות, דלבושין דלביש ביומא חדא, לא לביש ביומא תניינא כו', ומפורש התם שהם העולמות, שבהם מתלבש הא"ס, והמכוון הוא בעליה העולמות למעלה בזמניהם כל עת וזמן כפי בחי', וא"כ יש לדעת, אמאי צריך לכבד את השבת ויו"ט בלבוש האדם יקר ואדרבא נראה להיפך.

ט"ו מפני מה אין נמשך מפנימיות אר"א, אפילו לימות המשיח. והרי אז נמשך מפנימיות ע"י, שלא נמשך בזמן הזה, כמבואר בדרוש ב' מדרושי ק"ש דיוצר, וגם שם יש גמגום צריך למודעי.

ט"ז עוד שם נאמר, שזווג שלאחר חצות לילה הוא גרוע משל ערבית, כי זה ממשיך מחיצוניות א"א, וזה מחיצוניות אר"א. ובשער הגלגולים פ"ב אמר בהיפך, ע"פ סדר המדרגות יע"ש.

י"ז בענין זווג אב"א, יש בו כמה חילוקים, ונראים הפכים: הנה במ"א אומר, כי זווג אב"א אינו כפשוטו, וקתני עלה, כי הכוונה היא, כי הוא נוטל ה"ח, והיא ה"ג, להשלים אחוריהם, ואז חוזרים פב"פ להזדווג, ונמצא כי חר"ג אלו בבחינת א' יקרא פב"פ, כי הם הגורמים להיות פב"פ, ובבחי' א' נקרא אב"א. כי עי"ז נגדל ונשלם אחוריהם. ובמ"א אומר, שכשהם אב"א, וצריכים אז להזדווג, עולין בהיכלין דאר"א ומזדווגים שם. ובערך שאם היו אז במקומן, נשארים אב"א, נקרא הזווג ההוא אב"א, אע"פ שעלו אז ונזדווגו פב"פ בהיכלות אר"א, דא"א להיות הזווג אב"א כנזכר שם. ובשער הקדמות בדרוש המתחיל ונחזור שנית לבאר היטב ההפרש שיש בין ד' עולמות אלו כו', כתוב שזווג זר"ן בהיות הנוק' קצרת הקומה מהחזה

בהאי מניינא, ובמ"א נאמר שבא בתוספת ולא מעיקרא, וכיוצא בזה לאין מספר.

ד' בסדר אח"פ דא"ק נראה להדיא שהעין שלו גרוע מהם, שהם טעמים דס"ג, והיא נקודה דס"ג. ושם נאמר, שהעינים בחכמה, עיני העדה. ובמ"א בענין ד' יסודות, ראייה שמיצה כו', נאמר שהראיה בחינת נשמה לנשמה, יו"ד שבשם, ולמטה ממנה אח"פ בחינת נר"ן.

ה' למה לא נמנית מדרגה הב' דב"ן, שהיא עליונה ממה שתחתיה, בכלל הרפ"ח ניצוצין.

ו' מיתת המלכים, אם היו ביושר או בעגולים, נראים דרושים חלוקים, ממ"א נראה שהיו ביושר. ובמ"א יראה שלא היו אלא בעיגולים, כי היושר אחר התיקון נעשה, ולא היו קודם לכן. ובספר מ"ש נז' בש"ב ח"א ספ"ג, כי אם יצאו מתחילה ביושר סוד הרוח לא היו נשברים, והדברים ארוכים.

ז' פעמים אומר דג' כלילן בג' דעיבור ז"א, הם נה"י בתוך הג"ת. ועל הרוב נאמר בהפך. דחג"ת בתוך נה"י.

ח' במ"א איתא, שבעת תיקון ז"א, נעשים הרו"ק שלו ט"ס, ער"ז: שחג"ת נעשים חב"ד, ונה"י חג"ת, ונה"י באים בתוספת מאימא. ובמ"א אומר, שהם מתחלקים לט' פרקים, וב"פ נעשים ספירה א', ונעשים בשוה כולם מג"פ. ע"י ט"פ דנה"י דאימא, המשלימים אותם ע"ד הנו'.

ט' איך יצויר זווג ער"ג, וכן א"א ונוקבא שבהם כיון שמה"ה וב"ן שבהם זה מה"ה וב"ן שלו אב"א, והפנים נראים לחוץ. וזה מימין ומשמאל, ואין מציאת זווג רק פב"פ כנודע.

י' פעם נאמר כי זווגי אבא ואמא לא פסיק, ושל ישסו"ת פסיק, ופעם נאמר להיפך. וזה של חיות העולמות. וזה של נשמות. והענין של פרט זה ארוך, ומסתעף ממנו פארות, יצ"ו תשובה ותשועות אדם באמרות טהורות.

י"א איך יתיישב מ"ש שבני אדם ה"ס פנימיות העולמות, והמלאכים מחיצוניות, וגדולים הם הצדיקים מהמלאכים. עמ"ש במ"א, כי מי שהוא מנפש דאצילות נקרא מלאך, דעדיף טפי, כמ"ש שער הגלגולים כו'.

י"ב בשער התפילות דרוש ד' מסדר הלילה

ב"ך בענין זווג הנעשה בתפלת שחרית. שהוא של יעקב ורחל, פעם א' אומר שהוא בשים שלום. ופ"א שנעשה ע"י נפילת אפים. ומזה היכא דליכא נפ"א, איך לא יהיה אז הזווג ההוא, וזה אי אפשר להיות.

כ"ג בענין הדורמיטא איכא לעיוני, כי הלא היא אמר כי אז מסתלקין המוחין דז"א, בלבושי נה"י דאימא, ונתנים לנוקבא לבנותה משלם, ויביאה אל האדם, ונזווגו יחד פב"פ. וקפריך עלה, כיון שנסתלקו המוחין ממנו, במה יזווג עמה, ומהדר כי אז עלה הוא יותר, ולוקח מוחין יותר מעולין מנה"י דאז"א עילאין, זהו תורף מסוף דרוש ב', בענין הלילה. ומשער התפילה נראה בזה, כי אותם המוחין שבנה"י דתבונה שנסתלקו ממנו, אינם חוזרים עוד לביתם, ופנים חדשות באו כאן במקומם. ובדרוש השופר של ר"ה, נראה להדיא שהם עצמן חוזרים להכנס בו כבתחילה, ע"י השופר. והיא גופא קשיא, דאם לא ישארו בה, יחזור הדבר לכמות שהיה, וכי ח"ו קצרה ידו דלא סגי בלא"ה, ושבדרוש הלילה הנו' עדיף טפי, ובזה נתמלא כל הבית אורה, ונשאר אותו דרוש של השופר וכל הנמשך אחריו באותו ענין, כמעיל פילא בקופא דמחטא מעומק המושג כו'.

כ"ד גם אינו מבורר, איך נבנית לאה ע"י הנסירה, ונשלמת מיום הא' של ר"ה מאחורי הז"א, כמבואר שם. והרי כל אותם האחוריים והדינים נמנים כלם לרחל, מאז ועד יוה"כ, ולא הניחה ללאה כלום מהם, וא"כ איך זבמה נשלמת ונבנית. וכל הזווגים הנעשית אז, הם עמה כל אותם הימים שבין הכסא לעצרת כנו' שם, ואדרבא אנו רואים שבעת הנסירה, נכללים שתי אחיות לאה ורחל שתיהם גם יחד, והיו אז בחי' אחת, או לאה נכללת ברחל, או להפך, כמבואר בכמה מקומות. ובכלל זה יש לדעת, מה שלא נזכר בדברי הרב ז"ל, חזרת לאה עם ז"א אב"א בשעת הנסירה, שנראה ממ"א שהיא תמיד עמו פו"א, ונבנית מחג"ת שלו המכוונים יחד ימין בימין כו', כאשר נזכר מזה לעיל בסימן י"ט.

כ"ה ואגב לדעת, כי לפעמים אומר מרן ז"ל, כי אין המלכות נוק' דז"א חוזרת עמו

ולמטה אפילו פב"פ, נקרא זווג אב"א. ובשער זתפלות נאמר בכמה מקומות זווג דאב"א, ולא שייך בהו הני מילי, אלא כפשוטו ממש.

ח"י באיזה עת זומן, ישנו לזווג נשיקת הידים, האמור בשער התפלה דליל שבת. שהוא נושק ידי המלכות, כדי להמתיק את ה"ג, שה"ס ז' אצבעות היד, ע"י ה' מוצאות שיש בפה דז"א. וקאמר שזהו הזווג של זמן הגלות בעו"ה, שאינו יכול להזווג עמה בבחי' היסוד שלה. ומהו ענין ההיפוך הנו' שם, כשהיא למעלה בבניה, אז היא יורדת ונושקת ידו ע"ד הנזכר, והרי לכל זמן ועת, בפרט הזווגים הנעשים בכל הימים כראיתניהו במקומם.

י"ט בשער הקדמות דרוש פרצוף לאה כתוב, שנעשה מידי ז"א, עו"ה, כי האור שהיה נמשך בפ"א דזרוע ימין, חזר ועלה במקום חיבורו אל הכתף, וממנו נעשה חסד שלה. והאור שהיה יורד בפ"ב עד כף היד, חזר ועלה על ראש הפ' כו', ונעשה נצח שלה. ועד"ז היה בקו שמאל, ואמצעי שלה. האמנם חו"ב שלה, נעשים מפרקי הידים. והדבר קשה, כיון שהידיים הם עליונים, אע"פ שנראים למטה כנזכר במ"א, א"כ יהיו פרקי הזרוע הסמוכים להם שנים להם ולמעלה מהכתפים, ואיך נשתנה הסדר. שהכתפים נעשים מהם חו"ג, והזרועות נ"ה דלאה, לא כן הסדר האמור גבי או"א בחג"ת דא"א, כמבואר בהקדמה א"ז בשער מאמרי הזוהר, ובספר מ"ה, הובאו הב' סדרים בלאה, האמורים בשער הנזכר במ"א, ואחת הנה במס' לאה, ואחת הנה במס' ערבית.

כ' אגב גררא לדעת ולהבין, כי לפ"ז צריכים הכהנים בברכתן להגביה כפות ידיהם למעלה ראש, כדי להשלים פרצוף לאה בחו"ב הנעשית מהם כנו"ל סימן י"ט, וכמ"ש בשער תפלות. וזה הפך הפוסקים כסברת חכמים דמסכת סוטה פ"ו, שאין נושאים כפיהם אלא כנגד כתפותיהם, ולא למעלה ראש.

א"ך ואגב מאי דאמור התם בכניסה ל"ם דאבא בז"א, י' חסדים וי' גבורות שבדעת, והלא ידוע כי אינם רק ה"ח וה"ג בדעת, וכן כמה דקדוקים ענין קדימה ואיחור שלא כסדרן דל"ב הנו' לאין מספר.

כ"ט ענין כונת הרי"ו, שאמר ברי"ה שאין לכוין בהם אלא ביום הדין, וא"כ גם רי"ו שהביא משם הליקוט הזולת בפ' אדני שפתי כו', אע"פ שנכתב שם, אין לכוין מהם רק ברי"ה, וכן עשה הרמ"ח, שלא סידר כונת הרי"ו, גם שלא פ"י הנז' אלא בתפילת ר"ה בלבד. או אינו אלא של הברכה ראשונה דאבות ברי"ה. אבל של פסוק הנזכר יש לכוין בו אף בשאר ימים. ויש רמז לזה, עפ"י שארז"ל מלך נידון בכל יום, ודינא דמלכותא, ודבר הלמד מעניינו. ואגב אם יש לכוין ברי"ו של ברכת אבות גם בערבית של ר"ה, או אינו אלא בשחרית, כפי עליות ההם שישנם אז, ולא מקודם.

ל' מה הם ה' אלפין דאהי"ה, מכוונים נגד ה' פעמים די"ן של אדני, הנזכר בכל מקום שהם מה' שמות אהי"ה שבבינה, ואם יראה להגיה במקום ה' צ"ל ג' שמות אהי"ה כו', שבהם ה' אלפין, כנז' בשער רוח הקדש יחוד כ"ח אחרון.

ל"א בענין ברכות אמצעיות דרי"ח שבתפלה כמה שינויים שאינם מובנים אצלינו, כי הוא אמר שהג' ברכות ראשונות, שהם: אתה חונן, השיבנו, וסלח לנו, ה"ס נה"י האחרונים, שניתוספו לו אחר התיקון, ומהם נעשים חבי"ד דנוק', וכל פרצופה משלם ע"י ז"א. וענין הארה זו שמאירים הנה"י שלו בט"ס שלה, נק' נשיקין, וא"כ צריך שיצאו הארות הללו מפיו לפיה. וכנזכר בסוף הדרוש ההוא, הכולל ענין הייח ברכות הנזכר, וזה לא יצדק אלא בז"ת שלו ממש, שעולים ויוצאים דרך פיו לפיה, ומשם לז"ת שלה כנזכר שם.

ומהו ענין ז' נשיקין אחרים, שהם נמשכים מראשו אל תוך פיה, בסוד הבל, ונעשה בה בחי' אור"מ, כי לא פורש במ"א. ובדרוש ד' למעלה מזה נאמר, כי כל שאר ספירות דזו"ן, מלבד המוחין שלהם, אינו רק בבחינת אור"פ ולא באור"מ. גם חילוק נה"י, לט"ס שלה, יהיה פ"א דיסוד לדעת, בברכת סלח, ולא נתכוין דעתה, אלא באתה חונן לאדם דעת, והתחלקות זה מוכרת, ולא ניחא לן במאי דאמור התם, כפי מה שנמצא כתוב, כי אתה חונן בחכמה ודעת,

פב"פ, עד שנגדלת מאחוריו בכל קומתו, מראשו ועד רגליו, כנזכר בכמה מקומות. ובמ"א אומר, כי גם בהיותה עדיין אב"א, מן החזה ולמטה, חוזרת להיות פב"פ, הגם שלא נגדלה בכל שיעור קומתו אב"א, כמבואר במלך עוזר כו'.

כ"ז בענין המשך מקיפים דמוחין דז"א בברכת אבות ע"י זווג אור"א, כפי מ"ש בס' מ"ח תפילת שחרית, נראה שהם המקיפים שהם מעולים מהפנימים, ולז"א באבות דחול, שגם הם אינם נמשכים אלא ע"י זווג בחי' אור"פ דכלי אמצעי שלהם, כי באור"מ שלהם אין נמשך לעולם, אפילו לבחי' מקיף למקיף דז"א. אמנם מדרושי ר"ה נאמר להדיא, שגם אז היה הזיווג אור"א בבחינת אור"מ שלהם, ואמר שצריך לכוין בזה, וגם מקיף המוחין הנמשכין אז, ממה שבתוך הפנימי יצא לחוץ, ע"י הקוצא דשערי, וגרוע מהמקיף, כנראה שהם שתי בחי' שנעשית בתפילת י"ח, וכולהו איתנהו, אלא שהלשון לאו רישיה סיפיה כו', וצריכין למודעי ונגר בר נגר.

ז"ך בענין קוצא דשערי דא"א, דבמקום א' אומר כי אינה מגעת רק עד רישי כתפוי, אלא שע"י זווג אור"א, להמשיך מוחין מקיפין דז"א מהפנימית שלו, בהתפשט נה"י שלהם למטה, נמשכת הנימא עד ערפו דז"א, להכות ולהוציא תפילין במצחו. ובמ"א אומר, דאור"א מכוסים משני צדדים, מפנים, ע"י הדיקנא דא"א המגעת עד הטיבור. ומאחור ע"י הקוצא כנז', ומשם מתחיל רישא דז"א כנזכר.

כ"ח בענין המקיפין הנכנסין באבות, לא נתברר אמיתות הדבר על מכונו, כי כפי מ"ש שם, שאין לכוין אז אלא במקיפין דמצד אמה ולא דאבא, עד ברכת כהנים, נראה מזה, כי ברי"ה נכנסים אלו גם דאבא באבות, והם ל"ם דצלם, ואמר שם כי אע"פ שברכת אבות דרי"ה ביאר כונת מקיפים דמצד אור"א כו', ושם לא נתבאר אלא בחינת המקיפים הנ"ל סימן כ"ה, שישנם אפילו בימי החול, וכמ"ש בדרוש ד' מדרושי תפילת י"ח דשחרית, והדברים צריכין תלמוד.

שאמר לקמיה, שזהו בענין נשמות חדשות הבאות מלמעלה בזווג ליל שבת ויום טוב, אבל בשל ימי החול, כל המין הם מהבירורים של המלאכים, ומהם נשמות ההם נעשים בזיווג החול, והוא בסוד אור זרוע לצדיק, ומאד מתפלל זה המאמר, כי אף בימי החול שיש בירור מן מלכי קדם, צריך גם המשך מוחין חדשים עד"ו להוליד נשמות בעולם, על ידי הזיווגים הנזכר, וכמבואר במ"ר עצמו מספר, וגם מה ענין זווג אי"ן לצדיק לכאן, כי הלא הוא בשנה שביעית אין זרע וקציר כו'. (שה"ס הבירור שאז נעשים מאליהם ב"מ) ומזדווגת עם נשמות הצדיקים שנזרעו בה מעיקרא, וה"ס ספחי שביעית העולים מאליהם, שהם מותרין מה"ט, ובדרוש ראשון מדרושי הציצית נאמר, שמוזוג ההוא נברא נשמות הגרים, והכא איירינן במציאות כל הבחינות ההם, ולא בהעירייתם כאמור שם.

והנה זה החילוק שנכתב בשער הנ"ל, כדי לישב מאי דאמור בשער המצות פ' בהר, במצות השביעית כי אין המשך נשמות חדשות אלא בשבת, שאז עולים העולמות במקומם שהיו קודם חטא אדה"ר, אבל הנשמות של חול הם מן הבירורים דו"מ. וענין הדבר קשה, כפי מ"ש בשאר מקומות הנז', ואגב להורות ולהבין לנו הדרך ישכון אור, בענין נשמות חדשים הבאים בזה"ז, דיש מקומות שנראה מהם שאינם באים כלל עד ביאת המשיח, ובמקומות אחרים נראה שאף בזה"ז באים בשבת דוקא ולא בחול, וגם שנראה לחלק כמ"ש בשער הגלגולים צריך להתיישב בדבר זה, עמ"ש בשאר מקומות הנזכר, שנראים סותרים, כי לעולם א"א להמשיך נשמות, אלא ע"י המאציל העליון, וזה לא יבצר מלהיות תמיד.

ל"ד יורה ידין, מה הם הבחי' הנז' בשער מאמרי הזוהר דף רנ"ד ע"ב שיש במלכים שמהם נעשו המין במלכות ובמלכות דא"א, ובמלכות דו"א עצמו, ובנוק' דיליה, כנז' שם כו'.

ל"ה בענין המין והמשכת המוחין והזיווגים של זרין, יש לנו לדעת, כי במ"א אומר, שע"י הה"ג שביסוד ז"א המכוון כנגד הרעת דנוק'.

שלה, דלכך הוא נכלל בחכמה, הואיל ודעת אין לה, דס"ס הרי דעת יש בה.

ובעיקר דינא קשיא, שהרי הוא אמר אין דעת נעשה לה, אלא מהכתר, וכמ"ש בברכת המינים, ודקדוקים כיוצא באלו רבו, עוד לא ידענו ענין הי"ב נשיקין, כנגד הי"ב ברכות אמצעיות הנז', וגם יש לתמוה בנשיקין אלו, שנעשות מט"פ נה"י שלו, לט"ס שלה, והרי הנשיקין הם, או מז"ת, או מג"ר, דרך פיו לעשות אר"פ ואר"מ לז"ת שלה דרך פיה, ולא לג"ר כנזכר שם. ועוד שם אמר, כי ג"ת נה"י דז"א, הם הראשונים מו"ק, שהיו בו תחילה, והחדשים הנה באו בג' ברכות ראשונות מ"י"ב אמצעיות כנ"ל, וא"כ מהו זה שאמר, כי על הצדיקים, ותשכון, את צמח, ואב הרחמן, הם ביסוד הוד נצח ות"ת שלו, ולמה היו שופר מהופך מסדר האמור בשאר הברכות מלמעלה ואלו להיפך.

ל"ב הנה מודעת זאת, כי המלאכים מסוד חיצוניות העולמות, ובני אדם מפנימיות, וכנזכר לעיל סימן י"א, ואיך אמר בד"א כי זווג נשיקין בג"ר, שממנו נבראו המלאכים ה"ס פנימים, וזיווג תחתון דז"ת שממנו הוא סוד ב"א הוא חיצון.

ל"ג בשער הפסוקים פרשה וירא, ע"פ ותהר ותלד שרה וגו', כתוב לאמר, שאע"פ שזו"ן בעת אצילות, נתקן הרעת שלהם שהם ב' עיטרין הראשונים, עכ"ז צריכין תמיד לקבל כח חדש נוסף, כדי שיוזדווגו ויולידו בנים, ושאיין זו"ן מזדווגים שום זווג כלל, עד שבתחילה יזדווגו אר"א, וגם אר"א אינם מזדווגים, עד שתחילה יזדווג א"א מיניה וביה, וכעד"ז עד רום המעלות, עד המאציל העליון הנק' א"ס, כי הוא לבדו יכול לחדש בכ"י תמיד אורות חדשים, ומקבלים זו"ן השפע והכח ההוא ע"י אר"א מחדש, משורש הב' עיטרין שלהם, אשר למעלה למעלה, ואז מזדווגים ומולידים נשמות חדשות לתחתונים, שהם טיפה מ"ד ומ"ן, ומן החורג חדשים, שנמשך להם ברעת שלהם, וסיים ואמר, שזהו תכלית מה שצריך האדם למיין ביחוד ק"ש כנזכר במקומו, נראה שזהו בהחלט גמור, וא"כ לא אתבריר לך, מהו זה

עומדים יעקב ורחל בערבית ליל שבת, שנאמר שהוא משובח משל חול, שעומדים בכל נה"י דו"א, אם הם בימין ושמאל, או זה אצל זה דוגמת ז'ו"ן, כי אין הכרע מדברי הרב ז"ל כפי הנלע"ד.

ט"ל כיצד היא מדילוג קדושת מנחה של חול, וגם כפי הנראה אין צורך לחזרה, ולא דמיא לתפילת שחרית, דא"כ למה אין חזרה בתפילת ערבית ג"כ.

מ' על מאי דאמור רז"ל, לא יכנס בירושלים של מעלה כו', ואנן חזינן להיפך, כי א"א להודווג ז'ו"ן עד אחר אר"א וכנז' במ"ר.

מ"א בענין דרוש בני גד וב"ר בשה"פ פרשה מטות נאמר, שנוק' דו"א, תופסת בבריאה ו"ס וחצי, כח"ב חג"ת וחצי הנצח, וכנגדם שני שבטים הנז', וחצי שבט המנשה, מעבר הירדן, חוץ לא"י אין זה מכוון עם ד"א, דאמרינן להדיא כי היא עומדת באצילות, וקומתה כולה תופסת מקום הנה"י דו"א, בסוד ד"א של הלכה, כנוכר במקומו.

מ"ב איך יצוייר כניסת הנה"י דאימא בסוד מוחין דו"א, בהיותו בסוד עיבור בתוכה, כפי הנראה בחוש הראות.

מ"ג בענין שמות הדעת דנוק', בימי החול ושבת ויו"ט, לא נתכוונו אצלנו, יגלה לנו מר דעתו בזה היטב.

מ"ד בענין הכריעות וזקיפות של תפלת, שהם על סדר קס"א קמ"ג קנ"א וקס"א לבסוף, ובע"ש וערב שבועות, הם בסדר אחר, קס"א פעמיים, ואחריהם ירצו קמ"ג קנ"א, (ואינו תמיד, ומה יום מיומים) ושם נאמר, שזה תלוי בשלימות דעת הנוק', שבא לה אז בשבת ושבועות, ומה ענין זה לזה, וא"כ מכ"ש לשבת ושבועות עצמן, שיש לכיין על סדר הנזכר במעלי דיומא, והדבר צריך תלמוד ומורה הנבוכים.

מ"ה אם כונת הרי"ו בכל הפילות ר"ה, או אם אינו אלא בתפילת שחרית, ואם גם בתפילת המוספין.

מ"ו איך יופרשו עליות המדרגות של ז'ו"ן, בימים של ר"ה ויוה"ד, מה שלא נעשה כן

בהיותה אב"א עמו, נבנית בהארתם דרך מחיצות כלי היסוד הזה, ואח"כ נבנית פב"פ, ומזדווגים ונותן לה אז הה"ג עצמן, שהיו ביסוד עד הנה, וזו היא ביאה קדמאה, שע"י מעלה היא המ"ן אח"כ, כשנמשכים להם חו"ג חדשים מזיווגם שלמעלה מהם, והוא לוקח עיטרא דחסדים שהם המוחין שלו, והיא לוקחת עיטרא דגבורה במוחין שלה, ואז מזדווגים, והוא נותן טיפת החסדים הנז' מיסודו ליסודה, והיא נותנת טיפת הגבורה, וממ"ן וממ"ד אלו אחר התלבשם בחו"ג הראשונים העומדים ביסוד שלהם. שה"ס מ"ה וב"ן דב"ן, נוצר הולד, מכאן משמע שבזיווג ב' נוצר הוולד, ומעשים בכ"י ע"י סדר התפילות כנוכר במקומו. ובד"א נאמר, שא"א להיות כך, אלא שאין נעשה נשמת הולד ונוצר עד פעם ב', וענין זה נוהג תמיד. כי לעולם אינו נעשה ונוצר ולד ממ"ן הראשונים, עד שמשתהים בנוק', ואח"כ בזיווג השני נולדים הראשונים, וכפי זה ג"כ יקשה לן, שנראים דרושים חלוקים בזה, מהם נראה שהנשמות מתהוים מחו"ג החדשים, הנמשכים מלמעלה. ומהם נראה, שנעשים מהבירורים של המלכים דמיתו, המבררים ועולים, ואם נאמר דהא והא איתנהו, אלא שנעשים בזמנים חלוקים שבשבת וי"ט ממעלה, ובחול הם ממתה, ובהכי מיושב הכל, אין הדרושים מוכיחים כן, ועיניו תחזינה מישרים.

ל"ו בענין המ"ן והכלי שלהם, אם באנו לברר הספקות שבהם, יאריך הסיפור, ואין השעה לכך, ואוחילה ממנו מענה לשון מרפא בביאורן, מזן לזון ביושר לבב, ובעל הגמול ישלם לו במדה טובה כפולה ומכופלת, בלתי אל המ"ן.

ל"ז בענין נשמותיהן של הבאים לארץ, שנמשכו מזווג ז'ו"ן רחל, אימתי היה, כי הלא כל אותם הימים, לא היה הזווג כ"א עם פריצוף לאה, שאחורי יעקב הנק' דור המדבר, וכמה שאלות נמשכים מזה, בדרוש המובא בשער הפסוקים פ' שמות, בכל בחי' ההם שהיו, בזה אין להאריך יוריננו מוריננו.

ל"ח לא נתברר לנו, איך היה זיווג יעקב וד"ה ועמידתם אז מפני ז"א, ואגב לידע איך

הוא מתפלל ביחיד בשאר תפילות, איך יעשה, אם הוא כריעת גוף וזקיפתו דוקא, ואין כריעה בראש אלא היכא דאיכא מודים דרבנן, או אם גם אז כורע וזוקף גם בראשו כשאר כריעות וזקיפות של התפילה. ואגב לידע מה נשתנה זו, משאר שהיו שתיים ביחד, ולא מפורדות על סדר הנז'.

נ"ז אם יש תחת ידו שייכות כונת השמות, כגון ז' מרגלאן בברכת תפלות שבת וי"ט, עם הזכרת הברכות שהם הויו"ת, וכל כיוצא, שאינם מענין ההויה עצמה, וכן אם מכונים בניקוד שאינו בקריאתו, כמשפט יהיה בו עצמו, או בהויה אחת בצידה.

נ"ח בענין המובא בס' מ"ח, כי בברכה ד' של ערבית שבת, ה"ס הקדושין שנותן החתן לכלה, ויכולו, ה"ס עד א', ושלאחר העמידה, עד ב', ושל הקידוש עד ג', של הקידושין, וברכה ד' של שחרית, ה"ס הסבלנות, ששולח החתן לכלה, ושל מוסף, ה"ס שעושה החתן ביום חתונתו, ושל מנחה ה"ס יחוד חתן וכלה, ובאתה חוננתנו שאומרים במ"ש, ה"ס בעילת מצוה שבועל ז"א, ופורש, ונמצא כפ"ז, כל השבת הוא הכנה למ"ש, וכן לא יעשה, ומה גם שאין דברים הללו מכוונים עם פרק כל כתבי הקדש, והיית לנו לעינים לראות.

נ"ט בענין המובא בס' חמדת ימים כ"ד מפרקי הרגלים, כי בתפלת לחש אשרוה בנוק' בסוד פרצוף, ולהשיבה אל דודה פכ"פ, בסוד חזרת התפילה, ומסיים ע"ז, כמ"ש הרב ז"ל, ואנשי המקום אמרו, לא היתה בזה ולא מצאנוה, ובעת עמוד להתפלל במלך עוזר כו', חזרת עמו פנים בפנים, ובחזרה היא העולה למעלה כמ"ש במקומו, ואם איתא כפ"ז, לא היה צריך לחזרה כלל בכל התפילות, והוא עצמה כתב שם בפ"ב מפרקים הנזכרים, כי בתפילת מעומד היא העולה פנים בפנים, ואם זה בערבית שבת וי"ט, מכ"ש ביום, וא"כ אז חזרה א"צ, וחכמים ז"ל לא נתנו דבריהם לשיעורין.

ס' אם אומרים השכיבנו אבינו כו', בסדר ק"ש שע"ה, כפי מ"ש הר"י צמח ז"ל, מאחר שהוא מסודר שם, ונמשך אחריו בס' מ"ח, כי

בשאר י"ט שכלם שיעלו חיים לא ירדו, לא כן בימים ההם של ר"ה, כנזכר שם כו'.

מ"ו ואגב לידע איך אומרים אב הרחמים במוסף של י"כ, כי אז עדיין לא עלה ז"א למקום ההוא, וג"כ לא שייך לומר כתר יתנו כו', וכמה בעיות איבעי לן בהנהו יומי כאלו, ובכונת השופר עצמו מספר.

מ"ח אם נכנסים הל"ם דצלם ביו"ט, כמו בר"ה באבות, או כסדר השבת.

מ"ט מה הם ז' שמות, של ז' ברכות דר"ה ויה"ך ור"ה ור"ח, ע"ד ז' מרגלאן דשבת ויר"ט, כי לא פורש.

נ' אם יש למנוע מלומר פ' העקידה בשבת וביו"ט, גם המזמורים של רננו צדיקים כו', ושל כל יו"ט בכלל, כמ"ש בספר חמדת ימים, גם אם י"ל מזמור מספרים כבוד אל כו', בחש"מ כנזכר שם.

נ"א יבאר לנו עליות חש"מ, ואיסור הנחת תפילין אז, בדעת רחבה.

נ"ב ואנחנו, לא נדע, דכפי הטעם האמור בלחש וחזרה, יכול לומר הכל בקול רם, בשבת ויו"ט ור"ה ויה"ך, כי לא באו לכלל חלוקה בזוהר ובתיקונים.

ג"ן כשחל י"ט בשבת, איך תהיה הכונה בהם עיקר, כי לא נעלם מ"ש בזה האחרונים, מחכמי הדורות כו'.

ד"ן בענין ג' שמות המתכונים בק"ש, בג' תיבות ה' אלהינו ה', פעם אומר שהם ע"ב קס"א ע"ב, או"א ודעת המזווג, ופעם אחר אומר, שהם ע"ב קס"א ס"ג, כנזכר במקומותם, וכדומה שאר דקדוקים

ה"ן בענין הרמ"ח תיבות דק"ש, כפי מ"ש בס' תיקונים, ובר"מ דפ' עקב, שהם מלבד שית תיבין של פסוק ראשון דיחודא, וגם מרן ז"ל מזכיר ששה תיבות הללו אחר ק"ש, שיש בהם רמ"ח תיבות, בדרוש ט' מדרושי ק"ש שע"ה, כדי להשלים רומ"ח, ולא פורש אם אומר אח"כ פ' הנזכר פ"א, או בכונה בלבד, ומוהר"ש ויטאל נתעורר בזה, ולא הרוה צמאוננו מבארה של מרים, ועיני כל אליך ישברו לתת לחמם נאמנים.

נ"ו כריעה וזקיפה דמודים דערבית, או אם

כן הוא כתוב בספרים הישנים שבידינו, וסדרה בסידורים הנמשכים אחריהם.

ס"א מה נשתנה הלילה בסילוק הנר"ן בעת השינה, כמ"ש בק"ש. שעה שמסתלק הנפש, ואח"כ הרוח כו', מסלוק תוספת הנר"ן בשבת שהוא ממעלה למטה, ומסתלקת הנשמה ביום א' כו'.

ס"ב בנוסח הקדיש, אם י"ל מכל, או מן כל, וכן חי העולמים בציר"י, או אם בפתח. ולא נעלם מ"ש המקובלים הקדמונים והפוסקים והמדקדים, אבל שותא דמר בעינא, למי מקדושים אפנה על ימין ואימינה.

ס"ג יש מקום לתמוה עמ"ש הרב ז"ל, שלא היה מקפיד מלומר קדושא דסדרא בקול רם, שהוא הפך מ"ש בזהר תרומה, דאסורי, שהוא בסגיאין, ולא ביחיד, ובוה אמרו הפוסקים שהביא הרב"י בס"י נ"ט, וכמבואר בס' היכל הקדש ס"י כ"ט, וכ"כ בס' כנפי יונה ח"א. ויש לעיין מ"ש הרב חמדת ימים, מפרקי של השבת, גבי בריך שמיה דמארי עלמא כו', בחילוק הצבור מהיחיד בלשון תרגום, שהוא היפך הוזהר כו', ואשרי תבחר ותקרב כו'.

ס"ד אם יש טעם עפ"י דברות קדשו לב' ימים טובים בח"ל, ואגב להורות לנו, מ"ש בחמדת ימים על חילוק קריאת המגילה לכרכים המוקפים חומה לכפרים כו', דתלי טעמא בסוד המעקה שבין עולם לעולם, ולא פי' אותו שם במקומו.

ס"ה בענין תחום שבת, במ"א אומר שהוא שיעור חצי הוד, ופעם אחר אומר שהוא חצי יסוד, ויותר מהמה יקשה לנו, אומרו שה"ס תח"ש מדרבנן שיעור שתי מילין, כי כל ספירה היא פרסה, והרי אמרו אלפים מיל שיעור תח"ש, ולא ב' מילין כמ"ש בש"ס.

ס"ו אם י"ל ברכת מעין ז' בליל פסח כשחל בשבת, ולסמוך על הרב חמדת הימים שאומר כן, הפך פסק ש"ע ההולך אחר רוב בנין ורוב מנין.

ס"ז לפרש לנו התפילה, שיסד האדון על סדר ורחץ כו', ועל מה אדניה הוטבעו, מפני שיש בה דברים מעלומי עין, קורא בה בפרטי

פרטים שלא נדעו אצלינו, וימחול על הטורח משא מצרים כו', ואגב יורינו ההפרש שכתוב בס' משנת חסידים וחמדת ימים, בענין התקדש ליל חג, על מי נסמך, ועל ברכת העומר לבני ח"ל, אם לא יברך עד אחר הסדר דליל שני כמ"ש בח"י, או יברך אחר תפילת ערבית, כמו כשאר ימים ואין לשנות.

ס"ח בענין הנענועים, שמנענעים בחג בברכה והלל, איך מתיישב מ"ש בספר התי' ור"מ, עם האמור בכונת הרב ז"ל, ולא נעלם כזה מ"ש מהר"ש ז"ל, ומפרשי התיקונים, וכן צירופי השמות, שלא נתכוונו כפי מ"ש בס' יצירה, כי צירוף הא' שהיא יה"ו, אמרינן התם שהוא ברוח מזרח, ובנענועים לצד דרום כו'. יכעין זה יתמה כל מעיין בס"ה פ' בראשית דף כ"ו, גבי דגלים, דקאמר התם חסד דרועא ימינא, ובהוא זמנא הרוצה להחכים ידריה, ימחנה מכאל אשתקיין מיניה, וכתוב בתורה יהוא למזרח כו', וכ"ה בפרשת במדבר דקיי"ת, עם היותם דברים סתומים וחטומים.

ס"ט ילמדנו רבינו מאי דאמור באדרות גבי פרצוף ז"א, דלא אשתני מא"א וכלא חד, ומסטרא דילן דהיו שני, והרי שנינו בתורתו של רבינו האר"י ז"ל, אבי התעודה, כמה שינויים מזה לזה, כאמור בדושים לאין חקר.

ע' בענין התגין הנוספים בפרשיות של תפילין ומוזוות, המובאים בספר מצת שמורים משם כתבי האר"י, אם יסכים עמנו האדון, שלא לעשות, כי לא באו בכלל השערים המצויינים מע"ה, ואדרבא מגרעות נתנו, כפי הטעם האמור בנתינת התגין על האותיות, עליהן אין להוסיף, ובודאי שהם מועתקים מהפוסקים שהזכירום בספרתם, כפי מנהג שנהגו הסופרים שלא נחתמו בגמ', מיד רבינא ורב אשי, והובא ביתה יוסף, והמדקדים הוסיפו לשים ולתלות עצמן באילן גדול, ושוב ראה אותן הר"ן שפירא ז"ל, שהם משם האר"י, והכניסם בחיבורו מצ"ש, ונמשך אחריו במ"ת, ואינו מהראוי וכזאת לא יעשה, ואם נתן ל"ו עכב ומגרעות נתן חס ושלום, ושב וא"ת עדיף טפי, כמ"ש בב"י נ"ט, והרי זה משובח.

ע"א איך יצויר גלגול נפש אדם בדצ"ת,

שם, או שיברך עם הצבור אחר תפלת ערבית קודם הסדר, עכ"מ.

וראיתי את השאלות אשר שלחו מעכ"ת מהתם, לשאל דברים העומדים ברומו של עולם, ממני חרפת אדם נבזה ונמאס בער ולא אדע, אמנם ראיתי כי לא עת השב, כי נלע"ד כי עדיין לא נשתוינו בסדר לימוד עץ חיים והבנת דבריו, ע"כ אמרתי אל לבי לשלוח להם קונטרס של ברכות השחר, מן סודר סדר הכונות, אשר התחלתי לסדר לעצמי הנקרא: **נהר שלום**. וגם קונטרס מתחילת הקדמת הסידור הנז' הנקרא: **רחובות הנהר**. ובעה"י ממה שיתחדש מן הסידור הנזכר, ומההקדמה הנזכר, אשלח להם בעה"י, ובכן ישתוו דעותינו בהבנת דברי הרב ז"ל. אמנם חליתי היא שיתנו לב בדברים האמורים שם, ובפרט במה שכתוב בהקדמה, שבה נכללו ונסתמו דברים גדולים, וסודות נעלמים, להשקיף עליהם פעם ייחיים, בהשקפה טובה כראוי וכנכון, כי לא דבר רק הוא. והנה עידי בשמים, וסהדי ימרומים, כי כל הכתוב שם, כולם דברי אלהים חיים, האמורים מפי האר"י ז"ל למוהר"ח ז"ל, ואין עוד מלבדו. ואפילו בדברי שאר תלמידי האר"י זלה"ה, לא למדתי, ואין לי מגע יד בספרי המקובלים, לא ראשונים ולא אחרונים, ולא למדתי בהם, ואין לי ידיעה מהם כלל, כי גלוי וידוע לפני מי שאמר והיה העולם, שכן האמת, ולפיכך אמרתי שיעיינו בהם, כי הם דברי הרב האר"י ז"ל, והי"ת יאיר עינינו בתורתו כ"ר, ובזה יותרו כל השאלות ממילא, ואם אחר זה נשאר מהם איזה שאלות, ה' יתברך יתן בלבנו בינה להבין ולהשכיל.

אמנם ענין זווגי אר"א בברכת אבות, להוציא המקיפים דז"א, הנה כללות הענין בקיצור גדול לפי הפשט הוא, כי הדרוש השני מסדר תפלת שחרית, עם דרוש הששי דדרושי ר"ה הם א', והם בפנימיות דחיצוניות דאצילות, שהוא באצילות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, כי מצות התפילין שהיא מצות מעשיות, שהיא

ואגב לדעת אם יש גלגול לנפשות אר"ה, ומהיכן בא להם פריה ורביה, דאל אחר אסתרס ולא עביד פירין כמ"ש בזהר, וגם בלא דעת נפש לא טוב שה"ס הזווג, כמ"ש ז"ל בדרושים הרבה.

ע"ב יורינו מורינו, ענין זיווג יום שמחת תורה במשיב הרוח ומוריד הגשם, כי שם צוה ה' את הברכה, ולא האריך למעניתי במקום זה ליישבן היטב. עד הנה הגיעו בעיני בבי מדרשא דילן, ויותר מהמה רבו כפלים לתושיה, ותשובתן הרמתה מהרה תצמח, על קל על חמור אחת ואחת הנה מיד תכף לברכה, כי כן דרכה של תורה, ורזיון מקדימין, ויפה שעה קודם, ואפילו מקצתן קמא קמא בט"ל דיו הלבדר בקולמסו בגלילי אצבעותיו זהב וכסף, ובפרט אם טובה יעשה עמנו בכל נפלאות אותיותיו, הכמוסים ועמוסים וחתומים באוצרותיו, גנוי מלאכי רבנן בהני כבשי דרחמנא לכן בעי עכ"ר, ואלו מוסיף על הראשונים, שלא לתת חלק בהיכל הקודש ע"ג לדעת על מה זה היתה שינוי, בהיכלות דיוצר שבת, משל חול, שקדם היכל אהבה לרצון.

ע"ד למה סדר הפרשיות דהפילין לקורא ולא למנית, וכן ברצועות, ולמה בתפילין דמארי עלמא נכתבו פסוקים אחרים מי גוי גדול כו'.

ע"ה אם נייעור בלילה, אם יקרא ק"ש שע"ה אם לא, ואת"ל קודם חצות, אי אח"כ. ואגב אם נזדמן ט"ק בלילה, אם יברך עליו לדעת הרב ז"ל, שזמנו אז.

ע"ו מדוע לא יועיל תפילין דשמושא רבא בשחרית, במקום ב' דרש"י ורבינו תם, ודוקא במנחה במקום תפילין דר"ת, וכשאינן לו אז, דיו בר"ת, ולא דרש"י, ולא הוצרכו את שניהם יחד, כיון שצריך לכתחלה דש"ר שהוא במקומם כנזכר בשער התפלות, ודיו לבא מן הדיון.

ע"ז א) על ברכת העומר ליל ב' של פסח לבני חו"ל, אם לא יברך עד אחר הסדר, כמ"ש בס' חמדת ימים והרמ"ז ז"ל, ומטעם האמור

שלום, ענין ארבע זקיפות שהם בד' מוחין שבכתר, כי הכרח גדול הוא, כנודע.

וענין זווג דשים שלום, וזווג דנפילת אפים כבר הוא מבואר בהקדמת ברכת הנותן לשכוי, ובהקדמת ברכת המעביר. כי זווג דשים שלום, הוא זווג דיעקב ורחל פרטית דאותו יום. וזווג דנפילת אפים, הוא דו"ן הכוללים דכל הכ"ד שעות י"ע"ש.

(ד) יו"ט דפסח שחל להיות בשבת, צ"ל ברכת מעין ז' כשאר יו"ט שחל להיות בשבת, אע"פ שנראה שאין לה מקום, מ"מ צ"ל גם בליל פסח שחל להיות בשבת, כיון שהזכרה בתלמוד שבת דף כ"ד, ולא חלקו בין פסח לשאר י"ט. ואותו החילוק שכתב הר"ן הוא מסברא

וענין ה) ברכת העומר לבני ח"ל, ודאי צ"ל אחר ערבית כשאר לילות, כי אין לה שייכות עם הסדר בלילה זו לבני חו"ל, כי מצות ספירת העומר היא מצות עשה דאורייתא, שהם בשני פרצופי הג"ת ונה"י הכוללים, דו"ן הכוללים כנודע. והסדר בלילה זו לבני חו"ל הוא ממצות דרבנן, שהם ביסוד, שהם פרצופי יעקב ורחל כנודע, כמ"ש ענין מ"ע ומל"ת בהקדמת סדר הקרבנות ע"ש. ולפיכך צ"ל ברכת העומר תיכף אחר ערבית דיו"ט ב', ולא יאחרנה עד אחר הסדר, שאם יאחרנה הרי גורם לתת אחיות לחיצונים בכלי מוח החכמה, אשר כבר נסתלקה אחיותם ממנו, כמ"ש הרב ז"ל כי כפי סדר המשכת המוחין, כך סדר ביטול אחיותם, לפיכך צריך להזהר מאד לאמרה אחר ערבית, ולא יאחרנה עד אחר הסדר, כמ"ש קצת המקובלים.

שאלה אם יש לכוין בתפלות, ובמצות, ובעליות שבת, וביחודים בימי העומר, כשאר ימות השנה, או אם יש שינוי. לכאורה נראה, שאין לכוין כלל בשום כונה, חוץ מכוונת המשכת המוחין שבסדר העומר ותו לא, מפני פחד הקליפות שלא יתאחו כנודע.

בחיצוניות, היא בחיצוניות דחיצוניות דאצילות, שהוא בבי"ע דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, ואלו המקיפים הנקרא תפילין, הנמשכים בברכת אבות, שהיא מצוה בדבור, הם בפנימיות, שהם הנשמות של זה האבי"ע, שהוא באצילות דאבי"ע דחיצוניות דאצילות, וכמ"ש הרח"ו ז"ל כי זה בחיצוניות, וזה בפנימיות, ואלו יוצאים מזווג אור מקיף דאור"א, ואינם הל"מ דצלם, אמנם שני צלמי המוחין דאור פנימי ב) דחב"ד דאור"א, כולם נמשכים בק"ש, ושני צלמי המוחין דאור מקיף הנמשך מחג"ת דאור"א, נמשכים בברכת אבות.

אמנם דרוש הדי' דברכת אבות, שבו נאמר שבק"ש נמשכים המוחין דאור פנימי דאור"א, (היוצאים מזווג כלי החיצון דאור"א, ובברכת אבות נמשכים המוחין דאור"מ דאור"א, היוצאים מזווג מכלי סכ"י) האמצעי שלהם, כל זה הדרוש הוא בחיצוניות דפנימיות, שהיא בבי"ע דאבי"ע דפנימיות דאצילות, ודרוש הששי מדרושי הק"ש עם דרוש הראשון והשני מדרושי ברכת אבות, הם בפנימיות דפנימיות דאצילות, שהוא באצילות דאבי"ע דפנימיות דאצילות. ג)

ובענין ברכות האמצעיות, הנה תחילת דרוש הששי, הוא בפנימיות דחיצוניות, ושארית הדרוש הוא בפנימיות דפנימיות, והוא כי צריך לכוין להמשיך מוחין מ"ס דו"א ל"ס דנוקבא, וגם להמשיך לה ארה, מט' פרקי הנה"י דו"א, לט"ס ספירותיה כנו" שם, וכנזכר בדרוש הנסירה דר"ה, והוא מברכת אתה חונן עד ברכת השיבה, הם מספירה לספירה, וברכת על הצדיקים, ותשכון, ואת צמח, מט' פרקין כו'.

וכלם הם י"ב נשיקין, מאתה חונן עד שמע קולנו, והוא השמועה שנית, וסדרם הוא כשמועה ראשונה, שהם ב' נשיקין, א' מו' תחתונות, וא' מג"ר דכל ספירה מט"ס דו"א, לז"ת וג"ר דכל ספירות מט"ס דנוק', ובודאי שמעכ"ת מכוונים ע"ד הנו" בסוף דרוש שים

הגהות ומראה מקומות

(ד) עיין שאלה ס"ו.

(ה) עיין שאלה ס"ז.

(ב) עיין בשער הכוונות דף קל"ט ע"ב.

(ג) עי' שער הכוונות דרושי העמידה דרוש ב'.

זה לאט לאט, לא בפעם א' כשאר ימות השנה, כי עדיין אין בנו כח לבטלה בפעם א', רק לבטל אחיזתם בכל יום ממדה א', ע"י שנמשך בה המוחין הראויים לאותה המדה, ואף גם זה שלא כסדר המשכת המוחין בשאר ימות השנה, דהיינו קטנות וגדלות, שאילו נמשך הקטנות תחילה, היו מתאחזים בו ח"ו, לכן גם המשכת המוחין היו שלא כסדר, וגם שאין כל מוח מתפשט בכל הקו שלו, רק באותה המדה לבד. באופן, כי יש עת וזמן קצוב לכל מדה, כמה תשהה בלי מוחין, וכפי ערך האחיזה שיש בה, כך ערך ביטולה. ואחר שהמאציל העליון העריך ערכים אלו, וסדר המשכת המוחין כפי מה שנראה בעיניו ית', שע"כ נוכל לבטל אחיזת הקליפה, ע"י סדר זה, לא פחות ולא יותר, ובלאו הכי אי אפשר לבטלם, אם כן מי זה ערב אל לבו בסדר כונת התפלות, שהם מסודרים לשאר ימות השנה, לכוונם בתפילות דימי העומר, בודאי שאיש זה עונו ישא, כי את קדוש ה' חלל, לתת אחיזה לחיצוניים בקדושה, ופוגם בנר"ן שלו, ובכל תפילותיו ותורתו ומצותיו ומעשיו הטובים שיעשה בכל השנה, בכלם ילך חשכים, כי יתאחזו בהם, כיון שנתן להם יד בימים אלו, כי פסח וימים אלו הם שורש לכל ימות השנה, ובדרך שהולך בהם בה מוליכים אותו כל ימות השנה, אפילו שבת החמורה, נתבטלו עליותיה בימים האלו, ואין עליית העולמות והמשכת המוחין כשאר השבתות דימי השנה, שהרי כתב כי עדיין הז"א הוא בסוד קטנות כנו"ל. ואם היה עולה כשאר השבתות, היו עולים הכלים שלו, ומלבישים האורות דישסו"ת, הכלים החיצוניים שלו, ילבישו לאורות הנפש והאמצעיים לאורות הרוח, ופנימיים לאורות הנשמה, ובתוך הנשמה יתלבו אורות החיה והיחידה, ואורות הנפש שנתלבו בכלים החיצוניים, היינו בכל העשר ספירות: חב"ד דנפש, בחב"ד דכלים חיצוניים, וחג"ת בחג"ת, ונה"י בנה"י, וכן באורות הרוח, ביי"ס האמצעיים, ואורות הנשמה בכל הי"ס הפנימיים. וכן אח"כ יעלו הכלים שלו, וילבישו לאורות נרנח"י דאו"א עילאין ע"ד הנו" ממש, וכן כאשר עולה לדיקנא דא"א ע"ד הנזכר ממש, הוא עולה, ואם כך הוא

כמ"ש האר"י ז"ל, כי אחר עבור יום א' הפסח, ונסתלקו המוחין, חזרו החיצונים להתאחו, אבל לא אחיזה גמורה כבתחילה, כי כבר נתבטלה אחיזתם הגדולה, וחזרו להתאחו ברמים ההם, ואז נכנסין המוחין כסדר המדרגות, וכפי סדר כניסתם, כך הוא סדר ביטול אחיזתם, לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומר, שהוא ענין שבעת ימי נקיים, ואז נטהרת מטומאתה, ונגמרת להטהר בחג השבועות, ואז חוזרת להזדווג עמו, ע"כ מדרוש ג' דדרושי הפסח ע"ש, וכן בדרוש ב' מדרושי העומר כתב זו"ל, ואחר עבור יום א' של הפסח, מסתלקין כל המוחין הנזכר, וחוזר לקדמותו לבחי' תלת כלילן בתלת כו'.

ואח"כ מליל שני ואילך, אנו חוזרים להמשיך המוחין הנו' אשר נכנסו בליל פסח, ונסתלקו, ועתה חוזרין להכנס כפי סדר המדרגה כל מדרגה ביום שלה, על ידי מצות ספירת העומר כו', לפי שאי אפשר שיזדווגו זו"ן עד היותם שבעה ספירות: חב"ד חג"ת מלכות, בנויים ומתקנים, ואז תהיה היא ראויה אל הזווג ע"כ ע"ש.

וכן בדרוש שביעי של הפסח כתב זו"ל, ענין כל המ"ט ימים של ספירת העומר, דע כי הזווג אשר באותם השבתות, ויום ר"ח אייר, אשר הותר לנו הזווג, עכ"ז איננו זוג גמור של גדלות, כי עדיין ז"א בסוד הקטנות, כנ"ל בענין זוג ליל שביעי של פסח, וכל הזווגים שבימים האלו, הם על דרך מ"ש בזווג ליל שביעי של פסח, אלא שיש בהם שינוי קצת, כפי בחי' מדרגת המוחין שנכנסו בו בזמן ההוא כנ"ל, כי אינם נשלמים ליכנס כולם עד חג השבועות, ואז הוא זוג גמור דגדלות כמ"ש. הרי כי סיבת המשך זמן הכנסת המוחין כמ"ט ימים, ולא ביום א' כשאר ימות השנה, הוא מפני רוב אחיזת החיצונים בו, וכדי לבטל אותה האחיזה לגמרי, הוצרך מ"ט ימים, כי מה שנתבטלה אותה האחיזה בליל פסח, לא היה אלא לפי שעה, והיה עפ"י הנס, ולא היה ביטול לגמרי, אבל אחר עבור יום א', חזר הדבר לטבעו, לבטל אחיזתם על ידי המשכת המוחין כשאר ימות השנה, ולא ע"י נס, ואף

ע"ד שאר ימות השנה, אלא ע"ד הנו"ל, הם נתקנים ועולים, כי מה שגורם לנוק' דו"א לירד בלילה לבי"ע, חוץ מכמה סיבות הנודעת, הסיבה העיקרית היא, כי אחר שלשה שעות בלילה, מסתלקים נה"י דישסו"ת שנכנסו בערבית בז"א, ונכנסים בלאה, ובונים ומגדלים ומתקנים אותה מכלים דרחל, והולכת ונתקנים עד חצות, ובא ועומדת לפני ז"א להודווג עם יעקב, ואז נדחית הנקודה העשירית דרחל לבי"ע כנודע, אבל בעומר, כל בחי' מישסו"ת ומאור"א שכבר נכנסו בז"א, אי אפשר להסתלק משם עד חג השבועות. נמצא כפי זה, כי אין אותה ההנהגה דשאר הלילות דימי השנה, נוהגת בלילות דימי העומר, ואין הנקודה העשירית דרחל נדחית לבי"ע, כי מי דחה אותה, כי אין לאה לוקחת כליה דרחל להבנות מהם, כי אין המוחין מסתלקים להכנס בה, א"כ כפי כל הנו"ל ישכיל המעיין, כי אין שייכות לסדר הכונות דתפלות ומצות דחול ושבת דימי שנה בימים של העומר, והמכוין בהם אין לו על מה לסמוך בדברי הרב ז"ל. האמנם ראוי לחקור לדעת מה נעשה מתפילות דחול ושבת דימי העומר, ואיך אין עליות השבת החמורה נוהגים בשבתות דימי העומר, אמנם ידוע מ"ש הרב ז"ל בע"ח עכ"ן כתוב. ח)

ואגב נדרשתי ללא שואל, כי בתפלת ערבית דליל פסח, צריך לכוין, להמשיך כל המוחין דקטנות וגדלות שניים דאור"א עילאין, דמדת לילה ומדת יום, כי שיעור מה שנעשה בשבת ושאר י"ט ע"י כמה תפלות, נעשה הכל עתה בתפלת ערבית, ועי"ז אנו אומרים אח"כ ההלל, להודות לאל על הנס הזה, שנתן בנו כח להמשיך הכל בתפלה אחת וזה בפנימיות, ואח"כ הסדר הוא בחיצוניות, ואח"כ בתפילות של היום, א"צ לכוין כלל, כי כבר נמשך הכל בתפלת ערבית, ונלע"ד, שאפילו בתפלת המנחה דפסח שחל להיות בשבת, אין לכוין, כי לכאורה נראה לכוין בה, כי היא נדרשת לעצמה, שבה

שעולה, הרי בעלייתו להלביש אורות דישסו"ת, כבר היה לו גדלות אחד בכל עשר ספירות, וכן בעליתו לאור"א, וא"כ היאך כתב, כי כל הזיווג שבאותם השבתות איננו זיווג גמור של גדלות, כי עדיין ז"א בסוד הקטנות, עד חג השבועות ואז הוא זיווג גמור דגדלות עכ"ל

ואם כפי הנו"ל, הרי כבר יש לו אפילו גדלות ב' בכל הי"ס, אלא ודאי כדאמרן, שאינם עולים, וזה פשוט, וכ"כ היה פשוט להרב ז"ל, שכך אנחנו מבינים, עד שחשש שמא נאסור עלינו מצות עונה, בראותינו כי שבתות אלו נשתנו משאר שבתות שאין בהם עלייה לזו"ן ולעולמות ע"י התפילות, והם מוחין דגדלות בנה"י, עד חג השבועות, ואין זיווג לזו"ן, עד שיהיו ז' ספירות חב"ד חג"ת ומלכות, בניינים ומתוקנים, ואין זה נשלם, עד חג השבועות, א"כ היה נראה לאסור הזיווג בכל השבתות ההם, לכך הוצרך הרב ז"ל לכתוב זה לומר, כי מה שישראל מעוררים זיווג העליון ע"י קיום מצות עונה דשבתות האלו, הוא לזווג דקטנות, ואינו זיווג דגדלות כשאר השבתות, להשמיענו, שאין לבטל מצות עונה, בשבתות ההם מפני כך, כי יש מקום לקיומה, והוא ע"ד הנו"ל, באופן כי אין לכוין במנחת ע"ש, ובקבלת שבת בעליית עולמות בי"ע, כיון שזו"ן דאצילות לא עלו, ובחול לא ירדו יותר, וכמצב מעמדם שנמצאו בליל ראשון של העומר, כך הם עומדים כל ימי העומר, והולכים ונתקנים בהמשך מ"ט ימים, אלא שיש בהם שינוי כפי בחי' המוחין שניינים בזו"ן בזמן ההוא, שאף הם מקבלים הארות אלו הראויים להם מן בחי' המוחין ההם שנמשכו בזו"ן, כנודע כי כל מוח כלול מאבי"ע, וכל בחינת מאבי"ע שנתקנה וקבלה המוחין הראויים לה, הרי היא מתוקנת ועומדת כביום השבת בעת המוסף, וכל בחי' מזו"ן דאצילות, שעדיין לא הגיע זמן תיקונה, הרי היא וכל הבחי' שכנגדה דבי"ע, עומדים כבעת העיבור, ג' כלילן בג', עד בא זמן תיקונם, ונתקנים ע"ד הנו"ל. באופן, כי אין עליה וירידה באבי"ע

הגהות ומראה מקומות

ח) עיין בספר תקוני הוהר עם פירוש מעלות הסלם דף ק"ע במעלות הסלם ד"ה ובוה יתורץ.

י"ב ד"ה ענין כל המ"ט ימים. וכן בדרוש ז' כתב, לפי שא"א שיזדווגו זו"ן, עד היות ז' ספירות אלו בנויים ומתוקנים, ואח"כ בליל שבועות, אין נמשכין המוחין דכתר מא"א, עד אחר הטבילה, שבה נמשכין שרשי ד' מוחין שבכתר דישסות ודאו"א ודא"א, וכל אלו המוחין שנמשכו בעומר, ובליל שבועות הם המוחין דאחור, ואח"כ בתפלת של יום שבועות צריך לכוין במלת באהבה של העמידה ואילך, להמשיך המוחין דפנים מישסות, ומאו"א ומא"א עד סוף המוסף, ואז מזדווגים זו"ן זוג גדולות. ובענין הגלוח בימי העומר, צריך להזהר לשמור מאד שלא לגלח בשום אופן, אלא ביום מ"ט, וכמנהג האר"י זלה"ה, ולא כמ"ש קצת מקובלים אחרים לגלח במ"ה, כי ענין המוחין של העומר בפני עצמם, וענין השערות בפני עצמן, ואינם דומין זל"ז, ובחי' יום דמ"ט דשערות, לא נמשכה כלל עד יום המ"ט, ונסתפקתי ספק גדול אם חל יום מ"ט בשבת, אם מותר לגלח במ"ה, ולא אפשרטא לי, ולולי שהכרחוני לגלח, כמעט לא הייתי מגלח, גם לא התרתי לחתן לגלח קודם שבועות בכמה ימים.

ונחזור לענין הראשון, כי כמו כן הוא מ"ה ועד שמיני עצרת, שאין לכוין בתפלות הימים ההם, רק שני ימים דר"ה, זה בפנימיות, וזה בחיצוניות. ואח"כ משם ואילך עד ערב יוה"כ, אין לכוין רק ממלת באהבה ואילך, לנסור שני פרצופים המתייחסים לאותו יום, ואח"כ במלך עוזר כו', להמשיך המוחין דפנים, לפרצוף הפנים דאותו יום דרחל, וזה סדרן. ואף על פי שלגבי מורי ורבותי כ"ז הם דברים פשוטים, אע"פ שיש להם סודות נעלמים, הנה כוונתי להשוות הדעות, ולדעת אם הסכימה דעתי לדעת גדולים, והוא, כי כוונת העמידה של ר"ה, הוא כמו בחול, ואין שינוי כלל ביניהם, אלא בענין הרי"ו והנסירה, כן נראה מפשט שער הכונות כנודע, ושאין שינוי אלא בענין הנסירה, שאין ננסר ביום א', אלא פרצוף הכתר דנוקבא. וביום ב', פרצוף החכמה. וכעד"ז בשאר הימים. ונמצא שצריך לכוין לבנות כל פרצופי הנוקבא, מאל עליון ואילך ביום א'

נמשכין מוחין מאריך, אע"פ שגם בשאר י"ט שחל בשבת אין לכוין בה מט"א. הנה עתה בפסח היה נראה לכוין בה מטעם אחר, אבל אין לכוין בה, לפי כי המשכת כל אלו המוחין שנמשכו בליל פסח, ונתקיימו בזו"ן כל הלילה ההיא ויום א' דפסח, ואח"כ בתחילת ליל ב' נסתלקו כל המוחין, וחזרו להמשך ע"י מצות ספירת העומר, הנה המשכתם בליל פסח היה כדי להתיש כח הקליפות ולהפרידם מהקדושה, ואחר עבור יום א' חזרו הקליפות להתאחו, אבל לא אחיזה גמורה, וחזרו המוחין להמשך ע"י מצות ספירת העומר לאט לאט, מדרגה אחר מדרגה, וכפי סדר כניסתם, כך הוא סדר ביטול אחיותם, ע"ס מ"ט ימים, שנשלם ביטול אחיותם לגמרי, ואז ביום שבועות נמשך הכתר, וכנ"ז כ"ז בספר הכוונות, והנה אם היינו מכוונים במנחה דיום א' דפסח שחל בשבת, להמשיך המוחין דכתר, היה מתבטל אחיות החצונים ביום ההוא לגמרי, ואין כן רצון המאציל, כי כל זה הוא לתקן חטא אדה"ר שהיה בנשמות, שבניסן נבראו, שהם פנימיות העולמות, הנקרא בכללות חסד, שהוא קו ימין דכללות כל העולמות, בערך חיצוניות העולמות, הנקרא בכללות גבורה, שבר"ה נבראו, שהוא שמאל דכללות כל העולמות, ולפיכך היה המשכת המוחין באותן המ"ט ימים לאט לאט, ולפיכך אין לכוין באותה המנחה כנלע"ד, ואעפ"כ עדיין לא נפשט לי הדבר לגמרי וגם לפי זה, אין לכוין במצות ובתפלות של כל אותם המ"ט ימים בשום כונה כלל, לא בחול, ולא בשבת, מלבד כונת העומר בלבד, ואין עוד, כי כל מדרגה שנשלם בירורה ותיקונה אז, מתפשטים בה המוחין, ואין לומר כי כל התפלות והמצות של כל יום הוא בפרטות אותה מדרגה של אותו יום, כי אין כל מדרגה נשלם עד תשלום כל המ"ט ימים, כמ"ש בדרוש ז', שהוא דרוש א' של העומר, דיבור המתחיל עוד יש כונה אחרת, וגם היא אמיתית כו', וגם אין לומר כי מצות העומר בפני עצמה, והתפלות ושאר המצות כל א' בפ"ע, אמת ונכון הדבר בשאר ימות השנה, אבל בימים אלו שבאו לתקן חטא אדה"ר אינו כן, וכ"כ בדרוש

במלת באהבה, לסלק הגבורות דכחב"ד חג"ת מפרצוף כתר דאחור דרחל, ולהעלותם עם המוחין דאחור דז"א, למ"ד ומ"ן לאו"א, ולזווגם, ולהמשיך מוחין חדשים מתוקים מזווגם, ולהמשיכם עם המוחין הישנים, שעלו למ"ד ומ"ן לפנים ואחור דעשרה פרצופי אחור דז"א, ולהמשיך ע"י ז"א י"ד גבורות, דכחב"ד חג"ת דהמוחין חדשים גם ישנים, לפנים ואחור דפרצופי כתר דאחור דרחל, ממנו ימשיך שש גבורות קשות, ושש מתוקות דחב"ד חג"ת, והם י"ב גבורות, לפנים ואחור דפרצוף חכמה דאחור דרחל.

ואח"כ ע"י השופר דיום ב', מלבד כוונת החיצוניות, יכוין בפנימיות, בתקיעה ראשונה, לסלק המוחין דפנים שנמשכו בז"א בתקיעות ביום א', ולהעלותם עם הגבורות דכחב"ד חג"ת שלהם, שבפרצוף כתר דפנים דרחל, ובירורי דפנים דפנים, למ"ד ומ"ן לאו"א, ולזווגם, ולהמשיך מוחין חדשים מתוקים מזווגם, ולחזור להמשיך ב' בחינת המוחין הנזכר, לאחור ופנים דעשרה פרצופי דפנים דז"א, ולהמשיך ע"י ז"א י"ד גבורות דכחב"ד חג"ת שלהם, לפנים ואחור דפרצוף כתר דפנים דרחל, ומן הכתר הנזכר ימשיך שש גבורות קשות, ושש מתוקות דחב"ד חג"ת, והם י"ב גבורות, לאחור ופנים הפרצוף חכמה דפנים דרחל.

ונמצא, כי בשני ימים נמשכו בז"א ארבע בחינת מוחין, ולרחל נמשכו הגבורות דכחב"ד וחג"ת שלהם, והם גבורות ומיתוק ביום א', וגבורות ומתוק ביום ב', כי המיתוק הנמשך במלת באהבה ביום ב', ט) אינו נמנה בשם מיתוק, אלא גבורות בערך היום ב', והרי עתה ביום ב' אחר התקיעות, יש בפנים ואחור דפרצוף חכמה דאחור דפנימיות דרחל, י"ב גבורות, וכן בפנים ואחור דפרצוף חכמה דפנים דפנימיות, י"ב גבורות, והם כ"ד, וכן י) עד"ז בחיצוניות, אלא שבמקום עשרה גבורות, הם ה' גבורות באחור, וה' בפנים, וביום ד', הם ד'.

כמו בחול, ועי"ז הבנין די"ס דנוקבא, נתוסף בכל ספירה, ט' ספירות החסרים לה, ונעשית פרצוף גמור, כי הכתר דנוק' הננסר ביום א', הוא שהיה עומד אחורי חצי התחתון דת"ת דז"א, ועתה נעשה פרצוף, ונתפשט עד למטה, וכעד"ז כל הי"ס, ע"ד כללות כל האצילות, ובכל יום ננסר ספירה א', והיא פרצוף א'.

ואח"כ ביום א' במלת באהבה, מסתלקים צלמי המוחין דאו"א, מתוך עשרה פרצופי דז"א, והחכמות והחסדים שבהם, עומדים ע"ג רישא דז"א, והבינות וגבורות שבהם, מתפשטים בעשרה פרצופי לאה ורחל, כי כחב"ד וחג"ת דצלמי המוחין, הם מתלבשים בלאה, והם רנח"י, ונה"י שהם הנפש דצלמי המוחין, הם מתלבשים ברחל, ובמלת זכרנו, יכוין לנסור לאה מן כחב"ד חג"ת, ולפי שאי אפשר לנסור את רחל לבא לפנים, אם לא תקבל הארת ה' ראשונות דז"א, שהוא תשלום הנרנח"י, כי לא היה בה דק נפש, נה"י דצלמי כל המוחין, וצריך שתקבל כל המוחין דאחור, לכן יכוין להמשיך הבינות וגבורות, דכחב"ד חג"ת, דצלמי כל המוחין, דעשרה פרצופי ז"א דב"ן, לספירת כתר דפרצוף הכתר דרחל, ולנסור אותו, ולהשאיר שם המוחין הראויים אליו, יחידה דיחידה, ולהמשיך השאר לחכמה דכתר, במלת לחיים, ולנסור אותו, ובמלת מלך, בינה, וכן עד"י, כל הי"ס לפרצוף הכתר דרחל, בעשר תיבות זכרנו.

וע"י השופר מסתלקים המוחין מהנוק', ועולים למ"ן עם חכמות וחסדים, כנזכר בכוונות השופר, ונמשכין מוחין דפנים, ומתפשטים המוחין דאו"א דאחור, בפרצופי אחור דז"א, במקום שהיו, ומוחין החדשים דפנים, בפרצוף דפנים דז"א, ונבנה ונגדל פרצוף כתר דפנים דרחל, ונמשכים בו הגבורות דכחב"ד חג"ת דפנים דז"א, וננסר, ונמצאו פרצוף כתר דרחל אחר השופר, י"ד גבורות, ז' גבורות קשות באחורי הכתר, וז' מתוקות בפנים דכתר, וביום ב', חוץ מכוונת החיצוניות, יכוין בפנימיות

הגהות ומראה מקומות

הם י"ב וביום ג' עד דזכרנו כו שייך לכאן קודם אלא שבמקום עשרה (ה"ו).

ט) נ"א א' (ה"ו).

י) נ"א עד"ז בחיצוניות אלא שבמקום כ"ד

כשחל י"ט בשבת, (ל) עיקר הכונה היא ד"ט, אבל עליית העולמות הוא דשבת. בענין התגין, (מ) חלילה להוסיף על ג' בשענטנ"ו ג"ץ, ואחד בכד"ק ח"יה, ואין עוד מלבדם, וכל המוסיף גורע, ומגרעות נתן חס ושלום.

אם ניעור בלילה, ודאי שצריך לומר ק"ש שעל המטה ברגע חצות, קודם תיקון חצות. ואיני כמזהיר, אלא כמוזכיר, להשתדל מאד לכוין בכל פרטי כונת שמות הספירות ומקיפיהם המבוארים בשער השמות, ושמות הנרנח"י, שהם ההויות המנוקדות ומקיפיהם, להמשיכם מלובשים תוך שמות המוחין, שהם שמות בלתי ניקוד, והם מלובשים תוך הצלם, ולהמשיך הצלם לתוך אותם השמות ד"ס דאותו הפרצוף, המתייחס לאותם המוחין והנרנח"י. וזאת היא הכוונה השלימה, ובלתי כוונת השמות המנוקדות שהם הנרנח"י, כי אין אור א"ס מתפשט אלא תוך התפשטות אור החכמה, שהם הנקודות, ובלעדם הם כל אותם הכוונות כגוף בלא נשמה, ויש עליהם פחד כי ימותו ולא בחכמה. וגם כי עיקר כוונת הביורו, הוא בכלים עם הרפ"ח, אשר ע"כ צריך לשמור לעשות ככל הנזכר, וימחלו רבותי שדברתי עד כה, אעפ"י שידעתי שכ"ז ידוע וברור ומפורסם להם, ויותר מזה הם עושים כו'. גם תמיה לי טובא, איך לפעמים מקשים רבותי על דברי הרב מדברי הזוהר והתיקונים, אחר דברי הרב ז"ל בענף ה' דשער עיגולים ויושר.

גם בעיני יפלא איך כת"ר משגיחים על דברי ספרי שאר המקובלים, כגון ח"י ומ"ח וכיוצא, שדבריהם מעורבים ומיוסדים על שאר תלמידי הרב ז"ל, אשר לא סמך ידו עליהם, ואין ראוי לסמוך כי אם על דברי האר"י ז"ל ותלמידו מהרח"ו זלה"ה.

גם על מ"ש כת"ר, בענין התפילין והרצועות, ראוי היה לי להאריך מעט בתשובת ענין זה, יען הוא שורש גדול עמוק מאד,

וביום ה', ג'. ביום ג' במלת באהבה, יכוין להמשיך עשרה גבורות דבינה ודעת וחג"ת, והם כפולות, מן אחור ופנים דפרצוף חכמה דאחור דרחל, לאחור ופנים דפרצוף בינה דאחור דרחל, ולנסור אותו ב"א תיבות דזכרנו כו'.

ובמלות מלך עוזר כו', יכוין להמשיך עשר גבורות, דבינה ודעת וחג"ת כפולות, מאחור ופנים דפרצוף חכמה דפנים דרחל, לאחור ופנים דפרצוף בינה דפנים דרחל. וכעד"ז בכל הימים, עד עיוה"כ. כ) ואח"כ יה"כ הוא נדרש לעצמו, כי הוא פנימיות, דכל מה שנעשה מד"ה עד עתה, והוא בבחינת חוש השמע דאזון העליונה דא"ק, וכדמשמע מפ"ה משער אח"פ, ובכמה מקומות.

ואח"כ בו' ימי החג, הוא המשכת החסדים. ובשמיני עצרת, הוא הזווג. והוא זווג דוון' הכללים דכללות, דכל הי"ב חדשי השנה, ואין הפנאי מסכים להאריך מעט בפרטי העניינים, כי השליח נחוץ לילך, ובעה"י באחרת נאריך בס"ד

אמנם בשנת השמיטה, אע"פ שכבר הוין' עומדים אחור באחור, ולא נשאר כי אם להמשיך בחי' הפנים, עכ"ז צריך לכוין בכל סדר כוונת התפלה, כשאר ימי שנות השבוע, לבנות ולתקן אחור ופנים דוין', אלא שהוא דבחי' פנים, דומיא דשבת, שהוא בחינת בנין ותיקון פרצופי פכ"פ דוין', בערך תפלות דחול, שהם בחי' בנין ותיקון פרצופי אחור באחור דוין'. וכ"כ הרב ז"ל בדרוש שמיטה ויובל, כי לפי מ"ש שם, א"כ למה אנו מחוייבים להתפלל ולעשות מצוה בשבת ובשביעית, והשיב, שכל התפילות והמצות שאנו עושים בהם, הוא לתקן בחי' פרצופי פנים בפנים דוין', אלא שכל הביוריים והתיקונים הנעשים בהם הם למעלה מבחי' אחור. וכבר נתבאר זה היטב באורך בהקדמה בכיאוור ענין חיצוניות ופנימיות באר היטב ע"ש.

הגהות ומראה מקומות

(ל) תשובה לשאלה ג"ג.

(מ) תשובה לשאלה ע'.

(כ) עיין שער הכוונות דרושי יה"כ דרוש

ה' ובשער הקדמות דף ע' ע"ב.

הם כסדרן, ימין בימין, ושמאל בשמאל. אבל התלבשות אור המקיף היוצא מהפנימי כנגדו כנז"ל, המתלבש בכלים דמקיף דבי"ע דאבי"ע דחיצוניות הנז', הוא מתלבש בהם שלא כסדרן. כי הם פנים כנגד פנים כנודע, וכנזכר בכונת קבלת שבת בפסוק השתחוו כו', כי כל העולמות הם לבושים זה לזה, מתלבשים זה בתוך זה, כי הא"ס תוך אבי"ע דאצילות דא"ק, שהם דוגמת המוח שבתוך העצמות, והם תוך אבי"ע דאצילות, שהם דוגמת העצמות שבגוף, ועד שם הוא התפשטות והתלבשות עצמות האורות והנרנח"י עצמם, וע"כ איהו וגרמי חד בהון באצילות, ומשם ואילך אור העצמות מכה בכלים דאצילות, ומתנוצץ אורם וחותמם, ומתלבשים בכלים דאבי"ע דבריאה, המלבישים לאבי"ע האצילות, שהם דוגמת הגידים שבגוף במעשה מצות התפילין, וכעד"ז מבריאה לאבי"ע דיצירה, המלבישים לאבי"ע דבריאה, שהם דוגמת הבשר שבגוף, ועד"ז מיצירה לאבי"ע דעשיה, המלבישים לאבי"ע דיצירה, שהם דוגמת העור שבגוף, וה' בחי' שבאדם, מרכבה לכולם, כל בחי' לבחינת שכנגדו בעליון וכנודע. ומה אעשה כי בזה יש עניינים רבים להבין, ואיני יכול להאריך.

אמנם להבין הענין בשורשו על מתכונתו, צריך להבין התחברות המ"ה והב"ן דכל הפרצופים, כי בהם תלוי הכל, להבין מה הוא פנים ואחור, ומהו ימין ושמאל, והדכורא הנקרא קדם, והנוקבא הנקרא אחור, והפנימי והמקיף, ותורה שבכתב ושבע"פ, וקול ודבור, וכל פרטי הזווגים הכוללים והפרטים הנעשים ע"י מצות מעשיות, ומצות בדבור, ובקול ודבור, ועל ידי מחשבה הכל כנז"ל.

אמנם הכלל הוא, כי התחברות המ"ה והב"ן הנזכר בכל פרצוף, הוא בפרטות (ולא בכללות, המשל בזה, כי המ"ה והב"ן דעתיק, העומדים בחי' אחור ופנים, הענין הוא בפרטות האחרון סכ"י) דכל פרטי כל ספירה דכל פרצוף, דאחור ופנים ודימין ודשמאל, דכל פרטי, סדר

וענפיו מתפשטים לכל עיבר, ובו יובנו כמה הקדמות מכוונות הק"ש והתפלות, וכוונות שאר המצות, אמנם לא אוכל עתה להרחיב בו הדיבור ואל יאשימני ע"ז, כי גלוי וידוע לפניו ית"ש, כי אין לי זמן, מכמה צרות דעזו עלי, ה' יתברך יאמר לצרותינו די, ויסיענו ללמוד תורה לשמה כ"ר, ובע"ה באחרת אכתוב מעט, ממה שחנני הי"ת, ואעתיק להם ממה שכתוב אצלי בס"ד

אמם מ"ש כת"ר, כי מ"ש הזוהר בבחינת המניח הוא על האדם התחתון, ועליו קאמר כי רצועת הימין קצרה עד החזה כו', ושהאדם נ) תחתון למורה כו', יפה אמרו, ודכוותה אמרו"ל גבי ג' פסיעות, שאחר העמידה, שצריך תחילה להשתחוות ולכרוע לימינו של הקב"ה, שהיא לצד שמאל ידיה כו', כעבר הנפטר מרבו העומד כנגדו להשתחוות ולכרוע.

אמנם נודע, כי האדם הוא מרכבה לאדם העליון, ובו מתלבשים כל הבחינות שלמעלה ממנו, עד כתר דא"ק עם כל אורות והנרנח"י דכל שלמעלה ממנו, והוא סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה, וכמ"ש חז"ל האבות הם המרכבה כו', ונודע ג"כ, כי התפילין הם בבי"ע, אפילו תפילין של הראש שהם באצילות, הוא באצילות דבי"ע דאבי"ע דחיצוניות דאצילות כנודע, ונודע כי באבי"ע דאצילות, המחשבה והפעולה והמעשה באים כאחת, כי הוא ס) לגרמוי חד בהון כנודע, אבל מן האצילות לבריאה הוא כמלך עם עבדו, שצריך להוציא הדיבור מהפה, וה"ס הכאת אור האצילות בכלים דבריאה, להחתיים חותמם בבריאה כנודע. וזו אחד מכוונת קול ודיבור.

גם נודע כי התפילין הם מאור המקיף, היוצא מהתנוצצות ריבוי אור הצלם דמוחין הפנימיים, ע"י הכאת קוצא דשערי, ומוציא לחוץ דמות אור צלמי המוחין הפנימיים כנגד הפנים, והם הבחי' הששית, הנז' בפ"ו משער הנסירה, וכ"כ בשער הכוונות, ובוודאי כי התלבשות המוחין הפנימיים באצילות דאבי"ע דחיצוניות,

הנחות ומראה מקומות

ושל מוחין, הם כמעט כוללים כל החכמה הזו, ושניהם תלויים זב"ז. והוא מ"ש שם בהקדמה. כי כל פרצוף נק' ב"ן ע) לפרצוף שלמעלה ממנו והוא מברר מחלקי הבריורים של הפרצוף ההוא העליון ממנו, ומעלה אותם לפרצוף שע"ג הפרצוף ההוא שעליו לתקנם כו', כנזכר שם בהקדמה ע"ש. וכפי מ"ש שם נמצא, כי המוחין והנרנח"י דז"א דאצילות, הנתקנים מהבריורים שלו שנבדרו ועלו ע"י לישראל סבא ותבונה לתקנם, א"א שימשכו לו עד שיהיו מלובשים בתוך המוחין דכל הפרצופים העליונים שעל גביו, עד עתיק דא"ק, שבתוכו מלובש אור הא"ס, שהוא הניצוץ ההוא, שהיא הבחי' האמצעית הנזכר שם, אשר עליו נאמר בנים אתם לה' אלהיכם, אני אמרתי אלהים אתם, ונאמר ויעל אלהים ממעל אברהם, ואמרו רז"ל האבות הם הם המרכבה.

והנה כל אלו הכינויים, כתב הרב ז"ל בכמה מקומות, על זו"ן דאצילות ג"כ, שנקראים בנים בערך אר"א, וג"כ על ישראל שאנחנו נק' בנים לה' אלהינו שהם הזו"ן דאצילות, כי הוא אלהינו ואנחנו עמו ובניו, כי הוא עשנו ולו אנחנו, וכן הוא ע"כ פרצוף ופרצוף, בערך הקודם אליו.

וגם כתב בספר ע"ת, כי כל תפילותינו הם לא"ס, והענין הוא מ"ש בהקדמה, כי כפי ערך שיעור הברור שמתברר ועולה מחלקי בירורי הזו"ן דאצילות, כך מתבררים ועולים בירורים מחלקי כל פרצוף ופרצוף, לפרצוף שלמעלה ממנו, עד רום המעלות, ונתקנים וחוזרים ונמשכים להם בבחי' מוחין מלובשים בצלם. הנמשך ממוחין של הפרצוף שלמעלה ממנו, הנזכר שם בהקדמה. באופן שכל פרצוף נמשכין לו המוחין, מלובשים תוך המוחין דכל הפרצופים העליונים שעל גביו, עד עתיק דא"ק, וכן לזו"ן דאצילות. נמצא כי כשנמשכין מוחין לזו"ן דאצילות, אז אור הא"ס המלובש, שהוא הניצוץ, שהוא הבחי' האמצעית, נמצאת ומתפשט בכל הפרצופים, מדרגא לדרגא, עד סופא דכל

התחדות המ"ה והב"ן שבהם, הוא בבחינת פנים ואחור דימין ושמאל, ורפנים ואחור, וכן בא"א בבחי' ימין ושמאל, וכן כל הפרצופים, ובוה יובנו כל העניינים על מתכונתם באר היטב בעה"י.

וראיתי מה שכתבו מעכ"ת, על ענין עבודת ה' שקצרתי במקום שהיה ראוי להרחיב מעט הדיבור, אמת הוא כי לכתחילה קצרתי בו, יען ראיתי כמה מהנוק יצא, ממה שכתבו בזה המקובלים שקדמו, כי רבים חללים הפילו, וחלול כבוד ה', וכבוד התורה, ה' יכפר בעדם, כי כל דבריהם לא עפ"י התורה הם, ואינם מיוסדים על האמת, ומהם יצאו אבות, ומאבות תולדות, הריסת יסודי התורה ח"ו, ה' יכפר, וכ"ז לא שלמדתי בדבריהם ח"ו, אלא שפעם אחת הוכרחתי בעל כרחי לעיין ברף א', שכתוב בו קצור מה שכתבו בענין זה, וכמעט שקרעתי בגדי, לראות דברים אשר לא כן על ה' ה' יכפר, וכבר מילתי אמודה להם, כי עירי בשמים, כי כל עסקי ולמודי אינו רק בדברי האר"י וזל"ה, ותלמידו מהרח"ו ז"ל, לבדם ובלעדם אין לי עסק בשום ספר מספרי המקובלים ראשונים ואחרונים ואפילו בדברי שאר תלמידי האר"י ז"ל, לא למדתי וכשזדמן לפני דבר מדבריהם, אני מדלגו, כי ע"כ איני כמזהיר, אלא כמזכיר, למען ה' אל יהי לכם מגע יד בדבריהם, ובפרט בענין זה, השמרו לכם פן יפתה לבבכם, אלא כל לימודם לא יהיה אלא בע"ת, ובספר מ"ש, ובח' שערים המפורסמים, שכולם דברי אלהים חיים. ואני קצרתי בענין זה, כל מה שאפשר, כי יראתי פן יפלו דפים אלו ביד מי שעדיין לא למד דברי האר"י ז"ל כראוי, ויחשדני שלמדתי בספרים אחרים, ולא כן הוא כאמור, ולכן קצרתי בו, ופורתי בהקדמה.

אמנם הכל כתוב שם בהקדמה, אלא שצריך השקפה טובה להבין דבר מתוך דבר, והם הב' כללים שכתב הרב בס' מ"ש בש"ב ח"ב פ"ו, שכתב עליהם שם כי אלו הב' כללים של מ"ן,

על דבר, ובפרט בדברים העומדים ברומו של עולם, אעפ"כ כדי שלא יחשוב כת"ר, כי מפני גסות ח"ו לא נטפתי לדברי קודש, לכן אחזה דעי, כי מ"ש שהם נח"י כן הוא האמת, ר"ל שורשי הנח"י, ומ"ש שהם נר"ן, הם על נר"ן דנשמה דיחידה, המלוכשים בג' רישין, כי גולגלתא, היא בינה דכתר דחכמה דמ"ה, עם חלק מכתר דב"ן פ) כנודע.

גם עמ"ש כת"ר על ענין הב' הפאות דמצפ"ץ, שכל א' כולל כל הי"ג תיקונים, והד' תיקונים הראשונים, שהם סוד המוחין, הרמזים באות מ' דמצפ"ץ, נכללים בכתר וחכמה ודאי, שהם גולגלתא ומוחא כנוכר שם, ובס' מ"ש, ובשער הכוונות, ובשער היחודים, עם מעט השקפה לטעום הטעם, וכתב מהרח"ו ז"ל, ופעם אחרת שמעתי מפי מורי ז"ל, כי הד' ראשונות הנרמזים במ' דמצפ"ץ, הם ג' בכתר, והם אור צה, אור מצוחצח, אור קדמון, והרביעי הוא בחכמה עכ"ל, ושורש דברים אלו הם בשאר הצחצחות יע"ש.

ועל מה שכתב כת"ר, כי במקום אחר כתב הרב ז"ל, כי הב' פאות הנז', הם כנגד אריך וז"א, ובמקום אחר כתב, כי הם כנגד זר"ן, וכ"כ בספר הכוונות, אמנם בס' מ"ש כתב, שהם כנגד זר"ן בטוב טעם, ושהם שורשי זר"ן, ומהם יונקים ונשפעים ע"ש. צ) והענין הוא, כמו שנתבאר אצלינו בפ"ב משער הנחמד שערי דרושי אבי"ע, שבו נתבאר שורשי החכמה, ובפרט בפרק י"ב שבו, באופן שכל השער כולו מחמדים והוא כי נתבאר שם, ובמקומות אחרים, כי תיקון העולמות היה באופן זה, כי מכל הכתרים דכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות, נתקן אבי"ע דאריך דאצילות, ומכל החכמות דכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות, נתקן אבי"ע דאבא דאצילות, מליבש בשוה ע"כ אבי"ע דאריך דאצילות, ומכל הבינות דכל פרטי פרצופי אבי"ע דאצילות, נתקן אבי"ע דאימא דאצילות,

דרגא, ושהוא מפרצוף לפרצוף, עד זר"ן דאצילות, ואז בערכינו יצדקו הכינויים הנזכר, האמורים בבחי' האמצעית הנז', גם בזר"ן, אחר התלבשות בהם, והמוחין ההם מתלבשים תוך בליים דחב"ה, הנעשים מתרין פרקין עילאין דחג"ת, הנקראים אבות, ונעשים מרכבה להם, זכן הוא בנרנח"י הנמשכים לצדיקים, מלובשים תוך מוחין דזר"ן, ודי למבין, ותן לחכם ויחכם עוד, להבין דבר מתוך דבר, כי עוד לאלוה מילין.

באופן, כי אמת הוא שכל תפילתינו הם בזר"ן דאצילות, לתקנם, ובהתקנם מוכרח הוא שנתקנים כל הפרצופים, וכל העולמות עליונים ותחתונים, ואמת הוא שכל תפילתינו הם לא"ס, כי בהתקן זר"ן ע"י התורה והתפילות והמצות שעושים ישראל, נמשכין מוחין לזר"ן, וכן הוא מוכרח שנתקנים כל העולמות והפרצופים שעליהם, כי א"א להמשיך מוחין, אם לא ימשכו מוחין לכל הפרצוף שעליהם, ואי אפשר להמשיכם, אם לא יהיו מלובשים תוך צלמי המוחין, וכל הפרצופים העליונים שעליהם, עד עתיק דא"ק, שבו מלובש ההוי"ה ההיא, שהוא הניצוץ והבחינה האמצעית ההיא, ואז נמצא כי ההוי"ה ההיא, שהיא הבחי' האמצעית, המלובש במוחין דעתיק דא"ק, נמשך ומתפשט תוך המוחין דעתיק הנז', המתפשטים תוך המוחין דכל הפרצופים שתחתיו, ונמשך ומתפשט תוך המוחין מדרגא לדרגא, עד סופה דכל דרגין, שהוא עד תוך המוחין דזר"ן, ואז הזר"ן נק' על שמה, וגם היא נק' ע"ש הזר"ן, ונעשה הכל אחדות אחד, באופן כי ישים האדם שם ההוי"ה הנז' לנגד עיניו, בסוד שיתיה ה' לנגדי תמיד, וזי בזה למבין.

ועל מה ששאל כת"ר, מ"ש הרב בס' ע"ה, כי גולגלתא ואוירא ומוחא, הם נר"ן, ובמקום אחר כתב שהם נח"י, והנה אעפ"י שאיני כדאי, כי מה אני ומה ידיעתי בער ולא מבין להשיב

הגהות ומראה מקומות

פ) עיין תלמוד ע"ס שיעור י"ג דף א' כ"ג
 צ) עיין תלמוד ע"ס שיעור י"ג דף אלף ע"ה
 באור פנימי ד"ה הג' רישין.
 א' דף ק"ה במראות הסלם.

המאורות הגדולים, אלא שאני חושב שאפשר שבא לרמוז ענין אחר עמוק מאד, אין פה מקום ביאורו, וה' יתברך יאיר עינינו באור תורתו, להבין האמת על אמיתותו אכ"ר.

מכאן מתחיל סדר ביאור מועדי רגל

כבר נתבאר אצלינו בהקדמה, ובהקדמת סדר הקרבנות, כי לצורך הביורורים, יורדים כל פרצופי אבי"ע דאצילות בששת ימי המעשה, ומתלבשים פרצופים שכנגדם בבי"ע, והם מתלבשים בבי"ע דחול, ר"ל בבי"ע דקליפה, עד ליל שבת, שאז יוצאים האבי"ע דקדושה מתוך ימי החול לגמרי, ומתעלים ועולים למעלה למקומם ושורשים העליון, ונשאר חלל פנוי בין הקדושה לימי החול, י"ד מדרגות, ולפיכך נאסרו כל המלאכות תכף, מתחילת ליל שבת. משא"כ ביי"ט, שהותר מלאכת אוכל נפש, ואח"כ ע"י התפלות דשבת, עולים ומתגדלים ע"י שמקבלים מוחין חדשים, בתוספת נשמה יתירה ממקום עליון, כמ"ש מקומו בע"ה.

אמנם ביי"ט, מתעלים ויוצאים פרצופי האצילות מתוך בי"ע דקדושה, וגם ביי"ע דקדושה מתעלים ויוצאים מתוך ימי החול, ר"ל דקליפה, עד שיעור שנשארו נה"י וחג"ת דעשיה מלובשים בימי החול, וזהו מה שנעשה מאליו. ואח"כ ע"י התפילות דיר"ט, מתעלים העולמות, ועולים עוד מדרגה א', עד שעולים גם החג"ת דעשיה מתוך ימי החול, ולא נשאר רק נה"י דעשיה מלובשים תוך ימי החול, ולפיכך הותר מלאכת אוכל נפש, שהם נה"י. וזהו אצלי מ"ש הרב ז"ל, כי גדלות א' נכנסת מאליו, והוא כי בעליית העולמות, עלו זרין למקום שהיו עומדין ישסו"ת, ואחר כך ע"י התפלות דיר"ט, עולים עוד עד מקום אר"א כל זה הוא סדר שיעור עליית העולמות, אמנם המשכת המוחין לזרין, צריך להמשיך להם גם מישסו"ת, ממקום שהם עומדים בו עתה, ויובן עם מ"ש בהקדמה ע"ש היטב, וזה ודאי בין בחיצוניות בין בפנימיות. והנה עתה בערבית דליל פסח, יכוין להמשיך כל המוחין דקטנות וגדלות שני דאר"א, בזו"ן. כי גדלות א' כבר נמשך מאליו. כי מה שנעשה

מלביש בשוה ע"כ אבי"ע דאבא דאצילות. וכעד"ז כולם עד אבי"ע דמלכות דעשיה דאבי"ע דאצילות, הנתקן ממלכיות דעשיה דאבי"ע דאצילות, מלביש ע"כ הבחינות דאבי"ע הנו"ל. ואחר זה נתקן אבי"ע דבריאה, ע"ד הנו"ל, מלביש בשוה ע"כ אבי"ע דאצילות, ועליו אבי"ע דיצירה, ע"ד הנזכר, ועליו אבי"ע דעשיה, ע"ד הנו"ל. וזה שדברנו הוא בכללות, אמנם הענין היה בפרטות, כנודע שכל ספירה אינו נקרא ספירה, עד שתהיה כלולה מכל אבי"ע. והנה כל ספירה דכל פרטי פרצופי עיבור יניקה ומוחין, דפרטי פרצופי אבי"ע, דספירה ההיא, נפרטת לי"ז אלף ריבוא, ובה הפרטות היה תיקון העולמות הנו"ל, כנו"ל. וזה שדברנו הוא מהחכמה ולמטה דכל פרט, אמנם לפנינו מכל אבי"ע פרטי, מתפשט אבי"ע דא"ק, הנתקן ע"ד הנו"ל, מכל פרטי פרצופי הכתרים המתייחסות אל פרטי א"ק ואבי"ע ההוא. באופן של ספירה פרטית מהנו"ל, מלביש בשוה מראש א"ק, ע"ס מלכות דעשיה, המלביש לתחתית עקבים דא"ק, המתפשטים לתחת ז' הארצות, סמוך לעיגוליו. באופן כי אין ספירה ונשמה וניצוץ, שאינו כלול מכל העולמות דפרטי א"ק ואבי"ע, המתייחסים אליו, ואין בו מחלקיו רק חלק א', ושאר חלקיו מפוזרים בכל פרטי אדם קדמון ואבי"ע, והם צריכים אליו, והוא צריך אל כולם, ובתיקונו יתקנו כולם. וימחול כת"ר שיצאתי מן הענין, להאריך בדברים פשוטים כאלו, אלא שהקולמוס המשיך הדבור עד פה. נחזור אל הענין, כי כשנתקן פרצוף כתר דאריך דאצילות, נתקן מהכתרים דכתרים דחכמות דכל פרצופי האצילות. ושני כתרים דכתרים דחכמות דמ"ה ובין דז"א, ניתנו בב' פיאות ראשו, והם שרשים דזו"ן, ר"ל הו"ק דמ"ה ודבין דז"א, דכר ונוקבא, ועליהם נאמר שני המאורות הגדולים שוים בקומתם.

והנה גם מ"ש הרב ז"ל, כי הם רומזים לא"א וז"א, אפשר כי הוא רמז בעלמא, והוא לפי שכל א' מהם רמז ליי"ג תיקוני דיקנא, ואין בכל פרצופי האצילות מי שיש לו יי"ג תיקוני שערי דדיקנא, אלא א"א וז"א, לכן הם רומזים אליהם, אלא שלפי"ז איך נק' שניהם

עצמך עוד כלל עכ"ל. הרי בפירוש כל מה שאמרנו. ולפי דרכנו למדנו, שענין זה נעלם מקצת מקובלים, שכתבו שאחד ערבית דליל פסח. מסתלקין כל המוחין מזו"ן, וחוזרים להמשך בסדר הגדה ע"כ, שאין הענין כן, אלא כמ"ש הרב זלה"ה, שזה בפנימיות, וזה בחיצוניות, אלא שצריך להזהר שלא לכיין להמשיך מוחין ללאה.

אמנם סדר הכונה בערבית, אפשר שהוא באופן זה, כי בק"ש במלת ישראל, יכוין להמשיך נ"ר דחיה דא"א. ובאחד, ו"ק דגדלות שני דאימא. ובעמידה, תשלום מוחין דאימא. וכל המוחין דגדלות דאבא, וגם קטנות א' דישסו"ת. באופן שנשתנה ליל פסח משאר הימים טובים למעליותא, כנזכר לעיל, וכנזכר בדרוש ג' מדרוש פסח. ואע"פ שבחותמי ברכות של התפילות, הושוו כל הימים טובים, אם יסתכל יראה, כי אין השמות הנזכר, ענין למוחין הנז"ל, וזהו פשוט וברור בלי ספק, לישירים בלבותם, המישירים אורחותם, ע"פ ס' הכוונות של האר"י זלה"ה הנז', מתקיימים בזו"ן כל ליל א', ויום א' דפסח. ובתחלת ליל ב', מסתלקין כל המוחין הנזכר, וחוזר לבחי' תלת כלילן בתלת, כנזכר בדרוש שני של העומר, ולפיכך אין אומרים הלל גמור בשאר ימי הפסח כשאר ימי הימים טובים, וזה ודאי בפנימיות, כי הלל בתפילות שהם בפנימיות, והם המוחין שנמשכו בזו"ן בתפילת ערבית. וכן המוחין דחיצוניות שנמשכו בזו"ן במעשה המצות שבהגדה, גם הם נסתלקו, כנזכר בדרוש ח' דדרושי פסח שהוא דרוש ב' של העומר, בתתו טעם למה הוצרכו ב' לילות ליל ו' וליל ז' דכל שבוע של העומר, להמשיך מוחין דאבא, משא"כ במוחין דאימא. ואמר כי עיקר ליל פסח היתה ארבעה כוסות, שע"י נמשכו מוחין דאימא, כי כוס גימטריא אלהים שהוא באימא, ויין גימטריא אכדט"ם, שהוא באימא. וכל עצמו של היין המשומר הוא באימא. אבל מוחין דאבא לא נרמזו רק דרך רמז קטן, כי מצה גימטריא ע"ב ס"ג, אבל אין הוכחה שהם המוחין דאבא. ולפיכך הוצרכו שני לילות עכ"ל. (הרי בפירוש שגם המוחין

על ידינו בחול, נעשה בעצמו בי"ט. אע"פ שערבית היא מדת לילה, עכ"ז נמשכין כל המוחין דמדת לילה ויום, כי זאת היא המעלה שיש ליל פסח, על כל שאר שבתות וימים טובים, שבהם אין מוחין אלו נמשכין בזו"ן אלא לאט לאט, בהמשך סדר התפילות: בערבית, שחרית, מוסף ומנחה. משא"כ בליל פסח, כי מה שהיה ראוי להמשך בתפלת הנזכר, נמשך הכל בתפלה א' דערבית, והוא זיווגא עילאה, ולפיכך אנו אומרים הלל גמור אחר ערבית. הנאמר בשאר הימים טובים ביום, דאל"כ מאי רבותא דליל פסח מכל הלילות, שבכל הלילות נתקן מדת הלילה דזו"ן, של היום הבא, ונמשכים להם מוחין ממדת לילה דפרצופים העליונים, שיעור המוחין דמדת היום, והיא גדולה בערבית במדת היום, אלא שבערך הכולל אינה, אלא כמדת הנה"י דמדת היום ההוא, אבל עתה בליל פסח, נמשכין כל המוחין דמדת יום ולילה לזו"ן, וזה לא בא מכחינו, אלא מכח רצון המאציל העליון, שרצה ונתן כח בתפילה אחת דערבית, להמשיך כל המוחין, ולפיכך זיווגא אסיד לן, כנזכר כל זה בדרוש ג' בדרוש פסח ע"ש.

ולכאורה נראה, דכשחל פסח בשבת, שצריך לכוין במנחה דאותו השבת, כשאר מנחה דכל שבת, להעלות לז"א לדיקנא דא"א. אמנם כד דייקת שפיר, נראה שאין לכוין בה כלל, וכנזכר לקמן. כ"ז בפנימיות. וכנגדו נמשכים כל המוחין בחיצוניות, במעשה המצוה שבהגדה כנזכר בשער ב' משער חיצוניות ופנימיות, כי כל מצות מעשיות הם וברכותיהם, כגון ציצית ותפילין, ושלש סעודות דשבת, ואכילת מצה ופסח, וקידוש על היין, וסוכה, ולולב, וכיוצא. הנה הם לתקן ולהמשיך מוחין לחיצוניות העולמות. וכל מצות שהם בדיבור לבד, כגון התפילות, ועסק התורה, וכיוצא, הוא לתקן ולהמשיך המוחין לפנימיות העולמות, ע"כ. וכתב עוד בדרוש ג' שאין הפרש בין המוחין דחיצוניות לדפנימיות כלל, אלא כרי להבין היכן אנו מדברים, ראה אם המצוה שאתה מתעסק בה היא מעשית, הנה היא בחיצוניות. ואם היא בדיבור, היא בפנימיות. ואל תטריח

דחיצוניות נסתלקו, והם נתקנים עם הפנימיות. ע"י ספירת העומר כנוצר שם סכ"י).

הענין, כי הנה נודע מ"ש הרב זלה"ה בשער הכוונות בדרוש ג' מדרושי פסח, כי בגלות מצרים היו החיצונים נאחזים בקדושה בתכלית, עד שחזר ז"א לבחינת תלת כלילן בתלת, ונוקביה לבחי' נקודה א'. וכאשר עלה ברצון המאציל העליון לבטל אחיזת החיצונים מהם, הגדיל את הזרן בתכלית ההגדלה שאפשר והוא עד גדלות השני דאו"א עלאין, והם המוחין הנמשכים בתפלת ערבית דליל פסח כנו' שם ע"ש, ואז נתבטלה אחיזת החיצונים, ונטהרו דמי החו"ג דנוק' דז"א מאחיותם, והוא זיווגא עילאה.

וכתב עוד שם וז"ל, ודע כי אלו המוחין הנ"ל, שהם עד תכלית גדלות שני דז"א, הנכנסים בתוכו בליל פסח, הנה לסיבה זו אנו אומרים הלל גמור בליל פסח, משא"כ בשאר לילי הימים טובים. והם מתקיימים בו כל הלילה, וכל היום ראשון של הפסח, ולכן אומרים הלל גמור ביום א' של הפסח, ואח"כ מסתלקין לגמרי כמתחלה, ואח"כ חוזרים להכנס בסדר המדרגות, מדרגה אחר מדרגה, מן היום השני של הפסח, עד תשלום חמשים ימי ספירת העומר, שהוא חג השבועות. כמו שנבאר בע"ה בענין ספירת העומר, ולכן אין אומרים בשאר ימי הפסח הלל גמור אלא בדילוג.

וטעם הדבר הוא, כי לסיבת אחיזת החיצונים בז"א בתכלית תוקף אחיותם, לכן הוצרך להגדילו ברגע א', כל מדרגות הגדלות, כדי שיתבטלו החיצונים. ואחר שנתבטלו, הוחזר הדבר לטבעו, להגדיל בסדר הגדלותו מדרגה אחר מדרגה.

גם בזה תבין ענין איסור הזיווג בליל פסח, משא"כ בשאר ליל ימים טובים שהותר הזיווג אלינו, ואדרבא יש חיוב מצות עונה, יען כי ע"י התחתונים נעשה אז הזיווג העליון. אבל בליל פסח, שאין הזיווג העליון נעשה על ידינו, נאסר לנו הזיווג התחתון.

גם בזה תבין מ"ש בס' הזוהר בפ' אמור, כי ענין ימי ספירת העומר, הם בסוד ספירות

שבעה ימי נקיים, כדי שתטהר האשה העליונה לבעלה בחג השבועות. וקשיא טובא, דכיון שהיה זיווג עליון בליל פסח כמו שזכרנו בשם ס' הזוהר בפרשת אמור, א"כ הרי יצתה מחלאת טומאתה של גלות מצרים, ונטהרה לבעלה, ונדווגה עמו, ואיך חוזרת אחר הזיווג ההוא לספור ימי נקיים. אבל הענין יובן עם הנו', כי הנה ענין הטומאה הזו, היא נמשכת מאותם חמשה דמים של טומאה, שקבלה בזמן גלות מצרים, מבחי' לבושי הגבורות, מתמצית הנשאר מסיגיהם כנ"ל, ולכך היא צריכה להטהר מאותם הדמים הטמאים, כי אז היו החיצונים נאחזים בה ג"כ, ובליל פסח אשר הגדיל ועיר ברגע א', כל ההגדלות ההם, נפסקו הדמים ההם, ונתבטלה אחיזת החיצונים, לא בזעיר ולא בנוקביה כלל ועיקר, ולכן נטהרה. ולא הוצרכה למנות שבעה ימי נקיים, בעבור כי נטהרה לפי שעה, שלא כדרך טבע. אבל אחר עבור יום ראשון של פסח, ונסתלקו המיחין, חזרו החיצונים להתאחו. אבל לא אחיזה גמורה כבתחילה, כי כבר נתבטלה אחיותם הגדולה, וחזרו להתאחו בדמים ההם, ואז נכנסין המוחין בסדר המדרגות, וכפי סדר כניסתם, כך הוא סדר ביטול אחיותם, לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומר, שהוא ענין ספירת שבעה ימי נקיים, ואז נטהרה מטומאתה, ונגמרת להטהר בחג השבועות, ואז חוזרת להזדווג עמו, כמו שנתבאר לקמן בע"ה ענין זה, לפי שכפי הנזכר יש קושיא גדולה, שא"כ איך שאר ימי הפסח נקי ימים טובים, כיון שעדיין לא נטהרה מטומאתה עד חג השבועות, וגם ענין השבתות והר"ח אשר בין פסח לעצרת ולמטה בענין יום ז' של פסח בענין קריעת י"ס, יתבאר זה היטב בע"ה עכ"ל.

וכן ג"כ כתב בדרוש שמיני, והוא דרוש שני בענין ספירת העומר וז"ל, הנה נתבאר לעיל כי גדלות הזה דז"א היה לפי שעה, בליל ראשונה של פסח, כדי שיוכלו ישראל להגאל, ואחר יום ראשון של פסח, מסתלקין כל המוחין הנו', וחוזר לקדמותו, לבחי' תלת כלילן בתלת, וזהו הטעם שאין אומרים הלל גמור, אלא ביום הראשון בלבד, ואח"כ מליל ב' ואילך, אנו

הנמשכים להם בחג השבועות, היתה אחיות החיצונים מתבטלת מהם לגמרי, אפילו אחר עבור יום א' דפסח, ולא היתה מתקיימת מצות ספירת העומר, ולא מצות חג השבועות. ואינו זה רצון המאציל, כי אם לבטל אחיותם לאט לאט, ע"י מצות ספירת העומר. ואח"כ בחג השבועות, נמשך להם המוחין דא"א, ונטהרים לגמרי. כי זהו סדר תיקון חטא אדה"ר, לדעת רבי יהושע, שבניסן נתקן פנימיות העולמות והנשמות.

והנה גם המוחין דחיצוניות, שנמשכו לזו"ן ע"י מעשה המצות שבסדר ההגדה, גם הם נסתלקו מהזו"ן, על סדר הפנימיות ממש, וחוזרים ובאים גם הם ע"י מצות ספירת העומר, כנזכר בסוף דרוש ב' של העומר וז"ל, וצריך ליתן טעם אל קצת השינויים הנ"ל, והוא כי סיבת כניסת גדלות ראשון דאבא קודם דאימא הוא, לפי שכיון שבלייל פסח נכנסו כל המוחין, לכן עתה הספיק טעם ההוא, שיכנס עתה גדלות ראשון דאבא בתחלה, לפי שהוא אור יותר גדול, ובו נכלל מוח אמא. גם ענין כניסת קטנות הראשון אחר גדלות שני דאימא הוא לסיבה הנז"ל בלייל פסח, כי הוא דינין קשים, ולשלא יתאחזו בו החיצונים, אינו נכנס, עד שיכנס גדלות שני דאימא, אבל אין צורך שיתאחר עד כניסת גדלות שני דאבא ג"כ, גם ענין הצטרכות שתי לילות, ליל ששי וליל שביעי לגדלות שני דאבא, הטעם הוא כי עיקר ליל פסח היתה בעיקר ארבעה כוסות, שבהם נרמזו ארבע מוחין דאימא, אבל גדלות שני דאבא, לא נכנסו רק דרך רמז קטן, בענין המצה, אחר שנכנסו כל שאר המוחין, ולכן הוצרך עתה שתי לילות, כי בלייל הראשון נכנס תוך הגולגולת דזעיר, ומניה בו קצת רושם, ובליל השנית נכנס הוא עצמו כנ"ל, והם סוד ליל ששי וליל שביעי.

יכוין לקיים מצות עשה לכפר ביציאת מצרים, שנאמר, והגדת לבנך. (א) והיא מ"ע

חוזרין להמשיך המוחין הנזכר, אשר נכנסו בלייל פסח, ונסתלקו, ועתה חוזרין ליכנס, כפי סדר המדרגה, כל מדרגה ביום שלה, ע"י מצות ספירת העומר, בני' יום שבין פסח לעצרת. ונודע, כי אין הכתר נמנה לעולם, ואינו נכנס במספר, רק מן החכמה ולמטה. והנה כאשר נספור ונמנה ז' ספירות, שיש מן החכמה דז"א, והם חב"ד חג"ת, ושם הוא מקום התחלת בנין הנקבה מלכות מאחורי הת"ת כנודע, ועמה הם ז' ספירות. וכנגדם אנו סופרים ז' שבועות אלו, לפי שא"א שידווגו וז"ן, עד היות ז' ספירות אלו, בנויים ומתוקנים, ואז תהיה היא ראויה אל הזיווג, ולהיות כי כל א' מאלו השבעה, היא כלולה מכולם, לכן לא הספיק ז' ימים, אלא ז' שבועות, וכל שבוע כולל ז' ימים, ונמצא כי בכל שבוע מאלו הז' שבועות, נתקנת ספירה אחת משבעה ספירות הנזכר, באופן, כי בשבוע הראשונה, נתקן מוח החכמה בז' בחינותיה כו', ובשבוע השביעית, נתקנה המלכות בכל שבע בחינותיה עכ"ל.

הרי מבואר בפירוש, כי אחר עבור יום א' דפסח, נסתלקו מהזו"ן המוחין דקטנות וגדלות ראשון, והמוחין דקטנות וגדלות שני, שנמשכו לזו"ן בתפלת ערבית דליל פסח, ועתה חזרו לבחינת תלת כלילין בתלת, וחזרו החיצונים להתאחו בהם, ובדמי החו"ג דנוק' כבראשונה, אלא שלא היתה אחיזה גמורה כבתחילה, אשר לא היה אז כח בידינו לבטל אחיותם, אבל עתה כבר הותש כוחם, ונתבטלה אחיותם הגמורה, ועתה יש כח בידינו לבטל אחיותם, ואנחנו חוזרים להמשיכם להם לאט לאט, ע"י מצות ספירת העומר וכל זה הוא בפנימיות כי הלל גמור ובדילוג הנז"ל בדברי הרב ז"ל, הוא בתפילות שהם בפנימיות.

ובזה יובן מ"ש"ל, דכשחל פסח בשבת, שאין לכוין במנחה של אותה שבת, להמשיך לזו"ן המוחין דדיקנא דא"א כשאר השבתות, שאם היו נמשכים להם אותם המוחין, שהם המוחין

הגהה

(א) והיא מ"ע בדבור, שהיא בבחינת הפנימית דפנימיות, אלא שנראה מס' מ"ש כי הוא בחיצוניות דחיצוניות, שתקונו היה ע"י שנכללו נה"י וחג"ת דא"א ג' בג', וזה הי'

דבינה הנז', ובתוכם נכלל הטיפה דדכורא, שהם השלשה יהיו הנז'ל. ומשם יכוין להמשיך הטיפה ההיא, כלולה ממ"ה ובין, עם ה"ח, ועם הבירורים דנז'ן, דרך חוט השדרה, לנו"ה דא"א, שהם הנז'ן דיליה, ויכוין לזווגם, ולהמשיך האורות ההם ליסוד דיליה, שהם יעקב ורחל דיליה, ויכוין לזווגם, ולהמשיך מהנה"י דא"א, טיפה כלולה מג' טיפין, אש מים רוח, והם בחי' מוחין מהנה"י דא"א, לאורות ההם דנז'ן. (והנה היסוד דא"א נקרא שופר, צר מלמעלה, ורחב מלמטה, ועליו נאמר מן המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה, כי מן המצר שהוא התחלת היסוד, התחיל לקרוא ליה, שהם אר"א, שימשכו אליהם את הטיפה ההיא, ואמנם במרחב שהוא סוף היסוד, ענני י"ה, אר"א, כי משם יצאה הטיפה הנזכר, וקבלה אר"א לתקנה, ויכוין לזווג אר"א, ולהמשיך צלם דמוחין הנזכר לחז"ן ובג"ה דת"י דמ"ה ובין דז"א.

וכו' הנז'ל היה, ע"י שעלו פרקין אמצעיים דעתיק שבתוך נה"י דא"א, והלבישו לפרקין עילאין דיליה, שבתוך חג"ת, ועליהם הלבישו חג"ת דא"א, ועליהם עלו והלבישו נה"י דא"א, ושליש התחתון דת"ת דא"א, לשני שלישים העליונים דיליה, ועליו היסוד, ועליו המלכות דא"א, ועל נה"י הנזכר דא"א, אורות דחג"ת דז"א, ועליהם אורות דנה"י דז"א, ועל היסוד המלכות, ועליהם אר"א וישסו"ת, עיין מ"ש ש"ה ח"א פ"ה, הב' שמועות אחרות בענין זה, בד"ה והנלע"ד דמהרח"ו ז"ל, עכ"מ מכתובת יד.

הנה נתבאר לעיל, כי גדלות הנז' דז"א, היה לפי שעה, כליל א' דפסח, כדי שיוכלו ישראל להגאל, ואחר יום א' דפסח, מסתלקין כל המוחין הנז', וחוזר לקרמותו, לבחינת תלת כלילן בתלת, וזהו הטעם שאין אומרים הלל

שהז"ג, ויכוין לברר מהכלים ואורות דרפ"ח רוק' דנז'ן, ולהעלותם עם נשמת הנז'ן, שהם הצלם דמוחין היותר גדולים והמובחרים הנמצאים בהם בעת ההיא, ולהעלותם לישסו"ת, ומשם לאר"א, ומשם לפרצוף מ"ה ובין דבינה, גרון דא"א, שהם ישסו"ת דא"א, ומשם לפרצוף מ"ה ובין דחכמה, מוחא סתימאה דא"א, שהם אר"א עילאין דא"א, ואז יכוין לזווג המ"ה ובין דעתיק ונוק' וא"א ונוק', שהם החב"ד דחכמה הנזכר, ויכוין להמשיך הטיפה מיה"ו דע"ב דעתיק, שהוא החכמה דחכמה הנזכר, ולהעבירה דרך שם ס"ג דנוקבא דעתיק, שהיא הבינה דחכמה הנז', לא"א ונוקבא, שהם החז"ג דדעת דחכמה הנזכר, ויכוין לזווגם, ולהמשיך הטיפה שהוא היה"ו דע"ב הנזכר, לאר"א וישסו"ת, שהם החג"ת דחכמה הנזכר, שהם בחי' שם מ"ה, ויכוין לזווגם, ולהלביש טיפת היה"ו דע"ב הנזכר, תוך יה"ו דמ"ה שלהם, ולהמשיך השני יה"ו דע"ב ומ"ה הנזכר, לזר"ן ויעקב ורחל, שהם הנה"י דחכמה הנזכר, שבהם שם ב"ן, ויכוין לזווגם, ולהלביש השני יה"ו דע"ב ומ"ה הנזכר, תוך יה"ו דב"ן שבהם, העולה מ"ב, ויכוין לזווג יעקב ורחל, שהם היסוד דחכמה הנז', והם בחי' החיך דא"א, עם המלכות דחכמה הנזכר, המלוכשת תוך הבינה, שהיא גרון דא"א, ולהמשיך טפת השלשה יה"ו הנזכר בזווג דנשיקין, מן החיך, שהם יעקב ורחל הנזכר, לגרון שהיא הבינה דא"א, ויכוין להעלות מ"ן הבינה הנזכר, והם תרי טיפין, לקבל טיפה אחת דדכורא, והם פשוט ומלא ומלא דמלא, דשני אהי"ה דההי"ן, מנו"ה דבינה הנז', ולהעלותם, ולכלול אותם בפשוט ומלא ומלא דמלא דשני אהי"ה דאלפין, דחסד וגבורה דבינה הנזכר, ולהעלות ולכלול כל הארבעה אהי"ה דההי"ן דאלפין הנזכר, במ"ב אותיות דפשוט ומלא ומלא דמלא דשני אהי"ה דיוודין, דחז"ב

הגהה

שהוא בחיך וגרון, דא"א, ולפיכך היא בדיבור, ואינה מורה על בחי' זווג התחתון דיסוד ומלכות דא"א, כי זה נעשה על ידי מצות מעשיות.

בחי' דחיצוניות, שזמן עיבורו היה בט' וי"ב, ע"ש ש"ה ח"א פ"א, ובסוף פ"ה, ובס' ע"ח שער העיבורים וצ"ע, ואפשר כי עיקר המ"ע זה, היא מורה על בחי' זווג העליון זה דנשיקין.

דשבוע ז', במלכות דפרצוף מלכות. וכתב שאלו ב' הפירושים הם אמיתיים, והם הפכיים זה מזה, והפירוש הא' יותר נכון ע"כ.

ודברים אלו קשים להולמם, שאם שניהם אמת, איך הם הפכיים. והדבר יובן בהקדמה שקבלנו מרבנו רב ש"ר שלום זצוק"ל, שבעת התיקון נכללו העולמות והפרצופים זה בזה, ומה שהיה בעובי נעשה באורך, ומה שהיה באורך נעשה בעובי, דהיינו שפרצופי הכתר, היו מתפשטים הי"ס שלו באורך, כתר למעלה, וכתב"ד ג' מוחין, וחק"ת ב' דרועין וגופא, ונה"י ב' ירכין ואמה, מלכות עטרת היסוד, ועליו מלבישים י"ס דפרצוף חכמה כו', עד שלבסוף מלבישים י"ס דפרצוף מלכות והמאציל העליון. כדי לכלול הי"ס זב"ו, וליחדם ולקשרם, מ"ס דפרצוף הכתר שהיו מתפשטים באורך, עשה ותיקן מהם כתרים לכל הי' פרצופים של כל הי"ס. וכנגדם לקח הכתרים של ה"ס, ועשה מהם באורך ט"ס דפרצוף הכתר, וכעד"ו נתקבצו כל החכמות של הי"ס שהיו בעובי, מלבישים זה לזה, והיו מוח ימין של כל העשרה, ונתפשטו באורך, ונעשו י"ס דפרצוף החכמה, מלבישים לי"ס דפרצוף הכתר המתפשטים באורך. וכעד"ו בכל הי"ס, עד שלבסוף נעשית פרצוף המלכות, מהמלכיות שהם עטרת היסוד, של כל הי"ס, שהיו מלבישים זה לזה בעובי, ונעשה מהם כתב"ד חג"ת נה"י"ס דפרצוף מלכות באורך, מלבישים לי"ס דפרצוף היסוד, המלבישים לי"ס דפרצוף ההוד, ולא נשאר בה מחלקה, כי אם המלכות שבה, שהיא עטרת היסוד שבה.

נמצא עתה, כי הי"ס שבגולגלתא, שהם מלבישים זה לזה בעובי, והם משמשים באורך לכתרים דכל הי"ס, נעשו מ"ס דפרצוף הכתר, שהיו מתפשטים תחילה באורך. וכעד"ו הי"ס של פרצוף הכתר של עתה, המתפשטים באורך, הם הם הכתרים של הי"ס שהיו בעובי, ונעשה מהם י"ס דפרצוף הכתר באורך, והם משמשים לכתרים דכל הי"ס בעובי, כי הכתר דכתר, משמש לכתר דכתר בעובי, שהוא כתר די"ס דגולגלתא. והחכמה של הכתר דאורך של עתה, שהוא מוח ימין של פרצוף הכתר, הוא משמש

גמור, אלא ביום א' לבד. ואח"כ בליל שני ואילך, אנו חוזרים להמשיך המוחין הנו', אשר נכנסו בליל פסח, ונסתלקו, ועתה חוזרים להכנס, כפי סדר המדרגות, כל מדרגה ביום שלה, על ידי מצות ספירת העומר, בחמשים יום שבין פסח לעצרת, ונודע כי אין הכתר נמנה ואינו נכנס במספר הי"ס, רק מן החכמה ולמטה, והנה כאשר נספור ונמנה ז' ספירות, שיש מן החכמה דז"א, והם כתב"ד חג"ת, ושם הוא מקום התחלת בנין הנוק' מלכות מאחורי הת"ת כנודע, ועמה הם ז' ספירות, וכנגדם אנו סופרים ז' שבועות אלו, לפי שאי אפשר שיודווגו ז"ן עד היות ז' ספירות אלו בנויים ומתוקנים, ואז תהיה היא ראויה אל הזווג, ולהיות כי כל אחת מאלו הו' כלולה מכולם, לכן לא הספיק ז' ימים, אלא שבעה שבועות, כל שבוע כלול מזו ימים כו' עכ"ל.

אמנם צ"ל, מה בחי' מוחין נמשכין על ידי מנין השבועות, כי מה שנתבאר בשער הכוונות, הוא כוונות מנין הימים, אבל כוונות מספר מצות ספירת השבועות לא נתבאר, כמו שמצוה לממני יומי, כך מצוה לממני שבועי, ועיין לקמן.

כתב הרב ז"ל בדרוש ב' דעומר וז"ל, שאחר יום א' של פסח, מסתלקים כל המוחין כו', ואח"כ אנו ממשיכים אותם לאט לאט, בסדר השבועות, בסדר הימים, בז' בחי' דכתב"ד חג"ת דז"א, וקיבל בזה ב' פירושים מהרב ז"ל, והם או שמתפשטים בכתב"ד חג"ת דחכמה בשבוע א', ובכתב"ד חג"ת דבינה בשבוע ב' כו', עד שבשבוע ז' מתפשטים בכתב"ד חג"ת דמלכות דז"א, נמצא שכפי ערך זה ליל א' בחכמה דחכמה, ליל ב' בבינה דחכמה כו', עד שבליל ז' במלכות דחכמה, ועד"ו תקיש בשאר השבועות.

הפי' הב' הוא, שמתפשטים המוחין בשבוע א' בחכמה דז"פ דכתב"ד חג"ת, דהיינו ליל א' חכמה דחכמה, ליל ב' חכמה דבינה, עד ליל ז' בחכמה דמלכות, ועד"ו בשבוע ב' בבינה דז"פ דכתב"ד חג"ת, עד שבשבוע ז' הוא במלכות דז"פ דכתב"ד חג"ת, ליל א' במלכות דחכמה, ליל ב' במלכות דבינה, כו' עד שבליל ז'

חגת"ם דמעיכרא. הרי כי בכל פירוש כלולים הב' פירושים, והם הפכיים זה מזה, ולכן כתב שהפירוש הא' עיקר.

וכעד"ז יובן ג"כ, ענין התפשטות החסדים בז' שבועות, וכן התפשטות החסדים בז' ימי החג, שביאר הרב ב' דרכים אלו. אם התפשטות החסדים הוא, שהחסד הא' מתפשט בחג"ת נהי"ם דחסד בשבוע א', וכן בנענועים דיום א', או שמתפשט החסד הא' בז' חסדים שבז"ק, דהיינו בחסד דחסד ובחסד דגבורה עד החסד שבמלכות, בשבוע א'. וכן ביום א' דחג. והסכים בזה לדרך הב', שהרי צריך ליתן חלק מכל החסדים, ליסוד ומלכות, ואם היה החסד הא' מתפשט בחג"ת נהי"ם דחסד, שהוא זרוע ימין, לא היה קישור וחבור לחסדים זה בזה, ולא היו נוטלים יסוד ומלכות חלק מה"ח הכוללים.

והנה כל המקובלים הראשונים, בין בעומר ובין בחג, תפסו הדרך הא' שדחה הרב ז"ל, כי כן סדרו ביום א' חסד דחסד, ביום ב' גבורה דחסד כו', עד שביום ז' מלכות דחסד, והוא הדרך שדחה הרב ז"ל. ולכן רבינו הרב שר שלום זצוק"ל הגיה, וסידר חסד דגבורה, עד שביום ז' חסד דמלכות, ולדידי חזי לי, כי כולם נתכוונו לדעת א', כי כפי מ"ש למעלה, ענין התכללות והתקשרות הי"ס זה בזה בענין העובי והאורך, שנתחלפו ממה שהיה, למה שהוא עתה אחר התיקון, דהיינו שבספירת החסד, שהוא זרוע ימין, היה בו חג"ת נהי"ם בעובי, מלבישים זה לזה, דהיינו חסד דחסד בפנים לכולם, ועליו מלביש גבורה דחסד כו', עד מלכות דחסד מלבישת ליסוד דחסד, וכולם זרוע ימין. וכן חג"ת נהי"ם דגבורה, מלבישים זה לזה בעובי, וכולם עומדים בזרוע שמאל. עד חג"ת נהי"ם דמלכות, מלבישים זה לזה בעובי, וכלם עטרת היסוד. ובעת התיקון, אותם חג"ת נהי"ם דחסד, נתפשטו בבחי' פרצוף, ונעשו באורך ז"ת דפרצוף החסד, דהיינו חסד דחסד נשאר במקומו, והגבורה דחסד הלכה לשמאל, ונעשה ממנה זרוע שמאל דפרצוף החסד, ות"ת שבחסד נתפשט בקו האמצעי, ונעשה ממנה גופא, עמודא דאמצעיתא, דפרצוף החסד. וכעד"ז בכולם, עד שהמלכות שבחסד

בעובי לכתר דחכמה, די"ס דמוח חכמה, שהוא מוח ימין דכללות הי"ס כו'. וכעד"ז בבינה שבכתר כו', עד המלכות שבכתר באורך, שהוא עטרת יסוד דפרצוף הכתר של עתה, הוא משמש בעובי לכתר די"ס דמלכות בעובי, שהם י"ס דעטרת היסוד. וכעד"ז הי"ס דחכמה של עתה, שהם מוח ימין דכללות הי"ס, שהם מלבישים זה לזה בעובי, והם משמשים באורך לחכמות שהוא מוח ימין דכל הי"ס. וכעד"ז הי"ס דפרצוף החכמה, המלביש באורך לפרצוף הכתר, שנעשה מהחכמות דכל הי"ס שהיו בעובי, ונעשה מהם י"ס דחכמה באורך, והם משמשים בעובי לחכמות דכל הי"ס, כי הכתר שבחכמה דאורך, משמש לחכמה דכתר בעובי, שהם הי"ס דגלגלתא, והחכמה של החכמה היא שנשאר מחלקה, עד המלכות שבחכמה, שהיא עטרת היסוד דפרצוף חכמה דאורך, הוא משמש בעובי לחכמה די"ס דמלכות, שהם הי"ס דפרצוף היסוד כמבואר ומפורש בהקדמה בארך וברחב בכללות ובפרטות, ובפרטי פרטות, בראיות הנכונים למבין, תן לחכם ויחכם.

נמצא עתה, שכפי הפירוש הא', שמתפשטין המוחין בשבוע א', בחב"ד חגת"ם די"ס דפרצוף חכמה, הנק' מוח ימין, שהם מלבישים עתה בעובי זה לזה, והן הם החכמה דחב"ד חגת"ם שהיו באורך. וכפי הפירוש הב', שמתפשטים המוחין בשבוע א', בחכמה דחב"ד חגת"ם באורך, שהם הם חב"ד חגת"ם דחכמה, שהיו בעובי. נמצא שכל פירוש כלול מהב' פירושים, שכפי הפירוש הא' שמתפשטים בחב"ד חגת"ם דחכמה שהם עתה בעובי, מלבישים זה לזה, וכולם מוח ימין, הן הם החכמה דחב"ד חגת"ם שהיו באורך. וכפי הפירוש הב' שמתפשטין המוחין בשבוע א', לחכמות דחב"ד חגת"ם של עתה באורך, הן הן החב"ד חגת"ם דחכמה, שהיו בעובי. נמצא שבכל הב' פירושים, יש בו ב' הבחי', של עובי ואורך, דהיינו חב"ד חגת"ם דחכמה, וחכמות דחב"ד חגת"ם, דהיינו שלפי הפירוש הא', הוא שבשבוע א' בחב"ד חגת"ם של עתה, שהיו חכמות דחב"ד חגת"ם מעיקרא. ולפי הפירוש הב' הוא, שבשבוע א' בחכמות של חב"ד חגת"ם הכוללים של עתה, שהיו חב"ד

שהם בעובי מלבישים זל"ז, והם מתפשטים לחסדים דו"ק באורך, ובין אם נאמר שהחסד הא' מתפשט בשבוע א' בו"ק דפרצוף החסד, המתפשטים עתה באורך, ומשמישים לחסדים דחג"ת נהי"ם בעובי. והם הם החג"ת נהי"ם דחסד זרוע ימין דמעיקרא. ולכן המקובלים הראשונים, שכתבו גבורה דחסד, ות"ת דחסד כו', עד המלכות דחסד בשבוע א', הוא כד' שנבין שהחסד הא' מתפשט בו"ק דפרצוף החסד של עתה, המתפשטים באורך בכל הו"ק, שאם נאמר חסד דגבורה, חסד דת"ת, היה ס"ד שהם חג"ת נהי"ם דזרוע ימין של עתה, שהם משמישים לחסדים דחג"ת נהי"ם באורך, ולכן בחרו לומר כן. ורבינו ש"ש זצוק"ל, ס"ל להפך, שאם נאמר גבורה דחסד על מלכות דחסד בשבוע א', היה במשמע שהוא בחג"ת נהי"ם של זרוע ימין של עתה, לכן יותר טוב לומר חסד דגבורה כו', שמשמע יותר שהוא חסד דגבורה שהוא עתה בזרוע שמאל.

באופן שאין מחלוקת ביניהם, וכולם נתכוונו לדעת א', ומשמעות דורשין איכא בינייהו, והעיקר הוא שצריך לכיין בכל לילה, בענין ההוי"ת המנוקדות, שאלו הוי"ת המנוקדות הם בחי' החסדים, שהוא הנשמה הפנימית, המתלבשת בכלים דכל א' מו"ק דז"א, דהיינו שצריך לכיין בלילה הראשונה שמתפשט המלכות דחסד הא', בג' כלי חסד דז"א הידועים. וכן המלכות דגבורה הא', בג' כלי חסד דנוק' הידועים. ובליל ב' שמתפשט היסוד דחסד הא', ודגבורה הא', בכלים דחסד דזו"ן כנו"ל, ונדיחין המלכיות דחו"ג לג' כלי הגבורה דזו"ן, שהיא בג"ה דחג"ת דז"ת דפרצוף חסד דזו"ן, והיא עתה גבורה דפרצוף החסד דאורך, שמשמשת לחסד דגבורה בעובי, ואלו היינו מכוונים בגבורה דחסד, שהוא בזרוע ימין, היה צריך לכיין בכל הלילות דשבוע ז' ב' הוי"ת דניקוד סגול, והכלים ג' כלי חסד דזו"ן. עכ"מ בסודר של העומר של הרב ח"ר אליעזר חזן זלה"ה).

עוד כתב שם וז"ל, עוד יש כוונה אחרת וגם היא אמיתית, והענין הוא, כי הנה בכל

נתפשטה ונעשה ממנה עטרת דיסוד דפרצוף החסד. הרי שחג"ת נהי"ם דחסד שהיו כולם מלבישים זל"ז בעובי, נתפשטו באורך, ונעשו ממנה באורך ז"ת דפרצוף החסד. וכן ז"ת דפרצוף דגבורה, שהיו כולם בזרוע שמאל, מלבישים זל"ז בעובי, נתפשטו באורך, ונעשו ז"ת דפרצוף הגבורה, והלבישו לז"ת דפרצוף החסד, עד הז"ת שבמלכות, שהיו מלבישים זל"ז בעובי, וכולם עטרת היסוד, נתפשטו והיו באורך, ונעשו פרצוף דז"ת, כנוכר בז"ת דפרצוף החסד, והלבישו לז"ת דפרצוף היסוד. הרי כי חג"ת נהי"ם דחסד דמעיקרא, שהיו כולם לזרוע ימין, נתפשטו באורך, ונעשו ז"ק דפרצוף החסד והם משמישים עתה בעובי לחסדים דכלהו, כי הגבורה שבחסד דמעיקרא, היא משמשת לחסד שבגבורה של עתה, וכן בכלם. נמצא כי החג"ת נהי"ם של החסד, שהוא זרוע ימין של עתה, הם מהחסדים דכל הו"ק, שהיו מתפשטים באורך, ועתה נתקבצו בעובי, והם משמישים לחג"ת נהי"ם דחסד, והם משמישים באורך לחסדים דחג"ת נהי"ם. וכן חג"ת נהי"ם דפרצוף חסד, המתפשטים עתה באורך, שהם החג"ת נהי"ם דזרוע ימין דמעיקרא, והם משמישים עתה בעובי לחסדים דחג"ת נהי"ם של עתה. וכעד"ן בחג"ת נהי"ם דגבורה, שהם זרוע שמאל של עתה, שנעשו מהגבורות של ז"ק דמעיקרא שהיו באורך, ונתקבצו עתה כולם בזרוע שמאל, מלבישים זל"ז בעובי. וחג"ת נהי"ם דגבורה, דמעיקרא, שהיו עומדים בעובי כולם בזרוע שמאל, נתפשטו באורך, ונעשו ממנו ז"ק דפרצוף הגבורה, מלבישים לז"ק דפרצוף החסד, והם משמישים בעובי לגבורות של הו"ק באורך. עד הז"ת דמלכות, שהם חג"ת נהי"ם דמלכות, שהם עטרת היסוד של עתה, שנעשו מהמלכיות של הו"ק דמעיקרא באורך, ונעשו עתה חג"ה נהי"ם דמלכות בעובי. וכולם מלבישים זל"ז בעטרת היסוד וחג"ת נהי"ם דמלכות בעובי דמעיקרא, נעשו עתה באורך חג"ת נהי"ם דפרצוף מלכות, והם משמישים בעובי למלכיות דחג"ת נהי"ם דאורך.

נמצא, שבין אם נאמר שהחסד הא' מתפשט בשבוע א', בחג"ת נהי"ם דזרוע ימין של עתה,

ונתלבשו זב"ז, כל כללות החמשה פרצופים הכוללים דאבי"ע דז"א דאצילות, ע"ד הנזכר. וכל זה אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה בכללות ובפרטות, כל כללות ה' פרצופים: עתיק, וא"א, ואו"א, וזו"ן דאצילות, ע"ד הנזכר. וכל זה, אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זה בזה, בכללות ובפרטות כל כללות חמשה פרצופים דאדם קדמון ואבי"ע, בכללות ובפרטות ע"ד הנזכר. וכנזכר כל זה בכמה מקומות, ובפרט בפ"ה משעד עשירי שער התיקון, ובשער פרקי הצלם, ובפרט בפדק י"ב משער מ"ב שער דרושי אבי"ע, המתחיל ו) בענין האודות שאנו אומרים ששרשם נשאר למעלה כו' ע"ש, באופן שהי"ס דכל פרצוף, הם כל ספירה כלולה מכל אבי"ע, כנזכר בדרוש ששי משער פרצוף זו"ן ע"ש.

נחזור לענין, כי מ"ש הרב ז"ל בענין העומר, כי בשבעה שבועות נתקנים חב"ד חגת"ם דז"א, וכתב עוד כי השבעה שבועות, הם כנגד כל מוח, וכל מדה, משבעה ספירות חב"ד חגת"ם הנזכר, אינם אלא הו' פרצופים הפנימים, מ' פרצופי די"ס דז"א הנז"ל, השוים בקומתם באורך, ולא הו' ספירות חב"ד חגת"ם דכל ה' פרצופים די"ס בעובי, באופן, שצריך לכוין סדר כונת העומר דכל לילה, מחמשים לילות דימי העומר הנזכר בשער הכוונות. לכל פרצוף משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם הנז"ל, נמצא שבהשתלם ימי העומר, נשלם להתקן חב"ד חגת"ם, דכל א' משבעה פרצופי חב"ד חגת"ם דז"א, ונשאר להתקן נה"י דכל פרצוף משבעה פרצופים הנז', ושלשה פרצופי נה"י החיצונים השוים בקומתם, תשלום עשרה פרצופים די"ס דז"א, ואלו נתקנים ומתפשטים המוחין בהם, בליל שבועות, כי הם סוד לוחות האבנים. וכל זה בפרצוף השלישי הכולל, הנקרא בינה, הנתקן ע"י ישו"ת, הנק' בינה, בקטנות וגדלות א', וכן הוא בפרצוף הרביעי הכולל, הנקרא חכמה, הנתקן בקטנות וגדלות שניים.

מוח ומוח יש ז' בחי', וכן בכל מדה ומדה יש שבעה בחי', וכנגדם הם הו' שבועות כו' עכ"ל. הנה מבואר מזה, שצריך לכוין כוונת העומר דכל לילה מחמשים לילות, בכל ספירה וספירה מחב"ד חגת"ם הנזכר, בהשואה אחת, כגון ליל ראשון דשבוע א', יכוין להמשיך גדלות א' די"ס, לחכמה דחכמה, דכל אחת מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א. בליל שני, גדלות דתבונה, לבינה דחכמה, דכל א' מז' ספירות חב"ד חגת"ם דז"א. וכן על דרך זה, בכל לילה, באופן שבשבוע א', נגמר להתקן חכמה דכל אחת, והם הם חכמה דז"א כלולה מז'. והענין הוא, כי העשר ספירות דז"א, וכן דכל פרצוף, כל ספירה כלולה מי"ס, והם עשרה פרצופים שוים בקומתם באורך וברוחב, מלבישים זה את זה בשה, וכל אחד כלול מכולם, ר"ל כי פרצוף הכתר דז"א, ה' ספירות שבו, נעשו מעשרה כתרים דעשרה פרצופיו, ואין בו מעצמותו, כי אם הכתר שבו, והוא משמש לכתר שבו, וחכמה שבו מכתר דחכמה, ובינה שבו מכתר דבינה, וכן עד תשלום עשר ספירות שבו ע"ד הנז'. והעשר ספירות שהיו לו, נעשו כתרים לכל עשרה פרצופיו, וכן ער"ז פרצוף החכמה, כי כתר שבו נעשה מחכמה דכתר, וחכמה שבו מעצמותו, ובינה שבו מחכמה דבינה, וחסד שבו מחכמה דחסד, וכן כל ספירה עד תשלום עשר ספירותיו והעשר ספירות שהיו לו, נעשו חכמות לכל העשרה פרצופים. וכן פרצוף הבינה, נעשה מבינות דכל העשרה פרצופים, ואין בו מעצמותו דק הבינה. והי"ס שהיו לו, נעשו בינות לכל העשרה פרצופים. וכן ער"ז כל העשרה פרצופים. וכל זה בכללות, וכן היה בפרטי פרטות, כי פרצוף הפנימי, נפרט לעשרה אלפים רבבות, ופרצוף אמצעי לששה אלפים רבבות. ופרצוף חיצון, לאלף רבוא. וכולם היו ע"ד הנזכר. וכ"ז היה, אחר שנפרטו ונכללו ונתלבשו זב"ז, כל כללות ה' פרצופים הכוללים דז"א דאצילות, ע"ד הנזכר. וכ"ז אחר שנפרטו ונכללו

הגהות ומראת מקומות

(ק) עיין בספר בית שער לכוננות דף ע"א ד"ה בענין האורות כל ההמשך. ועיין לעיל בהקדמת רחובות הנהר דף י"ט בהגהות ופ"ם אות ק'.

וחכמה וכתר הכוללים דו"ן, והם המוחין דחיה, אבי"ע דאצילות, דכל אותם הבחי'. ועיין לקמן, שמלשון הרב בע"ח נראה, שאין לכיון רק ממלת באהבה דעמידה. (אמנם סדר המשכת המוחין הנזכר, הסדר היותר נכון הוא, לכיון להמשיך קטנות א' בישראל, נרנח"י דנ"ר דנשמה דמ"ה וב"ן דישו"ת, ור"ק דגדלות דתבונה. נ"ר דנרנח"י דנח"י דנשמה דב"ן, באחד. ואח"כ תשלום הגדלות דתבונה, וכל המוחין דיש"ס. בעמידה דלחש, דוגמת לחש דשחרית דחול, שבה נמשכים מוחין דנשמה דבינה דישו"ת. ואח"ך בחזרה דשחרית, יכוין להמשיך מוחין דקטנות וגדלות שני דאו"א עילאין, נרנח"י דנרנח"י דמ"ה וב"ן דחיה, דוגמת החזרה דשחרית דחול, שבה נמשכים מוחין דחיה מחכמה דישו"ת. ואח"כ בלחש דמוסף, מוחין דמוחא סתימאה, חכמה. ובחזרה, מוחין דגולגולתא כתר, ובכל תפלה דלחש וחזרה, יכוין לזווג את הזו"ן, ובכל תפילה בעת הנסירה, יכוין לנסור גם את הזו"ן דאחור).

ובסעודה דיום שבעות, יכוין להמשיך המוחין דאחור ופנים דפנים דחיצוניות, אשר כבר נמשכו המוחין דאחור באחור דכל הבחינות הנז"ל לחיצוניות דזו"ן, ע"י מנחת שעורים. ועתה יכוין המוחין דפב"פ, ולזווג, דוגמת מה שנעשה בתפלות. ולהמשיך טיפת חמשה חסדים ונמשך ע"י שתי הלחם דחטים, כי חט"ה גימט' ב"ך אתוון, סוד ה"ח כנודע.

ואין תימא, איך נמשכים מוחין דאחור דבחינות עליונות, קודם שתשתלם בחי' התחתונה בפנים בפנים, כי כן הוא הסדר האמיתי, שכיון שאנו צריכים להמשיך כל הבחינות שנכנסו בליל פסח אחור ופנים, הרי הם מדרגה אחת, שצריך להמשיך בתחילת בחי' האחור, ואח"כ בחי' הפנים כנודע. וכנזכר בפ"ח משער המוחין. ובסוף פ"ד משער הצלם, ובכמה מקומות.

כתב עוד הרב ז"ל בענין הטבילה וז"ל, ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, תוספת ביאור בענין הזה, כי הנה כבר נתבאר אצלינו, כי הכתר דז"א, והכתר דנוקביה, תמיד נעשים ברגע אחד כו'. הכתר הזה האמור. הוא הכתר

ע"י או"א עילאין, הנקרא חכמה. וזה מוכרח, כי בזה יובן היטב, יען כל פרצוף מו' הפרצופים הנז', כולל ג' קוים ימין ושמאל ואמצע, כוללים דחב"ד ודחג"ת, כנגד כל הז' שבועות, שכל שבוע כנגד קו אחד, משא"כ אם היו בעובי, וד"ל.

והנה בדרוש חג השבועות בשער הכונות, כתב הרב ז"ל, כי בשבעה שבועות, כבר נתפשטו המוחין בחב"ד חג"ת, וגם במלכות הדבוקה עמו אחור באחור, ועתה בחג השבועות, נתפשטו גם בנו"ה, וה"ס לוחות האבנים שניתנו ביום שבעות, כנזכר בנוהר, דתרין לוחין אינון נר"ה כו'. גם יש ענין אחר, והוא שבתג השבועות, עולה הז"א עד דיקנא קדישא דא"א, ולוקח כל קומת א"א, ונעשה כמוהו כו'. ואמנם זה הכתר הנמשך לז"א, הוא מתחיל להכנס בז"א, מתחלת ליל שבעות, ונגמר באשמורת הבוקר, והוא נמשך ע"י עסק התורה שלומדים בלילה הזו. נמצא שצריך לכיון ע"י עסק התורה להמשיך לפרצוף כתר דז"א מוחין, ממוחא סתימאה, ומאורא, ומגולגולתא דא"א.

והנה נודע, כי אין הכתר נמשך ובא, עד שיתלם להתקן כל הגוף כנודע, ואם כן צריך לכיון להמשיך בתחלה, תשלום התפשטות המוחין דקטנות וגדלות ראשון ושני, לנה"י הפרטיים, דחב"ד וחג"ת דפרצופי בינה וחכמה הכוללים דזו"ן, ולהמשיך מוחין שלמים דקטנות וגדלות א' וב', לפרצופי נה"י הכוללים, תשלום העשר פרצופים, ד"ס דפרצופי בינה וחכמה הכוללים דזו"ן, ואח"כ להמשיך המוחין מתלת רישין דא"א, הכל ע"י לימוד הכ"ד ספרים, להמשיך המוחין לכ"ד פרצופי נה"י, דמ"ה ודב"ן דחכמה ודבינה, שלשה פסוקים מכל ספר, כנגד ח"ן בג"ה דת"י דכל נה"י תורה כנגד ת"ת, שהוא כתר דנה"י דכלם. נביאים, לנו"ה דכלם. כתובים, ליסודות דכולם. וכל זה שנמשך במ"ט ימים עד אשמורת הבוקר דשבועות, הוא המוחין דאחור באחור, ולכן לא יש זיווג בכל אלו הימים. ואפילו בליל שבעות עד היום. ואח"ך ע"י תפילת שחרית ומוסף, יכוין להמשיך מוחין דאחור ופנים דפנים, דישו"ת ואו"א עילאין, ותלת רישין דא"א, לג' פרצופי בינה

נחלק לימים, אלא שצריך לכוין כי כל ספירה מי"ס דבינה הכוללים דז"א, או דחכמה הכוללת דז"א, כל ספירה מאותם הי"ס הפרטיות, כלולה מעשר פרצופים גדולים שלמים, מלבישים זה לזה בשה, כל פרצוף כולל מוחין דקטנות וגדלות, ובזה נבין, ענין כונת המשכת הצלם דמוחין, הנמשכים ע"י הברכה דכל לילה מג' שבועות האחרונות, שהם מוחין שלמים, בכל הט' נקודות, לפדצופי חג"ת הכוללים, ואינו התפשטות מוחין דחג"ת, מן המוחין דחב"ד, שנתפשטו בד' שבועות הראשונות בחב"ד, אלא מוחין שלמים, כי כל הלילות שוים במציאותם, כי החו"ב והחו"ג שנמשכו בד' שבועות הראשונות, הם לפרצופי עתיק ונוק', וא"א ונוקבה, דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים.

ובג' שבועות אחרונות, הם לא"א וישראל סבא ותבונה דבינה, ודחכמה דזו"ן הכוללים, ונשאר נה"י, שהם זו"ן ועקב ורחל דבינה ודחכמה דזו"ן הכוללים לליל שבועות.

באופן, כי בד' שבועות הראשונות נתפשטו המוחין בחב"ד, שהם פרצופי עתיק ונוק' וא"א ונוקבה, ונתפשטו בהם המוחין עד למטה בנה"י שלהם, ונגמרו להתקן בבחי' האחוריים שלהם, שהוא החיצוניות שלהם ובשלשה שבועות האחרונות, נמשכו ונתפשטו המוחין לחג"ת, שהם פרצופי או"א וישסו"ת, עד למטה בנה"י שלהם, והמשכת המוחין האלו לחג"ת, היה ע"י הפרצופים ההם דחב"ד, שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק'

ובזה יבא הכל על נכון, כי הם חג"ת שתחת החב"ד, והם פרצופים כוללים, שצריכים מוחין שלמים, בכל הט' נקודות, בכל המוחין דקטנות וגדלות א' וב', וצריך ברכה בכל לילה, להמשיך צלם דמוחין שלמים, מבירורים חדשים, הנתקנים ע"י הפרצופים העליונים ההם, שכבר נתקנו, שהם עתיק ונוק' וא"א ונוק', ונשאר שלשה פרצופי נה"י דחב"ד, וג' פרצופי נה"י דחג"ת וג' פרצופי נה"י הכוללים דבינה ודחכמה דז"א, לליל שבועות. גם זה הנו"ל, אפשר כי

הפרטי דכל פרצוף דחב"ד הכוללים דז"א, שכבר נתפשטו בהם המוחין במ"ט ימי העומר, וע"י לימוד התורה דליל שבועות, הנה הענין הנה מפורש היטב בע"ח בכמה מקומות, והוא ענין נה"י החדשים, החונים על רישא דז"א, ומתפשטים מאחוריו, ומגיעים עד רישא דנוקביה ומשמש לכתר לשניהם. וכתב על זה הרב ז"ל בסוף פ"ה משער כ"ה, ובכמה מקומות, וז"ל, ודע כי זה שאמרנו שרחל אינה לוקחת רק סיום החיזורתי, זהו עתה בהיותה באחוריו, כי אחרי שתגדל כו', ע"ש שכתב שכל אלו המוחין הם המוחין דאחור, ואח"כ באים המוחין דפב"פ, ונגדלת כמוהו בכתר א' שוה לשניהם. ומזה נראה ג"כ, שאין לכוין בתפילות דיום שבועות, רק ממלת באהבה דעמידה ואילך.

והנה נודע, כי הנו"ל שצריכים שבכל י"ס דכל פרצוף, הם באופן זה: כי המ"ב אתוון, הם בי"ס ההם באופן זה, כי בט"ס תחתונות שמחכמה עד המלכות, הם המ"א אותיות, והם המ"ט שצרים. ושער המ"ב הוא בכתר, והוא שער החמשים. וכל ספירה מט' ספירות הנו"ל, כלולה ממ"א שצרים, אבל הכתר, שהוא שער המ"ב, שהוא שער הנו", הוא כולל את כולם, ויש בו לברו נ' שצרים, והוא כולל ט"פ מ"א (ר) תדע, כי מ"ב שבבינה, הוא ז' שמות, שיש בהם מ"ב אותיות, ועם השבעה כוללים דז' השמות, הם מ"ט שצרים, ויש שער החמשים הכולל כל המ"ט, והוא הכתר עליון, והוא שער החמשים, לט"ס שתחתיו, ויש בו לברו חמשים שצרים, כי כל ספירה מט"ס שבו, כלולה ממ"ט.

והנה השבעה כוללים דשבעה השמות, הנמשכים ומתפשטים בכל ליל שביעי, דכל שבוע משבעה שבועות, שעמו נשלם לשבוע א', והוא מצות ספירת השבועות, המשכת והתפשטות המוחין, דט' פעמים מ"א שבט"ס שבכתד, המתפשטים בט"ס מ"א שבט"ס התחתונות שתחתיו, והוא ע"ד סדר המשכת והתפשטות המוחין דאותו שבוע ממש, וגם הוא

חגהות ומראה מקומות

(ר) עיין ע"ח שער א"א כרך י"ג ושער הזווגים פרק ב'.

הוא עדין, כי בשבוע א' נמשכים המוחין, לחח"ן דחכמות דכל פרצוף, משבעה פרצופים חב"ד חג"ת הכוללים הנו"ל דבינה הכולל, או דחכמה הכולל, באופן כי בשבוע א', נתקן חח"ן דפרצוף חב"ד, דכל הו' פרצופים חב"ד חגת"ם הכולליים דבינה ודחכמה. ובשבוע הב', בג"ה דחב"ד דכולם. ובשבעה ג' וד' דת"י דחב"ד דכולם. ובשבוע ה', חח"ן דפרצופי חג"ת, דכל הו' פרצופים הנו"ל. ובשבוע הו', בג"ה שלהם. ובשבוע הז' דת"י שלהם.

ועיי לימוד דליל שבועות, להמשיך המוחין דקטנות וגדלות, מנה"י הכוללים דאו"א, לחח"ן בג"ה דת"י דנה"י הכוללים דחכמה דזו"ן. ומנה"י הכוללים דישסו"ת, לנה"י הכוללים דבינה דזו"ן. ולהמשיך התפשטות המוחין, שהם חיריק וקיבוץ ושורק, מחג"ת דז' הפרצופים הכוללים דחב"ד חגת"ם הנו"ל, לנה"י הפרטים שלהם. ואפשר שע"י העומר, נבנו ונתקנו אלו השבעה פרצופים חב"ד חגת"ם, שהם ע"י עתיק ונוק' וא"א ונוק' ואו"א וישסו"ת לגמרי, ונתפשטו בהם המוחין עד למטה, ולא נשאר לתקן כי אם הנה"י הכוללים דבינה ודחכמה ע"י הלימוד.

סדר כוונת ראש השנה

בערבית, ומוסף, ובמנחה, וחזרת שחרית. לא יכוין הרי"ן ערבית ומנחה. באהבה מסידה, וצלם דאבא מקיף לז"א, וצלם דאמא להכניסו ללאה, וכתר דרחל זכרנו. אחר זכרנו יכוין לסלק צלם דאמא מתוך הנוקביה, ולהעלותה עם צלם דאבא עם נשמתו, למ"ן דאמא, ולזווגם אה"יה הוי"ה, ולהחזירם בז"א.

בשתי כריעות וזקיפות, להעלות ולזקוף הג' אל הרמוזים בתיבת מגן. שחרית, אמת ויציב: לאה ורחל דבריאה. תהלות: לנסוד לאה וכתר דרחל. הגדול הגבור: פרקין תתאין דנ"ה דאימא, לחח"ן בג"ה דפרצוף נה"י, דפרצוף (כתר דז"א ביום ראשון) (יום ב' דחכמה) (יום ג' דבינה) (יום ד' דדעת) (יום ה' דחסד כו') (עד יום ט' הוד יסוד מלכות) אל עליון, כתר דבחי' היום. חסדים: ב' חסדים לחח"ן ובג"ה דבחינת היום. טובים: חו"ב דיעקב ורחל דבחי' היום. קונה הכל: יכוין דחית הקטנות, ותיקון יסוד ז"א, דבחי' היום. ויכוין להמשיך פרקין תתאין דנה"י דאבא, לחח"ן בג"ה דהיום. להמשיך כוללות ה"ח וה"ג ליסוד דהיום. דעת דיעקב ורחל דבחי' היום. וזוכר חסדי אבות ומביא גואל למען שמו: חג"ת נה"י דבחינת היום. באהבה: מסתלקים מוחין דז"א, וצלם

גם ע"י לימוד דליל שבועות, להמשיך מוחין שלמים דנרנח"י דיחידה מא"א, לחח"ן בג"ה דת"י, דה' פרצופי הכתר דזו"ן. וע"י הטבילה, להעלות הכפל דחסד דת"ת, דכל העשרה פרצופים הכוללים דבינה ודחכמה ודכתר לכתרים דכתדים שלהם, ולהמשיך להם המוחין, מכתרים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, והוא שער המ"ב דכתר, שהוא שער הנ', הכולל חמשים שערים, והוא תשלום התפשטות הנה"י החדשים והוא שורש הרי' מוחין שבכתר. וצ"ל, אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין, שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילה העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן כידוע. ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה אחר הכתרים. או אפשר לומר, שנמשכים בקרבנות, ובנשמת, ע"ד המשכת מ' דצלם בשבת, וכל זה הוא במוחין דאב"א, ואח"כ בעמידה דלחש דשחרית, יכוין במלת באהבה, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף

הוא עדין, כי בשבוע א' נמשכים המוחין, לחח"ן דחכמות דכל פרצוף, משבעה פרצופים חב"ד חג"ת הכוללים הנו"ל דבינה הכולל, או דחכמה הכולל, באופן כי בשבוע א', נתקן חח"ן דפרצוף חב"ד, דכל הו' פרצופים חב"ד חגת"ם הכולליים דבינה ודחכמה. ובשבוע הב', בג"ה דחב"ד דכולם. ובשבעה ג' וד' דת"י דחב"ד דכולם. ובשבוע ה', חח"ן דפרצופי חג"ת, דכל הו' פרצופים הנו"ל. ובשבוע הו', בג"ה שלהם. ובשבוע הז' דת"י שלהם.

גם ע"י לימוד דליל שבועות, להמשיך מוחין שלמים דנרנח"י דיחידה מא"א, לחח"ן בג"ה דת"י, דה' פרצופי הכתר דזו"ן. וע"י הטבילה, להעלות הכפל דחסד דת"ת, דכל העשרה פרצופים הכוללים דבינה ודחכמה ודכתר לכתרים דכתדים שלהם, ולהמשיך להם המוחין, מכתרים דישסו"ת ודאו"א ודא"א, והוא שער המ"ב דכתר, שהוא שער הנ', הכולל חמשים שערים, והוא תשלום התפשטות הנה"י החדשים והוא שורש הרי' מוחין שבכתר. וצ"ל, אימתי נמשכים ומתפשטים הל"מ הכוללים דצלמי המוחין, שנמשכו ונתפשטו בזו"ן בתחילה העומר ועד עתה, כי עתה הוא זמן המשכתם, אחרי ביאת הכתרים דזו"ן כידוע. ואפשר שצריך להמשיך אותם בטבילה אחר הכתרים. או אפשר לומר, שנמשכים בקרבנות, ובנשמת, ע"ד המשכת מ' דצלם בשבת, וכל זה הוא במוחין דאב"א, ואח"כ בעמידה דלחש דשחרית, יכוין במלת באהבה, לסלק המוחין דישסו"ת מפרצוף

תיקון אבי"ע דגבורה, ר"ל בינות דגבורות דו"ק דז"א דישסו"ת, אמנם כל תפילות הוא בפרטות גבורה אחת, מאבי"ע.

בתפילות ערבית דר"ה דליל ראשון, הוא בספירת הגבורה דו"ק דנוק' דז"א דכל אבי"ע. והמשכת המוחין דק"ש ודעמידה, הוא מבינות דישסו"ת, מפרטות גבורה דו"ק דנוק' דז"א שלהם, וכן המשכת הטיפה מחיצוניות א"א. הוא מזה הגבורה דו"ק דנוק' דז"א שלו, וכן כל הפרטים, עסקנו בזאת הגבורה דנוקבא דז"א שלהם. ודע דנראה דצריך לכוין כל הרי"ו דשחרית, וסדר בנין לאה ורחל, אופן בנין יתבאר לקמן בתפילת שחרית, וממנו תקח לתפילת ערבית, כנודע לנו שהכל שוה, אלא שתפילת ערבית הוא בכלי החיצון, ותפילת שחרית בפנימי.

תפילת שחרית בלחש, כל פרטיה והמשכת המוחין מבינות דישסו"ת, והמשכת הטיפה מחיצוניות עתיק, הוא בגבורה דו"ק דז"א של כל הבחי', ר"ל בינות דגבורה דו"ק דז"א דיש"ס ותבונה, וסדר בנין לאה ורחל הוא באופן זה, וקודם כל צריך שתדע, דלאה ורחל אשר אנו עסוקים בעמידה ונסירתן, הן לאה ורחל היוצאים כנגד נה"י דבחי' המוחין, שנכנסו באלהי אברהם, גם דישסו"ת, ובנה"י זה, יש בו ט' פרצופים באורך, מתלבשים זב"ו, ואין קומתם שוה, וכל א' צריך שישתלם משלשה כלים בעובי, חיצון אמצעי ופנימי, ובאלהי אברהם נשלמו ליכנס בז"א החיצון והאמצעי של כל הט' פרצופים, אך הפנימי לא נמשך, ובמשך האל הגדול כו', נותן הז"א על ידו ללאה, שכנגד חב"ד וחג"ת של הנה"י, המלכיות של כלי החיצון, דששה פרצופים העליונים. ובשאר התיבות השייכי לרחל כנודע, נותן הז"א ע"י לרחל, המלכיות של כלי החיצון דג' הפרצופים התחתונים, ומתפשטים לכל ספירותיהם לגמרי, והיה להם לכלי החיצון דעיבור. ובאהבה ע"י מסירת נפש, מסתלקים המוחין מז"א, והכמות וחסדים נשארים למקיף, ונה"י דתבונה חלק

דאבא עומד למקיף על ראש ז"א, וצלם דאימא נכנס בנוקביה. (א"ה, בסודר תפלה ר"ה של מהר"ח פינסו ז"ל כתב וז"ל, יום י"ז באלול, נאצלו ג"ר דב"ן, והוא היה שבת, ואחריו מיום א' עד יום השבת הב', והם י"ח י"ט י' כ"א כ"ב כ"ג כ"ד, נאצלו הו' מלכים דב"ן שנשברו. וביום השבת השנית הנז"ל, שהוא יום כ"ה, שבו ביום נשבר המלך הו', ובו ביום נאצלו ויצאו ג"ר דמ"ה החדש, ולמחרתו שהוא יום כ"ה, התחילו לצאת הז"מ דמ"ה, לתקן הז"מ דב"ן, והם הו' ימים הכתובים בתורה במעשה בראשית ויהי ערב ויהי בוקר יום א' וגו', עד ויכולו. נמצא כי שתא אלפי שני, נמנים מכ"ה באלול. והזמנים נמנים מר"ה, ר"ח תשרי לחשבון הלבנה, ולחשבון החמה, מיום ד' דששת ימי בראשית. כי הלבנה נתמעטה ולא שמשה עד יום הששי דששת ימי בראשית. וזה לדעת ר"א, שאומר שתחילה נברא החיצוניות, בששה חדשי החורף, ואחר כך הפנימיות בששה חדשי הקיץ. עכ"מ. ש)

ספר תפלות ר"ה. ותקיעת שופר בכללות:

צריך לידע הקדמה כוללת, שכל התפילות מר"ה עד יה"כ בכלל, הוא לתקן סדר אבי"ע דספירת הגבורה, דתדע לך, דכל פרטי פרטות דספירות דאצילות, מתפשטין מראש עתיק עד סוף העשיה, וכולן מתלבשין זה תוך זה, באופן זה: כל כתרים דכל פרטי פרטיות דאצילות, מתפשטין כל אורך אבי"ע, ומתלבשים זה בתוך זה, וכן ספירות החכמה כיוצא, באופן דהיי"ס מתפשטים לעשרה פעמים אבי"ע. אבי"ע דכתר, ועליו מלביש אבי"ע דחכמה, ועליו אבי"ע דבינה, ועליו אבי"ע דחסד, ועליו אבי"ע דגבורה, וכיוצא בכל העשר. והנה באלו הימים דר"ה עד יוה"כ, עסקינו באבי"ע דגבורה, והנה כי כן ברה"ה, שהוא סדר החול ממש בכל פרטיה, צריך לכוין כל כונות זמירות ויוצר, שהוא

הגהות ומראה מקומות

(ש) עיין שער מאמרי רשב"י ז"ל בפירוש האדרא רבא דף ל"ו ע"ב.

זיווג אפילו ישראל ולאה, הואיל ולא בא להם פנימיות גמור.

תקיעת שופר דמושב: בתשר"ת הא', ע"י תקיעה ראשונה, מתעורר כלי החכמה והחסד. ובוקע ועולה ההבל ההוא, לחכמות וחסדים דמוחין, דשלשה פרצופים התחתונים, שנשארו בסוד מקיף, בין הצלם דבינות דלחש, בין דצלם דחכמות דחזרה, ומושכין אצלם לבינות וגבורות שבנה"י דאימא שבתוך רחל, ונעשה כסא שלם על ראש ז"א, דשלשה פרצופים תחתונים, דצלם דבינות וחכמות. ועולין החכמות והחסדים למ"ן לאו"א ע"י מסירת נפש, ומזדווגים איהיהוה, ומוציאה ב' מנצפ"ך, והם צלם גמור מחב"ד בכל המוחין, והם ב' צלמים, צלם הנוגע לחכמות, וצלם הנוגע לבינות דישוס"ת, והם ב' שהם ד', כפולים, מאו"א, והם כלי הפנימי לג' הפרצופים התחתונים, ונמשכין אלו המוחין של ראש ז"א, דהיינו השלשה פרצופין התחתונים דכל בחינה ובחינה. וע"י השברים, מתלבשים הבינות והגבורות דמוחין החדשים בהוד דתבונה ונכנס הוד דאימא, עם המוחין בקו שמאל דפרצוף חב"ד העליון, ג' פרצופים התחתונים הנז' דז"א. וע"י התרועה, מתלבשים חכמות בנצה דאימא, וחסדים ביסוד, ומושכים אצלם ביסוד דאמא, את הגבורות שנתלבשו בהוד. ובתקיעה אחרונה, מתפשטין נצה ויסוד דתבונה לקו ימין ואמצעי דפרצוף חב"ד דז"א. ובתשר"ת הב', מתפשטין המוחין בחג"ת. בתקיעה א', הנצה דאמא עם החכמות שבתוכה. ובשברים, הוד דאמא עם הבינות. ובתרועה, חצי הימני דיסוד דאמא. בתקיעה אחרונה, חצי השמאלי דיסוד דאמא, עם החסדים והגבורות, כל זה נמשך לקו ימין ושמאל אמצעי, דפרצוף חג"ת דז"א דז"א. ובתשר"ת הג', מתפשטים המוחין ע"ד הנז', בפרצוף הג' נה"י. וג' פעמים תש"ת, הם ללאה. וג' פעמים תר"ת, לרחל. וה' יזכנו להבין הענין ועתה שנמשכו בז"א אלו המוחין דכלי הפנימי, נותן הז"א ע"י לרחל, מלכיות דכלי הזה הפנימי, ביום ראשון כתר, וכן עזה"ד בכל יום ויום.

ואם חל יום ראשון בשבת, נכון לכיון בשעת תקיעת שופר, סדר הכונה בלא תקיעת

הנוגע לט' פרצופים הנז', מתפשטין בנקודת האחור דלאה, ולוקחת לאה ע"י אימא, בחינת כלי האמצעי דבחינת יניקה, וננסרת לגמרי, וזה הוא עיקר הנסירה, שלוקחת המלכיות אשר היו דבוקים בכלי האמצעי. וגם נה"י דאימא מתפשטת בנקודת האחור דרחל, חלק הנוגע לה, ונותן בה עשרה מלכיות דכלי האמצעי דשלשה פרצופים התחתונים, תוך הכתר שלה, וננסר הכתר שלה, ונשארים שאר המלכיות בו, ובשאר הימים מתפשטים בה, כמו שיתבאר. ונסירת רחל הוא באמירת זכרנו כו', ואח"כ קודם מלך עוזר כו', עולין החכמות והחסדים, חלק הנוגע לששה פרצופי העליונים למ"ן לאו"א, וממשיכין כלי הפנימי דששה פרצופים העליונים, וגם פנימיות גמור דאחור דבחי' פנימיות, הנכנס בג' פרצופים התחתונים. ולבנין רחל ביה"כ, שהוא פנים דאחור, ואיננו פנימיות גמור דפנים, דפנימיות גמור דפנים איננו נמשך, כי אם לאחר יה"כ, בימים שבנתיים, ונכנסים אלו המוחין בלאה, במלך עוזר כו', ולוקחת המלכיות דכלי הפנימי, המוחין הראשונים דחלק המלכיות דפנימיות דאחור הנז', וכל זה נכנס בנקודת אחור שלה, דנקודת הפנים שלה אינה נבנית, כי אם מפנימיות גמור. ואח"כ מסתלקין נה"י דאימא, חלק הנכנס בלאה, ממוחין דאחור ודפנים דאחור, ובכריעה שניה חזורין ליכנס בז"א, בששה פרצופים העליונים, ואלו הפרצופים נתעוררו מתרדמתם. אמנם ג' פרצופים התחתונים, נשארים בסוד תרדמה, הואיל ועדיין חלק המוחין דאלו הפרצופים שנכנסו ברחל, עדיין לא יצאו, וגם עדיין לא נמשכו להם בחינת כלים הפנימיים כלל, עד תקיעת שופר.

חזרה: כל פרטיה, והמשכת המוחין דחכמות דישוס"ת, הוא בגבורה דדעת דז"א של כל הבחי' ע"ד הנזכר. ובנין לאה ורחל על הסדר הנזכר, אלא שהם לאה ורחל היוצאים מצלם דחכמות. ונמצא דגם בצלם המוחין דחזרה, נשארו ג' פרצופים התחתונים, בסוד תרדמה, ובלא כלי הפנימי, ולעולם בין בערבית, בין בשחרית לחש וחזרה, לא שייך לכיון בחינת

שופר, (בשנת התקצ"א חל יום א' דר"ה בשבת, ולא עשו מעשה לכיזן כלל ועיקר. כת"י מהר"ח פינסו ז"ל) וסדר התפלות בשבת, הוא כמו בחול.

מוסף: בלחש, גבורות דו"ק דאמא, ובנין לאה ורחל, על סדר הנזכר בשחרית, ונמצא דגם בצלמים דמוסף בלחש, נשארים ג' פרצופים התחתונים בסוד תרדמה, ובלא כלי הפנימי.

ועשרה מלכיות: ג' דתורה, וג' דכתובים, וג' דנביאים, כולם בפרצוף התחתון, דשלשה פרצופים שנשארו בתרדמה, בברכת א', תורה כנגד חב"ד, כתובים כנגד חג"ת, נביאים כנגד נה"י, הפרטים של זה הפרצוף התחתון. ותקיעת תשר"ת תש"ת תר"ת, למלכיות, הוא, שע"י תקיעה א' דתשר"ת, לעלות ההבל ההוא, לחכמות וחסדים, שהם למקיף, וממשיכים נה"י דאמא מתוך הנוקבא, ועושה כסא וזיווג אר"א, ע"ד הנז' בשחרית ממש, אלא שזה בבחי' מוחין שנכנסו במוסף, וע"י השברים, נכנסים בינות וגבורות ממוחין החדשים, בהוד דאימא, ומתפשטין בקו שמאל דפרצוף הג' נה"י, שאמרנו שהמלכיות רומזין לה, ובתדועה, מתלבשין החסדים, ומושכין הגבורות גם לתוך יסוד דאימא, ובתקיעה אחרונה, להלביש החכמות בנצח דאימא, ובתש"ת, להמשיך נצח דאימא בקו ימין החין של זה הפרצוף הנזכר, ובתר"ת, להמשיך ליסוד דאימא לקו אמצעי דת"י.

הזכירות, הם בפרצוף האמצעי חג"ת, ג' דתורה חב"ד, וג' דכתובים חג"ת, ושלשה דנביאים נה"י.

ובתקיעות, להמשיך המוחין ונה"י דאימא, לפרצוף האמצעי, לתשעה ספירות שלו, תשר"ת: חח"ן. תש"ת: בג"ה. תר"ת: דת"י. והשופרות, הם בפרצוף הפנימי חב"ד, ג' דתורה, חב"ד, ג' דכתובים, חג"ת, וג' דנביאים, נה"י. ובתקיעות, להמשיך המוחין והנה"י דאמא, לפרצוף הפנימי חב"ד, לט' ספירות שלו. תשר"ת: חח"ן. תש"ת: בג"ה. תר"ת: דת"י.

צ"ע בתפלת ר"ה, שכתב הרב זלה"ה שהוא כסדר תפלת החול ממש, ואין הפרש ביניהם אלא בחי' הרי"ו לבר, צ"ע בנין יעקב למה,

וחזרת לאה במלך עוזר כו', כבר כתב במ"א כי חזרת לאה הוא באל עליון, והארת הט' יודין בה, ולחברים עם האלפין, והלא האלפין נתפשטו ברחל, וכניסת נה"י דאימא בלאה בפנים, והלא הם ברחל, וג' ע"ב דחיבוקים דס"ג בר"ה, דע"ב בסוכות, דמ"ה בש"ע. וה"פ מחיה מתים, ונסירת לאה, וכתר דרחל ביום א', והלא רחל עלתה בוקיפות עד קשר תפילין שבכתר, וגם בנינה לא יבא ע"ד החול מטעם זה.

כשמסתלקין המוחין דו"א ועולים למ"ן לאר"א, אינו עולה רק החכמה והחסדים, ומזדווגים אר"א, ויורדים ב' מנצפ"ך, א' לבינה דו"א, וא' לנוקבא. עיין בפ"א שער הנסירה שער כ"ט, שאומר שעליית הנוקבא בר"ה עד הכתר בתחלה בסוד נקודה, ואח"כ נגדלת בסוד פרצוף עד הכתר, עיין במקומו כי הוא בלאה ורחל, אך רחל הוא מהחזה ולמטה, וצ"ע מאד במקום אחר, ע"כ תוכן דברי.

עיין בעולת תמיד דע"א ע"ב, ענין השופר, וענין התרדמה והכנסת המוחין בנוקבא ביום ראשון ושני.

ביום ראשון דר"ה קודם השופר, ננסרת לאה, וע"י השופר דיום ראשון, ננסר כתר דרחל. עיין בע"ח שער ל"ד פ"ב כלל ח'. כל ספירה של החיצוניות נפרטת לאלף רבוא, ושל האמצעיות לששה אלפים רבבות, ושל הפנימיות לעשרה אלפים רבבות פרסאות, שער כ"ז פ"ב בסופו.

בענין העמידה דתפילת שחרית דר"ה, כתב הרב זלה"ה, שהיא כסדר תפלת שחרית דחול ממש, ואין ביניהם הפרש כלל. (ועוד יש חילוק אחר, שאין אנו מכוונים, לא במודים, ולא בברכת הודאה וש"ש, וגם אין אנו מכוונים בכתר דמוסף בשמע ישראל. אבל ביה"כ, אנו מכוונים בכתר דנעילה, ולא במוסף. ובכל התפילות דיה"כ, שמ"ע ומוסף ונעילה, אנו מכוונים במודים וש"ש. כן ראיתי נוהגים והטעם מבואר. גם אין אנו מכוונים בימ"ת בשום תפילה, ולא בשום ברכה, ולא בברכת הלבנה, כי אם דוקא בזכרנו לחיים, סדר הנסירה כידוע. גם בימים שבין יוה"כ לסוכות, ובסוכות, ובאסרו חג, אין אנו מכוונים כ"א בסוכות.

רחל בחול, זה אינו, שהרי כבר נסתלקו נה"י דאר"א מז"א, וחציים שהם חכמה ועיטרא דחסד עומדים על ראש ז"א, למקיף, וכינה ועיטרה דגבורה, נתפשטו ברחל, ואינם יוצאים אלא ע"י השופר ג' ע"ב דחיבוקים דס"ג בר"ה, דע"ב בסוכות, דמ"ה בש"ע. או נראה שהוא בהושענא רבה, שבו נעשו הנשיקים.

השופר היא מצוה מעשיות, שהיא בחצוניות ואיך בא להשלים מעשה התפלה, שהיא בפנימיות, צ"ע אם ביום ב' דר"ה עושה השופר בחצוניות, מה שעשה ביום א' בפנימיות, שהיא להמשיך לכתר דנוק' דחצוניות, ז' גבורות מתוקות, וז' גבורות לחכמה דפנימיות, וכפי זה אין בחצוניות רק גבורות ומתוק לבד, ואין בו ד' בחינות כמו הפנימיות, וצריך לכוין ביום ג', לנסור חכמה דחצוניות וכינה דפנימיות, וביום ד' כינה דחצוניות, ודעת דפנימיות כו', ובעיה"כ נה"י"ם דחצוניות, והי"מ דפנימיות, או אם צריך לכוין בברכת אבות דיום ב', לנסור כתר וחכמה דחצוניות, וחכמה דפנימיות, ובשופר נמשכים ז' גבורות מתוקות, א' נשארת בכתר, וששה יורדים לחכמה.

מליל שני דר"ה עד ש"ע צ"ע, אם יכול לומר ברכת המפיל, וכן נראה שאין לומר תיקון חצות. בשופר דיום ראשון, חוזרים נה"י דאימא בז"א, וחזור להמשיך לנוקביה גבורות כיוצא בראשונות, צ"ל כי חוזרים להתדבק אב"א, ודע כי החצוניות והפנימיות הנזכר בשני ימים דר"ה, שניהם הם דחצוניות הכולל, הנזכר בשער כ"ח שער העיבורים, אשר תקונם היה ע"י א"א ואר"א בעבור הי"ב וט'.

וביום הכפורים, הוא תיקון הפנימיות הכולל הנזכר בשער הנז"ל, אשר תקונו היה ע"י ט"ס דא"א, וע"י ז"ת דעתיק בעיבור הט' ושבעה, וכנזכר שם, כי אחר עיבור שני דחצוניות, התחיל תיקון הפנימיות, וכנזכר בשער הכוונות, ובס' ערות, כי ביוה"כ נתקן הפנימיות, וכדמשמע בסוף פרק י' משער אנ"ך, ודע כי החצוניות הנתקן בר"ה, הוא ב' פרצופי נה"י וחג"ת הכוללים דא"ק, והפנימיות הנתקן ביוה"כ הוא פרצוף הבינה דא"ק, וכנזכר בפ"ה משער

בנענועים, ובברכת ההלל, בימים שיש בהם נענועי לולב, לאפוקי שבת חה"מ. ובשמיני חג עצרת, אנו מכוונים בכתר לבד כידוע, ואנו מתחילים לכוין מערבית דליל ב' שלאחר החג, כנזכר בהקדמת דב"ש, ונלע"ד דכשחל בשבת ליל ב' שלאחר החג, שיש לכוין במנחת עש"ק בעמידה, העליות של העולמות כידוע, ואח"כ לכוין בכל קבלת שבת, שממנו מתחיל ש"ק, עכ"ל הרב ח"ר חיים פינסו ז"ל בע"ס שם (חדש) אלא בחי' הריו' לבד, וצ"ע גדול, כי נראה שהפרש גדול ביניהם, א' שבחול הנוקבא עולה בכריעות, ובר"ה אינה עולה אלא בזקיפות והתם עולה בזקיפות עד החזה, והכא עד הכתר, ב' איך יצדק כונת בנין פרצופי יעקב ורחל, הבא ברבור אחר מאל עליון ואילך כמו בחול, דהתם מדבר כששניהם עומדים מהחזה ולמטה, זה מפנים וזה מאחור, והכא היא עלתה עד הכתר, ועוד, דמעיקרא בנין פרצוף יעקב הכא, למאי אצטרך, בשלמא בחול, הואיל ותכלית כונת בנין פרצופו הוא כרי שיזדווג עם רחל, אבל הכא רחל אינה באה לפנים, ואין לה זווג, ולא הבאה לפנים, לא להזדווג עם יעקב, אלא עם ישראל, כמ"ש הרמ"ו, או נאמר שמוכרח הוא להתגלות פרצוף יעקב, כיון שנתפשטו מוחין דאבא בז"א.

ג' מ"ש בענין הנסירה, שביום א' ננסר פרצוף לאה, וכתר דרחל, והלא רחל עלתה בזקיפות עד כתר דז"א, ולקחה מקום לאה, ואפשר שכשנדרחו הפרקים האמצעיים דאימא מחב"ד דז"א, בהגדול הגבור והנורא, ירדה עמהם.

ד' מ"ש שחזרת לאה לפנים, הוא במלך עוזר כו', צ"ע שכבר כתב במקום אחר, שחזרת לאה היא לעולם באל עליון.

ה' מ"ש במלת ומגן, להמשיך ללאה הארת התשעה יודין שבז"א, ולחברם עם ג' אלפינ שנתפשטו בה באלהי אברהם כו', לעשותם ג' א"ל, כענין מג"ן, צ"ע, שהרי האלפינ לא נתפשטו בלאה אלא ברחל, ועוד, שתשעה היודין הם בתשעה ספירות דז"א, ולא אינה אלא מהחזה ולמעלה, ואין לומר שנגדלת לאה כשיעור כל קומת ז"א, ע"י נה"י דאר"א, כמו

אח"כ, כי יה"כ באוון דא"ק. אלא שאפשר כי החיצוניות הוא נה"י וחג"ת (דנה"י וחג"ת סכ"י) וחב"ד דא"ק, והפנימיות הוא החב"ד לכל פרט. או אפשר, כי החיצוניות הוא פרצוף כל א"ק, אורות וכלים. והפנימיות הוא הד' שרשי הנרנח"י שבכתר דא"ק. וכנזכר בפ' הנזכר, כי יוה"כ הוא בחוש השמע.

ודע, כי הנוק' העולה בתפילות של יוה"כ קודם הז"א. עד כתר דאמא, אינה הנוק' הפרטית רחל, מלך הז' דז"א, אלא היא הנקודה החמישית דאצילות, הנק' בכללות נוקבא דז"א, אבל היא כלולה מכל הפרצופים ומכל העולמות, והיא הנתקנת ע"י הנשים, ע"י מצות שאין הזמן גרמא, והיא בת זוג דז"א. ומזדווג עמה ע"י קיום מצות עונה כנודע. וכ"כ הרב ז"ל, כי עיקר התענית ביוה"כ הוא לנשים, כי בחינתם היא העולה. ועקב ורחל הנסרים ברה"י ויוה"כ הם כללות כל עולם האצילות, עם כל ב"ע, הנקרא יעקב, בערך כללות א"ק כנודע.

נכון לומר זה קודם תקיעת שופר, וכן נוהגים ק"ק ספרדים בבית אל שבירושלם עה"ק תובכ"א

הנה כבר נודע, כי פשט טעם מצות השופר הוא, לעורר הלבבות הישנים בתרדמה, חלאת היציה"ר, והן עתה היתקע שופר בעיר והעם לא יחרדו לכן נחפשה דרכינו ונחקורה, כי הן בעזונותינו שולחה אמנו, זה כמה וכמה שנים דבים, והצדיק אבד למטרונותא, ולכן כל מגמת פנינו בתפילתינו תהיה בכונה שלימה, לפדות את השכינה וניצוצי הקדושה מהגלות, ולתברא בית אסורים דילה, כמ"ש בתקונים על פסוק ויפן כה וכה, אי אית מאן דיתער בתיובתא, לתברא בית אסורים דילה, לאמר לאסורים צאו, אי אית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזיר קב"ה שכינתא לגביה, אלא כולהון צוחין בצלותין ביומא דר"ה ויוה"כ ככלבין הב לנא מזוני סליחה וכפרה, כתבנו לחיים, ואנון עזי פנים כו', ולית מאן דקרא ליה בתיובתא, דיחזיר קב"ה שכינתא לגביה וכל איש הירא את דבר ה', לבו יחיל בקדבו מפחד ה' ומהדר גאונו,

ויתן אל לבו, כי היום יביאו את דינו למשפט לפני מ"ה הקב"ה שופט כל הארץ, מגופו, ומבניו, וממונו, מעשה איש ופקודתו ועלילותיו מחשבותיו ותחבולותיו, שהוא יודע כל תעלומות לב, ואין צריך לפניו לא עדים ולא ראיה כי הוא הדיין, הוא עד, והוא בעל דין, ויראה ופחד יבא בו לאמר מה אעשה כי יקום אל, וכי יפקוד מה אשיבנו, ובכן בעיניו יראה, ולבבו יבין ויפשפש במעשיו, וברגע קטן עיניו יחזו למצוא עונו, מצדו אלף, ורבבה מימינו, ובפרט כמעט שעבר על כמה לאוין, ובפרט התלויים בלב, כגון לא תשנא את אחיך בלבבך, לא תקום ולא תטור, לא תאמץ, ולא תקפוץ. ועשין: ליראה את ה', לאהבה אותו, ללכת בדרכיו, ועשה דואהבת לרעך כמוך, שהוא כלל גדול בתורה, והיא היא שהחריבה את בתינו, ועדיין לא נטהרנו מנגע צרעת, עון שנאת חנם, ולשון הרע, הקשה מע"ז וג"ע וש"ד, וכיוצא מעבירות קלות וחמורות, כביר מצאה ידינו, ועל זה ידו כל הדחזים, האם לכך נוצר האדם, לעבור על דצון יוצרו ח"ו, או שמא החיים השלום דשמיא מיהב יהבי, לאבד הזמן להבל וריק, והלא האדם נידון ע"כ הרגעים, ותובעים ממנו במה הוציא כל רגע לא ירפנו, ובפרט עון ביטול תורה, העולה על כולנה, על מה אבדה הארץ עליונה ותחתונה, ותחלת דינו של האדם, הוא על ד"ת, וכל שעה וכל רגע שאינו עוסק בדת, נקרא וחסרון לא יוכל וגו', וכל שאינו עוסק בדת נק' נזוף, כי דבר ה' בזה, וכל יום בת קול יוצאת ואומרת אוי כו'. ואפילו היושב בטל, נק' לץ מד' כיתות כו', כ"ש השח שיחה בטלה שהוא בעשה, ומגיד לאדם מה שיחז, אפילו דברים שאין בהם ממש, נכתבים ונקראים, או לאותה בושה, ואוי לאותה כלימה, וכ"ש הנכשל בעון ד' כיתות, הפוגמים בכל ד' העולמות אבי"ע, דהיינו: לצים, חנפים, שקרנים, לשון הרע, ובפרט בשכינה, שכל חטא הוא קוץ מכאיב ומזיק, בית אסורין דילה, ומוסיף מכאוב על מכאובים, ערות אמך לא תגלה ומה הלשון אומרת קלני כו', הגמול הזה קויתי, אוי כי בני יצאוני, צעקה הנערה נתנני ה' וגו'. ועסק התורה שמתקן לקב"ה ושכינתיה,

מוכן לקבלם. ונראה שאפילו יהיה בידו של האדם חטא מהחטאים המעכבים את התשובה, כגון שהיה סיבה להחטיא את חבירו, בזה התעוררות התשובה היום, גורם לפתוח לו שערי התשובה, כי שערי תשובה פתוחים, כי התעוררות תשובה מעט היום, הוא כנגד טורח גדול בזמן אחר, ולכן עת לחננה ושעת רצון, להתחרט חרטה גמורה על כל אשר נואלנו ואשר חטאנו, בכלל ובפרט, ולקבל כל א' ממנו לשוב מאיזה עון שבידו, ואל יפחות כל אחד לשוב מאיזה חטא קל או חמור, כי בזה זוכה להיות צדיק בעל תשובה, ומכריע את עצמו ואת כל העולם לכף זכות, וכן כתבו הראשונים, שמי שלא שב בתשובה באותם הימים שקודם ר"ה, ונכתב ונחתם בר"ה בין הרשעים, שאם ההרהר בתשובה באותו היום בצבור, יקרע רוע גזר דינו, ויכתב בספר החיים, יען שעדי תשובה פתוחים, דרשו ה' בהמצאו וגו', ובפרט על הגלות השכינה, ועל חרבן בית קדשנו ותפארתנו, כי כל דור שלא נבנה ב"ה בימיו כו', ובפרט ברור זה.

ידוע למור"ר, פשט טעם מצות השופר הוא, לעורר הלבבות הישנים, כמ"ש הרמב"ם ז"ל, וז"ל, אע"פ שתקיעת שופר בר"ה גזירת הכתוב, רמז יש בו, כלומר עורר ישנים משנתכם, ונרדמים הקיצו מתרדמתכם, וחפשו במעשיכם, וחזרו בתשובה, וזכרו בוראכם, אלו השוכחים את האמת בהבלי הזמן, ושוגים כל שנתם בהבל וריק אשר לא יועילו ולא יצילו, הביטו לנפשותיכם, והטיבו דרכיכם ומעלליכם, יעזוב כל אחד דרכו הרעה, ומחשבתו אשר לא טובה ע"כ, ויתחרט על בטול תורה, ומיעוט מצות ומעשים טובים, ועל אשר לא טוב עשה, ולא על מעשיו של שנה שעבוייה לכה, אלא על כל מעשה ימי שני חייו, וגם זל כל גלגוליו שעברו על הכל יביא האלהים כו', ולכן יתחרט חרטה גמורה, על אשר לא טוב עשה, ובזה יזכה להיות צדיק, ומכריע א"ע ואת כל העולם לכף זכות, וכל א' ימחול בלב שלם לכל בן ישראל, ושלא יענש שום בר ישראל בסבתו, לקיים מצות ואהבת לרעך כמוך (ע"כ).

תקיעות דמיושב, הם במקום הלי' תקיעות

צריך לשמה, בלי שום פניה, כמ"ש בתיקונים כמה מאמרים ומדרשות, צווחין בכל יממא ולילה באורייתא דבעל פה, בכמה קושיין וצווחי בה ככלבים כו', הב לן עותרא בעלמא דין, הב לן עותרא בעלמא דאתי, כמה דאוקמוה, למוד תורה הרבה, ויתנו לך שכר הרבה, ולית מאן דישתדל באורייתא לסלקא שכינתא, ולחברא לה בבעלה, ובג"ד קלא נפיק בכל לילה ואמר, מה אקרא, זיל ואימא לון דישתדלון באורייתא ליחדא שכינתא עם בעלה, ולית מאן דיתער לה לגבי בעלמא, אין מנהל לה, ואין מחזיק בידה, כי הן בעונותינו שולחה אמנו כו', כנ"ל.

לכן עתה עת רצון היא, חזק ונתחזק להכניע לבנו, ולשוב בתשובה שלימה, כי שערי תשובה היום הם פתוחים, כי אותה אנחנו מבקשים כהיום הזה, כי כל עיקר השופר תלוי בתשובה, כמ"ש בזהר כנודע, ואז תשוב ה' שהיא אמא, להתפשט המוחין בז"א, והוא הכרח גדול התעוררות הלב בתשובה כהיום הזה, כי אין קול השופר פועל באימא הנק' אוזן, והנק' תשובה, להמשיך המוחין בז"א, אם לא שעולה הקול בהתעוררות הלב בתשובה, ואז דברים היוצאים מן הלב נכנסים באוזן, והוא כי נודע כי בצלם ה' עשה את האדם, בצלם דמות כללות כל העולמות, והאוזן כנגד אמא דכללות, והלב מנגד ז"א דכללות, שבו תלוי השינה, כי כפי ביטול מ"ע שהאדם מבטל, כך מחליש כח איברי נרנח"י שבו, ואינם פועלים בו, ונקראים מתיים, ולפעמים מסתלקים לגמרי, והיא היא השינה, וכפי מה שעובר על מל"ת, כך הוא מייבש ומעוזת איברי נרנח"י, ומשליט עליהם ס"א ח"ו, ועתה בהתעוררות לבו אל התשובה, מתעוררים איברי הנרנח"י ההם, כי החפץ והתשוקה אל התשובה היא נשמה, הוא גורם להמשיך חיות הנרנח"י אל האיברים, ומחיה אותם.

וכמו כן גורם כי בעלות קול השופר בהתעוררות הלב בתשובה, גורם שהז"א שהוא הלב דכללות, יתעורר להעלות מ"ן מניצוצי אחריים דאמא, ובזה מתפעלת אמא להתייחד עם אבא, ולהמשיך המוחין בז"א, שכבר הוא

וכל מגמת פנינו בתפילותינו, לא יהיה אלא להתפלל ולשפוך נפשינו אל ה' יתברך, לפדות השכינה מהגלות, ולתברא בית אסורים דילה לאמר לאסורים צאו כמאמר התיקונים ויפן כה וכה אי אית מאן דאתער בתיובתא לתברא ביה אסורים דילה, ויקרא לקב"ה בתיובתא, דיחזיר שכינתא לגביה, אשר זה כמה ימים ושנים ושכינה בגלות, בית קדשינו ותפארתינו חרב, ונסתם כל חזון נבואה, ורוה"ק פסקה ממנו, ורוב מצות התורה גנוזים בקרן זוית, עבר קציר כלה קיץ והכל תלוי בתשובה.

כל אלו הזיווגים דחיק וגרון הנזכר בשופר, הם דפה דא"א, והם זיווג דנשיקין דא"א, להוציא ו"ק דו"א, אחר שעלו ונכללו נה"י שלו בחג"ת, ונזדווגו מ"ה וב"ן דחיק וגרון, זיווג הנשיקין, במ"ב זיווגים כנודע, ומשם נמשכה הטיפה עם הו"ק דו"א, דרך חוט השדרה, עם ה"ח, לנה"י דיליה, סוד זו"ן דיליה, ונזדווגו, ומשם נמשכו ליסוד, סוד יעקב ורחל דיליה, ונזדווגו המ"ה וב"ן שבו, והמשיכו להם לר"ק, טיפה כלולה משלשה טיפין: אש, מים, רוח, והם המוחין שנמשכו מהנה"י לר"ק, ואז יסוד דא"א נק' שופר, צר מלמעלה, ורחב מלמטה בסיומו, ואז מן המצר התחלת היסוד, התחיל לקרוא ליה, שהם או"א, שימשיכו משם אליהם את הטיפה הנזכר, ואמנם במרחב השופר שהוא סוף היסוד דא"א, ענני יה, או"א, כי משם הטיפה הנז' יצאה, וקבלוה י"ה או"א, לתקנה בעיבור, מ"ש ש"ה ח"א פ"ת.

ידוע מ"ש הרב ז"ל, כי בכל ר"ה חוזר האצילות העליון לכמות שהיה בתחילת הבריאה, והענין הוא, כי בכל שנה ושנה, יש בירור ותיקון חדש מבירורים חדשים, אשר עדיין לא הובררו, ולא עלה, ולא נתקנו, מבריאת העולם ועד עתה, וסדר תיקונו הוא כסדר התיקון שנתקן בבריאת העולם, והוא פשוט למשכילים בדברי הרב ז"ל, כפי מה שביאר לנו בע"ה, ובס' מ"ש, ובכמה מקומות, אמנם זהו בבחינת בירור ותיקון הנעשה בבחינת העתים והזמנים, שהם השנים של השמטות והיובלות, הנמנים ועולים משבעה לשבעה עד א"ס, כמבואר אצלינו במ"א בהקדמה ע"ש, אמנם בבחינת

דעמידה דשחרית, שהיו תוקעים קודם הגזירה, כי מלכיות זכרונות ושופרות, היו בסדר תפלת שחרית כנודע, ואחר הגזירה תקנו לתקוע אותם אחר שחרית מיושב, ומלכיות זכרונות ושופרות, נתקנו בתפלת מוסף.

וכתב הרב ז"ל בליקוטים, כי מלכיות הם תיקון פיצוף החיצון, נה"י דו"ן, וזכרונות, תיקון פיצוף האמצעי, חג"ת דו"ן ושופרות, תיקון פיצוף הפנימי, חב"ד דו"ן, וכנגדם נתקנו התקיעות עשרה קולות, כנגד הי"ס דכל פיצוף משלשה פרצופים הנזכר כי תשר"ת, בחב"ד, ותש"ת, בחג"ת, ותר"ת, בנה"י, והם ג"פ: תשר"ת, תש"ת, תר"ת, כנגד הג' פרצופים הנז"ל, ונמצא, כי תשר"ת תש"ת תר"ת הראשונים, שהם בפיצוף החיצון נה"י דו"ן, הם בפנימיות דחיצוניות, ועשרה השניים שהם בחג"ת, הם בחיצוניות דפנימיות, ועשרה השלישים שהם בחב"ד, הם בפנימיות דפנימיות, או אפשר, כי תשר"ת תש"ת תר"ת הראשונים, הם בפיצוף החיצון נה"י דו"ן, דג' העולמות הנזכר, והשניים, בחג"ת דכולם, והשלישים, בחב"ד דכולם, ונפקא מינה דסדרם הוא מתתא לעילא כנודע.

וכבר נודע, כי עיקר חזרת המוחין בז"א היזם ומיתוק הדינים, הוא ע"י השופר, וכל עצמו של שופר, הוא לעורר לבבינו לתשובה, כלומר עורר ישנים מתרדמתכם ושבו אל ה', ואז תשוב ה' אימא להתפשט בז"א, נמצא כי עיקר הכל היא התשובה, ובלא תשובה א"א למוחין להתפשט, כי כל אבר וגיד פגום, אי שעדיין לא נברר ולא נתקן, א"א למוחין להתפשט בו כנודע, לפיכך נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אל ה', כל א' לפי שיעורו, א' המרבה וא' הממעיט, ובלבד שלא יפחות כל אחד לשוב מאיזה חטא קל או חמור, ואז זוכה להיות צדיק בעל תשובה, ומכריע את עצמו וכל העולם לכף זכות, ונכתב בספר צדיקים לחיים, ודבר זה הוא הכרח גדול בכל עת, ובפרט ביום שאין בו תקיעת שופר, ואין לנו להשען אלא על אבינו שבשמים, שע"י הרהורי תשובה זו, יחזרו המוחין להתפשט בז"א, וימתקו הדינים.

וכן עד"ו בו"ק דב"ן דב"ן, הנתקנים ע"י ב"ן דמ"ה, בששה חדשי הקיץ. כי בכל שבוע מארבעה שבועות חדש ניסן, נתקנים שבעה מלכים, דכל א' מארבעה פרצופי או"א וזו"ן דפרצוף החדש דב"ן דב"ן, ע"י שבעה מלכים דכל אחד מארבעה פרצופי או"א וזו"ן, דפרצוף החדש דב"ן דמ"ה. וכן עד"ו ארבעה פרצופי הגבורה, בחדש אייר. ופרצוף תפארת, בסיון. ופרצוף הנצח, בתמוז. ופרצוף ההוד, באב. ופרצוף היסוד, באלול. באופן כי בהגמר י"ב חדשי השנה, נגמרים להתברר ולהתקן ה"ק דמ"ה ודב"ן, דפרצופי האחור דזו"ן דכללות השנה ההיא.

וזה הסדר בין לרבי אליעזר, ובין לרבי יהושע שאמר פנימיות העולמות. אלא שבחצוניות העולמות מתחילים להתתקן ו"ק דמ"ה דמ"ה עם ו"ק דמ"ה דב"ן, בששה חדשי החורף כנז"ל. ואח"ך ו"ק דב"ן דמ"ה, עם ו"ק דב"ן דב"ן, בו' חדשי הקיץ, כנז"ל בדעת ר"א. אבל בפנימיות העולמות, שלא היתה תחילת השנה אלא מניסן, מתחילים להתתקן ו"ק דב"ן דמ"ה, עם ו"ק דב"ן דב"ן, בששה חדשי הקיץ. ואח"כ בששה חדשי החורף, נתקנים ה"ק דמ"ה דמ"ה, עם שש קצוות דמ"ה דב"ן, כנז"ל בדעת רבי יהושע. כי רבי אליעזר מביא ראיה מהעשבים והאילנות, שהם חיצוניות העולמות. ורבי יהושע מביא ראיה מבעלי חיים, שהם פנימיות העולמות.

אפשר כי ר"א סובר, כי בתחילה בו' חדשי החורף, נברא ונתקן חיצוניות דחיצוניות, ואחר כך בו' חדשי הקיץ נברא ונתקן פנימיות דחיצוניות. ורבי יהושע סבר, כי בתחלה בקיץ נברא ונתקן פנימיות דפנימיות. ואח"ך בחורף נברא ונתקן חיצוניות דפנימיות. או שר"י סובר שבקיץ נברא ונתקן חיצוניות דפנימיות. שהם בעלי חיים. ובחורף נברא ונתקן פנימיות דפנימיות, שהוא האדם, באופן שיש חלוקות רבות להבין ולהשוות דבריהם. כי מתפילת ר"ה נראה, שאנו עושים כדברי שניהם זה היום תחילת מעשיך.

הנסירה שבר"ה לשנת הזמנים, ושכלל לילה לימי ו' ימי בראשית, ולר"א בר"ה תחילת

בירור ותיקון ששת ימי השבוע, שהם פרטי ששת ימי בראשית, הנמנים ועולים מעשר לעשר, לשתא אלפי שני. הנה בכל יום נברר ונתקן בכל מה שנעשה בו' ימי בראשית, אמנם הוא בבחינת פרצוף אותו יום, כמ"ש בע"ה. וכן הוא מבואר בע"ה, ובס' מ"ש, ובדרוש ברכת המפיל, ובכמה מקומות, וזה פשוט.

וכתב הרב ז"ל בדרושי ר"ה, ובספר הכונות הישן, בדרושי ר"ה, בבואור ענין חסרון ומלוי הלבנה, כי י"ב חדשי השנה, הם כנגד י"ב צירופי הוי"ה, וי"ב צירופי אהי"ה. והם ו"ק, שהם ששה מלכים דו"א, וו"ק שהם ששה מלכים דנוק'. ובששה חדשי החורף, נתקנים ו"ק דו"א. והם מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן, הנק' דכורא. בערך ב"ן דמ"ה, וב"ן דב"ן. ובששה חדשי הקיץ, נתקנים ו"ק דנוק', והם ב"ן דמ"ה, עם ב"ן דב"ן, הנק' נוקבא בערך מ"ה דמ"ה ונמ"ה דמ"ה. (כך מצאתי, ונ"ל שצ"ל מ"ה דב"ן) וכל חדש כלול מארבעה שבועות, שבהם נתקנים ארבע אותיות הוי"ה, דכללות הי"ס דכל קצה, שהם ארבעה פרצופי או"א וזו"ן דאותו הקצה. וכל שבוע כלול משבעה ימים, לתקן השבעה מלכים דכל א' מארבעה פרצופים הנזכר בכל קצה. והם כסדרן: כי בחדש תשרי, נתקן פרצוף החדש דמ"ה דב"ן, ע"י פרצופי חסד דמ"ה דמ"ה באותה השנה, והוא באופן זה: כי בארבעה שבועות, שבו נתקנים ארבעה פרצופי או"א וזו"ן דחסד הנז', בשבוע ראשון נתקנים שבעה מלכים דאבא. בשבוע שני, שבעה מלכים דאימא דחסד הנזכר. בשבוע השלישי, שבעה מלכי ז"א דחסד הנזכר. בשבוע רביעי שבעה מלכים דנוק' דז"א דחסד הנזכר. וכל שבוע מארבע שבועות דחדש חשוון, נתקנים שבעה מלכים, דכל א' מארבעה פרצופי אבא ואימא וזעיר ונוקביה, דפרצוף הגבורה דמ"ה דב"ן, ע"י שבעה מלכים דכל אחד מארבעה פרצופי או"א וזו"ן, דפרצוף הגבורה דמ"ה דמ"ה. וכן עד"ו פרצוף הת"ת, בחדש כסליו. ופרצוף הנצח בטבת ופרצוף ההוד, בשבט ופרצוף היסוד, באדר. אמנם יש ביניהם שינוי, כפי הסדר הפרצופים דהוי"ה ואהי"ה, המתתיחסים לאותו החדש כמ"ש בע"ה.

תיקון והמשכת המוחין דאב"א לזו"ן הכוללים דזו השנה הנכנסת, ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן, דשנה שעברה, והמשכת החסדים וזיווג דש"ת לזו"ן דשנת אשתקד.

ולר"י שבפסח התחלת תיקון והמשכת מוחין דאב"א לזו"ן הכוללים בזו השנה, ונסירה והמשכת מוחין דפב"פ לזו"ן דשנה שעברה, וזיווג עילאה לזו"ן דשנת אשתקד, והמשכת המוחין בליל פסח, ויום ראשון דפסח, לזו"ן, שהם בבחי' צד הבין הנק' נוק' דזו"ן הכוללים דשנה שעברה, והם המוחין דפנים הנכנסים בנוקבא תחילה, לפי שעה להגדילה תכלית גדולתה דפנים, כדי שתקח רשימו דכל המוחין, כדי שיהיה לה מציאות להבנות בפנים ע"י, כנו' בעמידה דחול ע"י מצות ספירת העומר.

ענין וסדר המשכת המוחין דה"ח, וכללותם, וכללות כללותם, בנענועי הלולב, בברכה ובהלל והוא להמשיך המוחין, לג' פרצופים חב"ד, דכל קצה מו"ק, חג"ת נה"י דמ"ה ובין דנוק', שהם יעקב ורחל, והענין, כי הו"ק חג"ת ונה"י, הם ב' פרצופים, מלבישים זה לזה בשוה, כי פרצוף דחג"ת כלול מחג"ת ונה"י, מתפשט עד למטה, ועליו מלביש פרצוף דנה"י, גם הוא כלול מחג"ת ונה"י, וג' פרצופי החג"ת, מלבישים זה לזה בשוה, כי החסד הוא פרצוף גמור, כלול מחג"ת ונה"י, וכעד"ז בג' פרצופי הנה"י, שכל פרצוף כלול מחג"ת ונה"י, והם מלבישים בשוה לג' פרצופי החג"ת הנזכר.

ועל ג' פרצופי החג"ת הנז"ל, מלבישים ג' פרצופי המלכיות שלהם, וגם הם כוללים מחג"ת ונה"י, ועל ג' פרצופי המלכיות הנזכר, מלבישים שלשה פרצופי הנה"י, ועליהם שלשה פרצופי המלכיות שלהם, ונמצא כי ג' פרצופי המלכיות דנה"י, מלבישים לג' פרצופי הנה"י, והם מלבישים לג' פרצופי המלכיות דחג"ת, והם מלבישים לג' פרצופי החג"ת, וזה הסדר הוא, בפרצופי ו"ק ומלכות דדעת, וגם בו"ק ומלכות דזו"ן, וגם בו"ק ומלכות דנוק', שהם יעקב ורחל, והנה כל פרצוף מאלו הו"ק ומלכות הנז"ל, כלול משני פרצופים, חג"ת ונה"י דמ"ה ובין, עם נרנח"י דנפש ורוח, וחסר לכל פרצוף ג' הפרצופים הפנימיים חב"ד, ואלו החב"ד

נמשכים לכל פרצוף ע"י הנענועים, וכל זה בצלם דצ' דצלם, ואח"ך בהקפה להמשיך ב' צלמי ל"מ.

והענין הוא, כי בשלשה ימים הראשונים, נתקנים ג' פרצופים דחג"ת ובג' ימים האחרונים נתקנים שלשה פרצופי הנה"י, וביום הו' שהוא יום הו"ר, נתקנים ו' פרצופי המלכיות דחג"ת ונה"י והוא: כי ביום א' יכוין להמשיך המוחין, לפרצופי חכמות דפרצופי חג"ת ונה"י דחג"ת, וביום שני, לפרצופי הבינות, דפרצופים הנזכר, וביום ג', לפרצופי הדעות, דפרצופים הנזכר, וביום ד', לפרצופי חכמות, דפרצופי חג"ת ונה"י דנה"י, וביום ה', לפרצופי בינות דפרצופי הנה"י הנז', וביום ו', לפרצופי הדעות דפרצופי הנה"י דנה"י הנזכר, וביום הו"ר, לפרצופי חב"ד דפרצופי המלכיות, דפרצופי חג"ת ונה"י דחג"ת, ודפרצופי המלכיות דפרצופי חג"ת ונה"י דנה"י.

והענין באופן זה, כי בג' נייענועים שלצד דרום דברכה דיום א', יכוין להמשיך המוחין דחח"ן בג"ה דת"י, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף חכמה, דפרצוף חסד דחג"ת דחג"ת ונה"י דחג"ת ובג' נייענועי צפון, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצופי חכמה, דפרצופי הגבורה לחג"ת דחג"ת, ונה"י דחג"ת, ובשלשה נייענועי מזרח, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף חכמה, דפרצוף ת"ת, דחג"ת דחג"ת, ונה"י דחג"ת ובג' נייענועי מעלה, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף חכמה, דפרצוף נצח דחג"ת ונה"י דחג"ת ובג' נייענועי מטה, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף חכמה, דפרצוף הוד דחג"ת ונה"י דחג"ת ובג' נייענועי מערב, לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצוף חכמה, דפרצוף יסוד דחג"ת ונה"י דחג"ת.

וכעד"ז ביום שני, להמשיך המוחין לחח"ן בג"ה דת"י, דפרצופי הבינות, דחג"ת ונה"י דפרצופי חג"ת, ונה"י דחג"ת, וביום ג', לפרצופי הדעות דפרצופי הנזכר, וביום ד', לפרצופי החכמות, דפרצופי חג"ת, ונה"י דנה"י, כסדר יום א', וביום ה', לפרצופי הבינות דחג"ת, ונה"י דחג"ת, ונה"י דנה"י, וביום ו', לפרצופי הדעות דחג"ת, ונה"י דפרצופי חג"ת, ונה"י דנה"י, וביום ז', בג' נייענועי דרום של הברכה,

הוי"ה בניקוד אלהים, ואבא נותן לי"ש"ס, והוא נותן נקודת ז"א לבינה, ובינה נותנת נקודת יעקב, לתבונה, והיא נותנת נקודת לאה לז"א. הקפה ה', נותן עתיקא לאבא נקודת בינה, והוי"ה שכולו צירי, ואבא נותן לי"ש"ס, והוא נותן לבינה נקודת תבונה, והוי"ה בניקוד אלהים, ובינה נותנת לתבונה נקודת ז"א, והוי"ה בר' רביעין, ותבונה נותנת לז"א נקודת יעקב, והוי"ה בחולם, וז"א נותן ליעקב נקודת לאה, הקפה ו', נותן עתיקא לאבא נקודת יש"ס, והוי"ה שכולה פת"ה, ואבא נותן לי"ש"ס ויש"ס נותן נקודת בינה, לבינה, ובינה נותנת נקודת תבונה, לתבונה, ותבונה נותנת נקודת ז"א לז"א, וז"א נותן נקודת יעקב ליעקב, ויעקב נותן נקודת לאה ללאה, הקפה ז', נותן נקודת עתיקא לאבא, והוי"ה כזה: יהו"ה קמץ פתח, קמץ פתח, והיא מחזיק אותה לעצמו. ודע כי בכל א' מז' הוי"ות, צריך לשתף לה הוי"ה שכולה קמץ, מכת עתיקא שהוא מהכתר.

כונת חנוכה

חנוכה: חנ"ה כ"ו. חנה גימטריא ס"ג, וכ"ד הוא שם הוי"ה. עוד חנוכה עולה ט"פ, והוא משם טפטפיה, שזה השם ר"ל, שטיפות י"ה יתעלו למעלה, ולא ישלטו בהם הקליפות, שכבר ידעת שאלו הימים הם לתקן ההוד, והוד זה הוא ספירה ח', ובעבור זה יש ח' בחנוכה, והוא צורת פתח, וצריך להיותה סמוך לפתח טפה, שטפה עולה צ"ו, ובחלל שיש בין הוד ליסוד, יש שם שם א"ל ארנ"י, שעולה ע"ה צ"ו. והיסוד של נוקבא הוא פתח, וד' אותיות של שם ארנות, הוא בסוד טפה, לכן צריך שיהיה בין הפתח לחנוכה שיעור טפה סמוך לפתח. כונת הפתילה היא, שעולה תקכ"ה, שהוא מפתילה, תלצ"ה, ד' שלהובים, הרי תקכ"ה, וה' אלהים, הם ה' גבורות ממותקים, שהם בסוד שמן, ולא בסוד מים, שהמים אינם מניחים רושם, בעבור היותם חסדים גמורים, אבל השמן מניח רושם, שסוף סוף הם גבורות, אלא שהם ממותקים, ושמן זה יורד מהמשים שערי בינה דאמא, ועד הוד התפשטת, וחמישים שערי בינה מתחלקים: כ"ה באימא, וכ"ה בהוד, וה' חסדים

יכוין להמשיך המוחין לחחין בג"ה דת"י, דפרצופי החכמות, דפרצופי המלכיות דחג"ת ונה"י דפרצופי חג"ת, דפרצופי נה"י.

כל ז' ימי הסוכות, כונת הסוכה הוא, להמשיך מוחין, לחב"ד דשש קצוות דחב"ד, מחב"ד דו"ק דדעת דא"א, לחב"ד דו"ק דילהון, ומשם לחב"ד דו"ק דחב"ד דז"א, ומשם לחב"ד דו"ק דחב"ד דנוק', וכן ע"י הנענועים, להמשיך מוחין מחב"ד דו"ק דדעת התחתון דא"א, לחב"ד דו"ק דדעת דז"א, ומשם לחב"ד דו"ק דגופא, ומשם לחב"ד דו"ק דדעת וגופא דנוק'. וההקפות דכל יום, שיש בהם ג' בחי' אדם, להמשיך מוחין, מו"ק דחב"ד דדעות דא"א וז"א, ובהר"ר, חוץ מבחי' יומו, גם הוא להמשיך מחב"ד דחב"ד דדעות הנזכר, וביום ש"ת הוא מהכתר דבחינה הנזכר.

הנענועים ביום א', הם לבד דאורייתא, והם לגופא דזו"ן, ומיום שני ואילך הם דרבנן, והם ביסוד, שהם ליעקב ורחל, ולזו"ן נמשכים ממילא לא ע"י, וכונת העלאת מ"ן בברכת הלולב, היא ביעקב ורחל, וגם בזו"ן, אע"פ שאינו נעשה ע"י, הוא נעשה עתה בעת הזאת.

סוד הקפה לסוכות:

הנה כונת הקפה ליום א', להמשיך לרחל מקיף לאה, וביום ב', מקיף יעקב, יום ג', מקיף ז"א, יום ד', מקיף תבונה, יום ה', מקיף בינה, יום ששי, מקיף יש"ס, וביום ז' יום הר"ר, ממשיכין לה מקיף אבא, ואחרי שהוא בא מכת עתיקא, כופל השפעותיו, ומחלק לכולם שפע באופן זה: הקפה א' מעתיקא לאבא, נקודת מקיף לאה, מג"ת דעתיקא, ואבא נותן נקודת לאה זו לי"ש"ס, והיא הוי"ה, נקודת צירי שב"א ציר"י שב"א, הקפה ב', ממשיכין מעתיקא לאבא נקודת יעקב, והוי"ה שכולה חול"ם, ואבא נותן לי"ש"ס, ויש"ס נותן נקודת לאה, שהיתה בו תחילה לבינה, הקפה ג', נותן עתיקא לאבא נקודת זעיר אנפין, והוי"ה בר' רביעין בלא ניקוד, ואבא נותן לי"ש"ס, ויש"ס נותן נקודת יעקב לבינה, ובינה נותנת נקודת לאה לתבונה, הקפה ד', נותן עתיקא לאבא נקודת תבונה,

כמו כן בשם ב"ן, יש ב' ההיין של המילוי, כל א' בצורת ד"ו, הרי ב' יודין, ויוד של השם הרי ג' יודין, הרי ש' וט' אותיותיו עם הכולל הם י', כולל מעשר, הרי ת'. ישאר משם ב"ן ל"ב, הרי תב"ל.

כנגדו בשם קנ"א, יש בו ב' ההיין של המלוי בצורת ד"ו, הרי ב' יודין, ויוד של שם, הרי ש'. נשאר משם קנ"א קל"א ע"ה, הרי קל"ב, שהוא תב"ל. ר"פ תב"ל, הם אלף ושבע מאות ועשרים ושמונה, וסימנך אל תשכ"ח, אלף תשכ"ח.

שש עגלות צ"ב, עגלה על ב' הנשיאים. שהם כווננו לעשות זווג אלהיים ואהייה, שעולה עגלה ע"ה. הווי"ה יש לה י"ב צירופים, וכולם נתמלאו במלוי ע"ב, בעבוד היזת המקריב אהרן, שהוא חסד, וכל אחר לקח המלוי מ"ו מ"ו, שהם שני מלוי ע"ב, הרי צ"ב. וכל א' כיוון, לתקן ה' פרצופים, שהם ת"ק, וששה שלה, הרי שור לא', ששה צ"ב עולים תקנ"ב, ולכל א' יש לו א' מהאלף של עתיקא, שהיא השורש של אהייה, הרי לכל א' ל"ב, י"ב פ' ל"ב, הם שפ"ד תקנ"ב, הם במנין י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא, שהם י"ג פ' ע"ב, ואחר שכל אלו התיקונים הם לתקן להוד, שהוא פסיעה לבר, וניקודו יוכיה, ואחד שיום א' הוא ממתק הגבורה ראשונה שהיא בינה, בינה עולה ס"ו, אל אדנ"י, צ"ו, הווי"ה בניקוד אלהים ג"כ עולה צ"ו, עולים כולם נת"ד עם הכולל, עולה ר"ס, שהם י' הויות, ואלו הי' הויות הם ביום כשאומר החלל.

ביום שני של חנוכה, צריך לכוון למתק גבורה ב', שהיא גבורה שעולה רי"ה, וצריך לכוין כשאומר הברכה, בשם יכוין במלוי אלפין, ויכוין באלף של מילוי ה"א אחרונה, יכוין אותה כזה: א' שהיא יז"ר, שעולה רי"ה, וה"א הוא ה' אותיות אלהים. אלהים ורי"ו עולים ש"ב, ב"פ ש"ב עולה תר"ד, שהם שש עגלות צ"ב, שש ושני אותיות, והכולל, וכולל הכולל, הם תר"ד. והש"ב השני שאנו מחשבים, הוא מאלף של ה"א ראשונה, שג"כ עולה בצורת הנזכר רי"ו, וה' ראשונה הוא אותיות אלהים, בגי' פ"ו.

הם בסוד טיפה, שעוברים מחג"ת נ"ה, ה' יודיין כלולים מ"י, וי' מ"י, הם ת"ק, וכ"ה שערי בינה, הרי פתילה. ויכוין כשישים אותה בתוך הנהר, בסוד נקודת ציון שהוא כסוף, ואח"כ עולה השלהבת בסוד בנימין. וכשידליק הפתילה, יכוין בסוד] של הוד, נקודה כזה. ויכוין בסוד בנימין, שהיא באה בסוד נ"ה אדם קדמאה, שהיא עולה סוד חנוכה במעלת כ"ב. והשמן צריך שיהיה משקלו י"א בצים, שהוד זה היה שקוע בתוך הקליפות, שמספרם י"א. ביצה עולה צ"ז, שהוא א"ל הוי"ה. (ולע"ד נדאה א"ל אדנ"י וצ"ע) ביצה היא י"ג דרהמים, כל א' מהדרהמים היא י"ו שעורות, שהם הכל מאתיים ושמונה שעורות, שהם ח' הויות שיש בהם ל"ב אותיות, שהם באים מא' (פ"י) הו"ו של א' חלוקה לשנים והם י"ו למעלה וי"ו למטה סכ"י) שבדישא דעתיקא, ושורשם מנ"ה דאדם קדמאה, וכשיורדים מוצאים זו הא', ולוקחים מספרה, ויורדים למטה, למתק הגבורות שעולים יצחק. ושורש הגבורות היא פ"ר, תוציא שורש החסדים שנתמעטו בתוך הגבורות, תוציא ע"ב מפ"ר, ישאר ר"ה, שהוא כמנין יצחק. ומטעם זה לא נקרא יצחק פר, כי כשישארו הגבורות בלתי שם ע"ב, אז יבא שם ע"ב כנגדם כדי למתקם, אבל כשהם ביחד, א"א לבא ע"ב כנגדם להכניעם.

ועוד ששורש כולם הוא מ"ב, ה"פ מ"ב עולים רי"י. וע"ב יש בו ד' יודין, כלולים מעשר הם ת', נשאר משם ע"ב ל"ב, הרי תב"ל. כמו כן בשם ס"ג, יש בו ג' יודין, והאלף ששורשה יו"ד, הם ד' יודין, הם ת'. נשאר משם ס"ג ל"ב, כשתסיר ג' יודין וא' שהם ל"א, הרי תב"ל.

וכנגדו בשם קס"א כנ"ל. כמו כן בשם מ"ה, יש בו ג' אלפין, שהם בשורש יו"ד, ועם יו"ד של שם, ד' יודין כלולים מעשר, הם ת', נשאר משם מ"ה ל"ב, כשתסיר י"ג שהם שלשה אלפין ויוד, הרי תב"ל.

כנגדו בשם קמ"ג, יש בו שני אלפין, ששורשם יודיין, ויוד של שם, הרי ש', נשאר קל"א, ועם הכולל קל"ב, הרי תב"ל. וזהו כשתסיר י' ושני אלפין, שהם י"ב.

כיצר: שמן עולה ש"ץ, ובמ"ק עולה (פ"ט)
י"ב, הרי ב"ת, ועם י"ה הרי זית.

וכשמברך, יכוין בשם הוי"ה במילוי יודי"ן,
שעולה ס"ג, ויכוין בשם אהי"ה דיודי"ן, שעולה
קס"א, שהוא הכל בגימטריא רכ"ד, שהם ב'
יב"ק, וכשאומר להדליק, יכוין בשם קמ"ג,
ובמילוי שם ע"ב, שהוא ל"ו, שכך עולה להדליק,
שמילוי היוד"ד שהם ו"ד, הם לצורך הנוקבא.

ב' אל בינה דא"ק, וב' אל שבפנים דא"א.
באים אל תוך זעיר, ויושבים בשפת החור. ואלו
הב' א"ל, הם ד' אותיות, שהם ארבע אצבעות
של טפח הסמוך לפתח. ויכוין שעשה נסים,
נ"ס נו"ן סמ"ך, שעולים רכ"ז שהוא ברו"ך.
קנ"א ב"ן עם אותיותיהם י"ט, וד' אותיות השם.
עולים רכ"ו, ואותיות נס במילואם, יש בהם נס
אחר, והוי"ו רומז לפתילה. זמן עולה בגי' צ"ו,
אל אדנות ע"ה, ג"כ עולה צ"ו, שהם זו"ן, שמש
וירח, שהם זמנים.

באלהינו יכוין, אלהים ביודי"ן, ונו"ן של
אלהינו, רומז לזעיר ונוקביה. בלילה ראשונה
גבורה א', שהיא בינה שעולה ס"ז, הוי"ה
בניקוד אלהים, עולה צ"ו, אל אדנות ג"כ עולה
צ"ו, הרי צ"ו לצ"ו, עם ס"ז, בגימטריא נט"ר,
וע"ה הרי ר"ס, שהם שתי פעמים אדנות
בריבוע, עם האותיות את"ה, בגי' ב"פ ג"ר,
והם שתי שמות קנ"א ב"ן, רחל לאה, בסוד
ראש ועקב, על חור פתן. י"ה אדנ"י עולים פ',
והם ברגלי לאה, וה' אלהים שעולים בגימטריא
ת"ל, וב' יודין של וייצר, עולה הכל פת"ן,
ועומדים שם, כדי שלא יעבור פתן החיצון, ואלו
הב' יודין, הם כנגד ב' יצירות של וייצר, והם
כנגד רחל ולאה הנזכר. וש"ה של שעשה, הוא
ב' אהי"ה מלאים, שהם קנ"א קנ"ב, ושני
כוללים שהם כמנין ש"ה.

(ת) דע שיש בשלהבת ש"ת הב"ל, והם
במדרגה א' ביסוד דאבא, אלא שההבל הוא
יותר פנימי משת, כי שת הוא למטה, בסוד
וחשופי שת. וזה השלהבת יוצאת מי"ה, וזהו
שלהבת י"ה. כיצר יוצא מי"ה שלהבת, דע כי

וריו עולה ש"ב אחר, ואלו הם שני פעמים
ש"ב הנזכר.

והנשיאים כיוונו למתק כ"ד צירופי אדנות,
עם כ"ד צירופי הוי"ה, כיצר: ש"ב עם יוד
של וייצר, שהוא כנגד שני יצירות, זעיר בסוד
טיפה, ויסוד בסוד טיפה, ובעבור זה הניקוד
של אמא בצירי, שהוא ב' יודין, כנגדו ב'
יצירות של זעיר, הרי ש"ב ועוד יוד, הרי
יש"ב, שהם י"ב צירופי הוי"ה. וש"ב השני
עם י' השנית, הרי יש"ב אחר, כנגד י"ב צירופי
הוי"ה אחרים, שהם כל הצירופים כ"ד, כשתתן
הפרש בין ה"א ראשונה של הוי"ה, לה"א
אחרונה, שתבין הכ"ד צירופים איך הם.

וכל אלו הם לתיקון הוד, שבינה דאמא
אתלבשת בהוד שלה, ומכח זאת הארה יכול
לקחת הניצוצות שהם מובלעות בקליפות בסוד
טיפה, ואלו הנשיאים כיוונו לקחת כל אחד
צירוף א' הוי"ה מיש"ב, הרי לכל נשיא ב'
צירופים, ב' הוי"ת שעולים ב"ן, ושם ב"ן יש
לו ט' אותיות, וכל נקודות בצירי"י, שהוא ניקוד
אימא כנוצר לעיל, תשעה פעמים עולים ק"פ,
וכולל הנקודות, וכולל השם, הם קפ"ב, כמנין
יעקב, שהם ב' עקב, א' של הוד, זא' של
נצח, שבתיקון הוד נתקן גם נצח, והם ב' עקב,
והם לוקחים היוד"ד שהם הניצוצות הנבלעות
בתוך הקלי' בסוד יוד, ונכללים בתוך הקדושה,
ונעשה יעקב, כמו שעשה יעקב לעשו.

בחנוכה, כשתשים השמן, תכוין בשם
ב"י"ט, שהוא שמן בא"ת ב"ש, והניקוד ב' קמצי"ן
ושב"א, הקמצי"ן מורה על היותו נמשך מנה"י
של א"ק, ונמשך ובא בכל הפרצופין שהם ה'
כנודע, ושורה במנורה שנקודתה שבי"א, וזה
הניקוד עולה בגי' ב"ן, והשם עצמו עולה אהי"ה
הרי שם ע"ג, וכך עולה חנוכה, חנ"ה כ"ו, חנ"ה
עולה ס"ג, להורות שזה הרגל מאיר בו אימא
עילאה.

עוד יכוין, שחנוכה עולה פ"ט, והוא משם,
טפטפיה שי"ה צריכים אנו, להשלים שם זית,

הגהות ומראה מקומות

(ת) עיין שער הלקוטים דף קכ"ה ע"ב.

סדר פורים

ליפשוט לי מר האי ספקא, שנפל לי בענין פורים, ולתרץ לי קושיא א' שנפל לי בענין פסח, והוא כי הנה נודע מ"ש הרב זל"ה בפ"ב משער מיעוט הירח, ובשער הכונות, כי בזמן גלות בבל, היו ז' עומדין אב"א, במוחין דגדלות דאב"א, ובסוף השבעים שנה נסתלקו המוחין מז"א, ונכנסו בה, ואז יצאה הארת מרדכי ואסתר. ואח"ך נגזרה הגזירה ההיא, ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת מרדכי ואסתר, משמע שהוסיף להאיר בהם הארה מיוחדת, כי הם עצמם כבר היו מגולים מקודם הגזירה, אע"פ שבכאן יש כמה פרטי שאלות אחדות, כי כבר היו מרדכי ואסתר בעולם מקודם הגלות, וכיוצא באלו השאלות, אין לנו להתעסק בהם עתה, ועי"ז לא יכלו הקליפות לשלוט בהם, ואדרבא נהפוך הוא, מרוב ההארה ההיא, כי נסתמו עיניהם. והנה בכל שנה ושנה שחוזר ונאור אותו האור, נסתפק לי אם חוזרים ז' עומדין לעמוד אב"א, עם מוחין דגדלות דאב"א, והמוחין בה מתחלת ליל פורים וכל היום ההוא מצד עצמו של היום. ונפקא מינה, שאם כך הוא, אין לכיזב בק"ש דערבית, וכן בתפילת ערבית, ולא בק"ש דמטה ודקרבות ודיוצר, ולא בברכה א' דשחרית עד באהבה. או אם נאמר, שאין כל זה נעשה מצד היום עצמו, כי הנה באותו זמן כל זה כבר היה עשוי מאליו, ועיקרו של הנס היה, אותה ההארה שהוסיף להאיר במרדכי ואסתר כנ"ל, וזאת ההארה המיוחדת, היא אשד מתגלית בכל שנה ביום פורים, לכשיכנסו המוחין בה בזמן הראוי להם, והוא בעמידה דשחרית כנודע, באופן שאין שום שינוי בין פורים לשאר ימות השנה, רק באותה ההארה, שביום פורים עוד תוסיף תת כחה, לבלתי תתבטל כל היום ההוא, מן באהבה דשחרית ואילך, עד סוף היום. כי אם כפי הספק הא', נמצאו ב' נסים, א' להביא המוחין, וא' לקיים אותה ההארה, כי אין גלות זה דומה לגלות בכל כנודע. ועוד צ"ל עיון, איך קבעו לנו דו"ל פורים באדר, והיה דאוי לקובעו ביום שני דפסח, כי בו ביזם נתגלית אותה ההארה,

י"ה דמלוי כזה, יו"ד ה"י תכה יו"ד בה"י, הם ש'. וה"י ביו"ד הם ש', עולה בגי' ת"ר. והיו"ד תכה מינה ובה י' פעמים י', הם ק'. וכן ה"פ ה', הם כ"ה, הרי תשכ"ה, וז' תיבות של ב' הכאות הרי תשל"ב, וכשמתפשטים אותיות אלו, כשיוצאים מטיבור ז"א באור חזר, היו"ד שיוצאת תחילה, היא פוגעת בה"א שיוצאת אחריה, ומכה שם ומתמלאים, ונעשים חמשה אותיות, הרי שלהבת.

עוד יש בשלהבת ג' גוונים, ששם הוא זה, וזהירררן, מיכאל, ושורשם שהוא קס"א. והג' היתרים, הם הג' שמות ואלו הם דבריאה. וביצירה, הם ג' פעמים גבריאל ע"ה, שכולל אותם. ובעשיה, הוא שם כפיריררן, ושם קס"א. שג"כ כולל שם שלהבת, אלו ה' שלהביות, חשבונם עולה שלשת אלפים תרפ"ה, והם מכופלים, שהם ז' אלפים ש"ע, כמנין ש"ע, שהעי"ן עולה לשבעה אלפים, ולשבעים. בלב"ת אש עולה ג"כ שלהבת, עם ד' אותיות.

ע"ב עולה שלהבת, כשתסיר ד' יודי"ן, הם ת', נשאר משם ע"ב ל"ב, הם ש"ך, וי' אותיות של מלוי ע"ב, וד' יודי"ן ול' במ"ק הם שבעה, הרי שלהבת.

ושם ס"ג עולה ג"כ שלהבת, כיצד: תסיר שלשה יודי"ן ואל"ף שבאמצע השם, ששורש ה"א היא יו"ד, נמצא שהם ד' יודי"ן, שהם ת', ונשאר ג"כ ל"ב, כמו שנשאר משם ע"ב, הרי תש"ך, וי"ז כמו משם ע"ב, הרי שלהבת.

ובשם מ"ה יש ג"כ שלהבת, כיצד ג' אלפי"ן והיוד של השם הם ת', שכבר אמרנו ששורש האלפי"ן הוא יו"ד, נשאר מהשם ל"ב, תחשוב בשמות הנ"ל, והוא שלהבת.

ושם ב"ן ג"כ עולה שלהבת כשתצייר הב' ההי"ן, בצורת ד' ו' הם שני יודי"ן, ויו"ד ראשונה וכללות השני ההי"ן שהיא יו"ד אחרת (שהם יודי"ן משני ההי"ן) הרי ארבע יודי"ן, הם ת', נשאר משם ב"ן ל"ב, כשתחשוב מה שלקחנו שהם עשרים, נשאר ל"ב, תחשוב כנ"ל, הרי שלהבת (ותכוין שלא להפרידה מהגחלת).

בנים אתם לה' אלהיכם, וע"י מעשינו, אנו מתקנים פרצוף המוחין דזו"ן, וזו"ן שהם בנים לאו"א, מתקנים פרצוף המוחין דאו"א, הנקרא גם הם זו"ן בערך מה שלמעלה מהם, וצריכים עיו"מ, והכל נתקן ע"י זו"ן דאצילות, שהם בנים שלהם. ועד"ז או"א לא"א ונוק', וא"א ונוקבא לעתיק ונוק', וע"י ונוק' לא"ק, והכל תלוי כפי מעשינו ופעולתינו, ע"י קיום התורה והמצות, וכל מה שאנו פועלים בזו"ן דאצילות, כן גורמין ופועלים זו"ן לאו"א, וכעד"ז כולם, כי מה שנתקן ע"י המאציל יתברך בעת התיקון העולמות, הוא זו"ן הכוללים דכל פרצוף ופרצוף, שהם הו"ת דכל פרט, ודכל כלל פרטי א"ק וע"י וא"א ואו"א וזו"ן דאבי"ע, וכל דרושי הרב ז"ל כולם הם בנויים על ערכי הכנויים, כי לפי ערכנו אנחנו בנים לזו"ן, וזו"ן דאצילות דוקא, הם החסרים עיו"מ, וצריכים להשלימם על ידינו, אמנם או"א הם שלמים, וכ"ש הפרצופים שלמעלה מהם, וזה כלל גדול שכל עבודתינו וכל כוונת התפילות והתורה והמצות, הכל הוא בפרצופי המוחין דזו"ן, ובזה אל תתמה במ"ש הרב ז"ל שבגלות מצרים חזר ז"א לבחי' דג' כלול בג' תכלית המיעוט בתוך אימא דאצילות, מי היה המדבר עם מרע"ה, מי היה מוציא את ישראל ממצרים, ואיך נתקיימו כל העולמות ב"ע, עכ"מ).

דרוש יקר הערך בענין הדעת א

אמר חיים ויטאל, הנני מחבר דרוש יקר הערך בענין הדעת, וזולת זהו הדרוש, אין שום ידיעה שורשית בעניני הי"ס, ואכתוב משנלע"ד בו מכל אשר עיינתי בספר הזה: דע, כי אע"פ שהוזכר תמיד היותם י"ס, אינם רק ה' ספירות, וכל ספירה הוא פרצוף אחד, וכולל עשר מדות, והם א"א ואו"א וזו"ן. וזה פרטם: כי ספירת הכתר כוללת עשר מדות, ונק' א"א, וספירת החכמה כוללת עשר מדות, ונק' אבא, וספירת בינה כוללת עשר מדות, ונקרא אימא.

ינתבטלה הגזירה, בשלמא באותה השנה הא' של הנס, כי בו ביום אשר שברו אויביהם לשלוט בהם ונהפוך הוא ש"ד, אבל לדורות אשר קבעוהו להם זכר לאותה ההארה, היה ראוי לקבוע בפסח.

ובענין פסח צל"ע, איך כתב בשער הכוונות שבגלות מצרים חזר הז"א לעיבור ג' גו ג', ואע"פ שאינו כפשוטו שחזר ממש לתוך אימא, אלא ר"ל שנסתלקו כל המוחין, ולא נשאר בו כי אם מוחין דעיבור, שהם אל"ם, ואפילו מוחין דיניקה לא נסתלקו, אלא שלא היו פועלים, והיו שם דוממים, בסוד דומי"ה. ושסיבת הגלות היה, על עשרה דמים. והלא בשער מיעוט הירח כתב, שבזמן גלות מצרים, היו הזו"ן עומדים אב"א, עם מוחין דגדלות דאב"א כנודע, ואין לה' ספירות עליונות דז"א מאירים בנוקבא, העומדת אחורי הנה"י שלו, וסיבת הגלות ת' שנה היה, לסיבת חסרון הארת הה' ספירות עליונות בד' תחתונות דיליה, ששם עומדת הנוקבא, ותשובתו הרמתה כו'.

(א"ה עיין של"ו פ"ב שהניחו בצ"ע, ומצאתי תירוץ לזה בכ"י משם הרב הגדול חק"ל כמהר"ר דוד מאגאר זלה"ה וז"ל: הנה נודע כי סוד יצ"מ, ומה שחזר ז"א לבחי' עיבור דג' כלול בג', הכל הוא בבחי' פרצוף המוחין דזו"ן, כי כל דרושי הרב ז"ל, בענין עיבור יניקה ומוחין דחיצוניות ופנימיות, כולם הם מדברים בענין כללות פרצופי המוחין דזו"ן, כי כל מה שהיה נוגע לפרצוף זו"ן דאצילות, ולכל פרצופי ב"ע, שהם חותם פרצופים דאצילות, כולם כבר נגמרו ונתקנו בזמן הראוי להם, בעת שעלה ברצון המאציל והאציל וברא ויצר ועשה כל העולמות כולם, בצביונם ובתיקונם, ואין שייך בהם לא מיעוט ולא ירידה, ולא גדלות ולא קטנות, וכל כוונתינו וכל דרושי הרב ז"ל, כולם מדברים בפרצוף המוחין דזו"ן דכל העולמות, כי אנחנו בנים לזו"ן, כמשה

הגהות ומראה מקומות

א) עיין שער ההקדמות דף נ"ג ע"ב, ובתע"ס שיעור ה' בהסתכלות פנימית אות ט"ו ד"ה ולפיכך.

חלקי הנפש. כיצד: זו"ן חו"ב. והם נשמה ורוח. והדעת של הדעת, שהיא זו"ן שבהם, הם יעקב ולאה, ונקראים נפש. ושלתם הם ג' חלקי הנפש.

וכל הבחי' הנזכרים כלולים מעשר, ומתלבשים זה בתוך זה, ונמצא כפי זה, כי הדעת בכל מקום, הוא זעיר שבבחינה ההיא. וא"כ כמו שזעיר, היה בו בתחילה קטנות שהם ו"ק, ואח"כ נתוספו בו ג"ר, כן ב' הבחי' יש שם בדעת, דעת עליון כח"ב שבו, דבוק תחת אר"א. ודעת תחתון, שהם ו"ק, והם למטה בו"א בקטנותו.

ונבאר עתה כל זה בפרטות פרצוף אחד, שהוא זעיר, וממנו תקיש בכללות כל הפרצופין יחד, דע כי ז"א הוא פרצוף אחד, כולל עצמות וכלים, והכלים שבו הם נכללים בג': כי הכבד למטה, וכולל עשר מדות, שהם כל האיברים, ומתלבש ע"י הוורדין שבו, בכל הגוף. והלב גבוה ממנו, וכולל עשר מדות, ומתלבש תוך בחינת הכבד, ע"י הדפקים שבו, ומתפשט בכל הגוף. והמוח גבוה מכולם, וכולל עשר מדות, מתלבשים תוך בחי' הלב, על ידי הגידים המתפשטים ממנו, ומתפשט בכל הגוף. ועד"ז ממש, נחלק העצמות בג': נשמה, ורוח, ונפש. מתלבשים זה בתוך זה, ומתפשטים בכל הגוף. לכן הכבד משכן הנפש. והלב משכן הרוח. והמוח משכן הנשמה. והנה בהיות זעיר בזמן העיבור ג' כלילן בג', אין לו אלא נפש. ובזמן היניקה, שנתפשטו שש קצוותיו, יש לו גם רוח. ובזמן הגדלות, יש לו גם נשמה. כי גדלו בו ג"ר שבו, ונשלם לעשר מדות.

ונבאר עתה ענין הגדלות הנקרא מוחין, והטעם הוא, כי המוחין הם כלי של הנשמה. וכמו שהנשמה נחלקת בנר"ן שבה, כן המוחין נחלקים בג', והם חב"ד שבו. ונודע כי כל מוח מאלו, כלול מעשר מדות, ומתלבשים זה בתוך זה בכל הגוף דזעיר, כיצד, מוח חכמה תוך מוח בינה, ומוח בינה בתוך הדעת. וא"כ, אע"פ שהדעת הוא זעיר שבג' חלקי הנשמה, הנה כלול מעשר, אלא שהוא כדמיון הזעיר. שיש לו תחילה ו"ק ואח"כ ג"ר, כן מוח הדעת, יש לו ו"ק, ונקרא דעת תחתון, כי הוא נשמה

וספירת הדעת דחסדים, כוללת עשר מדות, ונק' זעיר, אך כשנאצל, לא היו בו רק שש מדות, חג"ת נה"י שברעת, והם הם החג"ת נה"י, הנקרא אצלינו מכלל הי"ס, אבל אינם רק מדות, ולא ספירות כמו חג' ספירות הראשונים. וספירת הדעת דגבורה, כוללת עשר מדות, ונקרא נוק' דזעיר, אך כשנאצלה לא היה בה רק מדה א' לבד, העשירית, והיא מלכות שברעת הנזכר, והיא היא המלכות הנק' אצלינו מכלל הי"ס, אבל אינה רק מדה א', ולא ספירה.

ואלו הה' פרצופים נרמזו בשם ההוי"ה, בקוצו של יו"ד, ובד' אותיותיו. ולפי שהכתר אינו מכלל הי"ס, והושם ספירת הדעת במקומו, לכן נרמז בקוץ היו"ד, ולא באות ממש. ונמצא כי עיקר הפרצופים הם ד', אר"א וזו"ן, והם ד' אותיות ההוי"ה, והם נכללות בג"ס בלבד, שהם חב"ד, ודעת כלול מב' עיטרין. וז"ס פסוק, ה' בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה בדעתו תהומות נבקעו.

ונמצא, כי כל העולמות, אינם רק שלשה בחינות: חב"ד, והסיבה היא, כי שרש הכל הוא: החסד, והדין, והרחמים. ולפי שהרחמים מכריע ביניהם, צריך שימצאו בו ב' בחינותיהם. והם חו"ג, תרין דעות. ואלו עצמם הם ג' בחי': כהן, לוי, ישראל. והם נר"ן. והנה כל פרצוף מאלו הד', כלול מעשר מדות, אשר כל העשרה אינם רק ספירה אחת כנזכר. גם דע, כי כל פרצוף היותר זך, מתלבש תוך התחתון.

ונתחיל מן הראשון, הנה ספירת הכתר, היא נשמת האצילות, ונחלק לג' מוחין: חב"ד. שהם נר"ן, ג' חלקי הנשמה. כיצד: עתיק ונוק', חו"ב. והם נשמה ורוח. ואריך ונוק', הם זו"ן שבכתר, ונק' דעת, ונפש. ושלתם, ג' חלקי הנשמה.

אח"כ ספירות חו"ב, הם רוח דאצילות. ונחלקים לג' מוחין: חב"ד. שהם נר"ן, ג' חלקי הרוח. כיצד: אר"א חו"ב. והם נשמה ורוח. והדעת שהוא זו"ן שבהם, שהם ישסו"ת, נק' נפש. ושלתם שלשה חלקי הרוח.

ואח"כ ספירת הדעת, היא נפש דאצילות. ונחלקים לג' מוחין: חב"ד. שהם נר"ן, ג' חלקי

כלול מעשר מדות, ויש בו ב' בחי' דעת, כן כל מוח מהשנים אחרים, הנקרא חכמה, או בינה, כלול מעשר, ויש בו דעת כלול מב' בחינות. ונמצא, כי כשמדווגת איזה מדה מעשר מדות שיש בפרטות איזה פרצוף עם חברתה, כגון מוח חכמה דזעיר, עם מוח בינה שבו, מדווג ע"י בחי' הדעת שבו עצמו, רוצה לומר ע"י היסוד, שבסוף הדעת התחתון, שבמוח החכמה, אלא שלהיותם בחי' מוחין, אין אנו מזכירין שם יסוד, שהוא בחי' ר"ק תחתונת.

וכשמדווג הזעיר עם לאה, שהם פרצופין נבדלים ונפרדין, אז מדווגים בחי' ג' המוחין שלו, ע"י הדעת שהוא המוח הג' כלו, וגם בזה יהיה פירוש, ע"י היסוד שבדעת העליון שבמוח הג' הנק' דעת, אך אינו נקרא בשם יסוד, להיותו בחי' מוחין דזעיר, וכשמדווג זעיר עם רחל, אז הזווג ההוא ע"י היסוד תחתון דזעיר, אשר בו מתלבש נשמתו, שהוא יסוד הדעת התחתון, ועל ד"ו למעלה באו"א, כי כשמדווג אבא עם אמא, הוא ע"י היסוד העליון שבו, אשר בסוף דעת דאבא עצמו, הנקרא דעת עליון, ובהזדווגם יחד בבחי' שש קצוותיהם, הנקרא ישסו"ת, אז הוא ע"י היסוד התחתון, שהוא יסוד הדעת התחתון.

ולחיות או"א בחי' מוחין של כללות האצילות, לכן אין נזכר היות זווגם ע"י היסוד שבהם, אלא שם דעת, אפילו בזווג שש קצוותיהם, שהם ישסו"ת, משא"כ בזעיר, שזווגו העליון הוא ע"י הדעת שבו, והתחתון ע"י יסוד ממש שבו כנזכר, ונמצא כי כשאנו אומרים שמדווגים או"א ע"י הדעת, הוא ע"י דעת שבו שבפרצוף אבא עצמו, ולא ע"י הדעת אשר תחת או"א, שהיא בחי' ג"ר דגדלות דו"א כנו"ל, כי זה נקרא בן שלהם, ואינו יסוד שבהם עצמם בפרצופים, ואמנם עולה הוא תוך דעת עצמו דאבא, להיותו שם בחי' מ"ד כנודע, אבל הזווג עצמו לעולם, אינו אלא היסוד והדעת.

(נ"א או הדעת) הנכנסים בנקודת ציון יסוד הנקבה, ועי"כ הוא החבור והזווג, וכן בהזדווג ב' מוחין חו"ב דזעיר זה עם זה, הוא ע"י הדעת, או היסוד שבמוח החכמה, לא ע"י הדעת שהוא המוח הג', כי זה הוא בן שלהם, ולא

לו"ק זעיר, ודעת עליון והוא ג"ר שבו, שהם חב"ד שבדעת, ואלו עומדים למעלה, תחת תרין מוחין חו"ב דזעיר, וכאשר נגדל הזעיר ויש לו ג"ר, ונמצא סמוך ראשו תחת או"א ממש, לוקח דעת העליון, העומד שם ג"כ.

ועוד דע, כי כמו שזעיר הוא בן אחר, שנולד מזווג או"א, כן הוא הדעת, נולד ע"י זווג חו"ב, ב' מוחין דזעיר, וכמו שנולדה נוקבא דזעיר עמו, כן עיטרא דגבורה שבדעת, נולדה עם החסדים שבדעת, מזווג חו"ב, וב' העיטרין נולדים תאומים, כדמיון זעיר ונוקביה, ואח"כ ננסרים ומתפרשאן, ואז דעת החסד נשאר בזעיר, ודעת הגבורה ניתן לנוקבא הארותיו בתחלה שלא ע"י זווג, לבנין פרצופה, ואח"כ בעת הזווג, נותן לה הגבורות עצמם, עכ"ז נשארים בו שרשיהם, כדי שלא יהיה גם הוא דעתו קלה, והנה כיון שהדעת התחתון הוא בחי' זעיר שבדעת, נמצא כי דעת עליון שהוא חב"ד שבדעת, שהם או"א של הדעת תחתון, יתלבשו בתוכו, ונמצא כי בר"ק זעיר, מתלבש דעת תחתון, ולפנים ממנו יתלבשו ר"ק הדעת העליון, ויהיו נשמה אליו, כדרך או"א, אשר מתלבשים שש קצוותיהם בלבד תוך זעיר

כלל העולה, כי בחי' הדעת של זמן הגדלות דו"א, הוא בחינת חלק הנפש של הנשמה, ונק' בחי' זעיר של הנשמה, ונחלק לב' בחי': חב"ד שבו נקרא דעת עליון, והם או"א ודעת שבדעת, וז"ת שבו, נקרא דעת תחתון, שהוא זעיר שבדעת, ובהיות ז"א גדול, מתלבש דעת תחתון בר"ק, ור"ק שבדעת עליון, מתפשטים תוך דעת התחתון, וג"ר שבדעת העליון, נשארים מגולים למעלה בראש ז"א, ונק' ב' מוחין חו"ב דו"א, ור"ק של ב' מוחין חו"ב דו"א, מתלבשים בתוכם, ועד"ז יהיה בבחי' ג' מוחין דיניקה, וג' מוחין של עיבור, בהיות הז"א קטן, כי הדעת שבהם הוא חלק הנפש של הרוח, או חלק הנפש של הנפש.

ומזה תקיש לבחינת הדעת של כללות עולם האצילות כלו ביחד, באופן כי לעולם הדעת בחי' זעיר, ברא דאו"א בכ"מ שהוא, וכנזכר איך ג' מוחין חב"ד, נשמה ורוח ונפש, והנה כמו שנתבאר, כי מוח הג' הנקרא דעת,

אר"א, כי הדעת שבזעיר, אינו רק מבחינת השני דעות, שיש ב' המוחין שבו, מצד אר"א, ולא מפרצוף ג' זולת ב' פרצופי אר"א, באופן כי חו"ב דמצד אבא, נקרא חכמה שבו וחז"ב דמצד אימא, נקרא בינה שבו, ודעת דמצד אבא, ודעת דמצד אמא, הם דעת שבו, אך כפי האמת, חב"ד דאבא נקרא חכמה שבו, וחב"ד דאימא, נקרא בינה שבו, אך מוח שלישי בפ"ע, לכשיהיה בחינת דעת, זולת ששה מוחין הנזכר, אין בו, וא"כ צריך לבאר, כי כמו שבפרטיות הפרצוף, יש דעת בפ"ע, למה לא יש בכללות י"ס עולם האצילות, בחי' דעת בפ"ע, והענין, הוא כי פרצוף ז"א כולו, הוא נקרא דעת, וכמו שנתבאר אצלינו, כי כל האצילות נקרא חב"ד, שהן נר"ן. (ע"כ מצאתי כתוב מהדרוש הזה).

דרוש י"ט בענין הדעת של ז"א באורך ב)

דרוש בחינת הדעת אשר לאר"א וז"א בביאור גמור נכון, הנה ג' מוחין יש לאבא למעלה בראשו, בג' חללי גולגלתא, והם חו"ב, ולמטה משניהם הוא הדעת המכריע ביניהם, וזה נקרא דעת עליון דאבא, ואלו נעשו באופן זה, כי החכמה נעשית מפרק היד הימנית דאריך המתלבש בו, והבינה מפרק הזרוע הימני דאריך המתלבש בו, והדעת מן הרביע הימני העליון דת"ת דאריך, המתלבש בו, עוד יש דעת ב' תחתון, כלול מה' חסדים, המתפשטים למטה בו"ק שבו, והוא נעשה מפרק הזרוע המחובר לכתף ימין דאריך, המתלבש בו, ועד"ז באימא, כי החכמה שבה נעשית מפרק היד השמאלית דאריך, המתלבשת בה, והבינה מפרק הזרוע השמאלי דאריך, המתלבש בה, והדעת מן הרביע שמאלי העליון דת"ת דאריך, המתלבש בה, וזה נקרא דעת עליון ג) דאימא, ואמנם בז"א, הוא באופן אחר, כי בג' חללי

יסוד או דעת מכלל פרצופים, ומבשרנו נחזה אלוה, כי אין זוג איש עם אשתו, ע"י הבנים שלהם, כי אם ע"י היסוד של עצמם.

והנה גם בענין המוחין דזעיר, יש חילוק א', וצריך לבארו, והוא, כי נודע שיש לזעיר ב' בחינות מוחין: ג' מצד אבא, וכלם נקרא מוח א', חכמה דזעיר, וג' אחרים מצד אימא, וכלם נקרא מוח אחר, בינה דזעיר, והנה אלו החכמה עם הבינה בהזדווגם יחד, הוא ע"י מוח הג' דאבא, הנק' דעת דמוחין מצד אבא, כי הדעת הזה הוא, מן כללות עשר מדות שבג' מוחין אלו, ואמנם כשמזדווגים ב' בחינות חו"ב פרטיות, ששניהם מצד מוח חכמה הכוללים, אינו אלא ע"י הדעת הפרטי שבחכמה הפרטית שבג' מוחין דאבא, ולא ע"י מוח הג' ממוחין דאבא, הנקרא דעת בפ"ע, בן שלהם כנו"ל. והנה הם דעת א' מצד אבא, מוח הג' שבג' המוחין ההם, והוא כולל ה' חסדים וה' גבורות, ודעת ב', מוח הג' שבג' המוחין שמצד אימא, וגם הוא כולל חסדים וגבורות, וכל דעת מאלו נחלק לב' בחי': דעת עליון, ודעת תחתון כנו"ל. וכפי זה צריך להודיע ענין אחר, כי ברוב המקומות שתמצא בס"ה ובספרינו זה, ענין ג' מוחין דזעיר, אין הכוונה אלא על כללות כלם, רוצה לומר כי כשמזכיר חכמה דזעיר, ר"ל כללות ג' מוחותיו שמצד אבא, כי כולם נקרא חכמה סתם דזעיר, והיא נשמה לנשמה שבו, וכשמזכיר בינה דזעיר, ר"ל כללות ג' מוחותיו שמצד אימא, והם נשמה שבו, וכפי זה יצא לנו טוב טעם, למה אין אנו מונין את הדעת לספירה בפ"ע מכלל הי"ס דזעיר, והוא כי כפי האמת, אין בו רק ב' מוחין: מוח חכמה דמצד אבא, הנכלל מג' מוחין פרטיים, חב"ד שבה, ומוח בינה דמצד אמא, הנחלק לג' מוחין פרטיים חב"ד שבו, ואמנם בחינת מוח ג' דעת, כלול מג' מוחין אחרים פרטיים, אין בו, כי אין למעלה בחי' פרצוף דעת, זולת ב' פרצופים של

הגהות ומראה מקומות

נעשית מפרק הזרוע המחובר לכתף שמאל דא"א המתלבש בה ואמנם, כן הוא בשער ההקדמות.

ב) עיין שער ההקדמות דף ג"ד ע"א.
ג) ג"א ואמנם דאמא יש בה דעת ב' כלול מה' גבורות מתפשטין למטה בו' קצוותיה והיא

ושלשתם נקראים בשם דעת אחד, שהוא מוח השלישי שבגולגלתא. והם שני דעות: א' מצד אבא, וא' מצד אמא כנו"ל. וכמו שנתבאר כי מקומו שם, זולתי בהיות פגם בתחתונים, כענין שביארנו בחטא אדה"ר בעץ הדעת.

ונבאר עניינו יותר בפרטות, דע כי מפרק היד הימנית דאריך, נעשה חכמה דאבא, ומפרק היד השמאלית, נעשה חכמה דאמא. ומזרוע הימני דאריך, נעשה בינה דאבא, ומזרוע שמאלי דאריך, נעשה בינה דאמא. ומרביע עליון הימני דת"ת דאריך, ה' נעשה דעת דאבא. ומרביע עליון השמאלי דאריך, נעשה דעת דאמא והדעות האלו, יתבארו בכלל הדעות שבזעיר, וזה ענינו, זעיר יש בו צלם דנה"י דאבא, ובהם חב"ד, ודעת כלול מתרין עיטרין חו"ג, ונמשכו מפרק המרפק דאריך, שהיה גנוז באבא. ואמנם תחת חו"ב, יש דעת עליון נעלם, ואינו נקרא מוח בפ"ע. וזה נמשך מו' מלוי ס"ג, דבתרין ו'. תפוחין דאריך, אל פה דאמא, ומשם לזעיר. והמוח הג' שבו, הוא הדעת הנזכר, הכלול מתרין עיטרין חו"ג. ועוד יש ביניהם דעת, וכללות תלת בחי' אלו, שהם חו"ג ודעת נקרא מוח הג', הנקרא דעת סתם בכל מקום. וזהו הנקרא ג"כ דעת התחתון דזעיר, באופן שהם חב"ד עליון, אבל אינם נקראים רק בחי' תרין מוחין חו"ב לבד כנו"ל, ועוד חו"ג ודעת, ושלשתם נקרא מוח א' לבד, הנקרא דעת. וזה המוח הג' בכללות שלשת חלקיו, נקרא דעת תחתון, בערך דעת עליון. שאינו נזכר כאן, וגם כי אינו מתפשט כלל בגופא דזעיר, כמו דעת תחתון.

ונבאר דרך פרט, ענין זה המוח הג', כי הנה החו"ג שבו לעולם הם למעלה תמיד, מקובצים בראש, במוח חלל הג' שבגולגלתא, ולפעמים יורד בין תרין כתפין, והדעת שבו, הוא לבדו הניח שם שרשו, שהוא ג"ר, ראש שבו ואמנם גופו, שהם שש קצוותיו, והמלכות

גלגלתא יש ג' מוחין הנו', והנה בו הם כפולים, כי יש בו ג' מוחין נמשכים מג' מוחין אבא הנו"ל, והמוח הג' שבהם הנק' דעת, נקרא דעת עליון שבו, המכריע בין חו"ב. ועוד יש בו דעת ב' תחתון, הנעשה מן פרק הסמוך לכתף ימיני דאריך, שנתפשט בו"ק דאבא, ומן הראוי היה, כי גם בזעיר יהיה הדעת זה תחתון, מתפשט בו"ק, כיון שנמשך מן שתי קצוות דגופא דאריך וכן מו"ק דאבא, אמנם כשאין פגם בתחתונים, עולה גם בראשו דזעיר, וכשיש פגם בתחתונים, יורד בין תרין כתפין דגופא דזעיר. ועד"ו ממש יש לו ג' מוחין עליונים מצד אימא בראשו והדעת הזו נקרא דעת עליון מצד אימא ועוד יש בו דעת תחתון, נעשה מפרק הסמוך לכתף השמאלי דאריך, שנתפשט בו"ק של אימא, וגם זה הדעת התחתון דמצד אימא, לפעמים עומד בראש זעיר, ולפעמים יורד בין תרין כתפין דזעיר, ע"ד הנו"ל בדעת תחתון שמצד אבא. ודע, כי כמו שהמוחין שבראש הם תרין מוחין, חו"ב, והדעת עליון מכריע ביניהם, למטה מהם. כן הוא בדעת התחתון דזעיר, כי יש בו ב' מוחין, שהם תרין כתפין דאריך, ונקרא ב' עטרין, חו"ג, ועוד למטה מהם יש בחינה דעת, המכריע בין ב' עטרין הנזכר, וההפרש הוא, כי הג' מוחין ראשונים נקראים חב"ד, אך ג' אלו התחתונים, כולם נקראים בחינת דעת א' לבד, עם היות שהם במקומם נקרא חג"ת. והענין יותר מבואר הוא, כי הדעת עליון, בין מצד אבא, או מצד אמא המכריע בין תרין מוחין הנקרא חו"ב דזעיר, נעלם מאד, בסוד ונהר יוצא מעדן, ותדיר הוא גנין בסוד הזווג דלא מתפרשין, נתיב לא ידעו עיט, ולכן אינו עולה בשם, והוא גנוז למטה ד' בתרין מוחין, ונכלל בהם, ואינו נחשב בבחינת מוח הג' הנקרא דעת, כי המוח הג' שבראש, הוא בחינת זה הדעת התחתון, הכלול מתלת בחינות: חו"ג, ודעת המכריע להם למטה,

הגהות ומראה מקומות

- (ד) עיין ע"ת שער דרושי הצלם דרוש א' ושער מ"ד ומ"ן דרוש י"ד. (ו) עיין עץ ובשער הכוזבות דרושי העמידה דרוש ב'. היים שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל (ה) עיין ע"ת שער הולדת או"א וזו"ן פרק ז' י"ז.

כלים, לתרין עיטרין ודעת תחתון, ואלו נקראים חג"ת של הנשמה, שהם גוף שלה, אלא שהן כלי מוח א' הג', הכלול מחו"ג ודעת תחתון, הנקרא ת"ת. ומן תלת פרקי עילאין דנה"י, נעשו כלים לנה"י של המוחין, אלא שהם בחי' חג"ת של זעיר. ומתרין פרקי אמצעיים ותתאין שבכל א' מנה"י, נעשו נה"י דזעיר, ושם נתפשטו ג"כ נה"י של המוחין. נמצא כי מוח הג' הכולל תרין עיטרין ודעת תחתון, אינם אלא חג"ת של המוחין, אלא שלפי שחג"ת הראשונים דזעיר, נתעלו בבחינת כלים אל חב"ד של המוחין, לכן גם חג"ת של המוחין, נקרא בשם דעת הכולל תלת מוחין: תרין עיטרין, ודעת תחתון, אבל אינם רק חג"ת של המוחין. וזהו טעם, שהדעת הזה נקרא חסדים וגבורות, ודעת תחתון, שהוא נשמתא אל הכלי הנקרא ת"ת, שהוא הת"ת הא' דזעיר, שעלה להיות כלי אל הדעת כנזכר.

עוד דע, כי הצלם הנזכר הכולל י"ס של הנשמות דזעיר, אינו רק ז"ת לכד של הנשמה, אלא שנחלק ל"ס, כענין הזעיר עצמו, שאינו רק ו"ק, ונגדל ל"ס, וזה לפי שצלם הנזכר, הוא מן התבונה, שהיא ו"ק הבינה, אמנם כאשר נכללים בינה ותבונה בפרצוף א', אז יהיה הצלם הנזכר נשמה שלימה ב"ס גמורות אל זעיר, ועד"ז בצלם דאבא. עוד דע, כי עדיין אין בזעיר, לא בחיה, ולא בנשמה, רק ט"ס גמורות, אך כשעולה להיות צלם שבו גם מא"א, אז יקנה גם יחידה, ואז יושלם ב"ס גמורות, וע"ז נאמר ה' הוא האלהים, שהם אריך וזעיר כנודע, ואז זעיר יגדל כל צרכו, ויהיה אריך.

כללו של דבר, כי או"א הם חו"ב דכללות עולם האצילות, וזעיר כלול מתרין בחינות, והם: דעת, ות"ת הכולל ו"ק כל א' משניהם, אלא שדעת הוא נשמת זעיר, המניח שורשו ביסוד דאו"א, ונקרא דעת שלהם. ועוד דעת ב' יורד, בסוד נשמת זעיר למטה, הנק' ו"ק דכללות עולם האצילות. ועד"ז הוא בתלת מוחין דזעיר עצמו. ואמנם אע"פ שזעיר אינו רק ו"ק

שבו, נתפשטו בו"ת דזעיר, וכיון שהוא מכריע, יש בו חו"ג ג"כ, ונמצא כי ענין זה נוהג בחו"ג שבו, כי שרשם נשאר בדעת, וז"ת שבהם, נתפשטו בו"ת דזעיר ועד"ז הוא בצלם דאימא ג"כ, בכל הפרטים שאמרנו בצלם דאבא. ודע כי ענין ההתפשטות הנזכר, איננו צורך היטב, רק בדעת דצלם דאמא, כי דעת דצלם דאבא, החו"ג שביסוד דאבא, אינם מתפשטות בזעיר כלל, אלא ביעקב כנודע. ודע כי ב' מוחין חו"ב דז"א, נמשכו מתרין מוחין חו"ב דאבא, אבל מוח הג' הנקרא דעת כלול מתרין עיטרין, לא נמשך מדעת דאבא, אלא נמשך מן החו"ג המתפשטים בו"ק דגופא דאבא, ולכן יש בו התפשטות חו"ג בגופא דזעיר, ולא עוד אלא שכל זה המוח הג' הוא עצמו כולו יורד עד תרין כתפין דזעיר כנז"ל, להיות כי מקום כיוצא בזה היה מקומם באבא, אך אין זה אלא בעת איזה פגם בתחתונים, אך דעת עליון הנעלם, נמשך ממוח דעת ז' דאבא עצמו. וכעד"ז הוא בענין ב' דעות עליון ותחתון, שבצלם דאמא.

וסוד ענין הנז"ל הוא זה, דע כי בחינת המוחין דגדלות הנז"ל, הם בחינת צלם דאמא, הנקרא נשמה לזעיר. ובחינת צלם דאבא, הגנוז תוך צלם דאמא, ונקרא חיה דזעיר. וכל צלם מאלו הוא פרצוף גמור ד"ס. ונבאר צלם דאמא, וממנו יתבאר צלם דאבא, הנה ג"ר שבצלם הנזכר, הם תלת מוחין ממש של הנשמה ונקראים חב"ד עליון, אמנם אינם נקראים רק בחי' תרי מוחין כנז"ל, לפי שהדעת אינו אלא מכריע שלהם, ואינו ספירה בפ"ע כנודע. ונודע כי הכלים דזעיר, אינם רק ו' ספירות, חג"ת נה"י, אלא שבזמן ההגדלה נתחלק כל ספירה מהם לתלת פרקי, ועי"כ היו ט' כלים, ונמצא כי תלת פרקי עליונים, ותלת אמצעיים חג"ת הראשונים דזעיר, גדלו שלישי, ונעשו תלת כלים שלמים, לתלת מוחין חב"ד הנזכר, ואלו הנקראים ראש ומוחין של הנשמה. אח"כ תלת פרקי תתאין דחג"ת הראשונים, נעשו תלת

הנהות ומראת מקומות

(ז) עיין ע"ח שער דרושי הצלם דרוש ב' כלל י"ח.

אימא. הג' בכל דעת מהשנים הנזכר, כי בדעת מצד אבא יש בו עליון ותחתון, וכן בדעת מצד אימא, יש בו דעת עליון ודעת תחתון.

ותחבר בענין זה ג"כ, אופן התלבשות ח' תלת המוחין בנה"י דאו"א, כי ברוב המקומות ביארנו, כי חב"ד דמצד אבא, נתלבשו בנה"י דאבא, וחב"ד דאימא בנה"י דאימא, ובמקומות אחרים נתבאר באופן אחר, ואמנם בח"ב ש"א, נתבארו ב' הדרכים בדרוש ציצית, כי בתחילה הם כך כנזכר בדרך א', אבל כשבאו להתלבש תוך זעיר, היו באופן אחר, כי חכמה דמצד אבא נתלבש בנצח דאבא, ובינה דאבא בנצח דאימא, ושתיים נתלבשו זה בתוך זה, תוך חכמה דזעיר מצד קו ימין, כי כלו חכמות, וחור"ב דאימא, נתלבשו בב' ההודות דאו"א, בקו שמאל דזעיר, כי כלם בחינת בינה, וחסד וחסד דאו"א ביסוד דאבא בימין ושמאל. ט) וכן נתבאר במקום אחר היטב, ענין דעת עליון ותחתון שיש בכל פרצוף, ואיך דעת התחתון דפרצוף העליון, נעשה דעת עליון שבפרצוף שלמטה ממנו.

כל פרצופי אבי"ע כלולים ממ"ה וב"ן, שהם חסדים וגבורות, וכל בחי' משתיים, יש בה י"ח גר"ן שבכל פרצוף, ותחלה יצאו ז' המלכים, והם זר"ן, ז"ק שבכל פרצוף, בבחי' נפש, הנק' ז' מלכיות שבז"ק מבחי' ב"ן ונשברו, ואח"כ באו ז"ק של מ"ה מבחי' נפש, והמשיכו עמהם נפש דב"ן, ונתקנו, ואח"כ עד"ז, באו רוח ונשמה וחיה יהידה דמ"ה, והמשיכו את רוח נשמה וחיה ויחידה דב"ן שלא נאצלו עדיין, ובאו כולם כלולים בסוד תוספת בזו"ן, שהם ז' הקצוות שבכל כלל ובכל פרט, וכל זה תבין, ממצות ירושת המתים בפ' פנחס, וכעד"ז י"ס דעגולים הם גבורות, ויצאו תחילה בבחי' נפש לבד שבהם, בסוד נקבה תסובב גבר, ואח"כ יצא היושר שהוא חסדים, בה' מיני נפש ורוח שבו, ואז נשלמו העגולים בנפש ורוח כו' שבהם.

בערך עולם האצילות, אבל בבחינת עצמו, כולל י"ס שבו, ולא עוד, אלא כי גם כל מוח משלשתם שבו, כולל י"ס, כענין ג' מוחין דכללות האצילות, הנקרא או"א ודעת הנז"ל.

ונבאר מוח הדעת, הנחלק ליי"ס, הנה יש בו ד' מוחין, והם: חור"ב, וחור"ג, והנה חור"ב שלו, נמשכו ממוח אבא עצמו, הנקרא דעת שבו, ונק' שניהם דעת עליון דזעיר, ולכן נעשה מכריע עליון, בין תרין מוחין עילאין, הנק' חור"ב דזעיר, והדעת של הדעת שלו, נקרא דעת תחתון שבו, ונמשך מתרין כתפין דא"א, הגנוזים בדעת תחתון דאבא, המתלבש בשש קצוותיו, והנה זה הדעת תחתון דזעיר, נק' חור"ג, ויש לשניהם מכריע א', ושלשתם נק' מוח דעת דזעיר בפרטות, יען כי הוא דעת שברדעת, משא"כ בחור"ב של הדעת, כי נשרש למעלה, למכריע עליון בתרין מוחין חור"ב דזעיר, ואינם בכללים במוח הדעת ואמנם כי המכריע הפרטי שבין חור"ג דדעת תחתון כנזכר, היא בפרטות נקרא דעת תחתון, להיותו דעת שברדעת כנזכר, כי תלת חלקי זה הדעת, הם דעת וחור"ג ואמנם בחלק ב' ש"א נתבאר שם, כי הם חג"ת, והת"ת זה, הוא דעת התחתון, המכריע בין חור"ג, הנק' תרין עיטרין, והנה זה הדעת תחתון, נשאר שרשו שהם ג"ר שבו, למעלה במוח הג' הנק' דעת כנזכר, ומתפשטים שש קצוותיו התחתונים, בוק' זעיר, הנק' גופא דזעיר, ונעשים נשמה שלהם, וכל זה נתבאר במקומות רבים.

ודע, כי כל אלו הפרטים, הם במוח הדעת של זעיר מצד אבא, וכל הפרטים הנזכר ממש עד הנזכר, גם במוח הדעת של זעיר מצד אמא, וכעד"ז הוא בדעת של כללות עולם האצילות, שנחלק לשני דעות, הא' דעת דאריך, וזה נקרא דעת עליון, והוא למעלה מאבא ואמא, והב' דעת שלמטה מאו"א, ונקרא דעת תחתון, והוא שורש נשמת זעיר שהניח שם כנזכר. השני הוא בדעת פרטי דזעיר, כי יש בו ב' דעות, והם דעת מצד אבא, ודעת מצד

הגהות ומראה מקומות

ח) עיין שער ז"א פרק ג' ושער אנ"ך פרק ו'. ט) צ"ל ושמאל וגבורות וגבורות דא"א ביסוד דאימא בימין ושמאל וכן (ה"ו).

שבו. עוד יש זווג אחר של יעקב דוד המדבר, והם אורות יוצאים מחוץ אל יעקב, הנקרא גופא דז"א הכולל. וכמו כן יש בלאה, היוצאת לחוץ מיעקב עליון, והיא זולת רחל הגדולה כגודל זעיר, ורחל הקטנה מחזה דזעיר ולמטה. ולפעמים אוזיפת מנהא לאה לרחל העליונה, או להיפך. וכן הענין בקטנה. ולכן תמצא בז"א דאצילות, שיש בו תרין מוחין חו"ב שבו, מחו"ב דאבא דאצילות, מג"ר שבהם. ועוד יש בו דעת עליון, נמשך מז"ק חו"ב דאבא. ועוד יש בזעיר מוח ג', הנמשך מב' כתפין חו"ג דארית, וחו"ג דאבא. ולכן נתלבש בתרין כתפין דחו"ג דזעיר. ודעת תחתון הנק' ת"ת דזעיר, מכריע ביניהם. ואמנם ג' אלו הנכללים בשם דעת תחתון, הם חג"ת הראשונים דזעיר, שנעשו עתה ג' מוחין חב"ד אחרים לז"ת דז"א. בין ב' כתפין שבו. והת"ת הנק' דעת תחתון, מתפשט בנה"י ראשונים ונה"י חדשים שבו כנו"ל. כי ז"ק דזעיר הם פרצוף גמור, של י"ס דיעקב. וכל זה מצלם דזעיר מצד אבא. וכנגדו מצלם דאימא ממש.

דרוש כ"ה בעינים של ז"ן

ועיין בשער הייחודים במה ששמעתי מזולתי ביחד פ' חזית איש מהיר במלאכתו וגו'. וביחוד שם אלה"ם, שראשיתו חסר. ומשם תבין דרוש שנכתוב כאן, דע כי עי"ן בגי' ק"ל, וכל בחינה שם ק"ל הוא בעינים. ונודע כי הוא ג' בחי', שהם: ע"ב, ק"ל, נ"ח. וזה ענינם. הנה מן הע"ב נעשים העפעפים, שהם בחינת העבים הסוגרים על העינים, למנוע הראות, וז"ס עבים סתר לו ולא יראה. גם ז"ס בעב הענו, שהוא ע"ב של העפעפים. ומן הק"ל נעשים העינים בעצמם, כי עין בגי' ק"ל. ומן הנ"ח, נעשה בת עין, שבתוך העין. והעיין הוא, כי שורש ק"ל הוא ע"ב כנודע, ולכן אם תסיר שרשו שהוא ע"ב, ישאר כמלוי לבד, שהם נ"ח. נמצא כי בת עין, נק' נ"ח. וז"ס ויאמר יהו"ה מסיני בא, ר"ת בגי' נ"ח. ומלת ויאמר בעצמה, היא אותיות ומאיר, וז"ס ומאיר לאישון בת עין, כי בת עין הנקרא נ"ח, היא

היותר פשוט הוא אצלי בענין הדעת בקצרה, ד' פרצופין כוללים כל עולם מאבי"ע, הם זכו"ן, משא"כ בפרצוף הה' דארית. וכל פרצוף מארבעתם, כלול מ"ס, ונחלק לד' פרצופים, הא כיצד, חכמה הנק' אבא דעולם האצילות, יש בו י"ס, והחכמה או הבינה שבו, פרצוף מ"ס, ונחלק לב', באופן כי חו"ב שבו הם זכו"ן, או"א שבו, בסוד ג"ר שבכל א' מהם, והדעת שבו נחלק לב' דעות, שהם ז"ת גופא דחכמה דעת א' ימני. וז"ת גופא דבינה, דעת ב' שמאלי. וע"י ב' היסודות שבשני הרעות, הם מזדווגים, כי ב' דעות אלו הם זו"ן שבהם, וכללות ב' דעות אלו, נקרא דעת עליון דאבא, המכריע בין חו"ב שבו. ואח"כ ז"ת דאבא דאצילות הכוללים זו"ן שבו, הם דעת תחתון דאבא. נחלק לב' דעות ע"ד הנו"ל זכו"ן, והנה תחלת שרשם הם ז', כמ"ש דעת אתי בשית סטרין, ומה דאשתאר הוי ק"ל לנוקבא, ולפעמים נגדל לי"ס, ע"ד הזעיר דכללות עולם האצילות כנודע, ונמצא כי חג"ת שהיו בו בתחילה, עלה בבחינת ראש שהם חב"ד, ושלתם נקרא מוח א', הנקרא דעת תחתון דאבא. מצד ימין חסדים וכנגדו מצד שמאל גבורות לנוקבא. ונמצא כי הת"ת שבמוח זה, הוא דעת תחתון באמת, המכריע בין חו"ג, הנקרא תרין עטרין. והנה"י שבו, נעשו חג"ת. אח"כ נתוספו לו נה"י חדשים כנודע, ואז הת"ת שעלה והיה דעת תחתון, הנחלק לז"ק שבו, כי הת"ת נקרא ו', יורד ומתפשט בנה"י הישנים ונה"י החדשים, שהם עתה חג"ת נה"י שבאבא, ונעשה נשמה להם, ועד"ז בכל פרצוף.

הכלל העולה, כי כל בחי' דעת הם ז"ק, שבכל מדרגה ומדרגה, אלא שהז"ק דג"ר שבאותה מדרגה נק' דעת עליון. והז"ק דכללות כל אותה המדרגה, נק' דעת תחתון, בבחי' ג"ר שבו' אלו, כשנגדלים לי"ס. גם דעת עליון ודעת תחתון, הם יעקב יעקב עליון ותחתון, אכן ישראל הנקרא ז"א, הוא כללות כל הפרצופים הנזכר.

גם דע, כי זיווג יעקב העליון בג"ר, הוא רוחא ברוחא, בסוד נשיקין שבפה. וזווג יעקב תחתון, הוא גופא בגופא ממש, ביסוד זהותן

המאירה את העין. גם ז"ס ונח מצא ח"ן בעיני ה' כי ח"ן הוא צירוף נ"ח, והוא בחינת בת עין, שבתוך עיני ה' שהוא ז"א. דע, כי זה המלוי העולה בגימטריא נ"ח, והוא בת עין, הנה ממנו נעשה הוי"ה אחה, שהוא סוד הבת עין, והיא זאת: יו"ד ה"י וא"ו ה"ה, שהיא בגימטריא נ"ח. וסודרו י' בה"י ראשונה, א' בוא"ו, ה' בה"ה אחרונה, וסימנו יא"ה. והנה כשתחבר שם זה העולה נ"ח, עם שם ק"ל, יעלו בגי' פקח עיניך, ונעשים ב' שמות: שם הוי"ה דמ"ה דאלפ"ן, ואהי"ה דמלוי אלפ"ן, העולה קמ"ג, ושניהם בגימטריא פק"ח. כי אלו הם העין, ובת עין, וזהו פקח עיניך וראה כו'.

הנה יש שם ק"ל, במלוי אהי"ה דההי"ן שבאימא, והוא מתלבש בועיר, בהוי"ה הנזכר העולה נ"ח, והרי נתבארו העינים של זעיר. ואמנם העינים של הנקבה שלו, הם כך, כי העין ימיני שלה, הוא אחוריים דהוי"ה דמ"ה, שהם בגי' עין. ועין שמאלי שלה, הוא אחוריים פשוטים ומלאים דהוי"ה דב"ן, העולים ע"ב קד"ם, כנודע. והטעם, כי מ"ה ראוי להיות בימין, וב"ן בשמאל, והנה ע"ב קד"ם של הההי"ן, הוא יותר על ע"ב ק"ל דאלפ"ן י"ד אותיות, והם י"ד אותיות שבהוי"ה פשוטה ומליאה. וזהו ענין י"ד, שנהפכה לר"י, שהיד הזו מחפה על הדין, שלא יתפשט יותר מגבולה, ואומרת לו די.

ואמנם באור בת עין, הענין הוא, כי הנה מצינו כתוב ועיני לאה רכות. אבל ברחל לא הזכיר עינים שלה, רק אמר ורחל היתה יפת תואר כו', ולפי שהעין הוא בגי' ק"ל, שהם מספר חמשה הויות של ה' גבורות שניתנו לה בלבד, אבל ק"ל של החסדים לא ניתנו לה כנודע, והנה עין שמאלי שלה, הוא שני שמות של אדנ"י, שהם בגי' עין. והבת עין של זה העין השמאלי שלה הוא כך, כי ה' פעמים י"ה

דרוש קטן בענין הדעת של הנקבה רחל בימי החול

ענין הדעת של הנקבה רחל בימי החול, הנה בדרושים הראשונים נתבארו באורך, ענייני הדעת הנוק' בחול ובשבת, ונוסיף ביאור, דע, כי יש ג' כלים בכל ספירה, והנה הדעת החיצון שבשלשתם, אשר בנוק' בימי החול, הוא הוי"ה דמלוי אלפ"ן, בבחי' אחוריים הפשוטים והמלאים העולים בגימט' ע"ב ק"ל. והדעת הפנימי שבה אה, הוא אחוריים פשוטים והמלאים דהוי"ה דב"ן דמילוי ההי"ן, העולים בגימטריא ע"ב קד"ם. ואם תחבר ע"ב ק"ל, וע"ב קד"ם, יהיו בגימטריא תי"ח. וז"ס פ' תחי נפשי ותהללך. ונודע כי הנוק' נק' נפש, וזה הדעת הוא נפש שלה, וז"ס פ' ולכל חית הארץ. (א)

ואמנם אם תחבר עמהם הוי"ה דב"ן דההי"ן, יהיו הכל בגימטריא ע"ת. וז"ס פסוק, ואל יבא בכל עת. גם נרמזה הוי"ה דב"ן זו במלת בכל, בגימטריא ב"ן. וז"ס פסוק, וה' ברך את אברהם בכל, בת היתה לו לאברהם, ובכל שמה. וז"ס פ', ומלכותו בכל משלה. ואם תחבר עוד ד' אותיות הוי"ה פשוטה העשירית אשר במלכות, שהיא בלתי נקוד, כנזכר בספר התיקונים תיקון ע', אשר היא הנשמה של כל המלכות, כמבואר

הגהה

(א) א"ש, אפשר לומר שגם הנוק' נקרא בשם ארץ כנודע, ולכן מספר ח"ת הוא הדעת שלה והחיים שלה. כנלע"ד.

הכתר של נוק'. ומב' החסדים המגולים שבנו"ה דזעיר, נעשו חו"ב שלה. ומן הה' גבורות המקובצות ביסוד דזעיר, נעשה הרעת שלה. ואחר התקבץ הה' גבורות ברעת שבה, אז יורדות ומתפשטות בגופא, מחסד שבה עד הוד שבה, כדמיון הה' חסדים המתפשטות בגופא דזעיר. והנה עה"ר טו"ר הוא בזו"ן, ואמנם בז"א הוא ממקום סיום היסוד דאמא שהוא מן החזה ולמטה, כי משם ולמטה מתגלים החסדים בגילוי גדול, ולכן אפשר אל החיצונים לינק ולהתאחו בחסדים ההם המגולים, ולכן משם ולמטה בז"א, נק' רע של עץ הרעת, כי החסדים הם בחי' הרעת דזעיר כנודע. ואמנם בחי' החסדים שבז"א מן החזה ולמעלה אשר הם מכוסים ביסוד דאימא, נק' טוב, כי אין הקליפות הרעות יונקים מהם, וסיבת יניקת הקלי' משם הוא, לפי שהחסדים שהם האורות שבז"א, הם שם מתגלים בגילוי, ומשם כיון שנפתחו, הם בולטים ויוצאים אל האחוריים שבו, וכיון שיוצאים אל האחוריים יש כח אל החיצונים לינק משם משא"כ בהיותם מכוסים תוך היסוד דאימא, שאינם יכולים לעבור ולצאת אל האחוריים. ואמנם, אף במקום הגלוי, אינם יכולים לינק מצד פנים דזעיר כלל, אלא מצד האחוריים, מן אורות של החסדים הבולטים ויוצאים לצד האחוריים, וזכור זה היטב, כי אין אל החיצוניים אחיזה, אלא באורות החסדים, אשר נהפכים ויוצאים אל האחוריים, ולא במאירים אל הפנים. וכל זה אינו אלא במקום גילוי של החסדים, שהוא מן החזה ולמטה.

וצריך שנקדים לך הקדמה א', והוא, כי נודע כי גם את זה לעומת זה עשה האלהים, וכמו שיש זעיר ונוקביה דקדושה, כך יש זו"ן דקליפות, והזכר יונק מן הזכר, והנקבה מן הנקבה. לפי שהזכר של הקליפה, הוא יותר רך וזך ועליון מן הנקבה שלו, ולכן הוא יונק מזעיר עצמו דקדושה, מן זואחוריים שבו כנזכר. ונוק' דקליפה, יונק מן האחוריים, של נוק' דקדושה. ואמנם לא יעלה בדעתך, שח"ו

לעיל בדרושים הקודמים, יהיה הכל בגימטריא דעת, שהוא הרעת שלה בימי החול.

דרוש הדעת

ענין הרעת של ז"א, דע כי יש בו תריץ עיטרין: ה' חסדים, וה' גבורות, שהם עשר היות מצד מוחין דאבא. ועוד יש עשר שמות אהי"ה, שהם ה' חסדים וה' גבורות מצד אימא. והנה עשר הויות בגימטריא ס"ר, ועשר אהי"ה בגימטריא ר"י, ושניהם יחד בגי' ע"ת של דעת, ולפי שהם נחלקים לד' חלקים: ה' חסדים, וה' גבורות, וה' חסדים, וה' גבורות, לכן נרמזו בדל"ת, וזו היא אות ד' של דעת. עוד דע, כי הרעת של ז"א, הוא כלול משני דעות: אחד מצד אבא, וא' מצד אימא. והם מלוכשים כל אחד בתוך היסוד שלו. ודע כי החו"ג שבתוך היסוד דאבא, הם בוקעים היסוד דאימא, מכנגד העורף של ראשו של זעיר, ויוצא דרך שם ללאה, העומדת באחורי ראש זעיר. והנה מוכרת הוא, שבעוברם מתוך היסוד דאימא, שהם מניחים שם השורש שלהם, כנודע כי כל דבר שבקדושה, מניח הרושם שלו בכל מקום שעמד פעם אחת, ולכן אלו האורות, הם מניחים שרשם בכל מקום שיוצאים. וכמו שביארנו ביי"ח נשים שהמלך יכול לישא אותם. והנה אלו האורות הנזכר שיוצאים מיסוד דאבא דרך יסוד דאימא, הם סוד בלעם, כמבואר במקומו.

דרוש גדול (י)

בענין עץ הרעת טו"ר, ואגב יתבאר ענין אב"א מה עניינו, וסוד המזווה. כבר הודעתיו, כי התחלת קומת פרצוף רחל נוק' דז"א, היא באחורי החזה דז"א, אשר עד שם הוא סיום היסוד דאימא שבתוך ז"א. והנה מן החסד המגולה בת"ת דזעיר, כי שם התחילו החסדים להתגלות, ומשליש החסד אשר שם, ממנו נעשה

הגהות ומראה מקומות

(י) עיין שער ההקדמות דף ל"ה ע"ב בסופו.

יוד פעמים ה"א יעלו בגימטריא ק"ך. ואח"כ תכה ג"כ ה"א פעם וא"ו יעלה בגי' ע"ה. אח"כ תכה ג"כ וא"ו פ' ה"א אחרונה יעלו בגי' ע"ה. סך הכל בגימטריא רע"ו, אותיות ורע, וזהו עץ הדעת טוב ורע. והענין הוא, כי במה שהודעתך, כי כל בחי' הכאת האורות זה בזה, הוא בבחינת האחוריים, כי כל האורות מכים זה בזה, וע"י הכאתם ופגישתם זה בזה, מתנוצצים ויוצאים מהם ניצוצות אל צד האחוריים, ושם נעשים כמנין ורע, להורות אחיזת הקליפות בהם.

ומלת טוב, הוא כך, כבר הודעתך כי המילוי לבדו של הוי"ה דאלפין דמ"ה, בגימט' י"ט, כמנין חוה, שהוא נוק' דאדם, שיוצאה ממילוי הוי"ה דמ"ה. גם ב' אותיות האחרונות שהם וא"ו ה"א, עולים בגימטריא י"ט. והטעם הוא, לרמוז על חוה נוקביה, ששעור קמתה הוא מן הת"ת דזעיר ולמטה, אשר שם בחי' ב' אותיות הנו', כי שתיים הראשונות הם בראשו דזעיר. והנה אם תסיר ב' אלפין שבמילוי ב' אותיות האחרונות הנזכר, אשר כנגדם עומדת רחל, שהיא חוה באחוריהם, וכאשר אין ב' אלפין אלו, שהם סוד ב' אורות, אינם יוצאים לצד האחור, אז נשאר בגימטריא טו"ב, כיון שאינם יוצאים לצד האחור, ואין הקליפות יונקים מהם. והרי נתבאר מלת עץ הדעת טוב ורע בז"א עצמו, וגם בשם ההוי"ה אשר בו.

ונבאר עתה, בחי' טו"ר שבנוק' דז"א דקדושה, אשר ממנה יונקת נוק' דקליפה כנו"ל. הגה הה"ג המתפשטות בחסד שבה עד הוד שבה הם עה"ד טו"ר אשר בנוק', כדוגמת הה"ח שבזכר, שהם עץ הדעת שבו כנו"ל, כי הדעת של הזכר עיקרם חסדים, ושל הנקבה גבורות. והנה כמו שהחסדים של הזכר, היו קצתם מכוסים תוך היסוד דאימא, ושם נקרא טוב. וקצתם מגולים, ונקרא רע. כן הדבר בגבורות הנקבה, כי הנה תחילה היו מקובצות תוך היסוד של הזכר, ובאחוריים של היסוד דזעיר, שם הוא ממש קו אמצעי דת"י דנוק' כנודע. והנה בהתנוצץ האורות ההם, מן היסוד דדכורא אל הנוק', יש בו ב' בחינות ג"כ, כי הנה נתבאר שהיסוד דזעיר מסתיים עד כנגד מקום הטיבור

הקליפות של עולם האצילות, שולטים ועולים עד המקומות הנזכר, אך כוונתינו לומר, שהשפע שלהם נמשך להם, מן המקומות הנזכר, עד למטה, במקום של הקליפות עצמם.

עוד צריך שתדע, כי אין המקומות הנזכר שוים, כי הנה הזעיר של הקליפה יונק מן מקום הרע של זעיר כנוזר, מן החוה שבו ולמטה. אך הנקבה של הקליפה, יונק מן מקום הרע של הקדושה של הנוק', ממקום הטיבור שלה ולמטה שהוא שלישי האחרון של הת"ת שבה, ולא עוד. וטעם זה הוא, במה שנבאר לך תחילה, ענין מקום הטוב, ומקום הרע של זעיר. ומקום הטוב ומקום הרע, של נוקבא. ונתחיל בזעיר, דע כי אחיזת הקליפות בזעיר, הוא בשני שלישי הת"ת התחתונים, שהוא המקום המגולה כנו"ל, אך לא בכלו, רק במה שהוא כנגד הראש של הנקבה, כי הנה אחורי הראש אינם שטוחים אלא עגולים, ואינם מתדבקים לגמרי באחורי הת"ת דזעיר, להיותם עגולים, ובאותם שתי צדדי הראש מימין ומשמאל, שהם נפרדים ואינם נדבקים היטב בת"ת דזעיר, ונשארים בחי' ההם שבת"ת מגולים בלתי מכוסין בראש הנקבה, ושם אחיזת הקלי'. גם נודע, כי שארית גופא דנוק', אין כלו מתדבק באחורי גופא דזעיר, רק הגוף שלה, בלבד, אמנם זרועותיה וידיה ושוקיה ורגליה, אינם מכוונות עם הזרועות והשוקיים שלו, להיות שיעור קומתו וקומתה בלתי שוים. זכיון שאינם מכוונות, אי אפשר להם להדבק, ולכן הם נשארים בלתי חיבור ודבוק כלל עם אחורי זעיר. וז"ס מה שביארו בס"ה ובספר התיקונים, על פסוק וכנפיהם פרודות מלמעלה כו', הנאמר ביחזקאל, ואמרו שם, דדכו"ן אינון מתפרשאן בדוועין ובידין ובשוקין וברגלין דא מן דא. והנה באחורי זעיר, באותם המקומות שכנגד התפשטות זרועות ושוקין הנקבה, שאינם מתדבקות עמו, שם ג"כ נאחזים החיצונים, וכל אלו הבחי' הם נק' עץ הדעת רע בז"א, ע"ש שהקליפה הנק' רע, נאחזת שם כו'.

ונבאר עתה מלת טוב ורע שבזעיר מה עניינם. הנה נתבאר כי הוי"ה דמ"ה דאלפין, היא בז"א העולה בגימטריא אדם. ואם תכה

הכלל העולה הוא, כי בחי' החסדים והגבורות שבנקבה, שהם מבחי' המוחין דגדלות שהם בחי' שמות של הוי"ה כנודע, כל אלו נק' טוב, ואין אחיזה בהם אל הקליפות ואמנם יש בחי' ג' מוחין דזעיר דקטנות, שבבוא המוחין דגדלות בראש זעיר, ירדו הם ירידה אחר ירידה, עד שירדו ביסוד שבו כנודע, והנה אלו המוחין הם ג' שמות של אלהים, ואין מי שימתקם כמו שנמתקו הגבורות של הגדלות כנזכר, ולכן הם דינים קשים, ולכן יונקים החיצונים מהם, ונק' רע, והוא באופן זה, כי הנה ג' אלהים הם בגי' רנ"ה, ובכל א' מהג' יש בו בפשוטו ובמילואו י"ח אותיות, שהם ה' וי"ג כנודע, ואם תצרף רנ"ח עם ח"י, יעלו בגי' רע"ו, שהם אותיות ורע.

(כ) סוד אב"א. ונחזור לבאר ענין אב"א. (א) הנה נתבאר מקום אחיות הקליפות ביו"ן, והכל באחוריים שלהם. והנה קודם שנבאר אדם, לא היה מי שיעבוד את הארמה העליונה, והיה אפשר שהקליפות ינקו משם, להיותם האחוריים מגולים, באותם המקומות הנק' רע ביו"ן כנז"ל. ולתועלת תקון גדול, בראם המאציל אב"א, מדובקים יחד, ועי"כ נתכסו האחוריים של שניהם, ואין החיצונים יונקים משם. ואם בבחי' פנים, כבר נתבאר שאין שם אחיזה כלל אל החיצונים, אף אם הם מגולים. וכבר נתבאר למעלה, כי אין החיצונים נאחזים ממש במקומות ההם, ועי"כ נבאר קצת ענין אחיות הקליפות במקומות הנזכר מה עניינם, דע כל בחי' האחוריים, הם שמות של אלהים, שהם דינים, ואמנם הם סוד ק"כ צרופים של שם אלהים, שהם דינים, אשר התחלתם מן זעיר דאצילות, עד סוף העשיה, כמבואר אצלנו. ושם אחר סיום אלו הק"ך צרופים, שם עומדים הקליפות הנק' אלהים אחרים, ונמשכים משם בסוף כל העשיה, והם נק' אלהים אחרים, בערך

של הנקבה, העומדת עמו אב"א. לפי שהיסוד הזכר הוא יותר ארוך, ומתפשט מן היסוד של אימא כנודע ולכן הגבורות שבנקבה המתפשטות עד הטבור שבה, הם עוברים דרך מסך כלי היסוד דזעיר, ומאירים בה, ונקרא אורות סתומים, ומקום ההוא נק' טוב, ומשם ולמטה שהוא שלישי תחתון דת"ת שבה, וגם הנו"ה שבה, הם אורות מגולים, ונק' רע כו'.

ונבאר עתה ג"כ מלת טוב ורע שבנקבה, כדרך שנתבאר בזכר כו', הנה נודע כי גי' הגבורות המתפשטות בחג"ת של הנקבה, כבר באו ממותקות, מכאשר היו בתחילה עומדות תוך היסוד דזעיר, ע"י גי' החסדים המגולים דת"ת נו"ה דזעיר, וב' גבורות תחתונות דנו"ה דנוק', לא נתמתקו ביסוד דזעיר, דרך ירידת אור ישר של החסדים, אכן עכ"ז ע"י חזרת עליית ב' החסדים באור חוזר ממטה למעלה, בהיותם בתוך היסוד דזעיר, קיבלו אלו שתי הגבורות קצת מיתוק ולא לגמרי, ונמצא כי בהתנוצץ הגבורות בגופא דנוקבא, ג"כ אותו הכח של המיתוק של החסדים, שמתקו את הגבורות כנזכר, נתערבו יחד ונתפשטו בנקבה, ונמצא עתה היות גבורות וקצת אור החסדים מעורבים בגופא דנוק', והנה המתוק של גי' החסדים, הם גי' הוי"ות, שבהם י"ב אותיות. ואמנם הגבורות המתמתקות בבחי' אור ישר או אור חוזר, הם חמשה כנז"ל, והנה י"ב והי' הם בגי' טו"ב, וא"ת, מפני מה הגבורות נרמזו בדרך כלל, והחסדים נרמזו בדרך פרט, בבחי' האותיות שבכל הוי"ה שבהם. והתשובה היא לפי שיעקר הטוב הוא מן החסדים, הנקרא טוב כנודע, והם הממתקים את הגבורות, ולכן נרמזו דרך פרט, כי הם הממתקים ומטיבים את הגבורות. אמנם בגבורות שהם מקבלות מתוק והטבת החסדים, די לנו כשנמנה אותם דרך כלל.

הגהה

(א) א"ש. סוד אב"א נתבאר ג"כ לקמן בשער זה, וגם בש"ב שער מאמרי רשב"י, בפ' סקודי.

הנהגות ומראה מקומות

(כ) עיין שער ההקדמות דף ל"ו ע"ב.

וגורמים התעוררות זווג עליון של ז'ו"ן, אז חוזרים ז'ו"ן פב"פ, ואין אז פחד מהקליפות אפילו אם האחוריים ישארו מגולים כיון שמעשה התחתונים נאים.

ועדיין צריך שנבאר, איך הם נדבקים ממש אב"א, בכותל אחד לשניהן, והענין הוא, כי האחוריים הם דינים, ויוצאים ממנו ונעתיקים בה, ועי"כ נמצאים דבוקים יחד, כדמיון הענף הנשאר דבוק באילן, אשר ממנו נמשך ויצא. ואמנם כפי זה כאשר חזרו להיות פב"פ, היה ראוי שיחזרו להדבק גם אז יחד, מחמת החסדים הנמשכים ממנו, ונתנים בה, אבל הענין הוא, כי כיון שהז'ו"ן אין קומתם שוה, אינם יכולים להתדבק יחד בהיותם פב"פ, כי אין איברייהם מכוונים זה ע"ז. והרי נתבאר טעם למה בראו דבוקים אב"א, לכשיצטרך אח"כ ענין הנסירה להפרידם, וגם למה היו אב"א ולא פב"פ.

ל) ועוד מצאתי כתוב בקונטרסי, דרוש אחד קטן, בענין זו"ר. אב"א, וז"ל, ענין זווג אב"א הכתוב אצלינו במקומות רבים, ובודאי כי אין עניינו מתישב על הדעת, מה עניינו. והנה בדרושים הראשונים ביארתי עניינו, ועי"כ. והענין בקיצור, כבר נודע כי בעת הזיווג, כמו שהאדם הזריע טיפת מ"ד, כן הנקבה מזרעת מ"ן, ומעלה אותם לגבי מ"ד. והנה אלו המ"ן הם עולים ע"י נשמות התחתונים, ולכן זמן שישראל עושים מעשים טובים, הראויים שבסיבתם יחזרו ז'ו"ן פב"פ, ויזדווגו, ואז יש מ"ן ברחל נוקבא דז"א, ועל ידם היא מעלה אותם. אבל כשאין מעשים טובים וזכיות בתחתונים, אין כח ברחל נוקבא דז"א להעלות מ"ן, ולכן היא צריכה אז להעלות היא וזעיר למעלה עד או"א, והיא לוקחת מ"ן דאימא בהלואה, ואז מזדווגים שניהם בהיותם שם למעלה, באופן כי זווג זה כמעט אינו מיוחס על שמם, אלא ע"ש או"א, כי עד מקומם עלו, ועי"כ מ"ן שלהם נזדווגו. ואמנם אם היו רוצים להזדווג למטה במקומם, לא היו יכולים, כי לחסרון זכיות התחתונים, לא היו יכולים לחזור

אלו הק"ך צירופים דאלהי"ם שבקדושה, שהם נק' אלהי"ם חיים, וגם להיותם באחוריים, כי אחרים לשון אחוריים.

והנה קודם בריאת אדם, היו ז'ו"ן דבוקים אב"א, ולא היו שם נאחזים הקליפות, וכאשר נברא אדם, אם עושים התחתונים מצות ומ"ט, עובדים האדמה העליונה, ומסירים הקוצים הם הקליפות מן הכרם העליון, אבל אם יחטאו התחתונים, אז אותם הקל' הנק' אלהים אחרים, נכללים בשרשם, שהם הק"ך צירופי אלהים שבקדושה כנוכר, העומדים באחוריים, ויונקים מן הקדושה, ע"י היותם נכללים בשרשם הנוכר, ולא שח"ו הם עצמם נכנסים לתוך הקדש. וז"ס הפסוק, ערו ערו עד היסוד בה, כי הנה אלו הק"ך צירופי אלהי"ם, שרשם מן הה"ג, שהם המ"ן שביסוד הנקבה, והם סוד ה' אותיות אלהי"ם, וכאשר הנקבה העליונה רוצה להעלות מ"ן לגבי דכורא, אז כל האלהי"ם הקדושים נכללים יחד זה בזה ביסוד שבה, ואם ח"ו יש פגם במעשה התחתונים, גורמים שגם הקליפות הנק' אלהי"ם אחרים נאחזים בק"ך צירופים הנוכר, שהם שרשם, ונכללים עמהם. ואע"פ שאלו הקליפות אינם נכנסים גם הם ביסוד הנקבה, עכ"ז ממקומם יונקים, דרך האלהי"ם הקדושים שרשם, בהיותם נכללים בהם, וזה אומרו ערו ערו עד היסוד בה, כי כביכול עד שם מגיע פגם התחתונים.

גם ז"ס ושפחה כי תירש גבירתה, אשר לסיבה הנוכר כביכול, הוא כאלו היסוד עליון דכורא מזדווג עם השפחה, שהיא קליפה בבחי' הנוכר. גם ז"ס פ' אלהים באו גויים בנחלתך וגו', כי האלהי"ם אחרים נאחזים באלהי"ם קדושים, ונכללים בהם, ועי"כ נכנסים בהיכל הקודש העליון, ולכן הזכיר שם אלהי"ם, ולא שם הרי"ה. וזכור זה, כי כל מקום שנזכיר אחיות הקליפות בקדושה, אינם אלא ע"ד הנוכר בלבד, לא שח"ו נכנסים לתוך הקודש. ואמנם כאשר התחתונים מעשיהם טובים,

ח' ואי אפשר לצאת נשמה ממ"ד ומ"ן הנזכר החדשים, אם לא שתלבש בלבוש אלוה הנמשך מהכלי הנזכר, שהם החו"ג הראשונים, והוא המעלה אותה למ"ן, אבל בלא לבוש זה, אין בה כח לעלות. שם.

ט' החו"ג החדשים, מהם נעשים הנשמות ואינם נשארים בזר"ן כמו הראשונים, אלא כלים ונפסקים, ולכך צריך זווג בכל עת. שם.

י' מוהר"ח ז"ל, צ"ע, איך החו"ג הראשונים גדולים מהחדשים. ונלע"ד, שיש רוחא מהחו"ג הראשונים בחיצוניות ובפנימיות, ובחיצוניות נעשה לבוש לחדשות דחיצוניות, ודפנימיות לבוש לפנימיות. שם.

י"א וכל זה הנ"ל, הוא בזווג תחתון, ודכותיה בזיווג העליון דנשיקין.

י"ב כל מצות מעשיות וברכותיהם, כגון תפילין, וציצית, וקידוש שבת על היין, ונטילת ידים, וג' סעודות, ואכילת מצה דפסח, וסוכה, ולולב, וכיוצא, הכל הוא בכלים דחיצוניות. וכל מצוה בדבור, כגון התפילות, ועסק התורה, וכיוצא, הכל בכלי דפנימיות. אמנם הכונה במחשבה, הוא אור הפנימי, שהוא הנשמה, בין בחיצוניות בין בפנימיות. והברכות, במקיף, בין בחיצוניות, בין בפנימיות. דרוש שער פנימיות וחיצוניות.

י"ג רחל תופסת כל שיעוד קומת ז"א, ובחצי העליון שם מתלבשת לאה, ונקי על שמה, וחצי התחתון נקי רחל. שער אנ"ך פ"ז.

י"ד דע, שאין נשמת הצדיק עולה למ"ן דבינה, אלא ע"י מסירת נפשו למיתה, ר"ל ד' מיתות ב"ד על קידוש ה'. אך הנפש יכולה לעלות למ"ן למלכות, ע"י מסירת נפשו למיתה, על קיום התורה והמצות, ואין צריך הריגה. שער מ"ד ומ"ן דרוש י"א כלל ט"ז.

כפי הנז"ל בכלל י"ב, שכלל מצות המעשיות הם בחיצוניות העולמות, אפשר להבין מה שקשה לנו, והוא כי אחר שנכנסו כל המוחין בז"א, עד גדלות שני בערבית בליל פסח, ועל זה אנו אומרים ההלל, א"כ הסדר למאי אצטריך וא"ת שחוזרים ומסתלקים, זה לא נזכר בדברי הרב הקדוש האר"י זלה"ה, אבל כפי הנז"ל שכל המצות המעשיות הם לצורך החיצוניות, לא

פכ"פ, כי א"א להזדווג אלא פכ"פ, וכיון שאין יכולת בהם לחזור פכ"פ בהיותם למטה, אינם מזדווגים שם. ונמצא כי אעפ"י שהאמת הוא שאין שום זווג אלא בהיותם פכ"פ, עכ"ז כאשר אי אפשר לעמוד במקומם אלא אב"א, ולכן עולין למעלה, כי שם יוכלו לחזור פכ"פ, ויוכלו להזדווג, הנה הזווג הוא נקי זווג של אב"א.

א' מוה"ן דיניקה דקטנות, לא יחסר מז"א לעולם, ואפשר שגם מוחין דעיבוד דגדלות, דהיינו ג' פרקין תתאין דצ' דצלם דאמא. עיין בע"ח שער פנימיות וחיצוניות, דרוש ראשון. ב' שלשה כלים דחיצוניות, הם שמות אלהים דניצוצות, אך נר"ן שבהם, הם היות ואורות. ובבא הגדלות, אז הכלים דחיצוניות, נעשים קרומים. והכלים דפנימיות, נעשים מוחין. בערך הכלים דחיצוניות, לא בערך הנר"ן שבחיצוניות. שם בדרוש שני.

ג' ג' כלים דהיות. שבנ"ל טפירה, הם דפנימיות, ולא דחיצוניות. שם.

ד' ג' כלים דחיצוניות, הם כנגד בי"ע שבז"א. וג' כלים דפנימיים, כנגד אצילות שבז"א. ונר"ן שבפנימיות, הם ההיות המנוקדות בקמץ ופתח כו'. שם. וכן נר"ן דחיצוניות הם היות מנוקדות בקמץ כו'. דרוש ג'.

ה' הכלי דמ"ן דנוק, הוא בחי כ"ב אתון. דה"ג מנצפ"ך, הם המ"ן. וכשזו"ן אב"א, אז נותן לה כ"ב אתון, ומנצפ"ך אחד, ומהם נעשו דלת אחד, וחצי הכלי דמ"ן, וחצי המ"ן. ובנסירה, לוקחת כ"ב אתון אחרות, ושודש המנצפ"ך עצמן, ולא הארתם, והם ה' דמים טהורים, גבורות ממותקות, ונשלמו דלת הב', וחצי הכלי, וחצי המ"ן. וצ"ע, מה נתחדש בביאה א', שכבר נשלם הכלי והמ"ן בעת הנסירה. עיין שער מ"ד ומ"ן פ"ב.

ו' כלי דמ"ד דז"א, וכלי דמ"ן דנוק דפנימיות, הם המ"ן עצמן דחיצוניות, והם החו"ג הראשונים שבעת האצילות. אבל המ"ד ומ"ן עצמן, הם חו"ג הנמשכים בכל עת מזווג אר"א. שם.

ז' והכלי הנזכר, הוא יותר גדול מהמ"ן עצמן. שם.

נשיקין, רוחא ברוחא, בערך החיצוניים. וכשאינ להם רק הב"ן, שהוא החיצוניות, הם עומדים אב"א. וכשננסרים וחוזרים פב"פ, הוא שבא להם פרצופים דמ"ה, והוא החסד דאתי ופריש לון, כנזכר בברכת אבות דחול. שער פנימיות וחיצוניות פ"ו.

כ"א ודע, כי כשאנו אומרים שעולה ז"א בחיצוניות נה"י דאמא, אינו בפעם א', אלא תחילה בסוד עיבור בבחי' חיצוניות, ואח"כ יניקה בבחי' אמצעית, ואח"כ גדלות בבחי' פנימיות. ונמצא כי ג' בחינות פנימיות ג"ר דז"א, הלבישו שלשה בחי' דחיצוניות נה"י דאמא. ואח"כ חוזר לעלות, ומלביש שלשה בחינות פנימיות ג"ר דז"א. לשלשה בחינות פנימיות נה"י דאמא, ע"י ג' בחינות עיבור יניקה ומוחין. והשלשה בחינות חיצוניות נה"י דאמא, ירדו להיות מתלבשים לג' בחי' חיצוניות דג' אמצעיות בז"א. וכן עד"ז בכל העליות שיש בכל הפרצופים. שער פנימיות וחיצוניות פרק ג'.

כ"ב החילוק שבין עליות החול, לעליות דשבת: עיין שער הנ"ל פ"ה, כלים, היות בלי ניקוד. והנשמה, היות בניקוד. שער הנ"ל פ"ה. מה שיורד מהפרצופים דאצילות לבי"ע, הוא חיצוניות הכלים. שם.

כ"ג כשמסתלקים המוחין, גם הכלי הפנימי מסתלק. שער הנ"ל פ"ה.

כ"ד כשאינ לזרין רק הב' פרצופים דעיבור ויניקה, דהיינו הב' כלים חיצון ואמצעי, או נקרא אב"א, ואינם ראויים לזווג, ועולים לאמא, והנה"י מועלים להם לכלי הפנימי, ומזדווגים פ"פ. שם.

כ"ה כשז"א בעיבור, דהיינו פרצוף נה"י, דהיינו כלי החיצון שבו, בכללו נוקבא הוא שיעור חצי מדה, עטרת היסוד, וכשיש לו יניקה דהיינו פרצוף דחג"ת, דהיינו כלי האמצעי, הנוקבא שיעור מדה א' שלימה, ובגדלות באים לו ג"ר דב"ן, דהיינו פרצוף דחב"ד, דהיינו כלי הפנימי. וגם באים לו עם ג"ר דב"ן, י"ס דמ"ה. ולנוק' ט' אחרונות דב"ן, וי"ס דמלכות דמ"ה. שם.

קשיא מידי, כי כל מעשה הסדר של ליל פסח, הוא להכניס המוחין בחיצוניות העולמות, אבל פנימיות העולמות שהם הנשמות, כבר נכנסו כל המוחין שלהם בתפלת ערבית, כנזכר בדברי הרב זלה"ה, ואינם צריכים להסתלק ולחזור בעת הסדר, כמו שכתבו קצת מן המקובלים. הקטנות דליל פסח, הוא היניקה, וכולל גם העיבור. וגם קטנות ב' הוא היניקה, עי' ע"ח שער המוחין פ"ד מ"ב.

ט"ז כל הדרושים הנאמרים בפנימיות, ישנם בחיצוניות, ואין ביניהם הפרש כלל, ואל תטריח עצמך יותר, וכדי שתכיר באיזו בחי' אנו מדברים, תראה, אם אותה מצוה הוא במעשה, הרי היא בחיצוניות. ואם היא בחי' דיבור ותפלות, הרי הם בפנימיות. שער פנימיות וחיצוניות דרוש שלישי.

י"ו ענין עליית העולמות והכללותם בתפלת החול, ובקבלת שבת ור"ה, עיין בשער פנימיות דרוש ג'.

י"ז רחיצת פניו ידיו ורגליו בחמין בע"ש, הוא דוגמת יפנה ויטול דחול, והוא לתקן החיצוניות, ולהסיר מהם הקליפות. והמזמורים דקבלת שבת, הוא דוגמת הקרבנות דחול. שם. ח"י חלוקא דרבנן, הוא גוף זך מאד, ודק מאד, והוא לבוש שבו מתלבשים נר"ן, שהם האורות דעיבור ויניקה ומוחין. שם דרוש ד', והוא נעשה ע"י המצות.

י"ט כשמזדווגים או"א להוציא המוחין דז"א נכללים לב' פרצופים, כל הר' פרצופים, ואחר כך נפרדים, ונולדים המוחין מבינה עלאה, ויורדים ומתלבשים בצלם דתבונה הב', שהיא הג', ונכנסים בז"א, וזה במוחין יגדלות לבד. שער כ"ה דרוש ד'.

כ' י"ס דב"ן כלים ואורות, הם נפש שבו, ובתוך גוף זה, מתלבשים י"ס דמ"ה דז"א, כלים ואורות, הם רוח דז"א. ועד"ז בנוק'. והגוף החצון דז"א, נקרא ת"ת כליל שית סטרין, ויעקב. והגוף הפנימי, נקרא ת"ת מלאו, דאתי בשית סטרין, והוא משה וישראל. והגוף החצון דנוקבא, נקרא מלכות. והפנימי נקרא כנסת ישראל. וזווג ב' הגופים הפנימיים, נקרא

כ"ו בקטנות אין לזוין מ"ה כלל, רק ב"ן. שם.

כ"ז בבוא הגדלות, אז הו"א נותן לנוקבא בעת הנסירה, כל הב"ן דיליה, ונשאר בו הארתו, והוא לוקח כל המ"ה דיליה ודיליה, ונותן לה הארת המ"ה דילה לבד. וכ"ז המ"ה והב"ן גדלות, נק' תוספת המסתלק, ולא נשאר בשניהם כי אם ב"ן דקטנות. ונמצא עיקר מ"ה בזכר, והארתו בנוק'. ועיקר ב"ן בנוק', והארתו בזכר. וכעד"ז באו"א. או אפשר כי מ"ה בימינם, וב"ן בשמאלם. בין בזוין, בין באו"א. שם.

כ"ח ובבוא הגדלות בז"א, כלי הפנימי, גדלה הנוקבא מאחוריו עד החזה, ואין בה רק שני כלים, וחסר דעת ויסוד ומלכות שבה. ובנסירה לוקחת בינה וגבורות, דהיינו ב"ן דז"א ונשלם דעת ויסוד ומלכות, וחזורים פב"פ. ובזווג א' נותן לה שם ב"ן בכחי' הגדלות, ונשלמת. ובזווג ב' נותן לה הארת המ"ה שהם החסדים לצורך הנשמות. שם.

כ"ט הדעות דזוין אין בכ"א מהם רק ב' כלים, דיניקה וגדלות. שם.

ל' ה"ג היוצאים לתיקון פרצופי הנוקבא, הם נקבות, והניתנים בסוד טיפת הזווג, הם זכרים. שם.

ל"א ממקום אחר נראה, כי ו"ק דב"ן נתקנו ע"י ו"ק דמ"ה, ובהגדלות, באים ג"ר דב"ן וג"ר דמ"ה וכן בנוקבא עד"ו. שם.

ל"ב בב"ן יש חו"ג, ובמ"ה יש חו"ג, בז"א, זכן בנוקבא. שם.

ל"ג משם ב"ן שהם ה"ג, מהארתם נבנית הנוק', ועצמותה נעשה הכלי דמ"ן דילה, ומשם מ"ה שהוא ה"ח, נעשה הכלי דמ"ד. שם.

ל"ד הטיפה נמשכת מחסר ראש הו"ק, ואינה נמשכת מדעת העליון שבמות, זולת ליחידים. שם.

ל"ה ענין התלבשות מוחין דאו"א בז"א, ומוחין דישסו"ת בנוק', וענין הסתלקותם מז"א, וניתנין לנוקבא בעת הנסירה, עיין שער י"ד שער או"א פ"ז עד סופו.

ל"ז זווג דחיות דזוין, נפסק לפעמים. שם פ"ח.

ל"ז ירידת הנוקבא בעשיה ביום אחר

התפלה, ובלילה. דרוש עשירי משער מ"ד ומ"ן. ל"ח טעמים: כתר. נקודות: חכמה. תגין:

ג"ר דבינה. אותיות: ז"ת דבינה, וזוין. שער טנת"א פ"ה.

ל"ט ענין המקיפים דברכות האמצעיות דעמידה, יוצאים מו' תחתונות דז"א, לו' תחתונות דנוק'. עיין בע"ח שער י"ז פ"ד. ובכוונות כתיב, כי הפנימי מז"ת, והמקיף מג"ר, דכל אחת מז"ת. ועיין במבו"ש ש"ב ח"ג פ"ה בפרטי הפנימיים והמקיפים.

מ' מ"ש הרב זלה"ה, שבעת השינה והתרדמה דז"א, נמשכים לו מוחין חדשים יותר עליונים, היינו אחר השינה שאותם המוחין הראשונים נתחדשו, וקבלו הארה גדולה יותר. עז"ת ד"ה. מיום ר"ה מתחלת הנסירה, מ"ש ענין שקל, עיין מבו"ש ש"ג ח"ב פ"ט.

מ"א עשרת דמים, דעשרת רבועי אהי"ה, דלבושי ה"ח וה"ג, המתפשטים בז"א בעיבור ויניקה מאימא, הם סוד נ' שערי בינה. עיין מבו"ש ש"ה ח"ב פ"ה צ"ל אם יש לכוין בהם בחמשים תיבות שבק"ש, מן ושמתם עד על הארץ.

שם אגל"א ושם בוכ"ה, מילוי דמילוי דאדני' ד"ל אותיות, הם במלכות, בהיותה פב"פ רוח הקדש תיקון הנדר די"ד ע"ב, וכן בע"ח שער י"ז סוף פ"ד. מילוי שד"י הנזכר בישראל דק"ש דקרבות, הוא צ' דצלם דאבא. מבו"ש ש"ה ח"ב פ"א.

מ"ב ענין עשרה דמים הנ"ל, המתפשטים ב"י שמות דמ"ה, הם סוד צ' דצלם. מבו"ש ש"ה ח"ב פ"ה.

מ"ג ענין ציור ההי"ן דאלהים דמוחין דקטנות, אינם רק במוחין דאבא. ש"ה ח"ב פ"ז.

מ"ד ענין המוחין דקטנות, שנקראים אלהים גם הלבושים שלהם שהם נה"י דאימא נק' אלהים, על סדר האלהים דמוחין, נפקא מינה, שצריך לכוין להלביש אלהים דמוחין, בתוך אלהים דלבושים, משולבים. מבו"ש ש"ה ח"ב פ"ז.

מ"ה ענין אלהים דמוחין דעיבור ויניקה

לא נזכרו הגבורות בדברי הרב בס' הכונות, שמתפשטים בנוק'. וכך נראה מע"ח. שאין הגבורות מתפשטות בנוק', עד אחר כלות החסדים להתפשט בגופא דז"א כנודע, וגם החסדים מהיכן באו, כי כל המוחין חזרו להסתלק ויצאו הנה"י דמ"ה.

ענין הזיווג שיהיה בלי חציצה, בתיקונים תיקון נ"ח, והביאו הרב ראשית חכמה בדרי"ו ע"ב עיין שם, כי מסוף המאמר נראה, שיהיו בלי לבוש כלל, רק בכסות אחד לשניהם, ע"ש. ענין זיווג אב"א שעולים לאו"א, ושם מקבלין מוחין דפנים, ונשלמים וחוזרים פכ"פ. שער פנימיות וחיצוניות סוף דרוש רביעי ע"ש. כונה גדולה לקשירת תפלת של יד בזרוע, עיין בביאור אדרא רבא, בביאור ד"ה מארי דחוטמא מחד נוק' כו' ע"ש, כי צריכה עוד כונה אחרת, וטעם קשירה תפלה של יד בזרוע שמאל, עיין בדרוש שלישי דדרושי ק"ש שעל המטה.

כונת הזיווג

תחילה בנשיקין, (א) יכוין להמשיך יה"ו דע"ב, מחכמה דחכמה דא"א, ולהעבירו דרך ס"ג דבינה דחכמה זו, ולהלבישו ביה"ו דמ"ה דו"ק דחכמה, ולהלבישם ביה"ו דב"ן דמלכות דחכמה, ודרך יסוד שהוא החיך, ימשיכם לגרון, שהוא בינה דא"א. ויכוין שהיא תעלה מ"ן, והיא תרין טיפין, לקבל טיפה דדכורא, והם ב' קס"א מחו"ב, נגד יה"ו דע"ב. וב' קמ"ג מחו"ב, כנגד יה"ו דמ"ה. וב' קנ"א מנו"ה, נגד יה"ו דב"ן. וג' יה"ו שהם טיפה דדכורא, כל א' נק' מ"ב, לפי שהב' עליונים יורדים ומתלבשים ביה"ו דב"ן, שג"י מ"ב. (ב) וכנגד כל יה"ו, ב' אהיה שגימטריא מ"ב כללות, ומטיפה דדכורא יעשה החלב של הולד, ומתרין טיפין דנוק', מאחת נעשה הדם ההולד, ומהב' יעשה החלב. קול ודיבור: א' הוי"ה אדנ"י. ב' גם הם בחי' עיטרא דגבורות, שביסוד דאימא, שבדעת דז"א, להוציאם למק"ף.

פשוטים, מצויירים בצורת ההי"ן, ואחר כך מתמלאים, היינו הו"ק דצ' דצלם דקטנות, הוא אלהים פשוטים, וג"ר דצ' דצלם, הם אלהים מלאים. ש"ה ח"ב פ"ז בסופו ממש.

מ"ו ענין כללות או"א בישסו"ת, להזדווג בבחי' הנשמות, להוציא מוחין דגדלות, אינו אחר החרבן, ועכשיו אינם נכללים להזדווג, רק בזווג דחיות העולמות, וממנו אנו ממשיכים מוחין דגדלות, בק"ש, ובעמידה, לזו"ן דאצילות, ולאור"א דבריאה. אבל זיווג התחתון דישסו"ת לבדם למטה, אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאצילות, ומוחין דיניקה לאבא דבריאה, ומוחין דגדלות לאימא וזו"ן דבריאה. עו"ת דס"ו ע"א. מ"ז ענין עליות העולמות, שאין עולים רק הכלים, ולא העצמות הנק' נשמות, עיין בעולת תמיד דס"ט ע"ב, שאומר שעולים גם העצמות שהוא הנשמות שלהם, ומה שאינו עולה, הוא אור הא"ס המתלבש בהם, שאפילו העצמות שלהם, נק' כלים לגבי אור הא"ס.

מ"ח בענין שביעי של פסח, שנמשך הארה מא"א ליסוד דז"א, ליתן בו כח להזדווג עם נוק', עיין בע"ח ש' כ"ט ספ"ו גם עיין בפירוש האידרא זוטא. ונ"ל שהוא ענין מה שנעשה בקונה הכל, כנ"ל בפירוש העמידה, ודוק טעם התדבקות רחל עם ז"א אב"א, כי לולא זה שהיתה עמו אב"א, והיתה עצם מעצמו ובשר מבשרו בתכלית הדיבוק והקשור, הנה לא היה חושש אח"כ לתקנה, ולהאיר לה כל הצריך לה. שער ל"ב שער הארות זו"ן פ"א.

מ"ט אין הזכר העליון מתעורר לזיווג, רק עד שהנקבה העליונה תתקשט, ותכין עצמה לזיווג, ותמצא חן בעיניה, ואז הוא מתעורר להזדווג עמה. שאל"כ, הנה הוא עסוק תמיד למעלה, לקבל שפע ולינק מאמו, ואינו רוצה לתת מהשפעתו לזולתו, עד אשר הכלה העליונה תתקשט את עצמה כאמור.

צריך להבין, אם הגבורות מתפשטות בנוק' בעומר, כדרך שמתפשטים החסדים בז"א, כי

הנהות ומראה מקומות

(א) עיין ע"ח שער הולדת או"א וזו"ן פרק ב' וי"א. (ב) שם פרק ג'.

המוחין דו"ק המתפשטים בחב"ד דו"א בק"ש, שכתב שאח"כ בעמידה יורדים מוחין אלו לחג"ת דו"א, ובאים לו מוחין אחרים לחב"ד ע"ש, הוא להשוותם עם הנז"ל.

ד' גם צ"ל, מ"ש בדרוש ד' דברכות אבות, כי בק"ש נמשכים מוחין פנימיים דאו"א לחב"ד דו"ן, והם מחיצות ג) או"א, ובעמידה מקיפים לחב"ד מבחי' אמצעית דאו"א, ומוחין פנימים לחג"ת ונה"י.

ה' ובדרוש המקיפים דעמידה הכתוב בדרושי ר"ה, כתב שהוא נמשך ממקיף דאו"א, ו' גם בדרושי הציצית משמע, שבק"ש נמשכים מוחין דו"ק דאו"א.

ז' וכן בכמה מקומות מע"ח כתב כן, ושם כתב ג"כ שבק"ש נמשכים מוחין פנימיים דאו"א כנז"ל. אבל בדרושי הק"ש כתב, שאין נמשך בק"ש רק מוחין דו"ק דבינה, וכן בדרושי העמידה, ובכ"מ כתב כן, וכן בס' ע"ת.

ח' וצ"ל, אם הו"ק דאימא, הם מו"ק דאו"א, והם הנק' בינה, כי כן ישסו"ת שהם ו"ק דאו"א, נק' אימא, בינה, כנדע. או אם הם הו"ק דבינה ממש לבד, או אם הם שני מיני המוחין, וצריך להסתכל ולהבין איה מקומם, אם אחד בכללות, ואחד בפרטות, או בחיצוניות ובפנימיות, או במ"ה וב"ן או בשניהם.

ט' צ"ל, כשמתפשטים המוחין דפנים בנוק', במלך עוזר כו', מתפשטים בה בתחילת הכלים החדשים דו"א, ואח"כ מתפשטים בתוכם המוחין במלך עוזר כו', או שאינם מתפשטים אלא בכלים דנוק'.

י' צ"ל, הכלי הנעשה בק"ש של המטה, אם הוא לנוק' הכוללת הננסרת בלילה, אבל ללאה צריך להמשיך טיפת החסדים, כי הורתה ולידתה הוא בחצות הלילה כנדע.

יא גם צ"ל, אם הו"ק דגדלות המתפשטים בזו"א בק"ש, הם הצ' דצלם דצ', הנק' רוח, ו"ק, כנוצר בשער המוחין, והג"ר הנמשכים בעמידה, הם הצ' דב' צלמי ל"מ, אלא שלפי פשוטן של

ג' גם הם זיווג דנשיקין דב' פרצופים הפנימים דמ"ה דו"ן, רוחא ברוחא, דרוש ו' שער החיצוניות ופנימיות.

ד' גם הם זיווג דחור"ב, י"ה דהוי"ה, ומהי"ד נמשך טיפת ה"ח גיכ"ק, לה"ג אחה"ע דמ"ן דבינה ה' ראשונה, ע"י הלשון דעת המזווגם ראש הו', ודרך הפה יוצאים הגבורות והחסדים, מתפשטים דרך חוט השדרה, שהוא ו' דהוי"ה, עם היסוד סוף הו', ומשם ניתנים למלכות, ה' אחרונה, פרק י"ד דמ"ד ומ"ן.

ה' גם הם להמשיך נשמות ומוחין ומקיפים לזו"ן, משורשם העליון, מנה"י דתבונה דאין דא"ק, המלוכש בחג"ת דו"א דחוטם, ומתפשטים עד הפה, ודרך ח"ך וגרון הנזכר, ימשיך מקול לזו"א, ומדבור לנוק', שער אח"פ.

ו' גם הם להמשיך אור הא"ס ע"י כלים של הפה, שהם כלים דאצילות, חכמה שבה מתפשט אור הא"ס, להמשיכו אל הבריאה, בינה, הנק' פה, להוציא קול ודיבור זו"ן, דרושי אבי"ע פ"ב.

ז' גם הם, להמשיך שפע ואור גדול לזו"ן, משורשם העליון, קול ודיבור העליונים, ולגלות אור י"ס דבינה העליונה שבפה, ע"י החכמה מחשבה העליונה, ח"ך וגרון: חר"ב דבינה, לחיים: חו"ג, שפתיים: נו"ה, לשון: דת"י, כללות הפה: מלכות, פ"י במאמר זוהר בראשית מי ברא אלה.

א' נודע מ"ש הרב בדרושי הק"ש בדרוש ה', שהק"ש שהיא מ"ע דאורייתא, היא בחב"ד וחג"ת, והתפלה שהיא מ"ע דרבנן, היא בנה"י, וצ"ל באיזה פרצופים, ואם הוא בעובי, או באורך, או אם התפלה הוא בנה"י דחב"ד וחג"ת הכוללים, ובנה"י הכולל דאורך.

ב' וגם צ"ל, מ"ש בדרוש המקיפים של העמידה, הכתוב בדרושי ר"ה, כי בעת יחוד הק"ש, ירדו למטה ד' מוחין דאור פנימי כו', ועתה חוזרים לרדת כו' ע"ש, כנראה שהוא להורידם למטה לנה"י, בעמידה שהיא בנה"י, ג' גם צ"ל, מ"ש בדרושי הציצית, בענין

בריאה ואצילות, הם הגר' דכל פרט, ובמלת ישראל, נמשכו מוחין דרוח דבריאה. ובמלת אחד, נמשכו מוחין דנח"י דבריאה. אבל מוח דאבא, שהם הגר' הנק' אצילות, אינם אלא מוחין דו"ק, הנק' חיצוניות דאצילות, ר"ל ו"ק דגר' דאבא, שהם בריאה דאצילות, והם מוחין שלמים בערכם, אלא שבערך כללות האצילות, יקראו ו"ק, בערך הבריאה הכולל, הנק' אימא, ו"ק בערך האצילות הנק' אבא גר'.

נמצא, שכל אותם המוחין, בין דאבא בין דאימא, נמשכים בק"ש, כי כולם נק' מוחין דו"ק, ונק' מוחין דאימא. ואחר כך בעמידה, נמשכים מוחין דו"ק וגר', מגר' דאו"א, וכולם נק' מוחין דגר', ונק' מוחין דאבא.

ט"ו גם אפשר לומר, כי המוחין דאימא, הם המוחין דו"ק דגר' דו"ק כנו"ל. והמוחין דאבא, הם מוחין דגר' דגר' דו"ק, וכנגדם נמשכים מוחין כפולים לבריאה דאצילות. והם ממש דוגמת תפילין דיד, שהיא בבריאה, ותפילין דראש, באצילות. וכל א' מצוה בפ"ע, הו"ה שלימה, כלולה ממוחין דאו"א.

הארבעה ע"ב דרפ"ח ניצוצין, הנבררין ועולים בשמע, הם בירורי ארבע נוק' דבין. הע"ב, בירורי נוק' דג' דכורין: עתיק, ואבא, וז"א, שהם חלקי הבין, המחובר עם המ"ה שבגופם שבדכורין. והס"ג, חלקי בירורי הבין דנוק' דעתיק, ואימא, ונוק' דז"א הכוללת. והמ"ה, בירורי הבין דאריך, ויש"ס, ויעקב. והבין, בירורי הבין דנוק' דז"א, ותבונה, ורחל.

המוחין דו"ק דגדלות, הנמשכים בק"ש, שהם ד' יה"ו: דע"ב, ס"ג, מ"ה, ב"ן. ד' מוחין: חו"ב וח"ג דחכמה. וד' אה"י מלאים, ד' מוחין, חו"ב וח"ג דבינה. נראה כי הד' יה"ו מלאים, הם מוחין דחכמות דארבעה פרצופים שבכתר. שהם: עתיק ונוקביה, וא"א ונוק', לחלקי המ"ה שבהם. וד' אה"י מלאים, הם מוחין דבינות דפרצופים הנזכר, לחלקי הבין שבהם. וד' אה"י מלאים, מוחין דגבורות דדעות דחלקי הבין, דפרצופים הנזכר.

הדברים, א"כ מה הוא ענין דחיית המוחין, אע"פ שיש לישובו בעובי, צריך להשוותם.

י"ב גם צ"ל, אם הו"ק הנמשכים בק"ש, הם המוחין דגדלות דגר' דו"ק, שהם הו"י"ת, כנזכר בשער אנ"ך. או אם הם הו"ק דגר'. או אם הם שניהם. גם אם נמשכים גר' דו"ק דשני צלמי אר"א, וו"ק דגר' דאימא. אלא שברוב ע"ה, ומ"ש, וע"ת, וס' הכונות, כתוב שגר' דו"ק הם מוחין דאלהים, והו"ק דמוהין דגדלות הנמשכים בק"ש. הוא הו"ק דגר', ויש לישבם ולהשוותם, כי הו"ק דגר' דגדלות, הם עצמם היו גר' דו"ק, כי המוחין נחלפו ונכללו זה בזה, כנודע וכנזכר בשער פרקי הצלם.

י"ג גם צ"ל, מ"ש בשער המוחין דצלם סוף פ"ו, כי שמות המוחין דו"ק, הם באופן אחר, והגר' הם בשלימות הגדלות, כנזכר בדרושי הציצית עכ"ל. אם כונתו היא, שהמוחין דו"ק הם שמות יה"ו אה"י, ושמות הגר' הם שמות שלימים, והרי שם בדרושי הציצית נתבאר, שזה החילוק דשמות שלימים, לשמות חסירים ה' אחרונה, הוא ממוחין דאבא, למוחין דאימא, אבל כולם הם מוחין דו"ק, או כונתו לומר, שכל אותם המוחין דאימא, הם מוחין דו"ק דאו"א, ואותם המוחין שלמים דאבא, הם מוחין דגר' דאו"א. וכנודע כי ישסו"ת, שהם: נשמה, בינה, אימא, בריאה, והם ו"ק דאו"א. ואו"א עילאין: חיה, חכמה, אבא, אצילות, הם הגר'.

י"ד ולפי זה ראוי להבין, איך לא כתב הרב ז"ל, לכיין בשמות המוחין דאבא בעמידה, שהיא בגר': אצילות, חיה, אבא. אלא שיש לומר, אמת הוא שהמוחין דאבא, הם מוחין דגר' כנו"ל, אלא שכיון שנתבאר בדרושי הציצית, שכל אותם המוחין דאו"א הנזכר שם, הם מוחין דו"ק, א"כ המוחין דאבא, הם מוחין דו"ק דגר'. ודאמא, הם ו"ק דגר' דו"ק. כי שיעור כח הק"ש לתקן ולהמשיך מוחין דו"ק לבד, וכולם הם מוחין דאמא: בינה, בריאה, כי ק"ש הוא בבריאה, והוא חיצוניות דאצילות, ובפנימיות דבריאה. כי חיצוניות דאצילות, היינו בריאה דאצילות. כנודע כי ישסו"ת הם חיצוניות דאו"א אלא שאפשר שמוחין דאימא, הם כל המוחין דגר' דו"ק, ולפיכך נקרא פנימיות דבריאה, כי

הגהות ספר הכונות ממוהרש"ש ז"ל

ופנימיות חג"ת, עם חיצוניות המלכות, הרי שלשה ספירות אחרות.

דרוש א' מדרושי הקדיש, עמ"ש, אמר הכותב שכחתי תשלומי, נ"ב זה תשלומי, לפי שהיכל קה"ק דילה, כולל ארבעה ספירות כחב"ד, וששה היכלות התחתונות, הרי הם י"ס, והם נחלקים לשבעה היכלות, וסימן שבעה ושבעה מוצקות, ע"כ מס' הכונות ישן.

דרוש תהלה לדוד, עמ"ש בענין כונת שם חת"ך הנזכר, נ"ב, ונלע"ד חיים, כי הראשון הוא שני אחוריים דלאה עם ישראל, ואמנם השני, הוא כנגד שני האחוריים דרחל עם ישראל, ובמלת רצון כו'.

דרוש ב' של הזמירות, עמ"ש בתפילת ראש השנה יע"ש, נ"ב, והם בחי' המוחין המקיפים הנר"ן הנק' תפילין, הנזכר שם בדרוש ה', ואינם המוחים המקיפים הנזכר בדרוש ד' דברכת אבות, כי שם נתבאר, כי בפסוק שמע נמשכים מוחין לז"א, ובשכמל"ה, מוחין לרחל נוקביה, אבל בדרוש המקיפים דר"ה, מסכים עם זה הדרוש, שאין הנוק' מקבלת המוחין עד העמידה כנזכר בכאן ע"ש.

דרוש ח' משער ק"ש, תסתכל בהם בפסוק זה, נ"ב, תעבירם ע"ג עיניך, ותגשק אותם, כנזכר לקמן בסדר התפילה.

דרוש ח' משער העמידה, בברכת אתה גבור וע"ש, נ"ב, ודע כי כשחזרו המוחין להתפשט בז"א במגן אברהם, לא נתפשטו ה"ח (ד' החסדים, רק בחסד דז"א הראשון, שהוא החכמה, ואח"ך מברכת אתה גבור בגבורה, ובאתה קדוש, בת"ת, והרי זה חיבוק, ונלע"ד חיים, כי זהו אמיתות הדבר, ע"ת דרוש ו' משער הנזכר.

עמ"ש, ושם שלום הם סוד נה"י שלו, נ"ב, ולקמן בכונת רצה כתב, שהם נה"י שלו אחרונים, ע"ש בסוף הדרוש, עמ"ש, ושם שלום הם סוד נה"י דזעיר אחרון עצמו, נ"ב, ולעיל בתחילת הדרוש כתב, שהם נה"י דז"א הראשונים, שעלו לחג"ת, והם התלת פרקין

דרוש א' עמ"ש גם הי"ח ברכות שיש מן ברכת ענ"י, נ"ב, ט"ס הוא זה, וצ"ל מן ברכת הנותן לשכוי כו', וכך היא הגירסא בספר הכונות ישן, ובספר ע"ת, ע"ש עמ"ש, וכנגד הי"ח אזכרות שיש בשירת הים, ושם ביארנו סודם, וע"ש ג"כ שהם בז"א דעשיה, והם ט' דאור ישר וט' דאור חור.

ע"ש, עמ"ש ואמנם הם סוד תרי עינין, נ"ב, ותרי אודנין, ותרי נוקבי דחוטמא, ופומא, ע"ש בסוד מש"ה ויבא לו יין וישת, נ"ב דארמי ביה מיא יע"ש, עוד שם, על מה שאמר, כעין זיווג תפארת ומלכות, נ"ב, כי כבר ידעת כי כל בחינת זיווג הברכות המצות והנהיגין, הוא זיווג חיצוניות העולמות וחיותם, שהוא זיווג תדירי דלא פסיק לעלמין, ועל כן אלו השני יסודות שלהם יחד, במלת ברוך, כי שניהם לעולם בזיווג.

דרוש ג' משער הציצית, עמ"ש גם היא מלאה באלף כזה וא"ו, נ"ב, כן הוא בס' ע"ת הוא"ו מלא.

דרוש א' משער תפילין, עמ"ש שם יהו"ה במילוי אלפין, אשר בז' בחי' שבו, נ"ב, ושם אהי"ה דההי"ן הוא כתר שבת"ת דז"א, והוא נשמה אל הוי"ה דההי"ן שבז"ת שבו.

דרוש א' מסדר התפילה, עמ"ש ברוך שאמר עד יוצר אור, נ"ב, אז נעשים מוחין פנימיים ומקיפים, לבחי' הרוחות שהוא פנימיות דיצירה, ואז אנו מעלין כו'. ע"ש עמ"ש והטליה הגדול, נ"ב אלא שנראה דציצית קטן גם הוא בחיצוניות, ס' כונות ישן די"ג ע"ש.

דרוש ג' משער הנזכר ענ"י, נ"ב, צ"ל מן הנותן לשכוי עד פרשה התמיד וכו' ע"ש, עמ"ש ביוצר אור, עד העמידה, נעשים מוחין פנימיים ומקיפים לנשמות, שהם פנימיות הבריאה, ואז אנו מעלים כו', ונכללים בהם, נ"ב, ועולים באצילות.

ע"ש עמ"ש, שלשה ספירות אחרות, נ"ב,

המוחין דפב"פ לפרצופי הפנים דזוין, וזה נעשה ע"י תפילת שחרית ומוסף.

דרוש ו' מדרוש ר"ה, והיסוד הם קכ"ה הם רי"ו. נ"ב, אח"כ עולה בנו"ה, ויש בו שם יאהדונה"י, גימטריא צ"א. ולוקחים ה"פ כ"ה, שהם דעת חו"ג נו"ה, שהם גימטריא קכ"ה, ועם צ"א הם רי"ו.

ע"ש עמ"ש, אח"כ עולה מוחין פנימים. נ"ב, ועתה כשאלו המקיפים השניים יורדים, פוגעין ג"כ במוחין ואח"כ חוזרין כו', כן היא גירסת שער הכונות הישן.

דרוש ו' נ"ב, עיין בשער הולדת א"א וזו"ן פ"ה, איך יסוד דא"א בהזדווגו עם מלכותו להוציא הזו"ן בהיותו כלול ג' בג', תוך ג' בג' דא"א, בתוך א"א, וע"י זיווגם דא"א, נקרא היסוד דא"א שופר, וגם אימא נקרא עתה שופר, וגם בינה דא"א גרון דיליה, בהיות כל הבחי' האלו: נה"י וחג"ת דא"א, ואר"א וזו"ן כלולים בה, נקרא שופר. וגם בזיווג העליון דנשיקין, ע"ש, הענין במ"ב זיווגים, שהיו בפה, בחיך וגרון דא"א, להוציא הזו"ן, שאח"כ יורדים הטיפות ההם ליסוד דא"א, ויוצאים דרך שם, ונק' שופר, כנזכר בפ"א ובפ"ב משער הנזכר. ע"ש עמ"ש, שינים, נ"ב, והוא"ו השנית מתחברת עם י' התחתונה, ונעשה י"ו שינים למטה כו'.

דרוש ח' מחג הסוכות, להמשיכן. נ"ב, אבל עתה בזמן הגלות, צריך ליטול במדינה כל ז', כיון שלא ניטל במקדש, כי בזמן הבית, היו סומכים על נטילת הלולב שבמקדש, ולא היו צריכים ליטול רק יום א', שהיא מ"ע דאורייתא, והיא להמשיך מוחין לזו"ן, וגם ליצקב ורחל, ומאליו נמשכין לזו"ן. ואפשר ששמות המקיפים, הם כשמות הפנימיים. כמבואר בדרושי ציצית ותפילין כו'.

דרוש ט' ולחבר כל בחי' החסדים המקיפים דאימא ודעת דז"א. נ"ב, והם מעולים מאותם שנמשכו לה בשבעת הימים, כי אלו הם משורשי החסדים דדעת דאימא, ודעת דז"א, ודגופא דז"א. ועיין בספר הכונות הישן. ואלו הו' מקיפים, הם מלבד המקיף דחסד הו', הנמשכים בה היום, ככל שאר הימים. ונמצא כי בהקפה

עילאין דנה"י, שעלו לחג"ת. ולענ"ד להבין. כמה שנתבאר בשער מיעוט הירח, כי אחר חרבן בית ראשון, לא נתפשטו נה"י דאימא רק עד הנה"י דז"א הראשונים שעלו לחג"ת, נמצא שצריך לכוין בשלשה ברכות אלו, להמשיך הארה מנה"י דאימא שבנה"י הראשונים דז"א שעלו לחג"ת, להמשיך הארה הנזכר לנה"י שלו האחרונים, ומשם לחב"ד דנוק'.

דרוש כונת אמן, עמ"ש ברוך הוא וב"ש. נ"ב, נלע"ד שצריך לומר כך, במלת ברוך תכוין אל שם אה"יה דיודין, המלוכב בשם הו"יה דס"ג. וכך היא נוסחת ספר הכונות ישן. ועיין לעיל סוף דרוש ראשון מדרושי התפילין שורש כונה זו.

שער דרושי עומה, עמ"ש בהתפשטות החסדים. נ"ב, ואלו לבר מהתפשטות ה"ח וה"ג בברכה. עם עשרה לבושיהן בכל לילה.

דרוש א' מדרוש חג השבועות, עמ"ש זה הכתר הניתן לז"א, עיין בשער כ"ט פ"ט באמצע הפרק, ד"ה ואמנם תחלה אבאר כו', עד סוף הענין, ותראה מה ענין הכתר הזה.

ע"ש עמ"ש כנודע, נ"ב, נ"ל שצ"ל, כי א"א הם חו"ב דכללות האצילות. ואריך, כתר דאצילות.

ע"ש עמ"ש, גם למעלה לא יש זיווג עד היום. נ"ב, יען כי כל המוחין שנמשכו בז"א מתחלת העומר עד אשמורת יום שבועות, הם המוחין דאחור. וע"י תפילת שחרית ומוסף, נמשכים מוחין דפנים: דיסוד"ת, ודא"א, ודא"א, ואז מזדווגים, ולכן אין צריך לכוין בתפילת שחרית ומוסף, כי אם ממלת באהבה ואילך, בשחרית: מוחין דפנים דבינה, מישראל סו"ת. בחזרה: מוחין דפנים דחכמה, מאר"א עילאין. בלחש וחזרה דמוסף: מוחין דפנים דכתר מא"א.

ע"ש עמ"ש, מקבלת במקומה למטה, נ"ב, לפי כי עד עתה היא עומדת עמו אב"א מהחזה שלו ולמטה, כי עדיין לא באו המוחין דפנים הגורמים העלאת מ"ן, ושיסתלקו המוחין מז"א ולעלות למ"ן, והמוחין דבינות ההגבורות מתפשטים בנוק', וה' ספירות ראשונות דז"א מאירים בה, ואז עולה ונגדלת כמוהו. ואח"כ

והרי במסירת נפשו ורוחו, נעשה נפשו ורוחו מ"ן, ועולים ז'ו"ן לאו"א. ויכוין להוריד שפע מאימא לגדולה גבורה. ואח"כ יכוין כי גדולה גבורה בינה, גימטריא של"ג. אח"כ יכוין, לחבר ז'ו"ן עם האותיות שלהם, שהם ו"ה, יעשה הוי"ה פשוטה, יחוד והוי"ה, יחוד ו"ה בי"ה. ויכוין בשם צמרכ"ד, היוצא מפסוק הנותן שלג כצמר כפור. שם צמרכ"ד, יוצא מפסוק הנותן שלג כצמר, אותיות כצמר הרי צמר"כ וש' דשלג מתחלפת בבי"ת בא"ת ב"ש, וכ' של כפור באות ב' באי"ק בכ"ר, הרי ד' של צמרכ"ד. וגם יוצא מס"ת פסוקי פרשה ראשונה דבראשית.

מי שמתענה שלשה ימים ושלשה לילות, ובסוף יום שלישי יתגלגל בשלג ז' פעמים פנים ואחור בכונה זו, יעלו לו חשבון ק' הפסקות של ג"י, שכל ג' עולים לחשבון ששים.

יכוין ע"י ע"ב שעות של התענית, גורם גילוי הארת שם ע"ב דיודי"ן דבמצחא דאריך, כזה: יו"ד ה"י וי"ו ה"י וכשמגלגל בשלג, יכוין שע"י התענית, יש לו כח לגרום לבטוש ד' בטישין בכח חזק מאד, ארבעה יודין אלו, לדיקנא דיליה, שה"ס לבושיה כתלג חיור, ומשם לג' ראשונות דבינה, שהם ג' אלפין דג' אהי"ה במלואם, אל"ף אל"ף אל"ף. והענין הוא, כי אלו הג' אלפין, הם סוד ג' פרצופים דבינה: אהי"ה דיודי"ן בפרצוף פנימי, דהיינו אל"ף בג"ר דילה, ה"י יו"ד ה"י, בת"ת. אהי"ה דאלפין בפרצוף האמצעי ע"ד הנ"ל, אלף בשלשה ראשונות דילה, ה"א יו"ד ה"א, בת"ת. אהי"ה דההי"ן בפרצוף החיצוני ע"ד הנ"ל, הרי כי בכל השלשה פרצופים, האלף הוא בג"ר שלה, ויכוין שכל אלו האורות הם נמשכין בשופע למקוה, שה"ס חסד דחסד דאימא, ויכוין לחבר נפשו ורוחו ע"י ו"ה, ויעלו למקוה הנזכר בסוד מ"ן, ומתגלגלים באורות אלו, ושואבין מאותו קרירות סוד החסד, ואז מתעוררים ג"כ הגבורות ע"י החימום הנמשך מקרירות השלג, כנודע בחוש, ואז ע"י החמום מזדווגים יחד יאהרונה"י.

והרוצה להתגלגל ל"ג גלגולים, יכוין במלת שלג, למתק אלהים דיודי"ן, אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שהם ש' דשלג, ע"י ל"ג גלגולים,

א' צריך לכוין להמשיך לה המקיף דחסד הו', וגם המקיף דחסד הא' דרעת דאימא, ורעת דז"א, ודגופא דז"א.

קצת ליקוטים שנמצאו מהרב זיע"א

כוונת השלג, בפרש שדי מלכים בה תשלג בצלמון. יכוין במלת בפר"ש, בפ"ר שעולה גימטריא יהו"ה אהי"ה אדנ"י, גימטריא יב"ק. ואהי"ה דיודי"ן כזה: אל"ף ה"י יו"ד ה"י, ועשרה אותיות, כמנין בפר"ש, שד"י, יכוין בשד"י פשוט. מלכים, גימטריא אהי"ה דאלפין, אל"ף ה"א יו"ד ה"א, עם כולל מלכים, למתק פנים של זעם. ואלהים דיודי"ן דשי"ן של בפרש. ואלהים בריבוע כזה: א', א"ל, אלה, אלה"י, אלהים, גימטריא ר'. תשל"ג, יכוין בת' עלמין דכסופין, לגלות הארתם, ולמתק אלהים דיודי"ן: אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם, שעולה גימטריא ש', ע"י ל"ג גלגולים. בצלמון, גימטריא אלהים בריבוע, שהוא ר', וט' אותיות דשם ב"ן, למתק אלהים, ע"י שם ב"ן: יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. ובצלמון חסר ו', ואחר הטבילה, יכוין בצלמין מלא גימטריא רי"ו, ויכוין דג' אלפין של אלהים, דיודי"ן דאלפין דההי"ן, למתק ג' אלפין דאהי"ה, דיודי"ן דאלפין דההי"ן, הא' ניקוד מלך. השני ניקוד מלך. השלישי ניקוד ימלוך. ע"כ.

עוד כונה אחרת ממוהר"ן, ובניהו בן יהוידע סוד מלכות. בן איש חי, סוד יסוד. רב פעלים, כי כל מין פעולה נעשה ע"י מלכות ותפארת, סוד מקבצאל, שהוא סוד ימא עילאה, כי תמן כנישו דנהורא דחכמתא. וע"י העון סליק נביעו דילה, ועי"ז הוא הכה ב' מקדשין, סוד מניעת השפע דמלכות בגלות. והוא הכה את הארי, כי כשהיה נמשך השפע היו מקריבין הקרבנות, ומניעת חשפע גורם הכאת הארי. ביום השלג, הוא סוד הורדת או"א לנ"ה, ואז הוא בחי' צירוף הוי"ה, והוא מתגלגל בשלג, ומכוין, שאם גרם ע"י עוונו לעשות זאת ההכאה לאו"א, עתה הוא מתגלגל בשלג, ומכוין שמתחבר עם ז'ו"ן. ובכה זה הקרירות שהולך ממנו חום הטבעי,

מלאכים שאז שה"ס ב"פ מלאך, שהוא ג"כ ב"פ הוי"ה אדנ"י, הרי ד"פ הוי"ה אדנ"י, שנעשה מהם ד"פ רי"ן הנזכר. וכ"ן יעלה אל עשו אחיו, להכניעו ע"י חרב הנזכר.

כונת המצח, ימרח מצחו בשלג ג"פ, ויכוין להמשיך ג' אלפין, של ג' אהי"ה במילוי הג' אלפין, גימטריא שלג, והם בבינה, להמשיכם במצחא דז"א, למתק הדינים שבאותו המצחא, ויתרחצו בחלב, והוא טוב מאוד להסיר הכעס והשכחה.

טבילה בהפשרת שלגים

יאמר פסוק עושה גדולות, ויכוין שש"ע נהורין דפני אריך, יאידו ל"ה, להכניע י"ס דקליפות, היונקת מ"ה, ובש"ן דעושה, יכוין שהוא ממשיך מבינה א"ש, שהוא אלהים דיוד"ן, אל"ף למ"ד ה"י יר"ד מ"ם, להכניע ולשרוף ד' ספירות דקליפה, ויכוין שאם פגם והוריד לאר"א למטה, יכוין להעלות למעלה, ויהיו זו"ן מלבישים לאר"א וע"ק, ויהיה מלביש ע"ק לאר"א וזו"ן, בסוד לבושיה כתלג חיזור.

במקוה של הפשרת שלגים, יכוין שע"י שטובל בשלג הנפשר, מתקרב גוף האדם, והוא סיבה לשיחמם הגוף אח"כ, כנודע בחוש. ולכן יכוין להעלות נפשו ורוחו בסוד מ"ן, על ידי שיתחברו עם ו"ה כנודע. וע"י העלאת מ"ן לבינה, מתרבים האורות למעלה מן הפרסה, בסוד האורות הנמשכים מצינורות הדיקנא, ונבקע הפרסא, ומתחברין מיין עילאין עם מיין תתאין, ואז הוא בסוד הוי"ה, כי אות ה' ה"ס הפרסה, וב' ההי"ן, ה"ס תרין מיין, מיין הנזכר בסוד ציור הא', י למעלה, וי למטה, ו באמצעיתא, ועי"ז מתחברין יחד בינה ותבונה, ונעשים פרצוף א', ונעשה זיווג העליון ע"י השלג, שה"ס ג' אלפין דג' אהי"ה במילואם, שנפשרים ע"י חמימות של הגבורות, שע"י נעשה הזיווג, ובאותו השלג שנפשר ונעשה מים, טובל האדם, וזש"ה כי לשלג יאמר הוה

לג' דשלג, שה"ס ה) אודות הנמשכים מי"ב עוקן דעתיק, וי"ב עוקן דאריך, וט' אתוון דשלשה אלפין הנזכרים במלואם הרי לג' דשלג ול"ג רמלת תל"ג, והת' דתל"ג, ה"ס הארת ארבע יודי"ן הנזכר.

מי שמתגלגל ט' גלגולים, יכוין ליחד ולחבר ט' אותיות של ג' הי"ה דג' אהי"ה הנו', שהם סוד ו"ת של ג' פרצופים הנזכר, עם אלפין שבשלש ראשונות שלהם, הרי ט'.

ומי שמתגלגל שבעה גלגולים, יכוין שע"י גילוי ד' יודי"ן ע"י התענית, וגילוי אורות הדיקנא של השלג, נכפלים אלו הג' אלפין של השלשה ראשונות, הרי ששה אלפין. ואח"כ בגלגול הז', יכוין לחברם יחד, באופן שיעשו שלשה אלפין כפולים כנודע ויכוין שע"י עלייתו בסוד מ"ן, ע"י הגלגולים הנזכרים, ע"י ו"ה, אז זו"ן מוקפין מאורות הנזכר שבתוך המקוה הנו', שה"ס אורות הנמשכים מא"א, והם מקיפים לאבא ואימא, ועליה זו היא תכלית עלייתו, שה"ס בן מאה שנה. וכל זה ע"י ד' יודין הנזכר שמספרם מ', לכן עולה הפסקה זו למאה הפסקות של מ' יום, שמספרם ק' ארבעים.

אמנם כשמתגלגל בשלג בלא תענית, אין כח בידו לגרום שיקפיו זו"ן את אר"א, כ"א שיהיו מוקפין מאורות א"א הנזכר, וג"ז אינו ע"י המשכה מחדש כי אם שיתגלגלו באורות שהם תדירים במקוה הנזכר.

עוד כונה אחרת לשלג

וישלח יעקב, יכוין כי ע"י הכונת של השלג שהיא בשם צמרכ"ד, הוי"ה אדנ"י, שביסוד ונ"ה וח"ג, שנעשה מהם ג' רי"ן, כמבואר במקומו, ויתחברו בשורשם שה"ס רי"ן שבבינה, וה"ס חרב גלית הפלשתי, כי בתחלה לא נתגלה ע"י השלג, כי אם ג' אלפין של ג' אהי"ה, ועתה ע"י יחוד זה, נתגלו ג' מילואו אהי"ה בשלמות, ויעשה מהם חרב הנזכר. וכ"ן יכוין במלת יעקב, שהוא גימטריא ב"פ הוי"ה אדנ"י, ובמלת

ביום ג' של הפסקה, והשלג עולה לצ"ט הפסקות וע"י זאת ההפסקה הם ק'. ויש ד"ל ימים יתרים, כי יום שלישי שעושה טבילה הנז' של השלג, גורם שמלכות תחזור פכ"פ עם ז"א, ואז יש לה סוד מילוי דמילוי דאדנ"י, שהם ד"ל אותיות. עוד כונת השלג עניינו, כי צירופי הוי"ה הוא מה שהיה בשעת הפגם, אך עתה שעולים אר"א ועמהם זר"ן, יכוין י"ב היות כסדרן. שם המפורש הנזכר בכל מקום, הוא הוי"ה דפנימיות דעת דז"א דאצילות, כזה יהוה יוד חולם, נשמה לנשמה דדעת. ה"א צירי, נשמה פנימי. וא"ו קמ"ץ, רוח באמצעי. ה"א אחרונה בצירי, נפש בחיצון דדעת. ע"ח שער השמות פ"ג ע"ש.

ז"ל מהרחיו זלה"ה

גם מצאתי בכ"י מורי זלה"ה, ברוך: ב', מלכות ובינה. ר': חכמה. ו': ת"ת. ד': כתר. וטעם לזה, כי אימא של כלה היא קודמת, ואחר כך אביה, ואחר שנתייחדה עם אמא ואביה, מזדווגת עם זוגה תפארת, ועולה עמו עד הכתר עכ"ל ואפשר שאין זה כ"א בברוך של העמידה, כנראה מהתיקונים דל"ז ע"א.

שם י"ב, הוא זה, מגולגל ומצורף ומנוקד ומוטעם בנשימותיו השלש, בכתובה מרובעת י"ה י"ה ו"ה ו"ה י"ה בשכמל"ה, עכ"מ. ובמקום אחר מצאתי וז"ל, שם ב"ן י"ב כו', ואין מוסרין אותו, דע כי שם ב"ן י"ב, הוא שם זה, יאאההדינההי שהם י"ב אותיות, והנקודות הוא שהצניעות מפני הפריצים, שלא ישתמשו בו, וכשהוא צדיק, שם אהי"ה מסייעו במחשבתו, ושם הוי"ה בדיבורו, ושם אדנ"י במעשיהו. עכ"מ.

לחם, גי' ג' היות דנוצר. ומלח, גי' ג' היות דונקה. ומזיווג ב' מזלות אלו, בא לאדם המזון. כנזכר בפ"י משנת פת במלח כו'. ע"י בס' הנופות נוף ג'.

יוצר דערבית דחול, בו' היכלי דנוקבא דבריאה. ויוצר דשחרית, בו' היכלי ז"א דבריאה דליל שבת, בהיכלי אימא. דשחרית, בהיכלי

ארץ, כי ע"י השלג נעשה סוד הוי"ה, כי יש אם למקרא, ויש אם למסורת. ובהגיע אלו המים למלכות, נעשה ארץ. ויכוין שמוסר נפשו ורוחו ומעלה אותם עם ו"ה שבשם, למקוה העליון, חסד דחסד, אימא עילאה, בסוד מ"ן, וע"י כן מתרבים האורות של הפרסא. הבאים מסוד דיקנא עילאה, וסוד ג' ראשונות דאימא, סוד שלשה אלפין דג' אהי"ה: במילוי יודי"ן, אלפי"ן ההי"ן, ועולים ובוקעים ויוצאים דרך הפרסא, סוד יהו"ה, ועולין מין תתאין לקבל עילאין, ונכללים ישו"ת באור"א ומסוד השלג הנפטר ונעשה מים למטה, וכשמתפשט במלכות נעשה ארץ, וז"ס כי לשלג יאמר הוה ארץ.

יחוד לאחר גלגול השלג

עלי באר ענו לה, עלי גימטריא י"ק, יכוין להכות מוחין דקליפות, כי י"ק עולה כמנין ב"פ ה"ן, והם אותיות שאין להם זוג. וסודם בבלהה זולפה, וכבר נדע שמהם יוצאים תרין צפרין, שהם מוחין של הקליפות, ויכוין להביאם אל הקדושה, ע"י שיתחברו אלו האותיות, עם באר מים חיים.

ויכוין, כי בא"ר עולה אי"ל ה"ה ויה"ם (יחוד זה) יאהדונהי. ענו, גימטריא ככ"ו, שהוא אדנ"י בריבוע, כזה: א' א"ד, אד"נ, אדנ"י. וע"י יחוד זה יתמתקו, וגם יתמתקו ד"ל אותיות מילוי המילוי דאדנ"י, כזה: אל"ף למ"ד פ"א, דל"ת למ"ד ת"ו, נו"ן וא"ו נו"ן, יו"ד וי"ו דל"ת. ויכוין של"ד יהיו ל"ה אותיות הנז', כי התי"ו תהיה במילוי יו"ד.

ענין איך גורם תיקון כל הפגמים, שעולה לצ"ט הפסקות, כשיעשה הפסקה של ג' ימים, הכונה הוא למתק כל דיני רחל, וממשיכים לה י"ס, ואז מתקשטת בכ"ד קישוטים, שהם אלף תק"ס וגם סוד ב' גבורות, זולת הי' גבורות שיש לה, כמ"ש בכונת ק"ש, וכל גבורה הי"ס שם ב"ן, שני פעמים ב"ן, גימטריא אלף מ', וסוד הי"ס כל אחד כלולה מעשר הרי ק', הכל גימטריא ב' אלפין ותנ"ז, כמנין ימי מאה הפסקות. וזאת הכונה של השלג, כמו שהיא חתובה לעיל בהפסקת השלג. וצריך לעשותה

הרשעים, כגון יוחנן כה"ג. ויש רשעים שמגיע להם כמעשה הצדיקים, כגון רבי אלעזר בן דורדייא ע"ה כנ"ל. גם בזה יובן פ' יש מתעשר ואין כל, כגון ר"א. מתרושש והון רב, כגון יוחנן כ"ג.

ענין ט"ב, וגלוח מצרים, שחזר ז"א בחי' עיבור א', עיין במכו"ש ש"ה ח"א פט"ו ופי"ב. מה שאסור ליתן שלום לחברו קודם שיתפלל, היינו דוקא בקול רם, עי' בזהר ח"ב דרכ"ו ע"ב, שדייק מן הפסוק, שאמר מברך רעהו בקול גדול דוקא. וע"ש הטעם, ומלך שהשלום שלו, יברכנו ברכה שלימה ברוב עוז ושלום, וישים חלקנו בתורתו, תורת חיים אמת ושלום.

אמר הצעיר, כחס על הנייר שלא להניחו חלק, ראיתי להעתיק בכאן דף א', שנמצא כמוס מכתבי הקדש של הרב החסיד זיע"א ח"ל: נודע, כי תורה שבכתב, היא בז"א דאצילות. ותורה שבע"פ בכל פרטיה, היא בנוקבא דז"א דאצילות. ובמ"א כתוב, כי מקרא בעשיה, ומשנה ביצירה, ותלמוד בבריאה, וקבלה באצילות. א"כ מוכרח הוא, כי מקרא היא בעשיה דז"א דאצילות, ר"ל בפרצוף החיצון דז"א, הנק' עשיה, וקבלה, ותלמוד, ומשנה, הם באצילות בריאה יצירה דנוק', שהם פרצופי או"א וז"א דנוק' דז"א דאצילות. ונודע, כי ז"א יש לו (ז) ג' פרצופים, והפרצוף הפנימי, הוא כלול מחב"ד חג"ת נה"י, והוא כל שיעור אורך קומת ז"א. והפרצוף האמצעי, הוא כלול מחג"ת נה"י בלבד, ולכן מלביש לפרצוף הפנימי, מחג"ת, והוא שיעור חג"ת נה"י דז"א בגדלות, והתחלתו מן הגרון. ופרצוף החיצון, הוא כלול מנה"י בלבד, ולכן הוא מלביש לפרצוף האמצעי מהחזה שבו, שהוא נה"י, והוא שיעור נה"י דז"א בגדלות, דהתחלתו מהחזה. ובמ"א (ז) כתוב, כי יש בז"א ג' פרצופים כנזכר, והם מלבישים זא"ז בשוה, ושלשתם שוים בקומתם. א"כ מוכרח הוא, כי יש בז"א שלשה פרצופים: חיצון, ואמצעי, ופנימי, ונק' בי"ע דז"א, וכל

אבא דבריאה. ודליל כפור, בנוק' דא"א. ודיום, דא"א דבריאה.

משלי סימן י"א, צדקת תמים תישר דרכו וברשעתו יפול רשע. יובן במה שמביא הרב זלה"ה, על פסוק יגמור נא רע כו'. וגם במ"ש על יוחנן כ"ג ור"א שנטל חלקו ודוק. וגם פסוק צדיק מצרה נחלק ויבא רשע תחתיו יובן כמ"ש. וגם פסוק הן צדיק בארץ ישולם אף כי כו', גם פסוק מפרי פי איש ישבע טוב וגמול ידי אדם ישיב לו, יובן בהקדמה הנ"ל. ובמה שהביא הוא ז"ל, על המוכיח לחבירו ואינו מקבל, גם בזה יובן פ' חטאים תרדף רעה ואת צדיקים וגו'.

ז"ל הרב ז"ל, דע שהמגולגל המשלים, נוטל חלקו וחלק חבירו, בסוד יכין רשע וצדיק ילבש. כי אותו הלבוש שעשה רשע זה, ע"י קצת צדקותיו ומעשיו הטובים, ולא זכה ללובו, עתה המגולגל המשלימו לובשו. וזהו וצדיק ילבש. והנה יוחנן כ"ג שמש בכהונה גדולה פ' שנה, ובודאי שע"י עבודתו כמה וכמה לבושי' דיקר עשה לו, אלא שאח"כ נעשה צדוקי, או אבד כל החלקים הטובים ההם. והנה דוגמת יוחנן שימיו הראשונים היה צדיק ולבסוף חטא, הנה מה שפגם הם ימיו האחרונים, ולזה בא רבי אלעזר בן דורדייא, שהיה פגום בכל ימיו הראשונים, ובסוף ימיו עשה תשובה, ונמצא שיש כאן ימים שלימים מתוקנים, וימים שלמים מקולקלים, והנה צד הרע שבימים אלו, נטל יוחנן, וצר הטוב שבימים האלו, נטל ראב"ד. וכמ"ש בפ' יגמור נא רע רשעים ותכונן צדיק, ובפסוק אם רעב שונאך כו', עכ"ל. וקשה איך לא לקחו הקב"ה ליוחנן קודם שחטא, כמו שעשה לחנוך ולכיוצא בו, שכך הוא דרכו של הקב"ה, כמ"ש בזהר ע"פ ויתהלך חנוך וגו'. או למה לא עשה לחנוך, כמו שעשה ליוחנן, ולא ליקח אותו, ויתן תחילה ימיו הטובים למי שעשה תשובה בסוף ימיו, ואפשר שלזה כיון שהע"ה, באומרו יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים אשר מגיע אליהם כמעשה

הגהות ומראה מקומות

(ז) עיין ע"ה שער הפרצופים דרוש ה'. (ז) עיין שער פרטי עי"מ פ"א.

חדשים. והלא נודע, כי חדשי הלבנה הם י"ב, וכ"כ חדשי השנה הם י"ב, ואין חילוק אלא שזה מתחיל מתשרי, וזה מתחיל מניסן.

וכתב עוד, שאדר הוא חוטם הדכר, וכן אלול הוא חוטם הנוק, וחסר הפה של הדכר ונוק, ולכן נצטוו הסנהדרין, לקדש את החדש בפה יע"ש. וצ"ל, דאם קידוש זה הוא לתשלום הפה של הדכר ונוק, למה היו מקדשין בכל חדש, היה די שיקדשו באדר ובאלול.

וכתב עוד, ובוזה תבין טעם נכון, למה אין מעברין את השנה, אלא בחדש אדר, האחרון לששה חדשי החורף, ולמה אין מעברין את אלול, בסוף ו' חדשי הקיץ יע"ש, וצ"ל דאם נשלם בחי' הפה על ידי קידוש החדש, למה צריך חדש העיבור לבחי' הפה.

ועוד, דלגבי קידוש החדש כתב, שלזה צריך קידוש בכל חדש, כדי להשלים בחי' הפה הדכורא, ולזה לא תיקנו חדש אחר לסוף אלול, כדי להשלים פה של הנוק. ומשמעות דברי הרב ז"ל, נראה דהקשה קושיא זו, שכתב ולמה אינה מעברים אלול כו', דאם סיום הקושיא הנ"ל, לכתוב למה אינם מעברים את השנה אלא בחדש אדר ולא באלול כו', ומדכתב ולמה אינם מעברים את אלול, משמע דכונתו הוא להקשות, שהיה להם לתקן חדש אחר באלול, כדי להשלים פה של הנוק, ואם כך הוא כונתו לא מצינו שתיירץ ע"ז כלום. ועוד במ"ש ובנ"ת טעם נכון כו', איך יובן עמ"ש לעיל מזה.

וכתב עוד, כי כל החדשים נק' ראשי חדשים, לפי שכולם הם בחי' ראש, כמו שנבאר, לכן כל חדש וחדש יש בו מספר ל' יום, להורות כי הם בחי' ראשים. וצ"ל, לאיזה ענין הביא זה. ועוד דלמה הם ל', ולא עשרים, ולא עשרה.

וכתב עוד, דהו' חדשים הם בו' בחי' שבראש, והם: גלגלתא, ותרין אודנין, ובי' עיינין, וחוטם, וחסר בחי' הפה. ומשמע דמטעם זה נק' כל ראשי חדשים, וא"כ צ"ל דבו' בחי' אלו שמנה, אינם ז' דגלגלתא, כמ"ש בע"ח בשער א"א וכמו שיראה המעיין.

ועוד צ"ל, איך יתיישב אלו הב' שמועות,

אחד כלול מג' פרצופים שהם בי"ע, והג' פרצופים דעשיה, וכן דיצירה, ודבריא, הם ע"ד הנוכר, כי העשיה שבהם מתחלת מהחזה. והיצירה שבהם מהגרונ. ובריא מהכתר. אמנם בי"ע דעשיה, מלביש לבי"ע דיצירה, ובי"ע דיצירה, לבי"ע דבריא, והם שוים בקומתם. נמצא, כי המקרא שהוא בתנה"י דעשיה דו"א, שם הוא כל קומת פרצוף עשיה דעשיה, כי הכתר דפרצוף חיצון דחיצון, הוא ת"ת דכללות עשיה, שהוא פרצוף החיצון הכולל. וחסר"ן ובג"ה דפרצוף חיצון דחיצון, הוא נ"ה דכללות עשיה. ודת"י דפרצוף חיצון דחיצון, הוא היסוד דכללות עשיה דו"א. וכן הוא בנוק' דו"א, כי יש ג' כלים כוללים, שהם בי"ע דנוקבא, וכ"א כלול מג' כלים ע"כ.

זה הלשון מצאתי בכ"י מהרב דברי שלום זיע"א ושייך לדרוש א' דר"ה:

מה שנלע"ד לפרש בכונת הרב ז"ל במ"ש בדרוש א' דר"ה, והוא דתחילה נדקדק כמה דקדוקים בדבריו, דבתחילת דבריו כ' וז"ל, דע כי כל החדשים הם במלכות, אבל נחלקים לב' בחי': הא' הוא, בהיותה מצד עצמה והב' הוא, מצד הזכר כו' וכן חלקם בסמוך ונראה, שכתב דו' חדשי הקיץ, הם בנוק', והתחלתם מניסן. ור' חדשי החורף, הם בדכורא, והתחלתם מתשרי. וא"כ צריך להבין, אם כל החדשים הם במלכות, מה פ"י דכר ונוק' שכתב. ועוד, שכתב אח"כ, בדרוש אחר ששמע מהרו"ל, וז"ל, דע כי חשבון השנים, מתחיל מתשרי. וחשבון החדשים מניסן. והענין, כי ששה חדשי החורף מתשרי ועד אדר, הם ו"ק דו"א, ולכן הם בסוד שנה, ולא בסוד חדשים. ומניסן עד אלול הם ו"ק דנוק' יע"ש.

והנה, חוץ ממה שצ"ל, דהוא היפך ממ"ש לעיל שכתב, דכל החדשים הם במלכות, וכן כתב דחדשי החורף הם בז"א, והם בסוד שנה, ולא בסוד חדש. עוד צ"ל, במ"ש כאן, שמתשרי ועד אדר הם בסוד שנה, ומניסן ועד אלול הם בסוד חדש, נמצא דהשנה אין בה כ"א ו' חדשים, וכן בחדשי הלבנה, אין בו כ"א ו'

יצאו מ"ה וב"ן דמ"ה, שהם זו"ן דמ"ה, ותיקנו למ"ה וב"ן דב"ן, שהם זו"ן דב"ן, דהיינו מ"ה דמ"ה תיקן למ"ה דב"ן, ומ"ה דב"ן אעפ"י שהוא דכורא, נעשה נוק' יען שהוא מב"ן, בערך מ"ה דמ"ה, שהוא ממ"ה, ונתחברו שניהם יחד, ונעשה פרצוף ז"א, כלול ממ"ה דמ"ה וממ"ה דב"ן, והם דכר ונוק' שבו. וכן נוק' ב"ן דמ"ה, תיקן לב"ן דב"ן, וב"ן דמ"ה אעפ"י שהיא נוק', נעשה דכורא, יען שהוא ממ"ה בערך ב"ן דב"ן שהוא מב"ן, ונתחברו יחד, ונעשו פרצוף דנוק' כלולה מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן, והם דכר ונוק' שבה. א"כ נמצא, דז"א הכלול ממ"ה דמ"ה וממ"ה דב"ן, נק' דכורא, בערך הנוק' הכלולה מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן, אבל האמת הוא שמ"ה וב"ן דמ"ה הוא דכורא, והראיה שנעשה דכורא דזו"ן, ומ"ה וב"ן דב"ן הוא נוק', והראי' שנעשה נוק' דז"א.

מעתה נמצא, דמ"ה וב"ן דמ"ה שהוא ז"א, הם יב"ח השנה, והם מתחילין מתשרי, דהיינו ו"ק דמ"ה דמ"ה, הם מתשרי עד אדר. ו"ק דב"ן דמ"ה, הם מניסן עד אלול. ואלו הם ימות החמה, שהם יב"ח מלאים, שהם שס"ה ימים. וכן מ"ה וב"ן דב"ן שהוא נוק', הם ג"כ יב"ח, והם מתחילין מניסן, דהיינו ו"ק דב"ן דב"ן הם מניסן עד אלול, וו"ק מ"ה דב"ן הם מתשרי עד אדר, ואלו הם ימות הלבנה, שהם יב"ח חסרים, שהם שנ"ד ימים, וזמ"ש הרז"ל דהחדשים הם במלכות, נחלקים לבי בחי': הא' הוא בהיותה מצד עצמה. והב', הוא מצד הדכר, הוא על מ"ה וב"ן דב"ן, שהיא נוק'. וכפ"י נמצא, דמתשרי עד אדר, הם מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן, והוא הוא ז"א, הכלול מדכר ונוק'. ומניסן עד אלול, הם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, והיא נוק' הכלולה מדכר ונוק'.

והנה מ"ש הרז"ל, וכל החדשים הם בחי' ראש, ולכן כל חדש וחדש יש בו מספר ל' יום כו', הטעם שהם ל' יום, הכונה, יען דכל ראש הוא כללות כח"ב, ואין אנו מונים הדעת. יען שהדעת הוא תולדת חו"ב, ואינו ספירה בפ"ע, ולכן אנו אומרים כח"ב, והנה כ"א מאלו הכח"ב כולל י"ס, כיון שכל א' הוא ראש בפ"ע, כמ"ש בשער א"א. וא"כ נמצא שהם ל' ספירות,

דכאן כתב שהו' חדשים הם בו' בחי' שבראש, ושמועה אחרת כתב שהם בו"ק כו' יע"ש.

וכדי להבין כ"ז, נקדים מה שנודע, שיש ימות החמה, וימות הלבנה, והנה ימות החמה הם שס"ה ימים, שהם י"ב חדשים מלאים, כל חדש מל' יום. וימות הלבנה, הם שנ"ד ימים, שהם י"ב חדשים חסרים, כל חדש מכ"ט יום וחצי. והנה חדש העיבור, הוא להשלים חדשי הלבנה עם חדשי החמה.

וגם נודע דחמה ולבנה הם זו"ן, גם נודע דשנים הם בז"א, וחדשים הם בנוק', כמ"ש הרז"ל הכא. גם נודע, דהשנים מתחילין מתשרי והחדשים מניסן, כמ"ש הרז"ל הכא. וא"כ נמצא בז"א שהוא חמה, יש לו י"ב חדש מלאים, ומתחילין מתשרי, בבחי' שנים. ונוק' שהיא לבנה, יש יב"ח, ומתחילין מניסן, בבחי' חדשים, וחדש העיבור הוא להשלים חדשי הנוק', עם חדשי הז"א, ולכן אין מעברין אלא באדר, דעד אדר נשלמו חדשי הנוק', ומעברין חדש אחר, כדי להשלים, ומטעם זה אין מעברין בניסן, כמו שרצה חזקיהו, דניסן הוא שנה אחרת, כמ"ש הרז"ל. ומניסן אנו מתחילין לעשות חשבון חדש. וגם מטעם זה אין מעברין באלול, יען דעדיין לא נשלמו חדשי הנוק' כ"א עד אדר.

וכדי להבין מה בחי' הם אלו של זו"ן שכתב הרז"ל, נקדים מ"ש הרב מר זקניי שר שלום זלה"ה בליקוטיו, וז"ל, כתב הרז"ל בדרושי ר"ה, ובספר הכונות ישן בדרושי ר"ח, בביאור ענין חסרון ומלוי הלבנה, כי י"ב חדשי השנה, הם כנגד י"ב צירופי הוי"ה, וי"ב צירופי אדנ"י, והם ו"ק שהם ששה מלכים דז"א. וו"ק שהם ו' מלכים דנוק'. ובו' חדשי החורף נתקנים ו"ק דז"א, והם מ"ה דמ"ה עם מ"ה דב"ן, הנק' דכורא, בערך ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, ובו' חדשי הקיץ, נתקנים ו"ק דנוק', והם ב"ן דמ"ה, וב"ן דב"ן, ונק' נוק' בערך מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, עכ"ל הצריך לעניינינו.

ופירוש דבריו, דנודע דמ"ה וב"ן הם זו"ן, והנה בזמן המלכים יצאו מ"ה וב"ן דב"ן, מ"ה דב"ן ז"א, ב"ן דב"ן נוק'. ואירע בהם מקרה המלכים, בין בז"א, ובין בנוק'. ובזמן התיקון

ולכך כל חדש שהוא כללות ראש א', כולל ל' יום כל זה הוא בחדשי החמה, שהם מלאים. אבל בחדשי הלבנה, שהם חסרים, נמצא שחסר יום לכל חדש, וא"כ נמצא שכתר וחכמה דכל חדש, כלול כל א' מעשר. ובינה דכל חדש, כלולה מט"ס, וחסר ממנה בחי' המלכות, וזה המלכות היה נתקן ע"י קידוש החדש בפה של הסנהדרין, יען דפה הוא מלכות.

ומ"ש הרב, דאלו החדשים, הם בו' בחי' של הראש, ומטעם זה נק' ראשים, יען דכולם הם רמוזים בראש נלע"ד, דהכונה הוא, דבחי' אלו נק' ראשים, יען דע"י מתנהג כל הגוף, דהיינו הגלגלת שהוא בחי' המוח, אשר בו מתלבש הנשמה. וכן האזנים, חוש השמע. וכן העינים, חוש הראות. וכן החוטם, חוש הריח. וכן הפה, חוש הדיבור. וע"י כחות אלו, יכול הגוף לעשות פעולותיו.

ומ"ש בשמועה אחרת היפך מזה. שהם ו"ק כו', כבר כתב דהכל הולך למקום אחד, והכונה שהו"ק הם הענפים של ראשים אלו.

ומ"ש שבששה חדשים חסר בחי' הפה כו', כמו כן חסר בחי' המלכות בו"ק, כמ"ש בשמועה אחרת, דכיון שחסר בשורש, כך חסר בענפים. והנה בחי' זו נעשה ע"י חדש העיבור, ולכך אנו

מעברים בארר, יען שהיא סוף חדשי הנוק', שהם מ"ה וב"ן דב"ן, ואעפ"י שכבר השלמנו בכל חדש בחי' הפה, אינו אלא דרך רמה, מ"מ חדשי הנוק' חסרים, ולכן אנו משלימים בכל ג' שנים חדש אחד, כדי שע"ז יושלכו ימי הלבנה עם ימי החמה, וע"ז נעשים חדשי הלבנה י"ג חדשים חסרים, וע"י נשלם בחי' פה של הכללות, של מ"ה וב"ן דב"ן. ומ"מ צ"ל, דבחדשי הז"א שהם י"ב מלאים, א"כ נמצא דחסר מהם בחי' הפה ומלכות, והיה צריך לעשות אותם י"ג חדשים מלאים, כדי להשלים פה של ז"א. שהוא כללות מ"ה וב"ן דמ"ה, אלא יובן עמ"ש הרז"ל בע"ח שכ"ז פ"א וז"ל, ז"א אין בו רק ט"ס, והעשירית היא פרצוף הנוק', והוא אינו רק ט"ס יע"ש. וכ"כ ש"ל פ"ג וז"ל, כי הז"א אין בו רק ט"ס, והמלכות משלימתו לעשר. אמנם המלכות שהיא נוק' דז"א, יש בה י"ס, כי יש בה מלכות שבמלכות יע"ש. ולכן בחדשי הז"א, אין אנו צריכים חדש כדי להשלים בחי' פה, והמלכות דהנוק' עצמה משלימתו לבחי' פה ומלכות. אבל בחדשי הנוק' יש לה פה ומלכות בפ"ע, ולכן אנו צריכים חדש א', להשלים בחי' פה ומלכות שלה. זהו משנלע"ד, הקב"ה יאיר עינינו בתורתו אכ"ר. עכ"ל.

תושלביע

קונטרס

חסדי דוד

מהרב החסיד המקובל האלקי
כמה"ר דוד מאגא"ר זצוק"ל

בכל כלי האמצעי. והנפש בנה"י, ועיקרה בכבוד, ומשם מאיר ע"י הגידין הגסים המלאים דם, בכל כלי החיצון דאוטו פרצוף. והחיה נכנס בפנים, וחזרות לצאת דרך השערות, ומתחלקת לג' מקיפים, כדי להקיף לנד"ן דאוטו פרצוף בלבד, ונקרא ל' דצלם, ומקיף החוור. והיחזיון: מתחלקת לדי' מקיפים, כנגד הנדנ"ה. ומקפת לאותו פרצוף, ולכל הפרצופים שממנו ולמטה ונקרא מ' דצלם, ומקיף הישר וזהו בין בכללות דהיינו מפרצוף לפרצוף. ובין בפרטיות. דהיינו מספירה לספירה שבכל פרצוף ופרצוף. (ג) סדר העיגולים היישר, הוא באופן זה: דבתחילה נתפשט הקו, ונעשה י' עיגולי א"ק, ובתוכם היישר דא"ק והמקיף הישר דא"ק, נתרחק ועמד אצל העיגולים, ונשאר חלל בין פנימי דיושר, למקיף דיושר, ושם נתהוו עיגולים, ויושר רכל הפרצוף שתחתיו, וכן בין פנימי למקיף דעתיק, נשאר חלל, ושם נעשו הפרצוף שממנו ולמטה, וכן באריך אנפין, וכן בכל הפרצופים. ואין מתחברים פנימי ומקיף, רק בעשיה.

וסדרם כך: הקו פנימי מהכל, ועליו מלביש א"ק, ועליו עתיק דאצילות, מלביש לנה"י דא"ק, ועליו א"א, ועליו א"א, ועליהם זר"ן, ועליהם ה' פרצופים ב"ע, ועל העשיה מקיף דיושר דידה, ועליהם עיגולים דידה, ועליהם מקיף ועיגולי יצידה, ועליהם מקיף ועיגולי בריאה, ועליהם מקיף ועיגולי נוקבא דז"א, ועליהם מקיף ועיגולי ז"א, ועליהם מקיף ועיגולי אימא, ועליהם מקיף ועיגולי אבא, ועליהם מקיף

(א) תחילת הכל היה אור הא"ס ב"ה פשוט. ואין דבר פנוי ממנו. וכשעלה ברצונו לברא העולמות, שיכירו גדולתו, צמצם עצמו, ונשא"ר מקום חלל בנקודה האמצעית שבו, ובמקום ההוא האציל כל העולמות. והצמצום הוא שורש הדין, ומהרשימו נתהוו הכלים. ואח"ך המשיך קו א' של אור, והוא סוד הרחמים. וע"י נתהוו עיגולים ויושר, די"ב פרצופי א"ק, וי"ב פרצופי אבי"ע. והעיגולים נקרא נפש, והיושר רוח. ועיגולי כל הפרצופים קדמו ליושרם. וכן עיגולים ויושר של העליון, קודם לתחתון. חוץ מעתיק וא"א, שתחילה נעשו עיגולי ע"י וא"א, ואח"ך יושרם. ובין עיגולים ובין ביושר, יש בהם כלים, ואורות הנקרא עצמות, ונקרא נר"ן ח"י. והכלים נחלקים לפנימי חיצון, והחיצון גדול מהפנימי. והאורות נחלקים לפנימי ומקיף, והמקיף גדול מהפנימי. והפנימי מאיר חציו עובי של הכלי מצד פנים, יען נכנס ומתלבש בתוכו, והמקיף מאיר חציו עובי של הכלי מצד חוץ.

(ב) כל בחי' האורות הנז"ל, הנקרא נר"ן ח"י, הנר"ן נקרא אור פנימי, ונקרא צ' דצלם, יען מתלבשים בכל הט"ס דאוטו פרצוף, דהיינו הנשמה בחב"ד, ועיקרה במוח, ומשם משלחת פארות אודותיה, ע"י הגידין הלבנים, בכל כלי הפנימי. והרוח בחג"ת, ועיקרו בלב, ומשם משלח פארות אורו, ע"י העורקים הדופקים,

דא"ק, וא"ק דאבי"ע, ונעשו א"ק ואבי"ע שבו. ונתקבצו הכתרים די"ס, ונעשו י"ס דיליה. ונתקבצו הה' קוצין, ונעשו ההוי"ה דיליה. ונקבצו כל הה' שרשים, דהיינו שורש דשורש נשאר במקומו, ונקרא שורש דא"ק. ולקח שורש דנשמה, ונקרא נשמה דיליה. ולקח שורש דגוף, ונעשה גוף דיליה. ולקח שורש דלבוש, ונעשה לבוש דיליה. ולקח שורש דהיכל, ונעשה היכל דיליה. ונקבצו עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא, די"ב פרצופי א"ק ואבי"ע, ונעשו י"ב פרצופי א"ק ואבי"ע דא"ק. ונקבצו כל היחידות, ונעשו נרנח"י שבו. וכן אצילות לקח הה' אצילות דא"ק ואבי"ע, והיודין דה' הויר"ת, וד' ע"ב דעסמ"ב, וד' טעמים דטנת"א, וה' נשמות: דהיינו נשמה דשורש, ונשמה דנשמה, ונשמה דגוף, ונשמה דלבוש, ונשמה דהיכל. ואו"א די"ב פרצופי א"ק ואבי"ע, וחיות דנרנח"י. וכי"ד"ו תקיש לכל שאר הג' בחי' דבי"ע. כי לכן הא"ק נקרא א"ק, וכתר ויחידה וכו', אעפ"י שיש בו כל הפרטים, יען כל בחי' נעשות מהא"ק, ומהכתרים, ומיחידות, ומהשרשים, וכן עד"ו באבי"ע. וכשם שנכללו הפרצופים מעולם לעולם, ומפרצוף לפרצוף, כך נכללו מספירה לספירה בפרטות, ופרטי פרטות.

(ו) הי"ב פרצופים, נכללים בט"ס. דהיינו: חב"ד הם עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא, דהיינו חו"ב הם עתיק ונוקבא, ודעת הוא א"א ונוקבא, ונקרא חב"ד דכתר, דהיינו חו"ב דכתר הם עתיק ונוקבא, דעת דכתר הוא א"א ונוקבא. ונקרא או"א וזו"ן דכתר, כי עתיק ונוקבא, הם או"א שבכתר. וא"א ונוקבא, הם זו"ן דכתר. והם נר"ן דנשמה, דהיינו עתיק ונוקבא, הם נשמה ורוח דנשמה. וא"א ונוקבא, הם נפש דנשמה. והחג"ת, הם: או"א וישסו"ת. והם חב"ד שבמחוי"ן, והם או"א וזו"ן דאו"א. והם נר"ן דרוח. והנה"י, הם: זו"ן, ויעקב ורחל. והם חב"ד דגופא. והם או"א וזו"ן דזו"ן. והם נר"ן דנפש. גם כל הי"ס, נכללים בחב"ד: עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא, הם חב"ד דחכמה. ואו"א וישסו"ת, הם חב"ד דבינה. וזו"ן ויעקב ורחל, הם חב"ד דדעת. הרי דכל הפרצופים, נכללים בג' רישין, כי החב"ד שהם עתיק

יעיגולי א"א. ועליהם מקיף ועיגולי עתיק. ועליהם מקיף א"ק. ועליהם הא"ס ב"ה הסובב הכל. הרי דבפנימי, הפנימי משובח. ובמקיף ועיגולים, החיצון משובח.

(ד) סדר עמידת היושר בתוך העיגולים, הוא כך: כי היושר בוקע גג העיגולים, ובעובי חלון גג העיגולים, עומד הג"ר דיושר. והכתר ממשך או"פ לי"ס דעיגולים. והחכמה ממשכת או"פ לז"ת, גוף דיושר. והבינה ממשכת או"מ חוזר, היוצא דרך השערות, ומקיף לז"ת גוף דיושר, והוא גרוע מהאור פנימי, ומתדבק עם הכלים. וע"ג זה המקיף, מלביש א"א. ובחלל המלכות דעיגולים, מתפשט ז"ת דיושר. ורגלי הא"ק מתפשט עד קרקעית עיגולי עתיק. ויושר ו' פרצופי האצילות, מסתיים בהשוואה א' עד קרקעית עיגולי א"א. לבד מנו"ה דעתיק, שהיו מתפשטים קודם התיקון יותר למטה, בסוד דרי בהמה. ואח"ך בתיקון אסף את רגליו כנודע. ויושרי פרצופי דבי"ע, מתפשט עד: קרקעית עיגולי עתיק, כמו א"ק, והקו המתלבש בא"ק, אינו מתפשט עצמותו, כ"א עד קרקעית עיגולי א"א. כמו פרצופי האצילות, ומשם ולמטה לא יש כ"א הארת הקו, ולכן האצילות המקבל מעצמות הקו שכנגדו, נקרא אצילות, ומשם ולמטה נשתנו מהותם, ונקרא בי"ע.

(ה) א"ק: נקרא כתר, ונקרא קוץ הי', ושורש, ונקרא עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא, ויחידה, בערך כללות העולמות. אצילות: נק' חכמה, י' דהוי"ה, שם ע"ב, וטעמים, ונקרא או"א, ונשמה, ונקרא חיה בערך כללות העולמות. בריאה: נקרא בינה, ה' ראשונה דהוי"ה, ושם ס"ג, ונקודות, ונקרא ישסו"ת, ונקרא גוף, ונקרא נשמה בערך כללות העולמות. יצירה: נקרא ו"ק, ו' דהוי"ה, ושם מ"ה, ותגין, ונקרא ישראל ולאה, ונקרא לבוש, ורוח של הכללות. עשיה: נקרא מלכות, ה' אחרונה דהוי"ה, ושם ב"ן, ואותיות, ויעקב ורהל, ונקרא היכל, ונפש של הכללות. כי בפרטות יש בכל הבחי' כל הנו"ל, דהיינו א"ק ואבי"ע, והוי"ה, וי"ס, ועסמ"ב, וטנת"א, וי"ב פרצופים, ושורש ונשמה וגוף ולבוש והיכל, ונר"ן ח"י. אלא שבא"ק נתקבצו כל הה' א"ק, דהיינו א"ק

בסוד עשר, וממנו נעשו י"ס דעתיק דאצילות. ולכן המלכות, נקרא אני ואין, כי היא מלכות וכתר. וא"א, הלביש ז"ת דעתיק, וכעד"ז בכל שאר הה"פ, עד שנוקבא דו"א, הלבישה ז"ת דו"א. נמצא, דכל הראשין מגולין, ורגליהם מסתיימים בשוה, וכלם נקרא י' דהוי"ה, וחכמה, ואבא, יען כלם מקבלים ע"י חכמה דא"ק.

אח"ך נתלבש הקו בחו"ב בא"ק, ועברה דרך שאר פרצופים, ונתלבש בחו"ב דאצילות. ועבר דרך שאר פרצופי אצילות, ונתלבש בז"ת דמלכות דאצילות, ונעשית שם מסך א', ודרך המסך ירדה ונעשה עתיק דבריאה, וכל הה"פ דבריאה, כנזכר בפרצופי האצילות, כי כלם מלבישים זל"ז הז"ת, וכלם נקרא בינה, ה' ראשונה דהוי"ה, כי כלם מקבלים דרך מסך בינה דא"ק, ובינה דאצילות. וז"ס המסך הא' שבין אצילות לבריאה. וז"ס בינה מקננא בכורסייא.

אח"ך נתלבש הקו בחו"ב וז"א דא"ק ודאצילות ודבריאה, ועבר דרך שאר פרצופים, ונתלבש בז"ת דמלכות דבריאה, ונעשה מסך ב', והוא מהו"א דא"ק ואצילות ובריאה, ודרך המסך ירדה ונעשית עתיק דיצירה, וכל הה"פ דיצירה כנזכר. וכלם נק' ז"א, ו' דהוי"ה, וז"ס ז"א מקנן ביצירה.

אח"כ נתלבש הקו בחו"ב וזו"ן דא"ק, ודאב"י, ונעשה מסך ג', והוא מהמלכות דא"ק ואצילות ודבריאה ויצירה, ודרך המסך ירד אורות ז"ת דמלכות דיצירה, ונעשו עתיק דעשיה, וכל הה"פ דעשיה, וכלם מלבישים זל"ז ז"ת, וראשיהם מגולים, וכלם נקרא מלכות, ה' אחרונה דהוי"ה כנזכר. וז"ס מלכות מקננא באופן.

ט) א"ק יש בו עסמ"ב, והם טנת"א, וכ"א כלול מכולם. ע"ס מ"ב דע"ב, הם מתפשטים מראשו ועד רגליו, דהיינו ע"ב דע"ב, עד האזן. ס"ג דע"ב, מהאזן עד הטיבור. ומ"ה וב"ן דע"ב, מהטיבור עד רגליו. ועסמ"ב דס"ג, מלבישים לסמ"ב דע"ב, דהיינו מהאזן ועד רגליו, ועסמ"ב דמ"ה וב"ן, מלבישין לסמ"ב דס"ג, ולמ"ה וב"ן דע"ב, דהיינו מאזן דס"ג, ומטיבור דע"ב. זהו

ונוקבא וא"א, ונר"ן דנשמה, הם ג' רישין דעתיקא. והחג"ת, שהם או"א וישסו"ת, נר"ן דרוח, הם ג' רישין דאו"א. והנה"י, שהם זו"ן ויעקב ורחל, נר"ן דנפש, הם ג' רישין דזו"ן. גם כבר ידעת, כי הז"א אין בו רק ו"ק, ובעת הגדלות עולים ב' פרקין עילאין דחג"ת, ונעשין חב"ד, ונשלמים ע"י ג"פ עילאין דנה"י דאימא. והג"פ עילאין שבתרין פרקין הנז"ל, הם חב"ד דכתר, והם עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא, והם חב"ד דנשמה. והג"פ תתאין שבתרין פרקין הנז"ל, הם או"א וישסו"ת, והם ב' עטרין ודעת דדעת, והם חג"ת דנשמה, והם חב"ד דז"א. וע"ז אמר בספר הזוהר, רישא דמלכא בחסד וגבורה אתתקן. והג"פ תתאין, עם פרקין עילאין דנה"י, נעשו חג"ת, ונשלמו ע"י פרקין האמצעים דנה"י דאימא, ונקרא ישדאל ולא, נה"י דנשמה. חג"ת דז"א. והפרקין אמצעים והתחתונים דנה"י, נעשו נה"י, ונשלמו ע"י הפ"ת דנה"י דאימא, והם יעקב ורחל נה"י דז"א.

ז) הכח"ב שהם א"א ואו"א, נח"י, שורש ונשמה וגוף דכל פרצוף, הם בחי' יושר דכל פרצוף. והם בחי' בפ"ע, דהיינו שורש נשמה גוף דא"ק, מלביש לקו. ועליו שנ"ג דא"א וכו', עד נוקבא דז"א. וכן שנ"ג דה' פרצופי בי"ע, עד שנמצא, כי שורש נוקבא דז"א דעשיה, מלביש לגוף ז"א, ועליו נשמתה, ועליו גופה. כי כן הסדר בכולם, ואלו הם בחי' היושרים. ואח"ך מתחיל הז"ת, שהם זו"ן, נ"ר דכל פרצוף, והם לבוש והיכל. והלבוש, הוא כלים לאר"מ דיושר. וההיכל, הוא העיגולים. והם בחינה בפ"ע, כי ע"ג גוף העשיה, הלביש לבוש העשיה, שהוא אר"מ דיושר דידה. וע"ג היכל דידה, שהוא עגולים דידה. וע"ג לבוש והיכל היצירה, שהם מקיפי ועגולי יצירה. וע"ג לבוש והיכל בריאה, שהם מקיפי ועגולי בריאה. וע"ג לבוש והיכל נוקבא דאצילות וכו'. וכעד"ז, עד שע"ג כולם, לבוש דא"ק, וע"ג היכל דא"ק, שהוא עיגוליו.

ח) סדר השתלשלות אבי"ע ע"י א"ק, היה באופן זה: כי קו הא"ס, נתלבש בחכמה דא"ק, ועבר דרך מעבר לבד בשאר פרצופים, ונתלבש בז"ת דמלכות דא"ק, ואור ז"ת הנזכר, נעשו

ב' נקבים הם ב' יודי"ן, הכותל ו', הרי י"ג אלפי"ן, כמספר וא"ו, להורות דכל אורות אלו הם מס"ג הכולל, כי בוא"ו הוא החילוק, שיש בין ע"ב לס"ג. ומתפשט דרך תיקון הג', הנקרא וחנון, וסיומם עד החוה. ואורות האזן מתלבשים בתוכם. וגם הם אינם מתחברים האו"מ עם האו"פ, ואין בהם כלים, ונקרא ה' ראשונה דהוי"ה. ואם תחבר פסק עם מקף, שהם טעמים אמצעים, הם צורת ד', ואעפ"י שהר' לא נחלקה, יש רמז לחילוקה, כי תחבר ה' דאזן ימין שהיא י', עם ד"ו דחוטם ימין, וכן בשמאל, הרי ב' אלפי"ן בציור יו"ד. ואם תחבר י' און ימין, עם ו' דחוטם ימין, וכן י' און שמאל, וכן להפך י' און שמאל, ו' חוטם שמאל, י' און ימין, הרי ב' אלפי"ן בציור יו"ד.

ואורות הפה, שהוא הבל הנרגש מכולם, הנקרא נפש, והא טעמים תחתונים דס"ג, נה"י, יצאו י"ס או"מ וי"ס או"פ מחברים יחד, ומהכאתם זה בזה נתהווה כלי באורות הפה, ולכן פ"ה, גי' ס"ג וכ"ב, דכלם הם ס"ג, אלא שבכאן ניתוספו הכלים, שהם האותיות. ולא היה כ"א כלי א', והיה אורות בתוכו, ולכן נקרא עקודים. והם ג"כ בציור ה', שצורתה ד"ו. אלא שכאן נחלקה גם הר' לד' אלפי"ן הנזכר, והם עצמם אורות האזנים והחוטם, כי האזנים הם ב' אלפי"ן בציור יו"ד, וירדו בסוד הבל ודיבור בלחי העליון דפה, הבל בימין, ודיבור בשמאל. מההבל נעשה או"מ, ומהדיבור נעשה חיצונית הכלי. והחוטם הוא ב' אלפי"ן בציור יו"ד, וירדו בסוד הבל ודיבור בלחי התחתון דפה, ונעשו מההבל אור פנימי, ומהדיבור פנימי הכלי, ומתפשט דרך תיקון הה' הנקרא אפיים, ומסתיימים עד הטיבור, ואורות האזן וחוטם מתלבשים בתוכו, והם ו' דהוי"ה.

אח"ך עלו עסמ"ב דמ"ה וב"ן, שהם זר"ן, למ"ן אל ישו"ת, שהם סמ"ב דס"ג, ומ"ב דע"ב, ועלו כל אלו האורות דרך אור חוזר למעלה מהטיבור, ופרס שם חר פרסא. ועליית אורות אלו, הוא צמצום ב', שעשה א"ק לצורך הנקודות, כי ע"י צמצום ומיעוט האור, יוכלו

פנימיות דאדם קדמון, וכולם הוציאו אורם לחוץ להלבישו, כי מע"ב דע"ב המגולה, יצאו שערות הראש, שבהם תלויים כמה וכמה מיני עולמות הקודמים אל אבי"ע, ואין רשות לדבר בהם, אפילו בדרך משל, דק מהאזן ולמטה, וז"ס לשכך את האזן. ואלו הלבישו מהקרפתא עד האזנים דא"ק, ומע"ב דס"ג המגולה, יצאו אורות אח"פ, ושערות הזקן, והלבישו מהאזן עד הטיבור. וחיצוניות עסמ"ב דמ"ה וב"ן, יצאו מהם נקודים וברודים, דרך עינים ומצח דא"ק, והלבישו לא"ק מטיבור עד סוף רגליו. ועם חיצוניות עסמ"ב דב"ן, יצאו חיצוניות סמ"ב, שהם נקודין תגין אותיות דס"ג, ולכן נקרא נקודים, יען שורשו נקודות דס"ג, הנקרא נקודות הנקודות. ולכן הנקודות נקרא פעמים ב"ן, ופעמים ס"ג. ועם חיצוניות עסמ"ב דמ"ה, יצאו חיצוניות סמ"ב דע"ב, וטעם קריאת המ"ה ברודים, יען ב"ן הכולל, היא תולדות מלכות דא"ק, וממנו הז"מ דמיתו, ולכן שם ב"ן נקרא נקודות, כי נקודות היא במלכות. ושם מ"ה הכולל, הוא תולדות הז"א דא"ק, שהתחלתו מהיסוד הנקרא הרר, כי הוא סוד הדרת פנים זקן, דהסריס אין לו זקן. והוא מלך הדר המחייה את המלכים, וזהו ברודים כמו הדר.

י) סדר יציאת אורות אח"פ, הם עד"ו: כי הבל האזן אשר איננו נרגש, הנקרא נשמה, והוא טעמים עליונים דנקודות, הכוללים ע"ב דס"ג, והם חב"ד, ויצאו י"ס או"מ מנקב און ימין, וי"ס או"פ מנקב און שמאל. ויצאו בצורת ה', רמז לה' פרצוף, וצורתה ה' כמספר י"ס, ומתפשט דרך תיקון א', הנקרא אל, ומסתיים בשיבולת הזקן, ואין מתחבר או"מ עם או"פ, ולכן אין בהם כלים, ונקרא י' דהוי"ה. ואורות החוטם, שהוא הבל יותר נרגש, הנקרא רוח, והוא טעמים אמצעים דס"ג, חג"ת, יצאו י"ס או"מ, מנקב חוטם ימין, וי' ספירות אור פנימי, מנקב חוטם שמאל, והם גם כן צורת ה', וצורות ה' כנזכר, אלא שבכאן יצתה הר' מתוך הה', וגם נחלקה לו' חלקים, יען החוטם הוא ז"א, רוח, לכן נתגלו כאן הר"ק, והם ו' אלפין מימין, וכן משמאל, הרי י"ב אלפי"ן, והחוטם עצמו, הוא ציור אל"ף, כי

ומהסתכלות העין באזן שמאל, מקו הראיה, נעשה חיצוניות הכלי הנזכר, ומהארת הקו, פנימיות הכלי. וכלי חכמה דנקודות, נעשה מהסתכלות העין באורות החוטם עד הפה, מצד ימין או"מ, ומשמאל חיצוניות הכלי, ומהפה ולמטה מצד ימין, או"פ. ומצד שמאל, [פנימיות הכלי]. וכלי הבינה דנקודות, נעשה מהסתכלות העין באורות הפה עד הזקן, מצד ימין או"מ, ומצד שמאל חיצוניות הכלי, ומהזקן ולמטה מצד ימין או"פ, ומצד שמאל פנימיות הכלי. וכל אלו הכלים דג"ר דנקודות, נעשו מהסתכלות העין באורות אח"פ, שבשיבולת הזקן. וכלי הז"ת דנקודות, נעשה מהסתכלות העין באורות החוטם והפה, שמהזקן ולמטה עד החזה, מצד ימין או"מ, ומשמאל חיצוניות הכלי. ומהחזה עד הטיבור מצד ימין, או"פ. ומשמאל פנימיות הכלי.

י"ב) אח"ך ירדו הכלים הנזכר, וכתר הלביש לשליש ת"ת תחתון דא"ק, וחב"ד הלבישו לתלת פרקין קדמאין דנה"י, וחג"ת לג' פרקין אמצעיים, ונה"י לג' פרקין תתאין.

י"ג) אח"ך ירדו בתוכם האורות, ויש להם י' בחי' של אור, הא' הוא העיקרי, והוא אור החזר היוצא מהעינים, שהוא בחי' ב"ן וס"ג. וחי' אורות אח"פ. והג' אור החדש, היוצא מזווג ע"ב וס"ג דא"ק. וירד ביושר, ובקצ הפרסה, וירדו עמו כל האורות הפנימים ב) שעלו למעלה מהטיבור, ונתפשטו מהטיבור ולמטה, והאירו לאלו הי"ס דנקודות העומדים בחוץ. מנקב הטיבור, האיר נקוד חולם לכתר. ומהיסוד, האיר נקודת שוריק, י' הניקוד לאבא. ו' הניקוד לאימא. ומהי' צפורני הרגלים, האירו לז' מלכים דמיתו, ולב' אחוריים דאו"א וישאל סו"ת, אשר יתבטלו, ולאחורי נה"י דכתר העתידיים ליפגם. [והם] שאר נקודות התורה. ג) כי הדעת פה עומד למעלה מחו"ב, משא"כ ברעת דז"א, שהוא למטה מחו"ב, ולכן הדעת מאיר לחו"ב

לקבל האורות. וזה היה די לצורך האצילות, שהם הנקודות. אך לצורך ב"ע, הוצרך הפרסה, דבי"ע אינם יכולים לקבל, רק ע"י מסך. וזהו המסך שבין אצילות, לבי"ע. וע"י הצמצום, הוחשכו חיצוניות נה"י דא"ק, וחיצוניות הפנים, ירד במקום בריאה. וחיצוניות האחור, ירד במקום יצירה. וחיצוניות החיצוניות, ירד במקום עשיה. והיו בחלל שבין נה"י דא"ק, לאו"מ דיושר. וחיצוניות הנזכר, ירדו במקום החלל הנזכר, וגם לקחו מקום מועט מהמקיה, והמקיף עלה והלביש לנה"י דא"ק במקום החיצוניות הנזכר שירד. וכשיצאו עיגולים דיושר דנקודות, והלבישו למקום א) הנזכר, ואז נדחקו החיצוניות הנזכר שירדו במקום ב"ע, ועלו במקומם, והלבישו ע"ג עיגולי הנקודות. נמצא סדרם כך: פנים נה"י דיושר דא"ק, ועליו מלביש מקיף דיושר דא"ק הנזכר שעלה, ועליו יושר דנקודים, ועליו עיגולי הנקודות, ועליהם חיצוניות נה"י דא"ק, ונתחברו גת"א דס"ג, עם טעמים דס"ג, שהם או"א בישו"ת, וכלם נתחברו עם טעמים דע"ב, שהם או"א עילאין. ונזדווגו טעמי ע"ב עם טעמי ס"ג, ויצאו חיצוניות טנת"א דב"ן. עם חיצוניות גת"א דס"ג, דרך או"ה, מהעינים, ירדו והלבישו א"ק מטיבורו ע"ס רגליו, ואלו הם נקרא נקודים, ה' אחרונה דהוי"ה.

י"א) וכלי אח"פ נעשו, ע"י הסתכלות העינים, שהוא החיה, באורות אח"פ. וכשירד בעקודים, שהם אורות הפה, בדרך אור ישר, כשהגיע ההסתכלות בבחי' ה' דנפש, נעשו כלים דג"ר דאח"פ, שהם נשמות דנר"ן. וע"י חזרת אור הסתכל ואור דעקודים, נעשו כלים דז"ת דאח"פ, שהם נ"ר דנר"ן. וכלי הנקודות שהם החיצוניות גת"א דס"ג, וחיצוניות טנת"א דב"ן, נעשו ע"י שעברו אורות הנזכר דרך יציאתם מן העינים, ושאבו מן אורות אח"פ, שע"י הסתכלות העין באזן ימין, ואור חוטם זפה כלולים בו, מקו הראיה, נעשה או"מ דכתר דנקודים, ומהארת הקו, נעשה או"פ שלו.

הגהות ומראה מקומות

א) עיין שער ההקדמות דף י' ע"א. ב) עיין ע"ח שער דרושי הנקודות פרק ב'. ג) שם פרק ג'.

וא"א, ואר"א, וזו"ן, הם מלבישים זל"ז בשוה, כי תחילה יצאה כתר דעתיק ונתקיים, רק שנפגמו אחורי נה"י שלו. אח"ך יצאו הח"ב דעתיק ונתקיימו, רק שנתבטלו אחור שלהם. ואחור הנזכר עם אחור נה"י דכתר, ירדו למקום זו"ן דעתיק.

ח"י) אח"ך יצאו ז"ת דעתיק, ונשברו פנים ואחור שלהם, ונפלו ומיתג, וירדו כלי פנימים שלהם בעתיק דבריאה. וכלים אמצעיים, בעתיק דיצירה. וכלים חיצונים בעתיק דעשיה.

י"ט) אח"ך יצאה נקודה ב', נקודת א"א, וכדרך שקרה לנקודת עתיק, כך אירע לנקודת א"א. דהיינו כח"ב שלהם נתקיימו, והיה בהם פגם, וביטול לאחור, וזו"ן שלהם מתו ונפלו בא"א דבי"ע, ע"ד הנזכר בעתיק. אח"ך יצאה נקודת חכמה, ואירע לה כדרך הב' הנזכר, וזו"ן שלהם נפלו בכלי אבא דבי"ע. וכן אימא, זו"ן שלהם, בכלי בינה דבי"ע. וכן ז"א, בכלי ז"א דבי"ע, וכן נוקבא בכלי נוקבא דבי"ע, באופן דכלי זו"ן דו' נקודות הכוללות, מתו ונפלו פנים ואחור לבי"ע כנז"ל. וכלי או"א של הו' נקודות נתבטלו, ונפלו במקום זו"ן שלהם, כנזכר.

כ"ו) ו' נקודות הנ"ל, כ"א מהם כוללת כל הי"ב פרצופים. רק שעתה כל הה' נקודות דכל נקודת, הם הם בסוד פרצוף א', כי חצי כתר העליון הוא בח"י עתיק ונוקבא, וחצי התחתון א"א ונוקבא. ונקודת חכמה, אר"א עילאין, ונקודת בינה, ישס"ת. ונקודת ז"א, ישראל ולאה, ונקודת מלכות, יעקב ורחל.

כ"א) נקודת הכתר, יצאה כלולה מ"ס. ונקודת חו"ב, ג"כ כללות מ"ס. ונקודת ז"א, לא היה בו רק ו' חלקים מנקודה א' שבה, דהיינו מלכות דמלכות שבה, באופן, שחסר לכח"ב ט"ס, כ"א כלולה מ"ס. ולז"א חסר כח"ב שלמים, וט"ס א' מכ"א מו"ק חג"ת נה"י, ולנוקבא חסר ט"ס א' שלמים, וט' ראשונות דמלכות שבה.

כ"ב) נקודת הכח"ב, יצאו בדרך קוים, ולכן נתקיימו. וז"ת יצאו זו תחת זו, ונקרא רה"ר, ולכן מתו. וז' נקודות אלו, הם כלול

י"ד) וכלים דאח"פ הנזכר, וכלי הנקודים, אינם מדובקים בגוף א"ק, רק חופפים מסביב עליו, ועיקר האור מלפניו, והארת האור מתפשט לצדדיו ולאחוריו, באופן שאח"פ מסבבים גוף א"ק מאזנו עד טיבורו, ונקודות מסבבים מטיבור עד סוף רגליו

ט"ו) ו' נקודות הנזכר, שיצאו מעיני א"ק, נכללים בה', כנגד ה"פ כי הכתר היא [נקודה אחד] וממנו נעשה פרצוף א"א, ונכלל בו גם עתיק. וחכמה היא נקודה ב', וממנה נעשים פרצוף אבא. ובינה היא נקודה ג', ונעשה פרצוף אימא. והו"ק חג"ת נה"י, הם ו' נקודות, והם נקודות ד', וממנה נעשה פרצוף ז"א. ומלכות היא נקודה ה', וממנה נעשה פרצוף נוקבא דו"א. וטעם שנקרא ו' נקודות, אעפ"י שהם ה', כי הרי מהם נעשים ה"פ, ואם הם ו' נקודות ממש, היה ראוי שיעשה מהם ו' פרצופים אך האמת הוא, שאינם רק ה' נקודות, והסיבה, כי הג' נקודות הראשונים, יצאו כ"א כלולה מ"י, וגם כי היו בדרך קוים מחוברים זב"ז, ולכן נקרא ג' נקודות, ומנקודה ד' לא יצאו, רק ו' חלקי הנקודה ההיא, וכחב"ד שבה נשארו דבוקים בנקודה הג', וגם כי הו' חלקים הנזכר, לא היו מחוברים בדרך קוים, רק נפרדים זו תחת זו, לכן להורות חסרון כחב"ד שבנקודה זו, וגם להורות כי ו' חלקים הנז' הם נפרדים, אנו קוראים אותם ו' נקודות, אעפ"י שאינם רק ו' חלקי נקודה ד', ונקודה הה', לא יצאה רק חלק ה' שבה, שהוא בה"י הכתר שבה, וט' חלקיה נשארו דבוקים בנקודה הג', נמצא דהג' נקודות הראשונים, יצאו שלימות ונקודה ד', הנקרא ו', יצאה חסרה ד' חלקים, ונקודה ה', שהיא המלכות, יצאה חסרה ט' בחי'. וזהו בכללות הה' נקודות, וכן הוא בפרטות הה' נקודות שבכל נקודה ונקודה, דהכח"ב שבכל נקודה ונקודה הם שלמים. והז"א שבכל נקודה ונקודה, חסר ד'. ומלכות שבכל נקודה ונקודה חסרה ט'.

ט"ז) אורות אח"פ, אין בהם עיגולים, כי כולם יושר. אמנם בניקודים יש בהם עיגולים יושר.

י"ז) ה' נקודות כוללות ו' פרצופים: עתיק,

נקרא כתר הזקן. אמנם עיקר שם ע"ק, הוא על הא"ס ב"ה, דהיינו שמטיבור א"ק ולמטה, הנקרא א"ס בערך האצילות, המתלבש בג' רישין דעתיק וא"א, ועל שמו נקרא גם הג' רישין הנזכר, ע"ק. ועתיק נקרא רישא דלא אתיידע, יען אין אנו יודעים מה בחי' אורות יש בתוך הכלים שלו, ולכן אמר דל"א מה דהוי בהאי רישא, דמציאות הרישא כבר נודע, שהוא מחצי כתר דב"ן, אמנם האורות שבתוכו, לא נודע אם באו [רק] פנימי דמ"ה ופנימי דב"ן, או באו מקיף ופנימיות דמ"ה, ופנימיות דב"ן, או אם באו מקיף ופנימי דמ"ה, ומקיף ופנימי דב"ן, ולעולם כשלא יש מקיף דב"ן, או הפנימיות דב"ן נעשה מקיף דמ"ה.

וסימן לאלו הב' ספקות הראשונות, הם: אא"ג, בג"ד, דהיינו לפי הספק האחד, שלא באו רק פנימי דמ"ה ופנימי דב"ן, ואז הפנימי דב"ן נעשה מקיף דמ"ה, סימן אא"ג, ר"ל: מקיף א' מפנימי דב"ן, ופנימי א'. והוא מפנים דמ"ה, וג' כלים, והם: א' מכתר דב"ן, וב' מאחור דב' כתרים דחור"ב דב"ן, כי לא הספיק הכלי הנזכר, לכל אותם האורות דמ"ה ודב"ן, וכפי הספק הב', שבאו מקיף ופנימי דמ"ה, ופנימי דב"ן, ואז הפנים דב"ן נעשה מקיף, למקיף דמ"ה, וסימן בג"ד, ר"ל: ב' אורות מקיף, א' מפנים דב"ן, וא' ממקיף דמ"ה, וג' אורות פנים, א' מכתר דמ"ה, וב' מאחור דב' כתרים דחור"ב דב"ן, וד' כלים: א' דכתר דמ"ה, וא' דכתר דב"ן, וב' כלים דאחור דכתר דחור"ב דב"ן.

וכפי הספק הג', שהוא אם באו מקיף ופנימי דמ"ה, ומקיף ופנימי דב"ן, יש ג' ספקות: וסימנם: בב"ו, בד"ד, בר"ד. הסימן הא', שהוא בב"ו, ר"ל: ב' מקיף, דמ"ה ודב"ן, ב' פנים, דמ"ה ודב"ן, ו' כלים: ב' דכתר דמ"ה ודב"ן, וד' כלים דאחור ופנים דב' כתרים דחור"ב דב"ן, הסימן הב' והג', שהם: בד"ד, בר"ד, ר"ל, שהם ב' מקיף, דמ"ה ודב"ן, וד' (ענפים) [פנימיים, וד' כלים] ב' אורות פנים דכתר דמ"ה ודב"ן, וב' כלים [שלהם, וב' אורות] דאחור הכתרים, או דפנים הכתרים דחור"ב, וב'

ממ"ה וב"ן, דהיינו הר' נקודות שהם ו' מלכיות דחג"ת נה"י, הם נקרא ז"א, ונקרא מ"ה דב"ן, ונקודה הז', שהיא מלכות דמלכות, היא נקרא נוקבא דז"א, ב"ן דב"ן, ואלו הם בחי' הז"מ, תולדות מלכות דא"ק.

כ"ג) אח"ך חזרו לעלות סנת"א דמ"ה וב"ן הכוללים, עם ת"א דע"ב, ונת"א דס"ג, למ"ן לטעמים דס"ג, שרשי אח"פ, ונתחברו ונזדווגו טעמי ע"ב וטעמי ס"ג, ויצאו תיצוניות סנת"א דמ"ה החדש, ותיצוניות נת"א דע"ב, דרך המצת, לתקן ולברר הי' נקודות דב"ן הנזכר, ואלו נקראים עולם הברודים. אחר כך נתחברו י"ס דמ"ה עם י"ס דב"ן, על זה הדרך: עתיק לקח י"ס דכתר דמ"ה, ונעשו דכורא דיליה, ובירר משם ב"ן ה' ראשונות דכתר דב"ן, וג"ר דחכמה דב"ן, וד' ראשונות דבינה דב"ן, וז' כתרים דז"ת דב"ן, ונעשו נוקבא דיליה. דהיינו ה' ראשונות דכתר, נתחברו עם כתר דמ"ה, וכתרי חור"ב דב"ן, נתחברו עם חור"ב דכתר דמ"ה, וחור"ב דחכמה, וחור"ב וחסד דבינה, וז' כתרים דז"ת דב"ן, נתחברו עם ז"ת דכתר דמ"ה, דהיינו: חור"ב דחכמה, עם כתרי חג"ת, בחג"ת, וחור"ב וחסד דבינה, עם כתרי נה"י, בנה"י, ועתה נתקן עתיק, ונעשה מ"ס, כ"א כלולה מ"ס, ונעשו י' פרצופים מלבישים זל"ז בשוה, ומלבישים מטיבור א"ק עד סוף רגליו, כסדר הלבשת י' נקודות הכוללים לא"ק.

כ"ד) עתיק ונוקבא הנזכר הכוללים ממ"ה וב"ן, במ"ה יש פנים ואחור, וכן בב"ן. דהיינו מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן פנים, וב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן, נקרא אחור, ונתחברו ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן אב"א, ומ"ה דמ"ה מצד אחד, ומ"ה דב"ן מצד אחר, באופן, שכל הנראה בעתיק מכל צדדיו בחי' פנים, וכל אחוריהם ביתה, ולכן אין נזכר בעתיק, לא פנים ואחור, ולא ימין ושמאל, כי בין בימינו ובין בשמאלו, כלול ממ"ה וב"ן, ומה שאנו מזכירים פנים ואחור, הוא כי המ"ה בכללותו נקרא פנים, בערך הב"ן הנקרא אחור.

כ"ה) שם עתיקא קדישא הנזכר בזה"ק, הוא הכתר דב"ן, הנחלק בעתיק וא"א, ולכן

כלים דאחור דכתרים דח"ב דב"ן, או דפנים הכתרים דח"ב דב"ן.

וכל הספיקות אלו, הם ברישא דעתיק, ומכח הספק שבראשו, נולדים ספקות בגופו, דהיינו שהח"ב דחכמה דב"ן נשאר בחסד דעתיק, ומאירים בחג"ת דעתיק. והח"ב וחסד דבינה, דב"ן נשארו במצח [בנצח] דעתיק, ומאירים בנהי"ם. והכתרים דז"ת דב"ן, יש ספק, אם עלו בז"ת דעתיק, או אם לא עלו. ואם עלו, יש ספק אם עומדים ג' כתרי חג"ת בחסד, ומאירים בחג"ת, וד' כתרי נהי"ם בנצח, ומאירים בנהי"ם, כמו ח"ב דב"ן, או אם נתחלקו: כתר דחסד בחסד, כתר דגבורה בגבורה וכו'. או אם מאירים הכתרים הנזכר בדרך קיום: חסד בנצח, גבורה בהוד, ת"ת ביסוד ומלכות, או אם מאירים חסד בגבורה, וגבורה בת"ת, ות"ת בנצח וכו'. ומפני כל אלו הספקות נקרא עתיק רד"א.

כ"ז) עיקר התלבשות הא"ס, שהוא מטיבור א"ק ולמטה, הוא ברישא דל"א, שהוא עתיק. אמנם גם בכתר וחכמה דא"א, שהם גולגולתא ומו"ס, כיון שגם הם נקרא רישין, מתלבש בהם עצמות הא"ס, אף שבא להם האור דרך מסך דרישא עילאה הנזכר. אמנם מבינה דא"א ולמטה, בא להם האור דרך מסך ממש, כי אין יכולים לקבל עצמות האור.

כ"ז) רד"א הם הג' ראשונות דעתיק, יען לא נתלבשו בא"א רק ז"ת שבו. והז"ת הנזכר, נקרא עתיק יומין, ר"ל, כי המושג אלינו מן העתיק, הם הז"ת דיליה, הנק' ו' יומין דיליה, ע"י שנתלבשו בא"א. משא"כ בגי' דעתיק, ולא אתיידעו אפילו לא"א, כי נשארו למעלה מן הפרסא.

הי"ס דעתיק הנזכר, הם י' צחצחות שע"ג כתר העליון, שהוא א"א. וטעם שנקרא צחצחות, יען יש ספק, אם יש בראשו צח א', מכתרים דמ"ה וב"ן, או אם עלו גם הכתרים דח"ב דב"ן ונתחברו בראשו, עם ח"ב דכתר דמ"ה, והם ב' צחות. ד)

כ"ח) י"ס מקוריות, הם: כח"ב, חג"ת, נהי"ם. והמלכות לא נתגלית בא"א. ומציאות המלכות, הוא מרישא דל"א, שהוא עתיק, ולכן המלכות לעת"ל, תהיה גדולה מן השמש. ונחלקים הט"ס הנזכר: כח"ב שבהם, בא"א, והם ג' רישין דיליה. חג"ת שבהם, בז"א, והם ג' רישין דז"א. ולכן ז"א נק' חג"ת. נהי"ם שבהם, בנוק' דז"א. והם ג' רישין דנוק'. ולכן הנוק' נקראת לפעמים נהי"ם. ואו"א, לא לקחו מהם, יען או"א במזלא אתכלילן, ר"ל שהם מלובשין ומכוסים בדיקנא דא"א, ונכללים בכלל א"א.

כ"ט) הז"ת דרדל"א, והוא עתיק, מתלבשים בז' דגולגולתא דא"א. דהיינו: חסד דעתיק, בגולגולתא. גבורה, בטלא דברולתא, דהיינו חכמה דא"א. ת"ת, בקרומא דאירא. נו"ה, בב' עיינין ותרין אודנין, ונקרא עמר נקא, כי משם יוצאים בחינות השערות, ובב' אודנין מתלבשים ב' פרקין עילאין דנו"ה, שהם ב' כולייך, וב' ביצין דדכורא. ובב' עייניך, מתלבשים שאר פרקין דנו"ה דעתיק, ועיינין נקרא אשגחא פקיחא. והיסוד דעתיק, מתלבש במצח דא"א. והמלכות בחוטם. והיסוד המתלבש במצח, נק' רעוא דרעון. והמלכות בחוטם דא"א, נקרא פרדשקא. והדעת דעתיק, מאיר באירא דא"א, המתגלה בפומא דא"א.

ל') א"א לקח דכורא דיליה. י"ס דחכמה דמ"ה. ובירר משם ב"ן, ה' אחרונה דכתר דב"ן, ונעשה נוק' דיליה, ונתפשטו לי"ס, והלבישו לעתיק ונוק', את הז"ת שלהם, באופן זה: כח"ב דא"א, הלבישו לחג"ת דעתיק. וחג"ת דא"א, לג"פ עילאין דנהי"ם דעתיק. ונהי"ם דא"א, לג"פ אמצעיים דנהי"ם דעתיק. וב"פ תתאין דנו"ה דעתיק, מתפשט למטה בגבול הבריאה, והם נקרא דדי בהמה, וכל זה בדכורא דעתיק. אמנם בנוק' דעתיק, ההג"ת דילה מתלבשים בכח"ב דא"א. ונהי"ם דילה בחג"ת דא"א, ומסתיים יסוד דילה בחזה דא"א. והם כלולים ממ"ה וב"ן, והמ"ה שבהם עומד בצד ימין,

הגהות ומראה מקומות

ד) עיין ע"ח שער עתיק פרק ה'.

אחורי הראש דא"א, עד רישא דז"א, ומאלו הד' חיוורתי דמצד אחור, ירתי צדיקייא ת' עלמין דכסופין, דיש בהם ד' יודין, וכ"א כלולה מי, הרי ת'. וכשנמשכין ד' חיוורתי הנזכר, עד רישא דז"א, נעשים י"ג ת"ד דז"א. כי אין בדיקנא דיליה רק ט' תיקונים. וכשנמשך ד' חיוורתי הנזכר, דרך אחורי רישא דז"א, מכין בעורפו, ויוצא הארתם עד צד פנים דיליה, ונשלמים הי"ג ת"ד דיליה, ע"י שנבקע יסוד דאימא, ומתגלים כל הד' מוחין, שהם: חר"ב וחור"ג, ונעשים כ"א כלול מג' מוחין חב"ד, הרי י"ב, וע"ה י"ג. גם הט' ת"ד דז"א עם הד' חיוורתי הנזכר, הרי הם י"ג.

ל"ד) סדר עמידת י"ס דיושר דכל פרצוף, הוא באופן זה: דהיינו, הכתר גלגלתא. חב"ד, ג' מוחין. חג"ת, ב' דרועין וגוף. נה"י ב' שוקיים ואמה. מלכות עטרת היסוד. ואם הוא בפרצוף נוק', הרחם הוא בבחי' יסוד, הלבשר התפוח הוא בחי' המלכות. הרי דבכל פרצוף המוחין הם בצורת סגול, חוץ מא"א, שכחב"ד שלו עומדין זה תחת זה, דהיינו כתר הוא גולגלתא, ותחתיו מו"ס חכמה דא"א, ולכן נק' מו"ס, דאין בה התחלקות ג' מוחין כשאר פרצופים, ובינה שבו ירדה היא בגרון, ודעת שבו ירד בין ב' כתפין דיליה, בשליש עליון דת"ת שלה, והיא נשמת הו"ק.

ל"ה) הח' חוורתי, המתפשט דרך פני א"א. מימין ומשמאל, בהתחברם עם ש"ע נהורין, שהם ב"פ א"ל מלאים, העולים ש"ע, דתיקון א' דדיקנא דא"א, הנקרא אל, הרי שע"ת, הם נמשכים בפני ז"א.

ל"ו) מאלו הב' הויות, שהם ב' ע"ב דחיוורתי, הם מתפשט בסוד ש"ע נהורין, דהיינו שהויה זו ומילואה דע"ב, ומילוי מילואה, הרי מ"ב אותיות בצד ימין, וכן בצד שמאל, והיא כלולה כל פן, מ"ס, ובכ"א מ"ב, הרי י"פ מ"ב, והחלק העליון הנקרא שער הן הוא בכתר, ושאר המ"א חלקים והם מ"ט שערים הם בט"ס,

דהיינו מ"ה דמ"ה לפניו, ובין דמ"ה לאחוריו, והוא דכורא, ובשמאלו עומד הבין, דהיינו מ"ה דבין לפניו, ובין דבין לאחוריו, ונקרא נוקבא דא"א.

ל"א) א"א יש בו ג' רישין, חוץ מרישא עילאה דלא איתיידע, שהוא עתיק, והם: גולגלתא, ואוירא, ומו"ס, ונק' נר"ן, ונקרא או"מ עליון, ואו"מ הוור, ואו"פ, דהיינו: הגלגלתא היא כתר דא"א, ונקרא נשמה, ואו"מ עליון, ואוירא, היא בחינת מוח לגלגלתא, וגולגלת למוח, ונקרא רוח, ואו"מ חוור, ומו"ס היא חכמה דא"א, ונקרא נפש, ואו"פ, וכ"א מהג', היא כלולה מכל ג' בחי' הנזכר, דהיינו: בגלגלתא יש בה נר"ן, ונקרא נר"ן דנשמה, ואו"מ עליון, ואו"מ חוור, ואו"פ דאו"מ העליון, והם ג' שמות ע"ב, והם בחי' עצמות שלהם, ועליהם ג' אהיה דיודיין, והם בחי' הכלים שלהם, וכעד"ן באוירא, יש בה נר"ן דרוח, ואו"מ עליון, ואו"מ חוור, ואו"פ דאו"מ חוור, והעצמות הם ג' שמות, ס"ג, והכלים, ג' אהיה דיודיין, ומו"ס יש בה נר"ן דנפש, ואו"מ עליון דאו"מ חוור, ואו"פ דאו"פ, והעצמות הם ג' הויות דאלפ"ן, והכלים, הם ג' אהיה דאלפ"ן, ואלו הן ח"י בחי', ולכן נק' א"א חי העולמים. ה)

ל"ב) מהג' רישין הנזכר, יצאו י"ג חיוורתי, מהגולגלתא, וי"ג נימין, מאוירא, וי"ג ת"ד, ממו"ס, והחיוורתי הם סוד לבנונית הראש, המפסיק בין שער לשער, והם ג' שמות ע"ב, שיש בפשוטם י"ב אותיות, ובמילואים יש י"ב יודיין, כנגד י"ב חוור, וחיוורתי הי"ג, כולל את כולם, ויש בו ג' ע"ב אחרים.

ל"ג) אלו הי"ב חיוורתי, ד' מהם שהם מוח חכמה, מתפשט לצד ימין, ומתחלקים לד' עיבר, בפן ימין דא"א, וד' חיוורתי אחרים, הם בחי' מוח בינה, ומתחלקים לד' עיבר, ומתפשט בפן שמאל דא"א, והד' חיוורתי אחרים, הם בחי' מוח דעת, ומתחלקים לד' עיבר, ומתפשטים דרך

הגהות ומראה מקומות

ה) עיין ע"ח שער א"א פרק ד'.

וכ"א כולל מ"א שערים, וט"פ מ"א, הרי ש"ע. וכעד"ז בפן שמאל.

ל"ז) השער העליון שהיא חלק המ"ב, כולל כל הט"פ מ"א, הרי ש"ע. וכן השער העליון דפן שמאל, הרי ד"פ ש"ע. ב' במ"ט שערים, הכלולים כ"א מט' פעמים מ"א. וב' בשער העליון שער החמשים.

ל"ח) ז"א אין בו רק ק"ן נהורין, יען הוא מלביש לג"ס נה"י דא"א, ובכ"א מ"א, וג"פ מ"א קכ"ג, וב' שלישי ת"ת גימטריא כ"ז הרי ק"ן.

ל"ט) ה"ג נימין, הם סוד אגודת שערות שיש בראש, והם ג' ע"ב אחרים, דוגמת החוורת. ונעשו מאור חוזר דנו"ה דעתיק, המתלבשים בב' עיינין וב' אודנין. ולכן מתחלקים הנימין והחוורת, לד' כנגד הב' עיינין וב' אודנין, המתלבש בהם ד' פרקין נו"ה דעתיק בא"א, ועברו דרך או"ת, דרך קרומא דאירא דא"א, ששם מתלבש ת"ת דעתיק, הנקרא וא"ו, ולכן יצאו י"ג נימין, כמספר הוא"ו הנזכר דת"ת דעתיק, ויוצאים דרך הגלגלת, ולכן השערות הם בצורת ו', יען יצאו מת"ת דעתיק הנקרא ו' ומנו"ה הנקרא ווי העמודים.

מ') בגולגלתא דא"א, יש בו י"ס דכתר, וי"ס דחכמה, פנימי ומקיף, הם מ' ספירות. והם כסדרן, ספירות הכתר עליונים, ותחתם י"ס דחכמה, וכן במקיף. ומלכיות דספירה הנזכר, הם ב' פאות הראש, והם ב' שמות מצפ"ץ, ומשם נמשך הי"ג ת"ד. ווי"ס ה' אל רחום וכו', כי מהו"ה הוי"ה. שהם מתחלפים בא"ת ב"ש מצפ"ץ, משם יצאו אל רחום וכו', שהם י"ג ת"ד.

מא) פאה, גימטריא אלהי"ם. ובמלוי יודי"ן גימטריא שי"ן. ויען שהוא בא"א, הוא רחמים, ואין שם אלהי"ם, כמש"ה, ואין אלהי"ם עמדי. ולכן במקום ב' שמות אלהי"ם דיודי"ן, הם ב' שמות מצפ"ץ. ובו"א, ב' פאותיו, הם ב' אלהים דיודי"ן.

מ"ב) כל התפשטות הספירות, פנימי ומקיף דגלגלתא דכתר וחכמה, הם עד המצח, ומשם ולמטה מתגלים [ג"כ] י"ס פנימיים ומקיפים דכתר וחכמה, שהם מ' ספירות, הפנימית דחכמה

הם למעלה מי"ס דכתר. אמנם בפרטות, הם כסדרן, דהיינו כתר דחכמה, ואחר כך חכמה דחכמה וכו', עד מלכות דחכמה. ואח"כ כתר דכתר, וחכמה דכתר, עד מלכות דכתר. אמנם המקיף, הם ספירה דחכמה, ע"ג ספירה דכתר. וגם בפרטות, מלכות דחכמה, אח"כ יסוד דחכמה וכו', עד כתר דחכמה. אח"ך מלכות דכתר, עד כתר דכתר.

מ"ג) אלו המקיפים לא נתגלו כולם, כי מהחכמה לא נתגלו ספירת כתר וחכמה דחכמה, רק מבינה ולמטה. ומן הכתר לא נתגלו כח"ב דכתר, ולא מלכות דכתר, רק מחד עד יסוד. נמצא שבאו ח' מקיפים דחכמה, כנגד ח' פנימים דחכמה. רק שהפנימיות כסדרן, והמקיפים להפך דהיינו מבינה עד מלכות, וממלכות עד בינה. ווי מקיפים דכתר, כנגד ו' פנימים דכתר, רק שהפנימים כסדרן, מחד עד היסוד. והמקיפים מיסוד עד החדס.

מ"ד) אלו הח' מקיפים דחכמה, ווי מקיפים דכתר, עם פנימיות שלהם, הם י"ג ת"ד, דאל רחום וכו'. כי מדת נוצר חסד, כוללים ב' ספירות דבינה דחכמה, מקפת למלכות דחכמה. ויסוד דכתר, מקיף לחדס דכתר.

מ"ה) הי"ג מדות דאל רחום והנון, הם השערות, שהם הכלים. והי"ג דמי אל כבוד, הם אורות הפנים, והם ג' אהי"ה דיודי"ן, וג' הויות דע"ב, דהיינו: האורות הם ע"ב, והכלים אהי"ה.

מ"ו) מזל ח' הנקי נוצר חסד, כולל כל הי"ב תיקונים, ולכן נקרא מזלא, גימטריא ג' הויות, שהם ג' ע"ב. המזל הנזכר הוא דכורא. וממנו יונק אבא. והמזל הי"ג ונקח גב הוא נקרא מזלא, ויש בו ג' הויות דע"ב, הכולל כל הי"ב תיקונים, ויש בו ג' אהי"ה דיודי"ן, ונקרא נוק, וממנו יונקת אימא.

מ"ז) הגולגלתא דא"א, מתחלקת לי"ג בחינות, והם: הגולגלתא, כתר, וב' אודנין ומצח, חב"ד, וב' עיינין וחוטם, חג"ת. [ב'] שפתים והלשון, נה"י. מלכות, פה. ועם ב' תפוחים, הם י"ג. כי כן בכל פרצוף, צריך שיהיה בו בחי' י', ובחי' י"ג. העשר שבו, מתלבש הו"ת של העליון, כנודע שאין העליון מתלבש בתחתון.

דבינה דמ"ה. ובירר מהב"ן, מלכות דחכמה דב"ן, לנוק' דיליה. והלבישו לא"א מצד ימין, מהחזה עד הטיבור. ונקרא ישסו"ת. ונקרא זיווגא שלים דלא שלים. ג"ר דו"ק. פנימיות דחיצוניות. אצילות דבי"ע, וזיווגייהו תדיר ולא פסיק להחיות העולמות, זיווג דבינה עם בינה. זיווג דאותיות

נ"ב) תבונה: לקחה ממ"ה לדכורא דילה, מלכות דבינה דמ"ה. וביררה לנוק' דילה, מלכות דבינה דב"ן. והלבישה לא"א מצד שמאל, מהחזה עד הטיבור. ונקרא זיווגא לא שלים דלא שלים. ו"ק דו"ק. חיצוניות דחיצוניות. בי"ע דבי"ע. וזיווגייהו לפרקין, להמשיך מוחין דיניקה לזו"ן, זווג דבינה ואותיות כנו"ל.

נ"ג) ז"א: לקח ממ"ה לדכורא דיליה, ז"א דמ"ה, ובירר מב"ן לנוק' דיליה, ז"א דב"ן, ונק' ישראל ולא. ונקראו שניהם ז"א. ונק' אותיות. והלבישו לא"א מהטיבור עד רגליו מצד ימין ושמאל, כהלבשת עתיק לא"ק.

נ"ד) נוק': לקחה לדכורא דילה, מלכות דמ"ה. וביררה לנוק' דילה, מלכות דב"ן. ונוק' יעקב ורחל. ושניהם נקראו נוק' דז"א. והם בחי' מספר. ומלבישים לז"א מהטיבור ולמטה, כסדר הלבשת ז"א לא"א.

נ"ה) שורש י"ב פרצופים אלו דאצילות: הוא בגולגלתא, ועינים, ואח"פ דא"ק. דהיינו: הגולגלתא, שהיא יחידה, הוא שורש עתיק ונוק', ונק' יחידה. והעינים שהם חיה, הם שורש אבא, (וישסו"ת) (ויש"ס) ונק' חיה. והאזנים שהם נשמה, והם שורש בינה ותבונה. והחוטם נקרא רוח, והיא שורש ז"א, שהוא ישראל ויעקב. וקול ודיבור שבפה, הוא נפש, והם שורש לאה ורחל.

נ"ו) דע, כי נקודה: היא, עשיה דאותה בחי'. וספירה: כשהיא כלולה מא"ק ואבי"ע שבה. ופרצוף: הוא, כשהוא כלול מ"ס, וכ"א כלולה מא"ק ואבי"ע. נמצא, כי עתיק שהיה קודם התיקון בסוד נקודה, דהיינו חצי העליון דכתר, עתה ע"י התיקון, ניתוסף חצי התחתון, וגם ט"ס, וכל ספירה כלולה מא"ק ואבי"ע, ונעשה בסוד פרצוף, שהוא י"ס כ"א כלולה מאבי"ע ומא"ק, ונתלבשו אלו בתוך אלו, ונכללו

רק הו"ת, והג"ר נשאר מגולים, והג' היתרים, הם כדי לקבל הארה בהם מהג"ר של העליון שלא נתלבשו. מהעתיק נמשך נר"ן ונשמה לנשמה, לאריך, דהיינו מז"ת המתלבש בו. מהמלכות נמשך לו נפש. ומהו"ק, רוח. ומהדעת, דעת שנתלבש באורא, ומתגלה בפומא, נמשך לו נשמה. ומהג"ר שנשאר מקיף עליו, נמשך לו נשמה לנשמה, וכן הוא בכל פרצופים.

מ"ח) החסד דעתיק, מאיר ביסוד דעתיק שבדעת דא"א, שבתוך מצחא דא"א, כי החסד גניז בפומא דאמה, ולכן נקרא מצח הרצון, ונקרא רעוא דכל רעוין, יען הוא הרצון העליון, שבכל פרצופי אצילות וכולל כל הרצונות שלמטה ממנו. והחסד והיסוד דעתיק הנזכר, שהאירו במצחא דא"א, משם מאירים במזל הח' דדיקנא דא"א, הנקרא נוצר חסד, אותיות רצון, ומשם מאיר במצחא דא"א, ומשם למצחא דז"א, וז"איר עד עיינין דז"א, ועי"ז יש בו כח להסתכל במצחא דא"א. וע"י הארות הנזכר, יש לו כח להזדווג עם נוק', יען מקבל מהארת המצח שבתוכו הדעת (דו"א) [דא"א] ובתוכו היסוד דעתיק, ובתוכו הדעת דעתיק, ויסוד ודעת הם בחי' הזיווג.

מ"ט) אבא: לקח ממ"ה לדכורא דיליה, כתר וחכמה דבינה דמ"ה. ובירר מב"ן, ו"ק דחכמה דב"ן, והם נוק' דיליה. והם נקראין או"א עילאין, ומלבישים [לז"א] [לא"א] מצד ימינו, מהגרין עד החזה, ומ"ה וב"ן עומדים פב"פ, ונקרא זווגא שלים דשלים. ג"ר דג"ר. פנים דפנים. אצילות דאצילות. ונקרא זווג דחכמה עם חכמה. ונקרא זווג דנקודות. ומיום הרבן בהמ"ק, נפסק בעוה"ר, ויחזור בבי"א. נ"י) אימא עילאה: לקחה ממ"ה לדכורא דילה, בינה רבינה דמ"ה. וביררה משם ב"ן, (ו"ק) [ה"ק] דבינה [שהם גבורה ת"ת נה"י] דב"ן, לנוק' דילה. ומלבישים לא"א מצד שמאלו, מהגרין עד החזה, והם פב"פ, ונקרא או"א עילאין. ונקרא זווגא לא שלים דשלים. ו"ק דג"ר. חיצוניות דפנימיות. [בי"ע] דאצילות. וזיווגייהו לפרקים, להמשיך מוחין דגדלות לזו"ן.

נ"א) יש"ס: לקח ממ"ה לדכורא דיליה, ו"ק

הוי"ה ואהי"ה. והם סוד ד' אמות של הלכה. כי אמ"ה גימטריא מ"ו, ועם הכולל מ"ז, גימט' הוי"ה ואהי"ה.

ס"ד) בכל שם, יש בו פשוט, ומלא, ומלא דמלא. ויש ד' מדרגות בפשוט. וכן במלא. וכן במלא דמלא. וכל אלו האותיות, פשוט ומלא ומלא דמלא, הם מ"ב אותיות. ובאהי"ה מ"א, וע"ה הרי מ"ב. ונדע מ"ש בזוה"ק, כל מ"ב ברישא, דהיינו ד' אותיות הפשוט בכתר. וי' דמילוי, בחכמה. וכ"ח דמלא דמלא, בבניה. וד' מדרגות הכתר, הם פנים ואחור דט"ס ראשונות דכתר. ופ"א דמלכות דכתר. ופני הט"ס הראשונות, הם ד' אותיות הוי"ה. ואחורי הט"ס הנ"ל, הם י' אותיות הריבוע, דהוי"ה פשוטה, י' בכתר, י"ה בחו"ב, יה"ו בחג"ת. יהו"ה בנהי"ם. וכן הפנים, קוץ הי'. כתר. י'. חכמה. ה'. בינה. ו' חג"ת נה"י. ה' אחרונה. מלכות. ופני המלכות דכתר, הם מספר הוי"ה, שהוא כ"ו, ואחור מלכות דכתר, הם מספר הריבוע, שהוא ע"ב.

ס"ה) ד' מדרגות החכמה: הם פנים ואחור דט"ס א' דחכמה, ופ"א דמלכות דילה. דהיינו פני הט"ס דחכמה, הם י' אותיות המילוי, דהיינו קוץ הי' בכתר, יו"ד מלאה בחכמה, ה"י בבניה, וי"ו בחג"ת נה"י, ה"י במלכות. וכ"ו אותיות דריבוע באחוריהם: יו"ד מלאה בכתר, יו"ד ה"י בחכמה ובינה, יו"ד ה"י וי"ו, בחג"ת. יו"ד ה"י וי"ו ה"י בנהי"ם. ופני מלכות דחכמה, מספר עשר אותיות דמלוי, דהיינו ע"ב. ואחורי המלכות דחכמה, הם מספר כ"ו אותיות דריבוע. גימטריא קפ"ד.

ס"ו) ד' מדרגות דבינה: הם פ"א דט"ס א', ופ"א דמלכות דילה, דהיינו פני הט"ס הם: הכ"ח אותיות. ואחורי הט"ס, הם ע"ד אותיות דריבוע מלא דמלא, כזה: יו"ד וי"ו דל"ת. יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד. יו"ד וי"ו דל"ת, ה"י יו"ד, וי"ו יו"ד וי"ו. יו"ד וי"ו דל"ת, ה"י יו"ד, וי"ו יו"ד וי"ו, ה"י יו"ד. ופני המלכות, הוא מספר הכ"ח אותיות, שהם

אלו בתוך אלו, והלבישו לא"ק מהטיבור עד רגליו בהשואה אחת.

נ"ז) ונקודת א"א שהיה קודם התיקון חצי התחתון דכתר, ניתוסף בו ע"י התיקון, חצי עליון דכתר, ושאר הט"ס כנזכר בעתיק, והלבישו י' פרצופי א"א, לי' פרצופי עתיק, בהשואה א'. ו)

נ"ח) נקודת החכמה, שהיה קודם התיקון בסוד נקודת חכמה לבר, ניתוסף בו ע"י התיקון, שאר ספירת החסדים, ונעשית בסוד פרצוף, כנזכר בעתיק ואי"א, והלבישו י"פ ל"פ א"א.

נ"ט) נקודת הבינה, שהיתה קודם התיקון כלולה מנקודת בינה לבר, ניתוסף עתה ע"י התיקון שאר ספירות החסדים, ונעשים בסוף פרצוף כנזכר, והלבישו י"פ, ל"פ אבא.

ס') נקודת ז"א, שהיתה קודם התיקון כלולה מו' נקודות, שהם ו' מלכות דחג"ת נה"י, עתה ע"י התיקון ניתוסף ט"ס, א' דחג"ת נה"י, וגם הג"ר שלמים, באופן שנעשה בסוד בפרצוף כנז"ל, והלבישו י"פ, ל"פ הבינה שהיא אימא.

ס"א) נקודת מלכות, שהיתה קודם התיקון כלולה מנקודה א', שהיא מלכות דמלכות, ע"י התיקון ניתוסף בה ט"ס, א' דמלכות, וט"ס שלימות, ונעשית בסוד פרצוף כנזכר, והלבישו י"פ, ל"פ ז"א, באופן שכל הפרצופים מלבשים זל"ז בהשואה א'. ומתחיל מטיבור א"ק ולמטה עד סיום רגליו.

ס"ב) ואעפ"י שאנו אומרים, שא"א מלביש לז"ת דעתיק לבר, ואו"א מלבישין לא"א מהגרין עד החזה, וז"א מהטיבור עד רגליו, וכן מה שאנו אומרים בכ"מ, שזו"ן מלביש מהטיבור דאו"א, וכן נוק' דז"א מלבשת לז"א מן הטיבור ולמטה. כ"ז הוא בפרטות, כל ספירה וספירה בפרט אבל בערך הכולל, כל ספירה מלבשת לחברתה בהשואה אחת.

ס"ג) אבא עילאה, נקרא ע"ב. ואימא עילאה, נקרא קט"א. ויש"ס, נק' ס"ג. ותבונה קט"א. וז"א הנק' ישראל, מ"ה. ולאה קמ"ג. ויעקב, ב"ן. ורחל, קנ"א. נמצא שכולם הם בסוד

הגהות ומראה מקומות

(ו) עיין לקמן אות ס"ב ובהגהות ומ"מ בהקדמת רהובות הנדר דף י"ט אות ק'.

מגבורה שבה ולמטה. והם ה' ספירות: גבורה, ת"ת, נה"י, ומתחלקים הק"ך צירופים: כ"ד אלהיים בכל ספירה ה"פ כ"ד, הרי ק"ך כנודע. הרי דכללות כל הק"ך צירופים, הם ה' אלהים גימטריא ת"ל, ועם בוכ"ז הנזכר שהוא שורש, גימטריא תבונה [עם הכולל].

ע"א) ז"א, צריך עיבור יניקה מוחין, דהיינו שבעת המלכים, לא היה לו רך ו' מלכיות דחג"ת ונה"י דב"ן, ובעת העיבור בירדו אר"א אלו ז"מ, אורות ניצוצין כלים, ונכללו הציים הימני באבא, והשמאלי באימא, וע"י הזוג, נתנו חצי הימני דאבא לאימא, והלבישו ג' מלכיות דנה"י, לג' מלכיות דחג"ת, וז"ס ג' כלילן בג', וע"י המשך ימי העיבור, ניתוסף ו' נה"י לכ"א מ"ס מחג"ת ונה"י, ע"י זוג אר"א שהמשיך נה"י"ס דחג"ת ונה"י דמ"ה, ובירדו נה"י דחג"ת ונה"י דב"ן.

ע"ב) וע"י היניקה, באו חג"ת דחג"ת ונה"י דמ"ה, ובירדו חג"ת דחג"ת ונה"י דב"ן, ואח"כ באו ג"ר דחג"ת ונה"י דמ"ה, ובירדו ג"ר דחג"ת ונה"י דב"ן, וזהו נקרא גדלות דוק, אח"ך ע"י הגדלות, באו ג"ר, כ"א כלולה מ"ס דמ"ה, ובירדו ג"ר כ"א כלולה מ"ס דב"ן, ונקרא מוחין דג"ר.

ע"ג) הנוק' לא היה בה, כ"א נקודת מלכות דמלכות, וע"י העיבוד ניתוסף בה נה"י דמלכות, וע"י היניקה, חג"ת דמלכות, וע"י הגדלות, חב"ד דמלכות, באופן דכשהיה לז"א ו"ק שלמים, אז היה בה נקודה א' שלמה, ואח"ך כשבאו לז"א מוחין דגדלות, אז נחלקו י"ס דמלכות הנז' דנוק', ונעשו עשר מלכיות לז"ס שבת, ואז ניתוסף בה חב"ד חג"ת נה"י דכל ספירה, וז"ס אטב"ת, דהיינו כל ספירה היה בה נקודה א', וניתוסף ס' נקודות, וזהו א"ט, וכל מה שניתוסף באלו הנקודות, הוא משם ב"ן, וכעד"ז משם מ"ה, כי בעיבור באו נה"י"ס דמ"ה, והוסיפו נה"י דמלכות דב"ן, וכעד"ז בכל שאר הנקודות, עד שנשלמו י"ס דמ"ה, ואח"ך י"ס דב"ן.

ע"ד) כשהיה המלכות בסוד נקודה, אז היתה מלבשת לעטרת היסוד דז"א והיתה שיעור שלישי יסוד, ובעיבור, נגולה שיעור

גימטריא ית"ר, ואחורי המלכות, הוא מספר ע"ד אותיות, שהם ב' אלפים קע"ב.

ס"ו) נמצא, דכל י"ב מדרגות שבמ"ב דע"ב, הם בכח"ב דאבא, ובז"א דאבא, יש בפר"א דט"ס שלו, ובפר"א דמלכות שבו, ד' מדרגות שיש בחכמה דאבא, והם ד' מדרגות המילוי, ובנוקבא דאבא, יש בפר"א דט"ס שלה, ובפר"א דמלכות שבה, הד' מדרגות שיש בבינה דאבא, ובכח"ב דאימא, מ"ב דקס"א, ויש בו י"ב מדרגות, כנזכר באבא, ובזו"ן דאימא, יש בהם המדרגה שיש בחו"ב דאימא, כנזכר באבא, וכן הס"ג וקס"א שבישוס"ת, המ"ב שבהם, בפרצוף כח"ב שלהם, ובזו"ן שבהם, הם כמו מדרגות החו"ב שלהם, וכן במ"ה וקמ"ג דזו"ן הגדולים, וכן בב"ן וקנ"א שביעקב ורחל, באופן שכל בחי' מ"ב שבכל שם, הם בכח"ב דאותו פרצוף, והזו"ן דכל פרצוף, הז"א הוא כמו החכמה, ונוקבא דז"א, כמו הבינה.

ס"ח) פנים דאו"א, הם ע"ב וקס"א, שהם גימטריא זכור, ואחורי דאו"א, הם קפ"ד ותקמ"ד, בגימטריא תשכ"ח, ומשם באה השכחה, ואלו הקפ"ד ותקמ"ד שהם ריבוע ע"ב וקס"א, אחוריים דאו"א, נעשים פנים לישוס"ת, וכן לעולם, כל בחי' אחור של העליון, נעשה פנים לתחתון, וכל בחי' חיצונית של העליון, נעשה סנימיות לתחתון.

ס"ט) אימא יש לה פנים ואחור, דהיינו חיצונית ופנימיות, והפנימיות כולל גם כן חיצונית ופנימיות, וכן החיצונית, ובפנימיות דחיצונית דפנימיות, הם בחי' שמות אה"יה הנזכר, אלא שבפנימיות הוא אה"יה, ובחיצונית, הוא חילוף אה"יה, שהיא בוכ"ו, וחיצונית ופנימיות דחיצונית, הם שמות אלה"ים, ויש בהם כל המדרגות הנזכר שבאה"יה, דהיינו פשוט ומלא ומלא דמלא, ואותיות ומספר, ופ"א, והק"ך צירופי אלה"ים, הם מתגלים בד' ספירות תחתונות דבינה, דהיינו בתפארת ובנה"י, ל' בכל ספירה, גי' ק"ך.

ע) ושם חילוף אה"יה הנזכר, גימטריא דל' ד' פעמים ל', שהם ל' אלהים, שיש בד' ספירות דבינה, ובתבונה מתגלים הק"ך צירופים,

ומא"א, ומאח"פ דא"ק, כי אלו נקראים נח"י בערך ישו"ת.

וכן או"א עילאין נקרא חיה בערך זו"ן, ונשמה בערך ישו"ת, וזו"ן בערך מה שלמעלה מהם, וחסרים נח"י, וצריכים עי"מ, כדי להשלימם, ומקבלים אותם מג' מקומות שלמעלה, מהם, הנקרא בערכם נח"י. דהיינו: מא"א, נשמה, ומאח"פ, חיה, ומשערות הראש ע"ב דא"ק, יחידה.

וכן א"א נקרא יחידה, בערך זו"ן, והיה, בערך ישו"ת, ונשמה, בערך או"א עילאין, אמנם בערך א"ק, הא"א נקרא זו"ן, ואין בו רק נפש ורוח, וחסר נח"י, וצריך עי"מ כדי להשלימו, ומקבלם מג' מקומות שלמעלה ממנו, הנקרא בערכו נח"י. דהיינו: מאח"פ דא"ק, נשמה, ומשערות, דהיינו ע"ב דא"ק, והוא חכמה דא"ק, חיה, ומקוץ הי"ד, א"א דא"ק, יחידה, כי אח"פ הם מס"ג, ושערות הראש מע"ב ממוחין דא"ק, והם ישו"ת ואו"א עילאין דא"ק, נמצא, כי א"א כשמקבל מישו"ת דא"ק, אז יש לו נשמה, וכשמקבל מאו"א עילאין דא"ק, אז יש לו חיה, וכשמקבל מא"א דא"ק, אז יש לו יחידה, כי כמו שזו"ן ראצילות, שהם נ"ר דכללות האצילות, כן א"א ראצילות, שהם זו"ן דכללות א"ק, ואין בו רק נ"ר, בערך כללות א"ק, נשלמו בו הנח"י, מישו"ת ואו"א וא"א דא"ק, שהם נח"י דכללות א"ק.

וכן א"ק עצמו, נקרא יחידה בערך האצילות, אמנם בערך שלמעלה הימנו, נקרא גם הוא זו"ן, ואין בו רק נ"ר, וחסר לו נח"י, כי הרי כל כללות א"ק, עומד במקום חצי מלבוש התחתון, כנודע כי כללות המלבוש, הוא סוד עסמ"ב, וכשנחלק המלבוש ונקפל חצי התחתון, שהוא סוד מ"ה וב"ן, והלביש לחצי העליון שהוא ע"ב ס"ג, המקום הפנוי הנ"ל, שהוא במקום שהיה חצי מלבוש התחתון, נקרא אויר קדמון, והכדור הנעשה בתוכו, שבתוכו עומדים י"ס דא"ק, נקרא טהירו, וע"ג הטהירו בין אויר קדמון למלבוש, עומדים י"ס דא"ק עילאה סתימאה, הרי כי א"ק עומד במקום מ"ה וב"ן, שהוא סוד חצי המלבוש התחתון, ולכן נקרא זו"ן בערך מה שלמעלה ממנו, וצריך עי"מ

היסוד כולו, וביניקה, נגדלה שיעור הת"ת, ואז נקרא מדה שלימה, ובגדלות אז נעשה פרצוף, והלבישה מהחזה דז"א עד סוף רגליו.

ע"ה) כל זו"ן דכל פרט, הם חסרים, וצריכים עי"מ להשלימם. אמנם כח"ב דכל פרצופים, הם שלמים בערך זו"ן דאותו פרצוף, אבל בערך הכולל, כל הה"פ חסרים, כי הרי כל פרצופי האצילות, הם זו"ן, שהם ענפי מ"ה וב"ן דא"ק, וכן א"ק עצמו, הוא נק' אדם, גימטריא הוי"ה דאלפי"ן, מ"ה, שהוא ז"א בערך מה שלמעלה ממנו, ולכן בערך הכללות, כלם צריכים עיבור יניקה ומוחין להשלימם.

ע"ו) ז"א יש בו נ"ר שלמים, כל בחי' כלולה מכ"ה בחי', דכן צריך להיות בכל בחי', כדי שתהיה שלימה בכל בחי', צריך שיהיה בה ה' בחי' נרנח"י, וכ"א מהה' כלולה מנרנח"י, הרי ה"פ ה', הם כ"ה בחי'. וחסר לז"א, כל הכ"ה בחי' הנשמה, וכ"ה דחיה, וכ"ה דיחידה, וכשמקבל המוחין מישו"ת, הנקרא נשמה דכללות האצילות, ונכנסים בכלי הבינה דז"א, אז יש לו הכ"ה בחי' דנשמה שלימה, וכשמקבל המוחין מאו"א עילאין, הנקרא חיה דכללות האצילות, ונכנסים בכלי החכמה דז"א, אז יש לו כ"ה בחינת דחיה שלימותא, וכשמקבל המוחין מא"א, הנקרא יחידה דכללות האצילות, ונכנסים בכלי הכתר דז"א, אז יש לו כ"ה בחי' דיחידה שלים.

אמנם כ"ו הוא בערך הכללות, כי ישו"ת גם כן נקרא זו"ן, בערך או"א עילאין, ואין בהם רק נפש ורוח, וצריכים עיבור יניקה ומוחין, כדי להשלים להם נח"י, וכשמקבלים מוחין מאו"א עילאין, הנקרא בערכם נשמה, אז יש להם נשמה שלימה לישו"ת, וכשמקבלים המוחין מא"א, הנקרא בערכם חיה, אז יש להם לישו"ת חיה שלימה, וכשמקבלים המוחין מאח"פ דא"ק, הנקרא בערכם יחידה, אז יש להם לישו"ת יחידה שלמה, כי מ"ש דישו"ת הם נק' נשמה, והם ממשיך מוחין דגדלות לזו"ן, הוא בערך זו"ן, אמנם בערך מה שלמעלה מהם נקרא זו"ן, וחסרים נח"י, וצריכים לקבלם מג' מקומות שלמעלה מהם, דהיינו מאו"א עילאין,

עשיה, נקרא ז"ן בערך יצירה, ומקבלת נח"י מג' מקומות. הנקרא בערכה נח"י, דהיינו: מיצירה, נשמה, ומבריאה, חיה. ומנוק' דו"א ראצילות, יחידה.

באופן, שאין פרצוף בעולם נשלם בכל בחי', עד שיעלה ג' מדרגות למעלה ממדרגתו. ולכן במנחת שבת, שאז נשלמים כל העולמות, עולה א"א ראצילות, לא"א דא"ק. ואו"א עילאין, לאו"א דא"ק. וישסו"ת, ליסו"ת דא"ק. וז"א, לא"א ראצילות. ונקבא דו"א, לאו"א עילאין ראצילות. ובריאה ליסו"ת ראצילות, הנקרא בריאה ראצילות. ויצירה לז"א ראצילות, הנק' יצירה ראצילות. ועשיה לנוק' דו"א ראצילות, הנקרא עשיה ראצילות. ואז נשלמו כולם בבחי' נרנח"י, וזו היא מדרגתן האמיתית.

ע"ז) בכל פרצוף ופרצוף, יש בו כלים דאחור, הנקרא חיצוניות, והם ו"ק דאותו פרצוף

להשלימו, ומקבלם מג' מקומות שלמעלה ממנו. דהיינו מא"ק סתימאה עילאה נשמה, ומאזיר קדמון חיה, ומהמלוש יחידה. ז) והמבין יבין, כי א"א לדרב יותר.

וכן נוק' דו"א ראצילות, נקרא ז"ן בערך ז"א, וחסרה נח"י, וצריכא עי"מ להשלימה, ומקבלת אותם מג' מקומות שלמעלה, הנק' בערכה נח"י. מז"א, נשמה. מיסו"ת, חיה. מאו"א עילאין. יחידה. וכן בריאה, אין בה רק גפש ורוח. בערך נוק' דו"א ראצילות, ומקבלת נח"י, מג' מקומות שלמעלה ממנה, הנקרא בערכה נח"י. דהיינו: מנוק' דו"א ראצילות, גשמה. ומז"א, חיה. ומיסו"ת, יחידה. וכן יצירה נקרא ז"ן בערך בריאה, ומקבלת נח"י מג' מקומות שלמעלה ממנה, הנקרא בערכו נח"י. דהיינו: מהבריאה, נשמה. ומנוקבא דו"א ראצילות, חיה. ומז"א ראצילות, יחידה. וכן

הגהות ומראה מקומות

הוא כולל ותופס כל מקום הזה, אשר מן פרט זה מתפשטים כל העולמות כולם, ובו נתלים ונאחזים, וממנו יוצאים ונתגלים בחוץ, כמ"ש בע"ה, אמנם הפרט הזה נקרא בשם א"ק לכל הקדומים, אשר הוא קודם לכל הנמצאים וכו' עש"ה. הרי מפורש, שאדם קדמון הוא קודם לכל הנמצאים, וכל העולמות הם נכללים בו ומתפשטים הימנו. ותרע, כי עולם המלוש נכלל תוך הפרצוף ס"ג דא"ק, שמטרם צמצום ב' היה מתפשט עד נקודת עוה"ז כנודע. וענין התקפלות עולם המלוש, נעשה עם צמצום הב', כי אז נתקפל עולם המלוש, ג"כ מטעם עליות האורות שלמטה מטבור שהם ב' היות מ"ה בין דא"ק, אל למעלה מטבור, שהם ב' היות ע"ב ס"ג דא"ק. ומכאן תבין שהעולמות אויר קדמון, וטהירו הב' שנעשה עיגולא גו ריבועא וכו', המובא בקבלת חברים שהב' יצאו במקום חצי מלוש התחתון שנתקפל, נמצא לפי הנ"ל שהם נכללים במטבור דא"ק ולמטה, דהיינו בעולם הנקודים, וענין טהירו קדמאה, היא ענין צמצום הראשון, הרי שעולם המלוש ומכש"כ העולמות שלאחריו הם למטה מב' הפרצופים גלגלתא וע"ב דא"ק. עכ"ל. עיין לעיל בהגהות ומ"מ דף ל"א אות ז' כל ההמשך, סדר עליית העולמות והפרצופים.

ז) עיין בבית שער לכוונות דף צ"ד באזיר פשוט שמביא את דברי החסדי דוד וכתב עליו וזה לשונו: דברים אלו נמצאים ג"כ בכפרי הרמ"ע מפאנו ז"ל, ובעמק המלך, ובשערי גן עדן, ועוד אחרונים. ותרע, שדברים אלו הם מקבלת חברים, דהיינו שאר תלמידי האר"י ז"ל, ולא מהרח"ו ז"ל, ולא לבד שאינם נמצאים בכל כתבי מהרח"ו ז"ל, אלא שהם עוד בסתירה לקבלת הרח"ו ז"ל. כי תראה מפורש בע"ח שער א' ענף ב' ד"ה והנה בהיות וז"ל, והנה העגול הזה הראשון היות דבוק עם הא"ס הוא הנקרא כתר דא"ק וכו' ע"ש, וכן שם בענף ד' וז"ל, דע כי האורות הראשונים וכו', הם בחי' הי"ס אשר חיבור כללותם נקרא א"ק לכל הקדומים, עש"ה. וכן בכמה מקומות הרי מפורש שלא נמצא כלל שום עולמות למעלה מא"ק, לאפוקי מן האומרים שעולם המלוש הוא עולם מיוחד הקודם לא"ק. ובאמת כל אלו העולמות המובאים בקבלת חברים, דהיינו הטהירו קדמאה ועולם המלוש שנתקפל חצי התחתון על חצי העליון, ואזיר קדמון. והטהירו שבתוך אויר קדמון, וא"ק סתימאה, כולם נכללים בה' פרצופי א"ק שביאר הרח"ו ז"ל, כמ"ש בע"ח שער א' ענף ד' ד"ה והנה, וז"ל, נתחיל לבאר פרט אחר, אשר

ע"ב הנזכר, שהם רי"ו, ועי"ז נעשית כלי, וזה הרי"ו הם מוחין גמורים, מתפשטים בכל פרצוף או"א. אח"ך מתלבשים המוחין עם נה"י דאימא, בכל פרצוף ז"א, ונותן לו בחי' הרי"ו. והוא באופן אחר, שהוא ריבוע הוי"ה פשוט, וריבוע הוי"ה דב"ן, ח) כי נחלקו הידי"ן דע"ב חציים באימא, וחציים בו"א. ולכן באימא הם ע"ב, ובו"א ב"ן, ומזדווגים זו"ן, ונותן הז"א לנזק את הרי"ו הנז' ביסוד דנוק', ועי"ז נעשית כלי, וגם כאן הם מוחין גמורים, מתפשטים בכל פרצוף זו"ן.

ע"ח) זווג אחר באחור, ר"ל שעולין זו"ן במקום או"א, ולוקחים הפנים דאו"א, שהם מ"ן ומ"ד דאו"א, ומשמים לזו"ן לבחי' פנים שלהם וחוזרים פב"פ, כי אין זיווג רק פב"פ, אך כיון שאם היו למטה במקומם היו אב"א, לכן נקרא זווג אב"א, ואינו נקרא זווג דפנים, רק כשיורדים המוחין דפנים למטה לזו"ן במקומם, ומזדווגים פב"פ במקומם.

לפעמים אנו קוראים לשם ב"ן, אחר. ב"ן דב"ן, אחר דאחור. ומ"ה דב"ן, פנים דאחור. ומ"ה, פנים. מ"ה דמ"ה, פנים דפנים. וב"ן דמ"ה, אחר דפנים. ולפעמים, הג"ר דמ"ה ודב"ן נקרא פנים. ור"ק דמ"ה ודב"ן, נקרא אחר. ולפעמים, כל מה שבא לזו"ן בסוד תוספות, שהם י"ס דמ"ה, וג"ר דב"ן דז"א, וי"ס דמ"ה, וט"ר דב"ן דנוק', נקרא פנים. והר"ק דב"ן, שהם ז"מ, נקרא אחר. ולפעמים, ב' פרצופי נה"י וחג"ת, שהם נ"ר, עיבור ויניקה, נק' אחר. וחיצוניות, וג"פ נח"י, שהם כח"ב, צלם המוחין הנקרא עיבור ב' דגדלות, נקרא פנים ופנימיות. ולפעמים, כל הג' פרצופי: נה"י, וחג"ת, ובינה, נר"ן, נקרא אחר, ואין נקרא פנים, רק החיה חכמה. ולפעמים, כל הה' כלים נק' חיצוניות, והמוחין והאורות שבתוכם, נקרא פנים. ולפעמים גם המוחין נקרא חיצוניות, ואין נקרא פנים, רק האורות שהם האורות, [דנשמות] והם הנר"ן ח"י. ולפעמים, העיגולים בכללותם, הם

והם כלולים מאחור ופנים, חיצוניות ופנימיות דחיצוניות. וכשארין לזו"ן רק הכלים אלו דאחור נקרא שהם עומדים אב"א, ר"ל כלים דאחור דז"א, עם הכלים דאחור דנוק'. ויש בו כלים דפנים, נקרא פנימיות, והם חב"ד דאותו פרצוף והם כלולים מאחור ופנים, חיצוניות ופנימיות דפנימיות. וכשבאים לזו"ן הכלים דפנים, [נקרא] שהם עומדים פב"פ, ר"ל כלים דפנים דז"א, עם כלים דפנים דנוק'.

והאורות נחלקים לאור ישר, ואור חוזר. כי אור ישר, נקרא רחמים, זכר, והוא החיה, טעמים, ע"ב, וממנו נמשכים טיפת הזווג, וכשיש בכל פרצוף חיה, אז הם פב"פ, ומזדווגים. וזהו ע"ב, דתיבת ויסע ויבא ויט, והוא נקרא זווג דהולדה, להוליד נשמות חדשות, וזה הזווג הוא ביום, וכל זה נקרא פנימיות. ואור חוזר הוא דין, והוא נקבה, והוא נר"ן, בינה זו"ן, נקודין תגין ואותיות, והוא ג' ע"ב דסמ"ב, והם רי"ו אותיות, דויסע ויבא ויט. וכשלא יש בכל פרצוף רק נר"ן, אז הם אב"א, ונקרא זווג דאב"א, והוא זיווג לעשות כלי, וזהו בלילה, לחדש הנשמות הישנות, הנקרא כל זה חיצוניות, וזהו בין באבא ואימא, בין בזו"ן, כי שניהם צריכים ב' זיווגים, א' לכלי, ונקרא רי"ו, שהוא ג' ע"ב דסמ"ב, נר"ן, וזה נעשה בלילה, כלי דאו"א באחד, וכלי דזו"ן בבשכמל"ו.

זווג ב' דהולדה, והוא ע"ב דע"ב, חיה. וזה ביום. וזווג או"א בשמע, וזווג זו"ן בשים שלום. וטיפת ההולדה נמשכת, מחסדים דדעת דעתיק, לחדש דעתיק שבכתר א"א, ומשם לאו"א, ומשם לחכמה דז"א, ונמשך הטיפה גם כן, ממקיף דחכמה דז"א, שהוא ע"ב. וטיפת הכלי, נמשך מגבורה דדעת דעתיק, דגניז באוירא דא"א, כי אויר בגימטריא רי"ו, ג' ע"ב, גימטריא גבורה, לגבורה דעתיק שבחכמה דא"א ומשם למזל הח', ומזדווג עם מזל הי"ג, וממשיך הג' ע"ב הנזכר שהם רי"ו, עד אבא, עד היסוד שבו, ומזדווגים או"א, ונותן אבא לאימא הג'

הגהות ומראה מקומות

ח) עיין ע"ה שער מ"ד ומ"ן דרוש י' ובספר עולת תמיד דף ס"ד ובשער הכוונות דרושי הלילה דרוש ח'.

נה"י מתלבשים בתוך החג"ת וכן זו"ן נכללים בתוך אימא. העליון הוא גדול מכל מה שלמטה ממנו, כי ספירה אחד דאצילות, גדולה מכל ב"ע. י) והעליון כולל את התחתון. כח העליון כולל בתחתון, ואין כח התחתון כלול בעליון. כ) פ"ב) ז"מ הם, שהם: בלע, דעת. יובב, חסד, חשם, גבורה. הוד ו' ברד, ת"ת. שמלה, נר"ה, תרי פלגי גופא. שאל, יסוד. בעל חנו, מלכות. ואלה המלכים כולם דב"ן. ויש בהם מ"ה וב"ן. והששה הם מ"ה דב"ן, והו' ב"ן דב"ן. והם תולדות מלכות דא"ק, ל) והם דינין, ולכן מתו ונשברו הכלים שלהם, ונפלו לב"ע, והאורות נשאר באצילות. ונפלו איזה ניצוצין מהאורות עם הכלים לב"ע, כדי שיהיה להם מציאות תיקון אח"ך.

פ"ג) בכלי החסד שהוא יובב, נפלו עמר ע"ב ניצוצי אורות משם ע"ב, שהוא מדרגה הו' דע"ב, שהיא מספר ע"ב, שהוא בפנים דמלכות דחכמה, כדי להחיותו. והו' מדרגות אחרות, שהם: ד' דפשוט דע"ב דכתר, והב' דמילוי שבפנים ואחור דט"ס דחכמה, נשאר באצילות, והמדרגה הו', ובה נכללים המדרגות שלמטה ממנו, כלם נפלו עם כלי המלכות דחסד לבריאה ולכן אין אנו מחשבים רק מדרגה הו', שהיא מספר ע"ב.

פ"ד) בכלי הגבורה שהוא חשם, נפלו עמר ע"ג ניצוצי אורות דס"ג, שהיא מדרגה הו' דס"ג, שהיא בפני ט"ס דחכמה, והיא י' אותיות דס"ג, וגם מדרגה הו' דס"ג, דהיינו מספר ס"ג, שבפני מלכות דחכמה, כדי להחיותו. וד' מדרגות דפשוט דס"ג שבכתר נשאר באצילות. וממדרגה הו' והו' דס"ג, ובהם נכללים כל המדרגות שלמטה, כלם נפלו עם כלי המלכות דגבורה, לבריאה. ולכן אין אנו מחשבים רק המדרגה הו' והו', שהם י' אותיות דס"ג, ומספר ס"ג גימטריא ע"ג.

בחי' העולמות הנקרא חיצוניות, והיושר כמראה אדם הם בחי' הפנים. והאמת הוא, שכל פרצוף עליון בערך מה שלמטה ממנו, נק' פנים ופנימיות והתחתון, נקרא אחור, וחיצוניות. כי כן ב"ע, נקרא חיצוניות בערך האצילות. וכן נר"ן דכל פרצוף, שהם ב"ע דכל פרצוף, נקרא אחור וחיצוניות, בערך החכמה אצילות דאותו פרצוף. ואמנם הנשמה בערך נר"ן נקרא פנים. וכן אפילו הכלי אמצעי, נקרא פנים ופנימית, בערך כלי החיצוניות דנה"י, אמנם בערך כלי הפנימי שהוא הבינה, נקרא אחור. כי כן הוא לעולם אחור וחיצוניות של העליון, נעשה פנים ופנימיות אל התחתון. ופנים ופנימיות של התחתון, נעשה חיצוניות ואחור, אל העליון.

ע"ט) זו"ן הגדולים, שהם ישראל ורחל, אינם מזדווגים רק בשבת. ובחול, לא יש זוג רק ליעקב ורחל, כי בחול לא יש מוחין לזו"ן, רק מישו"ת, ונקרא נשמה בערך כללות האצילות. והם נקרא מוחין דאחור, בערך זו"ן. אמנם בערך יעקב ורחל, המוחין דחכמה דיסו"ת נק' פנים, ואינם נקרא מוחין דפנים בערך זו"ן, רק המוחין דא"א עילאין, שהם חיה דכללות האצילות. ואז מזדווגים זו"ן פב"פ, ולכן בשבת שנמשך מוחין דא"א עילאין, אז מזדווגים זו"ן פב"פ.

פ') ד' מיני כללות יש: הא', הוא באורות לבדן, כשהם חוץ מהכלים, ואז נכלל אור הזכר עם הנקבה, ואור הנוק' עם הדכורא. וכשהם בתוך הכלים, יש ג' מיני כללות: או שיוכללו אורות הזכר והנקבה, בכלי דדכורא. וכן ג"כ אורות דזכר ונקבה בכלי הנוק'. וזהו ד' אותיות אהב"ה. ט) או שיהיו ב' האורות בכלי הדכורא, או ב' האורות בכלי הנוק'.

פ"א) פירוש כללות התלבשות, שהתחתון ילביש את העליון, כגון נה"י מלבישים לחג"ת. או שהעליון יכלול בתוכו את התחתון, כגון

הגהות ומראה מקומות

- ט) עיין זהר תרומה אות שע"ה ובסלם שם מאמר הנשיקין. ובע"ה שער מול"מ פרק ד' ד"ה ופירוש הענין. ובתלמוד ע"ס שיעור ה' אות ז' באור פנימי שם. י) עי' שער הכוונות דף ע"ה ע"ג.
- כ) עיין ע"ה שער המלכים פרק א' ובשער הקדמות דף י"ז ע"ב ובע"ה עם פנים מסבירות דף ס"ה בפנים מאירות ד"ה כי כל.
- ל) עיין לעיל דף כ"ו בהגהות ומ"מ אות ת'.

עמו ע"ב ניצוצי אורות מבין, שהוא מדר הב' דבין, שבאחורי ט"ס דכתר, שהוא אותיות דריבוע ההוי"ה, שבהיותם בבחי' מספ דהיינו מדרגה הר', גימטריא ע"ב, כדי להחיות ומדרגה א' דבין לבד, נשארה באצילות, דהיי ד' אותיות הוי"ה שבפני ט"ס דכתר, וממדרו הב', ובו כלולים כל המדרגות שלמטה ממו כלם נפלו עם כלי המלכות דמלכות לבריאה ולכן אין אנו מחשיבים רק מדרגה הב', שהי הר', ולכן אנו אומרים שהנוק' מתמעט ונעשית נקודה א' באצילות, כי לא נשא באצילות מאורות דילה רק מדרגה אחת.

פ"ט) והר' ע"ב הנזכר דעסמ"ב דחגת" הם בגימטריא רפ"ח. ואלו הם רפ"ח ניצוצי וזהו מרחפ"ת: מת רפ"ח. כי הרפ"ח נפלו ז המלכים דמיתו, ואינם בתוכם, רק חופס וסובבים עליהם, כדמיון התגין שעל האותיו והאור שהצניע היסוד בכלי שלו כשנשבר, כ להאיר למלכות, הם ל"ב אלהי"ם דמעט בראשית. וכשתחבר ל"ב ורפ"ח, הרי ש' ניצוצין.

צ"א) ע"פ שכל המלכים הם ז"מ זרין, שז מ"ה ובין דבין, מ"מ הם כלולים מעסמ"ב, י הז"מ היו קודם התיקון, במקום שהוא אז התיקון חג"ת ונהי דא"א, דמשם מתחיל אר' אחר התיקון. ואר"א נק' ע"ב ס"ג, ולכן המלכי שהיו עתה במקום שמתחילים אר"א אחר התיק נקרא עסמ"ב.

צ"א) כל מלך מז"מ, כלול מחרי"ב תו" וכ"א מד' אלו, כלול מ"ס. הרי מ' בכל מל וז"פ מ', גימטריא פ"ר. ועם מ' מלכים דמ' הח', הנקרא הדר, הרי ש"ך. והפ"ר הם דב' זהם ה' אותיות דמנצפ"ך גימטריא פ"ר, זו ה"ג היוצאים מה' אותיות אלהי"ם, ולכן הפ הנזכר הם פ"ר שמות אלהי"ם, ועם שרשם שז ה"ג, ה' אותיות אלהי"ם הנזכר, הרי פ"ר.

צ"ב) כבר נודע, שבכל ר' נקודות דעח וא"א ואר"א וזרין, היה בהם ז"מ, הרי ש' בכל הוי' נקודות פ"ר אלהי"ם, ועם ה' אותי

פ"ה) בכלי הת"ת, שהוא הדרין בדר, נפלו עמו ע"א ניצוצי אורות מ"ה, ועם א' היותר מס"ג, הרי ע"ב בגבורה, וע"ב בת"ת. שהוא מדרגה הג' דמ"ה, שבפני המלכות דכתר, שהיא מספר הוי"ה כ"ו, ומספר שם מ"ה שהיא מדרגה הז' שבפני המלכות דחכמה, כדי להחיותו. והב' מדרגות דפשוט דמ"ה, שבפ"א דט"ס דכתר, נשארו באצילות, ומדרגה הג' והז' דמ"ה, ובהם נכללים כל המדרגות שלמטה ממנו, כלם נפלו עם כלי המלכות דת"ת, לבריאה. ולכן אין אנו מחשיבים רק מדרגת ג' וז', שהם כ"ו ומ"ה.

פ"ו) והכלים דנה"י, שהם ב' מלכים שמלה ושאלו, והם כלולים בכלי הת"ת, כי ממנו יצאה. והם ג' שמות י"ה, כי ג' י"ה גימטריא מ"ה שבת"ת. ויש בשם י"ה דנה"י כל המדרגות שיש בעס"מ, ומה שנפלו ניצוצי אורות משמות י"ה דנה"י, הם מדרגה ג', מספר ג' י"ה שבפני המלכות דכתר. ומדרגה הז', מספר ג' שמוח י"ה במילוי אלפין שבפני המלכות דחכמה, כדי להחיות כלים דנה"י. והב' מדרגות דפשוט ד"ה, שבפ"א דט"ס דכתר, נשארו באצילות. ומדרגה הג' והז' ד"ה, ובהם נכללים כל המדרגות שלמטה מהם, כלם נפלו עם הכלים דמלכות דנה"י, לבריאה.

פ"ז) אמנם מדרגה הג' והז' דשמות י"ה, שהוא מספר ג' שמות י"ה גימטריא מ"ה, ומספר הג' י"ה מלאים, לא ירדו בכלים דנה"י, רק נשארו בכלי הת"ת, עם המדרגה הז' דמ"ה. דהיינו מספר שם מ"ה, כי מדרגה הז' דמ"ה, דהיינו י' אותיות דמ"ה, נשאר בכלי הגבורה, עם [מדרגה הז' דס"ג, וכדי שלא יעלה] מדרגה הז' מספר מ"ה אחר האותיות שלו שבכלי הגבורה, וישאר כלי הת"ת ריקם בלתי אור, לכן נשאר מספר ג' י"ה פשוטים ומלאים (ל) דנה"י בכלי הת"ת, ונתחבר עם מדרגה הז' מספר מ"ה, ועכבו אותו במקומו, ולכן אין אנו מחשיבים הניצוצין דנה"י, כי הם בכלל שם מ"ה, שהוא הת"ת הכולל נה"י.

פ"ח) בכלי המלכות, שהוא בעל חנון, נפלו

הגהות ומראה מקומות

(ל) עיין ע"ה שער רפ"ח נצוצין פ"ד.

בדעת דבריאה, והאור ירד במקום המלכות דאצילות, אז ירדו החו"ג מג"ד שלהם לגופא, ונמנע ההסתכלות מאבא לאימא. ובמלוך החסד, אז המשין חסדים באבא בגופא דיליה, שהוא בכללות עד החזה, הנקרא חכמה. וכשנשבר, וירד הכלי שלו בבניה דבריאה, והאור ביסוד דאצילות, אז נגמרו ליפול אחורי אבא, וחזר אבא אחור לאימא, והיו אחור בפנים, דהיינו אחור אבא בפני אימא. ובמלוך הגבורה, גרם להמשיך גבורת לגופא דאימא, שבכללות הוא עד החזה דאימא, ונקרא בינה. ובהשבר כלי הגבורה, ירד הכלי לחכמה דבריאה, והאור ירד בנו"ה דאצילות, ואז נגמרו ליפול אחורי אימא, וחזרו או"א אחור באחור.

צ"ז) ובמלוך שליש ת"ת, גרם להמשיך חו"ג ביסוד ומלכות דאו"א עילאין, שבכללות כל ב' פרצופין האלה, הם עד החזה דאו"א, ונקרא חו"ב. וכשנשבר שליש ת"ת הנזכר, גרמו ליפול כל אחורי או"א, ואחורי אבא נפלו במקום החסד דז"א, ואחורי אימא במקום הגבורה דז"א. ועמהם נפלו אחורי נה"י דכתר, שבהם היו מלובשים החו"ג דאו"א, וחזרו או"א אב"א. ועד כאן היו יוצאים האורות בגילוי, ולכן היתה שבירה גדולה. אמנם מכאן ואילך, יוצאים האורות מכוסים באחור הנז', שנפלו במקום חג"ת, ולכן שבירתם היתה קטנה. וע"כ אחר התיקון היה להפך, כי חו"ג ושלש ת"ת דז"א, הם מכוסים. וב"ש ת"ת ונה"י הם מגולים. וע"י האחור הנזכר, נתארכו הכלים דחו"ב וכתר, וכלי החכמה ירד עד מקום החסד, וכלי הבינה עד הגבורה, וכלי הכתר עד החזה.

צ"ח) ובמלוך ב"ש ת"ת, גרם להמשיך חו"ג ברישא דישסו"ת, שהם ב"ש הת"ת דכללות פרצופי או"א. וכשנשבר כלי הת"ת, והכלי ירד בכתר דבריאה, והאור נשאר במקומו, ונכפל חציו התחתון בתוך חציו העליון, ונתכסה בכלי הכתר שירד עד שם. ובמלוך הנצת, גרם להמשיך חסדים בגופא דיש"ס. וכשנשבר, נפלו אחורי יש"ס, וחזר אחור לתבונה, והיו ישסו"ת

אלהיים שורש הפ"ר, הרי פר"ה, בכ"א מו' נקודות. וכל ז"מ דב"ן, עם מ' אלהיים דמלך הח' דכ"א מהו' נקודות והם דמ"ה, הרי שכ"ה בכ"א, מהו' נקודות.

צ"ג) כמו שהז"מ הם כלולים מדכו"ן, ו' בוז"א והז' במלכות, והם מ"ה וב"ן, כן שם מ"ה כלול מדכו"ן, שהם הדר ומהטבאל, והם מ"ה וב"ן דמ"ה, והם מחג"ת נה"י דז"א דא"ק, שהתחלתם מהיסוד דא"ק, ולכן נקרא מלך הח' הדר, שהוא תולדת היסוד דא"ק הנקרא הדר כנודע, והמשיך היסוד ה"ח, והמתיק ה"ג דב"ן, ולכן המילה ביום הח'. כי הו' ימים הם ז"מ, ויום הח' הוא המלך השמיני, סוד שם מ"ה.

צ"ד) הו' נקודות, שהם ו' מלכיות דחג"ת נה"י, הם מ"ה דב"ן, ועתה ניתוסף ו' חג"ת נה"י, שחג"ת נה"י, והם מ"ה דמ"ה. ונקודה הו', היא מלכות דמלכות, וניתוסף בה עתה חג"ת נה"י דמלכות. והמלכות דמלכות, היא ב"ן דב"ן, וחג"ת נה"י דמלכות, הם ב"ן דמ"ה. ולכן מהיטבאל הוא אותיות: מ"ה, יטבאל. מ"ה הוא שם מ"ה. ויטבאל, גימטריא ב"ן, לרמוז דגם שם מ"ה, כלול ממ"ה וב"ן, דהיינו מ"ה וב"ן דמ"ה.

צ"ה) נקודת חו"ב קודם התיקון, היו אב"א, ר"ל שהיו הפנים שלמים, ואחור א' לב', חצי לאבא, וחצי לאמא. ומסיבה זו, הם אחור באחור. אח"ך ע"י שמלכו הז"מ, שהם בחי' הפנים שלהם, היו מעלין מ"ן, וממשיך חו"ג מלובשים באחור נה"י דכתר, ונשלמו האחורים דאו"א, ועי"כ חזרו פב"פ, נמצא, שבבחי' אחת אלו החו"ג הם יותר קטנים, כי מקודם היו בהם הפנים וחצי האחור, ואלו השלימו חצי האחור, ובבחי' אחרת, אלו החו"ג הם יותר גדולים, שהם גרמו להחזירים פב"פ. לכן כשהפנים ואחור מחוברים בפרצוף אחד, אז הפנים יותר מעולים, וכשאינם מחוברים והם נפרדים בב' מקומות, אז האחור מעולה. (מ)

צ"ו) כשמלך הדעת, גרם להמשיך חו"ג בג"ר דאו"א עילאין. וכשנשבר, וירד הכלי שלו

הנהרות ומראה מקומות

(מ) עיין שער עתיק סוף פרק ד'

וחזרו ישסו"ת אחר ופנים. ונפלו אחוריים גופא דתבונה, וכשנשבר, נפלו אחורי תבונה, וחזרו ישסו"ת אב"א. וכשמלכו יסוד ומלכות ונשברו, גמרו ליפול כללות אחורי ישסו"ת. ואחורי יש"ס, נפלו בפני המלכות האצילות. ואחורי תבונה נפלו באחור מלכות דאצילות. צ"ט) והאורות דחסד ונצח, נכללו בתוך כלי החכמה, שנתארכה עד מקום החסד. ע"י אחורי אבא. והאורות דגבורה והוד, נכללו בכלי הבינה, שנתארכו עד מקום הגבורה. והאורות דחצי ת"ת ויסוד ומלכות ודעת, כולם נכללו בכלל כלי הכתר, שנתארכו ע"י אחורי נה"י דכתר עד החזה. והדעת עלה במקומו, בין כתר לת"ת, והאיר בכלי הכתר, והגדילו עד סיום הת"ת, וירד חצי התחתון במקומו. ויסוד ומלכות ג"כ עלה למעלה מהת"ת, ונתכסו בכלי הכתר. והמלכות האירה ברושם הגבורה, שהיא מלכות דגבורות הדעת שבו בקו שמאל, והשאיר שם אור ההוד. והדעת האיר חסדים שבו בקו ימין, והמשיך את הנצח בתוך כלי החסד. ומסיבה עליות האורות דחג"ת נהי"ם הנזכר, שעלו ונכללו בכלי הכח"ב, שנתפשטו עד מקום חג"ה כנזכר, ירדו הכלים דדעת וחסד וגבורה, שהיו בחו"ב ודעת דבריאה יותר למטה, כי הדעת שהיה בדעת דבריאה, ירד למלכות דבריאה. והגבורה שהיתה בחכמה, ירדה ביסוד. והנר"ה בנו"ה. והחסד שהיה בבינה, ירד בת"ת. והיסוד, בגבורה. והמלכות, בחסד. הרי כי אין פנוי בין כלי לכלי, רק ג' ספירות, שהם חב"ד. כי המלכות הוא בחסד, והת"ת בכתר. ולא נשארו פנויים כ"א חב"ד דבריאה. וכן בין האורות לכלים, לא נשאר כ"א ג' ספירות פנויים, שהם נהי"ם דאצילות.

וחזרו ישסו"ת אחר ופנים. ונפלו אחוריים גופא דתבונה, וחזרו ישסו"ת אב"א. ונפלו יסוד ומלכות דישסו"ת, וכל אלו האחוריים נפלו במקום פוא"ח דנוקבא דז"א, דהיינו מהחזה ולמטה. כל אלו הדר אחוריים דאו"א וישסו"ת הם נקראים בינה, הנקרא נקודת ציר"י. וכל הפנים דאו"א וישסו"ת, נק' חכמה, ונקודת פתח. ולכן אנו אומרים שמנקודת ציר"י ואילך, כל הנקודות שהם גימטריא עי"ן, נשברו. ונקודות קמ"ץ ופת"ח, שהם כ"ח, נתקיימו. ולכן קמ"ץ ופת"ח, הם ב' ווי"ן ויוד א', גימטריא כ"ב, לרמזו שבכתר וחכמה לבד נשארו האורות בתוך הכלים, ולא נשברו הכלים. וגם מכתר וחכמה מהם נעשו כלים, לכל שאר הנקודות, ולכך כל הכ"ב אותיות שהם הכלים, נרמזו בכתר וחכמה שהם קמ"ץ ופת"ח. ומבינה ואילך נקודת ציר"י נשברו, ואעפ"י שנקודת בינה נתקיימה, זה הציר"י הוא על אחוריים דחו"ב, הנקרא בינה. ופנים דחו"ב נק' פת"ח וחכמה.

ק"א) דע, כי אנחנו מעלים מ"ן לזו"ן, ועליית מ"ן הוא, לברר מהכלים, וזהרפ"ח ניצוצות, ומהאורות שנפלו לבי"ע, כפי החלק הנוגע לאותה מצוה. או תפלה, אנו מעלין אותם לזו"ן, וזו"ן מעלין מ"ן לאו"א, ר"ל שמבררים [מאחוריים] דאו"א, שנפלו במקום זו"ן. וכן או"א מעלין מ"ן לא"א, דהיינו שמבררים אחורי נה"י שלו. וכעד"ז מעלין מ"ן זל"ו עד למעלה, ומזדווג הא"ק ע"ב וס"ג שלו, ויורדין המוחין לעתיק, ומזדווג עתיק, וממשיכים לא"א. וא"א מזדווג, וממשיך לאו"א. ואו"א מזדווג, ויוצאים המוחין. והמוחין הן הנה הברורים הנז', שנתבררו מאנ"ך, ומתלבשים בצלמי המוחין דאו"א. וצלמי המוחין מאחורי או"א, שביררו זו"ן. וכן הוא לעולם, שהברורים הם נעשיב המוחין ובירורי הזו"ן, שהם אחוריים דאו"א. הם נעשים צלמי המוחין דזו"ן, ובתוכם מתלבשים המוחין דזו"ן. וכעד"ז בירורי זו"ן, שמבררים לאר"א, הם המוחין דאו"א. ובירורי או"א שמבררים לא"א נעשים צלמי המוחין דאו"א, ובירורי או"א שמבררים, לא"א הם המוחין לא"א. ובירורי א"א שמברר לעתיק, הם צלמי המוחין דא"א, ובהם מתלבשים המוחין.

ק) כבר ביארנו, כי במיתת המלכים: דעת, וחו"ג, ושליש ת"ת, נפלו אחוריים דג"ר דאו"א, ונמנע ההסתכלות, ונפל אחורי גופא דאבא, וחזרו או"א אחר בפנים. ונפלו גופא דאמא, וחזרו או"א אב"א, ונפלו יסוד ומלכות דאו"א, ונפלו כל אלו האחוריים, עם אחורי נה"י דכתר, במקום חו"ג ושליש ת"ת דז"א. ובמיתת ב"ש הת"ת והנהי"ם, נפלו אחוריים דג"ר דישסו"ת. ונמנע ההסתכלות, ונפלו אחורי גופא דיש"ס,

כי האותיות הם הכלים, והתגין הם האורות שנסתלקו מתוך הכלים, ולכן התגין כולם ע"ג האותיות. משא"כ בנקודות וטעמים, שיש מהם בתוך האותיות, כי הם רומזים על האורות, כשהם בתוך הכלים. והג' תגין הם רמז, לחסרון ג' אורות אח"פ, משיבולת הזקן ולמעלה. ואותיות בד"ק חי"ה יש בהם תג א', לרמזו על חסרון אור האזן. ואוכ"ל מספר"ת בלי תג, כי אין חסרים דבר.

ק"ד) בעקודים יש טנת"א: אור שירד בתחילה מהפה דרך ישר, עד הטיבור, הוא טעמים, והוא י' דהוי"ה. וכשחזר האור לפה, כדי להשתלם, כי יצאה בבחי' נפש, וגם כדי שישאר האור [היותר עב וגס שבו] להתגשם יותר, בחזרת האור [הזך] ויעשה כלי, וגם כשהיה חוזר האור היה מאיר דרך אחוריו לכלים, וזה האור היורד דרך אחוריים הוא דין, ונקרא נקודות ה' ראשונה דהוי"ה. וקודם שיחזרו אורות הנזכר, השאירו רשימו בתוך הכלים, חוץ ממלכות שלא הניחה רשימו. וזה הרשימו נקרא תגין, ו' דהוי"ה. והכו ב' אורות הנזכר, הנקרא נקודות ותגין [זב"ז] כי הם הפכיים, זה ישר, וזה חוזר. זה דין, וזה רחמים, ויצאו ניצוצין מאור החוזר, והיא אור ד', ונקרא אותיות. כי על ידי זה נגמרו הכלים, שהם האותיות. והם כמו הרפ"ח. ונקרא ה' אחרונה דהוי"ה. ולכן פה גימטריא ס"ג וכ"ב, כי באורות הפה היו כלים, שהם הכ"ב אותיות. משא"כ חוטם שהוא גימטריא ס"ג בלבד, וכן און גימט' נ"ח, ועם ה' שירדה בחוטם הוא ס"ג, כי הם אורות בלי כלים.

ק"ה) הנקודות שהם אורות העין, הם ס"ג דאהי"ה, דהיינו ג' אהי"ה גימטריא ס"ג. ואח"פ הם ג' ס"ג דהוי"ה, והוא סוד פקח עיניך וראה שוממתינו. פק"ח גי' ג' ס"ג, שהם אח"פ. עינייך גי' אהי"ה דיודייך, שהם הנקודות היוצאים מהעין, וזהו וראה שוממתינו, כי באורות העין היה שממון המלכים. והתיקון הוא, בהמשכת אורות אח"פ, שהם גימטריא פק"ח. ק"ו) בהנקודות יש גם כן טנת"א, כי האותיות הם הכלים. ואורות דב"ן, כשהיו בתוך הכלים, נקרא נקודות. ואורות דב"ן, כשנסתלקו

וכעד"ז תקיש לשאר, באופן שהמוחין של כל פרצופין הנעשים מהבירורים הנוגעים לאותו כרצוף מתלבשים בצלמי המוחין הנעשים מהאחוריים של הפרצוף שלמעלה ממנו, דהיינו מוחין דז"א, בצלמי המוחין דאחורי או"א. ומוחין דאו"א, בצלמי המוחין דאחור א"א. ומוחין דא"א, בצלמי המוחין דאחור עתיק. ומוחין דעתיק, בצלמי המוחין דאחור נה"י דא"ק. נמצא שהמוחין דז"א, הם נשמה פנימי, תוך כל צלמי המוחין של כל הפרצופים שלמעלה ממנו, שהרי מוחין דז"א מלובשים תוך צלמי המוחין דאו"א, וצלמי המוחין דאו"א, הן עצמם מוחין דאו"א, והם מלובשים תוך צלמי המוחין דא"א, וצלמי המוחין דא"א, הם הב מוחין דא"א, והם מלובשים תוך צלמי המוחין דעתיק, וצלמי המוחין דעתיק, הן הן עצמם מוחין דעתיק, והם מלובשים תוך צלמי המוחין הנעשים מן הבחי' שלמעלה ממנו, מה שאין הפה יכולה לדרב. ולכן כשהזו"ן שוין בקומתם, והם ב' מלכים משתמשים בכתר א', אז הנה"י דאו"א עילאין, נעשים צלמי המוחין דז"א, והם האחוריים דאו"א עילאין, שנפלו במקום ז"א ונה"י דיסו"ת, נעשים צלמי המוחין דנוק'. והם האחוריים דיסו"ת, שנפלו במקום הנוק' כמ"ש.

ק"ב) הכ"ב אותיות, נחלקים: ט"ו אותיות באו"א, ונק' י"ה. וז' בזו"ן, ז"מ, והם אותיות שעטנ"ז ג"ץ. והט"ו אותיות נחלקים בפו"א, דהיינו אותיות מלאכ"ת סופ"ר, הם בפנים. ואותיות בד"ק חי"ה באחור.

ק"ג) הכתר דנקודים, שקבל אור האזן, לכן לא נשבר. ומסיבה שקבל הארת האזן בריחוק מקום, דהיינו בשיבולת, לכן נפגמו אחור, נה"י, וזה נקרא פגם. ואו"א דנקודים שלא קבלו רק מחוטם פה בשיבולת הזקן, אשר יש שם הארת האזן, לכן נתבטל אחור דאו"א, ונפלו במקום זר"ן, ולא בבי"ע, ולכן נקרא ביטול. וזו"ן דנקודים, שלא קיבלו אפילו הארת האזן כלל, רק מחוטם ופה, משיבולת הזקן ולמטה, לכן מתו ונשברו כליהם פו"א לבי"ע, ולכן נקרא מיתה. ולכן אותיות שעטנ"ז ג"ץ, הם בג' תגין,

גימטריא שכ"ה. וכ"ז בין בז"מ דו"א. בין בז"מ דנוק'.

ק"ט) כל מה שבא לזו"ן בסוד תוספת דהיינו י"ס דמ"ה, וג"ר דב"ן לז"א. וי"ס דמ"ה, וט' אחרונות דב"ן לנוק'. כשיש פגם בתחתונים, מסתלקים. אמנם הו"ק דב"ן דו"א, וכתר דב"ן דנוק', שאלו באו בזמן המלכים בשורש, כשנתקנו ועלו במקומם, אפילו כשיש נ) כלם אינם מסתלקים לעולם. ואלו הכלים דו"מ דמיתו ואורות הז"ת דב"ן, הוא הנחלה שחזרה לאבי המתים, והם אר"א, שעלו האורות ונכללו בכלי הכח"ב, והם הנחילהו האורות הנז' ליוצאי ירכיהם, שהם אחי המתים, והם אורות וכלים החדשים דמ"ה, וביררו אר"א מאנ"ך דו"מ דמיתו, וחברו עם אורות וכלים דמ"ה. ואורית וכלים דו"מ שהם ז"ת דב"ן, נק' ירושה בלי הפסק, דאינם מסתלקים מזו"ן אכילו בעת הפגם כנז'. ואורות הי"ס דזו"ן דמ"ה, והג"ר דב"ן דו"א, וט' אחרונות דב"ן דנוק', הבאים בסוד תוספת, נקרא מתנה, ויש לה הפסק, כי בעת הפגם מסתלק כל זה, ואין נשאר בזו"ן רק מה שהיה להם בעת המלכים, שהם וק' דב"ן דו"א, וכתר דב"ן דנוק', שהיא הנחלה.

ק"י) הס"ת הוא ז"א, ונק' חזרה שבכתב. ולכן אין בו רק תגין ואותיות, שהם הרפ"ח והכלים השבורים. וע"י קריאת הש"ץ טעמים ונקודות ממשיך שם מ"ה החדש, ואורות דב"ן שנסתלקו, הנקרא טעמים ונקודות, ונכנסים בתוך הכלים, ומבררים מכלים וניצוצות דו"מ, ומתקנים בסוד פרצוף, וכל זה ע"י שמיעת קריאת הפרשה, דע"ז ממשיך אור האזן דא"ק, לכלי המלכים, שהם אותיות של ס"ת. ונתקנים. כי כל השבירה היתה, לחסרון אור האזן.

ק"יא) כל הפרצופים והעולמות שמפה דא"ק ולמעלה, יש בהם י"ס כוללים, מקיפים, והם נר"ן ח"י, מקיפים, וי"ס כוללים פנימים. חוץ מנרנח"י מקיפים פרטים שבפנים, אמנם מעולם העקודים ולמטה, ועקודים בכלל, אין בהם רק נרנח"י פנימים, ובי מקיפים כוללים

מתוך הכלים בשבירה, ונשארו ניצוצין רפ"ח ע"ג הכלים, כדי שיחיו בזמן התחייה, נקרא תגין, ואורות דמ"ה החדש, נק' טעמים, לכן הטעמים והנקודות יש להם הברה בקריאתם, והם רומזים על אורות מ"ה וב"ן, כשהם בתוך הכלים, שהם האותיות, ועושים תנועה באותיות. משא"כ בתגין, כי הם אורות ב"ן כשנסתלקו מתוך הכלים.

ק"ז) מיתת המלכים היא, כמו מיתת האדם, כשמת, שנשמה עולה למעלה, והגוף חוזר לעפר, ונשאר הבלא דגרמי בתוך העצמות, כדי שיוכל להחיות בזמן התחייה, ועתיד להתחדש גוף כבראשונה, בתוספת אור, כן הו' מלכין מתו ונשברו, שהם האורות עלו ונכללו בתוך כלי הכח"ב כמ"ש, וגופם שהם הכלים, ירדו ונקברו בעפר, היא הבריאה, הנק' עפר המשכן, שהיא קרקע נוק' דאצילות, הנקרא משכן. והרפ"ח הם הבל דגרמי, ומה שנתבררו הכלים הנז' אח"ך, ונתקנו בסוד פרצוף, ובעיבוד יניקה ומוחין, וניתוסף אורות מ"ה החדש, הוא סוד תחיית המתים.

ק"ח) ז"מ דו"א, הם ז"פ אדם. כי ז"א נק' מ"ה, גימטריא אדם. וכל מלך ומלך הוא אדם א', הרי ז"פ אדם, גימטריא שט"ו. ועם הה"ג דאמא, גימטריא ש"ך, והם כפולים, ב"פ ש"ך גימטריא ש"מ"ש, ולכן ז"א נקרא שמש, בסוד כי שמש ומגן ה', ואלו נשברו, כי הם גבורות דב"ן, והם ה"פ דין מאדנ"י, גימטריא ש"ך, וכן בז"מ דנוק', הם כנז"ל בז"א, וב' ש"כ שבה, גימטריא תמ"ר, ותיקון אלו כולם, ע"י שנמשך מאימא ה"ג, שהם פ"ר, ה' אותיות מנצפ"ר, והם גבורות דמ"ה, והם ה' אהי"ה, ועי"ז נעשו הה"פ דין ה"פ אדנ"י, כי האל"ף הוא אהי"ה, והש"ך נעשו שכ"ה, ע"י ה' אלפ"ן, והם דינא רפיא. הש"ך שהם ה"פ דין, הם ה"ג נוקבי, ב"ן דב"ן, והם גימטריא נע"ר, והם דינא קשיא, והם במלכות דנוקבא, וע"י ה"ג דמ"ה, ב"ן דמ"ה, ואלו הם ביסוד דנוקבא, והם גבורות זכרים, וע"י נעשית נערה, כי נערה

ג' מדרגות, וחסרה מדרגה ב' דאב"פ. אמנם בזו"ן, היו ד' מדרגות, כשהיו בסוד נקודות קודם התיקון בסוד פרצוף.

קט"ו) כשנתקנו הג' רישין דרדל"א, [שהן כללות רישא דעתיק] והם כח"ב שבו, נתקנו נקודות חו"ב, שהיו אב"א, כי לא היו יכולים לקבל הארת הכתר, שהוא א"א, הנמשך בין ב', והוא אור גדול בלי מסך, כי עדיין לא היו האורות באים דרך מסכים, שהוא הלבשת הפרצופים זל"ו, ולכן לא יכלו לקבל הארת א"א דרך פניהם, שהם דקים, ונכנס האור בהם ביותר, ולכן חזרו נקודות חו"ב אב"א, כדי שיוכלו לקבל הארת א"א, הנמשך בין שניהם דרך אחוריהם, שהם עבים וגסים, ואינו נכנס האור בתוכם כ"כ, ואעפ"כ נפלו אחורי אור"א במקום זו"ן. ומאחורי דאבא נעשה אחר התיקון פרצוף יעקב. וז"ס נובלות חכמה תורה, שהוא יעקב היוצא מיסוד דאבא, הנק' תורה, ומאחור דאימא, נעשה אחר התיקון פרצוף לאה. ועתה שנתקנו כח"ב דעתיק בסוד פרצוף, ובא האור דרך מסך, חזר אבא וקיבל הארת א"א דרך פניו. אמנם אימא לא יכלה עדיין לקבל הארת פני אבא דרך פניה, ולכן נשאר אחורי אימא כנגד פני אבא, ויכולה לקבל פני אבא דרך אחוריה העבים, כמ"ש וז"ס וחכם באחור ישבחה. ואעפ"כ לא יכלה לקבל אחורי אימא הארת פני אבא, וחזרו ונתבטלו אחורי אימא פ"ב, וזהו מדרגה הג' דפנים באחור, ונתקנו ב' מדרגות דאור"א בבת א', שהם אב"פ ופב"א, כיון שנתקנו ב' רישין חו"ב דעתיק ברישא דיליה. בב"א, נמצא שפני אבא גדולים מפני אימא, כי פני אבא מקבלים מפני א"א, ואחורי אימא גדולים מאחורי אבא, כי היא מקבלת הארת פני (אל) [א"א] ועיקר האור נשאר באחור, וחלק הגרוע הולך לפניה. משא"כ באחורי אבא שעיקר הארת פני א"א מקבל בפניו, והחלק הגרוע מאחוריו. ולכן יעקב הנעשה מאחורי אבא הגרועים מאחורי אימא, נעשה מהחזה דו"א ולמטה, ומחמת שמקבל הארה מפני אבא הגדולים, לכן נעשה בפנים ז"א, ונתקן מכל אחורי י"ס דאבא. ולאה הנעשית מאחורי דאימא הגדולים, לכן עלתה למעלה, ונעשית מהחזה

דחיה ויחידה, חוץ מנרנח"י מקיפים פרטים. אמנם נר"ן דמקיפים כוללים לא נתגלו. קי"ב) יש ספק, אם הנקודים הם ב"ן דעסמ"ב דב"ן, והם עיגולים דב"ן לבר, נפש דב"ן, ולכן נשברו, כי לא היה להם יושר, וז"ס והאלהים עשה את האדם ישר, הוא א"ק שיצא בבחי' יושר, והמה בקשו חשבונות רבים, שהם הנקודות, שיצאו בבחי' עיגולים. ואח"ך כשיצא היושר שהוא מ"ה, שהוא רוח, וכלול מ"ו בחי' ועמהם יצאו היושר דב"ן, שהם עס"ב מעסמ"ב דב"ן, שהם י"ב בחי', והם רוח דב"ן. ומהיושר דב"ן נעשו הנקבות דיושר. ומהמ"ה נעשו הזכרים דיושר. או אם נאמר, שהנקבות דיושר, נעשו מב"ן דיושר דמ"ה, ומב"ן דיושר דב"ן, והזכרים, ממ"ה דיושר דמ"ה, וממ"ה דיושר דב"ן, כי כמו שהמ"ה כלול ממ"ה וב"ן, כן היושר דב"ן כלול ממ"ה וב"ן. או אם נאמר, שיצאו בתיקון, עיגולים ויושר דמ"ה, עם יושר דב"ן, ונתחברו עיגולי מ"ה עם עיגולי ב"ן, ויושר מ"ה עם יושר ב"ן. או אם נאמר, שהב"ן אין בו כ"א עיגולים, ואח"ך יצא היושר, וכולו מ"ה, או אם נאמר, שתחילה יצאו עיגולים ויושר דב"ן, ובשניהם אירע ענין ביטול המלכים. ואחר כך יצאו עיגולים ויושר דמ"ה, וזה יותר אמיתי.

קי"ג) בכל פרצוף, יש בו גולגלתא, כתר דאותו פרצוף. ג' מוחין בצורת סגול בתוך הגולגלת, והוא חב"ד. ב' דרועין וגוף, חג"ת. ב' ירכין ואמה, נה"י. אמנם בא"א אין בו רק חכמה בתוך הגולגלת, ואינו נחלק לג' מוחין, רק מוחא סתימאה, ולכן נקרא מ"ס. והבינה ירדה בגרון. והדעת עומד בין ב' כתפיים דא"א. והוא נשמה (לא"ק) [לו"ק] נמצא שהג"ר דא"א, אינם בצורת קיום כמו בכל הפרצופים, רק זה תחת זה, ולכן אינם נקראים רישין רק גולגלתא ומוחא, שהם כתר וחכמה דא"א. אמנם הבינה, אינה נק' ראש, כי אינה עומדת בראש.

קי"ד) בכל פרצוף, יש ד' מיני מדרגות, והם מלמטה למעלה: א, אב"א, ב', אב"פ, ר"ל אחור דדכורא, בפני הנוק', ג, פב"א, ר"ל פני הדכורא באחור הנוק'. ד', פב"פ, באור"א כשהיו בסוד נקודות קודם התיקון לא היה בהם רק

בכתר וחכמה דא"א. והאי בוצינא דקרדינותא. היא שורש כל הגבורות. והיא ממתקת כל הדינין התחתונים, כי אין הדין נמתק אלא בשורשו. והיא המבררת כל הבירורין דז"מ, ע"י התלבשות במ"ס, דכבר ידעת דבמחשבה איתברר כולא. וזה הגבורה, היא נקראת אלף עלמין דחתים בעזקא דכייא, דכליל כל עזקין. כי הגבורה היא שם אלהים בהיותו בריבוע במילוי ההי"ן, גימטריא אלף, ולכן נקרא אלף עלמין דחתים, ר"ל המתלבשים בעזקא דכייא. הוא סוד החכמה, מ"ס דא"א, הכלולה מד' מוחין חו"ב חו"ג, והם סוד ד' ווי"ן, בצורת ה' סתומה, והיא צורת הטבעת שהיא העזקא, ולכן נק' ג"כ טלא דבדולחא, כי טל גימטריא יה"ו דאלפי"ן, שהם סוד חב"ד הכלולים במוח החכמה הנז'. ולהיותה חכמה דא"א, נק' עזקא דכיא. כי הבינה דא"א הנק' עזקא רבתא, ירדה לגרון דא"א. ונקרא עזקא דכליל כל עזקא, יען ע"י החכמה הנז', נתבררו כל בחי' המוחין של כל הפרצופים שתחתיהם, ולכן היא כוללת כל המוחין שתחתיה.

וטעם קריאתה בוצינא דקרדינותא, הוא נר החוק, שהו"ס גבורה עילאה, אלא שאין הדינין נגלים כאן, רק כחמר טב דיתיב על דורדייה, ולא נתגלה הדינין, רק שיצאה ממנה סוד הדיקנא, הנעשים מהבירורים המתבררים במוחא, ומשירי הבירורים נעשים הדיקנא.

ובתיקון הא', יצאו הנהו ג' עלמין, ושם התחילו להתגלות הדינין. וגם כי הגבורה היא הנותנת מדה וקצבה לאורות, שלא יתפשטו יותר מדאי, כי זה הוא תיקונם. דריבוי האורות גרם מיתת המלכים, וגם הם אלף, יען החו"ג הנז' הכלולים במ"ס, הם ה"ח, כ"א כלולה מק', הם ת"ק, וכן הה"ג הם ת"ק, הרי אלף, ומהחו"ג הנז', יצאו הב' פאות שבראש, דפאה גימטריא אלהים, והם דכו"ן, זה מהחסד, וזה מהגבורה וגם הם סוד המלכיות דיי"ס, פנימי ומקיף דגלגלת, דסדרם מעילא לתתא, ומשם מתחיל הי"ס דמוח פנימי ומקיף, וסדרם מתתא לעילא, נמצא התקון א' הוא המלכות וז"ס אין מלכות נוגעת בחברתה וכו' (א"ה עיין במערכת התי"ו אות כ"ד) (ובע"ח שער א"א פי"א) וז"ס

דז"א ולמעלה. ומגרעון פני אימא, לכן לא נעשית רק מאחורי דמלכות דאימא, ולא נעשית רק באחורי ז"א, (פב"א) [אב"פ] פני לאה באחור ז"א, מדרגה ב' הנז', שחסר באו"א. קט"ז) וכשנתקנו חו"ג דעתיק אז נתקנו ב' רישין דא"א כתר וחכמה דיליה וחזרו או"א פב"פ ונתקנו נקודות זר"ן שהיו אב"א ונעשו אב"פ מדרגה ב'.

ק"י) וכשנתקן ת"ת דעתיק, נתקנה בינה דא"א, וחזרו נקודות זר"ן פב"א מדגה ג'. וכשנתקנו נה"י דעתיק, נתקן חג"ת דא"א. ונתקנו כח"ב דאו"א, המלבישים לחג"ת דא"א. וזה התיקון דאו"א, הוא שנעשים בסוד פרצוף, וחזרו נקודות זר"ן פב"פ, מדרגה ד', וכשנתקנו נה"י דא"א. נתקנו ז"ת דאו"א, והתחילו להתקן נקודות זר"ן בסוד פרצוף, כי הם מלבישים לנה"י דא"א.

ק"יח) החסד דעתיק, מתלבש בגלגלתא, כתר דא"א, והוא נקרא אוירא דכיא, והגבורה, במוחא סתימאה, חכמה דא"א, ונקרא בוצינא דקרדינותא. ומהם מקבלים אח"כ או"א דאצילות מחדס הכלול מגבורה לאבא, ומגבורה הכלולה מהחסד, לאימא. וגם כל כללות הז"ת דרדל"א, מאירים בז' דגלגלתא, שהם ענפי הכתר וכן ג"כ כלם מאירים [בדיקנא] כי הרי החסד מאיר ביסוד דעתיק שבמצחא דא"א, ומשם מאיר בדיקנא, במזל הח'. וכן ההוד כלול מהנצח, מאיר בדיקנא. וכן כל כללות הז' אלו, מאירים בדיקנא, שהיא נעשית ממותרות המוחא. ולכן או"א הנשפעים ומקבלים מגלגלתא ומוחא, הם כחדא נפקין, וכחדא שריין.

ומהאי אוירא שהוא החסד דעתיק, המתלבש בכתר דא"א, נפק חד רוחא, והיא י' דנפיק מאויר ואשתאר אור, והוא סוד החסד, ואתגנו באבא, המלביש לחסד דא"א, הנק' גם הוא אוירא דכיא. וכן מבוצינא דקרדינותא שהיא הגבורה דעתיק, הגנוזה במוחא דא"א, נפק חד ניצוצא, והו"ס הגבורות, ואתגניו במעוי דאימא, המלבשת לגבורה דא"א, הנק' גם היא בוצינא דקרדינותא. וכן נק' בשם זה, כל חו"ג שבעולם, בשם אוירא ובוצינא, אמנם עיקר שם אוירא ובוצינא, הם בחו"ג הנז' דרדל"א, המתלבשים

ומזה המ"ס, ומהח"ג דדעת שבה, ומסוד הגבורה דעתיק שכלם הם סוד אל"ף, יצאו בתיקונא קדמאה דדיקנא, הנעשים ממותרי מוחא, הנהו ג' עלמין. והא' נק' אלף אלפין מארי תריסין, וטעם קריאתו אלף אלפין, הוא בסוד האלף, שמשם חוצב. וגם כי זה העולם א' הוא בבריאה, שהוא אל שד"י, ובהיותם במילוי ע"ה גימטריא אלף.

וגם כי אלו הג' עלמין, הם ג' אלהי"ם שבכינה וגבורה ומלכות, וכולם כלולים בעולם הא', שהו"ס הבינה, ובהיות כ"א במילוי ההי"ן גימטריא רצ"ה, עם ה' אותיות גימטריא ש', ושולשתן גימטריא תת"ק, וגם כי בזה העולם כלולים ג"כ הב' א"ל דעשיה ויצירה, שהם אל הוי"ה אל אדנ"י, ומשם יצאו א"ל קוצין וא"ל עלמין, ועצמותו הוא אלף אלפין, וג' אל גי' מג"ן, ולכן נק' מארי תריסין. ומגן עם ו' אותיות דג' אל והכולל, או עם אותיות אלהי"ם א"ל, גימטריא ק', ועם תת"ק, גימטריא אלף. וטעם קריאתו אלף אלפין הוא, כי שד"י במלאו ובריבועו גימטריא אלף תתקס"ט, ובהתחבר עמו שם א"ל, יהיה ב' אלפים, והו נוצר חסד לאלפים, כי עם שם אל שהוא בחסד, נשלמו ב' אלפים.

ועולם הב' נק' נ"ו, אלף דרגין מארי דיבבא, כי זה העולם הוא כנגד ז"א ויצירה, הנקרא הוי"ה, וגם שהוא בחסד, שהוא המלך הב' הנק' יובב, ולכן נק' מארי דיבבא, והחסד הוא הוי"ה, ולכן המלך הא' שהו"ס הדעת, והדעת הוא בסוד היסוד, ולכן נק' אל שד"י וזה שהוא בחסד נקרא אל הוי"ה.

והעולם הג', שהוא בגבורה והגבורות הם עטרא דגבורה, נק' אל אדנ"י. וא"ל הוי"ה גי' נ"ו, ולכן הוא נ"ו דרגין. והטעם שהוסיף בכאן תיבת דרגין, משא"כ בעולמות האחרים הוא, כי הב' עולמות אחרים, הם בסוד נקבות, והם דינין, ולכן מתהוים מהם מלאכים, הנק' בני אלהי"ם, ר"ל שיניקתם מעולם הא', שעיקרו משם אלהי"ם, ואלו הם המלאכים, שכתוב בהם אלף אלפים ישמשוניה, כי משם שורשם, והם טובלים בנהר דינור, שהוא בעולם הזכות, גבורה דעולם הבריאה. וכן כל גבורה דכל

ה' אל רחום, כי ה' ה', הם סוד ב' פאות דא"א, ומשם נמשך כל הי"ג ת"ד, ונק' אלהים, יען כי המלכות נק' אלהי"ם, וגם כי שורשם הוא הגבורה דעתיק, הנקרא אלהי"ם. ומה שקראם הכתוב ה' ה', כי ע"י שנמשך שם הח' חזורת, ד' מצד ימין, וד' מצד שמאל, ולכן נעשו הוי"ות. ומחמת ששורשם הם אלהי"ם, לב' הטעמים הנז', לכן אינם נקראים הוי"ות גמורים, רק מצפ"ץ, שהוא חילוף הוי"ה, ומספרו אלהי"ם דיוד"ן, להורות נתן דשורשם אלהים. וע"י הגבורה הנז' דעתיק, המתלבשת במ"ס דא"א, ע"י נתבררו הג' מלכים, שהם: בלע, ויובב, וחשם. שבלע הוא סוד הדעת הכולל חו"ג, הנק' יללה ויבבא, ונ"ל הטעם, כי יבב"ה גימט' י"ט, מילוי דמ"ה, סוד החסד. וילל"ה גימטריא אדנ"י, עם ד' אותיות הפשוטים, וי"ג אותיות המילוי סוד הגבורה. והדעת כולל ב', ולכן נקרא בלע, גם בל"ע גימטריא כמספר יבב"ה וילל"ה, עם ח' אותיות. גם הוא מס' ג' מילוי עס"מ, סוד מלכי חג"ת, הכלולים בדעת, והם גימטריא ק"ב, והם סוד ק"ב חרובין, כי כאלו המלכים יונקים החיצונים. ויש ב' קבין, א' מג' מילויים הנז', וא' מאחורי ד' הוי"ות דעס"מ, שיש בהם כ"ו אותיות בכ"א, גימטריא קב. (א"ה בשם ב"ן לא יש כ"א כ"ד, וכן מספר הק"ב ג"פ כ"ו וכ"ד) וו"ס הקטע יוצא בק"ב שלו לרה"ר, כי רה"ר הוא הקל"ה הנקרא בלשון רבים אלהים אחרים. והקדושה היא רה"י, כמש"ה וידבר אלהים וכו'. וקט"ע גי' ג' שמות עס"מ, שהוא סוד הו"א, ובשבת נק' כן הו"א, כי הנה"י שבו עלו לחג"ת, בסוד עליית העולמות, והוא יוצא לרה"ר שה"ס הקל"ה, לפרנס את המלכים, ואינו משפיע בהם רק בק"ב, שהם מילוי השמות, כי מלוי גימטריא אלהי"ם, שהוא דין, ולכן נק' קטע, דע"כ נשאר השמות מקוטעים.

וז"ס ה' אלהינו, כי ה' הם ההוי"ות פשוטות ואלהינו גי' ק"ב, שהם הג' מילויים הנז', וכשיושלמו הביורורים להתברר, זיתחברו המילויים הנז' עם האותיות הפשוטות, שהם סוד ה' אלהינו, או יהיה ה' אחד, היות שלמות ומתייחדות אותיות הפשוטות עם אותיות המילוי משא"כ עתה, שהם נפרדים.

שמאל, א"כ לא היה מספיק ב"ה שבמצר להשלים כ"א א' מהם, ולכן קרא מן המצר גם ל"ה הב', ולא ענני כ"א במרחב) והב' מימין ירדו לפה, [כן הוא בפע"ח ובמאמרי רשב"י] א' בשיניים וא' בשפתיים, וכן הי"ה הנזכר נתפשטו היודין מצד ימין, וההי"ן מצד שמאל.

(א"ה בזה יובן מ"ש בכונות השופר, שיכוין להמשיך הב' י"ה דב' אלהיים, שבמצר ומרחב דא"א, לכפות את הדינים, כי לא פורש איך נמתקים הדינים בזה, אך לפי"ה מובן היטב, דנודע שהז"א נקרא א"ל הוי"ה, והוא סוד היצירה והוא שורש עולם הב' הנזכר, ואל הוי"ה גימטריא נ"ו, שהוא דין, ומיתוקו ע"י הי"ה של אלהיים, וע"י נשלם ונעשה חסד, ולכן יכוין להמשיך ע"י השופר, שהוא בסוד הבינה, והוא עלמא קדמאה, הב' י"ה דב' אלהיים, מה' הפאות דא"א, שירדו במצר ומרחב דדיקנא, לעלמא תניינא, שהוא אל הוי"ה, והוא שורש הז"א ועי"ו נמתקין הב' אל הוי"ה, שכל א' מהם הוא נ"ו ע"ה, שהוא סוד הדינים, ונעשים ב' ע"ב.

או אפשר, שהב' י"ה, א' נמשך לעולם הב' הנזכר, וא' לז"א עצמו. או אפשר, שנמשך א' לז"א, וא' ליצירה. והיותר נראה הוא, שתחילה נמשך לב' א"ל הוי"ה דעלמא תניינא, ומשם נמשך ענפיהם לז"א, ומשם ליצירה, כי העיקר הוא להמתיק שורשי הדינים, וממילא נמתקים הענפים.

גם בזה יובן מ"ש רז"ל בכמה מקומות, שעיקר שם ס"ג, או שם קס"א, הוא א"ל, ידוע שהשמות הנז', הם בסוד הבינה, דשורשה הוא בעולם הא', שהוא אל שדי, סוד הבריאה, ועיקר תיקונו ע"י שם אל, כי ע"י נשלם בסוד אלף אלפין, כמו שנתבאר לעיל, וזה עצמו יהיה הטעם, שעיקר תיקון הז"א לעולם הוא, ע"י שם י"ה, כי הז"א הוא סוד העולם הב', ועיקר תיקונו ע"י הי"ה דאלהיים דב' הפאות כמ"ש). והעולם הג', הוא צ"ו אלף מארי דיללה.

עולם, נק' נהר דינור, ומתים בכל יום כמה מהם, ור"ל שחוזרים ונכללים בשורשם, לברר מהם איזה סיגים המעורבים בהם, כי משירוי בירורי המלכים נתהוו, ותיקונם הוא על ידי הבוצינא דקרדינותא ומ"ס דזריק ניצוצין לש"ך עיבר, ובירר פסולת מגו מחשבה, כסדר שנעשה בבירור הז"מ. וכן בעולם העשיה, מתהוים מהם מלאכים. אך בסוד היצירה שהוא דכורא והוא חסד, אינם מתהוים רק אחר כמה דרגין.

ונ"ז זה, הוא כמס' הוי"ה, במילוי חצי ע"ב וחצי ב"ן: יו"ד ה"י ו"ו ה"ה, והוא בחי' דין, כי נ"ז הוא חלק א' מה"ג מנצפ"ך, שנתחלקו לה' חלקים, כל חלק א' הוא נ"ו, לכן כל נ"ו הוא דין כנודע. וא"כ, כיון שזה המלך הוא בסוד החסד יובב, היה ראוי להיותו ע"ב, אך להיותו בסוד המלכים שהם דינין, היא מספר נ"ז.

והנה מלוי שם זה הנ"ז, גי' א"ל, נשאר אותיות הוי"ה, וזהו אל הוי"ה, חסר י"ה, כרי שיושלם לע"ב וזהו מן המצר קראתי יה, רכבר אמרנו, דשורש אלו הג' עלמין, הוא תיקון הא' דדיקנא, ולכן העולם הב' שהוא במצר הדיקנא, קורא ל"ה דאלהיים דב' הפאות, כדי שיושלם ע"י, ויהיה ע"ב, ולא ענני כ"א במרחב, ר"ל שהתחיל להתגלות במצר, ולא ניכר גילוייו כ"א במרחב, כי מהב' אלהיים שבפאות, נמשך הב' אל תיקון הא' דדיקנא, שהוא המצר, ולכן נק' א"ל. (ונלע"ד דאפשר שזהו האל שכתבנו למעלה, המשלים לרבויע שד"י לאלף אלפים, בסוד נוצר חסד לאלפים) והב' י"ה, א' נמשך במצר, (ו"ה הב' במרחב. לפי"ז הרי יש י"ה ג"כ במצר, וזה שלא נתגלה ובא עד המרחב, הוא על הי"ה הב', ובי"ה א' היה מספיק להשלים האל הוי"ה, לעשותו ע"ב, ולמה אמר ולא ענני כ"א במרחב.

ולק"ד הוא, יען הם ב' א"ל, א' מימין ואחד משמאל, כידוע. שהם ו' א"ל, ג' מימין וג' משמאל, ולכן הוצרכו ב' אל, א' להשלים את השדי דצד ימין, וא' להשלים את השדי דצד

הגהות ומראה מקומות

(ס) עיין ע"ה שער א"א פרק י"א. ובמאמרי רשב"י אד"ר דף ל"ו ע"א.

שהוא אבא. והת"ק דגבורה לאימא. המלכשת לצד שמאל דאיא. ושם ג"כ יש כללות אר"א. והם בינה דבינה דמ"ה. וז"א דבינה דב"ן. והם ג"כ ב' שמות: יו"ד ה"י, יו"ד ה"ה. ובהכאה גי' כת"ף. והוא ג"כ מספר צבאי"ת. הוד דעתיק. כלול מהנצח. ומשולבים. דההי"ן קודם לדיוד"ן. כי אימא גוברת בצד שמאל. ומנוקדים כל האותיות בקמ"ץ. חוץ מג' ההי"ן בפתח. ומספר נקודת הימין הם ע'. ונקודות השמאל הם ק"ל. מספר ה' הויר"ת. והג' וב' ע' הם קלע. וז"ס ט"ו אמה קלעים לכתף. כי ט"ו הם אר"א. שהם י"ה. וקל"ע הם הנקודות. וכת"ף הוא ה"ה בהכאה כנ"ז. ובהיותם ג' י"ה: דיודי"ן. ודההי"ן. ואלפי"ן. בהכאה. גי' כת"ר. כי הכתר שהוא א"א. כולל הג' י"ה. אך לאר"א אין להם רק ב' י"ה כנ"ז. והנקודות הנזכר. דר' י"ה. גי' ר' כמספר י"ה דההי"ן בהכאה. וז"ס האלף לך שלמה ומאתים לנוטרים את פריו. הם הנקודות. כי האלף הם הוד' י"ה. והם ג"כ מספר אלה"ם דההי"ן בריבוע. שהוא בגבורה דעתיק. כי משם שורש אלו החור"ג. גם הם מספר ה"ה. כ"א כלול ממאה. גימטריא ת"ק.

והם סוד עץ החיים מהלך ה"ק שנה. כי הם ה"ה. ומתפשטים בחג"ת נ"ה דז"א. וכן הוא ג"כ לוקח גם הת"ק דגבורה. והם גימטריא אלף. וזהו האלף לך שלמה שהוא הז"א. דלוקח החור"ג. ואח"כ הוא נותן ע"י את הגבורות לנוק'. ומאתים לנוטרים את פריו. הם הנקודות שמשפרם ר'. וגם הוא מספר י"ה דההי"ן בהכאה. וגם הוא מספר ריבוע אלה"ם פשוט. וכל אלו הבחי'. הם ר'. והם נוטרים את הפרי. שהוא כללות הוד' י"ה בהכאה. שהם אלף. ר"ת: לנוטרים את פריו. וגם הפרי הוא הי"ה דיודי"ן. והוא אבא. והוא מתלבש תוך אימא. שהוא י"ה דההי"ן.

גם כל כללות הריבוע אלה"ם במילוי שהוא אלף. הוא הפרי. ונוטר אותיות הפשוטות. שהם מספר ר'. והכתף שמאל ישלכנו בשם קס"א בלי נקוד שהוא אימא. וע"ב קס"א

כי צ"ו. גי' הוא אל אדנ"י. ולכן החיצונים והע"ז נק' צ"ו. כי עיקר אחיותם הוא בעשיה. שהיא סוד העולם הג'. הנעשה מבירורי המלך הג'. סוד הגבורה. ולכן העשייה יש תגבורת הדינים. והיא סוד היללה. שהיא בעשיה. ואלו הב' אל. דהיינו אל הויה. ואל אדנ"י. הם נק' אל גבור. והם ע"ה ג' אל זועם. דעיקר אחיות החיצונים. ועיקר הדינים. הוא בזו"ן. סוד ב' עולמות הנז'. משא"כ בעולם הא' שהוא בסוד הבינה. כי היא רוחה החיצונים.

ודע דשורש הג' עלמין הנזכר. הוא מבירורי הג' מלכים: בלע. זיובב. וחשם. שהם סוד חג"ה שבדעת. ומה שלא יוכל להתברר במוח. ירדו בבינה וז"א ומלכות. ומסיגיהם יצאו אחר לאה. סוד הבינה. ולפה. ואחור ז"א. ב' אנשים מרגלים ואחור רחל. בלהה. ואח"כ ירדו שארית הג' מלכים. בג' כלי הזכות דבי"ע. וכ"ז היה במלכי א"א. שירדו בהיכלי הזכות דא"א דבריאה יצירה עשיה. וכן על דרך זה נעשה. בג' מלכי אר"א וזו"ן. שתחילה נעשו הג' עלמין בתיקון הא' דדיקנא דבחי' א"א שבהם. ושארית ירדו בבינה וזו"ן דאצילות שבהם. ושארית ירדו בהיכל הזכות. דפרצופי אר"א וזו"ן דבי"ע. כל א' במקום המתייחס אליו. והם מלבישים זל"ז בהשואה א'. ג' עלמין דאר"א לג' עלמין דא"א. ועליהם ג' עלמין דזו"ן. וכעד"ז בירידתם לבינה וזו"ן. וכעד"ז בירידתם להיכלי זכות דבי"ע.

והחור"ג דמוח הדעת דמ"ס. ירדו בין ב' כתפין דא"א. דכל כתף גימטריא ת"ק. ת"ק דחסד לאבא. המלביש לצד ימין דא"א. ויש שם כללות דאר"א. והם כתר וחכמה דבינה דמ"ה. וז"א דחכמה דב"ן. והם ב': יו"ד ה"י, יו"ד ה"ה. דיודין ודההי"ן. ובהיותם בהכאה גי' כת"ף. וגם כי כתף הוא כמספר צבאות ע"ה. והוא סוד הנצח דעתיק. הכלול מההוד המלוכש שם. והם משולבים. דיודי"ן קודם לההי"ן. כי אבא גובר בצד ימין. וב' י"ה הנזכר. הם גי' אדנ"י. והם מנוקד כל האות בפתח. ואות י' א' בקמ"ץ. וכ"ז ישלכנו בשם ע"ב בלי נקוד.

הגהות ומראה מקומות

(ע) ב' המלים והג' וב' נראות כמיוותרות.

ודעהיין ודאלפיין, בהכאה גי' כתר. וכן ימשיך להם הארה מהנו"ה דעתיק, שהם שם צבאות. ואו"א, הם ע"ב קס"א, ומשם ימשיך לזו"ן. אלף, אלף למד, אלף למד הה, אלף למד הה יוד, אלף למד הה יוד מס.

יוד הי יוד הה: גי' ארני. ובהכאה יו"ד פעמים ה"ה, גי' ש'. ויו"ד פעם ה"ה, גי' ר' ימין.

יוד הה יוד הי: גי' ארני. ובהכאה יו"ד פעמים ה"ה, גי' ר'. ויו"ד פעם ה"ה, גי' ש' שמאל, ושניהם דהיינו ש' ור', גי' ת"ק, כמנין כתף, וז"ס ב' כתפות.

כתף שמאל	כתף ימין
יוד הה יוד הי	יוד הי יוד הה
ארני	ארני
הה הה הה	הי הי הי
הה	הי
הה הה הה	הי הי הי
הה	הי
הה הה הה	הי הי הי
הה	הי
הה הה הה	הי הי הי
הה (צ)	הי (פ)
הי הי הי	הה הה הה
הי	הה
הי הי הי	הה הה הה
הי	הה
הי הי הי	הה הה הה
הי (ר)	הה (ק)

גי' ר' ושניהם גי' כתף גי' ש' ושניהם גי' כתף
 יי וו דד הה יי יי וו דד הה יי
 נקודות הימין גי' ע' נקודות השמאל גי' ק"ל

מספרם זכור, ומשם יכוין להמשיך החו"ג הנזכר לזו"ן.

דע, כי שורש אלו התלת עלמין הוא בבינה, שהיא ארץ ארום, דמינה נפקו הז"מ, לכן נרמזו אלו הג', בשם אהי"ה דאלפיין שבבינה, כי האלף הוא רומז לעולם הא', שהוא א"ל שר"י מלא, גימטריא אלף. וכל האותיות דשם הנוז, חוץ מד' אותיות אחרונות כזה: א"ל היר"ה, גי' נ"ז, כמספר א"ל הוי"ה. ושאר האותיות פאר"א, גימטריא פ"ה, כמנין אלהים, כי כאן הוא תוקף הדינים. ועם יו"ד אותיות הנוז, גי' צ"ה, כמספר א"ל אדנ"י. גם קמ"ג עם י' אותיות, גימטריא קנ"ג, כמנין א"ל הוי"ה אל אדנ"י, דב' עולמות התחתונים.

(א"ה) ענין זה הוא במ"ש ש"ג ח"ב פט"ו וי"ו וי"ז, ורוב ככל הקדמות אלו כבר כתבתים לעיל, במ"ב במערכת הכא"ף אות ג', ובמערכת העי"ן אות ט'. ומה שכתבם הוא, משום חידוש שנתחדש בה כנו"ל, ומה גם משום היחוד לזכירה שכתוב אח"ז, כמו שאכתוב בע"ה, וצריך שיהיו כתובים לפניך הקדמות אלו, כדי להבין היחוד. גם במשנת חסידים כתוב, שיש לכוין היחוד הזה ביום ר"ה בעלות השחר. ובסה"כ ישן, כתב לכוין אותו גם ביוה"כ במוסף ובנעילה, בתיבת איה מקום כבודו יע"ש. ועיין בשער רוח הקדש ביחוד הזכירה שכתוב שם באורך).

קי"ט) יחוד הזכירה: תחילה יכוין בגבורה דעתיק, שהיא בוצינא דקרדינותא, והיא אלהי"ם דההי"ן בריבוע, המלוכשת במוחא סתימאה חכמה דא"א. ומשם יכוין להמשיך הה"ח והה"ג של הדעת דמוחא סתימאה בין תרין כתפין, וימשיך הכתף ימין לאבא, והכתף שמאל לאימא. וכל א' מהם הם ב' י"ה: דיודיין, ודההיין בהכאה. והכתר הוא ג' י"ה: דיודיין

הגהות ומראה מקומות

- (פ) חושב כאן עשרים פעם ה"י שהוא הכאה דיו"ד פעם ה"י והוא גימטריא ש'.
- (צ) חושב כאן עשרים פעם ה"ה שהוא הכאה דיו"ד פעם ה"ה והוא גימטריא ר'.
- (ק) חושב כאן עשרים פעם ה"ה דכתף ימין.
- (ר) חושב כאן עשרים פעם ה"י והוא הכאה דיו"ד פעם ה"י דכתף שמאל.

ואח"כ ביניקה, נמשכים ב' צלמים אחרים, מלובשים בו"ק דישסו"ת, ובתוכם מלובשים הנרנח"י דרות, ונכנסת כסדר הנזכר בנפש, ומתלבשים בכלים אמצעים דמל"ך, ומשם מתפשטים בחג"ת, דג' כלי הז"א, וכל אלו הבי' צלמים דעיבור ויניקה הם נמשך מהיצוניות דישסו"ת, ונקרא מוחין דאחור, או אפשר שכל א' מב' צלמים אלו, כולל ב' צלמים דחיצוניות ופנימיות, שהם אחור ופנים, אלא שגם הפנים והפנימית נק' אחור וחיצוניות.

אח"כ בגדלות, נמשך ג' צלמים, מלובשים בי"ס דג' פרצופי כח"ב דישסו"ת, ובתוכם הנרנח"י, ונכנסים על סדר הנזכר בנו"ר, ומתלבשים בכלים הפנימים דמל"ך, ומשם מתפשטים בחב"ד דג' כלי ז"א, נמצא שיש לז"א ג' צלמים דעי"מ, מלובשים בג' כלים: חיצון, אמצעי, ופנימי דישסו"ת, הנקרא ישסו"ת, ובינה מלובש תוך כלים חיצוניים, אחור ופנים דכללות רמ"ח איברי הז"א, אמנם בפרטות, כל צלם מהם כולל כל הנזכר, דבעיבור יש בו עי"מ, מלובשים תוך ג' כלי ישסו"ת, דהיינו נה"י חג"ת חב"ד דמלכות דישסו"ת, ומתפשטים בנה"י דג' כלי הז"א, והיניקה כוללת עי"מ, מלובשים תוך נה"י חג"ת חב"ד, דו"ק דישסו"ת ומתפשטים בחג"ת דג' כלי הז"א, והמוחין דגדלות, כוללין כנזכר עי"מ, מלובשים תוך נה"י חג"ת חב"ד, דג' פרצופים כח"ב דישסו"ת, ומתפשטים בחב"ד דג' כלי הז"א.

באופן, דכשאנו אומרים שהעיבור בנה"י, ונכנסת הנפש, ועיקר גילוייה בכבר, ומתפשטת בכלים החיצונים והיניקה בחג"ת, ונכנס הרוח, ועיקר גילוייו בלב, ונגדל הלב, וכל כלים אמצעיים והגדלות בחב"ד, ונכנסת הנשמה, ועיקר גילוייה במוח, ונגדל המוח, וכל כלים הפנימיים, אינו מדבר בכללות, כי אם בפרטות, דהיינו עיבור דכל א' מהם, וכן יניקה דכל א'

וישלבנו עם שם ע"ב והוא לאבא כמספר ה' הויות יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה יהוה שילוב כתף ימין שם ע"ב

וישלבנו עם שם קס"א והוא יי וו דו הדי דו הי הו יה שילוב כתף שמאל בשם קס"א יאילוף והדי די הו הי ש) הד הה יי

מספר נקודות ימין ושמאל גימטריא ר' כמספר ריבוע אלהיים וכמספר י"ה דההי"ן בהכאה כנו"ל.

א אל אלה אלהי אלהים צבאות ע"ה גימטריא צבאות ע"ה גימטריא כתף כתף והוא נצח דעתיק שילוב ע"ב וקס"א גימטריא זכור, ומשם יכוין להמשיך הזכירה.

יוד אלף הי הי ויו יוד הי הי ק"כ) מוחין דעיבור, הם ב' צלמים, מלובשים בי"ס דמלכות דישסו"ת, והם מתלבשים בכלי החיצון דז"א, ובתוכו מלובש נרנח"י דנפש, ובתחילה נמשך הנפש דנפש, ומתלבשת בכלי הראשון של הכבר, ומשם מתפשט ע"י הגידין המלאים דם, בנה"י דכלי החיצון, ובהמשך ט' חדשי העיבור, נמשך הרנח"י דנפש, ומתלבש הרוח בכלי חיצון של הלב, ומשם מתפשט ע"י העורקין הדופקין, בנה"י דכלי אמצעי, והנח"י מתלבשים בכלי החיצון דמות, ומשם מתפשטים ע"י הגידין הלבנים, בנה"י דכלי הפנימי דז"א, נמצא דגם בעיבור, יש בז"א עי"מ, מתלבשיכ במל"ך, ומשם משתלה פארותיהם ע"י הגידין כנזכר, בכל ג' כלי הז"א, ולכן גם העובר, יש לו כל רמ"ח איברים בכל פרטיהן.

הגהות ומראה מקומות

אחת מיו"ד ה"י דההי"ן ואות מע"ב וכן כו'. עד תשלומם, וכן עד"ו בכתף שמאל בשילוב אהי"ה קס"א אלא ששם הוא היו"ד ה"ה דההי"ן מקודם.

ש) סדר השילוב הוא בכתף ימין אות אחת מיו"ד ה"י דיודי"ן, ואות אחת מע"ב, ואח"כ אות אחת מיו"ד ה"ה דההי"ן, ואות אחת מע"ב, ואח"כ אות אחת מיו"ד ה"י דיודי"ן, ואות מע"ב, ואות

מהם, וכן גדלות דכל א', דג' בחי' המוללים הנוכר.

ודע, דכל הה' צלמים הנוכר, עב ה' בחי' נרנח"י הנוכר דישסו"ת, הנקרא קטנות אחר, וגדלות אחר, שהם כ"ה בחי' דנשמה, כלם מתפשטים בכ"ה פרצופי בינה דז"א. ואח"כ לוקח ה' צלמים דאו"א עילאין, והם קטנות ב' וגדלות ב', והם כ"ה בחינות דחיה, ומתפשטים בכ"ה פרצופי חכמה דז"א. ואח"כ לוקח ה' צלמים דא"א, והם כ"ה בחי' דיחידה, ומתפשטים בכ"ה פרצופי כתר דז"א. כי הו"ק כבר היו שלמים מאליהם, שהם כ"ה בחי' דנפש. וכ"ה בחי' דרוח. וכל הנוכר הוא ע"י ישסו"ת, כי א"א שעלה ז"א למעלה מישסו"ת, דקודם שעלה הז"א, כבר ישסו"ת עלו למעלה ממנו, אלא כשמקבל המוחין מישסו"ת במקומם, נקרא מוחין דישסו"ת. וכשמקבל המוחין מישסו"ת, כשהם במקום או"א עילאין, נקרא מוחין דאו"א. וכשמקבל המוחין מישסו"ת, כשכבר עלו למקום א"א, נקרא מוחין דא"א. דכבר ידעת, כי הכלים הם העולים, והעצמות נשאר במקומו. וכל הצלמים הנוכר, הם דחיצוניות הנקרא אחר, ואז נקרא שזו"ן עומדים אב"א, דהרי עדיין לא באו רק אחר דיליה ודילה. ואח"כ לוקח ט"ו צלמים אחרים דפנימיות, הנק' פנים. מישסו"ת, ומאו"א, וא"א ע"ד הנוכר באחור, ואז מתפשטים בפנים דפנים דכח"ב דזו"ן, ואז עומדים זר"ן פב"פ.

ודע, דכל צלם כלול ממ"ה וב"ן, אלא דצלם דאבא, הוא מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה. וצלם דאימא, הוא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן. ובעת הזווג, נתחלפו, ולקח אבא המ"ה דב"ן, ונתן לאימא הב"ן דמ"ה, ונעשה אבא ממ"ה דמ"ה [שהם חכמות וחסדים דאבא, וממ"ה דב"ן] שהם חכמות וחסדים דאימא, ושמשו עתה לבינה וגבורה דיליה. ואלו הם המוחין המלובשים בנה"י דאבא. ואימא נעשית מב"ן דמ"ה, שהם בינה וגבורה דאבא, ששמשו לה עתה לחכמה

וחסדים. ומב"ן דב"ן, הם בינה וגבורות דידה, ואלו הם ד' מוחין מלובשים בנה"י דאימא.

אח"כ כל הב' צלמים הנו' ניתנים לז"א, כי הבן יורש אביו ואמו. והוא נותן לבת, ומאיר לנקודת הנוקבא. מהמוחין שבנה"י דאימא, שהם ב"ן דב"ן וב"ן דמ"ה, ויוצאים ההארות הנוכר דרך החזה דז"א, ומתפשטים בנקודות הנוק', שנחלקה לי' נקודות. וע"י הארה הנוכר, נבנית ונעשית פרצוף גמור, מהחזה דז"א ולמטה אב"א, כי ניתוסף לה ט"ס, בכל נקודות מהי' נקודות הנוכר, והוא ע"י הכפל של שליש התחתון של ת"ת, ו' חסדים דנו"ה, והארת פרקין תתאין דמוחין דחו"ב, המלבישים בפרקין תתאין דנו"ה דאימא, שבנו"ה דז"א, נגדלים הכח"ב דילה. וע"י הה' גבורות (ש) דיסוד דז"א, נתקן הדעת נוק' ומלכות דילה, וכל האורות הנוכר עולים בדרך א', עד שיוצאים כלם מהחזה, ונעשים צלם ע"ג רישא דנוק', ואח"כ מתפשט הצלם הנוכר בכל י"ס דנוק', כי לעולם כל בנין פרצוף הנוק' הוא ע"י אחר.

אח"כ בעת הנסירה, (ת) מסתלקים הב' צלמים הנוכר מז"א, ואז החכמות והחסדים שהם הצלם דאבא, דהיינו מ"ה דמ"ה ומ"ה דב"ן, נשאר מקיף ע"ג רישא דז"א. והבינות והגבורות עם צלם דאימא, שהם ב"ן דמ"ה וב"ן דב"ן נכנסים בנוק' שלא ע"י ז"א, ועי"כ ננסרת, שאינה צריכה לו, וגם ננסרו אחורי המלכות דט"ס דז"א, שהם הם הט"ס דילה שעלו בז"א, והיא נשארה נקודה אחת, ועתה נגדלה בכל אחורי ז"א, ואז עולים למקום אבא ואימא, ושם הם מקבלים המוחין דפנים, ואז מזדווגים ביאה ראשונה, ונותן לה מ"ה דב"ן, וזה נקרא רוחא דשדי בגווה, ולפעמים נקרא חסדים, ולפעמים נקרא גבורות, פעם זכר, ופעם נוק'. פעם מ"ה, ופעם ב"ן, כי ע"י הרוחא שהוא בירורי הב"ן של חלק הנקרא א) עצמה שהיא מלך הז', ע"י מתבררין כל שאר בירורי הנשמות דב"ן, כי הוא שורש שם ב"ן, וכל חילופים

הגהות ומראה מקומות

(ת) עיין ע"ה שער המיחין פרק ט'.
(א) צ"ל הנוקבא.

(ש) עיין ע"ה שער תקון הנוקבא פ"ו. ובשער
הירח פרק ב' וד'.

הנזכר כלם צודקים, כפי מש"ש. וזה הוויג נקרא זווג אב"א, יען דאם היו במקומם לא היו יכולים אז עדיין לקבל המוחין דפנים, והיו עומדים אב"א.

אח"כ נמשך לז"א המוחין דפנים, ומזדווגים שנית, ונותן לה מ"ה דמ"ה, וזה נקרא זווג דפב"פ טיפת ההורעה מ"ד. והראשון הוא לעשותה כלי. וכל זה הוא בזווג יעקב ורחל, או עם לאה, או ז"א ולאה, שאז ז"א ונוק' אינם שוין בקומתם. אמנם בזיווג ישראל [ורחל] שהוא כשזו"ן בקומתם עומדים שוה בטוה, כגון במוספי שבת וי"ט, אז הוא באופן אחר, כי תחילה נבנית פרצוף [הנוקבא] ע"י הארת ב"ן דב"ן, כי הארת מ"ה דב"ן שהוא חלקה מהב"ן

הכולל, לא יכלה לקבלו, כי חתום הוא תוך נה"י דאבא. ובנסירה, חצי צלם דאור"א, מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה, נשאר מקיף ע"ג ז"א. ובינה וגבורה דאור"א, שהם ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן, חצי השמאל דב' הצלמים, נכנסו בנוק' שלא ע"י ז"א, וננסרת, וחזרה לפנים, ובזווג נותן לה הו"א ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה. וטעם שלא היה כן ביעקב ורחל הוא, כי יעקב אין בו רק מוחין דנה"י דאבא, וא"כ אם היתה מקבלת תחילה בנסירה ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן, אח"כ היתה צריך לקבל ע"י יעקב ב"ן דמ"ח ומ"ה דמ"ה, ויעקב אין לו ב"ן דמ"ה, כי הוא בנה"י (דאימא) [דאבא] אמנם ז"א, יש לו מוחין מאור"א, ויכול הוא ליתן לה על ידו גם כן דמ"ה.

תם ונשלם קונטרס חסדי דוד הנאמנים והנחמדים מזהב ונופת צופים.

תהלות לאל זוקף כפופים.

חסדי דוד

רכה

הנזכר כלם צודקים, כפי מש"ש. וזה הזווג נקרא
זווג אב"א, יען דאם היו במקומם לא היו יכולים
או עדיין לקבל המוחין דפנים, והיו עומדים
אב"א.
אח"כ נמשך לו"א המוחין דפנים, ומזדווגים
שנית, ונותן לה מ"ה דמ"ה, וזה נקרא זווג
דפב"פ טיפת ההזרעה מ"ד. והראשון הוא
לעשותה כלי. וכל זה הוא בזווג יעקב ורחל,
או עם לאה, או ז"א ולאה, שאז ז"א ונוק'
אינם שוין בקומתם. אמנם בזיווג ישראל [ורחל]
שהוא כשזו"ן בקומתם עומדים שוה בטוה, כגון
במוספי שבת וי"ט, או הוא באופן אחר, כי
תחילה נבנית פרצוף [הנוקבא] ע"י הארת ב"ן
דב"ן, כי הארת מ"ה דב"ן שהוא חלקה מהב"ן

הכולל, לא יכלה לקבלו, כי חתום הוא תוך
נה"י דאבא. ובנסירה, חצי צלם דאור"א, מ"ה
דמ"ה וב"ן דמ"ה, נשאר מקיף ע"ג ז"א. ובינה
וגבורה דאור"א, שהם ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן, חצי
השמאל דב' הצלמים, נכנסו בנוק' שלא ע"י
ז"א, ונסרת, וחזרה לפנים, ובזווג נותן לה
הז"א ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה. וטעם שלא היה כן
ביעקב ורחל הוא, כי יעקב אין בו רק מוחין
דנה"י דאבא, וא"כ אם היתה מקבלת תחילה
בנסירה ב"ן דב"ן ומ"ה דב"ן, אח"כ היתה
צריך לקבל ע"י יעקב ב"ן דמ"ה ומ"ה דמ"ה,
ויעקב אין לו ב"ן דמ"ה, כי הוא בנה"י
(דאימא) [דאבא] אמנם ז"א, יש לו מוחין
מאור"א, ויכול הוא ליתן לה על ידו גם כן דמ"ה.

תם ונשלם קונטרס חסדי דוד הנאמנים והנחמדים מזהב ונופת צופים.
תהלות לאל זוקף כפופים.